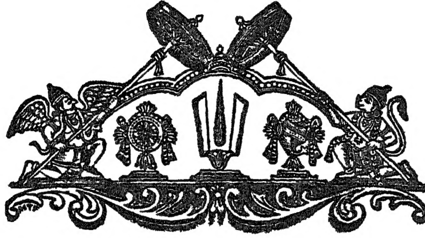
ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம

கீதா வயாக்யானம்

(9 முதல 12 அததியாயஙகள்)

[ப₄க₄வத₃ கீ₃தையும், அதறகு ஸ்ரீராமாநுஜ ப₄ாஷயமும், ஆளவநதார் அருளிய கீ₃தார்தத₂ ஸஙக₃ரஹமும, வாதி₃கேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவதகீதை வெணபாவும், ஸ்ரீவேத₃ாநததே₃சிகர் அருளிய கீதார்த்தசஙகிரகமும், 'ஸுத₃ர்ஶனம்' ஆசிரியர் இயற்றிய கீ₃தார்தத₂விவரணம என்னும் தமிழ வியாக்கியானமும், கீ₃தாஶலோகார்தத₂ச் சுருக்கமும் அடங்கியது.]

கிடைககுமிடம —

ஸ்ரீ உ. வே.

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யஙகா (ஸுதர்சனா),

'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம' ஆசிரியா,

3, புததூா அகரஹாரம, திருச்சி-620,017.

ஸ்ரீ ரா ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யஙகார் குடுமப தாம சொததுககளின ஆதரவில வெளியிடப்பெறறது.

டிரஸடிகள -

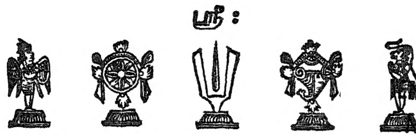
S. கிருஷணஸ்வாமிஅய்யங்கார், M A B L, அட்வகேட,

S. ராம அயயஙகார், B.Sc B L, அட்வகேட்.

விலை ரூ. 20-00] 1985. [தபாற்கூலி 3-00

ஸ்ரீநிவாஸம பிரஸ, புததூா அகரஹாரம, திருசசி.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம

உரையாசிரியரின் முன்னுரை

—❋—

[9-12 அத்தியாயங்கள்]

கண்ணன் அருளிய கீ₃தையும், அதன் செம்மைப்பொருள் தெரியப்பாரினில் சொன்ன இராமாநுசர் அருளிய ப₄ாஷ்ய மும், இவற்றை அனுஸரித்து ஸ்ரீவாதிகேஸரி ஜீயர் தமிழில் ஒவ்வொரு கீ₃தா ஶ்லோகத்தையும் வெண்பாவாகப்பாடிய பகவத் கீதை வெண்பாவும், கீ₃தாப₄ாஷ்யத்துக்கு வழிவகுத்துக் கொடுத்த ஆளவந்தாரின் கீ₃தார்த்த₂ஸங்க்₃ரஹமும், அதைத் தமிழ்ப் பாட்டாக்கிய ஸ்ரீவேத₃ாந்த தே₃ஶிகரின் கீதார்த்தசங்கிரகமும் பத்₃யங்களுக்குப் பதவுரைகளோடு, இவை அனைத்தின் ஆழ்பொருள்களையும் எளிய தமிழ நடையில் விளக்கும கீ₃தா வியாக்கியானமொன்றும 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத₃ர்ஶனம்' மாதப்பத்திரிகையில் சார்வரி வருஷம் மார்கழி மாதத்திலிருந்து தொடர்ந்து வெளியிடப்பட்டு வருகிறது. அந்நூலில் முதல் ஆறு அத்தியாயங்கள் அடங்கிய ப்ரத₂மஷட்கம் சுமார் ஆயிரம் பக்கம் கொண்டதாக பிரமாதீச வருஷம் சித்திரை ரேவதியில் (1—5—73) தனிப்புத்தகமாக வெளியிடப் பெற்றது. கீ₃தை ஏழு, எட்டு அத்தியாயங்களுக்கு இவையனைத்தையும் கொண்ட நூலின் இரண்டாம பாகம் (23—3—79) அன்று தனிப் புத்தகமாக வெளியிடப் பெற்றது. கீ₃தை ஒன்பது முதல் பன்னிரண்டு முடிய உள்ள நாலு அத்தியாயங்களுக்கு இவையனைத்தையும் கொண்ட கீ₃தாமத்₄யமஷட்கத்தின எஞ்சிய பகுதி குரோதன வருஷம் ஐப்பசித் திருமூலம் (15—11—85) அன்று தனிப்புத்தகமாக வெளியிடப்படுகிறது.

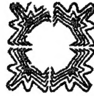
முதல் ஷட்கத்திற்போலவே ஒவ்வோரத்தியாயத்தின் முக்கிய விஷயங்கள கீ₃தாஶ்லோகார்த்த₂ச் சுருக்கம்

என்ற தலைப்பில் அந்தந்த அத்தியாயத்தின் கடைசியில் மத₄யம ஷட்கததின் இரண்டு பாகங்களிலும கொடுககப் பட்டுளளன. இந்த மூன்ருவது பாகததில நமது கீ₃தார்தத₂ விவரணம், பெருமபாலும் தாதபர்ய சந்த்₃ரிகையில் காடடப் படட அர்தத₂ங்களை உள்ளடக்கியதாகவே அமைந்துளளது. முதல ஷட்கததிற் போலே இவவிரணடாவது ஷட்கததிலும ஸ்ரீப₄க₃வத்₃கீ₃தையின் பாத₃ாநுக்ரமணிகை மூனருவது ப₄ாக₃த்தின் இறுதியில் அளிக்கபபடடுள்ளது.

இவ்வண்ணமே மூன்ருவது ஷட்கமும் வெளிவரும் படியாக கீ₃தாசார்யனும் எம்பெருமானும் அருள் புரிவார்களாக.

குரோதன
ஐப்பசி திருமூலம.
(15—11—85)

இங்ஙனம,
ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸாநுதாஸன்,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார,
(ஸுதர்சனர்)
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம ஆசிரியர்.

இராமாநுசநூற்றந்தாதி — 68

ஆரெனக்கின்று நிகர்சொல்லில்
மாயனன் றைவர்தெய்வத
தேரினிறசெப்பிய கீதையின் செம்மைப
பொருள்தெரியப
பாரினிற சொன்ன விராமாநுசனைப்
பணியும் நல்லோர்
சீரினிற சென்று பணிநதது
என்னுவியும் சிநதையுமே.

பிழைதிருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
423	5	**तष्वव**	**तेष्वव**
428	11	பூத$_4$ாநி	பூ$_4$தாநி
445	2	**परिववर्तते**	**परिवर्तते**
454	27	சைதந்யத்தைச்	சைதநயத்தைக்
486	12	தே$_3$வர்	**தம்போகத்தை**— தே$_3$வா
486	13	**தமபோகத்தை**— லோகததில்	லோகத்தில
512	22	க$_3$ணங்கன்	க$_3$ணஙகள்
524	19	ஆஶ்ரயிககுஶ	ஆஶ்ரயிககும
568	21	க$_2$ஞ:	க$_3$ஞ
580	15	அத்தியிலபில	அததியலபில
587	14	மகலேம்	க்லேஶம
657	6	ஶங்கர	ஶஙகர.
701	13	யதையும்	வதையும்
701	14	வாலே	யாலே
845	27	இத$_4$ம்	இத$_3$ம
850	2	**दृष्ट**	**दृष्ट्वा**
865	5	**ादश**	**द्वादश**
877	34	எடுந்து	எடுத்து
919	7	து$_3$லய	துலய
920	1	**शत्रु मिात्रदिषु**	**शत्रुमित्रादिषु**

—❋—

ஸு॰தாசனம காரியாலயததில கிடைககும புததகஙகள -

ஆழவாரஅருளிசசெயலகளுககுப பூாவாசாாயாகளின வயாகயானஙகள
(பதவுரை அருமபதவுரை பரமாணததிரட்டுகளோடு கூடியவை)

	க₃ரந்த₂ஙகள	விலை	தபால
1.	முதல திருவநதாதி வயாகயானம	2 50	-50
2	திருபபளளியெழுசசி வயாகயானம	1-50	40
3	பகவதவிஷயம I (முதலிரணடு திருவாயமொழிகள)	37-00	5-00
	ஷை II பாகம (முதறபதது 3 10 ,,)	42-00	6 00
	ஷை III பாகம (இரணடாமபதது முழுவதும)	52-00	7-00

II ஆழவாரகளின அருளிசசெயலகளுககு எளியநடை விவரணததுடன கூடிய பூாவாசாாயாகளின வயாக₂யானஙகள

1	சிறியதிருமடல வயாகயானம	4-50	-75
2	பெரியதிருமடல வயாகயானம	7-50	1-50
3.	இரணடாநதிருவநதாதி வயாகயானம்	6-00	1-00
4	மூனறாநதிருவநதாதி வயாகயானம	6-00	1-00
5.	நானமுகன திருவநதாதி வயாகயானம	7-50	1-00
6	திருவெழுகூறறிருககை வ்யாகயானம்	1-50	-40
7	திருமாலை வயாகயானம	16-00	2-00

III அருளிசசெயலகளுககு எளியநடை விவரணம மாததிரம

1	திருபபலலாணடு வ்யாகயானம	3-00	-60
2	சஙகத தமிழமாலை முபபது—திருபபாவை விளககவுரை	1-50	-40

IV நமது மறற வெளியீடுகள

1.	ஸதோதரரதநசது ஶலோகீஜிதநதேவ்யாகயானஙகள	12-00	1-00
2	சது ஶலோகீ வயாகயானம [நாயனாராசசானபிள்ளை]	3-75	-75
3	கதய வயாகயானஙகள்	6-75	1-25
4.	ஸ்ரீராமாயண தனிசலோகம [விவரணததுடன] I Part	5-25	1-00
	ஷை இரணடாம பாகம [விவரணததுடன]	10 50	2-00
5	பாசுரபபடி ராமாயணம	0-25	—
6.	முமுக்ஷுபபடி வயாகயானம	4 50	-75
7.	ஆறாயிரபபடி கு₃ருபரமபராபரப₄ாவம முதலியவை	18 00	2 50
8.	ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண வயாகயானம 4-அருமபதவுரைகளுடன முதலபாகம்	9 00	1 50
9	சாரீரககாரிகாவளீ [இரணடாம பாகம]	7 50	1-50
10	ஆறுவாரததை	0-50	
11.	உப₄யவேத₃ாநத ஐககணட்₂யம	3 00	-60
12.	வடுகநமபி அருளிய யதிராஜவைப₄வம[விவரணததுடன]	1-50	-40
13	திருககுறள ஸமஸகருதஶலோக மொழிபெயாப்புடன	10 00	2 00
14	[போதாயந] ஸநத்யாவநதநம பதவுரையுடன்	1-00	-30
15	[போதாயந] உபாகாமவிதி	0-75	-30
16	அருளிசசெயல ரஹஸயம [வரதாசார்யஸவாமி தொகுதத பூ₄ஷணத்துடன]	3 75	-75
17	புருஷஸூகத வயாகயானம	2-25	-40
18	நாராயணஸூகத வயாகயானம	1-50	-40
19	ஸ்ரீஸூகத வயாகயானம	3 00	-75
20.	பூ₄நீளா விஷ்ணுஸூகத வயாகயானஙகள்	2-50	-50

21	தேஹளீஶ ஸுப்ரபாதம்	0 50	25
22.	சாதிமத ஆராய்ச்சி [முதல்பாகம்]	6 00	1 00
23.	ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ ஸ்தவம்	0 75	-25
24	விஷ்ணுசித்தவிஜயம் [முதல் பாகம்]	7 50	1-25
	ஷை [இரண்டாம் பாகம்]	10 00	1-50
	ஷை [மூன்றாம் பாகம்]	16 00	2-00
25	ஸாத்விகவிஜய ஸாவஸ்வம்	1-25	-40
26.	ஸந்த்யாவந்தநபாஷ்யம்	4 50	-75
27	மகரநெடுங்குழைக்காதர் பாமாலையந்தாதி	2 25	50
28	ஸ்ரீகேசவமணிமாலை	1 25	-40
29	அறுபத்துக்கு அறுபது (ஸுதர்சனர் வைபவம்)	1 25	-40
30	ஸித்தோபாயவிஜயம் & [ஸ்ரீரங்கராஜவிஜயம்]	4 50	-75
31.	திருப்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி மூலமட்டும்	0-75	-25
32	திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—மூலமட்டும்	0 50	-25
33.	கீதா வ்யாக்யானம் முதல்பாகம் (ஆறு அத்தியாயம்)	15 00	5-00
	ஷை இரண்டாவது பாகம் (7,8 அத்தியாயம்)	12 00	2-00
	ஷை மூன்றாவது பாகம் (9 முதல் 12 அத்தியாயங்கள்)	20 00	3 00
34.	அக்நிஹோத்ரியும் வைணவமும்	3-75	75
35.	சோலைமலைக்குறவஞ்சி	5-25	1 00
36.	ஸ்ரீவைஷ்ணவ மகாநாடுமலர்	1-50	-40
37.	ஸுதர்சனர்பதில் (ஏழு சதகங்கள்)	25 50	3 00
38.	What is Visishtadvaita System of Philosophy? (English)	1-50	45
39.	பராசரவிசிஷ்ட பரமநாம சாஸ்திரம்	4 50	75
40.	இராமலிங்க ப்ரதிஷ்டை		0 75
41.	ஆண்டாள் சந்திரகலாமாலை	3 00	60
42.	யதீந்த்ரமதத்தீபிகை—ஸந்தமத்காரிகாவளீ விவரணம்	10 00	1 50
43.	சங்ககாலத் தமிழர் சமயம்	1 50	40
44	ஸ்ரீராமாநுஜ அஷ்டோத்தர சதநாம ஸ்தோத்ரம்	1-50	40
45.	சரமகுருநிர்ணயம் [ப்ரமாணத்திரட்டுடன்கூடியது]	1 50	40
46.	மோக்ஷோபாய ப்ரதீபிகை— வைகாநஸ ஸித்தாந்த ஸாரம்	10-00	1-50
47.	நித்யாநுஸந்தானம்—சாதா ரூ 6-00 பைண்டு	7 00	-75
48	வார்த்தாமாலை (விவரணத்துடன்)	20-00	2 50
49.	ப்ரபந்நாம்ருத தர்ப்பணம்	25-00	3 00
50.	கோதையும் சங்கத்தமிழும்	0-75	-25
51	பரப்பிரம விவேகம்	5-00	-75
52	ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவவுரை [ஸ்ரீ P B A ஸ்வாமி இயற்றியது]	8 00	1-50
53.	சங்ககாலத் தமிழர் சமயமே கம்பனின் சமயம்	8-00	1-00
54.	ஸ்ரீவைஷ்ணவமத விஜயம்	1-50	-30
55	புருஷகாரம்—சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்	1-50	-30
56	மணிவிழா மலர் (மலிவுப் பதிப்பு)	10-00	2-00
57.	கத்யத்ரயம் (மூலம் மட்டும்—தமிழ்)	1-00	-25
58.	கத்யத்ரயம் (மூலம் மட்டும்—தமிழ், ஸம்ஸ்கிருதம்)	2-00	-40

கிடைக்குமிடம் — ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், அட்வகேட்,
'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

எம்பெருமானார் — ஸ்ரீபெரும்பூதூர்

(தாமுகந்த திருமேனி)

ஸ்ரீ

ஆளவந்தார் அருளிய
கீ₃தார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம்

[ஒனபதாவது அததியாயததின சுருககம்]

स्वमाहात्म्य :मनुष्यत्वे परत्व च महात्मनाम्।
विशेषो नवमे योगो भक्तिरूपः प्रकीर्तितः॥ १३॥

13 ஸவமாஹாதமயம மநுஷயதவே பரதவம ச
மஹாதமநாம ।
விஶேஷோ நவமே யோகோ₃ ப₄கதிரூப பரகீாததித ॥

ஸவமாஹாதமயம — தனனுடைய பெருமை, மநுஷயதவே பரதவம — மனிதனாயிருககுமபோதே மேனமையை உடைததாயிருககை, மஹாதமநாம விஶேஷ — ஜஞாநி களுககுளள சிறபபு, (ஆகியவறறோடு கூடிய) ப₄கதிரூப யோக₃ ச—ப₄கதியோக₃ம எனபபடும உபாஸனம, நவமே— ஒனபதாவது அததியாயததில, பரகீாததித — நனறுகச சொலலபபடடது

ஸ்ரீகருஷணஸவாமி தாஸன இயறறிய
கீ₃தாாதத₂ விவரணம—ஒனபதாம அததியாயம்

முன இரு அததியாயஙகளோடு ஸஙக₃தியும,
இவவததியாயாாதத₂ச சுருககமும

முன் இரு அததியாயஙகளிலும "தனனைப பறறிய உணமை யறிவே சேதனனைத தனனுடைய நிாஹேதுக கருபைககு விஷய மாககி, பரம மோக்ஷததை எளிதில பெறறுக கொடுததுவிடும" எனனும பரம ரஹஸயாாதத₂ததைக கணணன வெளியிடடருளினன். அநத உணமையறிவு நிறைவடையப பெருதவாகளுககு, அதை நிறைவடையச செயவதறகாக அவரவா பெறவிருமபும ஐஶவாயம், கைவலயம, ப₄க₃வத பராபதி ஆகிய ஸவாாதத₂ ப₂லனகளுககு ப₄கதியை ஸாத₄னமாக விதி₄ததது. அவரவா அறியவேணடிய வறறிலும, கைககொளளவேணடியவறறிலும உளள வேறுபாடுகளை எடடாம அததியாயததில காடடினன இரு அததியாயஙகளின ஸாராாதத₂மான 'எமபெருமானே பராபயம, பராபகம, த₄ாரக போஷக பே₄ாக₃யஙகள முதலான எலலாமாயிருபபவன்' எனும்

வாதிகேஸரி ஜீயா அருளிய

பகவதகீதை வெண்பா—அததியாயம் 9

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்ய யோகம்

உனனப படுமபர ஞெணசீா மருவுயாததி
மனனப பயிலஞானி வாசிதான—றனனமாநது
நினறியலும பததி நிகழநதுரைதத நறகீதை
யொனறியசீ ரொனபதா மோதது

உனனபபடும—உபாஸிககபபடும, *பரன*—பரமாதமாவினுடைய, *ஒணசீா மருவு*—ஸௌலப்ய ஸௌசீலயங்களோடு கூடிய, *உயாததி*—மேனமையை, *மனனப பயிலஞானி வாசிதான*—எபபோதும் சிநதிக்கும ஜஞானியின சிறப்போடு, *தன அமாநது நினறு இயலும பததி*—தனனிடததில பொருநதி நிலையாக உபாஸிபபதாகிற பக்தியோகததை, *நல கீதை சீா ஒனறிய ஒனபதாம ஓதது* — நலல கீதையின சிறபபுப் பொருநதிய ஒனபதாம அததியாயம், *நிகழநது உரைதத*—நனகு உரைத்தது

உணமையறிவை அாஜுனன பரிபூாணமாகப பெறறிருநதால, "ஸதிதோऽஸமி கததஸநதேஹ சரிஷயே வசநம தவ" [கீதை 18-73] [நான ஐயம நீஙகபபெறறவனாயிருககிறேன நீ சொனனபடி போா புரிகிறேன] எனனும வாாததையை அபபோதே சொலலியிருபபான அது சொலலாமையாலே, இவனுககுத தனனைப பறறிய உணமையறிவு நிறைவடையவிலலை எனபதை உணாநது, அதை நிறைவடையச செயவதறகாகத தனனைப பறறிய பக்தி ரூபமான உபாஸனததின ஸவரூபததை இவவததியாயததில பரதானமாகக கூறுகிறான அதறகு உறுபபாக—உபாஸிககபபடும பரமபுருஷனாகிற தனது பெருமையையும மஹாதமாவான ஜஞாநிகளுடைய சிறபபையும இவவததியாயததில விவரிககிறான. ஆக, ஆளவநதாா அருளிய கீதாாதத ஸஙகரஹததில இவவததியாயததின பரமேயமாக (1) ஸாவேஶவரனின பெருமை, (2) மனிதனாயிருககுமபோதே மேனமை, (3) மஹாதமாககளின சிறபபு, (4) பக்தியோகததின ஸவரூபம ஆகிய நாலு விஷயஙகள சொலலபபடடபோதிலும, பக்தியோக ஸவரூபமே இவவததியாயததின பரதான பரமேயம எனறும, மறற மூனறும அதறகு உறுபபாகச சொலலபபட்டன எனறும அறியததககது.

श्रीः

अथ नवमोऽध्यायः ॥

॥ भा ॥ उपासकभेदनिबन्धना विशेषाः प्रतिपादिताः। इदानी-मुपास्यस्य परमपुरुषस्य माहात्म्यं, ज्ञानिनां विशेषं च विशोध्य भक्ति-रूपस्योपासनस्य स्वरूपमुच्यते।

श्रीभगवानुवाच—

इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे।
ज्ञानं विज्ञानसहितं यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात् ॥ १ ॥

ஸ்ரீ ப₄க₃வாநுவாச—

1. இத₃ம து தே கு₃ஹயதமம பரவக்ஷயாமயநஸூயவே ।
ஜஞாநம விஜஞாநஸஹிதம யஜஜஞாதவா
மோக்ஷயஸேऽஶுப₄ாத ॥

யத ஜஞாதவா—எதை அறிநது, அஶுப₄ாத மோக்ஷ-யஸே—(எனனை அடைவதறகுத தடையான) புணயபாபங்க ளினதிலிருநதும விடுபடுவாயோ, இத₃ம கு₃ஹயதமம ஜஞாநம—இநத அதிரஹஸயமான உபாஸன ரூபமான அறிவை, விஜஞாந ஸஹிதம—அவவுபாஸனததின வகை களைபபறறிய அறிவோடு கூட, அநஸூயவே தே—என விஷயததில பொறுமையறற உனககு, பரவக்ஷயாமி—நனகு கூறுகிறேன

---

1. இநத மறைபொருளை யெனபாற பொறுமையிலாச
சிநதை திகழுனககுச செபபுகே—னெநத
வறிவை யறிவகைசோந தவவறிவு தபபாச
செறிவில வினைவிடுதி தீாநது.

எநத அறிவை—எநத உபாஸனரூபமான அறிவை, அறிவகை சோநது—அவவுபாஸனததின வகைகளைபபறறிய அறிவோடு கூட அறிநது, அவவறிவு தபபாச செறிவில—

॥भा॥ इदं तु ते गुह्यतमं, भक्तिरूपमुपासनाख्यं ज्ञानं

அவ்வறிவு நழுவாதபடி அனுஷ்டா₂னமிருக்க நிறைவுடைந்த தாகில், வினை தீர்ந்து விடுதி —(என்னை அடைவதற்குத் தடையான) புண்யபாபங்களினின்றும் விடுபடு வாயோ, இந்த மறைபொருளை—இந்த அதிரஹஸ்யமான ஆத்த₂த்தை, என்பால் பொறாமையிலா சிந்தை திகழ உனக்கு—என்னிடம் பொறாமையில்லாத மனத்தோடுகூடிய உனக்கு, செப்புகேன்—சொல்லுவேன்

---

1 சென்ற இரு அத்தியாயங்களில், தானே ப்ராப்யமும், ப்ராபகமுமாயிருப்பவன் என்னும் மூலையிலே கிடந்த வேத₃ாந்தா₂த்த₂த்தை முற்றத்திலே இட்டபின்பும், அர்ஜுனன் 'நீ சொன்னபடி செய்கிறேன்' என்று கூறாமையாலே, இவனுக்கு அத்யந்த பார தந்த்ரிய ஜ்ஞானம் ஏற்படவில்லை என்று உணர்ந்து அதை ஏற் படுத்துவதற்காக வேத₃ாந்த ரஹஸ்யமாய, மோக்ஷஸாத₄நமான ப₄க்தியோக₃த்தை அர்ஜுனன் கேளாமல் இருக்கச்செய்தேயும், தன் னுடைய பரமகருணையாலே மேல்விழுந்து உபதே₃சிக்கத் தொடங்கு கிறான் கண்ணன். (இத₃ம் கு₃ஹ்யதமம் ஜ்ஞாநம்) வேதா₃ந்தங்களில் அதிரஹஸ்யமாகப் போற்றப்படுவதாய, வேத₃நம், ஜ்ஞாநம், த்₄யாநம், உபாஸநம் என்று ஓதப்படும் ப₄க்திரூபமான ஜ்ஞாநத்தை இங்கு தொடக்கத்தில் 'கு₃ஹ்யதமம் ஜ்ஞாநம்' என்று எடுக்கப் பட்டதையே இவ்வத்தியாயத்தின் இறுதியில் 'மந்மநா ப₄வ மத்₃ப₄க்த' [9 34] என்று எடுக்கையாலும், இடையிலேயும் " ப₄ஜந்த்யநந்ய மநஸ " [9-13] "நமஸ்யந்தஶ்ச மாம் ப₄க்த்யா நித்யயுக்தா உபா ஸதே" [9-14] "யஜந்தோ மாம் உபாஸதே" [9 15] 'யே ஜநா: பர்யுபாஸதே" [9-22] "யோ மே ப₄க்த்யா ப்ரயச்ச₂தி" [9 26] "யே ப₄ஜந்தி து மாம் ப₄க்த்யா"[9 29] 'ப₄ஜதே மாம் அநந்யபா₄க்" [9-30] "ந மே ப₄க்த ப்ரணஶ்யதி' [9-31] என்று ப₄க்திரூபமான உபாஸநத்தையே பலகால் சொல்லுகையாலும் ப்ரத்யக்ஷமா யிருப்பது, மிகவும் இனியதாயிருப்பது, கீர்த்தனம், உபாயாநுஷ்டா₂ந ப்ரயத்னம், நமஸ்காரம் முதலானதாகப் பரிணமிப்பது முதலான அபூர்வமான ப₄க்தியின் தன்மைகளைக் கூறுகையாலும், தானே மிகச்சிறந்த ப₂லமாயிருந்துகொண்டு, பரமமோக்ஷமாகிற தலைசிறந்த ப₂லனை ஸாதி₄த்துக்கொடுப்பதாகவும் இருக்கிறது என்று இதற்கு

विज्ञानसहितम्—उपासनगतविशेषज्ञानसहितम्, अनसूयवे ते प्रवक्ष्यामि ;

ஒபபறற ப₂லனைக கூறுகையாலும, ''ராஜவித₃யா ராஜகு₃ஹயம'' [9-2] முதலான இடஙகளில இதைப புகழுகையாலும, இவவாத த₂ஙகளை நிலைநிறுததுவதறகுப பலவகையான உபபததிகளை (யுகதி களை)க காடடுகையாலும, ''உபகரமோபஸமஹாரௌ அப₄யாஸ அபூரவதா ப₂லம। ஆதத₃வாதோ₃பபததீ ச லிஙக₃ம தாதபாய நிரணயே ॥'' [(1) உபகரமோபஸமஹாரஙகள (முதலும முடிவும) (2) அப₄யாஸம (அடிககடி படிததல) (3) அபூரவதை (அபூரவ மானதைச சொலலுதல) (4) ப₂லம (ப₂லததைச சொலலுதல) (5) அரதத₂ வாத₃ம (சொலல வநத விஷயததைப புகழுதல) (6) உபபததி (சொலலவநததை நிலைநிறுதத யுகதிகளைக காடடுதல) என னும ஆறும ஒரு பரகரணததின தாதபாயததை நிஷகாஷிககும அடையாளஙகளாகும] எனும ஆறுவித₄மான தாதபாய லிஙக₃ஙக ளாலே இவவததியாயததின பரத₄ான பரமேயம ப₄கதியே எனறும, மறற விஷயஙகள அதறகு உறுபபாகச சொலலபபடுகினறன எனறும விளஙகுகிறது 'இத₃ம' (இது) எனறு இவவததியாயத தில தான சொலலவேணடும எனறு நினைவிறகொணடவறறை நிரதே₃ஶிககிறான ஏஷ து வா அதிவத₃தி ய ஸதயேந அதிவத₃தி' [சா₂ந 7-16-1] [ஸதயம எனபபடும பரமபொருளின மேனமையைக கூறுபவனே உணமையில அதிவாத₃ம செயபவனாவான] எனறு பராணன எனபபடும ஜீவனை பராபயமாக உபாஸிககும கைவலய நிஷட₂னைக காடடிலும, பரமாதமாவை பராபயமாக உபாஸிககும ஜஞாநிககு 'து' ஶப₃த₃ததாலே சிறபபைக கூறியதுபோலே, இஙகு 'து' எனறு முதல ஷடகததில சொலலபபடட காமயோக₃ ஜஞாந யோக₃ஙகளைக காடடிலும இநத ப₄கதிககுளள சிறபபு உணாததப படுகிறது அதுவே 'கு₃ஹயதமம' [மிக மிக ரஹஸயமானது] எனனும பத₃ததால வ்வரிககபபடுகிறது காம யோக₃மானது கு₃ஹயம (ரஹஸயமானது), ஜஞாந யோக₃ம கு₃ஹயதரம (மிக ரஹஸயமானது), ப₄கதியோக₃ம கு₃ஹயதமம (மிக மிக ரஹஸய மானது) எனறு கணடுகொளளவது. இபபடி இதை கு₃ஹயதமமாகக கூறுவது, இதைககேடபதிலே அாஜுனனுககு விருபபததை உணடாககு வதறகாகவும, இதை அநதி₄காரிகளுககு உபதே₃ஶிததுவிடககூடாது எனறு உணாததுவதறகாகவும ஆகும (ஜஞாநம) வேத₃ாநத வாகயங களிறபோலே இஙகும 'ஜஞாந' ஶப₃த₃ம ப₄கதி எனனும நிலையை

मद्विषयं सकलेतरविसजातीयमपरिमितप्रकारं माहात्म्यं श्रुत्वा एवमेव संभवतीति मन्वानाय ते प्रवक्ष्यामीत्यर्थः। यज्ज्ञानमनुष्ठानपर्यन्तं ज्ञात्वा मत्प्राप्तिविरोधिनः सर्वस्मादशुभान्मोक्ष्यसे॥ १॥

அடைநத ஜஞானததைக காடடுகிறது (விஜஞாந ஸஹிதம) உபாஸநததைபபறறிய முறைகளை விளககும அறிவோடு கூடியது. ''ஜஞாநம தே஽ஹம ஸவிஜஞாநம'' [7-2] எனனுமிடததில, உபாஸிககபபடும பரமபுருஷனைபபறறிய ஜஞான விஜஞானஙகளைப பேசிறறு இஙகு உபாஸனததைபபறறிய ஜஞான விஜஞானஙகளைக கூறுகிறது எனறு வாசி கணடுகொளவது. (அநஸூயவே தே பரவகஷயாமி) அஸூயையறறவனான உனககு நன்கு கூறுகிறேன. குணஙகளையே தோஷமாக நினைககும மனநிலையே அஸூயை எனப படும பொறாமையாகும அதறகு நோ எதிரததடடாக, குணஙகளை குணஙகளாகவே அறுதியிடுகையாகிற அநஸூயையை (பொறாமை யினமையை) உடையவன நீ அதாவது—ஏழாம அததியாயததில, ''மறற சேதநாசேதநஙகள அனைததைக காடடிலும அளவறற பெருமையை உடையவன நான'' எனறு நானே கூறிககொணட போதிலும, 'இது பொருததமானதே' எனறு நீ நினைககிறவன, ஆகை யாலே இதையே உனககுத தகுதியாககொணடு நான பினவரும ரஹஸயாரததததை நனகு விளககுகிறேன. முன இரு அததியா யஙகளில சொலலபபடட விஷயஙகளைப பூரணமாகப புரிநது கொணடு 'நீ சொனனபடி செயகிறேன' எனறு பதிலுரைககக கூடிய அதயநத பாரதநதாய ஜஞாநம அாஜுனனிடம இலலா விடிலும, அவனிடமிருககும பொறாமையினமையையே தகுதியாகக கொணடு, அநத அதயநத பாரதநதாய ஜஞாநததை விளைபபதற காக வேதாநத ரஹஸயமான பகதியோகததை அாஜுனனுககு உபதேசிககிறுன பரமகாருணிகனான கணணன. (அநஸூயவே) 'அஸூயகாய மாம மாதா' [போர-மோக்ஷ 328-49] [அஸூயை யுடையவனுககு எனனை உபதேசிககாதே] 'ந ச மாம யோऽபயஸூயதி' [கீதை 18-67] [எனனிடம பொறாமையுளளவனுககு இதை உபதேசிககாதே] எனறு மறற பலவிடஙகளிலும கூறப படட சிஷய லகஷணம உணாததபபடுகிறது. (பரவகஷயாமி) தெளபதிய படும எளிவரவு காணமாடடாமையாலே, அவனுடைய மநோரதம ஈடேறுவதறகாக, வேதாநதஙகளின மூலைமுடுககுகளில இருககும ரஹஸயாரததஙகளையெலலாம இநத யுதத பூமியிலே

राजविद्या राजगुह्यं पवित्रमिदमुत्तमम्।
प्रत्यक्षावगमं धर्म्यं सुसुखं कर्तुमव्ययम् ॥ २ ॥

2 ராஜவித்₃யா ராஜகு₃ஹ்யம் பவித்ரமித₃முத்தமம் ।
ப்ரத்யக்ஷாவக₃மம் த₄ர்ம்யம் ஸுஸுக₂ம் கர்துமவ்யயம் ॥

இத₃ம்—இந்த ப₄க்தியோக₃ம், ராஜவித்₃யா—வித்₃யை களுக்குள் சிறந்ததாய், ராஜகு₃ஹ்யம்—ரஹஸ்யங்களுக்குள் சிறந்ததாய், உத்தமம் பவித்ரம்—பாபங்களைப் போக்கடிப்ப வற்றுள் உயர்ந்ததாய், ப்ரத்யக்ஷாவக₃மம்—(என்னை) நேரில் காட்டுவதாய், த₄ர்ம்யம்—என்னை அடைவிக்கும் ஸாத₄ன மாகவுமிருப்பதாய், ஸுஸுக₂ம் கர்தும்—அநுஷ்டி₂ப்பதற்கு மிகவும் இனியதாய், அவ்யயம் — (ப₂லத்தைக் கொடுத்த பின்பும்) அழியாததாயிருப்பது

உனக்கு எளிய சொற்களால் தெளிவாக முழுவதும் விளக்கு கிறேன். (யத் ஜ்ஞாத்வா அஶுப₄ாத் மோக்ஷ்யஸே) இந்த ப₄க்தி யோக₃த்தை அறிந்து அநுஷ்டி₂த்தால், என்னை அடைவதற்கு விரோதி₄யான எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் நீ விடுபடுவாய். 'ஜ்ஞாத்வா' என்று ப₄க்தியோக₃த்தை அறிவதே இங்கு சொல்லப் பட்டிருந்தபோதிலும், அநுஷ்டா₂னமில்லாத ஸாத₄ந ஜ்ஞானத்தால் மாத்திரம் ஸாத₄ய ஸித்₃தி₄க்காதாகையாலே 'அநுஷ்டா₂நபர்யந் தம் ஜ்ஞாத்வா' [அநுஷ்டா₂னபர்யந்தமாக அறிந்து] என்று பா₄ஷ்யம் இடப்பட்டது. (அஶுப₄ாத் மோக்ஷ்யஸே) கர்மஜ்ஞான யோக₃ங்கள் ப₄க்தியோக₃ம் உண்டாவதற்குத் தடையான பாபங்களையே போக்கும், ப₄க்தியோக₃மோவெனில் என்னை அடைவதற்குத் தடையாயிருக்கும் எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கும் என்று கருத்து (அஶுப₄ாத்) இந்த 'அஶுப₄' பத₃ம் நரகத்தை விளைக்கையாலே இம்பு விலங்கு போன்ற பாபங்களைமாத்திரம் குறிக்காமல், ஸ்வர்க₃த்தில் இவனைச் சிறையிட்டு, ஸம்ஸாரத்திலேயே இருத்திவைக்கும் பொன்விலங்கு போன்ற புண்ணியங்களையும் குறிக்கும் ஆக, இந்த ஶ்லோகத்தால்— ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுவிக்கும் ப₄க்தியோக₃த்தை ஸப்ரகாரமாக உபதே₃ஶிக்கிறேன் என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தாராயிற்று. 1.

2 இதிராச வித்தை யிதிராச குயய
மதியாம பவிததிர மிதாகு—மெதிாகாணு
மாடசிதருந தனமதது மனனுஞ சுகததியலு
மேடசிதரும வீயா திது.

இது இராச விததை—இநத ப4கதியோக3ம வித3யை களுள தலைசிறநதது, இது இராச குயயம—இது ரஹஸ யஙகளுள தலைசிறநதது, இது அதியாம பவிததிரம ஆகும—இது பாபஙகளைப போககும பவிததிரஙகளில மிகசசிறநத தாகும எதிா காணும மாடசி தரும — (எனனை) நேரே காணும பெருமையைத (தனனை அனுஷடி2பபவனுககுத) தரும தனமதது மனனும—(எனனை ஸாதி4ததுககொடுககும) த4ாமமாகவும நிலைபெறும மேடசிதரும சுகதது இயலும—செயவதறகு மிகவும இனியதாயிருககும, இது வீயாது—(ப2லனைக கொடுதத பினபும) இது அழியாமலிருககும

2. காமயோக3ம, ஜஞாநயோக3ம முதலான மறற உபாயங களைக காடடிலும இநத ப4கதியோக3ததிறகுளள சிறபபைக காடடு கிருன. இநத ஶலோகததை அடிபபடையாககொணடே இவவததி யாயததிறகு ''ராஜவித3யா ராஜகு3ஹயயோக3ம'' எனறு பெயா ஏறபடடுளளது. (ராஜவித3யா) வித3யைகளுககு அரசனுயிருபபது கறகபபடும கலவிகளுககுள தலைசிறநதது எனறபடி ராஜஶப3த3த திறகு க்ஷதரியாகளே முக2யாாதத2மாயினும, 'க்ஷதரியாகளின வித3யை' எனறு இஙகு பொருள கொணடால, ''விஶேஷவிதி4 ஶேஷநிஷேத4ம க3மயதி'' [குறிபபிடடு ஒனறுககு ஒரு விஷயததை விதி4பபது மறறவைகளுககு அவவிஷயம இலலை என்று காடடும] எனனும நியாயபபடி, ப3ராஹமணா முதலான மறற வாணத் தாாகளுககு இவவித3யையில அநவயமிலலை எனறு தோனறிவிடு மாகையால, அபபடிப பொருளகொளளாமல ராஜஶப3த3ததிற்குச சிறநதது எனனும ஔபசாரிகப பொருள கொளளபபடுகிறது. ராஜாவாய (சிறநததாய) இருககும வித3யை ராஜவித3யை எனறபடி வித3யைகளுககு அரசன எனறு விக3ரஹம அபபடியாகில 'வித3யா ராஜ' எனறு இருககவேணடாமோ? எனில, ''ராஜத3நதாதி3ஷு பரம'' [அஷடாத்4யாயீ 2-2-31] என்னும பாணினி ஸூததிரததினபடி த3நதஙகடகு அரசன் த3நதராஜ எனறு வராமல ராஜத3நத எனறு வருவதுபோல ராஜவித3யா என வருகிறது என்று கணடுகொள்வது.

॥भा॥ राजविद्या—विद्यानां राजा, राजगुह्यं—गुह्यानां राजा। राज्ञां विद्येति वा राजविद्या; राजानो हि विस्तीर्णागाधमनसः; महामनसामियं विद्येत्यर्थः। महामनस एव हि गोपनीयगोपनकुशला इति तेषामेव गुह्यम्। इदमुत्तमं पवित्रं—मत्प्राप्तिविरोध्यशेषकल्मषापहम्। प्रत्यक्षावगमम्—अवगम्यत इत्यवगमो विषयः; प्रत्यक्ष-

---

(ராஜகு₃ஹயம) மறைககவேணடிய ரஹஸயஙகளுள தலைசிறநதது இநத ப₄கதியோக₃மே. இபபடி ராஜ ஶப₃த₃ததிறகுச சிறநதது எனும ஔபசாரிகப பொருளைக கொளளாமல, "விஸதீரணாகா₃த₄ மநஸோ ஹி ராஜாந" [மிக விரிநததும, ஆழநததுமான நெஞசக கருததை உடைய வாகளனறோ அரசாகள] எனனும பரஸித₃தி₄யையிடடு அததகைய அரசாகளையும, அஜஹலலக்ஷணையாலே அததகைய தனமையையுடைய மறறவாகளையும இஙகு 'ராஜ' ஶப₃த₃ம முககியமாககக குறிபபதாகவோ, அலலது அததகைய தனமையுடைய அனைவரையும குணததையிடடு கௌணமாககக குறிபபதாகவோ கொளளலாம. (ராஜவித₃யா) இபபடி விரிநது ஆழநத கருததுடையவாகளைத தவிர மறறவாகளால இநத ப₄கதியோக₃ம அறியததககதனறு எனறபடி. "ராஜஞாம வித₃யா ராஜ வித₃யா" [ராஜாககளின வித₃யை ராஜவித₃யை] எனறு விக₃ரஹம. பரநத நெஞசை உடையவாகளுடைய வித₃யை எனறு கருதது (ராஜகு₃ஹயம) முறகூறிய விரிநத ஆழநத நெஞசக கருததை உடையவாகளுடைய ரஹஸயமாயிருபபது இநத ப₄கதி யோக₃ம. பரநது ஆழநத நெஞசையுடையவாகளே மறைககவேணடியதை மறைபபதில வலலவாகளாகையாலே இது அவாகளுடைய ரஹஸயம எனறு சொலலபபடுகிறது (இத₃ம உததமம பவிதரம) இது பாபங களைப போககும பவிதரஙகளுள தலைசிறநததாயிருபபது மறற புணயஙகள சிறசில பாபஙகளைபபோககும காமயோக₃ம, ஜஞான யோக₃ம எனும ப₄கதியோக₃ாஙக₃ஙகள உபாயமான ப₄கதியோக₃த துககுத தடையாயிருககும பாபஙகளையே போககும இநத ப₄கதி யோக₃மோவெனில எனனை அடைவதறகுத தடையாயிருககும அத தனை பாபஙகளையும போககும எனறு கருதது (பரதயக்ஷாவக₃மம) எனனை நேரில காடடுவது இநத ப₄கதியோக₃ம "அவக₃மயதே இதயவக₃ம" [எது அறியபபடுகிறதோ அது 'அவக₃ம' எனபபடு கிறது] எனகிற வயுதபததியாலே 'அவக₃ம' ஶப₃த₃ம் அறிவுககு விஷயமாயிருபபதைக குறிககிறது பரதயக்ஷமான விஷயததை

भूतोऽवगमो विषयो यस्य ज्ञानस्य तत्प्रत्यक्षावगमम् ; भक्तिरूपेणो-
पासनेनोपास्यमानोऽहं तदानीमेवोपासितुः प्रत्यक्षतामुपगतो भवामीत्यर्थः।

உடையது எநத ஜஞானமோ அது பரதயகஷாவக$_3$மம ஆகிறது ப$_4$கதிருபமாக முதிாநத ஜஞானமான இநத உபாஸனததிஞல உபாஸிககபபடும விஷயமான நான அபபோதே (விரைவில) உபா ஸிபபவனுககு பரதயகஷமாகத தோனறுகிறேன எனறு கருதது. இததால தனனே நேரில காடடுவது இநத ப$_4$கதியோக$_3$ம எனற தாயிறறு ஜஞானததைசசொலலும 'அவக$_3$ம' ஶப$_3$த$_3$ம புலலிங்க$_3$ மாகையாலே, 'பரதயகஷாவக$_3$மம' எனனும பத$_3$ததிறகு 'பரதயகஷ மான அவக$_3$மமாகிற ஜஞானம' என று பொருளகொணடால 'பரதயகஷாவக$_3$ம' எனறு புலலிங்க$_3$மாக வரவேணடுமேயொழிய 'பரதயகஷாவக$_3$மம எனறு நபுமஸக லிங்க$_3$மாக வரககூடாது. இதைத தவிாபபதறகாக ''பரதயகஷ அவக$_3$ம யஸய தத பரதயகஷா வக$_3$மம'' [பரதயகஷமான ஜஞானம எதைபபறறி உளளதோ அது பரதயகஷாவக$_3$மம] எனறு ப$_3$ஹுவ்ரீஹியாகக கொளளபபாாததால விஶேஷணமான பரதயகஷமும, விஶேஷ்யமான ஜஞானமுமாகிற இரணடும ஜஞானமாயிருபபது ஒடடாது அதனல முறகூறியபடி 'அவக$_3$ம ஶப$_3$த$_3$ததுககுக காமணிவயுதபததியாலே 'விஷயம' எனறு பொருளகொணடு 'பரதயகஷமான விஷயததை உடையது பரதயகஷா வக$_3$மம' என று பொருளுரைபபதே பொருநதும, உபாஸனத துககு விஷயமான பரமபொருள பரதயகஷமானதலல எனறு ஶாஸத ரஙகள கூறுமபோது, இஙத அதை ப$_4$கதியால நேரே காணபடுவ தாகக கூறுவது எபபடி ஒடடும? எனில, 'ந சகஷுஷா க$_3$ருஹயதே நாபி வாசா '[முணட$_3$ 3-1-8] [பரமபொருள கணணுலும வாககாலும அறியபபடுவதிலலே] எனறு கண முதலான வெளி இநத்$_3$ரியஙகளால அறியமுடியாததாகச சொலலபபடும பரமாதமஸவரூபமே ப$_4$கதிககு இருபபிடமான பரிஶுத$_3$த$_4$மான நெஞசெனனும உடகணணுல உணரபபடும எனறு ''மநஸா து விஶுத$_3$தே$_4$ந'' [பரிசுததமான நெஞசாலேயே காணபபடுவது பரமபொருள] முதலான வேத$_3$ வாகயஙகளும, 'ப$_4$கதயா தவநநயயா ஶகய அஹமேவமவிதே$_4$ாऽாஜுந! ஜஞாதும த$_3$ரஷடும ச தததவேந பரவேஷடும ச பரநதப!।।'' [கீ$_3$தை 11 54] [வீரனுன அாஜுனனே! இததகைய நான அநநயப$_4$கதி யிஞலேயே உளளபடி அறிவதறகும காணபதறகும, நுழைவதறகும தககவன] முதலான கீ$_3$தா வாகயஙகளும முழஙகினவாகையாலே பொருநதும 'இபபடி உனனே நேரே காடடுவதாயிருககையாலே

अथापि धर्म्यं—धर्मादनपेतम्; धर्मत्वं हि निःश्रेयससाधनत्वम्; स्वरूपेणैवात्यर्थप्रियत्वेन तदानीमेव मद्दर्शनापादनतया च स्वयं निःश्रेयस-रूपमपि निरतिशयनिःश्रेयसरूपात्यन्तिकमत्प्राप्तिसाधनमित्यर्थः। अत

ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாயிருக்கும் இந்த ப்₄க்தி மோக்ஷஸாத₄னமாயிருக்கக் முடியுமோ? உலகில் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமானவை ஒரு ப₂லத்துக்கு ஸாத₄னமாயிருப்பதாகக் காணப்படுவதில்லையே?'' எனும் கேள்விக்கு பதிலுரைக்கிறார் மேலே—(த₄ர்ம்யம்) த₄ர்மத்தை விட்டு விலகாததாக வும் இருப்பது த₄ர்மபத₂யாத்த₂ந்யாயாத₃நபேதே' [அஷ்டா 4-4 92] ['விலகாதது' என்னும் பொருளில் த₄ர்ம, பதி₂ந, அர்த₂, ந்யாய எனும் பத₃ங்களின்மேல் 'ய' எனும் விகுதி சேரும்] என்னும் பாணினி ஸூத்ரத்தின்படி த₄ர்மத்தைவிட்டு விலகாதது த₄ர்ம்ய மாகிறது. தலைசிறந்த ப₂லனுக்கு ஸாத₄னமாயிருப்பது த₄ர்மம். இந்த ப்₄க்தியானது தானே மிக இனிதாயிருக்கையாலும், என்னையே நேரில் காட்டுகையாலும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாயிருந்தபோதிலும், தலைசிறந்த ப₂லனான என்னை அடைவதாகிற மோக்ஷத்திற்கும் ஸாத₄னமாயிருப்பது என்று கருத்து. த₄ருதி எனப்படும் ப்ரீதியைக் குறிக்கும் த₄ாதுவிலிருந்து தோன்றிய இந்த 'த₄ர்ம' ஶப்₃த₃ம், தானே ஆனந்த₃ரூபமாகவும், ஆனந்த₃த்திற்குக் காரணமாகவும் இருப் பதைக் காட்டுமன்றோ, ''த₄ர்ம இத்யுபஸம்ஹாரயே யச்ச₂ரேயஸ்கர ப்₄ாஷணம் । தத்₃த₄ர்ம பத₃ வாச்யார்த்த₂ நிருபண விவக்ஷயா ॥'' [மீமாம்ஸா ஶ்லோகவார்த்திகம் 2-190] [''சோத₃நாலக்ஷண த₄ர்ம'' என்று ஸூத்ரத்திற்போலே த₄ர்மஶப்₃த₃த்தையிட்டு முடிக்காமல், ''சோத₄நாலக்ஷண ஶ்ரேயஸ்கர'' என்று ப₄ாஷ்யகாரர் த₄ர்மபத₂ ஸ்த₂ானத்தில் ஶ்ரேயஸ்கர ஶப்₃த₃த்தை இட்டிருப்பது த₄ர்மபத₃த் தின் பொருளைத் தெரிவிப்பதற்கேயாகும்.] என்று மீமாம்ஸகர்களும் நன்மையைத் தருவது த₄ர்மம் என்று லக்ஷணமுரைத்தார்களன்றோ. ''முக்தி கைவல்யநிர்வாணஶ்ரேயோநிஶ்ஶ்ரேயஸாம்ருதம்'' [அமர கோஶம் 1 5-6] என்று நிக₄ண்டுக்களிலும் தனக்கு மேலில்லாத நன்மை யாயிருக்கும் ப₂லன் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலையடைவதாகிற மோக்ஷமே என்று கூறப்பட்டது அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கது (த₄ர்ம்யம்) 'நம்மைக் காண்கை ஒருதலையானால், அத₄ர்ம்யமானாலும் மேல்விழ வேணும். இது அங்ஙனன்றிக்கே த₄ர்மாத₃நபேதமுமாயிருக்கும்'' என்று ஈட்டில் (1-7 ப்ரவேஶம்) அருளியபடியே தகாத காரியத்தைச் செய்தாவது பெறவேண்டியதான தலைசிறந்த இப்புருஷார்த்த₂த்தைப் பெறுவதற்கு த₄ர்மத்தை மீறாத வழியாகவும் இருப்பது இந்த ப்₄க்தி

एव सुसुखं कर्तुं — सुसुखोपादानम्। अत्यर्थप्रियत्वेनोपादेयम्। अव्ययम्—अक्षयं; मत्प्राप्तिं साधयित्वाऽपि स्वयं न क्षीयते। एवंरूपं उपासनं कुर्वतो मत्प्रदाने कृतेऽपि न किञ्चित्कृतं मयाऽस्येति मे प्रतिभातीत्यर्थः॥ २॥

யோக3ம எனறும பொருளகொளளலாம இநத ப4கதியோக3ம அநுஷடி2ககும காலததில மிகவும ஆயாஸததை விளைககுமோ? எனில (ஸுஸுக2ம கர்ததும) இவவணணமாக ப4கதிதானே ஸவயமபரயோஜநமாயிருககையாலும, பரமபுருஷாரதத2ஸாத4நமாயிருககையாலும, அநுஷடி2ககுமபோது ஆயாஸமிலலாமலிருபபதோடனறியில, மிக இனிதாகவுமிருபபது. "செயவதறகு மிக எளிதாயிருபபது" எனறு பொருளகொள்வதைக காட்டிலும, "அநுஷடி2ககுமபோது மிக இனிதாயிருபபது" எனறு பொருளகொளவதே ஸவரஸமாகவும, பரகரணததிறகுப பொருததமாகவுமிருககையால, அபபடியே பா4ஷயமிடபபடடது (ஸுஸுக2ம) அனபுருவாயிருபபதால இதுதானே இனியது, அதறகுமேலே இநத ப4கதியோக3ததால நினைககபபடும நான மிகவும இனியவனாகையாலும இது மிக இனிதாயிருபபது எனறு கருதது ' மறற ஸாத4னஙகள அனைததும ப2லன உண்டானவுடன அழிநதுவிடுமே, அதுபோல இதுவும ப2லன உணடானவுடன அழிநதுவிடுமோ?" எனில (அவயயம) ப2லன விளைநத பினபும அழியாதது. ஸாத4நத3சையிலேயே "அசசுவை பெறினும வேணடேன" [திருமாலை 2] எனறு சொலலுமபடி இனிதான ப4கதியானது ப2லத3சையிலும ஸவயமபரயோஜநபுருஷாரதத2மாகத் தொடாகையாலே, மறற ஸாத4னஙகளைபபோலிராமல ப2லத3சையிலும அழிவிலலாமல தொடாவதாயிருபபது ஸவதநதரனான ஸாவேசவரன இதைத தொடரவிடாமல செயதுவிடடால என செயவது? எனில "உனனடியாரககு எனசெயவனெனறே இருததி நீ" [பெரியதிருவ 53] "ருணம பரவருத்3த4மிவ மே ஹருத3யானனாபஸாபபதி" [பா4ர-உத3 47-39] [த்3ரௌபதி3 ' கோ3விநத3ா ' எனறு கூறியது வடடியால வளாநத கடன்போல என நெஞசைவிடடு அகலகினறதிலலை] எனகிறபடியே அடியார்ககு எததனைசெயதாலும ஒனறும செயயவிலலையெனறு நினைபபவனாக நானிருககையால, இது ப2லத3சையிலும அழிவறறதாகவேயிருககும எனறு கருதது ஆக, கர்மஜஞானயோக3ஙகள முதலான மறற உபாயஙகளைக காடடிலும் ப4கதியோக3ததிறகுளள சிறபபுகள விவரிககபபடடன. 2.

अश्रद्दधानाः पुरुषा धर्मस्यास्य परन्तप ! ।
अप्राप्य मां निवर्तन्ते मृत्युसंसारवर्त्मनि ॥ ३ ॥

3 அஶ்ரத்₃த₃த₄ாநா: புருஷா த₄ர்மஸ்யாஸ்ய பரந்தப ।
அப்ராப்ய மாம் நிவர்த்தந்தே ம்ருத்யு ஸம்ஸார வர்த்மநி ॥

பரந்தப — எதிரிகளைத் தவிக்கச்செய்பவனே! அஸ்ய த₄ர்மஸ்ய அஶ்ரத்₃த₃த₄ாநா புருஷா — ப₄க்தி யோக₃மாகிற இந்த உபாயவிஷயத்தில் ஶ்ரத்₃தை₄யில்லாத மனிதர்கள், மாம் — என்னை, அப்ராப்ய — அடையாமல், ம்ருத்யு ஸம்ஸார வர்த்மநி — ஆத்ம விநாஶத்தைச் செய்யும் ஸம்ஸாரவழியில், நிவர்த்தந்தே — மிகவும் உழல்கிறார்கள்.

3 இத்தருமந் தன்னை யியல்வான விரும்பாத
மத்தரவ ரென்னை மருவாதே — யத்த
முடிவியற்று மிப்பவத்து மூளும்வா மூள்வார்
படிமதிக்கும் வில்லாய் பகை

படி பகை மதிக்கும் வில்லாய் — உலகத்தவர் அனைவரும், பகைவர்களுங்கூடக் கொண்டாடும் வில்வீரனே! அத்த — அப்பா அர்ஜுநா! இத்தருமம் தன்னை — மோக்ஷோபாயமான இந்த ப₄க்தி யோக₃த்தை, இயல்வான விரும்பாத மத்தரவர் — அநுஷ்டி₂க்க இசையாத அறிவிலிகள், என்னை மருவாதே — என்னை அடையாமல், மூளும்வா முடிவு இயற்றும் இப்பவத்து — தன்னிடம் உழல்கின்றவர்களுடைய ஆத்ம நாஶத்தை விளைக்கும் இந்த ஸம்ஸாரத்தில், மூள்வார் — உழல்வார்கள்.

3 முற்கூறிய ப₄க்தி யோக₃த்தை அநுஷ்டி₂க்காவிடில் மோக்ஷம் ஸித்₃தி₄க்காது என்று காட்டிக்கொண்டு, தானே தலைசிறந்த ஸ்வரூபமாய், தலைசிறந்த ஸுக₂மான மோக்ஷத்தை விளைப்பதான இந்த ப₄க்தியோக₃த்தை அனைவரும் அநுஷ்டி₂க்காமைக்குக் காரணம் ஶ்ரத்₃தை₄யின்மையே என்று தெளிவுபடுத்திக்கொண்டு, "நாந்ய: பந்தா₂ அயநாய வித்₃யதே" என்னும் புருஷஸூக்த மந்த்ரத்தை விளக்குகிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில் (அஸ்ய த₄ர்மஸ்ய) தலைசிறந்த ஸ்வரூபமான என் விஷயமாயிருப்பதால் தானே தலைசிறந்த ஸுக₂

।। भा ।। अस्य-उपासनाख्यस्य धर्मस्य निरतिशयप्रियमद्विषयतया स्वयं निरतिशयप्रियरूपस्य परमनिश्श्रेयसरूपमत्प्राप्तिसाधनस्याव्ययस्य उपादानयोग्यदशां प्राप्य अश्रद्दधानाः— विश्वासपूर्वकत्वरारहिताः पुरुषाः

ருபமாயிருபபதாய என்னையடைவதாகிற தலைசிறநத பலனுககு ஸாத4னமாகவும இருபபதான இநத ப4கதியோக3 விஷயததில (அஸய த4ாமஸய) "அஸய த4ாமஸய எனருனிறே தனககும இனிதாயிருககையாலே" எனற ஈடு (1-7 பரவேஶம) ஸ்ரீ ஸூகதி அநுஸநதி4ககததககது. (அஸய த4ாமஸய அஶரத்3த3த4ாநா.) இநத மோக்ஷோபாயமாகிற ப4கதியைக கைககொளளத தகுதிபெறறிருநதும அதில நமபிககையோடுகூடிய தவரையிலலாதவாகள இநத ப4கதி யோக3ததை அநுஷடி2ககத தகுதியிலலாத ஸதரீஶூத்3ராகளும "வாஸுதே3வ ஸாவம" [கீ3தை 7-19] [எலலாம கணணன] எனறிருககும மஹாதமாககளும இதை அநுஷடி2ககாவிடில குறை யிலலையாகையாலே அவாகளைத தவிாநத மறறவாகளையே இஙகு இகழவதாகக கொளளவேணடும 'த4ாமஸய எனகிற ஆருவது வேறறுமை ஸமப3நத4 ஸாமாநயே ஷஷடி2யாகையாலே. 'இநத த4ாமவிஷயததில ஶரத்3தை4யிலலாதவாகள' எனறு பொருளபடுகிறது இநத ப4கதி யோக3ததில நமபிககைகொணடு தவரையுடன அநுஷடி2ககாதவாகள எனறபடி 'காமணி ஷஷடி2யாகவும கொளள லாம' எனறு முறகூறிய ஈடடின [1-7 பரவேஶ] அருமபதவுரையில காடடபபடடது (மாம அபராபய) எனனை அடையாமல (மருதயு ஸமஸார வாதமநி நிவாததநதே) ஆதமாவையே அஸதஸமமாகக வலலதாகையாலோ. பிறபபிறபபுககளையே இயலவாககொணடதாகை யாலோ மருதயு எனததகக ஸமஸாரவழியிலேயே மிகவும உழலகினருாகள. 'நிவாததநதே' எனபதறகு நிதராம வாததநதே (மிகவும உழலகினருாகள) எனறே பொருளகொளளவேணும 'எதிலிருநது மீளகினருாகள' எனறு குறிபபிடாமையால 'மீளகினருாகள' எனும பரஸித்3த4மான பொருள இஙகு பொருநதாது. 'மருதயு ஸம ஸார வாதமநி' எனனும பத3மும ஒரு வினைசசொலலை எதிா பாாதது நிறகிறது. ஆகையால மருதயுருபமான ஸமஸாரவழியில மிகவும உழலகினருாகள எனறு பொருளகொளவதே இஙகு பொருநதும (மாம அபராபய மருதயு ஸமஸார வாதமநி நிவாத தநதே) "செயத குறறங்களையடையப பொறுததுத தஙகளை நலவழிப போககும எனனைவிடடு. தநதாமுடைய விநாஶததைச சூழபபதான ஸமஸாரததை விருமபி அவவழியே போகாநிறபாகள" எனறு

मामप्राप्य मृत्युरूपे संसारवर्त्मनि नितरां वर्तन्ते। अहो महदिदमाश्चर्य-मित्यर्थः ॥ ३ ॥

॥ भा ॥ शृणु तावत्प्राप्यभूतस्य ममाचिन्त्यमहिमानम् —

मया ततमिदं सर्वं जगदव्यक्तमूर्तिना।
मत्स्थानि सर्वभूतानि न चाहं तेष्ववस्थितः ॥ ४ ॥
न च मत्स्थानि भूतानि पश्य मे योगमैश्वरम्।
भूतभृन्न च भூतस्थो ममात्मा भूतभावनः ॥ ५ ॥

4. மயா ததமித$_3$ம ஸாவம ஜக$_3$த$_3$வயகதமூாததிநா ।
மதஸத$_2$ாநி ஸாவபூ$_4$தாநி ந சாஹம தேஷவவஸதி$_2$த ॥

5 ந ச மதஸத$_2$ாநி பூ$_4$தாநி பஶய மே யோக$_3$மைஶவரம ।
பூ$_4$தப$_4$ருநந ச பூ$_4$தஸதே$_2$ா மமாதமா பூ$_4$தப$_4$ாவந ॥

ஈடடில (1-7பரவேஶம) அருளிசசெயயபபடடது இஙகு அநுஸநதி$_4$ககத தககது (புருஷா நிவாததநதே) ஸவயம பரயோஜனமாயும, தலைசிறநத புருஷாாதத$_2$ஸாத$_4$னமாயும, மிக எளியதாயும இருககும இநத ப$_4$கதி யோக$_3$ததையறிநதும, புருஷாாதத$_2$ஙகளின வாசியை அறியவலல அறிவுடைய புருஷாகள தலைசிறநத புருஷாாதத$_2$மான எனனைவிடடு மிகததாழநததான ஸமஸாரததை மிகவிருமபி மணடுகிறாகளே. எனனே அவாகளுடைய பாபததின வலிமை இருககுமபடி!'' எனறு தனனுடைய ஆஶயததை 'புருஷா மாம அபராபய நிவாததநதே'' முதலான ஒவவொரு பத$_2$ததிலும காடடுகிறான ''இதுதான இருநதபடி பாராய' எனகிறான'' எனபது ஈடு (பரநதப!) எதிரிகளைத தவிககச செயயுமவனே! வெளியிலுளள எதிரிகளைத தவிககச செயவதோடு நிலலாமல இநத ஶரத$_3$தை$_4$யினமைககுக காரணமான உடபகைகளையும நீ வெலல வேணடும எனறு கருதது 'விரோதி$_4$வாகக$_3$ததை உதறவலலாய நீயனறோ'' எனறு ஈடடில இபபத$_3$ம விவரிககபபடடது ஆக, இநத ஶலோகததால ''தமேவம வித$_3$வாந அமருத இஹ ப$_4$வதி நாநய பநத$_2$ா அயநாய வித$_3$யதே' [புருஷஸூ] [அநதப பரம புருஷனை இபபடி உபாஸிபபவனே மோக்ஷமடைகிறான, மோக்ஷ மடைய வேறு வழியிலலை] எனனும வேத$_2$வாகயததின பொருள விவரிககபபடடதாயிறறு 3.

இத$_3$ம ஸாவம ஜக$_3$த—(சேதநாசேதநாதமகமான) இவ வுலகனைததும, அவயகதமூாததிநா மயா—வெளிப்படாத ஸவ ரூபததையுடைய அநதாயாமியான எனனுல, தததம— வியாபிககபபட்டுளளது ஸாவபூ$_4$தாநி—எலலாப பொருள களும, மதஸத$_2$ாநி — (அநதாயாமியான) எனனிடம உளளன. அஹம தேஷு ந ச அவஸதி$_2$த —நான (அவறறுல தாஙகபபடடு) அவறறில நிறபவனலலன பூ$_4$தாநி—பொருள களை, மத்ஸத$_2$ாநி ந ச—(குடம முதலானவறறுல ஜலம முதலானவை போல தாஙகபபடடு) எனனிடம இருபப திலலே (என ஸஙகலபததால த$_4$ரிககபபடடே எனனிடம உளளன) ஐஶவரம—ஈஶவரனுன எனககே உரியதான, மே யோக$_3$ம — எனது ஸஙகலபததை, பஶ்ய—பாராய! (அது யா்தெனில) பூ$_4$தப$_4$ருத் — எலலா பூ$_4$தஙகளையும த$_4$ரிபபவன நானே, பூ$_4$தஸத$_2$ ந ச—(நான) பூ$_4$தஙகளால தாஙகபபடுபவனலலன, மம ஆதமா ஏவ — எனது ஸஙகலபமே, பூ$_4$தப$_4$ாவந — பூ$_4$தஙகளுககு ஸததாகாரண மாகவும, த$_4$ாரகமாகவும, நியமிபபதாகவும இருபபது.

---

4 நானிவவுலகெலலா நானபரநதங குடகரநது
தானியலு மேனியனுயத தானறிபப—னுனமையா
லெனனுற றரிததிருககு மெபபூ தமுமவறறின
மனனுது நா்னிருபபன மறறு

இவவுலகெலலாம—(சேதனம அசேதனம எனறு இரு வகைபபட்ட) இவவுலகனைததும, உடகா்நது தான இயலும் மேனியனுய—உளளே மறைநது அநதாயாமியாய விளங கும ஸவரூபததை உடையவனுய, நான தான் பரநது தரிபபன—நானேதான வியாபிதது த$_4$ரிபபேன. ஆனமை யால—இககாரணத்தால, எப்பூதமும—எநதப பொருளும, எனனுல தரிததிருககும — எனனுல த$_4$ரிககபபடடிருககும நான மறறு அவறறில் மனனுது இருபபன—நானேவெனில அவறறுல தாஙகபபடா்தவ்னுயிருபபேன.

॥ भा ॥ इदं—चेतनाचेतनात्मकं कृत्स्नं जगत्, अव्यक्त-मूर्तिना—अप्रकाशितस्वरूपेण मया अन्तर्यामिणा, ततम्—अस्य जगतो

---

5. அததனமை யாறபூதத தாஙகெனககோா தொததிலலை
யிததனமை யெனனைசசோ யோகஙகாண—மெயததனமை
யீஙகிதனைத தாஙகியிதில வேறுநினறே யெனனினைவா
லாஙகதனைத தானளிபப ஞாநது

பூததது ஆஙகு — அநதப பொருளகளிடததில, அத தனமையால—அவை ஒனறையொனறு தாஙகுவதுபோலே, எனககு ஓா தொதது இலலை—எனககு ஒரு தொடாபிலலை. இததனமை எனனைசசோ யோகம காண—இபபடி ஈஶ்வரத தனமையையுடைய எனககேயுரியதான எனது ஸஙகல பததைப பாராய ஈஙகு இதனை — இஙகு இவவுலகை, மெயததனமை தாஙகி — உணமையாகவே த₄ரிததுநினறு, இதில வேறு நினறே — இதனால நான த₄ரிககபபடாமலே, என நினைவால—எனது ஸஙகலபததால, ஆஙகு அதனைத தான ஆாநது அளிப்பன — அபபொருளகளனைததையும நனருகப படைபபேன.

4,5 இதுவரையில இவவததியாயததின முக₂யாாததமான ப₄கதியோக₃மாகிற உபாயத்தின பெருமை சொலலப்படடது. இனி இதனாலடையபபடும பராபயமாகிற எமபெருமானின் அளவிட வொணணாத பெருமையைக கூறுவதனமூலமும அவவுபாயததின் பெருமை வலியுறுததபபடுகிறது. (இத₃ம ஸாவம) சேதநஙகளும, அசேதநஙகளும அடஙகிய இவவுலகனைததும (அவயகதமூாததிநா மயா ததம) வெளிபபடாத ஸவரூபததையுடைய அநதாயாமியான எனனால வயாபிககபபடடுளளது. இநத பரகரணம ஸவரூப வயாபதியைச சொலலுவதாகையாலே, மூாததி ஶப்₃த₃ம ஶரீரததைக குறிபபது உசிதமனறு. ஆகையால 'அவயகத மூாததிநா' என்ற தறகு 'வெளிபபடாத ஸவரூபததையுடைய அநதாயாமியால' எனறு பொருளகொளளபபடடது. மூாததி ஶப₃த₃ம ஸவரூபத்தை உபசார வழககாலே குறிககிறது. (மயா ததம) வேதா₃நதஙகள இவனுடைய

धारणार्थं नियमनार्थं च शेषित्वेन व्याप्तमित्यर्थः। यथाऽन्तर्यामि-ब्राह्मणे * यः पृथिव्यां तिष्ठन्...यं पृथिवी न वेद (बृ. ५. ७. ३) * य आत्मनि तिष्ठन्...यमात्मा न वेद (बृ. ५. ७. २२. मा) इति चेतनाचेतनवस्तुजातैरदृष्टेनान्तर्यामिणा तत्रतत्र व्याप्तिरुक्ता। ततो मत्स्थानि सर्वभूतानि-सर्वाणि भूतानि मय्यन्तर्यामिणि स्थितानि। तत्रैव

வயாபதியானது ஆகாஶபபோல வெறும வயாபதியனறு, அனைததி லும உளநுழைநது நியமிபபதறகான வயாபதியேயாகும எனறு முழஙகுகையாலே 'அநதாயாமியான எனனால வயாபிககபபடடுளளது' எனறு பொருளகொளளபபடடது. எ த ற க ா க, எககாரணததால இபபடி வயாபிததிருககிறான்? எனில, இவவுலகை த4ரிபபதறகாகவும நியமிபபதறகாகவும வயாபிததிருககிறான. இவவுலகிறகு ஸவாமியா யிருககையாலே இதை ரக்ஷிககவேணடியது இவன பொறுபபாகை யாலே வயாபிததிருககிறான. வயாபதியின பயனான த4ாரணம அடுதத ஆதத4ததில சொலலபபடுகிறது நியமனம அதிலிருநதே ஆததஸித3த4மாகக கிடைககிறது. "ஏதஸய வா அக்ஷரஸய பரஶாஸநே க3ாாகி3 ஸூாயாசநத்3ரமஸௌ வித்4ருதௌ திஷ்டத" [ப3ருஹ 5-8-9] [க3ாாகி3! இநதப பரமபொருளின நியமனத தாலேயே ஸூாயசநத3ராகள த4ரிககபபடுகிறாாகள.] எனறு த4ாரணம நியமனாதீ4னமாக ஓதபபடுகிறதனறோ. வயாபதிககுக காரணமான ஶேஷிதவம (ஸவாமிதவம) ஏழாமததியாயததிலேயே சொலலப் பட்டது இஙகு சொலலபபடும ஶரீரிதவததாலும ஆதத2ஸித்3த4 மாகக கிடைககும. அநதாயாமிப3ராஹமணததில "ய ப்ருதி2வயாம திஷ்டந . யம ப்ருதி2வீ ந வேத3" [ப3ருஹ 5 7 3] "ய ஆதமநி திஷ்டந யமாதமா ந வேத3" [ப3ருஹ 5-7-22] [எநதப பரமாதமா பூ4மியில நிறகினறானோ எவனை பூ4மி அறியவிலலையோ எவன ஆதமாவில நிறகிறானோ எவனை ஆதமா அறியவிலலையோ] எனறு 'சேதநாசேதநவஸதுககளாலே காணபபடாமலே எமபெருமான அவறறில அநதாயாமியாய வயாபிததிருககிறான' என்று உபநிஷததும ஓதிறறு. இநத அநதாயாமி ப்3ராஹ்மண வாககியஙகளில பூ4மி முதலான எலலா அசேதநபபொருளகளிலும சேதநபபொருளகளிலும எமபெருமா னுககு அநதாவயாபதியும பஹிாவயாபதியும உத்3கோஷிததிருப பது பரஸித்3த4ம. (மதஸதா2நி ஸாவ பூ4தாநி) முறகூறிய காரணததி னாலேயே எனககு ஶரீரமான எலலாபபொருளகளும அநதாயாமி

ब्राह्मणे * यस्य पृथिवी शरीरं.. यः पृथिवीमन्तरो यमयति, * यस्यात्मा शरीरं...य आत्मानमन्तरो यमयतीति शरीरत्वेन नियाम्यत्वप्रतिपादनात्तदायत्ते स्थितिनियमने प्रतिपादिते, शेषित्वं च। न चाहं तेष्ववस्थितः—अहं तु न तदायत्तस्थितिः, मत्स्थितौ तैर्न कश्चिदुपकारः

யான என்னிடத்தில நிறகின்றன அந்த அந்தர்யாமி ப்₃ருஹ மணத்திலேயே ''யஸய பருதி₂வீ ஶரீரம ய பருதி₂வீமநதரோ யம யதி யஸயாதமா ஶரீரம ய ஆதமாநமநதரோ யமயதி'' [ப்₃ருஹ 5-7-3 22] [எந்தப் பரமாதமாவுக்கு பூ₄மி ஶரீரமோ எவன பூ₄மியை உளநுழைநது நியமிக்கிறனோ . எவனுக்கு ஆதமா ஶரீரமோ எவன ஆதமாவை உளநுழைநது நியமிக்கிறனோ] என்று பரமாதமாவுக்கு மற்ற எல்லாச சேதநாசேதநப்பொருளகளும ஶரீரமாயிருநதுகொணடு அவனுல நியமிக்கப்படுகின்றன என்று முழங்கப்படுகையாலே எல்லாப்பொருளகளுடைய ஸதி₂தி பரவருத்தி களும பரமாதமாவுக்கு அதீ₄னமாயிருப்பவை என்று சொல்லப்பட்ட தன்றே இதனுல தனிப்பட்டு நிறகும உலகமானது தூணுல உத்தரம த₄ரிக்கப்படுவதுபோலே எமபெருமானுல த₄ரிக்கப்படுகிறது என்னும எணணம தவிர்க்கப்படுகிறது. ஶலோகத்தின முறபாதியாலே எமபெருமானின வயாபதி சொல்லப்பட்டது. மூன்ருவது பாத₃மான இதனுல எமபெருமானுடைய த₄ாரணநியமனங்கள சொல்லப்படுகின்றன. ஶரீரஶரீரிப₄ாவம சொன்னபோதே எமபெருமானுடைய த₄ாரகத்வமும, ஶேஷித்வமும அர்தத₂ஸித்₃த₄மாகக் கிடைக்கும. (ந சாஹம தேஷ்வவஸதி₂த) 'நான் அவறறில நிறபதில்லை' என்று மேலெழுநதவாரியாக இதறகுப் பொருளகொணடால, ஶலோகத்தின முறபாதியில 'மயா ததம' [என்னுல வயாபிக்கப்பட்டுள்ளது] என்று கூறியிருப்பதோடும, 'ய பருதி₂வயாம திஷ்ட₂ந'' [எவனெருவன பூ₄மியில நிறகிறனோ] முதலான முனனெடுத்த வேத₃வாக்யங்களோடும முரணபடும ஆகையால இதறகு ''என் இருப்பு அவறறுக்கு அதீ₄னம என்று சொல்லுமபடி தான அவறறில இல்லை'' என்று பொருளகொளளவேணடும. என இருப்பிறகு அப்பொருளகளால எவவித உதவியுமில்லை என்று கருதது முநதின பாத₃த்தில 'எல்லாப் பொருளகளும என்னிடம இருக்கின்றன' என்று சொன்னவிடத்தில எனக்கு அவறறைக குறிதது த₄ாரண நியமனாதி₃கள ஸித்₃தி₄த்ததுபோலே 'நான் அவறறிலிருக்கிறேன' என்று சொல்லுமபோது அவறறுக்கு என்னைக்குறிதது த₄ாரணநியம

इत्यर्थः। न च मत्स्थानि भूतानि —न घटादीनां जलादेरिव मम धारकत्वम्; कथम्? मत्सङ्कल्पेन। पश्य ममैश्वरं योगम्—अन्यत्र कुत्रचिदसंभावनीयं मदसाधारणमाश्चर्यं योगं पश्य। कोऽसौ योगः?

நாதி3களைக கொணடுவிடககூடாது எனபது தேர்நதபொருள. ''ஸ ப4க3வ கஸமிந பரதிஷ்டி2த .ஸவே மஹிமநி யதி3 வா ந மஹிமநி'' [சா2நத 7-24-1] [ஆசாரயரே ! அநதப பரமாதமா எதிலே நிலை நிறகிருன ? தன் மஹிமையிலே நிலைநிறகிருன அலலது வேறு எநத மஹிமையிலும நிலைநிறபதிலலை.] எனறு உபநிஷத ஓதியது இஙகு அநுஸநதி4ககததககது. 4.

5 முநதின ஶலோகத்தில சொனனதையே மேலும விவரிககிருன் இநத ஶலோகததில (ந ச மதஸத2ாநி பூத4ாநி) பூ4தங்கள எனனிடமிலலை. முநதின ஶலோகததில பூ4தஙகள எனனிடமிருககினறன என்று கூறிவிடடு அதையே இஙகு மறுபபதுபோலத தோனறுகிறதே எனில, குடம முதலானவை ஜலம முதலானவறறைத தாஙகுவதுபோலே என்னுல மற்ற பொருளகள தாங்கபபடுவதிலலை என்பதே இஙகு கருததாகையாலே முனனுககுபபின் முரணிலலை. அதாவது — உலகில குடம, தூண முதலான ஸதூ2லபபொருளகள ஜலம, உததரம முதலான மறற பொருளகளைத தம ஸமயோக3த்திஞல கீழே விழாதபடி தாஙகுகினறன. நான மறற பொருளகளைத் தாஙகுவது அபபடியலல எனறு கருதது பின எபபடியெனில, 'ஆதமா தன ஶரீரததைத தன ஸஙகலபத்தால தாஙகுவதுபோலே என ஸஙகலபததாலேயே எலலாப பொருளகளையும தாஙகுகிறேன்' என்று அடுதத பாத3த்தில விவரிககிருன — (மே ஐஶ்வரம யோக3ம பஶ்ய) வேறு எவாககும இலலாததாய, ஈஶவரனுன எனககே உரியதான எனனுடைய யோக3ம எனபபடும ஸஙகலபததைக காணபாய ''யோக3ஸஸநநஹநோபாய த4யாந ஸஙக3தி யுகதிஷு'' [அமரம 3 நா 109] [ஸநநஹநம் (ஸநநாஹம), உபாயம, த4யாநம், ஸஙக3தி, யுகதி எனனும பொருளகளையுடையது யோக3ஶப3த3ம] என்கிற நிக4ணடுவினபடி, யோக3ஶப3த3ம இஙகு த4யாநருபமான ஸங்கலபததைக குறிககிறது. அலலது 'மே யோக3ம' என்றதுககு 'எனனேடு சோததியையுடைய என ஸவப4ாவமான ஸங்கலபம' என்றும பொருளகொள்ளலாம. அநத ஸஙகலபம் எததகையது என்பதை இநத ஶலோகததின் பிறபாதியாலே விளககுகிருன் (பூ4தப4ருத ந ச பூ4தஸத2') எலலாப பொருளகளையும் தாஙகுபவன்

भूतभृन्न च भूतस्थो ममात्मा भूतभावनः—सर्वेषां भूतानां भर्ताऽहं, नच तैः कश्चिदपि ममोपकारः। ममात्मैव भूतभावनः—मम मनोमयस्सङ्कल्प एव भूतानां भावयिता धारयिता नियन्ता च ॥ ४ ॥ ५ ॥

நானே ஆனால அவறறால எனககு எவவித உதவியுமிலலையாகை யாலே நான அவறறில இலலை எனறும சொலலலாம 'மத்ஸத2ாநி ஸாவபூ4தாநி' எனறு ஏறகனவே சொனன அாதத2ததை 'பூ4த ப4ருத' எனறும, 'ந சாஹம தேஷவவஸதி2த' எனறதை 'ந ச பூ4தஸத2' எனறும அநுவதி3ககிறான. 'அஹம' (நான) என்னும பத3ததை வருவிததுககொளளவேணடும அலலது அடுததபடியுளள 'மமாதமா' எனபதையே இதறகும விசேஷ்யமாககககொணடு 'எனது ஸஙகலபமே பூ4தஙகளைத தாஙகுகிறது. அதறகு அவறறால எவ வுதவியுமிலலை' எனறும கொளளலாம. தாதபாயம இரணடுககும் ஒனறே. (மமாதமா பூ4தப4ாவந) எனது ஸஙகலபமே எலலாப பொருளகளையும படைபபது எனறு கூறியது முனனும பினனும கூறபபடும த4ாரகதவததுககும, நியநதருதவததுககும் உபலக்ஷணம். "பஞச பஞசாநக2ா ப4க்ஷயா" [ரா கி 17-37] [ஐநது நக2ஙகளுடைய மருக3ஙகளில ஐநதுவகை மருக3ஙகளே பு4ஜிககததககவை] எனறவிடத தில ஐநது எனறது பரிஸஙக2யாநயாயததாலே ஐநதுவகை தவிர மறறவை பு4ஜிககததகாதவை எனறு உணாததுவதுபோலே இஙகும 'என ஆதமா எலலாப பொருளகளையும படைபபதும, த4ரிபபதும், நிய மிபபதுமாகும' எனறது — மறற பொருள எதுவும எலலாபபொருள் களையும படைபபதும, த4ரிபபதும, நியமிபபதுமாகாது எனனும கருததுடையதாகும 'மமாதமா' எனனுமிடததில 'ஆதம'ஶப3த3ம மனததைககுறிததது. அநத மனததினால செயயபபடும ஸஙகலபததை இஙகு காடடுகிறது அலலது ஸஙகலபததோடு கூடிய மனததையே ஆதமஶப3த3ம குறிககிறது எனறும கொளளலாம "மனோ஽குருத ஸயாமிதி" [ப3ருஹ 1 2-1] [நான எலலாமாக ஆககடவேன் எனறு பரமபொருள மனததால ஸஙகலபிததது] எனறு உபநிஷததிலும, "மநஸைவ ஜக3தஸருஷ்டிம ஸமஹாரஞச கரோதி ய" [வி-பு 5-22 15] [எநதப பரமாதமா இவவுலகின ஸருஷ்டி ஸமஹாரஙகளை மனததாலேயே செயகிறானோ] எனறு உபப3ருமஹணஙகளிலும மனத தாலேயே ஜக3தஸருஷ்டி முதலானவறறைச செயவதாகச சொலலப படடது இஙகு அநுஸநதி4ககததககது இததால, "கத2ம நு புந உசயதே 'அஸௌ மம ஆதமா' இதி? விப4ஜய தே3ஹாதி3 ஸஙக4ாதம, தஸமிந அஹஙகாரம அத4யாரோபய லோகபு3த3தி4ம

॥ भा ॥ सर्वस्यास्य स्वसङ्कल्पायत्तस्थितिप्रवृत्तित्वे निदर्शनमाह—

यथाऽऽकाशस्थितो नित्यं वायुस्सर्वत्रगो महान्।
तथा सर्वाणि भूतानि मत्स्थानीत्युपधारय॥ ६॥

6 யதா₂ऽऽகாஶஸ்தி₂தோ நித்யம் வாயுஸ் ஸர்வத்ரகோ₃ மஹாந்।
ததா₂ ஸர்வாணி பூ₄தாநி மத்ஸ்தா₂நீத்யுபதா₄ரய॥

ஸர்வத்ரக₃–எல்லாவிடத்திலும் ஸஞ்சரிப்பதாய், மஹாந்– பெரியதாய், நித்யம் ஆகாஶஸ்தி₂த–(எதற்கும் ஆதா₄ரமா யிராத) ஆகாஶத்தில் எப்போதும் இருக்கும், வாயு:–வாயு வானது, யதா₂–எப்படி என்னையே தா₄ரகனாகவும், நியந்தாவாகவும் கொண்டதாயுள்ளதோ, ததா₂–அப்படியே ஸர்வாணி பூ₄தாநி–எல்லாப் பொருள்களும், மத்ஸ்தா₂நி இதி–என்னையே தா₄ரகனாகவும், நியந்தாவாகவும் கொண் டவை என்று, உபதா₄ரய–அறிவாய்.

---

6 வாயுவிசும் புற்றெழுந்து மன்னுமுல கெவ்விடத்தும்
போயுலவுந் தன்மையது போலவே–யேயுமுல
கென்னிடையி லெல்லா மினிதிருக்கு மென்பதனை
நின்னிடையே சால நினை

அநுஸரந் வ்யபதி₃ஶதி 'மம ஆத்மா' இதி'' ['இது என் ஆத்மா' என்று எப்படிச் சொல்லப்படுகிறது? தே₃ஹம் முதலான பூ₄தேந் திரியச் சேர்த்தியைப் பிரித்து, அதில் அஹங்காரத்தை ஏற்றிட்டு உலக அறிவையொட்டி 'என் ஆத்மா' என்கிறான் கண்ணன்] என்று ஶங்கரர் பா₄ஷ்யமிட்டது பரமாத்மாவான கண்ணனிடம் பொருந்தா தாகையால் ஆத₃ரிக்கத்தக்கதன்று என விளங்குகிறது. ஆக, இவ் விரண்டு ஶ்லோகங்களாலும் மற்ற பொருள்களால் அறியப்படாமலே அவற்றை எம்பெருமான் வியாபித்திருக்கிறான் என்றும், எல்லாவற் றையும் த₄ரிப்பவனாய், நியமிப்பவனாய், படைப்பவனாய், அனைத்துக்கும் ஶரீரியாய், ஶேஷியாயிருக்கிறான் என்றும், ஸங்கல்பத்தாலேயே அனைத் தையும் படைத்தல், த₄ரித்தல், நியமித்தல் முதலானவற்றைச் செய்கிறான் என்றும், மற்ற எப்பொருளுக்கும் இப்பெருமைகள் கிடையா என்றும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. 4,5.

॥ भा ॥ यथा आकाशे अनालम्बने महान् वायुस्स्थितस्सर्वत्र गच्छति ; स तु वायुर्निरालम्ब[स्थितो]नो मदायत्तस्थितिरित्यवश्याभ्यु-

---

விசும்பு உற்று எழுந்து—(எதற்கும் ஆதா₄ரமாயிராத) ஆகாயத்தில் இருந்து எழுந்து, மன்னும் உலகு எவ்விடத்தும் போய உலவும் தன்மையது — காட்சியளிக்கும் உலகத்தில் எல்லாவிடத்திலும் சென்று ஸஞ்சரிக்கும் தன்மையை உடைய, வாயுபோலவே—வாயு (என்னையே த₄ாரகனுகவும், நியந்தாவாகவும் கொண்டிருப்பது) போலவே, ஏயும் உலகு எல்லாம—(என்னிடம்) பொருந்திநிற்கும் உலகனைத்தும், என்னிடையில் இனிது இருக்கும் என்பதனை—என்னிடத்தில் த₄ரிக்கப்படுவதாய், நியமிக்கப்படுவதாய் இருக்கும் என்னும் விஷயத்தை, நின்னிடையே சால நினை—உன் நெஞ்சில் நீ நன்ருக நினைப்பாய்

---

6 எல்லாப் பொருள்களும் தன் ஸங்கல்பத்தாலேயே ஸதி₂தி ப்ரவருத்திகளை அடைகின்றன என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது அவ்விஷயத்தில் ஒரு த₃ருஷ்டாந்தத்தைக் காட்டுகிருன் இந்த ஶ்லோகத்தில் (மஹாந் நித்யம் ஆகாஶஸ்தி₂த ஸர்வத்ரக₃ வாயு யதா₂) பெரியதாய், எப்பொருளுக்கும் பற்றுயிராத ஆகாஶத்தில் எப்போதுமிருப்பதாய், எங்கும் ஸஞ்சரிப்பதான வாயுவானது எப்படியோ, அதாவது—எப்படி என்னையே தனது ஸதி₂தி ப்ரவருத்திகளுக்குக் காரணமாகக் கொண்டதாயிருக்கிறதோ, இதற்கு மேலெழுந்தவாரியாகப் பொருள்கொண்ட சிலர், 'எப்படி வாயு ஆகாஶத்திலிருக்கிறதோ அப்படியே எல்லாப் பொருள்களும் என்னிடம் இருக்கின்றன' என்று ஆகாசத்தில் வாயு இருப்பதைத் தன்னிடம் எல்லாப் பொருள்களுமிருப்பதற்கு த₃ருஷ்டாந்தமாக்கினர்கள் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஸதி₂தி ப்ரவருத்திகளுக்குக் காரணமாயிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு வாயுவினுடைய ஸதி₂தி ப்ரவருத்திகளுக்குக் காரணமல்லாத ஆகாசத்தை த₃ருஷ்டாந்தமாக்க கூறுவது பொருந்தாதாகையாலே, அப்பொருள் ஒட்டாது ஆகாஶமானது எந்தப் பொருளுக்கும் ஆதா₄ரமாயிருக்கத் தகாததொன்று. அதிலே வாயு இருக்கிறது ஆகாஶம் வாயுவை நியமிக்க வல்லமையுடையதன்று. ஆயினும் மிகப்பெரிய தத்துவமான வாயு அதில் எங்கும் ஸஞ்சரிக்கிறது.

परगमनीयः [मयैव धृत इति विज्ञायते]; एवमेव सर्वाणि भूतानि तैरदृष्टे मयि स्थितानि, मयैव धृतानि इत्युपधारय।

ஆகையால இநத வாயுவினுடைய ஸதி₂தி பரவருததிகளுககு ஸாவ ஶகதியுடைய பரமாதமாவே காரணமாயிருபபவன என்று ஒப்புக கொணடே தீரவேணடும எனபது ஶலோகததின முறபாதியின கருத தாகும. இஙகு மறறொரு த₃ருஷடாநதமும காணலாம எதறகும ஆத₄ாரமாயிராத ஆகாஶததில பக்ஷிஶரீரம பறபபதைக காணகிறோம அநதப பக்ஷிஶரீரததிறகு ஆகாஶம ஆத₄ாரமலல எனபதையும, அபபக்ஷியின ஆதமாவே ஆத₄ாரம எனபதையும உணாகிறோம. சிறியதான அபபக்ஷிஶரீரததிறகு அதன ஆதமா ஆத₄ாரமாயிருப பதுபோலே, ஆகாஶததிலிருபபதாய அதில ஸஞசரிககும மிகபபெரிய தான வாயுவுககு மிகபபெரிய ஶகதியுடைய பரமாதமாவே காரணமா யிருககவேணடும எனனும இநத த₃ருஷடாந்ததததைககொணடும உணரலாம. பக்ஷிஶரீரததில ஆதமா இருநது செயலபடுகிறது எனபதை பரதயக்ஷாநுமானஙகளால அறிகிறோம. வாயுவின உளளி ருநது அபபடிப பரமாதமா நியமிபபதை நாம அறியமுடியவிலலையே ? எனில, ''யோ வாயௌ திஷட₂ந யம வாயுா ந வேத₃ யோ வாயும அநதரோ யமயதி'' [எவன வாயுவில நிறகிறானோ, எவனை வாயு அறியவிலலையோ, எவன் வாயுவை உளநுழைநது நியமிககிறானோ.] என்று முனனெடுத்த ப₃ருஹத₃ாரணயக ஶருதியிலிருநது இவவர்த்த₂ம் ஸித₃தி₄ககிறதாகையாலே, பரதயக்ஷாநுமானஙகளால காணவிடினும ஶாஸதரஸித₃த₄மான இதை ஒபபுககொளளத தடையிலலை (தத₂ா ஸாவாணி பூ₄தாநி மதஸத₂ாநி இதயுபத₄ாரய) முறகூறியபடி வாயு வானது தனது ஸதி₂தி பரவருததிகளுககு எனனையே காரணமாகக கொணடதாயிருபபதுபோலே, எலலாப பொருளகளுமே தமது ஸதி₂தி பரவருததிகளுககு எனனையே காரணமாகக கொணடவை என்று அறி வாய, 'மதஸத₂ாநி' என்று இங்கு ஸதி₂தியைச சொனனது பரவருத்திக கும உபலக்ஷணம. த₃ருஷ்டாநதததில 'ஆகாஶஸ்தி₂த' என்று ஸதி₂தி யும 'ஸாவத்ரக₃' என்று பரவருததியும சொலலபபட்டதாகையால, த₃ாஷடாநதிகமான இஙகும அவவிரண்டையும கொளளவேணடு மன்றோ 'ஈஶவரனை அனுமானததால ஸாதி₄கக இயலாது' என்பது ஶாஸதரயோநிதவாதி₄கரணததில சொலலபபடடுளளது ; அபபடி யிருகக, இஙகு த்₃ருஷடாந்தத்ததைககொணடு அநுமானததால ஈஶ வரனை ஸாதி₄ககலாமோ? எனில ஶருதி ஸமருதிகளால தேறிய அாத த₂த்ததைத தாககததால உறுதிபபடுததலாமாகையாலே குறையிலலை.

यथाऽऽहुर्वेदविदः—* मेघोदयस्सागरसन्निवृत्तिरिन्दोर्विभागः स्फुरितानि वायोः। विद्युद्विभङ्गो गतिरुष्णरश्मेर्विष्णोर्विचित्राः प्रभवन्ति

வேதத்தை விளக்கவந்த ரிஷிகளும இப்படி ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளால தேறிய ஆர்த்தத்தைத் தாக்கத்தால உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள. "மேகோதயஸ ஸாகரஸந்நிவ்ருத்திரிந்தோர்விபாக ஸ்புரிதாநி வாயோ । வித்யுத்விபங்கோ கதிருஷ்ணரஶ்மோர்விஷ்ணோர்விசித்ரா ப்ரபவந்தி மாயா ॥" [மேகம தோனறுவது, கடல கரைகடககாம லிருபபது, சந்திரன வளாநது தேயவது, காறறு வீசுவது, மினனல மினனுவது, ஸூாயனின ஸஞ்சாரம ஆகியவையெல்லாம விஷ்ணுவினுடைய விசித்ரஶக்தியினால உண்டாகின்றவையேயாகவேண்டும.] என்னும் ப்ரமாணம இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது இதன கருததாவது— (1) நமமால அறியவொணணுத உபாதாநம, உபகரணம, ஆஶ்ரயம முதலானவற்றையுடையவையாய ஒரு கணநேரததில எத திசைகளிலும வயாபிக்கின்றவையான நீர்கொண்ட மேகங்கள உண்டாவது (2) எல்லா உலகையும மூழ்கடித்து அழிக்கவல்ல ஶக்தியையுடைய கடலில, ஆகாஶம அளாவும அலைகள கிளம்பி, கரையில வந்து மோதித் திரும்பிச்செல்வது (3) ஒரு கணக்கின்படி வளாவதும தேயவதுமாய, கோடு (முனை) உயாவதும தாழவதுமாயிருக்கும சந்திரனின வேறுபாடுகள (4) எங்கிருந்து எநதத திசையில வருகின்றது என்று அறியமுடியாமல புல, குன்றுகள, மரங்கள முதலானவற்றை வாசியறப பெயர்த்துக்கொண்டுவரும புயற்காற்று முதலானவை வீசுவது. (5) அக்நி, ஸூாயன, சந்திரன முதலானவற்றின ஒளிகளெல்லாம ஒடுங்கியிருக்கும மழைகாலததில நடுநிசியிலும முன்பின கணங்களில என்ன ஆகிறது என்று அறியப்படாமல கணநேரமே மினனல்கள மினனுவது (6) எதறகும பற்றுயிராத ஆகாயததில மிகப்பெரியதான ஸூாயமண்டலம காலக் கணக்கிறகுக கட்டுப்பட்டு, பகல, இரவு, மாஸம, அயனம, வருஷம முதலானவற்றைக காட்டிக்கொண்டு ஸஞ்சரிப்பது இதுபோலவே, (7) ஸூாய சந்திரர்களுக்குப் பரிவேஷங்கள (சூழ்ந்திருக்கும ஒளி வட்டங்கள) ஏற்படுவது. (8) ஸூாயசந்திரர்களுக்கு க்ரஹணம ஏற்படுவது. (9) பல நிறமுடைய இந்திரனவில ஆகாயததில தோனறுவது (10) ஆலங்கட்டி மழை விழுவது. (11) இடி இடிப்பது விழுவது. (12) ஆங்காங்கு பூகமபம ஏறபடுவது (13) சுழற்காற்று வீசுவது முதலான பேராச்சரியமான வகைகளையுடைய

मायाः ॥ इति ; विष्णोरनन्यसाधारणानि महाश्चर्याणीत्यर्थः । श्रुतिरपि * एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठतः (बृ. ५-८-९) * भीषास्माद्वातः पवते, भीषोदेति सूर्यः, भीषास्मादग्निश्चेन्द्रश्च (आ. ८) इत्यादिका ॥ ६ ॥

॥ भा ॥ सकलेतरनिरपेक्षस्य भगवतस्सङ्कल्पात्सर्वेषां स्थितिः प्रवृत्तिश्चोक्ता; तथा तत्सङ्कल्पादेव सर्वेषामुत्पत्तिप्रलयावपीत्याह—

सर्वभूतानि कौन्तेय! प्रकृतिं यान्ति मामिकाम् ।
कल्पक्षये पुनस्तानि कल्पादौ विसृजाम्यहम् ॥ ७ ॥

7 ஸாவபூ4தாநி கௌநதேய' பரகருதிம யாநதி மாமிகாம।
கலபக்ஷயே புநஸதாநி கலபாதௌ3 விஸருஜாமயஹம ||

இவையெலலாம எஙகும வியாபிததிருபபவனுய, எலலாம வலலவனை விஷணுவினுடைய ஆஶசாயமான ஶகதியால ஏறபடுகிறவையாகவே இருககவேணடும எனபது இநதப பிரமாணததின கருதது 'விஷணுவின விசிததிரமான பொயகளாகவே இருககவேணடும' என்பது பொருநதாதாகையாலே, மாயா ஶப3த3ம் வருமிடமெலலாம 'பொய' எனறு சிலா பொருள கொளவது முறையறறது எனறும இதிலிருநது விளஙகுகிறது. "ஏதஸய வா அக்ஷாஸய பரஶாஸநே கா3ாககி3 ஸூாயாசநத்3ரமஸௌ வித்4ருதௌ திஷட2த" [ப்3ருஹ 5-8-9] [கா3ாககி3! அழியாத இபபரமபொருளின நியமனத்தாலேயே ஸூாயசநத்3ராகள த்4ரிககபபடடு நிறகிறாாகள] "பீ4ஷாஸமாத்3வாத பவதே, பீ4ஷோதே3தி ஸூாய பீ4ஷாஸமாத்3அக்3நிஶசேநத்3ரஶச" [தை-ஆந 8] [இபபரமபொருளிடம ப4யததாலே காறறு வீசுகிறது ஸூாயன உதி3ககிறான அக்3நி இநதிரன முதலான தே3வதைகளும தததம தொழிலகளைச செயகிறாாகள] எனறு வேத3மும, எமபெருமானே அனைததையும நியமிததுத்4ரிததுஆடடிவைககிறான எனறு முழஙகிறறு ஆக, இவவளவால், எல்லாப பொருள்களின் ஸதி2திபரவருததிகளும தனககு அதீ4னமானவை எனறு கணணன த்3ருஷடாநதம் காட்டி நிரூபிததானயிறறு.

6.

கௌநதேய '— குநதீபுதரனே !, கலபக்ஷயே—நானமுக னின ஆயுள முடிவில, ஸாவபூ₄தாநி—எலலாப பொருளக ளும, மாமிகாம—எனககு ஶரீரமான, பரகருதிம—மூல பரகருதியை, யாநதி—அடைகினறன, தாநி—அவறறையே, அஹம—நான, கலபாதௌ—ஸருஷடி காலததின தொடக கததில, புந விஸருஜாமி—மறுபடியும படைககிறேன

---

7 முனனசிததா மெனனுருவின முறறுமிப பூதஙக
டனனசிபபா மூழிச சமைவிலு—மனனவறறை
யாதிகா லததே யடையப படைததிடுவன
மீதியான ருனே விரிதது

ஊழிச சமைவிலும — ஊழிகாலததின முடிவில, இப பூதஙகள முறறும—இநத எலலாப பொருளகளும, முன அசிததாம என உருவில—மூல பரகருதியான எனது ஶரீ ரததில, தன நசிபபாம—தனனடையே லயமடையும, மீது யான தானே—அககாலததில எஞசிநிறகும யானே, ஆதி காலததே—ஆதி ஸருஷடி காலததில, அனனவறறை— அபபொருளகளை, விரிதது—வெளிபபடுததி, அடைய படைத திடுவன—முழுவதும ஸருஷடிககிறேன

---

7. வேறு எவரையும எதிாபாராத ஜஞாநாதி₃கு₃ணபரிபூாண ஞன எமபெருமானுடைய ஸஙகலபததால எலலாப பொருளக ளுடையவும ஸதி₂தி பரவருததிகள நடககினறன என்று இதுவரை சொலலபபடடது. இநத ஶலோகததில அவனுடைய ஸஙகலபத தாலேயே எலலாபபொருளகளுடைய உதபததி பரளயஙகளும நடககினறன எனறு சொலலபபடுகிறது (ஸாவபூ₄தாநி) அசையாத ஸத₂ாவரஙகளாகவும, அசையும ஜஙக₃மங்களாகவும இருககும எலலாப பொருளகளும (மாமிகாம பரகருதிம) எனககு ஶரீரமான மூலபரகருதியை. 'மாமிகாம' எனறதால 'தன்னுடையது' எனறு காடடபபடுகிறது 'யஸய தம ஶரீரம' [ப₃ருஹ 5-7-13] [எவனுககுத தமஸ எனபபடும மூலபரக்ருதி ஶரீரமோ] எனனும வேத₃வாக யததிலிருநது, மூலபரகருதியானது இவனுககு ஶரீரமாயிருநது கொணடே உடைமையாயுளளது என்று ஓதுகையாலே 'மாமிகாம' என்றதறகு 'எனககு ஶரீரமான' என்று பொருள கொளளபபடடது

॥भा॥ स्थावरजङ्गमात्मकानि सर्वाणि भूतानि, मामिकाम्— मच्छरीरभूताम्, प्रकृति — तमश्शब्दवाच्यां नामरूपविभागानर्हां, कल्पक्षये—चतुर्मुखावसानसमये मत्सङ्कल्पाद्यान्ते ; तान्येव भूतानि कल्पादौ पुनर्विसृजाम्यहम् ; यथाऽऽह मनुः—* आसीदिदं तमोभूतं...

(பரகருதிம) எலலாப பொருளகளும லயமடையும இடமாகக குறிப பிடுகையாலே, இஙகு 'பரகருதி' எனறு நாமருபபபிரிவுகளுககுத தகுதியறறதாய, 'தமஸ' எனபபடுவதான மூலபரகருதியையே குறிககிறது "தம பரே தே3வ ஏகீப4வதி" [ஸுப3ாலோபநிஷத] [தமஸ பரமபுருஷனிடததில ஒனறுகிறது] எனறு தமஸஸானது நாமருபப பிரிவறறதாய, ப்4க்3வதஸவருபததில ஒனறுவதாகச சொலலபபடடதனறே (கலபக்ஷயே) நானமுகனின ஆயுள முடிவான பராகருத பரளயகாலததில 'ஸாவபூ4தாநி' எனறு எலலாப பொருளகளும லயமடைவதாக எடுககையாலும, மூலபரகருதியில லயமடைவதாகச சொல்லுகையாலும இஙகு பிரமனின ஆயுள முடிவில உணடாகும பராகருத பரளயமே கருதபபடுகிறது என விளஙகுகிறது 'கலப' ஶப்3த3ம பிரமனின கடைசி நாளைக குறிபபதாகக கொளள லாம, அலலது 'கலபஙகளின முடிவில' எனறு பராகருத பரளயத தைக குறிபபதாகவும கொளளலாம அல்லது கலபஶப்3த3ம பிரம னின ஆயுளைக குறிபபதாகவும கொளளலாம (யாநதி) அடை கினறன "ஸமஹாததா ச ஸவயம பரபு4" [வி பு 1-2-67] [எம பெருமான தானே அனைததையும ஸமஹரிககிறான] "மநஸைவ ஜக3தஸருஷ்டிம ஸமஹாரம ச கரோதி ய" [வி-பு 5-22-15] [எநதப பரமாதமா தன மனததாலேயே (ஸஙகல்பததாலேயே) உலகைப படைபபதையும, அழிபபதையும செயகிறானோ] எனறு பரமாணஙகள கூறுகையால, 'என ஸஙகலபததால நானே எலலாப பொருளகளையும மூலபரகருதியில லயமடையுமபடி செயகிறேன' எனறு பொருளசொளளவேணடும அவை தாமே லயமடைவதாகப பொருளகொளளககூடாது இநத ஶலோகததிலேயே பிறபாதியில 'அஹம விஸருஜாமி' எனறு தானே இவறறைப படைபபதாகக கூறுகையாலே, ஸமஹரிபபவனும இவனே எனறு தனனடையே விளஙகும (தாநி) லயமடைநத அநதப பொருளகள போன்ற பொருளகளையே "யதா2ததுஷவருதுலிஙகா3நி நாநாருபாணி பாயயே। த3ருஶயநதே தாநி தாநயேவ ததா2 பா4வா யுகா3தி3ஷு॥" [வி-பு 1 5-66] [அநதநத ருதுககளில அநதநத ருதுககளுககுரிய

सोऽभिध्याय शरीरात्स्वात् (१. ५) इति। श्रुतिरपि * यस्याव्यक्तं शरीरम् (सु. ७) इत्यादिका, * अव्यक्तमक्षरे लीयते, अक्षरं तमसि लीयते (सु. २) * तम आसीत्तमसा गूढमग्रे प्रकेतम् (अष्ट. २ ८-९) इति च ॥ ७॥

பலவகைபபட்ட அநதநத அடையாளஙகள மாறி மாறி வருவது போலே ஸருஷடி காலததிலும பொருளகள ஒரே ரீதியில மாறிமாறி வருகினறன] எனறு சொலலபபட்டதனறோ. (கலபாதெளஅஹம விஸருஜாமி) ஸருஷடி காலததின தொடககததில நானே இப பொருளகளைப படைககிறேன. (கௌநதேய !) குநதீபுதரனே ! குநதிககுப பிளளையாய நீ தோனறியவன எனறு உனககு நினை விலலாவிடினும, ஆபதாகளுடைய வாகயததால நீ உறுதியாக அறிவதுபோலே, என ஶரீரததிலிருநது இவவுலகம உணடாகிறது எனறு என வாகயததாலே அறிவாயாக எனறு கருதது இவவிஷயம எமபெருமான சொலலுவது மாததிரமலல, 'யதவை கிஞச மநுரவதத தததபேஷஜம'' [யஜுாவேதம] [மநு சொனனதெலலாம மருநதாகும] எனறு வேதததாலும புகழபபட்ட பகவான மநுவும தமது ஸமருதியின தொடககததில, ''ஆஸீதிதம தமோபூதம'' எனறு பரளயகாலததில இவையெலலாம மூலபரகருதியில லயித் திருநதன எனறு காட்டி ''ஸோபிதயாய ஶரீராத ஸவாத'' எனறு நாராயணன தன ஶரீரததிலிருந்து ஸஙகலபமசெயது எலலாப பொருளகளையும படைததான எனறு காட்டும ஏழு ஶலோகஙகளிலே முழஙகினாரனறோ இபபடி பரளயகாலததில ஸூகஷமமாயிருககும பரகருதியும எமபெருமானுககு ஶரீரமாய அவனைக காட்டிலும வேறு பட்டதாயிருககிறது எனபதை 'யஸயாவயகதம ஶரீரம'[ஸுபால 7] [எவனுககு அவயகதம ஶரீரமாயுளளதோ] ''அவயகதம அக்ஷரே லீயதே அக்ஷரம தமஸி லீயதே' [ஸுபால 2] [அவயகத நிலையி லுளள அசிதது அக்ஷர நிலையிலுளள அசிததில லயிககிறது. அக்ஷர நிலையிலுளள அசிதது தமஸ எனபபடும மூலபரகருதியில லயிககிறது] ''தம ஆஸீத தமஸா கூடமகரே பரகேதம' [யஜு அஷட 2-8-9] [அபபோது தமஸ எனபபடும மூலபரகருதியே இருநதது. பரமபொருள தமஸஸாகிற ஶரீரததால மூடபபட்டிருநதது] எனறு இநத மநுஸமருதிககு மூலமான வேதவாகயஙகளும ஓதினவனறோ ஆக இததால எலலாப பொருளகளுககும உதபததி லயஙகள (ஸருஷடி ஸமஹாரஙகள) தனனாலேயே ஏறபடுகினறன எனறு உரைததானாயிறறு. 7.

प्रकृतिं स्वामवष्टभ्य विसृजामि पुनःपुनः।
भूतग्राममिमं कृत्स्नमवशं प्रकृतेर्वशात्॥ ८॥

8 பரகருதிம ஸவாமவஷடப₄ய விஸருஜாமி புந புநः।
பூ₄தக₃ராமமிமம கருதஸநமவஶம பரகருதோவஶாத॥

ஸவாம பரகருதிம—(பலவித₄மாகப பரிணமிககும) என னுடைய மூலபரகருதியை, அவஷடப₄ய—(எடடுவிதமாகப) பரிணமமடையச செயது, இமம கருதஸநம பூ₄தக₃ராமம—(தே₃வா முதலான நாலு வகைபபடட) இநத ஜீவராசிகள முழுவதையும, பரகருதே வஶாத அவஶம—மூலபரகருதிககு வஶபபடடிருபபதால தன வஶம இழநததாமபடி, புந. புந விஸருஜாமி—மறுபடியும மறுபடியும படைககிறேன.

---

8 என்றன பிரகிருதி யேயநதுநா னிஙகிவறறை
முனறனமை யாறபினனு மூணடளிபபன—றனறனமை
சோவசமொன றினறிச சிறநத வசததிலவை
யாாவகையே பூதமுமங காம.

என்றன பிரகிருதி--(பலவிதமாகப பரிணமிககும) என னுடைய மூலபரகருதியை, ஏயநது — (எடடுவிதமாகப) பரிணமம அடையசசெயது, நான—நான, இஙகு அஙகு பூதமும ஆம இவறறை—கீழ மேல உலகஙகளில (தே₃வா முதலான நாலுவகைபபடட) இநத ஜீவராசிகள முழுவ தையும, தன தனமை சோவசம ஒனறு இனறி—தன வசம இழநததாய, சிறநத வசததில அவை ஆா வகையே—(பரகருதியின) உறுதியான வசததிலேயே அவை இருககும படி, முன தனமையால — முன கலபததிலிருநதபடியே, பினனும மூணடு அளிபபன — மறுபடியும மறுபடியும படைபபேன.

---

8. சென்ற ஶலோகததில "விஸருஜாமி" என்று சொலலப படட ஸமஷடிவயஷடிரூபமாயுளள ஸருஷடியின முறை இநத ஶ்லோகததில விளககபபடுகிறது. "விகாரஜநநீமஜஞாம அஷட ரூபாமஜாம த₄ருவாம॥ த₄யாயதேऽத₄யாஸிதா தேந தாயதே

॥भा॥ स्वकीयां विचित्रपरिणामिनीं प्रकृतिमवष्टभ्य—अष्टधा

பரோயதே புந । ஸூயதே புருஷாாதத₂ஞச தேநைவாதி₄ஷடி₂தம ஜக₃த ॥ கெ₃ளரநாத₃யநதவதீ ஸா ஜநிதரீ பூ₄தபா₄விநீ ।'' [மநதரி கோபனிஷத 1-3 4, 5] [(பதிஞெரு இநதிரியஙகள, ஐநது பூ₄தஙகள ஆகிய) விகாரஙகளுககுப பிறபபிடமாய, பரகருதி மஹத₃ஹஙகாரஙகள, ஐநது தனமாதரஙகள எனும எடடுவகைபபடடதாய, அறிவறறதாய, உதபததி விநாஶஙகளறறதாயுளளது மூலபரகருதி, அது பரமபுருஷனால ஸருஷடி ஸஙகலபமான ஜஞானததால அறியபபடுகிறது, அவனால அதி₄ஷடி₂ககபபடடு விரிவுபடுததபபடுகிறது, ஸமஷடிபூ₄தஙகளாக ஸருஷடிககவும படுகிறது, அபபரமனால அதி₄ஷடி₂ககபபடடு (ஜீவாகளுககு) போ₄க₃யபோ₄க₃பகரணபோ₄க₃ ஸத₂ானஙகளாகிற புருஷாாதத₂ஙகளைப படைககிறது. ஆதி₃யநத மறற பசுவைபபோனற அது ஸமஷடிப பொருளகளையும், வயஷடிப பொருளகளையும படைககிறது] எனறு உபனிஷததில சொலலபபடட ஆதத₂ததையே இநத ஶலோகததில விவரிககிருன கணணன. (ஸவாம பரகருதிம) உபனிஷததில கூறியபடி விசிததிரமாகப பரிணமிபபதாய, எனனுடையதான மூலபரகருதியை (அவஷடப₄ய) எடடுவித₄மாகப பரிணமிககசசெயது உபாத₃ானபபொருளான பரகருதியை நிமிததகாரணமான எமபெருமான அதி₄ஷடி₂பபதே அவஷடமப₄ஶப₃த₃ததால சொலலபபடுவதாயினும, அது தான விருமபும வயஷடி ஸருஷடிககு முறபடட நடுவான ஸமஷடி ஸருஷடி நிலையை அடைவிபபதேயாகையாலே, 'பரகருதியை எடடுவித₄மாகப பரிணமிககச செயவதான ஸமஷடி ஸருஷடியைச செயது' எனறு இஙகு பொருளகொளளபபடடது. '' அஷடரூபாம '' எனறு முன எடுதத ஶருதியிலும, '' பூ₄மிராப '' [கீ₃தை 7-4] எனனும கீ₃தா ஶலோகததிலும இநத ஸமஷடி ஸருஷடி காடடபபடடது ஆக இததால 'அவஷடப₄ய' எனும ஶப₃த₂ததால அாதத₂ஸித₃த₄மான ஸமஷடி ஸருஷடி சொலலபபடடது இனி வயஷடி ஸருஷடியைக காடடுகிருன மேலே,—(இமம கருதஸநம பூ₄தக₃ராமம) ஶாஸதரஙகள மூலமும பரதயக்ஷமாகவும காணபபடும தே₃வா, மனிதா, திாயக (குறுககே வளரும விலஙகுகள, பறவைகள), ஸத₂ாவரம (மரம செடி கொடிகள) எனபபடும நாலுவகைபபடட ஜீவராசிகள முழுவதையும, பூ₄தக₃ராமஶப₃த₃ம பஞசபூ₄தஙகளாகிற அசேதனபபொருளகளையோ, அலலது சேதநாசேதநபபொருளகள அனைததையுமோ குறிபபதாகக கொணடால, 'அவஶம' (தனவசமிழநதது) 'பரகருதோ வஶாத' [பரகருதிககு வசபபடடது] எனறு கூறுவது அசேதன

परिणमय्य इमं चतुर्विधं देवतिर्यङ्मनुष्यस्थावरात्मकं भूतग्रामं मदीयाया मोहिन्या गुणमय्याः प्रकृतेर्वशादवशं पुनःपुनः काले काले विसृजामि ॥८॥

விஷயததில பொருநதாதாகையாலே, 'பூ4தக3ராம ஶப3த3ம இங்கு பலவித4மான ஶரீரங்களையுடைய ஜீவஸமூஹததைக குறிபபதாகவே கொளளவேணடும. 'கருதஸநம' என்று, ஒவவொன்றும பல வகைபபடட தே3வா, மனிதா, திாயக, ஸத2ாவரம எனும நாலு வகைபபடட ஶரீரங்களையுடைய ஜீவா அனைவரையும காட்டுகிறது. 'இமம' என்று பரதயக்ஷம, அநுமானம, ஶாஸதரம எனும பரமாணங்களால இவாகள அறியபபடுகிறாகள என உணாததபபடுகிறது மேலே சொலலப போகிறபடி இவாகள அனைவரும பரகருதி வஶப படடவாகளாகவும, படைககபபடுபவாகளாகவும பரமாணங்களால அறியபபடுகிறாகள என்று கருதது (பரகருதே வஶாத அவஶம) ' தரிபி4ாகு3ணமயை ப4ாவை '' [கீ3தை 7 13] எனும ஶலோகததில ஏழாம அததியாயததிலும, ''பரகருதிம மோஹினீம ஶ்ரிதா '' [கீ3தை 9-12] [மயககும ராஜஸதாமஸ ஸவப4ாவததை அடைநதவாகள] என்று அடுததுளள ஶலோகததிலும கூறியபடி முககுணங்களாலே மயககும என்னுடைய மூலபரகருதிககு வஶபபடடிருககையாலே, தன வஶமிழநததாமபடி (புந புந விஸருஜாமி) ஆயிரமசதுாயுக3ங்களை ஒரு நாளாககொணட நூறு வருடங்களையுடைய பிரமனின ஆயுளான ஒவவொரு கலபததிலும மறுபடியும மறுபடியும பலவித4மாகப படைககிறேன அநாதி3யாய, அனநதமான காலததில உளள ஒவவொரு ப3ரஹமகலபததிலும, விசிததிரமான நாமம, ரூபம, தே3ஶம, காலம், போ4க3ம முதலானவறறை உடையதாமபடி படைககிறேன. (பரகருதோ வஶாத அவஶம விஸருஜாமி) பரகருதிககு வசபபடடிருககையாலே தன் வசமிழநததாமபடி என லீலைககு உறுபபாகப படைககிறேன் என்று கிரியாவிஶேஷணமாகக கொளளும போது பொருள. (பரகருதோ வஶாத அவஶம பூ4தக3ராமம) என்று பூ4தக3ராமவிஶேஷணமாகக கொளளுமபோது, ''புந புந விஸருஜாமி'' என்றது—விசிததிரமான ஶரீரேநதிரியங்கள முதலானவறறை உடையதாமபடி ஜீவஸமூஹததை, 'இவாகள எபபோதாவது நமமை அடையமாடடாாகளா' எனும நபபாசையாலே மறுபடியும, மறுபடியும படைககிறேன—என்று பொருளபடுகிறது ''சோமபாது இபபலவுருவையெலலாம படாவிதத விததா'' [பெரியதிருவ 18] ''ஒன்றியொன்றி உலகம படைததான'' [திருவாய 3-9-10] முதலான அருளிசசெயலகள இங்கு அநுஸநதி4ககததககவை. 8

॥ भा ॥ एवं तर्हि विषमसृष्ट्यादीनि कर्माणि नैर्घृण्याद्यापादनेन भ[ग]वन्तं बध्नन्तीत्यत्राह—

न च मां तानि कर्माणि निबध्नन्ति धनञ्जय!।
उदासीनवदासीनमसक्तं तेषु कर्मसु ॥ ९ ॥

9 ந ச மாம தாநி காமாணி நிப₃த₄நநதி த₄நஞ்ஜய'।
உத₃ாஸீநவத₃ாஸீநமஸகதம தேஷு காமஸு ॥

த₄நஞ்ஜய' — ஆஜுந!, தாநி காமாணி — அநத (ஸருஷடி முதலான) காமஙகள, உத₃ாஸீநவத ஆஸீநம— உத₃ாஸீநனைபபோலே இருபபவனுய, தேஷு காமஸு அஸகதம — அநத (ஸருஷடி முதலான) காமஙகளால ஏறபடும வைஷமயததில பறறிலலாதவனுன, மாம — என்னே, ந ச நிப₃த₄நநதி—(வைஷமயம, நைாக₄ருணயம முதலான தோ₃ஷஙகளே ஏறபடுததி) கடடுபபடுததுவதிலலே

---

9 அநதக கருமஙக ளாஙகவறறிற றெததறற
சநதத தெனேமுயலான றனபடிபோ—லிநதப
பெருநதகைமை யாலிருககும பெறறியின ஞுஙகு
வருநதவிறை யுமபிணியா வாயநது

அநதக கருமஙகள — (ஸருஷடி முதலான) அநதச செயலகள, **ஆஙகு அவறறில தொததுு அறற சநததது**— அததகைய அசசெயலகளில பறறறறவனுய, ஸஙகல பததை உடையவனுய, **முயலான தன படிபோல இநதப பெரும தகைமையால இருககும பெறறியினன** — (ஒரு காா யததில) உத₃ாஸீநனுய இருபபவனேபபோலே, (ஜீவாகளின வைஷமயததுககு முககிய காரணமாய இராமலிருககை யாகிற) இநதப பெரிய தனமையோடு இருககும பெரு மையை உடையவனுன, **எனே**—என்னே, **ஆஙகு**—இநதச செயலகளால ஏறபடும வைஷமயததால, **வாயநது**— (தோ₃ஷஙகள) ஏறபடடு, **வருநத**—(நான) தாழவுறுமபடி யாக, **இறையும பிணியா**—சிறிதும கடடுபபடுததமாடடா.

|| भा || न च तानि—विषमसृष्ट्यादीनि कर्माणि मां निबध्नन्ति—मयि नैर्घृण्यादिकं नापादयन्ति; यतः क्षेत्रज्ञानां पूर्वकृतान्येव कर्माणि

---

9 ''முன ஶலோகஙகளில சொனனபடி, பல வகையான ஏறறத தாழவுகளை உடைய ஜீவாகளை நீயே ஸருஷடிததும் ரக்ஷிததும் ஸமஹரிபபவனுல, அநத ஸருஷடி முதலான செயலகள உனககுக கருணையினமை, பக்ஷபாதம முதலான தாழவுகளை விளைததும் எலலை யறற உன பெருமையைக குலைதது விடுமே'' என்று ஆாஜுந னுககுக கருததாகக கொணடு அநத தோ3ஷஙகள தனககு ஏறபட மாடடா எனபதை விவரிககிருன கணணன இநத ஶ்லோகததில 'ந ச மாம' எனறவிடததில 'ச காரம 'து'காரபபொருளை உடைய தாய, முன ஶலோகததின மேல எழும இநத ஶஙகையைத தவிாக கிறது. (தாநி காமாணி) முன ஶலோகஙகளில சொனன ஏறறத தாழவுள்ள ஸருஷடி, ஸதிதி, ஸமஹாரம, நிக்3ரஹம, அநுக்3ரஹம அவை காரணமாக நரகமளிபபது, மோக்ஷமுளளிடட உயாபதவி களை அளிபபது முதலான செயலகள. புணய பாப காமஙகளைப பறறி முன ஶலோகஙகளில பரஸதாவம இலலாமையாலே, இஙகு 'தாநி காமாணி' (அநதக காமஙகள) என்று அவறறைச சொலலு வது பொருததமறறது. ஆகையால முன ஶலோகததில சொலலப படட ஸருஷடி, ஸமஹாரம முதலிய செயலகள இஙகு 'தாநி கா மாணி' என்று எடுககபபடுவதாகக கொளவதே உசிதம. (மாம ந நிப3த4நநதி) கருணையினமை, பக்ஷபாதம, நிலைநிலலாத நெஞசை உடையவனுயிருககை முதலான தோ3ஷஙகளை விளைதது எனனைக கடடுபபடுததுவதிலலை, என பெருமையைக குலைபபதிலலை என்று கருததும். (ந நிப3த4நநதி) இஙகு 'ஸமஸார ரூபமான ப3நத4ததை விளைபபதிலலை' என்று பொருள கொளவது பொருநதாது. ஏனெ னில, ஜக3தஸருஷடி முதலான பரமாதமாவின காாயஙகள அவ னுககு ஸமஸாரததுககுக காரணமாகினறன என்று எநத ஶாஸதரத திலும சொலலபபடவிலலை. ஶாஙகர பா4ஷயததில சொலலபபடட படி, த4ாமாத4ாம ஸமப3நத4ம ஏறபடுவதாக ஐயமுறுவதறகும இடமிலலை. அத4ாமமாகத தோனறும காரியஙகளை ஈஶவரன செய தாலும அவனைக கடடுபபடுததுவதறகு எவராலும முடியாது எனபது தெளிவு ஆகையால, 'ஏறறததாழவுளள ஸருஷடி முதலியவறறால கருணையினமை முதலான தோ3ஷஙகளேறபடடு, ஸாவேஶவரனுடைய பெருமை குலைநதுவிடுமே' எனனும ஶஙகையே இங்கு தவிர்க கபபடுகிறது என்று கொளளவேணடும. (த4நஞஜய!) க்ஷதரிய

देवादिविषमभावहेतवः ; अहं तु तत्र वैषम्ये असक्तः तत्र उदासीनव-

---

த₄ர்மத்தையொட்டி, நீ பல அரசர்களை ஜயித்து, அவர்களுடைய செல்வங்களையும் உன்தாக்கிக் கொண்டாலும், ஸ்வத₄ர்மமான இச் செயல் உனக்குப் பாபத்தை அளிக்காதது போலே, நான் செய்யும் ஸ்ருஷ்டி முதலானவையும் எனக்கு தோ₃ஷத்தையளிக்கமாட்டா என்று கருத்து. வைஷம்யம் முதலான தோ₃ஷங்கள் ஏற்படாமல் இருப்பது எப்படி? என்பதை உத்தரார்த்த₄த்தில் விவரிக்கிறான் (தேஷு காமஸு அஸக்தம் மாம்) அந்த ஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்களால் ஏற்படும் ஏற்றத் தாழ்வுகளில் பற்றற்றிருக்கும் என்னை, அந்த ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு முக்கிய காரணமாய் இல்லாமலிருக்கும் என்னை என்று கருத்து. தே₃வர், மனிதர் முதலான ஏற்றத் தாழ்வு களுக்கு அவரவர் முற்பிறவிகளில் செய்த புண்ய பாப கர்மங்களே முக்கிய காரணமாகின்றமையால், அவற்றுக்கு நான் முக்கிய காரண மல்ல என்றபடி. "நிமித்தமாத்ரமேவாஸௌ ஸ்ருஜ்யாநாம் ஸர்க₃ கர்மணி। ப்ரதா₄நகாரணீபூ₄தா யதோ வை ஸ்ருஜ்ய ஶக்தய॥ நீயதே தபதாம் ஶ்ரேஷ்ட₂! ஸ்வஶக்த்யா வஸ்து வஸ்து தாம்॥" [வி பு 1-4-51,52] [ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் தே₃வர் முதலான வர்களை ஸ்ருஷ்டிக்கும் விஷயத்தில் எம்பெருமான் நிமித்த மாத்ர மாகவே (ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு அப்ரத₄ான காரணமாகவே) இருக் கிறான் ஜீவர்களுடைய முன் வினைகளும் வாஸனைகளுமே ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு ப்ரத₄ானகாரணமாயிருக்கின்றன. முனிஶ்ரேஷ்ட₂ரே! தே₃வர் முதலான ஜீவர்கள் தத்தம் முன்வினைகளாகிற ஶக்தியாலேயே அந்தந்த தே₃வாதி₃ரூபத்தை அடைகின்றனர்.] "கர்மபா₄வபா₄விதா பூர்வை ஸ்த₂ாவராந்தா ஸுராத₃யாஸ்து ப்ரஜா ப₃்ரஹ்மந்! சதுர்வித₄ா॥" [வி-பு 1-5-28,29] [அந்தணரே! தத்தம் பூர்வ கர்மவாஸனைகளோடு கூடியவர்களான தே₃வர், மனிதர், திர்யக், ஸ்த₂ாவரம் என்னும் நாலுவகைப்பட்ட ஜீவர்களும் (ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்கு விஷயமாகின்றனர்.] "ஆப₃்ரஹ்மஸ்தம்ப₃பர்யந்தா ஜக₃த₃ந்தர்வ்யவஸ்தி₂தா। ப்ராணிந: கர்மஜநிதஸம்ஸாரவஶவர்த்திந:॥" [விஷ்ணுத₄ர்மம் 104-23] [பிரமன் முதல் புல் ஈருக இவ்வுலகிலுள்ள எல்லா ஜீவர்களும் தமது முன்வினைகளாலே ஏற்பட்ட ஸம்ஸார வாழ்க்கையிலேயே உழல்கின்றார்கள்] 'வாசிகை பக்ஷிம்ருக₃தாம் மாநஸை அந்த்யஜாதிதாம்। ஶரீரஜை கர்மதோ₃ஷை யாதி ஸ்த₂ா வரதாம் நர॥" [மநு 12-9] [மனிதன் மனத்தால் செய்த பாபத்தி னுல் மறுபிறப்பில் தாழ்ந்த ஜாதி மனிதனுக்ப் பிறக்கிறான். வாக்கா

दासीनः ; यथाऽऽह सूत्रकारः — * वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात् (२. १. ३४) * न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वात् (३५) इति ॥ ९ ॥

லும பாபம செயதாஞகில, மறுபிறபபில பக்ஷி, மருக₃ம முதலான‹ திாயககுகளாகப பிறககிருன. உடமபிஞல ஏறபடும செயலகளாலும பாபம செயதாஞகில, மறுபிறபபில மரம, செடி முதலான ஸத₂ாவ ரங்களாகப பிறககிருன்.] ''அவித₃யா காமஸமஜஞாऽநயா தருதியா ஶகதிரிஷயதே। யயா க்ஷேதரஜஞஶகதிஸஸா வேஷடிதா நருப ! ஸாவக₃ா ॥ ஸமஸாரதாபாநகி₂லாநவாபனோதயதிஸநததாந। தயா திரோஹிததவாசச ஶகதி க்ஷேதரஜஞஸமஜஞிதா ॥ ஸாவபூ₁தேஷு பூ₄பால ! தாரதமயேந வாததேதே ॥'' [வி-பு 6-7-62 63] [அரசனே! எலலா ஶரீரஙகளிலும பரவியிருககும ஜீவாகளாகிற விஷணுஶகதி, அவித₃யை எனறும, காமம எனறும சொலலபபடும ஶகதியிஞல சூழபபடடுளளது. (அதஞல) மிகவும கடுமையான ஸமஸார தாபஙகள அனைததையும அநுபவிககிறது. அநதக காமததிஞல மறைககபபடடிருககிறபடியால ஜீவாகளாகிற ஶகதி, தே₃வா முத லான ஶரீரஙகளில இருபபதாய, ஜ்ஞாநாநநத₃ஙகளில ஏறறத தாழவுகளை உடையதாகக காணபபடுகிறது] முதலான பரமாணங களில ஏறறததாழவுகளுககுக காமமே முககிய காரணம எனறு விளககபபடடதனறே. அநத ஏறறததாழவுகளில தான பறறறறிருககைககு த₃ருஷடாநதம காடடுகிருன — (உத₃ாஸீநவத ஆஸீநம மாம) அநத ஏறறததாழவுகள விஷயததில உத₃ாஸீநனைப போலேயிருககும எனனை, ஸருஷடி முதலான காமஙகள வைஷமய நைாக₄ருணயாதி₃களை விளைததுக கடடுபபடுததுவதிலலை எனறு பூாவாாதத₄ததோடு கூடடிககொளவது. ஒரு காாியததில உத₃ாஸீநஞயிருபபவன, அககாாியததிறகு எபபடி முககிய காரணமா யிராமல இருககிருனே, அபபடியே ஜக₃தஸருஷடி முதலானவறறைச செயயுமவஞயினும, நான உத₃ாஸீநனைபபோலே ஏறறததாழவுகள விஷயததில முககியகாரணமாயிராதவஞய உளளேன எனறு கருததது. ஸருஷடி முதலானவறறுககு பரத₄ாநகாரணம எமபெருமானேயாஞ லும, அவறறிலுளள ஏறறததாழ்வுகளுககு அநதநத ஜீவாகள செயயும புணயபாபகாமஙகள பரத₄ான காரணமாகினறனவே யொழிய, எமபெருமான பரத₄ானகாரணமாவதிலலை எனறு கணடு கொளவது. இவவிஷயததை ஸூதரகாரரும பினவரும ஸூதரஙக ளில காடடிஞா — 1. ''வைஷமயநைாக₄ருணயே ந ஸாபேகஷ தவாத ததா₂ஹி த₃ாஶயதி'' [ப₃ர ஸூ 2-1-34] [(தே₃வர் முதலான

मयाऽध्यक्षेण प्रकृतिः सूयते सचराचरम्।
हेतुनाऽनेन कौन्तेय! जगद्धि परिवर्तते॥ १०॥

10 மயாऽத்₄யக்ஷேண ப்ரக்ருதி ஸூயதே ஸசராசரம ।
ஹேதுநாऽநேந கௌந்தேய ' ஜக₃த்₃தி₄ பரிவர்த்ததே ॥

கௌந்தேய'—குந்தீபுத்ரனே! ப்ரக்ருதி —(என்னுடைய தான) மூலப்ரக்ருதி, அத்₄யக்ஷேண மயா — தலைவனான என்னால (தூண்டப்பட்டதாய்), ஸசராசரம ஜக₃த்—அசைவனவும, அசையாதனவும அடங்கிய உலகத்தை, ஸூயதே—(ஜீவர்களின காமாநுகு₃ணமாக) ஸ்ருஷ்டிக்கிறது, அநேந ஹேதுநா—(ஜீவர்களின காமாநுகு₃ணமான என ஸங்கல்ப மாகிற) இந்தக் காரணத்தால, ஜக₃த்—முறகூறிய உலகம, பரிவர்த்ததே ஹி — ஆவதும, வளர்வதும, அழிவதுமாக ஆகிறதன்றோ

---

10 என்னோக்ககம பெற்றங் கசிதததுச சராசரததை
முன்னோக்கி நின்று முயன்றுபெறு—மிந்நோக்கா
மேதுவின்ற கௌந்தேயா வெவ்வுலகுந தன்கரும
மீது வளர்தருமே மிக்கு.

கௌந்தேயா'—குந்தீபுத்திரனே ! முன் நோக்கி நின்று—முன்னதாகவே இதன ஸத்தையை நோக்கி நின்று,

---

ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டியினால்) பக்ஷபாதமும, கருணையின்மையும (ப₃ரஹ்மத்திற்கு) ஏற்படமாட்டா, (ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டி) காமத்தை எதிர்பார்த்திருக்கையால ஶ்ருதியுமஇவ்விஷயத்தைக் காட்டுகிறதன்றோ] 2 ' ந காமாவிப₄ாக₃ாதி₃தி சேந்நாநாதி₃த்வாது₃பபத்₃யதே சாப்யுபலப₄்யதே ச'' [ப₃ர-ஸூ 2-1-35] [''(ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் காமமில்லை, (அக்காலத்தில) ப₃ரஹ்மம தவிர்ந்த வேறொன்றில்லையென ஶ்ருதி கூறுவதிலிருந்து (ஜீவனில்லை என்று தேறுகிறபடியால)'' என்று கூறினால அது சரியல்ல, ஜீவன அநாதி₃யாகையால (அநாதியாயினும, ப₃ரஹ்மம ஒன்றே இருந்தது என்ற ஶ்ருதியும) பொருந்தும (ஜீவன அநாதி₃ என்று) ஶ்ருதியிலும காணப்படுகிறது.] ஆக, ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டி முதலான தன் செயல்கள கருணையின்மை பக்ஷபாதம முதலான தாழ்வுகளை விளைத்துத தன் பெருமையைக் குறைக்கமாட்டா என்று அருளிச்செய்தானாயிற்று. 9

॥भा॥ तस्मात् क्षेत्रज्ञकर्मानुगुणं मदीया प्रकृतिस्सत्यसङ्कल्पेन मयाऽध्यक्षेण ईक्षिता सचराचरं जगत्सूयते। अनेन क्षेत्रज्ञकर्मानुगुण-

---

முயனறு — இதை ஸருஷடிபபதில முயனறுநிறகும, என நோககம பெறறு—எனனுடைய ஸஙகலபததைப பெறறு, அஙகு—ஸருஷடி காலததிலே, அசிதது—அறிவறறதான மூலபரகருதி, சராசரததை—அசைவனவும, அசையாதனவு மடஙகிய இவவுலகததை, பெறும — ஸருஷடிககும, இந நோககாம ஏதுவிளுல—எனனுடைய ஸஙகலபமாகிற இநதக காரணததிளுல, எவவுலகும — எலலா ஜீவஸமூஹமும, தன கருமம மீது — தன புணய பாப காமம காரணமாக, மிககு வளாதருமே — ஆவதும, வளாவதும, அழிவதுமா யிருககும.

---

10 ''முன ஶலோகததில சொனனபடி, காமாநுகுணமாகவே ஏறறத தாழவுளள ஸருஷடி ஏறபடுகிறதாகில, பரிணமததையே இயலவாககொணட மூலபரகருதியே காமாநுகுணமாகப பரிண மததை அடையட்டுமே? ஈஶவரனை உனககு எனன வேலை?'' எனறு அாஜுனன ஶஙகிபபதாக வைதது இநத ஶ்லோகததை அருளிசசெயகிருன (அத்யக்ஷேண மயா ப்ரக்ருதி ஸூயதே) என உடைமையான பரகருதி ஜீவாகளுடைய காமாநுகுணமாகவே பரிண மிததபோதிலும, தடையறற ஸஙகலபததை உடைய தலைவனை எனனுல தூணடபபடடதாயககொணடே படைககிறது. 'காமாத் யக்ஷ ஸாவபூ்தாதிவாஸ'' [ஶவே 6-11] [ஸருஷடி முதலான செயலகளுககுத தலைவனுய, எலலாப பொருளகளிலும வியாபித திருபபவனுயுளள பரமாதமா] ''யோ அஸயாத்யக்ஷ பரமே வயோமந'' [யஜுா-அஷட 2-8-9-66] [எவன இநத லீலாவிபூதிககுத தலைவனுய, நிதயவிபூதியான பரமபதததில எழுநதருளியிருக கிருனே] ''த்யாயதே அத்யாஸிதா தேந தாயதே'' [மநதரிக 1-4] [அநதப பரமாதமாவால அதிஷடிககபபட்ட மூலபரகருதி அவனது ஸஙகலபத்தால அறியபபடடு விரிவுபடுததபபடுகிறது] முதலான பரமாணஙகள இஙகு அநுஸநதிககததககவை. 'அத்யக்ஷ' ஶபதம 'தலைவன' எனறு பொருளபடுகிறது. 'அதிகம அஶ்நுதே இதி அத் யக்ஷ' [மிகுதியான பூாகததை அடைபவன எவனே அவன் அத்

मदीक्षणेन हेतुना जगत्परिवर्तत इति मत्स्वाम्यं सत्यसङ्कल्पत्वं

யக்ஷனுகிருன] எனறு சிலா பொருள கொளளுகிருாகள பரகருதி எதைப படைககிறது? எனில, (ஸூயதே ஸசராசரம ஜக3த) அடுதத பாதியிலுளள 'ஜக3த' எனனும பத3ததை இஙகும, இங குளள 'ஸசராசரம' எனனும பத3ததை அஙகும கூடடிககொளள வேணடும அசைவனவும, அசையாதனவும அடஙகிய உலகை மூலபரகருதி படைககிறது எனறபடி. 'ஸூயதே' எனும ஶப3த3த தால "ஸூயதே புருஷாாதத2ம ச தேனைவாதி4ஷடி2தம ஜக3த" [மநதரிகோபநிஷத 1-4] [இநதப பரமாதமாவால அதி4ஷடி2ககபபடட மூலபரகருதி—பொருள, இனபம ஆகிய புருஷாாதத2ஙகளையும, (இவறறை அளிககும) உலகையும படைககிறது.] எனனும உபநிஷத3 வாகயம நினைவுறுததபபடுகிறது இநத ப4க3வதஸஙகலபமே உலகின ஸமஹாரம முதலானவறறுககும காரணமாகிறது எனறு ஶலோகத தின பிறபாதியில காடடுகிருன இனி—(அநேந ஹேதுநா) ஜீவா களின காமாநுகு3ணமான எனது ஸஙகலபமாகிற முறகூறிய காரணததாலேயே முனபாதியில பரகருதியிஞல செயயபபடும ஸருஷடியே பரத4ானமாகச சொலலபபடடதாயினும, அநத ஸருஷடி யானது ஸமஹாரததிறகு ஹேது அலலாமையாலே, அநத ஸருஷ டிககுக காரணமான ஸஙகலபமே இஙகும ஸமஹாரததிறககு காரண மாகச சொலலபபடுகிறது எனறு கொளளவேணடும இவவணண மாக இநத ஶலோகததில உலகின ஸருஷடி ஸமஹாரஙகளுககு மூலகாரணனுயிருபபவனே அத4யக்ஷனுகிற பரமாதமா எனறு சொல லபபடுகிறபடியால, விகாரமறறதாய, கேவலஜஞாநமாதரமாயிருப பது 'அத4யக்ஷ' ஶப3த3ததால சொலலபபடுகிறது எனறு கூறும அத3வைதிகளின பக்ஷம இஙகு அநாத3ரிககபபட்டதாயிறறு (ஜக3த பரிவாததே ஹி) உலகம—ஸதி2தி, ஸமஹாரம முதலிய மறற நிலைகளையும மாறிமாறி அடைகிறதனறே. ஏழாவது ஶலோகததில 'ஸாவபூ4தாநி எனறு "தன ஸஙகலபாதீ4னமாகவே பரகருதியின ஸருஷடி ஸமஹாராதி3கள நடககினறன" எனறு தொடஙகபபடட விஷயம இததுடன நிறைவுபெறுகிறது ஐநதாவதுஶலோகததில 'பஶய மே யோக3மைஶவரம'"[ஈஶவரனுன எனககுரிய பெருமையைபபாராய] எனறு தொடஙகபபடட பெருமைகளின நிருபணமும இநத ஶலோகத துடன நிறைவடைகினறது அவையாவன—காமாநுகு3ணமாக உல கம படைததளிததழிககபபடடபோதிலும, இவனே மூலபரகருதிககு அத4யக்ஷனுயிருநது இவறறைச செயகையால இவனுடைய ஸவாமியா

नैर्घृण्यादिदोषरहितत्वमित्येवमादिकं मम वसुदेवसूनोः ऐश्वरं योगं पश्य। यथाऽऽह श्रुतिः—* अस्मान्मायी सृजते विश्वमेतत्तस्मिंश्चान्यो मायया सन्निरुद्धः। मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम्॥ (श्वे ४. ९) इति॥ १०॥

யிருக்கும் தன்மைக்கும், தடையற்ற ஸங்கல்பத்தை உடையவனாயிருக்கும் தன்மைக்கும் ஏக்குறையுமில்லை. கர்மாநுகு3ணமாகவே இவன் ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டிகளைச் செய்வதால் கருணையின்மை முதலான தோ3ஷங்களும் இவனுக்கு உண்டாகமாட்டா. அடுத்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படுவதாய், வஸுதே3வனுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்தமையான அவதாரஸௌலப்4யமும் இங்கு சொல்லப்படும் பரத்வத்தோடு சேர்ந்து இவனுக்கு நிறமளிப்பதாகிறது. 'இந்த கு3ணங்களனைத்தையும் பாராய்' என்று இந்த ஆறு ஶ்லோகங்களாலே கண்ணன் அர்ஜுநனுக்குக் காட்டினானாயிற்று. "யுஜ்யதே இதி யோக3" [எது ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்திருக்கிறதோ அது யோக3மாயிற்று] என்னும் வ்யுத்பத்தியினால் யோக3ஶப்33ம் கு3ணங்களைக் காட்டுகிறது. (ஹி) மூலப்ரக்ருதியானது ஈஶ்வரனால் தூண்டப்பட்டே பரிணாமத்தை அடைகிறது என்றும், ஜீவர்கள் கர்மாநுகு3ணமாக ப்ரக்ருதி வசப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்றும் இங்கு சொல்லப்படும் அர்த்த2ம் ஶ்ருதி ப்ரஸித்34ம் என்று 'ஹி' ஶப்33ம் காட்டுகிறது. "அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விஶ்வமேதத் தஸ்மிம்ஶ்சாந்யோ மாயயா ஸந்நிருத்34। மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்3யாந்மாயிநம் து மஹேஶ்வரம்" [ஶ்வே 4-9] இந்த மூலப்ரக்ருதியிலிருந்து மாயோனாகிற பரமாத்மா இந்த உலகைப் படைக்கிறான். அந்த உலகில் பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனான ஜீவன் மாயையாகிற அந்த ப்ரக்ருதியினால் கட்டப்பட்டு நிற்கிறான். மாயை என்பது ப்ரக்ருதியே என்று அறியவேண்டும். மாயையை உடையவனான மாயோனே பெரிய ஈஶ்வரன் என்று அறியவேண்டும்] என்று உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டதன்றோ. (கௌந்தேய!) நீ பாண்டு3பத்னியான குந்தியின் புத்திரன் என்பது எப்படி உண்மையோ, அப்படியே என்னை அத்4யக்ஷனாகக் கொண்ட ப்ரக்ருதியினால் இவ்வுலகனைத்தும் படைக்கப்பட்டது என்பதும் உண்மை என்று கருத்து. ஆக, இந்த ஶ்லோகம் ஈறாக "ஸ்வமாஹாத்ம்யம் மநுஷ்யத்வே பரத்வம் ச" [கீ3தார்த்த2ஸங்க்3ரஹம் 13] என்று ஆளவந்தாரால் அநுஸந்தி4க்கப்பட்ட எம்பெருமானின் பெருமை அநுஸந்தி4க்கப்பட்டதாயிற்று. 10.

अवजानन्ति मां मूढा मानुषीं तनुमाश्रितम्।
परं भावमजानन्तो मम भूतमहेश्वरम्॥ ११॥

11 அவஜாநநதி மாம மூட₄ா மாநுஷீம தநுமாஶரிதம।
பரம ப₄ாவமஜாநநதோ மம பூ₄தமஹேஶவரம॥

மூட₄ா — அறிவிலிகள, மம — எனனுடைய, பரம ப₄ாவம — மேலான தனமையை, அஜாநநத — அறியாத வாகளாய, பூ₄தமஹேஶவரம—எலலாப பொருளகளுககும பெரிய ஈஶவரனுய, மாநுஷீம தநும ஆஶரிதம—மனித உருவை எடுததுககொணடிருபபவனுன, மாம — எனனே, அவஜாநநதி—அவமதிககினறனா

---

11 எநதவுல குககு மிறையாகு மெனபெருமை
சநதமதி னினறுணாவு சாராதாா—மநதராய
மானிடமா மிவவுடலில வநதுதிதத வெனனேயது
தானிடமா நினறிகழவா தாம

மநதராய—அறிவிலிகளாய, எநத உலகுககும இறையாகும என பெருமை சநதமதில நினறு உணாவு சாராதாா—எலலாப பொருளகளுககும இறைவனுயிருககும எனனுடைய பெருமையைத தஙகள நெஞசில நிறுததி அறிவு பெருதவாகள, மானிடமாம இவவுடலில வநது உதிதத எனனே — மனித உருபபோலிருககும இநத உருவோடு வநது அவதரிததிருககும எனனே, அதுதான இடமா— அதுவே காரணமாக, நினறு இகழவாதாம — நிலையாக அவமதிககிருாகள

---

11 "ஸவமாஹாதமயம மநுஷயதவே பரதவம" [கீ₃தாாதத₂ ஸஙக₃ரஹம 13] [தனனுடைய பெருமையும, மனிதனுயிருககும போதே பரதவததோடு இருககும தனமையும] எனறு ஆளவநதாரால அநுஸநதி₄ககபபடடவை செனற ஶலோகம ஈருக விவரிககப படடன. இவவிரணடில, மநுஷயதவே பரதவததை மேலும விவரிக கிருன இநத ஶலோகததில. பதின்மூனருவது ஶலோகம தொடஙகி "மஹாதமநாம விஶேஷ" [கீ₃தாாதத₂ 13] எனறு ஆளவநதாரால

॥ भा ॥ एवं मां भूतमहेश्वरं—सर्वज्ञं सत्यसङ्कल्पं निखिलजगदेककारणं परमकारुणिकतया सर्वसमाश्रयणीयत्वाय मानुषीं तनुमाश्रितं स्वकृतैः पापकर्मभिर्मूढा अवजानन्ति—प्राकृतमनुष्यसमं मन्यन्ते। भूत-

அநுஸந்தி₄க்கப்பட்ட மஹாத்மாக்களின் சிறப்பை வாணிப்பதற்கு உறுப்பாக மஹாத்மாக்களுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும் மூட₄ர்களின் தன்மையை இந்த ஶ்லோகத்தாலும், அடுத்த ஶ்லோகத்தாலும் காட்டுகிருன். (பூ₄தமஹேஶ்வரம் மாம் அவஜாநந்தி) எல்லாப் பொருள்களுக்கும் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கும் என்னை அவமதிக்கிருர்கள். இங்கு 'பூ₄த' ஶப்₃த₃ம் 'பூ₄ ஸத்தாயாம்' என்னும் த₄ாதுவிலிருந்து உண்டானதாகையாலே, ஸத்தையுடைய எல்லாப் பொருள்களையும் குறிக்கிறது. பூ₄தங்களுக்கெல்லாம் பெரிய ஈஶ்வரன் பூ₄தமஹேஶ்வரனுகிருன். வெறும் மஹேஶ்வர ஶப்₃த₃த்தை இட்டால் சிவனைக்குறிப்பதாகச் சிலர் மயங்கக் கூடுமாகையால் 'பூ₄தமஹேஶ்வரம்' என்கிருன். "யத₃வேத₃ாதெ₃ள" [தை-நா 10-24] என்று தொடங்கும் தைத்திரீய நாராயணவல்லி மந்திரத்தில், வேத₃த்தின் ஆதி₃யிலும், அந்தத்திலும் ஓதப்படும் ஓங்காரத்திற்குக் காரணமான அகாரத்திற்குப் பொருளாயிருக்கும் விஷ்ணுவே மஹேஶ்வரன் என்று அறுதியிட்டு, அடுத்ததான 11 வது அநுவாகத்தில் அவனே பிரமன், சிவன், இந்திரன் முதலானுர்க்கு அந்தர்யாமியாய், பரப்₃ரஹ்மமாய், பரத்தவமாய், பரமாத்மாவான நாராயணன் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டதன்ருே அனைத்துலகுக்கும் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தாவாக இங்கு தன்னைக் குறிக்கையாலே, பரத்வத்துக்கு உறுப்பான ஸர்வஜ்ஞத்வம் (எல்லாம் அறிந்தவனுயிருக்கை), ஸத்யஸங்கல்பத்வம் (தடையற்ற ஸங்கல்பத்தை உடையவனுயிருக்கை), எல்லாவுலகிற்கும் ஒரே காரணனுயிருக்கை முதலான கு₃ணங்கள் இங்கு உணர்த்தப்படுகின்றன. "பூ₄தமஹேஶ்வரம்" என்னும் த₄ர்மியைச் சொல்லும் ஶப்₃த₃த்தை "பரம் ப₄ாவம்" என்னும் த₄ர்மத்தைச் சொல்லும் ஶப்₃த₃த்தோடு கூட்டிப் பொருள்கொள்ளமுடியாதாகையாலே, முற்பாதியிலுள்ள 'மாம்' என்னும் ஶப்₃த₃த்தோடு கூட்டிப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. (மாநுஷீம் தநும் ஆஶ்ரிதம் மாம் மூட₄ா அவஜாநந்தி) பரம காருணிகனுகையாலே இந்த லீலாவிபூ₄தியிலுள்ளவர்களும் ஆஶ்ரயிப்பதற்காக மனித உருவைப்போன்ற உருவோடு பிறந்திருக்கும் என்னைத் தம்முடைய பாபகர்மங்களாலே அறிவிலிகள் அவமதிக்கிருர்கள், ப்ராக்ருதமனிதர்களோடு ஒத்தவனுக நினைக்கிருர்கள்.

महेश्वरस्य मम अपारकारुण्यौदार्यसौशील्यवात्सल्यनिबन्धनं मनुष्यत्वसमाश्रयणलक्षणमिमं परं भावमजानन्तो मनुष्यत्वसमाश्रयणमात्रेण मामितरसजातीयं मत्वा तिरस्कुर्वन्तीत्यर्थः ॥ ११ ॥

(மூட₄ா அவஜாநநதி) பொறகுடததையும, மணகுடததையும குடமாயிருககும தனமையையிடடு ஒனருய நினைபபதுபோலே, எனது அபராகருத ஶரீரததையும, மறற மனிதாகளுடைய பராகருத ஶரீரததையும அமைபபில ஒறறுமையைப பாாததது ஸமமாக நினைககிருாகள இஙகு 'மாநுஷீம தநும' எனறது "மீனோடு ஆமை கேழல அரி" [பெரிய-திரு 8-8-10] எனறு சொலலபபடட மீன, ஆமை, வராஹம, சிஙகம முதலான உருவஙகளுககும உபலக்ஷணம 'மூட₄ா.' எனறு சொலலபபடட இவாகளது அறிவின்மைககும இவாகளைப படைதத ஸாவேஶவரனை இவன்தானே காரணம எனில, இவாகளுடைய முறபிறவிப பாவஙகளையொட்டியே இவாகளை இபபடிப படைததிருககிருனுகையாலே, இவாகளுடைய அறிவின்மைககு இவாகளசெயத பாபஙகளே காரணமாகும. ஆகையால இவன்மேல குறறமிலலை.இனி,இவாகள இபபடி மயஙகுவதறகுக காரணததைச சொலலுகிறது ஶலோகததின மூனருவது பாத₃ம—(மம பரம ப₄ாவம அஜாநநத) ஏழுலகும தனிககோல செலுததும ஸாவநியநதாவாய, எலலையறற கருணை, வணமை, தாழநதவாகளோடு ஒரு நீராகப புரையறக கலநது பரிமாறும நீாமை அடியாா குறறம காணுமலிருககை, கணடாலும கு₃ணமாககக கொளளுகை முதலான லக்ஷணஙகளையுடைய வாதஸலயம ஆகிய எனனுடைய கு₃ணஙகளினல நான மனித உருவை ஏறறுககொணடிருககையாகிற இநதப பெருமையை அறியாதவாகள இவாகள இதனுலேயே மறற மனிதாகளின உருவிறகும, எனனுடைய அபராகருதத திருமேனிககும வாசி அறியாமல மயங்குகிருாகள எனறு கருதது இநத மயககததாலே—நான மனித உருவை எடுத்திருபபதை மடடும கணடு, பரதவததோடு கூடிய எனது இநத ஸௌலப₄யம எனககுச சிறபபையே அளிபபது எனறு அறியாமல எனனை மறற பராகருத மனிதாகளோடு ஒததவனுக எணணி அவமதிககிருாகள எனபது ஶலோகததின பரமதாதபாயம "பிதா புதரேண பிதருமாந யோநியோனௌ நாவேத₃விநமநுதே தம ப₃ருஹந்தம" [யஜு-காட₂கம 3 9-55] [அனைததுலகுககும தநதையாயிருபபவன தனபிளளைகளில ஒருவனைத தநதையாககககொணடு ஒவ்வொரு யோனியிலும பிறககிருன. வேத₃மறியாதவன, அவனே பரமாதமா என்று அறியமாட்டான.] எனனும் வேத₃வாகயததின் பொருள இநத ஶலோகததால விவரிககபபடடதாயிறறு. 11.

मोघाशा मोघकर्माणो मोघज्ञाना विचेतसः।
राक्षसीमासुरी चैव प्रकृति मोहिनीं श्रिताः॥१२॥

12. மோக₄ாஶா மோக₄காமாணோ மோக₄ஜ்ஞாநா விசேதஸ ।
ராக்ஷஸீமாஸுரீம சைவ பரகருதிம மோஹிநீம ஶ்ரிதா ॥

மோஹிநீம—(என்னுடைய பெருமையை) மறைககும, ஆஸுரீம ராக்ஷஸீம பரகருதிம — அஸுர ராக்ஷஸ ஸவபாவததை, ஶ்ரிதா —அடைநதிருபபவாகளாய, மோக₄ாஶா.- பயனறற விருபபஙகளையுடையவாகளாய, மோக₄காமாண - பயனறற செயலகளையுடையவாகளாய, மோக₄ஜ்ஞாநா.— பயனறற (விபரீத) ஜ்ஞானததையுடையவாகளாய, விசேதஸ ச ஏவ (ப₄வநதி)—உணமையறிவறறவாகளாகவே ஆகினறனா

---

12. பழுதான வாசை பழுதான கனமம
பழுதான ஞானம படைததா—பழுதான
நெஞ்சினராய மோகமுறு நேரசுர ராககதமாம
வஞசத தகபபடுவா வநது

மோகம உறு — மோஹததை அடைவிககும, நோ அசுரராககதமாம வஞசதது வநது அகபபடுவா-அஸுர ராக்ஷஸ வஞசக ஸவபாவஙகளைப பூரணமாக அடைநதிருககும இவாகள, பழுதான நெஞ்சினராய — நெஞசில உணமை யறிவு இலலாதவாகளாய, பழுதான ஆசை — பயனறற விருபபஙகளையும, பழுதான கனமம — பயனறற செயல களையும, பழுதான ஞானம—பயனறற (விபரீத) ஜ்ஞானத தையும, படைததா—பெறறிருககிறாகள

---

12 முன ஶலோகததில, மனித உருவை எடுததிருபபதையிட்டுத தனனை அறிவிலிகள அவமதிபபதாகக கூறினன. அதறகுக காரணம யாதெனபதையும, அபபடி அவமதிபபதால ஏறபடும் ப₂லனையும இநத ஶலோகததில விவரிககிறுன. (ராக்ஷஸீம ஆஸுரீம் ச மோஹிநீம பரகருதிம ஶ்ரிதா) ஸாவேஶ்வரனுன நான பரமகருணை யினுலேயே மனித உருவை எடுததிருககிறேன எனபதை மறைககும ராக்ஷஸ ஸவபாவமான தமோகு₃ணததையும, ஆஸுரஸவபாவமான ரஜோகு₃ணததையும அடைநதிருபபவாகள தமோகு₃ணததை மிகுதி

॥ भा ॥ मम मनुष्यत्वे परमकारुण्यादिपरत्वतिरोधानकरीं राक्षसीमासुरीं च मोहिनीं प्रकृतिमाश्रिताः, मोघाशाः — मोघवाञ्छिताः- निष्फलवाञ्छिताः, मोघकर्माणः — मोघारम्भाः, मोघज्ञानाः — सर्वेषु

யாகவும், ரஜோகு₃ணததை அதறகடுததபடியாகவும கொணடிருபபது ராக்ஷஸஸவப₄ாவம. ரஜோகு₃ணததை மிகுதியாகவும, தமோகு₃ணததை அதறகடுததபடியாகவும கொணடிருபபது ஆஸுரஸவப₄ாவம இருவாககுமே ஸதவகு₃ணம மிககககுறைநது, ரஜஸதமோகு₃ணஙகளால அமுககபபடடு வெளிபபடாமலிருககும. "யஜநதே ஸாததவிகா தே₃வாந யக்ஷரக்ஷாமஸி ராஜஸா । பரேதாந பூ₄தக₃ணுமஶசாநயே யஜநதே தாமஸா ஜநா ॥" [கீ₃தை 17-4] [ஸாதவிகாகள தே₃வாகளையும, ராஜஸாகள யக்ஷாகளையும, ராக்ஷஸாகளையும, இவாகளிலும வேறுபடட தாமஸாகள பூ₄தக₃ணஙகளையும, பரேதஙகளையும ஆராதி₄ககிருாகள] எனறும, "மநயே தவாம ராக்ஷஸம கரூரமத₂வா தாமஸாதமகம। யஸமாத க்ஷிபஸி கோ₃விநத₃ம பாணட₃வம ச த₄நஞ்ஜயம ॥" [ப₄ார பீ₄ஷம 66-31] [நீ கோ₃விநத₃னையும, பாணடு₃புதரனுன அாஜுனனையும எதிாககிறபடியால தமோகு₃ணததையுடைய கொடிய ராக்ஷஸனுகவே உனனை எணணுகிறேன.] எனறும உத₃கோ₄ஷிககும பரமாணஙகள இஙகு அநுஸநதி₄ககததககவை இவவணணமாக அறிவினமையை விளைககும் தமோகு₃ணததையும, காமகரோத₄ லோப₄ மோஹ மத₃ மாதஸாயஙகளை விளைககும ரஜோகு₃ணததையும அடைநதவாகளாகையாலே ஸாவேஶவரனுன நானே பரமகருணையினுலே மனித உருவை அடைநதிருககிறேன எனபதை அறியாமல, காமம, கரோத₄ம முதலான து₃ாகு₃ணஙகளாலே எனனை அவமதிககிருாகள என்று கருதது. ஆக, உததராாதத₄ததாலே, முன ஶலோகததில சொனன அவமதிபபுககுக காரணம விளககபபடடது இனி பூாவாாதத₄ததாலே, இவவவமதிபபினுலே விளையும ப₂லன விளககபபடுகிறது. (மோக₄ாஶா) பயனறற விருபபததை உடையவாகள எலலா விருபபஙகளையும நேரேயும, ஒவவொருவா மூலமாகவும நிறைவேறறும இவனை அவமதிககையாலே, இவாகளது விருபபஙகள நிறைவேருமலே போயவிடுகினறன எனறு கருதது "ஜயோதிஷடோமம முதலான அநதநதக காமஙகளை முறைபபடி செயதால ஸவாகக₃ம முதலான அநதநத விருபபஙகள நிறைவேறியே தீரவேணடுமனறே" எனில— (மோக₄காமாண) எலலாக காமஙகளுககும நேராகவோ அலலது ஒவவொரு தே₃வதை மூலமாகவோ ப₂லனளிககும இவனை அவமதிககையாலே இவாகள

मदीयेषु चराचरेष्वर्थेषु विपरीतज्ञानतया निष्फलज्ञानाः, विचेतसः— तथा सर्वत्र विगतयाथात्म्यज्ञानाः, मां सर्वेश्वरमितरसमं मत्वा मयि यत्कर्तुमिच्छन्ति, यदुद्दिश्यारम्भान् कुर्वते, तत्सर्वं मोघं भवतीत्यर्थः ॥ १२ ॥

செயயும ஜயோதிஷடோமம முதலான எநதக காமமும தொடககம் முதல் முறையறறதாகி ஸித₃தி₄ககாமல போயவிடும ஆகையால அநதக காமப₂லமான விருபபஙகளும ஸித₃தி₄ககமாட்டா 'அறிவுடைய மனிதனுககு அவனுடைய அறிவே விருபபஙகளை ஸாதி₄ததுககொடுககுமே'' எனில—(மோக₄ஜஞாநா) என உடைமை யான சராசரப பொருளகளைததிலும விபரீத ஜஞாநததையே உடையவாகளாகையாலே பயனறற அறிவை உடையவாகளாகிறா கள இவாகள விபரீதஜஞாநமாகையாலே இவாகளுடைய அறிவு இவாகள விருபபததை ஸாதி₄ததுககொடுககாது எனறு கருதது பொதுவாக 'மோக₄ஜஞாநா' எனகையாலே எலலா விஷயததிலும விபரீதஜ்ஞாநததை உடையவாகள இவாகள எனறுகொளளவேணடும எமபெருமானை அவமதிககையாலே இவாகளது அறிவு இபபடிக கெடடுவிடுகிறது என்று கருதது. அதனால இவாகள ஸவதநதர மலலாத சேதநாசேதநஙகளை ஸவதநதரப பொருளகளாகவும, என உடைமையான அவறறைத தமமுடையவையாகவும், ஜட₃மலலாத அபராகருதமாய, நிதயமான என தி₃வயமஙக₃ளவிக₃ரஹததை ஜட₃ மான பராகருதமாய, அநிதயமாகவும, அஸதி₂ரமான பராகருதப பொருளை ஸதி₂ரமாகவும மயஙகி, முயறசிகளில ஈடுபடடு, விருபபம் நிறைவேறப பெருதவாகளாகிறாகள எனறு கணடுகொளவது (விசேதஸ) முறகூறியபடி விபரீதஜஞாநமே நிறைநதவாகளாகை யாலே உணமையறிவு அடியோடு இலலாதவாகளாகிறாகள. சேதஶ ஶப₃த₃ம நெஞசைக குறிபபதாககொணடால 'நெஞசறறவாகள' எனறு ப₃த₃த₄சேதனரைக கூறுவது பொருநதாது சேதஶ ஶப₃த₃ம சைதநயததைச குறிபபதாகக கொணடால விபரீத ஜஞாநமாகிற சைதநயம இவாகளுககு இருபபதாலே சைதநயமறறவாகள எனறு இவாகளைக கூறுவது பொருநதாது ஆகையால சேதஶ ஶப₃த₃ம உணமையறிவைக குறிபபதாககொணடு, விசேதஸ ' என்பதறகு உணமையறிவறறவாகள எனறு பொருளகொளளுவதே பொருநதும. இவாகளுககு உணமையறிவு இலலாமையாலே எலலா விஷயஙகளி லும விபரீதஜஞானமே ஏறபடடு இவாகள செய்யும காமஙகள பயனறறவையாகி, விருபபஙகளும நிறைவேருமல போகினறன எனபது பூாவாாதத₄ததின திரணட பொருள.

महात्मानस्तु मां पार्थ दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः।
भजन्त्यनन्यमनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययम्॥१३॥

13 மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்த₂' தை₃வீம்
ப்ரக்ருதிமாஶ்ரிதா: ।
ப₄ஜந்த்யநந்யமநஸோ ஜ்ஞாத்வா பூ₄தாதி₃மவ்யயம் ॥

பார்த்த₂!—குந்தீபுத்ரனே!, தை₃வீம் ப்ரக்ருதிம் ஆஶ்ரிதா:—தே₃வஸ்வப₄ாவத்தை அடைந்திருப்பவர்களான, மஹாத்மாநஸ்து—மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞாநிகளோவெனில், மாம்—என்னை, பூ₄தாதி₃ம்—எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆதி₃ காரணமாய, அவ்யயம்—அழிவற்றவனைக, ஜ்ஞாத்வா—அறிந்து, அநந்யமநஸ—(ப₄க்தி தவிர) வேறொன்றில் நெஞ்சு செல்லுத்தாதவர்களாய், ப₄ஜந்தி—(என்னிடம்) ப₄க்தி செலுத்துகிறார்கள்.

---

13 மிக்கமனத் தாருலகில் வீயா முதலாகி
யொக்கமனத் துன்னிவே றொன்றறியாத—தக்கமனத்
தானறவரென் னைப்பணிவ ராங்கவாக டிவ்வியமா
யேன்றவியல் பெற்றியல்வா ரிங்கு

திவ்வியமாய ஏன்ற இயல் பெற்று இங்கு இயல்வார்—தெய்வத்தன்மை பொருந்திய ஸ்வப₄ாவத்தைப் பெற்று, இவ்வுலகில் வாழ்பவர்களாய், மிக்க மனத்தார்—சிறந்த நெஞ்சையுடையவர்களான, தக்க மனத்து ஆன்றவர் அவர்கள்-நன்னெஞ்சையுடைய மஹாத்மாக்களான அவர்களோவெனில், ஆங்கு உலகில் வீயா முதலாகி—இவ்வுலகிற்கு அழியாத முதற்காரணமாகி நிற்கும், என்னை—என்னை, வேறொன்று அறியா ஒக்க மனத்து—(ப₄க்திதவிர) வேறொன்று

ஆக, ஸர்வேஶ்வரனை என்னை மற்றவர்களோடு ஒத்தவனாக எண்ணி, இவர்கள் எந்தச் செயலைத் தொடங்கினாலும் அவையனைத்தும் பயனற்றதாகி இவர்கள் விருப்பம் எதுவும் நிறைவேறாமலே போகிறது என்றதாயிற்று. 12.

॥ भा ॥ ये तु स्वकृतैः पुण्यसञ्चयैः मां शरणमुपगम्य विध्वस्तसमस्तपापबन्धाः दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः महात्मानः,

---

அறியாத தங்களுக்குத் தகுந்த நெஞ்சாலே, உன்னி—நினைத்து, பணிவர்—ப்ரக்ருதி செய்பவர்கள்

---

13 அர்ஜுனனுக்கு ப₄க்தியோக₃த்தில் ருசி உண்டாவதற்காக ப₄க்தர்களில் தலைசிறந்தவர்களாய ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப₄க்தியை யுடையவர்களாய், ''வாஸுதே₃வஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா'' [7-19] என்று சொல்லப்பட்டவரான தலைசிறந்த ஜ்ஞானிகளின் பெருமையை இந்த ஶ்லோகத்தில் கூறுகிறான், மேல் ஶ்லோகங்களில் மஹாத்மாக்களாவதற்கு முந்திய நிலையிலுள்ள உபாஸகஜ்ஞானிகளின் பெருமையையும் விவரிக்கிறான் முன்னிரண்டு ஶ்லோகங்களில் காட்டப்பட்ட அறிவிலிகளே நிறைந்திருக்கும் இவ்வுலகில் உன் அவதாரம் பயனற்றதாகுமே? என்னும் ஶங்கை எழ, அவதாரத்தைப் பயனுடையச் செய்யும் மஹாத்மாக்களின் பெருமையை வர்ணிக்கிறான் ''நாவேத₃வின்மனுதே தம் ப்₃ருஹந்தம்'' [யஜுர் காட₂கம் 3-9 55] [எல்லா யோனிகளிலும் அவதரிப்பவன் ஸர்வ லோக பிதாவான பரம்பொருளே என்று உணரமாட்டான் வேத₃ மறியாதவன்] என்னும் ஶ்ருதியின் அர்த்த₂த்தை முன்னிரு ஶ்லோகங்களும் விளக்கின ''தஸ்ய தீ₄ரா பரிஜாநந்தி யோநிம்'' [புருஷஸூ 2-3] [அறிவாளிகளில் சிறந்தவர்களே அவனுடைய அவதார ரஹஸ்யத்தை அறிகிறார்கள்] என்ற ஶ்ருதியின் அர்த்த₂த்தை இனிவரும் ஶ்லோகங்களில் விவரிக்கிறான். (மஹாத்மாநஸ்து) மஹாத்மாக்களோவெனில் 'து' ஶப்₃த₃ம் முன்னிரு ஶ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்டவர்களுக்கு நேர் எதிர்த்தட்டானவர்கள் இவர்கள் என்று காட்டுகிறது ''து₃ஷ்க்ருதிந'' [கீ₃தை 7 15] என்று சொல்லப்பட்ட நால்வகைப்பட்ட பாபிகளில் உச்சநிலையிலிருப்பவர்கள் அவர்கள் ''ஸுக்ருதிந'' [7 16] என்று சொல்லப்பட்ட புண்ய சாலிகளில் உச்சநிலையிலிருப்பவர்கள் இவர்கள் ஸர்வேஶ்வரனை அவமதிக்கும் பாபிகள் அவர்கள். 'வாஸுதே₃வஸ்ஸர்வம்'' [7-19] ''மாமேவ யே ப்ரபத்₃யந்தே' [7-14] என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரனையே எல்லாமாகப் பற்றி எல்லாப் பாபங்களும் நீங்கப்பெற்றவர்கள் இவர்கள் மயங்கவைக்கும் அஸுர ராக்ஷஸ ஸ்வபா₄வத்தை யுடையவர்கள் அவர்கள் மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்ற தை₃வஸ்வபா₄வத்தை உடையவர்கள் இவர்கள்.

ते भूतादिमव्ययम्—वाङ्मनसागोचरनामकर्मस्वरूपं परमकारुणिकतया साधुपरित्राणाय मनुष्यत्वेनावतीर्णं मां ज्ञात्वाऽनन्यमनसो मां भजन्ते;

(தைவீம பரகருதிமாஶ்ரிதா பஜநதி) தேவாகளுககுரிய ஸாதவிக ஸவபாவததின உசசநிலையையடைநதவாகளாகையாலே எனனிடமே பகதி செலுததுகிறாகள. இநத பகதியை மோக்ஷோபாயமாக நினைதது அநுஷடிககிறாகளோ? எனில— (அநநயமநஸ) பகதி தவிர வேறெதிலும நெஞசு செலுததாதவாகள. நானே அவாகளுககு மிகவும இனியவனுகையாலே, எனனிடம அனபு செலுததாவிடில தமமுடைய மனமும, ஆதமஸவருபமும, வெளி இநதிரியஙகளும தரிககமாடடாவாகையாலே எனனுடைய பகதியையே ஸவயம பரயோஜனமாககொணடு அதை மோக்ஷோபாயமாகவும கருதாமல எனனிடம பகதி செலுததுகிறாகள எனறு கருதது 'ஸ மஹாதமா' [7-19] எனறு சொலலபபடட 'மஹாதமா' எனனும பததை பரயோகிததிருககையாலும 'அநநய மநஸ பஜநதி எனறு பகதி தவிர வேறு பயனைக கருதாதவாகள எனறு கூறியிருககையாலும, ஆழவாாகளைப போனற ஸாதயபகதிநிஷடாகளே இஙகு கூறப படுகிறாகள எனறு விளஙகுகிறது. அதனுலேயே பாஷயகாரரும "மதபரியதவாதிரேகேண மதபஜநேந விநா மநஸஶ்சாதமநஶ்ச பாஹயகரணாநாம ச தாரணமலபமாநா மதபஜநைகபரயோஜநா பஜநதே" [நானே அவாகளுககு மிகவும இனியவனுகையாலே, எனனிடம அன்பு செலுததாவிடில தமமுடைய மனமும, ஆதமஸவருபமும, வெளி இநதிரியஙகளும தரிககமாடடாவாகையாலே எனனுடைய பகதியையே ஸவயமபரயோஜனமாககொணடு (அதை மோக்ஷோபாயமாகவும கருதாமல) எனனிடம பகதி செலுததுகிறாகள.] என்று அருளிசசெயதாா. "சிவனொடு பிரமன வண திருமடநதை சோ திருவாகம எமமாவியீரும" [திருவாய 9-9-6] "வேம எமதுயிா அழல மெழுகில உககே" [திருவாய 10-3-6] "வேடகை நோய மெலலாவி உளளுலாதத" [திருவாய 2-1-10] எனறு ஆழவாரும எமபெருமானைப பெறுவிடில தம ஆதமஸவருபம சேதிககபபெறுவதுபோலும, நெருபபிலிடபபடடு உருகுவதுபோலும, உலாவதுபோலும துடிததாா. "காலாழும நெஞசழியும கணசுழலும" [பெரியதிருவ 34] "காலுமெழா கணணநீரும நிலலா உடல சோாநது நடுஙகி, குரல மேலுமெழா மயிாககூசசுமறு என தோளகளும வீழ வொழியா, மாலுகளா நிறகும என மனனே" [பெரியாழதிரு 5 3 5] எனறும, 'முடியானே' [3-8] எனனும திருவாயமொழிப பாசுரஙகளி

मत्प्रियत्वातिरेकेण मद्भजनेन विना मनसश्चात्मनश्च बाह्यकरणानां च धारणमलभमाना मद्भजनैकप्रयोजना भजन्ते ॥ १३ ॥

லும நெஞசும, வெளி இநதிரியஙகளும எமபெருமானிடம ப$_4$கதி செலுததாவிடில த$_4$ரிககமாடடாமையைப பேசினாகள ஆழவாாகள இபபடி ப$_4$கதி செலுததததகக பெருமை உனனிடம உணடோ? எனில கூறுகிருன—(பூ$_4$தாதி$_3$ம அவயயம மாம ஜஞாதவா) எலலாப பொருளுககும ஆதி$_3$காரணமாய அழிவறறவனுய, கணணனுய அவதரிததிருககும எனனே அறிநது. 'பூ$_4$தாதி$_3$ம' எனறு காரணத வததைச சொலலுவதனமூலம தனனுடைய பரதவததைக காடடு கிருன. 'மாம' எனறு தன திருமேனியைத தொடடுக காடடி, அவதார ஸௌலப$_4$யததைக காடடுகிருன. இநத அவதாரமானது கருணையைக காரணமாககக கொணடதாய, காமம காரணமாக ஏற படாததாயிருககையாலே காமம காரணமாகப பிறககும மறறவாக ளுககுபபோலே தனனுடைய அறிவு பிறககப பிறகக மழுஙகாது எனபதை 'அவயய' ஶப$_3$த$_3$ததாலே காடடுகிருன். 'ப$_3$ஹுதா$_4$ விஜாயதே' [பு-ஸூ 2] [பலபடியாகச சிறபபுறப பிறககிருன] 'ஸ உ ஶரேயாந ப$_4$வதி ஜாயமாந' [யஜு-அஷடகம 3-6-1-3] [அவன பிறநத பினபே பெருமை பெறுகிருன] என்று வேத$_3$மும, "ஜநம காம ச மே தி$_3$வயம" [கீ$_3$தை 4 9] [என பிறபபும செயலகளும அபராகருத மானவை] என்று இககணணனும, "பலபிறபபாய ஒளிவருமுழு நலம" [திருவாய 1-3-2] எனறு ஆழவாாகளும இபபெருமையை அருளிசசெயதாாகளனறே ஆக, வாககுககும, மனததுககும எட டாத திருநாமங்களேயும செயலகளேயும, ஸவருபததையும உடைய வனுயிருககையாகிற பரதவததைககொணடிருநதபோதிலும, பரம கருணையுடையவனுகையாலே நலலோாகளேக் காபபதறகாக மனிதனுய அவதரிததிருககும ஸௌலப$_4$யததையுடையவன எனறும, உடைய வனுகையாலே உடைமையை விடமாடடாமல நாடடில பிறநது படாதன படுமவன் எனறும உணாநது எனனிடம ஸவயமபரயோஜன மான அனபைச செலுததுகிருாகள எனறு கருதது. இநத ஶ்லோகம உபாஸக ஜஞானிகளேயே குறிபபதாககொணடு 'ஆததாத$_3$யதி$_4$ காாயநதரவயவசசே$_2$த$_3$ாததவாத அநயபரயோஜநதவவிவக்ஷா அதர உசிதா" [ஆததன, ஆதத$_2$ாததி$_1$ ஜிஜஞாஸு என னும மறற மூன்று அதி$_4$காரிகளேயும தவிாபபதறகாகவே 'அநநய மநஸ' என்று கீ$_3$தையிலும, "மத$_3$ப$_4$ஜநைக பரயோஜநா" என்று ப$_4$ாஷயததிலும உள்ள பத$_3$ஙகள எழுநதனவாகையாலே (உபாஸனததைச சொலலும இநத பரகரணத்தையொடடி) எம

सततं कीर्तयन्तो मां यतन्तश्च दृढव्रताः।
नमस्यन्तश्च मां भक्त्या नित्ययुक्ता उपासते॥ १४॥

14 ஸததம கீாததயநதோ மாம யதநதஶ்ச த்₃ருட₄வரதா ।
நமஸயநதஶ்ச மாம ப₄கதயா நிதயயுகதா உபாஸதே॥

மாம—எனனே, ப₄கதயா—ப₄கதியோடு, ஸததம—எப போதும, கீாததயநத—ஸஙகீாததனம செயகிறவாகளாய, த்₃ருட₄வரதா — உறுதியான ஸஙகலபததையுடையவாக ளாக, யதநத ச—(என விஷயமான ஆசசனம முதலிய செயலகளில) முயலகினறவாகளாய, மாம நமஸயநத ச— எனனே வணஙகுகினறவாகளாய, நிதயயுகதா—எனனேடு எனறும சோநதிருபபதை விருமபுகினறவாகளாய, உபா ஸதே—உபாஸிககிறுாகள

---

14 எநநாளு மெனனேத துதிததே யியறறியுடன
மெயநநா மனததான மிகபபணிநது—தனனுாநத
பததியுட னெனனேப பயிலுறுவாா தாமெனறுஞ
சிததியினேச சோநதாா செறிநது.

எநநாளும—எபபோதும, எனனே துதிததே — எனனே ஸஙகீாததனம செயது, இயறறியுடன — முயறசியோடும, தன ஆாநத பததியுடன—நிறைநத அனபுடனும, மெயநநா மனததால மிகப பணிநது — பொயயிலலாத நாவாலும, மனததாலும மிகவும வணஙகி, எனறும சிததியினே செறிநது சோநதாாதாம — எனனேடு எபபோதும கூடி யிருககும பேறறை விருமபுகினறவாகளாய, எனனே பயி லுறுவாா—எனனே உபாஸிககிறுாகள.

பெருமானேத தவிர வேறு எவரையும பயனுகக கொளளாத உபாஸக ஜஞானிகளே இங்கு குறிபபதாகக கொளளுவதே உசிதம] எனறு தாதபாயசநத்₃ரிகையில அருளினுா தே₃ஶிகன. (பாாதத₂!) என் அதனையான பருதை₂ எனபபடும குநதிககு இநதிரனின அநுக₃ர ஹததாலே பிறநத நீ தே₃வபரகருதியேயாகையாலே, நீயும இததகைய மஹாதமாவான ஜஞாநியாகவேணும எனறு கருதது ஆக, இநத ஶலோகததால ஜஞானிகளில தலேசிறநத மஹாதமாககளின பெருமை யைப பேசினுயிறறு 13.

14 உபாஸகாகளின பரிபககுவநிலையான ஸவயம பரயோஜன ப4கதியையுடைய மஹாதமாககளின பெருமை சென்ற ஶ்லோகததில வாணிககபபடடது இனி இரணடு ஶ்லோகஙகளாலே ஸாத4ன ப4கதிநிஷட2ாகளான உபாஸகாகளின பெருமை விவரிககபபடுகிறது. இநத ஶ்லோகததில "யதநத த3ருட4வரதா உபாஸதே" எனனும பத3ஙகள இவாகள ஸாத4னப4கதிநிஷட2ாகள எனபதையும, அடுதத ஶ்லோகததிலுள்ள 'அநயே' எனனும பத3ம—13-வது ஶ்லோகததில சொலலபபடட ஸவயமபரயோஜன ப4கதிநிஷட2ாகளைக காடடிலும வேறுபடடவாகள எனபதையும காடடுகிறது இநத ஶ்லோகம உபாஸகாகளையே குறிககிறது என்று தெளிவாகையால, அடுதத ஶ்லோகததிலுள்ள 'அநயே' எனனும பத3ததை இஙகும வருவிததுக கொளளவேணும இநத ஶ்லோகததில உபாஸனததின தொடகக நிலையிலுளளவாகளையும, அடுதத ஶ்லோகததில உபாஸனததின முறறிய நிலையிலுளளவாகளையும, முநதிய ஶ்லோகததில உபாஸனம பரிபககுவமடைநது, ஸவயம பரயோஜன (ஸாத4ய) ப4கதிநிஷட2ாக ளானவாகளையும குறிபபிடுகிறுன எனபது குறிககொளளததககது. 'வாஸுதே3வஸ்ஸாவமிதி ஸ மஹாதமா' [7-19] [வாஸுதே3வனே எலலாம என்று நினைபபவனே மஹாத்மா] என்று ஏழாமததியாயத தில கணணனால கொணடாடபபடடவனை, ஸித3தோ4பாயநிஷட2 னை, ஸவயம பரயோஜனப4கதிநிஷட2னை அதி4காரியே 'மஹாதமா' எனும ஶப3த3ததுககு முக2யாரதத2மாகையாலே, சென்ற ஶ்லோ கததில 'மஹாதமாந' என்று அவாகளை எடுததான இவவிரு ஶ்லோகஙகளிலும எடுககபபடட ஸாத4னப4கதிநிஷட2ாகள, அவா களைக காடடிலும வேறுபடடவாகள எனபது தோறற அடுதத ஶ்லோ கததில 'அநயே' எனனும பத3ம பரயோகிககபபடடது. ஆயினும, அவாகளும மஹாதமாககளாவதறகு முநதிய நிலையிலிருபபவாகளாய, விரைவிலேயே மஹாதமாககளாகக கூடியவாகளாய, இககாரணத தாலேயே மஹாதமகலபாகளாயிருககையாலே அடுதத ஶ்லோகததின் ப4ாஷயததில 'அநயேऽபி மஹாதமாந' என்று ப4ாஷயகாரா அருளிசசெயதாா உபாஸகாகளுககுச சொலலபபடும கீாததன நமஸகாராதி3கள அவாகளுடைய பரமபரிபககுவநிலையான ஸவயம பரயோஜன ப4கதியையுடைய மஹாதமாககளான ஆழவாாகளுககும மிகப பொருநதுமாகையால, இநத ஶ்லோகஙகளிலெலலாம ஆழவாாகளைத திருவுளளததில கொணடே எமபெருமானா ப4ாஷய மிடடருளியிருககிறாா என்பது குறிககொளளததககது ஆகையாலேயே ஸாத4னப4கதிநிஷட2ாகளான உபாஸகாகளலலாதபோதிலும ஆங காஙகு ப4ாஷயகாரா திருவுளளததிலகொணட ஆழவாாகளின

ஸ்ரீஸூக்திகளை எடுத்துக் காட்டுகிறோம் பட்டர் தம் ஸ்ரீரங்க₃ ராஜஸ்தவத்தில் உத்தரஶதகத்தில் 'நித்யம் காம்யம்'' [84] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தில் கர்மயோக₃நிஷ்ட₂ர்களையும், ''பரத்யஞ்சம ஸ்வம்'' [85] என்று தொடங்கும் அடுத்த ஶ்லோகத்தில் ஜ்ஞான யோக₃நிஷ்ட₂ர்களையும் வர்ணித்தபின்பு, இந்த கீ₃தாஶ்லோகத்தை யும், இவ்வத்தியாயத்தின் 29-வது ஶ்லோகத்திலுள்ள 'மயி தே தேஷு சாப்யஹம்' என்னும் பகுதியையும் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு,

''அத₂ மருதி₃தகஷாயா கேசித₃ஜாந்த₃ராஸ்ய-
தவரித ஶிதி₂லசித்தா: கீர்த்தி சிந்தாநமஸ்யா: ।
வித₃த₄தி நநு பாரம் ப₄க்திநிக₄நா லப₄ந்தே
தவயி இல தத்மே தவம் தேஷு ரங்கே₃ந்த₃ர' கிம தத ॥''[86]

[ஸ்ரீரங்க₃நாத₂ரே ! (கர்ம ஜ்ஞாந யோக₃ங்களாலே ப₄க்தி யோக₃ம் தொடங்குவதற்குத் தடையாயிருக்கும்) பாபங்கள் நீங்கப்பெற்றவர்க ளாய், இயற்கையான அடிமையில் பற்றத்தை உடையவர்களாய், உள்ளம் நைந்தவர்களாயிருக்கிற ப₄க்தியோக₃நிஷ்ட₂ர்களான சிலர் ஸங்கீர்த்தனம், சிந்தனம், நமஸ்காரம் ஆகியவற்றைச் செய்கிறார்கள் அவர்களும் (இதன் ப₂லனாக) பரமபத₃த்தை அடைகிறார்கள். அவர்கள் தேவரீரிடத்திலே இருக்கிறார்களன்றோ, (இது பொருத்தம்). தேவரீர் அவர்களிடத்தில் இருப்பதாக (கீ₃தையில்) அருளிச்செய்தி ருக்கிறீரே, அது எப்படிப் பொருந்தும் ?] என்னும் அடுத்த ஶ்லோகத்தில் ப₄க்தியோக₃ நிஷ்ட₂ர்களை வர்ணித்தது இங்கு அநு ஸந்தி₄க்கத்தக்கது. (ஸததம் மாம் கீர்த்தயந்த) எப்போதும் என் னுடைய கு₃ணசேஷ்டிதங்களை வர்ணிக்கும் நாராயணன் கிருஷ்ணன், வாஸுதே₃வன் முதலான திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் செய்கின்ற வர்களாய் இங்கு 'கீர்த்தயந்த' என்னும் பத₃த்திற்கு விஶேஷண மாயுள்ள 'ஸததம்' என்னும் ஶப்₃த₃த்தை அடுத்துள்ள 'யதந்த' 'நமஸ்யந்த', நித்யயுக்தா:', 'உபாஸதே' என்னும் ஒவ்வொரு ஶப்₃த₃த்தோடும் கூட்டிப் பொருள்கொள்ளவேண்டும் 'ப₄க்த்யா' என்னும் பத₃மும் இதுபோல ஒவ்வொரு பத₃த்தோடும் சேரும் ப₄க்தி யோடு எப்போதும் என்திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் செய்கிறவர்க ளாய், எப்போதும் என் விஷயமான முயற்சிகளைச் செய்கின்றவர்க ளாய், எப்போதும் என்னை வணங்குகின்றவர்களாய், என்னோடு என்றும் சேர்ந்திருப்பதை எப்போதும் விரும்புகின்றவர்களாய், எப் போதும் என்னை உபாஸிக்கிறார்கள் என்று கருத்து. ஏன் இப்படிச் செய்கிறார்கள் ? எனில், ப₄க்தியாலே என்னை மிகவும் இனியவனாகக் கொண்டிருக்கையாலே, என்னைப்பற்றி ஸங்கீர்த்தனம் செய்வது,

॥भा॥ अत्यर्थमत्प्रियत्वेन मत्कीर्तनयतननमस्कारैर्विना क्षणाणु-मात्रेऽप्यात्मधारणमलभमानाः, मद्गुणविशेषवाचीनि मन्नामानि स्मृत्वा

முயலவது, நமஸகரிபபது முதலானவறறைச செயயாவிடில— ''தருடி யுக3ாயதே தவாமபஶயதாம' [ப4ாக3வதம கே3ாபிகாகீ3தம] [உனனைக காணுவிடில ஒருகணம ஒரு யுக3மாகிறது] 'ஒருபகல ஆயிரம ஊழியாலோ'' [திருவாய 10-3-1] எனகிறபடியே ஒரு கணததின திவலையான நேரஙகூடத தம ஸவரூபம த4ரிககபபெறுத வாகளாய, கீரததனம முதலானவறறைச செயகிறுாகள எனறு கணடு கொளவது (ஸததம கீரததயநத) எனனுடைய ஸவரூபம, ரூபம, கு3ணம, விபூ4தி, சேஷடிதஙகள முதலானவறறைச சொலலும திருநாமஙகளை நினைதது எலலா அவயவஙகளிலும மயிாககூசசெறியப பெறறவாகளாய, ஆனநத3ததாலே தழுதழுதத குரலை உடையவாக ளாய, நாராயணன முதலான பரதவததைச சொலலும திருநாமங களையும, கருஷணன, வாஸுதே3வன முதலான ஸெளலப4யததைச சொலலும திருநாமஙகளையும, முறகூறிய ஸவரூப ரூப கு3ண விபூ4தி சேஷடிதஙகளைச சொலலும திருநாமஙகளையும, அததிருநாமஙகளின ஶப3த3மாதரமே மிக இனியதாயிருககையாலே திருபபித திருபபி அவறறைச சொலலுவதே யாததிரையாயிருககிறுாகள எனறு கருதது. 'ஸததம' எனறதால தனியேயிருககுமபோது ஸங்கீரததனம செய வதுபோலே பல ஜனஙகளுககு நடுவிலேயிருககுமபோதும, லஜஜை யிலலாமல ''ஆடிபபாடி அரஙகவோ'' [பெரு-திரு 2-2] எனறு அழைககவேணடும எனறு உணாததபபடுகிறது. இவவிடததில '' தநநாமஸமரணேது3பூ4தபுலகஶசேதி3புங்க3வ '' [விஷணுத4ரமம 74-48] [எமபெருமானுடைய திருநாமஙகளை நினைபபதினுல மயிாக கூசசெறியபபெறற சேதி3நாடடுத தலைவன]

மத3ப4கதஜநவாதஸலயம பூஜாயாஞசாநுமோத3நம ।
ஸவயமப்4யாசசநஞசைவ மத3ாததே2 ட3மப4வாஜநம ॥
மதகத2ாஶரவணே ப4கதி ஸவரநேதராஙக3விகரியா।
மமாநுஸமரணம நிதயம யசச மாம நோபஜீவதி ॥
ப4கதிரஷடவித4ா ஹயேஷா யஸமிந மலேசசே2ऽபி வாததே ।
ஸ விபரேநத3ரோ முநி ஸ்ரீமாந ஸ யதி ஸ ச பணடி3த ॥
தஸமை தே3யம ததோ க3ராஹயம ஸ ச பூஜயோ யத2ா ஹயஹம ।
[க3ருட3ம 219-6 9]

[(1) என ப4கதாகளிடததில வாதஸலயம, (2) எனனை ஆராத4னம செய்வதை ஆமோதி3ததல, (3) தானே என்னைப பூஜிததல, (4) என

पुलकाञ्चितसर्वाङ्गः, हर्षगद्गदकण्ठाः, नारायणकृष्णवासुदेवेत्येवमादीनि

விஷயததில ஆட3மப3ரமறறிருததல, (5) என கதைகளைக கேடபதில அனபு (6) (என் கதைகளைக கேடகுமபோது) குரல தழதழததும, கணணீா மலகியும, உடமபு மயிாககூசசெறிநதுகொணடுமிருககை, (7) எபபோதும எனனை நினைததிருககை, (8)எனனிடம வேறு ஒரு பரயோஜ னததையும கேளாதிருககை என்னும இநத எடடு விதமான ப4கதியா னது எநத மிலேசச2னிடமும காணபபடுகிறதோ, அவனே ப3ராஹமண ஶரேஷட2ன, அவனே முனிவன, அவனே த4னவான, அவனே யதி, அவனே பணடி3தன, அவனுககு ஞானததை உபதே3ஶிககலாம, அவ னிடமிருநது ஞானோபதே3ஶமும பெறலாம அவன எனனைபபோல பூஜிககததககவன.] யஜஞேஶாசயுத கோ3விநத3 மாத4வாநநத கேஶவ! கருஷண விஷணோ ஹருஷீகேஶ வாஸுதே3வ நமோऽஸது தே। இதி ராஜாऽऽஹ ப4ரதோ ஹரோ நாமாநி கேவலம ||'' [வி-பு 2-13-9 10] [''யஜஞநாத2னே! அசயுதனே! கோ3விநத3னே! மாத4வனே! அநநதனே! கேஶவனே! கிருஷணா! விஷணுவே! ஹருஷீகேஶனே! வாஸுதே3வனே! உனககு வணககம'' எனறு ராஜாவான ப4ரதன் ஹரியின திருநாமஙகளை மாததிரம சொலலிககொணடிருநதான்.] 'நாமநஸதே யாவதீ ஶகதி பாபநிாஹரணே ஹரே। ஶவபசோऽபி நர காததும க்ஷமஸதாவநந கிலபி3ஷம ||'' [ஹரியாகிற உன திரு நாமஙகளுககுளள பாபததைப போககும ஶகதியின அளவுககுப பாபததைச செயய நாயமாமஸம தினபவனாலும முடியாது.] ''கமலநயந வாஸுதே3வ விஷணோ த4ரணித4ராசயுத ஶஙக2 சகரபாணே'' [வி-பு 3-7 33] [தாமரைக கணணா! வாஸுதே3வனே! விஷணுவே! பூ4மியை த4ரிபபவனே! அசயுதனே! சஙகுசககரக கையனே!] ''ஏதாவதாऽலமக4நிாஹரணாய புமஸாம ஸஙகீாததனம ப4க3வதோ கு3ணகாமநாமநாம। விகருஶய புதரமக4வாந யத3ஜா- மிளோऽபி நாராயணேதி மரியமாண உபைதி முகதிம ||'' [ப4ாக3வதம 6-3-24] [எமபெருமானுடைய கு2ணம, செயலகள ஆகியவறறைச் சொலலும திருநாமஙகளை ஸஙகீாததனம செயவதொனறே மனிதா களின பாபததைப போககடிபபதறகுப போதுமானது. மஹா பாபி யான அஜாமிளனும சாகுமபோது 'நாராயணா' எனறு தன பிளளை யைக கூபபிடடதனமூலம முகதியையே அடைநதானனறோ.] ''ஆாததா விஷணணா ஶிதி2லாஶச பீ4தா கோ4ரேஷு ச வயாதி4ஷு வாததமாநா। ஸஙகீாதய நாராயண ஶப3த3மாதரம விமுகத து3 கக2ா ஸுகி2னோ ப4வநதி ||'' [ஸஹஸரநாமாத4யாயம] [தே3ஹததைப பறறிவரும ஆத4யாதமிகம, தீ நீா முதலானவறறால வரும ஆதி4 பெ4ளதிகம, தெயவசசெயலாக வரும ஆதி4தை3விகம எனனும மூனறு

सततं कीर्तयन्तः, तथैव यतन्तः—मत्कर्मस्वर्चनादिकेषु तदुपकारकेषु

வகையான தாபஙகளால வருநதுகிறவாகளும, விரோதி₄களைக கணடு ப₄யபபடுகிறவாகளும, மிககொடிய நோயகளால வாடுகினறவாகளும நாராயண ஶப₃த₃ததைக கீரததனம செயத மாததிரததாலேயே துனபம நீஙகபபெறறு இனபுறுகிருாகள] 'ஆஹலாத₃ ஶீதநேதராமபு₃ புளகீகருத க₃ாதரவாந! ஸத₃ா பரகு₃ணாவிஷட த₃ரஷடவய ஸாவதே₃ஹிபி₄ ||' [விஷணுததவம] [ஆனநத₃ததாலே குளிாநத கணணீரை விடுபவனும, உடமபில மயிாககூசசெறியபபெறறவனும, எபபோதும எமபெருமானுடைய கு₃ணஙகளால ஆடகொளளபபடடவனுமுளள ப₄கதன உடமபு படைததஅனைவராலும காணததககவன] முதலான ரிஷி வாகயஙகளும, "உளளஞசோர உகநதெதிா விமமி உரோம கூபஙகளாய, கணணநீாகள துளளமசோரத துயிலணைகொளளேன சொலலாய யானுனனைததததுறுமாறே" [பெரியாழதிரு 5 1-7] "காலுமெழா கணணநீருமநிலலா உடலசோாநது நடுஙகி, குரல மேலுமெழா மயிாககூசசுமறுஎன தோளகளும வீழவொழியா மாலுகளாநிறகும என மனனே' [பெரியாழதிரு 5 3 5] "உளளெலாமுருகிக குரலதழுததொழிநதேன உடமபெலாம கணணநீா சோர நளளிருளளவும பகலுமநானழைபபன நாராயணு எனனும நாமம" [பெரியதிரு 1-1-5] "மழைபெயதாலொககும கணணநீரினொடு அனறு தொடடுமமையாநது இவள, நுழையும சிநதையள அனனைமீா தொழும அததிசை உறறு நோககியே" [திருவாய 6 5-5] "கெடுமிடராயவெலலாமகேசவா எனன" [திருவாய 10-2-1] "நாரணன தமமனனை நரகமபுகாள" [பெரியாழதிரு 4-6-1] "எமமானைச சொலலிபபாடிஎழுநதும பரநதும துளளாதாா தமமாறகருமமென?" [திருவாய3-5-1] 'தலையினேடாதனம தடடத தடுகுடடமாயப பறவாதாா அலைகொளநரகததழுநதிக கிடநதுழைககினற வமபரே [ஷை 3 5 3] "குமபிடுநடடமிடடாடிக கோககடடுணடு உழலாதாா தம பிறபபால பயனஎனனே" [ஷை 3-5-4] "வேதமுதலவனைபபாடி வீதிகளதோறுமதுளளாதாா ஓதியுணாநதவா முனனு என சவிபபாா மனிசரே ' [ஷை 3-5 5] "வடதிருவேஙகடததெநதை போபல சொலலிபபிதறறிப பிததரெனறே பிறாகூற ஊாபலபுககும புகாதும உலோகா சிரிகக நினருடிஆாவம பெருகிக குனிபபாா அமரா தொழபபடுவாரே" [ஷை 3 5-8] "உளளம குழைநது எழுநதாடிப பெருமையும நாணும தவிாநதுபிதறறுமின பேதைமை தீாநதே" [ஷை 3-5-10] முதலானஆழவாாகளின அருளிசசெயலகளும இஙகு அநுஸநதி₄ககததககன

भवननन्दनवनकरणादिकेषु च दृढसङ्कल्पा यतमानाः, भक्तिभारावनमितमनोबुद्ध्यभिमानपदद्वयकरद्वयशिरोभिरष्टाङ्गैरचिन्तितपांसुकर्दमशर्क -

(ப₄க்த்யா ஸ்தத்ம மாம யதந்தஶ்ச) அன்போடு எப்போதும் என்னைக் குறித்து முயலகின்றவர்களாய இங்கு சொல்லப்படும் முயற்சி "த்₄ருவா ஸ்ம்ருதி" [சா₂ந் 7 26 2] [நிலையான நினைவு] என்று உபநிஷத்துக்களில் ஓதப்படுவதாய, எண்ணெய்த் தாரைபோலே இடைவிடாததான அன்போடு கூடின நினைவேயாகும். இதுவே ப₄க்தியோக₃ம என்று சொல்லப்படுகிறது அதனாலேயே "கீர்த்தி சிந்தா நமஸ்யாஶ விதத்₃த₄தி" [ர-ஸத 2-86] என்று 'யதந்த' என்னும பதத்₂திற்கு 'சிந்தா' என்று விவரணம் அருளினார் ப₄ட்டர். இந்த ப₄க்திரூபமான நினைவு — எம்பெருமானைப்பற்றிய அர்ச்சனம், ஸ்தோத்ரம முதலானவற்றிலும், அதற்கு உறுப்பான ஆலயம் சமைத்தல், நந்த₃வனம அமைத்தல் முதலான முயற்சிகளிலும் மூட்டுமாகையாலே அவற்றையும 'யதந்த' என்பதற்குப் பொருளாக ப₄ாஷ்யகாரர் அருளினார். (த்₃ருட₄வ்ரதா:) முற்கூறிய கீர்த்தன யத்னங்களிலும், பின்சொல்லப்போகும நமஸ்காரத்திலும உறுதியான ஸங்கல்பமுடையவர்களாயிருப்பார்கள் எத்தனை பெரிய ஆபத்து வந்தாலும இந்த ஸங்கல்பம தளராது அத்தகைய ஆபத்துக்களிலும், எத்தனை பெரிய செல்வம மற்றவர்களிடமிருந்து வருவதாயிருந்தாலும இவர்கள இந்த உறுதி தளர்ந்து மற்றவர்களை ஆஶ்ரயிக்கமாட்டார்கள என்றபடி. செல்வங்களில் தலைசிறந்ததான மோக்ஷச்செல்வத்தையடைவதே இவர்களுடைய குறிக்கோளாகையாலே, அதை அடைவிக்கும ஸாத₄நாநுஷ்ட₂ானத்திலிருந்து எத்தகைய ஆபத்தும, ஸம்பத்தும இவர்களைத் தளரவைக்கமுடியாது என்று கருத்து எம்பெருமானைப்பற்றிக் கேட்டாலும நினைத்தாலும "காலாழும நெஞ்சழியும கண்சுழலும" [பெரியதிருவ 34] என்கிறபடியே ஸர்வாங்க₃ங்களும தளரும்படியான ப₄க்திபாரவஶ்யமுடைய ஆழ்வார்களுக்கு இத்தகைய த்₃ருட₄ஸங்கல்பம கைகூடாதாகையாலே, அவர்கள அக்காரணத்தாலேயே ப₄க்திநிஷ்ட₂ர்களாயிராமல பரபக்தி நிஷ்ட₂ர்களாயுள்ளனர் என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. (ப₄க்த்யா ஸ்தத்ம மாம நமஸ்யந்தஶ்ச) அன்போடு என்னைக் குறித்து எப்போதும நமஸ்கரிக்கின்றவர்களாய. "மனோபு₃த்₃த்₄யபி₄மானேந ஸஹ ந்யஸ்ய த₄ராதலே। கூர்மவச்சதுர பாத₃ாந் ஶிரஸ்தத்ரைவ பஞ்சமம ॥" [ஸாத்வதஸம்ஹிதை 6-187] [மனம, அறிவு, அபி₄மானம ஆகியவற்றோடு கூட, நான்கு கால்களை ஆமை வைத்துக

रादिके धरातले दण्डवत्प्रणिपतन्तः, सततं मां नित्ययुक्ताः— नित्ययोगं काङ्क्षमाणा आत्मान्तं मद्दास्यव्यवसायिन उपासते ॥ १४ ॥

ज्ञानयज्ञेन चाप्यन्ये यजन्तो मामुपासते ।
एकत्वेन पृथक्त्वेन बहुधा विश्वतोमुखम् ॥ १५ ॥

15 ஜ்ஞாநயஜ்ஞேந சாபயநயே யஜநதோ மாமுபாஸதே ।
ஏகதவேந பருத$_2$கதவேந ப$_3$ஹு‍த$_4$ா விஶவதோமுக$_2$ம ॥

கொளவதைபபோலே, காலகளையும, கைகளையும, தலையையும சோதது பூ$_4$மியில வைததுககொணடு வணஙகுவதே அஷடாஙக$_3$ பரணாம மாகும.] எனகிற பரமாணததினபடி பராபதமான ப$_4$க$_3$வத$_3$விஷயத தில வணககமாகையாலே, மிகுநத ப$_4$கதியினாலே மனம, பு$_3$த$_3$தி$_4$, அபி$_4$மானம, இருகாலகள, இரு கைகள, தலை ஆகிய எடடு அஙக$_3$ஙகளும தனனடையே வணககததையடைநது, தரையிலிருககும புழுதி யையோ, சேறறையோ, கறகளையோ கணிசியாமல தரையிலே த$_3$ணட$_3$மபோல விழுநது வணஙகுகிறாகள எனறு கருதது (ப$_4$கதயா ஸததம மாம நிதயயுகதா) அனபோடு எபபோதும எனனோடு என் றும சோநதிருபபதை விருமபுகினறவாகளாய. பரமபத$_3$ததில என் றும எனனோடு சோநதிருபபதை இவாகள எபபோதும விருமபுகிறாகள எனறு கொளளுவதே பரகரணததிறகுப பொருநதுமாகையாலே, ' நித்யயுகதா ' எனற இடததில '' ஆஶமஸாயாம கத '' எனகிற இலககணவழககினபடி ' கத ' பரதயயம விருபபததைக காடடுவதாகக கொளளபபடடது (ப$_4$கதயா ஸததம மாம உபாஸதே) அனபோடு எனனை எபபோதும உபாஸிககிறாகள ''த$_3$ாஸபூ$_4$தா ஸவத ஸாவே ஹயாதமாந பரமாதமந । அதோऽஹமபி தே த$_3$ாஸ இதி மதவா நமாமயஹம ॥'' [மநதரராஜபத$_3$ஸதோதரம] [எலலா ஆதமாககளும பரமாதமாவிறகு இயறகையிலே அடிமைபபடடவாகளாகையாலே நானும உனககு அடிமைபபடடவன எனறு எணணி உனனை நான வணஙகுகிறேன] எனகிறபடியே ஆதமா உளளவரையில அடையும பரமபுருஷாாத$_2$மான த$_3$ாஸயததில விருபபமுடையவாகளாய, அதைப பெறுவதறகு ஸாத$_4$னமாக ப$_4$கதியோக$_3$மாகிற உபாஸனத தைச செயகிறாகள். இதையே ப$_4$டடரும 'ஆஜாநத$_3$ாஸய தவரித ஶிதி$_2$லசிததா ' [ர-ஸத 2-86] [இயறகையான அடிமையில தவரையையுடையவர்களாய, உளளம நைநதிருபபவாகள] என்று அருளிசசெயதாா. ஆக இநத ஶலோகததில உபாஸனததின தொடககநிலையிலுளளவாகளின தனமைகள விவரிககபபடடன. 14.

அநயே அபி — மறறும சில மஹாதமாககள, ஜ்ஞாந யஜ்ஞேந ச — (முறகூறிய கீாததனம முதலானவறறேடு) ஜ்ஞானம எனும யஜ்ஞததிஞலும, யஜநத —ஆராதி₄பப வாகளாய, ப₃ஹு⁴தா₄ ப்ருத₂கதவேந—தனிததனிப பொருளக ளாகப பலவகைபபடடிருககும இவவுலகை உருவமாகக கொணடவஞகையாலே, விஶவதோமுக₂ம மாம—எலலாப பொருளகளையும பரகாரமாகக கொணடவஞன எனனை, ஏகதவேந — (காரணநிலையில) ஒனருயிருபபவஞக, உபா ஸதே — உபாஸிககிருாகள

---

15 வேறுசிலா ஞானமெனும வேளவியான மெயத்தன்மை
தேறியெனனை யேமருவிச சேவிபபா—கூறுபடும
பலவகையா லெஙகும பரநதவெனனை யேகமா
நலவகையா லெனனை நயநது.

வேறுசிலா — மறறும சில மஹாதமாககள, ஞான மெனும வேளவியால — (முறகூறிய கீாததனம முதலான வறறேடு) ஜ்ஞானமெனும யஜ்ஞததிஞலும, மெயத் தனமை தேறி—நானே காரணமாகவும, காரியமாகவும இருபபவன எனும உணமையை அறிநது, எனனையே மருவி— எனனையே ஆராதி₄பபவாகளாய, கூறுபடும பலவகையால எஙகும—தனிததனியாயிருககும பலவகைபபடட எலலாப பொருளகளிலும, பரநத எனனை—ஆதமாவாக உளநுழைநது வியாபிததிருககும எனனை, நலவகையால—(இநத ஶரீராதமத தனமையாகிற) நலல வழியாலே, எனனை ஏகமா நயநது— எனனைக காரணநிலையில ஒருவஞக அறிநது, சேவிபபா— உபாஸிபபாாகள.

---

15. உபாஸனததின தொடககநிலையில கீாத்தனம், நினைததல, வணஙகுதல முதலானவறருலே ப₄கதி செயகிருாகள என்று சென்ற ஶலோகததில கூறபபடடது. இதோடு ஒருவகையான ஜ்ஞானத தோடும கூடி உபாஸிககும உபாஸனததின் முறறிய நிலையில உளளவாகளின் தன்மைகள இஙகு விவரிககபபடுகின்றன. அன் றிககே, சென்ற ஶலோகததில உபாஸனத்தின் அஙக₃ங்களும இநத ஶலோகததில உபாஸிககபபடும ப₄க₃வதஸவரூபமும விவரிககபபடுவ

॥ भा ॥ अन्येऽपि महात्मानः पूर्वोक्तैः कीर्तनादिभिः ज्ञानाख्येन यज्ञेन च यजन्तो मामुपासते। कथम्? बहुधा पृथक्त्वेन—जगदाकारेण, विश्वतोमुखम्—विश्वप्रकारमवस्थितं मामेकत्वेनोपासते। एतदुक्तं

தாகக கொணடு, இரணடு ஶலோகஙகளும ஒரே வகையான அதி$_4$ காரிகளைக குறிபபதாகவும கொளளலாம அபபோது ‘அநயே’ எனற பத$_3$ம இரு ஶலோகஙகளுககும பொதுவாய, பதினமூனருவது ஶலோகததில சொலலபபடட ஸவயமபரயோஜன ப$_4$கதிநிஷட$_2$ாக ளான தலைசிறநத மஹாதமாககளைக காடடிலும வேறுபடட ஸாத$_4$ன ப$_4$கதிநிஷட$_2$ாகளைக குறிககிறது இநத ஶலோகம முதலாக பததொனபதாவது ஶலோகம ஈருக, உபாஸிககபபடும ப$_4$க$_2$வதஸவ ரூபம விவரிககபபடுகிறது. (அநயேऽபி) மறறும சில மஹாத மாககள பதினமூனருவது ஶலோகததில சொலலபபடட ஸவயம பரயோஜன ப$_4$கதிநிஷட$_2$ாகளான ஸித$_3$தே$_4$ாபாயநிஷட$_2$ாகளே ‘மஹாதமாககள’ எனனும ஶப$_3$த$_3$ததிறகு முக$_2$யாரதத$_2$மாக இருபப வாகளாலும, முநதின ஶலோகததிலும, இநத ஶலோகததிலும சொலலபபடும உபாஸகாகளும இததகைய மஹாதமாககளாவதற குரியவாகளாய, மஹாதமகலபாகளாய (பெருமபாலும மஹாத மாககளையொததவாகளாய) இருபபவாகளாகையாலே இவாகளும ப$_4$ாஷயததில மஹாதமாககளாகவே வழஙகபபடடனா (ஜஞாந யஜஞேந ச) முறகூறிய கீரததந யதந நமஸகாராதி$_3$களோடலலாமல, ஜஞாநமாகிற யஜஞததாலும உபாஸிககிருாகள. ‘ச அபி’ எனனும பத$_3$ஙகளை ஒரே இடததில கூடடினுல ஒரு பத$_3$ம பயனறறதாகு மாகையாலே ‘அநயே’ எனபதோடு ‘அபி’யும, ‘ஜஞாநயஜஞேந’ எனபதோடு ‘ச’காரமும கூடடபபடடது (ஜஞாநயஜஞேந யஜநத) ஜஞாநமாகிற யஜஞததினுல எனனை உகபபிபபவாகளாய. (ப$_3$ஹுதா$_4$ ப்ருத$_2$கதவேந விஶவதோமுக$_2$ம மாம) காயநிலையில ஸமஷடிப பொருளகளாகவும, வயஷடிபபொருளகளாகவும், அவறறின வகை களாகவுமிருககும எலலாப பொருளகளையும உருவமாககொணட எனனை. (ஏகதவேந உபாஸதே) காரணநிலையில ஒருவனுயிருபபவனை உபாஸிககிருாகள. இஙகு சில கேளவிகள எழுகினறன—(1) காரணநிலை யில ஒருவனுயிருபபவன காரியநிலையில எபபடிப பலவாக ஆகமுடியும? (2) அபபடியாவதாக ஒபபுககொணடால பரமபொருள விகாரமுடைய தாகவும, ஸமஸாரவசபபடடதாகவும ஆகவேணடிவருமே? (3) பலவாக இருபபவனை ஒனருக உபாஸிபபது மயககமலலவா? (4) அநவயததை முனனும பினனுமாக மாறருமல ‘ஏகதவேந ப்ருத$_2$கதவேந ப$_3$ஹுதா$_4$

भवति—भगवान् वासुदेव एव नामरूपविभागानर्हातिसूक्ष्मचिदचिद्वस्तुशरीरस्सन् सत्यसङ्कल्पो विविधविभक्तनामरूपस्थूलचिदचिद्वस्तुशरीरः स्यामिति संकल्प्य स एक एव देवतिर्यङ्मनुष्यस्थावराख्यविचित्रजगच्छरीरोऽवतिष्ठत इत्यनुसंदधानाश्च मामुपासते—इति ॥ १५ ॥

விஶவதோமுக₂ம உபாஸதே'' எனறு கொணடு ஒனருகச சிலரும, தனிததனியாகச சிலரும, பலபடியாக நிறபவன விஶவரூபனுன ப₄க₃வானே எனறு சிலரும உபாஸிபபதாக ஶஙகரா ப₄ாஷயமிடடது பொருததமாகத தோனறுகிறதே (5)பரநிலேயில ஒனருயிருககும எம பெருமான வயூஹம, விப₄வம, அநதாயாமி அாசசை ஆகிய நிலேகளில பலவாக ஆவதையும இஙகு குறிபபதாகக கொளளலாமே—எனபவை அககேளவிகள இககேளவிகளுககு பதில பினவருமாறு—(1) நாமரூபப பிரிவுகளறற அதிஸூக்ஷமமான சேதந வஸதுக களடஙகிய மூலபரகருதியைக காரண நிலேயில ஶரீரமாகக கொண டிருககிருன எமபெருமான. ஜஞாநம ஶகதி முதலான கு₃ணங்களேக கொணட ப₄க₃வானை அவன எலலாப பொருளகளிலும வஸிபப தாலும, அவறறைப படைததளிததழிபபதை விளேயாடடாகக கொணடிருபபதாலும வாஸுதே₃வன எனறும சொலலபபடுகிருன. காரணநிலேயில முறகூறியபடி ஒனருயிருககும அவன தன்னுடைய தடையறற ஸஙகலபததாலே, 'பலவகைபபடடவையாய, வெவ வேறு நாமரூபஙகளுடையவையான ஸதூ₂ல சேதநாசேதநப பொருளகளே ஶரீரமாகக கொணடவனுக ஆகக கடவேன' எனறு ஸஙகலபிதது, ஒருவனுயிருநத தானே தே₃வா திாயக, மனிதா, ஸத₂ாவரம எனறு பலபடிபபடடிருககும உலகததை ஶரீரமாக உடையவனுக ஆகிருன. இவவணணமாகக காரண நிலேயில ஒரு வனுயிருநத பரமாதமாவே காரிய நிலேயில பலவாகத தடையிலலே. (2) பரமபொருளினுடைய ஶரீரமாயிருககும சேதநாசேதநஙகளுககே விகாரததை ஒபபுககொளவதால, விகாரமுடையதாயிருககை, ஸம ஸாரியாகவேணடிவருகை முதலான தே₃ாஷஙகள பரமபொருளுககு ஏறபடமாடடா (3) முறகூறியபடி ஸருஷடிகாலததில பலபொருள களே ஶரீரமாகக கொணடிருபபவனே பரளயகாலததில ஒனருன ஸூக்ஷம ஜக₃ததை உருவமாகக கொணடிருபபதன் மூலம ஒருவ னுகிருனுகையால, இபபடி உபாஸிபபதில மயககம எதுவுமிலலே. (4) ஶஙகரா கொணட பொருளில ஒனருக உபாஸிபபது ஒனறே மெயயாகும் மறற இரணடு உபாஸனஙகளும பொயயாகும. ஆகை யால இபபடிப பொருள கொளளுவதைக காடடிலும, அநவயகர

॥भा॥ तथा हि विश्वशरीरोऽहमेवावस्थित इत्याह—

अहं क्रतुरहं यज्ञः स्वधाऽहमहमौषधम्।
मन्त्रोऽहमहमेवाज्यमहमग्निरहं हुतम्॥ १६ ॥

16. அஹம க்ரதுரஹம யஜ்ஞ ஸ்வதா₄ऽஹமஹமௌஷத₄ம।
மந்த்ரோऽஹமஹமேவாஜ்யமஹமக்₃நிரஹம ஹுதம॥

அஹம—நான, **க்ரது**—(ஜ்யோதிஷ்டோமம முதலான) யாக₃மாகிறேன, **அஹம யஜ்ஞ**—நான பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களாகிறேன, **அஹம ஸ்வதா₄**—நானே (பிதருக்களுக்குப புஷ்டியளிக்கும) ஸ்வதை₄யாகிறேன, **அஹம ஔஷத₄ம**—நானே ஹவிஸ்ஸாகிறேன, **அஹம மந்த்ர**—நானே மந்திரமாகிறேன, **அஹம் ஏவ ஆஜ்யம**—நானே நெய முதலான ஹவிஸ்ஸாகவும ஆகிறேன, **அஹம அக்₃நி**—நானே (ஆஹவநீயம முதலான) அக்₃நியாகிறேன, **அஹம் ஹுதம**—நானே ஹோமமுமாகிறேன

---

16. நானகிருது நானவேள்வி நானசுவதை நானமருந்து
நானகருது மந்திரநெய நானருனே—நானகனலு
மஙகி யதுவு மதிறசிறந்த வோமமுமாய
தஙகியது மைவெனன (மெயவண்ணா?) நான

மதத்தை முன பினனுக மாறறினுலும மெயயான உபாஸநத்தையே சொலலுவதாகக கொளவதே பொருததம. நாம பரதயக்ஷமாகப பல பொருளகளைக காணகிருேம. அபபல பொருளகளையும ஶரீரமாகக கொணட பரம்பொருளே காரண நிலையில மூலபரகருதி ஒன்றையே ஶரீரமாகக கொணடதாயிருககிறது எனறு கூறும வேத₃வாககியஙகளுககும இபபொருள பொருததமாயுளளது. ஆகையால மூனறு வித₄மான உபாஸனத்தைக கூறுவதாக ஶஙகரா உரையிடடதும, பே₄த₃ாபே₄த₃ததைச சொலலுவதாகச சிலா பா₄ஷயமிடடதும பரமாணயுகதிகளுககுப பொருநதமாடடாவாகையாலே இஙகு பா₄ஷயத்தில உரைததே பொருததமான பொருளாகும (5) 'ஏகதவேந பருத₂கதவேந' என்பதை விவரிககும மேல ஶலோகங்களில பரவயூஹாதி₃களைக கூருமல காாயகாரண நிலைகளையே கூறியிருபபதால பரவயூஹாதி₃களை இங்கு பொருளாககொளளமுடியாது. ஆக, காரண நிலையிலும காரிய நிலையிலும எலலாப பொருளகளையும ஶரீரமாகக கொணடிருபபவன் பரமபொருளே எனனும ஜ்ஞாநமாகிற யஜ்ஞததிலுைம பரிபககுவமடைநத உபாஸகாகள உபாஸிககிருாகள என்றதாயிற்று 15.

॥ भा ॥ अहं क्रतुः—अहं ज्योतिष्टोमादिकः क्रतुः ; अहमेव महायज्ञः ; अहमेव पितृगणपुष्टिदा स्वधा ; औषधम्—हविश्चाहमेव; अहमेव

நான் கிருது—(ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான) யாக₃ங்களும் நானே, **நான் வேள்வி**-(அவற்றுக்கு அங்க₃மான) ஐந்து மஹாயஜ்ஞங்களும் நானே, **நான் சுவதை**-(பிதருக்களுக்குப் புஷ்டியளிக்கும்) ஸ்வதா₄ பிண்ட₃ ஶப்₃த₃ங்கள் நானே, **நான் மருந்து**—ஓஷதி₄ விகாரமான ஹவிஸ்ஸும் நானே, **நான் கருதும் மந்திரம்**—(யஜமானன்) நினைத்து உச்சரிக்கும் மந்திரமும் நானே, **நெய் நான் தானே**—நெய்யாகிற ஹவிஸ்ஸும் நானேயாவேன், **நான் கனலும் அங்கி அதுவும்**-(ஆஹவனீயம், கா₃ர்ஹபத்யம், த₃க்ஷிணாக்₃னி என்று) ப்ரஸித்₃தி₄பெற்ற மூன்றுவகைப்பட்ட எரியும் அக்₃நியும் நானே, **அதில் சிறந்த ஓமமுமாய் தங்கியதும்**— அந்த அக்₃நியில் ஹவிஸ்ஸை இடுதலாகிற சிறந்த ஹோமமாய் இருப்பதும், **மெய் வண்ணன் நான்**—(இவையனைத்தையும்) மெய்யான ப்ரகாரமாகக் கொண்டிருக்கும் நானே

---

16. காரிய நிலையில் பலபடிப்பட்டிருக்கும் இப்பரம்பொருளே காரண நிலையில் ஒன்றாயிருப்பதென்று ஸாத₄ந ப₄க்திநிஷ்ட₂ர்கள் உபாஸிக்கிறார்கள் என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்டது. ஒருவனான தானே காரியநிலையில் இவ்வுலகிலுள்ள பல பொருள்களை ஶரீரமாகக்கொண்டிருப்பதை இனி நான்கு ஶ்லோகங்களாலே விவ்ரிக்கிறான் அதில் உபாஸகர்களுக்கு மிகவும் அவஶ்யமான யாக₃ங்களோடு ஸம்ப₃ந்த₄ப்பட்டிருப்பவையெல்லாம் தனக்கு ப்ரகாரமே என்கிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். (அஹம் க்ரது) ஸ்வர்க்க₃ம் முதலான ப₂லன்களை ஸாதி₄த்துத் தரவல்ல ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான யாக₃ங்கள் நானே அவையும் என்னைவிட்டுப் பிரியாத ப்ரகாரமே என்றபடி. (அஹம் யஜ்ஞ) ப₃்ரஹ்மயஜ்ஞம், தே₃வயஜ்ஞம், பிதருயஜ்ஞம், பூ₄தயஜ்ஞம், மநுஷ்யயஜ்ஞம் என்று [தைத்-ஆர 2-10 முதலான] ஶாஸ்த்ரங்களில் ஓதப்படும் ஐந்து மஹாயஜ்ஞங்களும் நானே. அவையும் எனக்கு ப்ரகாரமாய் என் வசப்பட்டவையே என்றபடி சிலர் க்ரது யஜ்ஞ ஶப₃்த₃ங்கள் ஶரீரத்தால் செய்யப்படும் யஜ்ஞங்களையும், மனத்தால் செய்யப்படும் யஜ்ஞங்களையும் குறிப்பதாகவும், மற்றும் சிலர் ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்ட யஜ்ஞங்களையும், ஸ்மருதியில் சொல்லப்பட்ட யஜ்ஞங்களையும் குறிப்பதாகவும் கொண்டார்கள். க்ரதுயஜ்ஞ ஶப₃்த₃ங்கள் அவற்றைக் குறிப்பதாக எங்கும்

च मन्त्रः; अहमेव चाज्यम्; प्रदर्शनार्थमिदम्; सोमादिकं च हविरहमेवेत्यर्थः; अहमाहवनीयादिकोऽग्निः; होमश्चाहमेव ॥ १६ ॥

ப்ரஸித்₃தி₄யில்லை ஆகையால் க்ரதுஶப்₃த₃ம் அந்த ஶப்₃த₃த்தால் ப்ரஸித்₃த₄மாக வழங்கப்படும் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி₃ யாக₃ங்களையும், யஜ்ஞஶப்₃த₃ம் பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள் என்று ப்ரஸித்₃தி₄பெற்ற ஐந்து மஹாயஜ்ஞங்களையும் குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருந்தும். ஒன்றுக்கொன்று வாசியில்லாமையால், ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியில் உள்ள ஏவகாரத்தை ஒவ்வொரு 'அஹம்' ஶப்₃த₃த்தோடும் கூட்டிக் கொள்ளவேண்டும். (அஹம் ஸ்வதா₄) பித்ருக₃ணங்களுக்குப் புஷ்டியை அளிக்கும் ஸ்வதா₄பிண்ட₃மும், ஶப்₃த₃மும் நானே, (அஹம் ஔஷத₄ம்)ஓஷதி₄விகாரமான ஹவிஸ்ஸும் நானே. இவையும் என்ன தீ₄னமே என்றபடி, சங்கரர் 'ஸ்வதா₄'என்று அந்நமும், 'ஔஷத₄ம்' என்று மருந்தும் குறிக்கப்படுவதாகக் கொண்டார் யாக₃ங்களையும் அவற்றின் அவயவங்களையும் குறிப்பதாகத் தெளிவாக விளங்கும் இந்த ஶ்லோகத்தில் அவற்றைச் சொல்லுவது பொருந்தாது ஆகையால், ஸ்வதா₄ ஶப்₃த₃ம் அப்பெயரில் யாக₃ங்களில் வழங்கப்படும் ஸ்வதா₄ பிண்ட₃ ஶப்₃த₃ங்களையும், அதோடு கூட்டப்படிக்கப்படும் ஔஷத₄ஶப்₃த₃ம் ஸ்வதா₄ஶப்₃த₃த்தைச் சொல்லி ஹோமம் செய்யப்படும் ஓஷதி₄ விகாரமான ஹவிஸ்ஸையும் குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருந்தும், (அஹம் மந்த்ர) யாக₃ங்களில் பயன்படும் மந்த்ரமும் என்னதீ₄னமே. (அஹமேவ ஆஜ்யம்) நெய்யாகிற ஹவிஸ்ஸும் என்னதீ₄னமே ஸர்வவஸ்துக்களும் தனக்கு ப்ரகாரம் என்று கூறும் ப்ரகரணமாகையால், இங்கு ஔஷத₄ம், ஆஜ்யம் என்று இரு வகையான ஹவிஸ்ஸுக்களைச் சொன்னது ஸோமரஸம் முதலான மற்ற ஹவிஸ்ஸுக்களுக்கும் உபலக்ஷணம், "விஶேஷவிதி₄ ஶேஷநிஷேதா₄ர்த்த₂" [குறிப்பிட்டுச் சிலவற்றை விதி₄ப்பது மற்றவற்றை விலக்குவதற்காக] என்னும் நியாயம் இங்கு செல்லாது. (அஹம் அக்₃நி) ஆஹவநீயம், கா₃ர்ஹபத்யம், த₃க்ஷிணாக்₃நி எனப்படும் மூவகைப்பட்ட யாக₃ாக்₃னியும் என்னதீ₄னமே ப்ரகரணத்தில் யாகோ₃பகரணங்களையே எடுக்கையால் இது மூன்றுவது பூ₄தமான தீயைப் பொதுவாகக் குறிக்கமாட்டாது. (அஹம் ஹுதம்) யாக₃த்தில் ஹோமரூபமான கிரியையும் என்னதீ₄னமே. ஹுதஶப்₃த₃ம் ஹோமம் செய்யப்படும் ஹவிஸ்ஸைக் குறிக்கலாமாயினும், ஔஷதா₄ஜ்ய ஶப்₃த₃ங்களால் அவை சொல்லப்பட்டுவிட்டபடியால் "ஹூயதே—இதி ஹோம" என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே ஹோமரூபக்ரியையைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே உசிதம். ஆக உபாஸகர்களுக்கு மிகவும் அவஶ்யமான யஜ்ஞங்களும், அவற்றின் அவயவங்களும் தன்னதீ₄னமே என்று விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. 16

पिताऽहमस्य जगतो माता धाता पितामहः।
वेद्यं पवित्रमोङ्कार ऋक्साम यजुरेव च॥ १७॥

17 பிதாऽஹமஸ்ய ஜக₃தோ மாதா தா₄தா பிதாமஹ: ।
வேத்₃யம் பவித்ரமோங்கார ருக் ஸாம யஜுரேவ ச ॥

அஸ்ய ஜக₃த —இந்த ஜீவராஶிகளுக்கு, **பிதா**—தந்தையாகவும், **மாதா**—தாயாகவும், **தா₄தா**–உண்டாக்க உதவும்(மற்ற) சேதநனுகவும், **பிதாமஹ:** -பாட்டனுகவும், **வேத்₃யம் பவித்ரம்**— வேத₃த்திலிருந்து அறியத்தக்க பாவனப்பொருளாகவும், **ஓங்கார** —(அறிவையளிக்கும்) ஓங்காரமாகவும், **ருக் ஸாம யஜு: ச** — ருக்₃யஜுஸ்ஸாமவேத₃ங்களாகவும் இருப்பவன், **அஹம் ஏவ**—நானே.

---

17 இந்தவுல குக்குநா னேலும் பிதாவாவன்
பந்தநிகழ் மாதா பயில்விதாதா—முந்தையுமாம்
பாட்டனறி தன்மை பவித்திரநல் லோங்கார
மீட்டமுறும் வேதங்கள் யான்.

இந்த உலகுக்கு—இந்த ஜீவராஶிகளுக்கு, **நான்**—நான், **ஏலும் பிதா ஆவன்**—ஹிதத்தைச் செய்யும் பிதாவாயிருக்கிறேன், **பந்தம் நிகழ் மாதா** — அன்புடைய தாயாகவும் இருக்கிறேன், **பயில் விதாதா**—உண்டாக்க உதவும் (மற்ற) சேதநனுகவும் இருக்கிறேன், **முந்தையுமாம் பாட்டன்**— தந்தையின் தந்தையான பாட்டனுகவும் இருக்கிறேன், **அறிதன்மை பவித்திரம்**—(இந்த ஜீவராஶிகளுக்கு) வேத₃த்திலிருந்து அறியத்தக்க பாவனப்பொருளாகவும், **நல் ஓங்காரம்** — அறிவையளிக்கும் ஓங்காரமாகவும், **ஈட்டமுறும் வேதங்கள்**—ருக்₃யஜுஸ்ஸாமங்கள் என்று மூன்று வகைப்பட்ட வேத₃ங்களாகவும் இருப்பவன், **யான்**—நானே

---

17. ***இவ்வுலகிலுள்ள ஜீவராஶிகளுக்குப் பலவகைகளில் உதவி புரியும் பொருள்கள் எல்லாவற்றுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பவன் தானே என்று காட்டுகிருன் இந்த ஶ்லோகத்தில். ஶ்லோகத்தின்***

॥भा॥ अस्य—स्थावरजङ्गमात्मकस्य जगतः, तत्र तत्र पितृत्वेन, मातृत्वेन, धातृत्वेन, पितामहत्वेन च वर्तमानोऽहमेव। अत्र धातृशब्दो मातापितृव्यतिरिक्ते उत्पत्तिप्रयोजके चेतनविशेषे वर्तते।

முறபாதியில ஒவவொரு ஜீவனுககும உதபததி முதலானவறறைச செயது பேருதவிபுரியும தாய தநதை முதலான சேதனாகளுககு அநதாயாமியாயிருபபவன் தானே எனறு காடடுகிருன (அஹமேவ அஸய ஜகஃத பிதா) இவவுலகில அசைவனவும, அசையாதனவுமாயுளள ஜீவர்களை ஒவவொருவருககும ஒவவொரு பிறபபிலும பிறபபிககும தந்தையாக நினறு ஹிததததைச செயபவன நானே. தநதைககும நானே அநதாயாமியாயிருபபவன் எனறு கருதது இககருததைப பினவரும வாகயஙகளிலும கொளவது. "அஹமேவ", "அஸய ஜகஃத" எனனும பதஃஙகள இநத ஶலோகததில மேலேயுளள ஒவவொரு பதஃத தோடும, அடுதத ஶலோகததிலுளள ஒவவொரு பதஃததோடும அநவயிககினறன (மாதா) இநத ஜீவாகள ஒவவொருவருககும பெறற தாயாயிருநது பிரியததைச செயபவனும நானே ஸதஃாவர ஜீவாக ளுககும் அவவககாரணஙகள எமபெருமானே ஆதமாவாககொணடிருக கையால 'மாதா' 'பிதா' என வழஙகததககவை (தஃாதா) இநத ஜீவாகள ஒவவொருவரும கஃாபபஃததில தஃரிததுநிறபதறகும வளாவ தறகும, பிறபபதறகும உதவுவதனமூலம இவாகள உணடாகக காரணமாயிருககும சேதனரும நானே (பிதாமஹ) இநத ஜீவாகள் ஒவவொருவருககும தநதையைப படைதத தநதையாய, உதபததி காரணனை பாடடனுயிருபபவனும நானே இது பரபிதாமஹா முத லானாககும உபலக்ஷணம 'தஃாதரு' ஶபஃதஃமும, 'பிதாமஹ' ஶபஃதஃமும பிரமனைக குறிககுமாயினும, அவவிரணடு பதஃஙகளிடையே புநருகதி வாராமைககாகவும, 'அஸய ஜகஃத' எனனும பதஃததிறகு பிரமன ஈறுக உளள எலலா ஜீவாகளும பொருளாகையாலும, 'பிதாமஹ' எனறு பாடடனையும, 'தஃாதா' எனறு மாதா பிதாககளைபபோலே முறகூறியபடி வேறுவகையில உதபததிககுக காரணமாய நிறகும மறற சேதனாகளையும குறிபபதாகக கொளளபபடடது உருததிரன இநதிரன் முதலான பதஃஙகளோடு சோததுப படிககாமல, மாதா பிதா எனனும பதஃஙகளோடு சோததுப படிககையாலும், தஃாதரு பிதாமஹ ஶபஃதஃஙகள பிரமனைக குறிககாமல முறகூறியபடி உதபததிகாரணர்களையே குறிககும எனறு விளஙகுகிறது. இவவாததஃததையே "பெறறதாய நீயே பிறபபிதத தநதை நீ, மறறையாராவாரும நீ பேசில" [பெரியதிருவ 5]

यत्किञ्चिद्वेद्यं पवित्रम्—पावनम्, तदहमेव। वेदकश्च वेदबीजभूतः प्रणवोऽहमेव। ऋक्सामयजुरात्मको वेदश्चाहमेव॥ १७॥

"தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு தானுமாய அவையல்லனுய" [திருவாய் 3 6-9] 'தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய்'' [திருவாய் 7-8-1] என்று நம்மாழ்வார் அருளினார். இவையனைத்துக்கும் மூலமான ஸுபாலோபநிஷத்திலும் மாதாவாகவும், பிதாவாகவும், ப்ராதாவாகவும் இருப்பவன் நாராயணனே என்று ஓதப்பட்டது இனி, ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே இவ்வுலகினருக்கு வேதங்களிலிருந்து அறியத்தக்க பாவனமான பொருள்களும், அவற்றை அறிவிக்கும் வேதஸாரமான ஓங்காரமும், வேதங்களனைத்துமே நான் என்கிறான். (வேத்யம் பவித்ரம்) இவ்வுலகினருக்கு வேதங்களிலிருந்து அறியப்படுவனவாய், இவர்களைப் பரிஶுத்தப்படுத்துவனவான பாவனப்பொருள்களும் நானே 'வேத்யம்' என்னும் பதத்தைத் தனியாகக்கொண்டு அறியப்படும் பொருள்களைக் கூறுவதாகக் கொண்டால், எல்லாப் பொருள்களையுமே கூறுவதாக ஆகிவிடும், சிலசில பொருள்களை வகைப்படுத்திக் கூறும் இந்த ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாது ஆகையால், வேத்யம், பவித்ரம் என்னும் இரு பதங்களையும் விஶேஷண விஶேஷ்யங்களாகக் கூட்டிக்கொண்டு பொருள் கொள்ளப்பட்டது 'வேத்யம்' என்று பொதுவாக விஶேஷணமிட்டிருந்தபோதிலும், மேலே வேதங்களைச் சொல்லியிருப்பதை ஒட்டியும், 'பவித்ரம்' என்னும் விஶேஷ்யத்திற்குப் பொருந்தியிருக்கையாலும், வேத்ய ஶப்தத்திற்கு 'வேதத்திலிருந்து அறியத்தக்க' என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது 'வேத்யம், பவித்ரம்' என்று நபும்ஸக லிங்கப்ரயோகம் செய்திருக்கையால், "ஸாமாந்யே நபும்ஸகம்" என்னும் ந்யாயத்தாலே வேதத்திலிருந்து அறியத்தக்க பாவனப் பொருள் ஒவ்வொன்றையும் இப்பதம் குறிக்கின்றது. பவித்ர ஶப்தம் தர்பப் பவித்ரத்தில் ரூடியுடையதாயிருந்தபோதிலும், இங்கு அப்படிப் பொருள் கொள்வதில் பயனில்லையாகையால், வேத்ய ஶப்தத்துக்குப் பொருத்தமாகப் பாவனப்பொருள்களைக் குறிப்பதாகப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. (ஓங்கார) உலகினருக்கு அறிவையளிக்கும் வேதவித்தான ஓங்காரமும் நானே முன்னும் பின்னும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய பொருள்களை வகைப்படுத்திச்சேர்த்துச் சொல்லும் ப்ரகரணமாகையாலே, வேதத்திலிருந்து அறியத்தக்க பொருள்களைச் சொன்னவுடன் அவற்றை அறிவிக்கும் பொருள்களைச் சொல்லுவதே உசிதமாகையாலே, ஓங்காரத்திற்கும் வேதங்

गतिर्भर्ता प्रभुस्साक्षी निवासश्शरणं सुहृत्।
प्रभवप्रलयस्थानं निधानं बीजमव्ययम् ॥ १८ ॥

18. க$_3$திா ப$_4$ாததா பரபு$_4$ ஸாகஷீ நிவாஸ ஶரணம ஸுஹருத।
பரப$_4$வப்ரளயஸத$_2$ாநம நித$_4$ாநம பீ$_3$ஜமவயயம ||

(அஸய ஜக$_3$த —இநத உலகினாககு) க$_3$தி —அடையு மிடமாகவும, ப$_4$ாததா—த$_4$ரிககும சேதனராகவும, பரபு$_4$ — நியமிககும சேதனராகவும, ஸாகஷீ—நேரே காணும சேதன ராகவும, நிவாஸ —வஸிககுமிடமான வீடு முதலானவை யாகவும, ஶரணம—இஷடததை அளிதது, அனிஷடத தைத தவிாககும சேதனராகவும, ஸுஹருத—ஹிததததை விருமபும சேதனராகவும, பரப$_4$வபரளயஸத$_2$ாநம—(இவவுல கிறகுத) தோனறி ஒடுஙகுமிடமாகவும, நித$_4$ாநம—(இவ வுலகிலிருநது) தோனறி, (அதில) ஒடுஙகும பொருளக ளாகவும, அவயயம பீ$_3$ஜம—(இவவுலகிறகு) மாறுமலுளள காரணமாகவுமிருபபவன (அஹம ஏவ—நானே.)

---

18. பறறுயப பரிப்பவனுயப பாஙகிறையாயப பாாபபவனுய
மறறுங் கிருபபிடமாய வனசரணுய—உறறுனுய
தோறறமுடி வுககிடமாயச சூழநிதியாய வீயாத
வேறறமுடை வித்தாவேன யான்

களுககும 'வேத$_3$கமான' (அறிவையளிககும) எனனும விஶேஷணம வருவிககபபடடது. (ருக ஸாம யஜு ச அஹமேவ) உலகினருககு அறிவையளிககும ருக$_3$யஜுஸஸாம வேத$_3$ஙகளும நானே ''மறையாய நாலவேதததுள நினற மலாசசுடரே'' [திருவாய 3 1-10] எனருர் ஆழவாரும. ருக$_3$யஜுஸஸாம வேத$_3$ஙகளைத தனியாகச சொலலியிருக குமபோது,அவறறில அடஙகிய ஓஙகாரததைத தனிததுக கூறியதறகுக காரணம—அது வேத$_3$மனைததுககும விததாய, வேத$_3$ததில சொலலி யிருககும ஸாராாத்த$_2$ததைத தன்னுள கொணடிருககையேயாகும ஆக, 'உலகிலுள்ள ஜீவராஶிகளின் உதபத்திககு உதவும சேதனாக ளுககும,அறிவையளித்து உதவும வேத$_3$ஙகளுககும, அவறறில அறியத் தககவையாய, சேதநனைப பரிஶுத$_3$த$_4$பபடுததி உதவும பொருள்க ளுககும் அநதர்யாமியாயிருபபவன் நானே' என்றதாயிறறு. 17.

(இவவுலகினாகசு) **பறறுய**—அடையுமிடமாகவும, **பரிப பவனுய**—த₄ரிககும சேதனராகவும, **பாங்கு இறையாய**—நியமிககும சேதனராகவும, **பாாபபவனுய**—நேரே காணும சேதனராகவும, **மறறு ஆஙகு இருபபிடமாய**—மேலும அங கஙகு உளள வஸிககுமிடஙகளாகவும, **வன சரணுய**—இஷடததை அளிதது, அனிஷடததைத தவிாககும சேதன ராகவும, **உறறுஞய**—நனமையை விருமபும சேதனராகவும, **தோறறம முடிவுககு இடமாய** — (இவவுலகிறகு) தோனறி ஒடுஙகுமிடமாகவும, **சூழ நிதியாய** — (இவவுலகிலிருநது) தோனறி (அதில) ஒடுஙகும பொருளகளாகவும, **வீயாத ஏறறமுடை விததாவேன**—(இவவுலகிறகு) மாருமலிருககும சிறபபுடைய காரணமாகவுமிருபபவன, **யான**—நானே.

---

18 இவவுலகிலுளள சேதநாசேதநஙகள அனைததோடும பல வகைகளில தொடாபுகொணட சேதநாசேதநபபொருளகள அனைத் துககும அநதாயாமியாயிருபபவன நானே எனகிருன இநத ஶலோ கததில இதன முறபாதியில சேதனாகளோடு பல வகைகளில தொடாபுகொணட சேதநாசேதநபபொருளகள அனைததுககும அநதா யாமி நானே எனகிருன் (க₃தி) இவவுலகினருககு ஆஙகாஙகுளள பராபயஸத₂ானம, அதாவது அடையுமிடமாயிருபபவன நானே. இநத பரகரணம முழுவதும, உலகினரோடு தொடாபுடைய பல த₃ரவயஙகளைப பறறியே கூறிவருகையால, இஙகு 'க₃தி' ஶப₃த₃ம் நடததலாகிற கரியாருபமான அத₃ரவயததைக கூருமல, 'க₃மயத இதி க₃தி'' [அடையபபடுகிறதாகையால அடையுமிடம 'க₃தி' எனப படுகிறது] என்னும வயுதபததியாலே அடையுமிடமாகிற த₃ரவயத் தைக கூறுகிறது (ப₄ாததா) உலகிலுளள அவரவரை த₄ரிககும் சேதநராயிருபபவனும நானே. ''அஸய ஜகத'' [இவவுலகின ருககு] எனறு செனற ஶலோகததிலுளள பத₃ஙகளை இஙகு ஒவவொரு பத₃ததோடும கூடடிககொளளவேணடியிருககையாலே 'ப₄ாதரு' ஶப₃த₃ததிறகு ஒரு ஸதரீயை மாததிரம தாஙகும கணவனைபபொரு ளாகக கொளளாமல, உலகிலுளள அவரவரைத தாஙகும சேதநா அனைவரும பொருளாகக கொளளபபடடனா. செனற ஶலோகத் தில, 'த₄ாதரு' ஶப₃த₃ததாலே—த₄ாரணம முதலானவறருலே உத பததிகாரணமாயிருபபவாகளைக கூறுகையாலே, இஙகுளள 'ப₄ாதரு' ஶப₃த₃ததோடு புநருகதியிலலை (பரபு₄) இவவுலகிலுளள அவ

॥भा॥ गम्यत इति गतिः—तत्रतत्र प्राप्यस्थानमित्यर्थः, भर्ता—धारयिता, प्रभुः—शासिता, साक्षी—साक्षाद्द्रष्टा, निवासः—वासस्थानं वेश्मादि, शरणम्—इष्टस्य प्रापकतयाऽनिष्टस्य निवारणतया च समाश्र-

ரவரை நியமிக்கும் சேதநராயிருப்பவனும் நானே 'ப்ரபு₄' ஶப்₃த₃த்துக்கு 'மிகுதியுடையவன்' என்று பொருள்கொண்டால், இவ்வுலகினருக்குப் பிரபு₄ என்பது பொருந்தாதாகையால், பிரபு₄க்களுக்கு உலகில் பிரஸித்₃த₄மான நியமிப்பவராயிருக்கும் பெருமை பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டது. (ஸாக்ஷீ) இவ்வுலகிலுள்ள அவரவரை நேரே காணும் சேதநனுயிருப்பவனும் நானே "ஸாக்ஷாத்₃ த்₃ரஷ்டரி ஸம்ஜ்ஞாயாம்" [அஷ்டா 5-2 91] ['ஸாக்ஷி' ஶப்₃த₃ம் ஸம்ஜ்ஞையாலே (ரூடி₄யாலே) நேரே காண்பவனைக் குறிக்கிறது] என்னும் பாணினி ஸூத்ரம் காணத்தக்கது. (நிவாஸ) உலகினருக்கு வஸிக்குமிடமான வீடு முதலானவையாயிருப்பவனும் நானே. க₃தி ஶப்₃த₃வ்யாக்₂யானத்தில் சொன்ன ரீதியில், நிவாஸ ஶப்₃த₃மும் வஸித்தலாகிற க்ரியாரூபமான அத்₃ரவ்யத்தைச் சொல்லாமல் வஸிக்குமிடமாகிற த்₃ரவ்யத்தைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ள வேண்டும் க₃தி ஶப்₃த₃த்தோடு புநருக்தி (கூறியதுகூறல்) வாராமைக்காக, வஸிக்குமிடமான வீடு முதலானவை நிவாஸ ஶப்₃த₃த்தாலும், ஸ்வர்க்க₃ம் முதலான ப்ராப்ய ஸ்த₂ானங்கள் (அடையுமிடங்கள்) க₃திஶப்₃த₃த்தாலும் கூறப்படுவதாகக் கொள்ளப்பட்டது. க₃தி ஶப்₃த₃த்தாலே ஸ்வர்க்க₃ம் முதலானவற்றில் அநுப₄விக்கப்படும் போ₄க்₃யப் பொருள்களாகிற ப்ராப்யங்கள் சொல்லப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம் (ஶரணம்) இவ்வுலகிலுள்ள அவரவரால் இஷ்டங்களைப் பெறுவதற்கோ, அநிஷ்டங்களைத் தவிர்ப்பதற்கோ அல்லது இரண்டுக்குமோ உறுப்பான உபாயமாக ஆஶ்ரயிக்கத்தக்க சேதநராயிருப்பவனும் நானே. "ஶரணம் க்₃ருஹரக்ஷித்ரோ" [அமரம் 3-3-53] [ஶரண ஶப்₃த₃ம் வீட்டையும், ரக்ஷிக்கும் சேதநனையும் குறிக்கும்.] என்னும் இரண்டு அர்த்த₂ங்களில், வீடாகிற அர்த்த₂ம் நிவாஸ ஶப்₃த₃த்திற்குப் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டுவிட்டபடியால், இங்கு ரக்ஷிக்கும் சேதநன் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டான். (ஸுஹ்ருத்) உலகில் அவரவர்க்கு ஹிதத்தை விரும்பும் சேதநராயிருப்பவனும் நானே 'ஹ்ருத்' என்பது ஹ்ருத₃யத்தையும், அதற்கு விஶேஷணமான 'ஸு' ஶப்₃த₃ம் ஶோப₄நத்தையும் குறிப்பவை. ஆகையால் ஶோப₄நமான ஹ்ருத₃யத்தையுடையவன் 'ஸுஹ்ருத்' ஆகிறான். ஹ்ருத₃யம் ஶோப₄நமாயிருக்கையாவது—பிறர்க்கு நன்மையை

यणीयश्चेतनश्शरणम्, स चाहमेव; सुहृत्—हितैषी, प्रभवप्रलयस्थानम्—यस्यकस्यचिद्यत्कुत्रचिदुत्पत्तिप्रलययोर्यत् स्थानम्, तदहमेव, निधानं

விருமபுகை. ஆக, பிறாககு நனமையை விருமபுமவன் ஸுஹ்ருத தாகிருன. சென்ற ஶலோகததில மாதா பிதாககள முதலானுரையும, இநத ஶலோகததில நிவாஸ, ஶரணம, ஸுஹ்ருத், க3தி முதலான பொருளகளேயும எடுதது 'எலலாம நானே' என்று இஙகு கணணன கூறியது— 'மாதா பிதா ப்4ராதா நிவாஸ ஶரணம ஸுஹ்ருத க3தி ஙாராயண'' எனனும ஸுப3ாலோபநிஷத்3வாகயததின உபப்3ரும ஹணம (விளககம) எனபது வெளிபபடை. ஆக முறபாதியால, 'சேதநாகளோடு பலவகைகளில தொடாபுகொணட சேதநாசேதநப பொருளகளேததுககும அநதாயாமியாயிருபபவன் நானே' எனருன். இனி பிறபாதியால, 'இவவுலகிலுளள சேதநாசேதநபபொருளகள அனேததோடும பலவகைகளில தொடாபுகொணட சேதநாசேதநப பொருளகள அனேததுககும அநதாயாமி நானே என்கிருன சென்ற ஶலோகம தொடஙகி இநத ஶலோகததின முறபாதி ஈருக ஒவவொரு பத3ததோடும கூடிககொளளுமபோது, 'அஸய ஜக3த' எனனும தொடருககு இவவுலகிலுளள சேதநா பொருள, இநத ஶலோகத தின பிறபாதியிலுளள ஒவவொரு பத3ததோடும கூடிககொளளும போது அததொடருககு இவவுலகிலுளள சேதநாசேதநஙகள அனேத் துமே பொருள (பரப4வபரளயஸத்2ாநம) பிரமன முதலாக, புல, எறுமபு ஈருகவுளள எலலாச சேதநாககும, அவயகதம முதலாக க4டபடாதி3கள ஈருகவுளள எலலா அசேதநபபொருளகளுககும, அவை எஙகிருநதபோதிலும, யாதொனறு உணடாகும இடமாக இருக கிறதோ, யாதொனறு லயிககுமிடமாக இருககிறதோ அவையனேத துககும அநதாயாமியாயிருபபவண நானே என்று கருதது. இஙகு ''பரப4வ பரளய ஸத்2ாநம'' எனனும வயஸதமான பாட2ம ஶஙகரரால கொளளபபடடது. 'அபபாட2ம பரஸித்3த4மன்ருகையா லும, அபபடி அபரஸித்3த4பாட2ததைக கொணடு உரையிடுவது நோமையலலவாகையாலும, பரஸித்3த4மான (பலரால கையாளப படட) ஸமஸதபாட2ததை ப4ாஷயகாரா கைககொணடாா' என்று தாதபாயசநத்3ரிகையில காடடபபடடது (நித4ாநம) இவவுலகிலுளள சேதநாசேதநபபொருளகளில ஒவவொனறிலிருநது தோனறி, அவவ வறறில ஒடுஙகும ஒவவொரு பொருளுககும அநதாயாமியாயிருபப வன நானே என்று கருதது. இவவுலகிலுளள பொருளகள தோன்றி மறையுமிடஙகளே முனபத்3ததால சொலலுகையால, அநதநத இடஙக

निधीयत इति निधानम्, उत्पाद्यमुपसंहार्यं चाहमेवेत्यर्थः; अव्ययं बीजम्—तत्र तत्र व्ययरहितं यत्कारणम्, तदहमेव ॥ १८ ॥

ளில தோனறுகினறவையும, லயமடைபவையும இஙகு சொலலப படுவதாககொளவது உசிதம. ''நிதீ₄யத இதி நித₄ாநம'' எனனும வயுதபததியாலே, உணடாவதறகு முனனும, லயமடைநத பின்னும காரணபபொருளில அடஙகியிருபபவையாய, ஸருஷடிகாலததில அககாரணபபொருளிலிருநது உணடாகினறவையாய, பரளயகாலத தில் அதில ஒடுஙகுகினறவையான பொருளகளைக காடடுகிறது இது. (அவயயம பீ₃ஜம) இவவுலகிலுளள அவவபபொருளகளுககு அழியாத காரணமாயிருககும பொருளகளுககும நானே அநதாயாமி எனறு கருதது. '' பரப₄வபரளயஸத₂ாநம '' எனனுமிடததில உபாத₃ாந காரணமும, ''அவயயம பீ₃ஜம'' (அழியாத காரணம) எனனும இவ விடததில நிமிததம, ஸஹகாரி எனனும மறற இருவகை ஸாமாநய காரணஙகளும சொலலபபடுகினறனவாகையாலே புநருகதி இலலை. உபாத₃ாந காரணமான மண முதலானவை க₄டம முதலான காரயம உண்டாகுமபோது மாறுபாடடை அடைகினறன. குயவன் முதலான நிமிததகாரணமும, த₃ணட₃ம சகரம முதலான ஸஹகாரிகாரணஙக ளும க₄டம முதலான காரயம உண்டாகுமபோது மாறுபாடடை யடைவதிலலை. அதனாலேயே இவறறைக குறிககும 'பீ₃ஜ' ஶப்₃ த₃ததுககு ' அவயயம ' எனறு விஶேஷணம இடபபடடது. பீ₃ஜம் (விதை) எனனும ஶப₃த₃ஸவாரஸயததைதயொடடி, இஙகு உபா த₃ாநகாரணம சொலலபபடுவதாகக கொணடால, அநத பீ₃ஜத்திறகு ஆத₄ாரமான பூ₄மி முதலான தே₃ஶஙகளை 'ப்ரப₄வபரளயஸ்த₂ாநம்' எனனும ஶப₃த₃ம குறிபபதாகக கொளளவேணும. பீ₃ஜ ஶப்₃த₃த் திறகு 'அவயயம' எனறு விஶேஷணமிடடது—விதையிலிருநது மரமும, மரததிலிருநது விதையும மாறி மாறி உணடாகையாகிற பீ₃ஜாஙகுர நயாயததாலே விதைகள முதலான உபாத₃ான காரணஙகள பரவாஹ ரூபேண அழியாமலிருபபதையிடடு எனறு கொளளவேணடும. ஆக, ' இவவுலகிலுளள சேதநாசேதநஙகள அனைததோடும பல வகைகளில தொடாபுகொணட சேதநாசேதநபபொருளகளனைததுககும அநதா யாமியாயிருபபவன் நானே'' எனறு இநத ஶலோகததில கூறப படடது. பதினாருவது ஶலோகம தொடஙகி பதினெடடாவதான இநத ஶலோகம ஈருக சில முககியமான பொருளகளை எடுததுக காடடுவதன மூலம உலகிலுளள எலலாபபொருளகளின ஸததா (உத பததி) ஸதி₂திகளும தன அதீ₄னம எனறு சொலலபபடடதாயிறறு. 18

तपाम्यहमहं वर्षं निगृह्णाम्युत्सृजामि च ।
अमृतं चैव मृत्युश्च सदसच्चाहमर्जुन! ॥ १९ ॥

19. தபாமயஹமஹம வாஷம நிக$_3$ருஹணமயுத்ஸருஜாமி ச ।
அமருதம சைவ மருதயுஶச ஸத$_3$ஸசசாஹமாஜுந ! ॥

ஆஜுந—அாஜுந!, **அஹம**—நான, **தபாமி**—(அக$_3$நி, ஸூாயன முதலானவாகளை ஶரீரமாகக கொணடு) வெப பததையளிககிறேன, **அஹம**—நான, **வாஷம் நிக$_3$ருஹணமி**-(கிரணஙகள முதலானவறறை ஶரீரமாககொணடு கோடையில)மழை நீரை இழுததுக கொளகிறேன,**(வாஷம) உதஸருஜாமி ச**—(மழைக காலததில மேக$_4$ம முதலான வறறை ஶரீரமாகக கொணடு) மழையைப பொழியவும செயகிறேன. **அஹம**—நான, **அமருதம சைவ**—உலகின ரைப பிழைகக வைககும பொருளகளாகவும, **மருதயு ச**—உலகினரை அழிககும பொருளகளாகவும இருககினறேன. **ஸத்**—நிகழகாலததிலுளள எலலாப பொருளகளாகவும, **அஸத ச**—இறநத காலததிலும, எதிாகாலததிலுமுளள எலலாப பொருளகளாகவும இருககிறேன

---

19. தாவமது செயவேனை பாாததா தடுததுமழை
மேவவது தனனை விடுவேனுன்—சாவவிடாத
தெளளமுது நானே செறுஙகூற றமுநானே
யுள்ளதில தானதுநா னுறறு

பாாததா—குநதீ புதரனே! **நான**—நான, **தாவம அது செயவேன**—(அக$_3$நி, ஸூாயன முதலானவறறை ஶரீர மாகக கொணடு) வெபபததையளிககிறேன, **நான**—நான, **மழை தடுதது**—(கோடையில கிரணம முதலானவறறுல) மழையை இழுததுக கொணடு, **அது தன்னை மேவ விடு வேன**—(மழை காலததில வருணன, மேக$_4$ம முதலான வறறை ஶரீரமாகக கொணடு) அநத மழையைப பொழி வேன. **நானே**—நானே, **சாவவிடாத தெளளமுது**—உலகி

||भा|| अग्न्यादित्यादिरूपेणाहमेव तपामि; ग्रीष्मादावहमेव वर्षं निगृह्णामि। तथा वर्षासु चाहमेवोत्सृजामि। अमृतं चैव

னரை அழியாமல காககும தூாரகப பொருளகளாயிருப பவன, நானே—நானே, செறும கூறறமும—உலகினரை அழிககும பூாதகப பொருளகளாகவும இருபபவன, உறறு— அநதாயாமியாய இருநது, உளளது—நிகழ காலததிலுளள பொருளகளாகவும, இலதானது—மறற காலஙகளிலுளள பொருளகளாகவுமிருபபவன, நான—நானே

---

19. உலகிலுளள எலலாப பொருளகளின பரவருததியும தனககு அதீனமானதே எனறு சொலலி, பதினைநதாவது ஶலோகத்திலிருநது விவரிககபபடட உபாஸயமான பகவத ஸவரூபததின ஸாவாதமகதவவாணனததை நிறைவுபடுததுகிறுன (அஹம தபாமி) அகநி, ஆதிததயன, விளககு முதலானவறறை ஶரீரமாககொணடு உலகிறகு வெபபததையளிபபவன நானே. அவாகளுடைய வெப பததையளிககும பரவருததி என அதீனமே என்றபடி. இயறகை யில எமபெருமானுடைய ஸவரூபததிறகு வெபபததையளிககும தனமை இலலையாகையால, அகநி, ஆதிததயன, விளககு முதலானவற றின மூலம வெபபததை அளிககிருன எனறு கொளளபபடடது (அஹம வாஷம நிகருஹணாமி உதஸருஜாமி ச) நானே கோடைக காலம முத லானவறறில கிரணம முதலானவறறை ஶரீரமாககொணடு மழையை வெளிவிடாமல இழுததுககொளகிறேன், நானே வருணன, மேகம முதலானவறறை ஶரீரமாககொணடு மழையைப பொழியசசெயகி றேன ஒருவனே மழையை இழுததுக கொளவதும, பொழிவதும ஒரே தேஶகாலஙகளில கூடாதாகையாலே காலபேதததிலே இரணடும பொருநதவைககபபடடது ' அஹம கரது ' எனறு தொடஙகும பதினாருவது ஶலோகததில யஜஞ ஸமபநதிகளான அதியஜஞஙகளும, 'பிதாஹம' எனறு தொடஙகும பதினேழாவது ஶலோகததின் முறபாதியில பரஜாஸமபநதிகளான அதிபரஜங களும, 'வேதயம பவிதரம' என்று தொடஙகும பிறபாதியில வேதஸமபநதிகளான அதிவேதஙகளும, 'கதிா பாததா' எனறு தொடஙகும பதினெடடாவது ஶலோகததில ஆதமஸமபநதிகளான அதயாதமங்களும, 'தபாமயஹம' எனனும இநத ஶலோகததின் முற்பாதியில தேவஸமபநதிகளான அதிதைவதஙகளும தனன தீனமே என்று நிருபிககப்படடன எனபது சிலா வயாகயானம்

मृत्युश्च—येन जीवति लोको येन च म्रियते, तदुभयमहमेव। किमत्र बहुनोक्तेन; सदसच्चाहमेव—सद्यद्वर्तते, असद्यदतीतमनागतं च, सर्वावस्थावस्थितचिदचिद्वस्तुशरीरतया तत्तत्प्रकारोऽहमेवावस्थित इत्यर्थः। एवं बहुधा पृथक्त्वेन विभक्तनामरूपावस्थितकृत्स्नजगच्छरीरतया तत्प्रकारोऽहमेवावस्थित इत्येकत्वज्ञानेनानुसन्दधानाश्च मामुपासते॥ १९॥

எனறு தாதபாயசநத3ரிகையில காடடபபடடது. ஆக, இதுவரையில முக2யமான சில பொருளகளே எடுததது, அவைகளுடைய ஸததா ஸதி2தி பரவருததிகள தனனதீ4னம என்று காட்டினுன. அடுதத பாத3ததில ஸாத4கபபொருளகளும, ப3ாத4கப பொருளகளும தனனதீ4னமாயிருபபவையே எனறு காட்டுகிருன—(அமருதம சைவ மருதயுஶச) உலகினரைச சாவாமல பிழைககவைககும ஸாத4கபபொருளகளும, அழிககும ப3ாத4கப பொருளகளும நானே, அவறறின் ஸததாஸதி2தி பரவருததிகளும எனனதீ4னமே எனறபடி. மரணததை விளேககும பொருளேக காட்டும மருதயு ஶப3த3ததிறகு எதிாததடடாக அமருத ஶப3த3ததை பரயோகி3ததிருபபதால, இஙகு அமருத ஶப3த3ம சாவாமல காககும ஸாத4கப பொருளகளேக குறிககிறது விஷததுககு எதிாததடடாகப படி2ககாமையாலே தே3வாமருததததைக குறிககாது அமருத ஶப3த3ததுககு எதிாததடடாகப படி2ககபபட்டிருககையாலே, மருதயு ஶப3த3மும யமன முதலானவாகளேக் குறிககாமல, அழிககும ப3ாத4கப பொருளகளேப பொதுவாகக குறிககிறது. இனி, கடைசி பாத3ததால 'இபபடி முககியமான பொருளகள பலவறறைச சொலலுவானேன? எலலாக காலஙகளிலுமுளள எலலாப பொருளகளும எனனதீ4னமே' எனகிருன—(ஸத அஸத ச அஹம) நிகழகாலததிலுளள எலலாப பொருள்களும, நிகழகாலமலலாத இறநத காலததிலும, வருஙகாலததிலுமிருககும எலலாப பொருளகளும நானே எலலா தே3ஶஙகளிலும, எலலாககாலங்களிலும எலலா நிலேகளிலுமுளள எலலாச சேதநாசேதநப பொருளகளேயும ஶரீரமாகக கொணடிருககையால, அவையனேததையும விடடுப பிரியாத பரகாரஙகளாகக கொணடிருபபவன் நானே எனறு கருதது பொதுவாக ஸசச2ப3த3ம சேதநததையும, அஸசச2ப3த3ம அசேதனததையும குறிககுமாயினும, முககாலததிலுமுளள எலலாச சேதநாசேதநப பொருளகளும தன்னதீ4னமே எனறு காட்டுவதில ஸவாரஸயம அதி4கமாகையால ஸசச2ப3த3ததால நிகழகாலததிலுளள எலலாச சேதநாசேதநபபொருளகளும, அஸசச2ப3த3ததால நிகழகாலததைக காட்டி

॥ भा ॥ एवं महात्मनां ज्ञानिनां भगवदनुभवैकभोगानां वृत्त-मुक्त्वा तेषामेव विशेषं दर्शयितुमज्ञानां कामकामानां वृत्तमाह—

त्रैविद्या मां सोमपाः पूतपापाः यज्ञैरिष्ट्वा स्वर्गतिं प्रार्थयन्ते ।
ते पुण्यमासाद्य सुरेन्द्रलोकमश्नन्ति दिव्यान्दिवि देवभोगान् ॥ २० ॥

20. த்ரைவித்$_3$யா மாம ஸோமபா பூதபாபா
யஜ்ஞைரிஷ்டவா ஸவாககத்$_3$திம பராாததயநதே।
தே புணயமாஸாதயய ஸுரேநதரலோகம
அமநநதி தி$_3$வயாந திவி தே$_3$வபோகாந ॥

ते तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं विशालं क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति ।
एवं त्रयीधर्ममनुप्रपन्नाः गतागतं कामकामा लभन्ते ॥ २१ ॥

21 தே தம பு$_4$கதவா ஸவாககலோகம விஶாலம
க்ஷீணே புணயே மாதயலோகம விஶநதி।
ஏவம தரயீத$_4$ாமமநுபரபநநா.
க$_3$தாக$_3$தம காமகாமா லப$_4$நதே ॥

த்ரைவித்$_3$யா — (வேத$_3$ாநததகிலலலாமல) மூனறு வேத$_3$ஙகளில *(பூாவப$_4$ாக$_3$ததில) சொலலபபடட த$_4$ாமஙக ளில மாததிரம ஊனறிநிறபவாகளாய, ஸோமபா:— (இநத$_3$ரன முதலானவாகளையே குறிததுச செயயபபடட யாக$_3$ஙகளின ஶேஷமான) ஸோமரஸததைப பருககினற

லும வேறுபடட இறநதகாலததிலும எதிாகாலததிலுமுளள எலலாச சேதநாசேதநபபொருளகளும குறிககபபடுவதாகக கொளளபபடடது. இவவணணமாக, பலவகைகளில தனிததனியாகப பிரிநது நிறகும் நாமருபஙகளோடுகூடிய பொருளகளடஙகிய உலகனைததையும ஶரீர மாககககொணடவனாயிருககையால, அவவபபொருள்களை பரகாரமாகக கொணடவனாயிருபபவன நானே என்னும காரணததால பதினைநதா வது ஶலோகததில சொனனபடி, எனனைக காரியநிலையில பலவாக வும, காரணநிலையில ஒனருகவும இருபபவனாக அநுஸநதி$_4$தது உபாஸிககிறாா்கள எனறு கருதது. (அாஜுந!) வெளளைநிறத்தவனே! வெளளைநிறததால குறிககபபடும ஸதவகு$_3$ணமுடைய நீ இததகைய உபாஸகனாகவேணடும என்று கருதது. 19.

வாகளாய, **பூதபாபா·** — (ஸவாககு₃ம முதலானவறறை அடையத தடையாயிருககும) பாபஙகளிலிருநது நீஙகப பெறறவாகளாய, **யஜ்ஞை** —(இநத்₃ரன முதலான தே₃வா கனள மாததிரம குறிதத) யஜஞஙகளாலே, **மாம இஷ்டவா**— (அநத தே₃வதைகளுககு அநதாயாமியாயிருககும) எனனைக குறிததே (உணமையில) யாக₃மசெயது, **ஸ்வாககு₃திம பராாதத₂யநதே**—(இநதிரன முதலானரிடம) ஸவாககு₃ததை வேணடுகிருாகள. **தே**—அவாகள, **புணயம**—இவவுலகத துனபஙகளிலலாத, **ஸுரேநத்₃ரலோகம** — தே₃வேநத்₃ர லோகததை, **ஆஸாத்₃ய**—அடைநது, **தி₃வி**—அஙகுளள பல இடஙகளில, **தி₃வயாந**—இவவுலக அநுப₄வஙகளைக காடடிலும சிறநத, **தே₃வபே₄ாகா₃ந** — தே₃வாகளுடைய பே₄ாக₃ஙகளை, **அஶநநதி**—அநுப₄விககிருாகள். **தே**—அவா கள, **விஶாலம**—பரநததான, **தம ஸவாககு₃லோகம**—அநத ஸவாககு₃ததிலுளள பே₄ாக₃ஙகளை, **பு₄கதவா**—அநுப₄விதது, **புண்யே க்ஷீணே** — (அநத அநுப₄வததிறகுக காரணமான) புணயம அழிநதவளவில, **மாதயலோகம விஶநதி** — (மறு படியும) மனித உலகிறகு வருகிருாகள **ஏவம்**—இவவணண மாக, **தரயீத₄ாமம அநுபரபநநா** —(வேத₃ாநத ஜஞாநமிலலா மல) மூனறு வேத₃ஙகளின பூாவப₄ாக₃ததில சொனன யாக₃ாதி₃த₄ாமஙகளையே அநுஷ்டி₂பபவாகளாய, **காமகாமா** - (அவறறில சொனன) விருமபபபடும ஸவாககு₃ாதி₃களி லேயே விருபபமுடையவாகளாய, **க₃தாக₃தம லப₄நதே**— (அலபமும, அஸதி₂ரமுமான) ஸவாககு₃ாதி₃களையே அடைநது மறுபடியும மறுபடியும திருமபி வருகிருாகள

---

20 இநதவெனே வேதத தியலகினரு ரெசசததால
வநதிறைஞசித தமவினேபோய வானிரபப—ரநதவவா
செனறமரா நாடணைநது தேவாதம போகததை
நின்றமாநது துயபபாா நிகழநது

வேததது இயலகினரூா — (வேத₃ாநதததிலலாமல) மூனறு வேத₃ஙகளில (பூாவப₄ாக₃ததில) சொலலபபடட

த₄ா மஙகளில மாததிரம ஊனறிநிறபவாகளாய, **தம வினை போய**-(ஸோமபானமசெயது அதனுல ஸவாககூம முதலான வறறை அடையததடையாயிருககும) பாபஙகளிலிருநது நீஙகபபெறறவாகளாய, **எசசததால**—(இநத₃ரன முதலான தே₃வாகளை மாததிரம குறிதத) யஜஞஙகளாலே, **இநத எனை வநது இறைஞசி**—(அநத தே₃வதைகளுககு அநதாயாமியா யிருககும) எனனைக குறிததே(உணமையில) யாகூமசெயது, **வான இரபபா** —(இநதிரன முதலானுரிடம) ஸவாககூததை வேணடுகிருாகள **அநத அவா**—அததகைய அவாகள, **அமரா நாடு** —(இவவுலகத துனபஙகளிலலாத) தே₃வ லோகததை, **சென்று அணைநது**—சென்று அடைநது, **தேவா** தே₃வாகளுககுரிய ஸுக₂ாநுப₄வஙகளை, **நினறு** — தே₃வ **தம போகததை**—லோகததில ஆஙகாஙகு இருநது,**அமாநது** — (சிறநத அவவநுப₄வஙகளில) பொருநதி நினறு, **நிகழநது துயபபாா**--ாடுபட்டு அநுப₄விபபாகள.

21 **பொனனகரில வாழவெயதிப புண்ணியததின றனகுறை-**
பனனினவ ரிவவுலகிற பாடழிநதே—பினனடைவா [யைப
காககுமறைத தனமைக் கதியடைநதாா காமததாற
போககுவரத தேபெறுவா பூணடு

பொனனகரில வாழவெயதி-ஆசைபபடததகக ஸவாகக₃ லோகததில அநுப₄வஙகளை அடைநது, **புணணியததின தன குறையைப பனனினவா**—(அஙகிருககுமபோதும ஸவாகக₃ாநு ப₄வததிறகுக காரணமான) புணணியம குறைவதை அநுஸநதி₄தது வருநதுகினறவாகளாய, **பின பாடு அழிநதே**-கடைசியில புணணியம முழுவதும அழிநதவுடன, **இவ வுலகில அடைவா**—இநத மனுஷயலோகததில (பிறவியை) அடைகிருாகள. **காககும மறை தனமை கதி அடைநதாா**—(வேதா₃நத ஜஞாநமிலலாதவாகளாய யாகூம முதலான வறறுல) ரக்ஷிககும வேத₃ஙகளில சொனன த₄ாமஙகளை அநுஷடி₂பபவாகளாய, **காமததால**—(அவறறில சொனன ஸவாகக₃ாதி₃களில) விருபபததால, **பூண்டு போககுவரததே பெறுவா**-(அலபமும, அஸதி₂ரமுமான) ஸவாகக₃ாதி₃களையே அடைநது மறுபடியும மறுபடியும திருமபிவருகிருாகள.

।।भा।। ऋग्यजुस्सामरूपास्तिस्रो विद्यास्त्रिविद्यम्; केवलं त्रिविद्य-
निष्ठास्त्रैविद्याः, न तु त्रय्यन्तनिष्ठाः। त्रय्यन्तनिष्ठा हि महात्मानः

20 ' மஹாதமாந மாம ஜஞாதவா அநநயமநஸ ப₄ஜநதி'' [கீ₃தை 9-13] [மஹாதமாககள எனனையறிநது வேறு எதிலும நெஞசு செலுததாதவாகளாய எனனிடம ப₄கதி செலுததுகிறாாகள] எனறு தொடஙகி, ஜஞாநிகளாய, ப₄க₃வத₃நுப₄வததையே பய ளுகக கொணடவாகளான மஹாதமாககளின் ப₄ஜனம, கீாததனம முதலான ஸவரூபநிரூபகத₄ாமஙகளை (தனிததன்மைகளை) இதுவரை யில விவரிததான இனி, 22-வது ஶலோகம தொடககமாக அவா களுடைய நிரூபிதஸவரூபவிஶேஷணஙகளை (மறற பெருமைகளை)ச சொலலபபுகுகிறவனாய அவாகளுககு நோ எதிாததட்டாயிருபபவாக ளாய தாழநத ப₂லனகளை விருமபுகிறவாகளான அறிவிலிகளின தனித தன்மைகளை இஙகு கூறுகிறான. ' பரம ப₄ாவம அஜாநநத '[கீ₃தை 9-11] எனறு எடுககபபட்ட அறிவிலிகளில ஒருவகையான இவாக ளுடைய அறிவினமையை விளககுகிறான இநத ஶலோகததில. (தரைவித₃யா) வேத₃ாநததததில ஊனறிநிலலாமல ருக₃யஜுஸ ஸாமஙகளாகிற மூனறு வேத₃ஙகளின பூாவப₄ாக₃ததில சொலலப பட்ட த₄ாமஙகளிலமாததிரம ஊனறிநிறபவாகள மூனறு வேத₃ஙக ளாகிற தரிவித₃யைகளின ஸமாஹாரம (கூட்டரவு) தரிவித₃யமாகிறது த₃விகு₃ஸமாஸமாகையால தரிவித₃யம எனறு ஒருமையும, நபுமஸக லிஙக₃மும வருகிறது ''அகாராநதோததரபதோ₃ த₃விகு₃ ஸதரியாம இஷ்ட'' [அஷ்டா 2-4-17. வா 1556] [அகாராநததததை மேற் பத₃மாககொணட த₃விகு₃ஸமாஸததில ஸதரீலிஙக₃ம வரும] எனகிற வாாததிகததினபடி, 'தரிவித₃யா' எனறு ஸதரீலிஙக₃ம வரவேணடுமேயெனில இநதப பொதுவிதி₄ககு விதி₄விலககைக காட்டும ''பாதராத₃யநதஸய ந'' [வாா 1559] [பாதரம முதலான வறறைக கடைசியிலகொணட பத₃ஙகளுககு ஸதரீலிஙக₃ம வராது. நபுமஸகலிஙக₃மே வரும] எனனும வாாததிகததினபடி, பஞசபாதரம, சதுாயுக₃ம தரிபு₄வநம முதலான பத₃ஙகளைபபோலே தரிவித₃யம எனறு வநதிருககிறது தரிவித₃யததிலமாததிரம ஊனறிநிறபவாகள தரை வித₃யாகள ''தத₃தீ₄தே தத₃வேத₃ ' [அஷ 4-2 59] எனனும ஸூத ரததினபடி, தரிவித₃யததை அறிநது அத₄யயனமசெயது அதின அாத த₂ததில ஊனறிநிறபவன எனனும பொருளில அண பரதயயம வநது தரைவித₃ய' எனறு ஆகிறது மூனறுவேத₃ததிலமாததிரம ஊனறி நிறபவாகள எனறதாலே, வேத₃ாநதததில ஊனறிநிலலாதவாகள எனறும தேறுகிறது வேத₃ாநதநிஷ்ட₂ாகளான மஹாதமாககளோ வெனில, முறகூறிய முறையில வேத₃ததின் பூாவப₄ாக₃ததோடு உததரப₄ாக₃ததோடு வாசியற எலலாபபகுதிகளாலும அறியப்

पूर्वोक्तप्रकारेण निखिलवेदवेद्यं मामेव ज्ञात्वाऽतिमात्रमद्भक्तिकारितकीर्तनादिभिर्ज्ञानयज्ञेन च मदेकप्राप्या मामेवोपासते। त्रैविद्यास्तु वेदप्रतिपाद्यकेवलेन्द्रादियागशिष्टसोमान् पिबन्तः, पूतपापाः—स्वर्गादिप्राप्तिविरोधिपापात्पूताः, तैः केवलेन्द्रादिदेवत्यतयाऽनुसंहितैर्यज्ञैर्वस्तुतस्तद्रूपं मामिष्ट्वा, तथावस्थितं मामजानन्तः स्वर्गतिं प्रार्थयन्ते। ते पुण्यम्—

படுபவன நானே என்று அறிநது, என்னிடம எலலேயறற பக்தி யினுலேறபடுவதாக 14-வது ஶலோகததில சொலலபபடட கீர்ததனம, நமஸகாரம முதலானவறருலும, 15-வது ஶலோகததில சொலலப பட்ட ஜ்ஞாநயஜ்ஞததாலும என்னை ஒருவனையே பராபயமாகக கொண்டு என்னையே உபாஸிககிருர்கள த்ரைவித்யர்களைபபோலே என்னையறியாமல ஸ்வாகக்ாதிகளை பராபயமாககக்கொண்டு அதன பொருட்டு இநதிரன முதலிய தேவதைகளைமாத்திரம உபாஸிபப திலலை என்று கருதது மேறபதங்களில இககருததை விவரிககிருன் இபபடி வேதததில ஸ்வாககாதிஸாதனமான பூர்வபாகததை மாத்திரம த்ரிவித்யம என்று குறிபபதுபோலே, மோக்ஷஸாதனமான உத்தரபாகததை (வேதாநதபாகததை) "சதுர்ததீ வித்யா" [நான்காவது வித்யை] என்று குறிபபதுணடு. "ஏஷா தேऽநவீக்ஷிகீ வித்யா சதுர்ததீ ஸாமபராயிகீ" [பாரதம. மோக்ஷ 319-46] "சதுர்ததீ ராஜஶார்தூல! வித்யைஷா ஸாமபராயிகீ" [பாரதம மோக்ஷ 319-35] என்னும பரமாணஙகள காணக. (ஸோமபா) இநத்ரன் முதலானவர்களையே குறிததுச் செயயபபடட—பூர்வபாகதததில சொனன யாகஙகளின ஶேஷமான ஸோமரஸததைப பருகு கின்றவர்கள, மஹாதமாககளான உபாஸகர்களுககும பக்திககு அஙகமாக யாகஙகளைச செயவதும, ஸோமரஸததைப பருகுவதும உணடு. ஆனால அவர்கள 'இநத யாகஙகள அநதர்யாமியான நாராயணனுககு ஆராதனமாயிருபபவை' என்று நினைததுச செய வார்கள, த்ரைவித்யர்களோவெனில, இநதிரன முதலானவர்களுககே ஆராதனம என்று நினைததுச செயவார்கள வெறும ஸோமபானம அதர்மமாயினும த்ரைவித்யர்கள இநத்ரன் முதலானோரககு ஆராதன மாக நினைததுசசெயயும யாகஙகளில வேதவிஹிதமாகையாலே அது ஸ்வாககஸாதனமாக ஆகிறது (பூதபாபா) இநத ஸோமபானத் தாலே ஸ்வாககததையடையத தடையாயிருககும பாபஙகள நீஙகப பெறறவர்கள. அடுததுச சொலலுகிறபடி, இவர்கள பிராரததிபபது ஸ்வாககமேயாகையாலே அதறகு ஸாதனமான யாகஙகளில இவர்கள செயயும ஸோமபானம ஸ்வாககததிறகுத தடையா யிருககும பாபஙகளையே போககுகிறது என்று கொளளவேணடும.

दुःखासंभिन्नं सुरेन्द्रलोकं प्राप्य तत्र तत्र दिव्यान् देवभोगानश्नन्ति। ते तं

(யஜ்ஞை,) இந்த்ரன் முதலான தேவர்களை மாத்திரம் குறித்துச் செய்யப்பட்ட வேதோக்தமான யஜ்ஞங்களாலே. (மாம் இஷ்ட்வா) என்னை ஆராதித்து இவர்கள் அறியவில்லையாயினும் அந்த யாகங்கள் அந்த தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியான என்னுக்கே உண்மையில் ஆராதனமாயிருக்கின்றன என்று கருத்து. இவ்வுண்மையை அறியாமையாலேயே இவர்களுக்குத் தாழ்ந்த பலன் கிடைக்கிறது. இவ்விஷயத்தை அடுத்தபடி 23, 24, 25-வது ஶ்லோகங்களில் வெளிப்படுத்தப்போகிறான் கண்ணன். (ஸ்வர்கதிம் ப்ரார்த்தயந்தே) இந்த்ரன் முதலானோரிடம் ஸ்வர்க்கத்தை வேண்டுகிறார்கள் ஸ்வர்க்கம் வேண்டும் என்னும் எண்ணம் யாகத்தை அநுஷ்டிப்பதற்கு முன்பே இருந்தபோதிலும், யாகத்தைச்செய்த பின்பே 'ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுக்கவேணும்' என்று வாயாலே வேண்டுவது பொருந்துமாகையாலே ''இஷ்ட்வா ப்ரார்த்தயந்தே'' [யாகத்தைச் செய்து வேண்டுகிறார்கள்] என்று சொல்லப்பட்டது இங்கு ஶ்லோகத்திலும், பாஷ்யத்திலும் ஸ்வர்க்கம் என்றது அது போன்ற தாழ்ந்த மற்ற பலன்களுக்கும் உபலக்ஷணம் (தே புண்யம் ஸுரேந்த்ரலோகம் ஆஸாத்ய) அவர்கள் இவ்வுலகத் துன்பங்கள் கலக்காத தேவேந்த்ரலோகத்தை அடைந்து. புண்யகர்மத்தையோ அதனாலேற்படும் தேவதாப்ரீதியையோ தேவேந்த்ரலோகத்தோடு ஒரேவேற்றுமையில் படிப்பது ஒட்டாது தேவேந்த்ரலோகம் ஜீவனைப் பரிஶுத்தப்படுத்துவது என்று ஶாஸ்த்ரங்களில் ப்ரஸித்தியில்லாமையால் இங்கு புண்யஶப்தத்துக்கு 'பாவனம் (பரிஶுத்தப்படுத்துவது) என்று பொருள்கொள்ளவும் முடியாது. ஆகையால் இங்கு புண்ய ஶப்தம் புண்யத்தின் பலமான இவ்வுலகத் துன்பமின்மையைக் குறிக்கிறது என்று கொள்ளவேண்டும் அன்றிக்கே, புண்யஶப்தம் புண்யத்தின் பலமான ஸுகத்தைக் குறித்து, ஸுகமயமான தேவேந்த்ரலோகம் என்று பொருள்பட்டு, இவ்வுலகத்துன்பமில்லாதது என்பது அர்த்தாத் ஸித்திக்கிறது என்றும் கொள்ளலாம் இந்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் 'யஜ்ஞைரிஷ்ட்வா' என்று புண்ய கர்மங்கள் குறிக்கப்பட்டுவிட்டபடியாலே, இங்கு புண்யம் என்றது லக்ஷணையாலே 'புண்யஸாத்யம்'' என்று பொருள்படுகிறது என்று கொண்டால், முற்பாதியில் சொன்ன அர்த்தத்தையே திருப்பிக் கூறுதலாகிற புநருக்தி தோஷம் ஏற்படும். (திவி திவ்யாந் தேவ போகாந் அஶ்நந்தி) தேவேந்த்ரலோகத்தில் ஆங்காங்குள்ள பிர

विशालं स्वर्गलोकं भुक्त्वा तदनुभवहेतुभूते पुण्ये क्षीणे, पुनरपि मर्त्यलोकं

தே₃ஶங்களில மிகச்சிறந்த ஆச்சரியமான தே₃வபோ₄க₃ங்களை அநு ப₄விக்கிருர்கள 'ஸுரேந்த்₃ரலோகம் ஆஸாத்₃ய'' [தே₃வேந்த்₃ர லோகத்தையடைந்து] என்று கூறியபின்பு, மறுபடியும் 'தி₃வி' என்றது அந்த லோகம் முழுவதையும் குறிக்காமல் அதிலுள்ள பிர தே₃ஶங்களையே குறிப்பதாகவேண்டும் இங்கு 'தி₃வ்யாந்' என்றது 'தி₃வி ப₄வாந' என்று பிரிந்து, இவவுலக போ₄க₃ங்களைக்காட்டிலும் அதிகமயக்கத்தைத் தரும் தே₃வலோக போ₄க₃ங்களைக் குறிக்கிறது. 'தே₃வபோ₄கா₃ந' என்றது 'தே₃வர்களுக்கு போ₄க்₃யமானவைகளை' என்று பொருள்படுகிறது பூ₄மியிலுள்ள யாக₃பசு ஹவிஸ்ஸு முத லானவையும் தே₃வர்களுக்கு போ₄க்₃யமானவையாகையாலே, அவற் றைத் தவிர்த்து தே₃வலோகத்திலுள்ள போ₄க்₃யப்பொருள்களையே குறிப்பதற்காக 'தி₃வ்யாந் தே₃வபோ₄கா₃ந' என்று விஶேஷிக்கிறது ஏற்கனவே தே₃வர்களுக்கு போ₄க்₃யமாயிருக்கும் பொருள்களை, புதி தாக அங்கு சென்றவர்கள் எப்படி அநுப₄விக்கமுடியும்? எனில், ஸ்வரூபத்தாலும், காலத்தாலும் அளவுபட்டிருந்தபோதிலும் மிக விரி வான போ₄க₃ங்களாகையாலே, தம்மை ஆராதி₄த்து, தே₃வலோகத் திற்கு வந்தவர்களுக்கு தே₃வர்கள் தங்களது போ₄க₃ங்களில் சில வற்றைப் பிரித்துக்கொடுக்கிருர்கள் என்று கொள்ளவேண்டும் (அஶ்நந்தி) சாப்பிடுகிருர்கள் என்று நேரே பொருளாஞலும், அநு ப₄விக்கிருர்கள் என்றே கொள்ளவேணும். அடுத்த ஶ்லோகத்தில 'பு₄க்த்வா' (அநுப₄வித்து) என்றல்லவோ இது எடுக்கப்படுகிறது. ''அன்னவாதம் மானுக்கம் உண்டு ஆங்கு அணிமுறுவல, இன்னமு தம் மாந்தியிருப்பார்'' [பெரியதிருமடல] என்றவிடத்தில் திருமங்கை யாழவாரும், 'அநுப₄வித்து' என்னும் பொருளிலே 'உண்டு' என்று வழங்கிஞரன்ருே (தி₃வி தே₃வபோ₄கா₃ந் அஶ்நந்தி) இவ்விடத்தில பெரியதிருமடலிலே ''அறத்தின வழிமுயன்ற அன்னவர்தாம் கண் டீர்கள, ஆயிரக்கண் வானவர்கோன்'' [கண்ணி 19] என்று தொடங்கி ''இன்னமுதம் மாந்தியிருப்பர், இதுவன்றே அன்ன அறத்தின் பய ஞைது'' [கண்ணி 36, 37] என்பதீருக்குள்ள பெரியதிருமடல் கண்ணி கள் அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கவை 20.

21. இனி, அடுத்த ஶ்லோகத்தில இவர்கள் படும் எளிவரவைக் காட்டுகிருன். (தே தம் விஶாலம் ஸ்வர்க்க₃லோகம் பு₄க்த்வா) அவர் கள் அந்த விஸ்தாரமான ஸ்வர்க்க₃லோகத்தில ஏற்படும் போ₄க₃ங் களை அநுப₄வித்து. 'விஶாலம்' என்றது இவவுலக போ₄க₃ங்களைக்

विशन्ति। एवं त्रय्यन्तसिद्धज्ञानविधुराः काम्यस्वर्गादिकामाः केवलं

காடடிலும விரிவாயிருபபதைக காடடுகிறது 'ஸவாகக₃லோகம' எனறது ஸவாகக₃லோகததில ஏறபடும அநுப₄வஙகளைச சொலலு கிறது (புணயே க்ஷீணே மாதயலோகம விஶநதி) ஸவர்கக₃ாநு ப₄வததுககுக காரணமான புணயம அழிநதவளவில, மனிதா வாழும பூ₄லோகததிறகுத திருமபி வருகிருாகள. ஸவாகக₃ாநு ப₄வததால இவனுடைய எலலாப புணயஙகளும அழியும எனறு எநத ஶாஸதரமும கூறவிலலை. நோமாருக, ஸவாகக₃ததை அநு ப₄விததபின எஞசிய புணயகாமததுடன் பூ₄மிககு வநது நறகுடியில பிறககிருன் எனறு ஶாஸதரஙகள கூறுகினறன. ஆகையால, புணயம அழிநதவளவில எனறு இஙகு கூறியது 'ஸவாகக₃ததை அநு ப₄விபபதறகுக காரணமான புணயம அழிநதவளவில' என்றே பொருளபடும இபபடி புணயம அழிநதவுடன ஸவாகக₃ாநுப₄வம முடிநதுவிடும எனபது ஸவாகக₃ாநுப₄வம செயபவனுககே தெரியு மாகையால "ஸவாககே₃ऽபி பாதபீ₄தஸய க்ஷயிஷ்ணோ நாஸதி நிாவருதி" [வி-பு 6-5-50] [ஸவாகக₃ததிலும 'புணயம குறைநத வுடன ஸவாகக₃ததைவிடடு விழுநதுவிடுவோமே' எனறு ப₄யபபடும ஸவாகக₃ாநுப₄வம செயபவனுககும ஆனநத₃ம இலலை] எனகிற படியே ஸவாகக₃ததில இவன அநுப₄விககும ஆனநத₃மும் ஓா ஆனநத₃மாகூத தோனறுவதிலலை எனபதும இதனுல உணாததப படுகிறது 'மாதயலோகம' எனறதால மரணமடைவதையே இயல வாககொணட பூ₄லோகததிலும நிலையான வாழவிலலை எனறு உணாததபபடுகிறது (ஏவம தரயீத₄ாமம அநுபரபநநா) இவ வணணமாக வேதா₃நதஜஞானமிலலாமல, வேத₃ததின பூாவப₄ாக₃த தில சொனன யா₃கா₃தி₃ த₄ாமஙகளை மாததிரம அநுஷடி₂பபவாகள. 'ஏவம' எனறது 'தரைவித₃யா' எனறு முன ஶலோகததில சொல லபபடடபடி, வேதா₃நத ஜஞானமிலலாமல வேத₃ததில பூாவ ப₄ாக₃ததில சொனன காமஙகளை மாததிரம பறறிநிறபவாகள எனறு காடடுகிறது இநதக காமஙகளையே ப₄க₃வத₃ாராத₄னமாயிருபபவை எனனும வேதா₃நதஜஞானததோடு செயதால, அவை திருமபி வருதலிலலாத மோக்ஷததுககுக காரணமாகினறன. இநத ஶலோ கததில பூ₄லோகததுககுத திருமபி வருவதாகக் கூறுகையாலே, இவாகள வேதா₃நத ஜஞானமிலலாதவாகள எனபது ஸித₃த₄ம. (காமகாமா க₃தாக₃தம லப₄நதே) தாஙகள் விருமபும ஸவாகக₃ம முதலான அலபாஸதி₂ரப₂லனகளிலே ஈடுபாடுடையவாகளாய, அநத ஸவாகக₃ம முதலான ப₂லன்களை அநுப₄விததுவிடடு, மறுபடியும

त्रयीधर्ममनुप्रपन्नाः गतागतं लभन्ते—अल्पास्थिरस्वर्गादीननुभूय पुनः पुनर्निवर्तन्त इत्यर्थः ॥ २० ॥ २१ ॥

॥ भा ॥ महात्मानस्तु निरतिशयप्रियरूपमच्चिन्तनं कृत्वा मामनवधिकातिशयानन्दं प्राप्य न पुनरावर्तन्त इति तेषां विशेषं दर्शयति—

மறுபடியும இந்த பூ₄லோகததுககுத திருமபி வருகிருாகள. 'காம காமா' எனறதில முதல காம ஶப₃த₃ம 'காமயநத இதி காமா' [விருமபபபடுகினறனவாகையாலே ஸவாககூ₃ம முதலானவை காமம எனபபடுகினறன] எனகிற காமணிவயுத்பததியாலே, விருமபபபடும ப₂லனகள குறிககிறது. இஙகு இவாகள விருமபுவது ஸவாககூ₃ம முதலானவறறையேயாகையாலே அவறறைக குறிககிறது 'க₃தா க₃தம' எனனும ஶப₃த₃ம போககுவரததைக குறிபபதாயினும, இஙகு தாழவைக குறிககும பரகரணமாகையாலே இவாகளுடைய ப₂லனகள அஸதி₂ரமாகவும, அலபமாகவும இருககினறன எனறு காட்டுகிறது. 'புணயம ஸுரேநத₃ரலோகம' எனறு முநதின ஶலோககததில சொன்னபடி, ஸவாககூ₃ாநுப₄வததில இவவுலகததுனபஙகள இலலை எனறும, ஸுக₂மே உளளது எனறும தேறுமபோது இதை அலபம எனபது எபபடி? எனில இநத ஸவாககூ₃ம முதலானவறறை அநுப₄விககுமபோதும ''யதா₂ பஶுரேவம ஸ தே₃வாநாம' [ப₃ருஹ 3-4-10] [ஸவாககூ₃ததுககுச சென்றவன தே₃வாகளுககுப பஶுவைபபோலே அடிமைத தொழில செயபவன.] எனகிறபடியே தே₃வாகளுககு அடஙகி நடககவேணடியிருககையாலும, தன ஸுக₂த துககு மேலான ப₃ராஹமாதி₃ ஸுக₂த்தை அநுஸநதி₄ககையாலும இநத ஸவாககூ₃ஸுக₂ம துனபமாகவே உளளது அதுவும நிலை நிலலாதது எனறு நினைககுமபோது மிகவும துனபமாகிறது. அது அழியுமபோது மிக மிகத துனபமாகிறது ஏறறச்சாலபோலே ஸவாககூ₃ததுககும, பூ₄மிககுமாக மாறிமாறிவந்து மறுபடியும மறுபடியும க₃ாபப₄வாஸம, நோய நரகம முதலானவறறையடைநது, பொறுககவொணணாத பல துனபஙகளை அநுப₄விபபதறகுக காரணமாகவும ஆகிறது இபபடி பரவாஹமாக ஏறபடும துனபஙகளைக காணுமபோது இநத ஸவாககூ₃ஸுக₂ம அலபம எனபதில தடையுணடோ? 'க₃தாக₃தம காமகாமா லப₄நதே' எனனும பகுதி இவவளவையும உணாததுகிறது ஆக, ஜ்ஞாநிகளுககு நேர் எதிாதத தட்டாயிருபபவாகளாய, தாழநத ப₂லனகளை விருமபுகிறவாகளான அறிவிலிகளின தனமைகள விவரிககபபட்டனவாயிறறு 20, 21

अनन्याश्चिन्तयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते।
तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम्॥ २२॥

22 அநநயாஸ்சிநதயநதோ மாம யே ஜநா பாயுபாஸதே।
தேஷாம நிதயாபி₄யுகதாநாம யோக₃க்ஷேமம
வஹாமயஹம ||

அநநயா—(என்னே நினைபபது தவிர) வேறு பயனில லாதவாகளாய, **மாம சிநதயநத**—என்னே நினைபபவாக ளாய, **யே ஜநா**—எநத மஹாதமாககள, **(மாம) பாயு பாஸதே**—என்னே (எலலாக கலயாண கு₃ணஙகளோடும, எலலா விபூ₄திகளோடும) முழுமையாக உபாஸிககிருா களோ, **நிதயாபி₄யுகதாநாம தேஷாம**—என்னேடு எப போதும சோநதிருககையை விருமபும அவாகளுககு, **அஹம**—நான, **யோக₃க்ஷேமம**—(என்னே அடைவதாகிற) யோக₃ததையும, (மறுபடியும ஸமஸாரததுககுத திருமபி வராமையாகிற) க்ஷேமததையும, **வஹாமி**—அளிககிறேன.

---

22 வேறினறி யென்னேயெவா மெயநநினைநது சேவிபபாா
பேறெனறி யெனறும பிரியாதே—தேறுமவா
தமபேறும யோக மிதுபிரியாச சேமநான
வனபேருச செயவன மகிழநது.

வேறினறி—(என்னே நினைபபது தவிர) வேறு பயனில லாதவாகளாய, **என்னே மெய நினைநது**—என்னே உளளபடி நினைபபவாகளாய, **எவா**—எநத மஹாதமாககள, **பேறு ஒனறி சேவிபபாா**—எலலாக கலயாண கு₃ணஙகளோடும, எலலா விபூ₄திகளோடும முழுமையாகப பொருநதி உபா ஸிககிருாகளோ, **எனறும பிரியாதே தேறும அவா தம**— என்னேடு எபபோதும பிரியாமல சோநதிருபபதை விருமபும அவாகளுடைய, **பேறும யோகம**—(என்னே அடைவதாம) பயனுகிற யோக₃ததையும, **இது பிரியாச சேமம**—(மறுபடியும ஸமஸாரததுககுத திருமபி வராமையாலே) இபபேறு அழியாமையாகிற க்ஷேமததையும, **நான**—நான, **வன் பேறு**—(எனககுப) பெரிய பேருக, **மகிழநது செயவன**— மகிழசசியோடு செயவேன

॥भा॥ अनन्याः—अनन्यप्रयोजनाः, मच्चिन्तनेन विनाऽऽत्मधारणालाभात् मच्चिन्तनैकप्रयोजनाः मां चिन்तयन्तो ये महात्मानो जनाः

22 முன் இரண்டு ஶ்லோகங்களில் கூறப்பட்ட அறிவிலிகளுக்கு நேர் எதிர்த்தட்டானவர்களாய், அறிவாளிகளில் தலைசிறந்தவர்களான மஹாத்மாக்களின் பெருமையை இந்த ஶ்லோகத்தில் மறுபடியும் தொடர்கிறான். "அவர்களுக்கு ஒப்பற்ற இனிமையையுடைய எனது நினைவாகிற ப₄க்தியே உபாயமாயுள்ளது. அவ்வுபாயத்தினால் பெறும் பயனும் எல்லையற்ற மேன்மையையுடைய ஆநந்த₃ஸ்வரூபியாயிருக்கும் என்னை அநுப₄விப்பதாயுள்ளது. அவ்வநுப₄வமும், இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்துக்குத் திரும்பிவருதலில்லாதபடி நித்யவிபூ₄தியிலேயே நடைபெறுகிறதாகையாலே அழிவற்றதாயுள்ளது. ஆக இப்படி உபாயத₃ஶையோடு ப₂லத₃ஶையோடு வாசியில்லாமல் தலைசிறந்த பெருமை பெற்றிருக்கிறார்கள் இந்த மஹாத்மாக்கள்" என்று இந்த ஶ்லோகத்தில் கூறுகிறான். (அநந்யா: சிந்தயந்த:) என்னை நினைப்பது தவிர வேறு பயன் எதையும் கருதாதவர்களாய், என்னை நினைப்பதாகிற ப₄க்தியைச் செய்பவர்கள் "அநந்யமநஸ ப₄ஜந்தி" [கீ₃தை 9 13] என்றவிடத்தில் சொல்லப்பட்டபடியே தம்முடைய ப₄க்தியையும் மோக்ஷஸாத₄னமாக நினையாமல் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக நினைக்கும் ஸித்₃தோ₄பாயநிஷ்ட₂ர்கள் இங்கும் அநந்யசிந்தக ஶப்₃த₃த்துக்கு முக்₂யார்த்த₂மான மஹாத்மாக்களாவர், அந்த நிலையை அடைவதற்காக மோக்ஷஸாத₄னமாக விதி₄க்கப்பட்ட ப₄க்தியோக₃த்தை ஸாத₄யோபாயமாகப் பற்றிநிற்கும் உபாஸகர்களை அநந்யசிந்தக ஶப₃த₃த்துக்குப் பொருளாகக் கொள்ளும்போது 'என்னைத்தவிர வேறு பயனை அறியாதவர்கள்' என்று பொருள்கொள்ள வேண்டும் இவர்களும் காலக்ரமத்தில் "உலகு படைத்துண்ட எந்தை அறைகழல் சுடர்ப் பூந்தாமரை சூடுதற்கு, அவாவாருயிர் உருகியுக்க, நேரிய காதல் அன்பிலின்பீன்தேறல், அமுதவெள்ளம்" [திருவாசிரியம் 2] என்னப்படும் ப₄க்தி வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து "உலகம் மூன்றினொடு நல்வீடு பெறினும், கொள்வதெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பே" [திருவாசிரியம் 2] என்கிறபடியே ப₄க்தியை மோக்ஷ ஸாத₄னமாக நினைப்பதினின்றும் நீங்கி, ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக நினைக்கத் தொடங்கிவிடுவார்களாகையாலே "என்னை நினையாமலிருந்தால் ஆத்மத₄ாரணத்தைப் பெறாதவர்களாய், எனது நினைவாகிற ப₄க்தியையே பயனாகக்கொண்டவர்கள்" என்று அநந்யஶப்₃த₃த்திற்கு பா₄ஷ்யத்தில் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. அநந்யஶப்₃த₃த்தால்

पर्युपासते—सर्वकल्याणगुणान्वितं सर्वविभूतियुक्तं मां परित उपासते, अन्यूनमुपासते, तेषां नित्याभियुक्तानाम्—मयि नित्याभियोगं काङ्क्ष-

விசேஷிக்கப்பட்டிருக்கையால் சிந்தனமாகிற ப்ரீதி, தன்னைத்தவிர வேறொன்றைப் பயனாக்கக்கருத இயலாதபடி ஒப்பற்ற ஸுகரூபமானது என்று தேறுகிறது. அடுத்த ஶ்லோகத்தில் "யே த்வந்ய தேவதா பக்தா" என்று தேவதாந்தரபக்தர்களை எடுக்கையாலே, இங்கு 'அநந்யா' என்றது அவர்களுக்கு ப்ரதிகோடியைக் குறிக்கிறதாய் வேறு தெய்வங்களைத் தொழாதவர்களைக் கூறுவதாகத் தோன்றுகிறதே எனில் வரப்போகிற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்போகிறவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களை இங்கு குறிக்கிறது என்று கூறுவதைக் காட்டிலும், முந்தின இரு ஶ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்டவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களை இங்கு குறிக்கிறது என்று கொள்ளுவதே ஸ்வரஸமாகும். ஆகையால்—கடுமையான காயக்லேஶரூபமான உபாயங்களை அநுஷ்டித்து, க்ஷுத்ரபலன்களாகிற ஸ்வர்க்கம் முதலானவற்றைப் பெறும் அவர்களைப்போலல்லாமல், ஸாதனமாகிற ப்ரீதியே ஒப்பற்ற ஸுகரூபமாய், ப்ராப்யமும் எல்லையற்ற ஆனந்தரூபமாய் லபிக்கப்பெற்றவர்கள் இவர்கள் என்று அநந்யஶப்தத்துக்குப் பொருள்கொள்ளுவதே ஸ்வரஸமாகும். முன்பின் ப்ரகரணங்களுக்கு ஒட்டாதாகையாலே அநந்யசிந்தனஶப்தத்தால் ஜீவப்ரஹ்ம ஐக்யாநுஸந்தானம் சொல்லப்படுவதாகக் கொள்வது பொருந்தாது. ஆகையால், 'சிந்தனத்தையே பரமப்ரயோஜனமாகக்கொண்டவர்கள்' என்று பொருள்கொள்வதே பொருந்தும். (யே ஜநா) பிறவிப் பயன் பெற்ற எந்த மஹாத்மாக்கள் இது மஹாத்மாக்களைக் கூறும் ப்ரகரணமாகையாலே ஜநஶப்தம் ஜனனமடையும் அனைவரையும் குறிக்காமல் ஜந்மஸாபல்யமாகிற பிறவிப்பயன்பெற்ற மஹாத்மாக்களையே குறிக்கிறது "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" [திருச்சந்த 64] என்பவர்களன்றோ இவர்கள். (யே மாம் பர்யுபாஸதே) எந்த மஹாத்மாக்கள் என்னைப் பரிபூர்ணமாக உபாஸிக்கிறார்களோ. "பரித உபாஸதே—பர்யுபாஸதே" அதாவது, எல்லாக் கல்யாணகுணங்களோடு கூடினவனாகவும், எல்லாச் செல்வங்களும் நிறைந்த உபயவிபூதிநாதனாகவும் என்னை உபாஸிக்கிறார்கள் என்று கருத்து. எம்பெருமானுடைய விபூதிகளில் ஏகதேஶமான ஓர் அசேதனத்தையோ, சேதனப்பொருளையோ ப்ராப்யமாக உபாஸிக்கும் ப்ரதீகோபாஸகர்களைப்போலல்லாமல் பரிபூர்ணமான பரப்ரஹ்மத்தையே ப்ராப்யமாக உபாஸிக்கிறார்கள்

माणानाम्, अहं मत्प्राप्तिलक्षणं योगं, अपुनरावृत्तिरूपं क्षेमं च वहामि ॥ २२ ॥

ये त्वन्यदेवताभक्ता यजन्ते श्रद्धयाऽन्विताः ।
तेऽपि मामेव कौन्तेय! यजन्त्यविधिपूर्वकम् ॥ २३ ॥

என்று கருத்து (நித்யாபி₄யுக்தாநாம் தேஷாம்) என்னோடு எப்போதும் சேர்ந்திருக்கையை விரும்பும் அவர்களுக்கு. இவ்விபூ₄தியி லிருக்கும் வரையில் இவர்களை எப்போதும் எம்பெருமானோடு சேர்ந் திருப்பவர்களாகக் கூறமுடியாதாகையாலே '' ஆர்மஸாயாம கத '' என்னும் இலக்கண வழக்கையொட்டி, எம்பெருமானோடு எப்போதும் சேர்ந்திருப்பதை விரும்புகிறவர்கள் என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. (அஹம்) மேலான ஔதா₃ர்யம் (வண்மை), ஸௌஸீல்யம் (நீர்மை), ஸௌலப₄்யம் (எளிமை), வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஜ்ஞாநம், ஸக்தி முதலான கு₃ணங்களையுடைய நான். (யோக₃க்ஷேமம் வஹாமி) என்னை அடைவதாகிற யோக₃த்தையும், மறுபடியும் என்னைப் பிரிந்து ஸம்ஸாரமண்ட₃லத்துக்குத் திரும்பி வராமையாகிற க்ஷேமத் தையும் அளிக்கிறேன் கிடையாத பயன் கிடைப்பது யோக₃மாகும். கிடைத்த அதை நிலையாக்குவது க்ஷேமமாகும் இங்கு எம்பெருமா னையே பயனுகக்கொண்ட மஹாத்மாக்களைப்பற்றிய ப்ரகரணமாகை யாலே, எம்பெருமானை அடைவது அவர்களுக்கு யோக₃மாகிறது. ஸம்ஸார மண்ட₃லத்துக்குத் திரும்பி வந்துவிட்டால் அந்த யோக₃ம் நிலைநில்லாமல் போய்விடுமாகையாலே, அப்படித் திரும்பிவராமலிருக் கச்செய்வது க்ஷேமமாகிறது ஆகையால், இங்கு யோக₃க்ஷேம ஸப்₃த₃த் தால் இவ்வுலகப் ப₂லன்கள் கிடைப்பதையும், அவற்றை நிலை யாக்குவதையும் பொருளாகக் கொள்வது பொருந்தாது ஆநுஷங்கி₃க மாக இவ்வுலகப் ப₂லன்களை எம்பெருமான் அளித்தானுகிலும், இவர்கள் அவற்றை ப்ராப்யமாகக் கருதமாட்டார்களன்றோ. (வஹாமி) அளிக்கிறேன் என்று கருத்து. (அஹம் வஹாமி) இது உண்மையில் தனக்கே பேறு என்று உணர்த்துகிருன். ஆக, தன்னை நினைப்பது தவிர வேறொன்றறியாத மஹாத்மாக்களுக்கு, தானே தன் பேருகத் தன்னை அடைவித்து, மறுபடியும் ஸம்ஸார மண்ட₃லத்துக்குத் திரும்பி வாராதபடி செய்து, நித்யமான ப₃ரஹமானந்த₃த்தை அளிப்பதாகக் கூறுவதன்மூலம், முன் இரு ஸ்லோகங்களில் கூறப் பட்டவர்களுக்கும், இவர்களுக்குமுள்ள நெடுவாசியைக் காட்டியரு ளுயிறு 22.

**23 யே தவநயதே₃வதாப₄கதா யஜநதே ஶரத்₃த₄யாऽநவிதா ।
தேऽபி மாமேவ கௌநதேய' யஜநதயவிதி₄பூாவகம ॥**

கௌநதேய' — குநதீபுதரனே!, **யே து** — எவாகள, **அநயதே₃வதாப₄கதா** —(இநதிரன, சிவன, பிரமன முதலான) மறற தே₃வதைகளிடம ப₄கதியுடையவாகளாய, **ஶரத₃த₄யா அநவிதா** —ஶரத₃தை₄யோடு கூடியவாகளாய, **யஜநதே**—(அநத தே₃வதைகளையே ஆராதி₄ககத தககவாகளாக நினைதது) யாக₃ம முதலானவறறுல ஆராதி₄ககிறாகளோ, **தே அபி**—அவாகளும, **மாம் ஏவ**— (அவாகளுககு அநதாயாமியாயுளள) எனனையே, **அவிதி₄பூாவகம**—(எமபெருமான அநதாயாமியாயிருககிறான எனனும உணாவுடன யாக₃ம முதலானவறறைச செயயவேணடும எனறு) வேத₃ விதி₄களில சொனனபடியலலாமல, **யஜநதி**—யாக₃ம முதலானவறறைச செயகிறாகள.

**23. மறறான தெயவததை மனனி விருபபுறறுப
பறறு மெனவிறைஞசும பணபினரு—முறறான
வெனனையே யேததிறைஞசி யெல்லாவே தாநதவிதி
தனனையே யேயநதுணராா தாம.**

மறறான தெயவததை மன்னி — எனனைக காட்டிலும வேறுபடட தெயவஙகளிடம ப₄கதாகளாகப பொருநதிடடுபடடு, **விருபபுறறு**—ஶரத₃தை₄யோடு கூடியவாகளாய, **பறறும என இறைஞசும பண்பினரும**—அவாகளே அடையததககவாகள எனறு ஆராதி₄ககும கு₃ணமுடையவாகளும, **முறறான என்னையே ஏத்தி இறைஞசி**—அனைவாககும அநதாயாமியாகையாலே அனைவருமான எனனையே துதிதது ஆராதி₄தது, **எலலா வேதாநத விதி தனனையே ஏயநது உணராாதாம**—(நான அநதாயாமியாயிருககிறேன எனனும அறிவுடனேயே மறற தெயவஙகளைக குறிதது யாக₃ம முதலானவறறைச செயயவேணும எனனும) எலலா வேத₃ாநத விதி₄களையும நனகு அறியாதவாகளாயிருககிறாகள.

॥ भा ॥ ये त्विन्द्रादिदेवताभक्ताः केवलत्रयीनिष्ठाः श्रद्धयाऽन्विताः इन्द्रादीन् यजन्ते ; तेऽपि पूर्वोक्तेन न्यायेन सर्वस्य मच्छरीरतया मदात्मकत्वेनेन्द्रादिशब्दानां च मद्वाचित्वाद्वस्तुतो मामेव यजन्ते, अपि त्वविधिपूर्वकं यजन्ते। इन्द्रादीनां देवतानां कर्मस्वाराध्यतया

---

23. ''எலலா தே3வதைகளும உனககு ஶரீரமாகையாலே 20-வது ஶலோகததில சொனனபடி உணமையில உனது ஆராத4னம எனறு அறிநத நீ இநத்3ராதி3களைக குறிதது யாக3ம செயபவாகளுககும மோக்ஷரூபமான யோக3க்ஷேமததை ஜ்ஞானிகளுககுப போலே ஏன் அருளுவதிலலே?'' எனனும அாஜுனனின கருததை யறிநது, அதறகு பதிலுரைககிருன இனி வரும இரணடு ஶ்லோகஙகளாலே (யே து) 'து'ஶப்33ம அாஜுனனுககு எழுநத ஶஙகையைப போககுவதறகாக ஏறபடடது இநத ஶ்லோகம எனறு காடடுகிறது அறைிககே. சென்ற ஶலோகததில எடுககபபடட ஜ்ஞாநிகளைக காடடிலும மிகவும வேறுபடட கேவல காமநிஷட2ாகளைப பறறி இநத ஶலோகம பேசுகிறது எனபதைக காடடுவதாகவும கொளளலாம. (அநயதே3வதா ப4கதா) என்னைத தவிாநத இநதிரன, சிவன முதலான மறற தே3வதைகளுககு ப4கதாகளாயிருநதுகொணடு. இதிலிருநதே இநத தே3வதைகளுககு அநதாயாமி நாராயணன எனபதை அறியாத வேத3பூாவப4ாக3மாதர நிஷட2ாகள இவாகள எனறு விளஙகுகிறது. (ஶ்ரத்334யா அநவிதா: யஜநதே) கீ3தை 7-21,22 ஶலோகஙகளில சொலலப்படட ரீதியில, அநத தே3வதைகளை ஶரத்3தை4யோடு கூடினவாகளாய, யாக3ம முதலானவறருல ஆராதி4ககிருாகளோ. வேத3ாநதாாத்த2ஜ்ஞானமிலலாத இநத்3ராதி3ப4கதாகளாகையாலே இநத யாக3ஙகள இநத்3ராதி3களுககே ஆராத4னமாயிருபபவை எனனும நினைவோடு அவறறைச செயகிருாகள என்று இதிலிருநது விளஙகுகிறது. (தேऽபி மாமேவ யஜநதி) அவாகளும—கீ3தை 7-7, 9-4 முதலானவிடஙகளில சொலலபபடடபடி, எலலாச சேதநாசேதநஙகளும எனனுடைய ஶரீரமாகையாலே அநத இநத்3ரன முதலான தே3வதைகளும எனனை அநதாயாமியாககக கொணடவாகளாகையால, இநத்3ரன் முதலான ஶப்33ஙகளும அநதாயாமியான என்னையே குறிபபவையாகையால உணமையில என்னையே ஆராதி4ககிருாகள ஆக இது வரையில அாஜுனனுடைய ஶங்கை அநுவாத3ம செயயபபடடது. இனி, 'அபபடி உன்னையே ஆராதி4ககும அவர்களுககு நீ ஏன் மோக்ஷததை

अन्वयं यथा वेदान्तवाक्यानि * चतुर्होतारो यत्र संपदं गच्छन्ति देवैः (य. आ. ३. ११. २१) इत्यादीनि विदधति; न तत्पूर्वकं यजन्ते। वेदान्तवाक्यजातं हि परमपुरुषशरीरतयाऽवस्थितानामिन्द्रादीनामाराध्यत्वं विदधत् आत्मभूतस्य परमपुरुषस्यैव साक्षादाराध्यत्वं विदधाति। चतु-

---

அருளுவதில்லை?' என்னும் கேள்விக்கு பதிலுரைக்கிறுன் கடைசி பத₃த்தாலே—(அவிதி₄பூர்வகம்) வேத₃விதி₄ப்படியல்லாமல் அவர்கள் என்னை ஆராதி₄க்கையாலேயே அவர்களுக்கு ஆராத₄னத்தின் பூர்ண ப₂லன் கிடைப்பதில்லை என்று கருத்து. ' விதி₄. ஸ்வஜ்ஞாநத₃வாரா யஸ்ய பூர்வ —காரணம், தத₃விதி₄பூர்வகம்; தத₃நயத₃விதி₄பூர்வகம்'' [வேத₃விதி₄யானது அறியப்பட்டு எதற்குப் பூர்வமாக—காரணமாக ஆகிறதோ அது விதி₄பூர்வகம், அப்படியல்லாதது அவிதி₄ பூர்வகம்] என்பது இதற்கு விக₃ரஹம். வேதா₃ந்த வாக்யங்கள் இந்திரன் முதலான தே₃வதைகளை யாக₃ம் முதலான காமங்களால் ஆராதி₄க்கத் தக்கவர்களாகச் சொல்லும்போது, ஆராத₄யனை என்னுடைய ஶரீரமாயிருப்பதாலேயே அவர்களுக்கு ஆராத₄னத்தில் அந்வயம் உண்டாவதாகக் கூறுகின்றன. தே₃வதைகளுக்கு அந்தர்யாமியான பரமபுருஷனுக்கே அக்காமங்கள் நேரே (இயல்வாக அல்லது முக்கியமாக) ஆராத₄னமாகின்றன என்றும், அந்தப் பரமபுருஷனுக்கு ஶரீரமாயிருக்கையாலே இந்த₃ராதி₃களுக்கும் ஆராத₄னத்தில் அந்வயம் ஏற்படுகிறது என்றும் வேதா₃ந்த வாக்யங்கள் கூறுகையாலே, பூர்வ பா₄க₃த்தில் இந்திரன் முதலான தே₃வதைகளை அந்தந்தக் காமங்களால் ஆராதி₄க்கத்தக்கவர்களாகச் சொன்னதோடு விரோத₄மில்லை. பூர்வபா₄க₃த்தில் இந்த₃ராதி₃களுக்கு யாக₃ங்களால் ஆராதி₄க்கப்படுகை சொல்லப்படுகிறது. வேதா₃ந்தங்களில் அந்த இந்த₃ராதி₃கள் பரமபுருஷனை அந்தர்யாமியாகக் கொண்டவர்கள் என்று அவர்களது ஸ்வரூபம் தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது. ஆகையால் எந்த முரண்பாடும் இல்லை. பரதாத்த₃நவித₃யை முதலானவற்றில் எம்பெருமானே உபாஸிக்கத்தக்கவனுயினும், உபாஸ்யனை அவனுடைய ஶரீரமாக இந்திரன் முதலானோர் அந்வயிப்பதுபோலே, இந்திரன் முதலானோரைக் குறித்த யாக₃ங்களிலும் ஹவிஸ்ஸுக்கு முக₂யோத்₃தே₃ஶ்யனுன் பரமபுருஷனுக்கு விஶேஷணமாக இந்திரன் முதலான தே₃வதைகள் அந்வயிக்கின்றனர் என்று கருத்து. இக்கருத்தை வேதா₃ந்த வாக்யங்கள் எங்கே சொல்லியிருக்கின்றன? எனில் ''அந்த ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா'' [யஜுர் ஆரண்யகம்

होतारः—अग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादीनि कर्माणि, यत्र—परमात्मन्यात्मतयाऽवस्थिते सत्येव तच्छरीरभूतैरिन्द्रादिदेवैः, संपदं गच्छन्ति — इन्द्रादिदेवतानामाराधनान्येतानि कर्माणीतीमां संपदं (इमं संबन्धं)? गच्छन्तीत्यर्थः ॥ २३ ॥

॥भा॥ अतस्त्रैविद्या इन्द्रादिशरीरस्य परमपुरुषस्याराधनान्येतानि कर्माणि; आराध्यश्च स एवेति न जानन्ति, ते च परिमितफलभागिनः च्यवनस्वभावाश्च भवन्ति; तदाह —

अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च ।
न तु मामभिजानन्ति तत्त्वेनातश्च्यवन्ति ते ॥ २४ ॥

24. அஹம ஹி ஸாவயஜஞாநாம பே₄ாகதா ச பரபு₄ரேவ ச ।
ந து மாமபி₄ஜாநநதி தததவேநாதமசயவநதி தே ॥

3-10-2] [ஸாவவயாபியான பரமாதமா ஜீவாகளை உளநுழைநது நியமிககிருன்] ''யஸய ஆதி₃தயமஶரீரம'' [ப₃ருஹ 7-7-9] [எவனுககு ஆதி₃தயன ஶரீரமோ] முதலான வேத₃ாநத வாகயஙகள ஆதி₃தயன முதலான எலலா தே₃வாகளுககும பரமாதமாவே அநதாயாமி எனறு காடடுகினறன இவவாககியஙகளையெலலாம உடகொணடு ''சதுாஹோதாரோ யதர ஸமபத₃ம க₃சசூநதி தே₃வை'' [யஜு ஆரணயகம 3 11 21] [அக₃னிஹோதரம, த₃ாஶபூாணமாஸம முதலான காமஙகள—பரமாதமாவானவன அநதராதமாவாயிருககையிலேயே அவனுககு ஶரீரமான இநத்₃ராதி₃ தே₃வதைகளோடு 'இநத₃ராதி₃ தே₃வதைகளுக்கு ஆராத₄னமாயிருபபவை இககாமஙகள' எனனும ஸமப₃நத₄த்தை அடைகினறன] எனனும வேத₃வாகயம, 'பரமபுருஷன அநதாயாமி' எனனும அறிவோடேயே இநத₃ராதி₃ தே₃வதைகளைக குறிதது யாக₃ஙகளைச செயய வேணடும என்று விதி₄தததன்றே (கௌநதேய!) மஹாஜஞானியான குநதியின் புதரனை நீ இநத வேத₃ாநத ஜஞானததுடன் ஸவத₄ாமததை அநுஷ்டி₂ககவேணடும எனறு கருதது ஆக, வேத₃ாநத விதி₄பபடி எமபெருமானை தே₃வதைகளுககு அநதாயாமியாக அநுஸநதி₄ககாமையாலேயே அநத யாக₃ஙகளுககுப ப₂லனைக அவாகளுககு எம்பெருமான மோக்ஷததை அருளுவதிலலை என்றதாயிறறு 23.

அஹம ஏவ ஹி — நானேயனறோ, **ஸாவயஜஞாநாம** — எலலா யாக₃ஙகளுககும, **போ₄கதா ச**—(அவறறை) அநு ப₄விபபவனுகவும, **பரபு₄ ச**—(அவறறிறகு) ப₂லனளிபபவ ஞகவும இருபபவன, **மாம**—(இததகைய) எனனை, **தே து**— பூாவப₄ாக₃மாதரநிஷட₂ாகளோவெனில, **ந தததவேந அபி₄-ஜாநநதி**—உளளபடி (அநதாயாமியாக) அறிவதிலலை. **அத சயவநதி**—ஆகையால முககிய ப₂லனிலிருநது நழுவி விடுகிருாகள.

---

24 ஆஙகனைதது வேளவிககு மாராத தியனுனே
பாஙகதனி ஞனே பலஙகொடுபபே—னீஙகெனனை
யிவவா றறியா ரிதனுலத தததுவததின்
அவவா நழுவுவாசாா வறறு

ஆஙகு—வேத₃ததில சொலலபபடும, **அனைத்து வேள விககும**—எலலா யாக₃ஙகளுககும, **ஆராததியன நானே**— ஆராதி₄ககபபடுபவன நானே. **அதனில்** — அவவேளவிக ளுககு, **நானே** — நானே, **பாஙகு பலன கொடுபபேன**— நனருகப ப₂லன கொடுபபேன, **ஈஙகு**—இவவிஷயததில, **என்னை** — எனனை, **இவவாறு அறியார்** — இவவணணம (உளளபடி) அறியாதவாகள, **இதனுல** — இதனுல, **அத தததுவததின சாாவறறு**—முறகூறிய மோக்ஷததை அடை யாமல, **அவவா(று) நழுவுவா** — 21 வது ஶலோகததில சொனனபடி நழுவும ப₂லனகளையே பெறுவா.

---

24. 'அவிதி₄பூாவகம' என்று சென்ற ஶலோகததில சொன் னதை இநத ஶலோகததில விவரிககிருன. கேவலபூாவப₄ாக₃நிஷ ட₂ாகள 'இநத₃ராதி₃தே₃வதைகளுககு அநதாயாமியான பரமபுருஷ னுககு ஆராத₄னமாயிருபபவை இககாமஙகள, இவறருல ஆராதி₄ககப படுபவனும அபபரமபுருஷனே' எனறு அறியாமையாலே அளவுளள அலபாஸதி₂ரப₂லனகளை அடைபவாகளாய, அநநதஸதி₂ரப₂லனுன மோக்ஷததினினறும நழுவுகினறனா எனகிருன இநத ஶலோகததில. (அஹமேவ ஹி ஸாவயஜஞாநாம போ₄கதா) நானேயனறோ இந திரன முதலானுரைக குறிதது. பூாவப₄ாக₃ஙகளில விதி₄ககபபடும

॥भा॥ प्रभुरेव च—तत्र तत्र फलप्रदाता चाहमेवेत्यर्थः॥२४॥

எலலா யாக3ஙகளேயும அநுப4விபபவன. (போ4கதா) அநத யாக3ஙக ளால இயலபாகவும, முககியமாகவும ஆராதி4ககபபடுபவன இநத3 ராதி3களுககு அந்தராமியான நானேயாகையாலே, நானே அவறறை அநுப4விபபவன எனறு கருதது. "செயகைபபயன உணபேனும யானேயெனனும செயயகமலககணணன ஏறககொலோ" [திருவாய 5-6-4] எனறு ப4ாவநாபரகாஷததாலே பேசுமபோது நமமாழவாா இதை விவரிததாா. (அஹமேவ ஹி பரபு4 ச) நானேயனறோ அநத எலலா யாக3ஙகளுககும ப2லனளிககும பரபு4வாகவும இருக கிறேன். "க3தி பா4ததா பரபு4." [கீ3தை 9-18] முதலானவிடங களிறபோலே, 'நியமிபபவன்' எனறு 'பரபு4' ஶப3த3ததுககுப் பொருள கொணடால 'எலலா யஜஞஙகளேயும நியமிபபவன' என்று கூறுவதில பரகரண ஸவாரஸயமிலலாமையாலே 'எலலா யஜஞஙகளுககும ப2லனளிபபவனுயிருபபதன மூலம பரபு4வாயிருபப வன்' எனறு பொருள கொளளுவதே பொருநதும: (தே து மாம் ந தததவேந அபி4ஜாநநதி) முறகூறிய கேவல பூாவபா4க3நிஷட2ர் கள இவவணணமாக என்னே எலலா யஜஞஙகளுககும ஆராத்4யனு கவும, ப2லபரத3னுகவும உளளபடி அறிவதிலலே. (அத சயவநதி) ஆகையால அககாமஙகளுககு முக்கிய ப2லனுன மோக்ஷததினின்றும நழுவிவிடுகிறுாகள; அலபாஸதி2ர ப2லனகளேயே பெறறுவிடுகிறுர் கள. உணமையில அவாகள் செயயும காமஙகள் எனனேயே ஆரா தி4பபவையாயினும, அவாகள் அதை அறியாமையாலே முக2ய ப2லனுன மோக்ஷததைப பெறுவதிலலே என் பரமகருணேயினுலே அவர்கள விருமபும அலபாஸதி2ர ப2லனகளே அநத தே3வதைகள மூலமாக நானே அளிககிறேன்—எனறு முன் ஶலோகததின அவதாரி கையில எழுபபபபடட அாஜுனனின் ஐயததிறகு பதில கூறினு யிறறு. "அத தததவேந சயவநதி" என்று அநவயிதது, ததத- வேந என்பது மோக்ஷததைக குறிபபதாகவும, ஐநதாம வேறறு மையின் ஆாதத2ததில மூன்றும வேறறுமை வநதுளளதாகவும கொணடாலும இபபொருளே ஸித்3தி4ககும. "ப2லமத உபபததே" [3-2-37] [போ4க3மோக்ஷ ப2லன்கள பரமாதமாவிடமிருந்தே கிடைக கின்றன, அபபடிக கொளவதே பொருநதியிருககையால.] என்று இவவிஷயம ப3ரஹ்ம ஸூததரததிலும சொலலபபடடது 'அஹ மேவ போ4கதா ச ப்ரபு4' என்ற ஏவகாரததிறகு—இநத்3ராதி3களேக குறிதத யாக3ம முதலானவறறிறகு ஆராத்4யனுயிருநது ப2லனளிப பவன் தானுயிருபபது போலே எனனேக குறிதத ஆராத4னஙக

॥ भा ॥ अहो महदिदं वैचित्र्यम्, यदेकस्मिन्नेव कर्मणि वर्तमानास्सङ्कल्पमात्रभेदेन केचिदत्यल्पफलभागिनश्च्यवनस्वभावाश्च भवन्ति; केचनानवधिकातिशयानन्दपरमपुरुषप्राप्तिरूपफलभागिनोऽपुनरावर्तिनश्च भवन्तीत्याह—

यान्ति देवव्रता देवान् पितॄन् यान्ति पितृव्रताः।
भूतानि यान्ति भूतेज्याः यान्ति मद्याजिनोऽपि माम्॥ २५॥

25. யாநதி தே3வவரதா தே3வாந பிதருந யாநதி பிதருவரதா ।
பூ4தாநி யாநதி பூ4தேஜயா யாநதி மத3யாஜிநோऽபி மாம॥

தே3வவரதா —‘(இநதிரன முதலான) தே3வாகளைக குறிதது யாக3ம செயவோம’ எனனும ஸஙகலபமுடையவாகள, தே3வாந—தே3வாகளை, யாநதி—அடைகிறாகள, பிதருவரதா —‘பிதருககளைக குறிதது யாக3ம செயவோம’ எனனும ஸஙகலபமுடையவாகள, பிதருந—பிதருககளை, யாநதி—அடைகிறாகள, பூ4தேஜயா —‘பூ4தஙகளைககுறிதது யாக3ம செயவோம’ எனனும ஸஙகலபமுடையவாகள, பூ4தாநி—அநத பூ4தஙகளை, யாந்தி — அடைகிறாகள, மத3யாஜிந அபி—(அநத யாக3ஙகளாலேயே) எனனை ஆராதி4பபவாகள, மாம யாநதி—எனனை அடைகிறாகள.

---

25 தேவா தமையணைந்தாா செனறடைவ ராஙகவரை
யாவா பிதுககளபா லாஙகணைநதாா—மேவுவரப
பூதத்தை யாஙகணைநதாா பொனறுது சோவரெனைப்
பாதத தணைநதாரென பால.

ளுககு ஆராத4யனுயிருநது ப2லனளிபபவன வேறொருவனிலலை எனறு கருததும. ‘ஹி’ எனனும ஶப3த3ததாலே முன ஶலோக வயாக2யானததில எடுககபபடட வேத3ாநத வாகயஙகளில இவவாத தம பரஸித3த4மாயிருபபது எனறு காட்டுகிறுன ஆக, இநத்3ராதி3 தே3வதைகளைக குறிதத யாக3ஙகள பரமபுருஷனுககு ஆராத4னமா கின்றன எனறு அறிநதவாகளுககே மோக்ஷப2லனும, அபபடி அறி யாதவாகளுககு அலபாஸதிர ப2லனகளும கிடைககும எனறு கூறபபடடதாயிறறு 24.

॥भा॥ व्रतशब्दस्सङ्कल्पवाची ; देवव्रताः—दर्शपूर्णमासादिभिः कर्मभिः इन्द्रादीन्यजामह इति इन्द्रादियजनसङ्कल्पा ये, त इन्द्रादीन्

தேவா தமை அணைநதாா — தே₃வாகளை யாக₃ஙகளால ஆராதி₄பபவாகள, ஆஙகு சென்று அவரை அடைவா— அததேவருலகம சென்று அவாகளை அடைவா, யாவா பிதுககள பால ஆஙகு அணைநதாா—எவாகள பிதருககளை (அவாகளுககுரிய) யாக₃ஙகளால ஆராதி₄ககிருாகளோ, (ஆஙகு சென்று அவரை அடைவா—அவாகள அபபிதருக களின உலகம சென்று அபபிதருககளை அடைவா,) பூததை அணைநதாா—பூ₄தஙகளைக குறிதது யாக₃ம முத லானவை செயது ஆராதி₄பபவாகள, அபபூததை ஆஙகு மேவுவா—அநத பூ₄தஙகளை பூதலோகததில அடைவா, என பால அணைநதாா—(அதே யஜ்ஞம முதலானவறறால) என்னை ஆராதி₄பபவாகள, பொனறுது—(அவாகளைபபோல) அழி யாமல, என்னை பாதததுசோவா—என திருவடிகளை அடைவா.

---

25. ஒரே காமம அலபாஸதி₂ரமான பே₄ாக₃ஙகளுககும, அநநத ஸதி₂ரபூ₂லமான மோக்ஷததிறகும எபபடி ஸாத₄னமாக முடியும ? என்னும கேளவியெழ, அவரவா ஸஙகலபததின வாசியினுலே இபபடிப ப₂லனில நெடுவாசி ஏறபடுகிறது என்று காட்டுகிருன் இநத ஶலோகததில, "ஆகா! இது எவவளவு பெரிய விசிததிர மாயுளளது! ஒரே வித₄மான காமததை அனுஷ்டி₂ப்பவாகளில— தஙகளுடைய ஸஙகலபம ஒன்று மாததிரம வேறுபடுவதாலே சிலா மிக அறபமான ப₂லனை அடைநது ஸமஸாரததில உழலபவாக ளாகவும, வேறுசிலா எலலையறற ஆனநத₃ஸவரூபியான பரம புருஷனை அடைவதாகிற பேரினபததைபபெறறு, ஸமஸாரததிறகுத் திருமபி வராதவாகளாய மோக்ஷஸாமராஜயததில நிதயானநத₃ மடைபவாகளாகவும ஆகினறனரே!" என்று தன வியபபைக காட்டு கிருன் கணணன் இநத ஶலோகததில. ஜயோதிஷடோமம, காரீரி முத லான யாக₃ஙகளில—ஸவாகக₃ததை அடைவது, மழையை அடைவது முதலிய ப₂லனில விருபபததில வேறுபாட்டால ஏறபடும ஸஙகலபத தின வேறுபாட்டால நெடுவாசிபபட்ட ப₂லனகள கிடைபபதைக காண கிறோமன்றோ. அதுபோல இதுவும பொருநதும என்று கருதது.

देवान् यान्ति। ये च पितृयज्ञादिभिः पितॄन् यजामह इति पितृयजन-सङ्कल्पाः; ते पितॄन् यान्ति। ये च यक्षरक्षःपिशाचादीनि भूतानि यजामह इति भूतयजनसङ्कल्पाः, ते भूतानि यान्ति। ये तु तैरेव यज्ञैः देवपितृभूतशरीरकं परमात्मानं भगवन्तं वासुदेवं यजामह इति

(தே₃வவரதா தே₃வாந யாநதி) "த₃ராஶபூாணமாஸம முதலான யஜஞஙகளால இநதிரன் முதலான தே₃வாகளைக குறிதது யாக₃ம செயகிறோம" எனறு இநத₃ராதி₃களைக குறிதது யாக₃ம செயவதாக ஸஙகலபிபபவாகள இநதிரன முதலான அநத தே₃வாகளையே அடைகிறாகள இஙகு இபபடி ஸஙகலபிபபதில வேறுபாட்டாலேயே ப₂லனில வேறுபாடு ஏறபடுகிறதாகையால 'வரத' ஶப₃த₃ம ஸஙகலபததைக குறிபபதாகக கொளளவேணடும. 'தே₃வவரதா' எனபதறகு 'தே₃வேஷு வரதம யேஷாம தே-தே₃வவரதா' எனறு விக₃ரஹம மேலேயுளள 'பூ₄தேஜயா:' என்பதறகு "பூ₄தாந் உத்₃தி₃ஶய இஜயா யேஷாம தே-பூ₄தேஜயா" [பூ₄தஙகளைககுறிதது யாக₃ம செயபவாகள பூ₄தேஜ்யாகள] எனறு விக₃ரஹம நாலு பாத₃ததிலும ஏகரூபமாயிருககவேணடுமாகையாலே முதலிரணடு பாத₃ஙகளில பினனிரணடு பாத₃ஙகளில உளள யாக₃ததையும, பினனிரணடு பாத₃ஙகளில முதலிரணடிலுளள வரதததையும சோததுபபொருள கொளளவேணடும. (பிதருவரதா பிதரூந யாநதி) "பிதருயஜஞம முதலானவறறால பிதருககளைக குறிதது யாக₃ம செயகிறோம" எனறு பிதருககளைக குறிதது யாக₃ம செயவதாக ஸஙகலபிபபவாகள பிதருககளையே அடைகிறாகள (பூ₄தேஜயா பூ₄தாநி யாநதி) "பூ₄த யஜஞஙகளாலே யக்ஷாகள, ராக்ஷஸர்கள, பிஶாசஙகள முதலான பூ₄தக₃ணஙகளைக குறிதது யாக₃ம செயகிறோம" எனறு பூ₄தக₃ணஙகளைக குறிதது யாக₃ம செயவதாக ஸஙகலபிபபவாகள பூ₄தஙகளை அடைகிறாகள. யாக₃ம செயயததககவாகளைப பறறியதாகையாலே இஙகு 'பூ₄த' ஶப₃த₃ம பஞசபூ₄தஙகளையோ, ஜீவராஶிகளையோ குறிககாமல, ராஜஸ தாமஸ ஜனஙகளால உபாஸிககபபடும முற கூறிய பூ₄தக₃ணஙகளைக குறிககிறது (மத₃யாஜிந அபி மாம யாநதி) "அநத தே₃வயஜஞஙகளாலும, பிதருயஜஞஙகளாலும, பூ₄தயஜஞஙகளாலும அநத தே₃வாகள, பிதருககள, பூ₄தஙகளுககு அநதாயாமியாயுளளவனாய, பரமாதமாவாய, ஜஞானஶகதி₃கு₃ணபூாணனாயிருககும வாஸுதே₃வனைக குறிதது யாக₃ம செயகிறோம" எனறு

मां यजन्ते, ते मद्याजिनो मामेव यान्ति। देवादिव्रताः देवादीन् प्राप्य तैस्सह परिमितं भोगं भुक्त्वा तेषां विनाशकाले तैस्सह विनष्टा भवन्ति। मद्याजिनस्तु मां—अनादिनिधनं सर्वज्ञं सत्यसङ्कल्पं अनवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुणगणमहोदधिं अनवधिकातिशयानन्दं प्राप्य न पुनर्निवर्तन्त इत्यर्थः॥ २५॥

எனனைக குறிதது யாக3ம செயவதாக ஸஙகலபிபபவாகள எனனையே அடைகிறாகள நாலு பாத3ஙகளிலும முறையே 'தே3வாகளை அடைகிறாகள' 'பித்ருககளை அடைகிறாகள' 'பூ4தஙகளை அடைகிறாகள' 'எனனையே அடைகிறாகள்' எனறு கூறி யிருபபது — "தே3வ பிதரு பூ4தஙகளைக குறிதது யாக3ம செயபவாகள அவரவாகளை அடைநது அவரவாகளுககுரிய அளவுளள போ4க3ததை அவாகளோடு அநுப4விதது, அவாகள அழியுமபோது அவாகளோடு அழிநதுவிடுகிறாகள எனனைககுறிதது யாக3ம செயபவாகளோவெனில அபபடியலல, நான் ஆதி3யும அநதமும அறறவனுகையாலும், அடியாாகளுடைய விரோதி4களை அறியும ஸாவஜ்ஞனுகையாலும, அவாகளுடைய விருபபதததை நிறைவேறற வலல ஶகதியுடையவனுய, பரமபத3ததில தனனையடைநத அவா களை 'ஒருபோதும திருபபியனுபபமாட்டேன' எனறு ஸஙகலபிததிருப பவனுன ஸதயஸஙகலபனுகையாலும, எலலையறற மேனமையை யுடையவையாய,கணககறறவையான கலயாண கு3ணஸமூஹஙகளுக்கு ஓா கடலாயுளளவனுகையாலும, எலலையறற மேன்மையையுடைய ஆனநத3ஸவரூபியாகையாலும என்னைக குறிதது யாக3ம செயப வாகள எககாரணததாலும திருமபிவருவதிலலை தலைசிறநத ப3ரஹ மானநத3ததை அநுப4விககையாலே தாஙகளாகத திருமபிவரவும் மாட்டார்கள்" என்னும கருததுடையது இநத ஶலோகமும முநதிய இரு ஶலோகஙகளும மஹாப4ாரததில ஶாநதிபாவததில மோக்ஷ த4ாமததிலுளள "சதுாவித4ா மம ஜநா" எனறு தொடஙகும மூன் றரை ஶ்லோகஙகளாலே விளககபபடடுளளன எனபது எடடாவது அததியாயததின் 23 24 ஶலோக அவதாரிகையில கைவலய ஸித்3த4ாஞஜன்த்தில 75 வது பாராவில (த்3விதீயஷடகம பககம் 332-334) விரிவாக நிருபிககபபடடது இஙகும அநுஸநதி4ககத தக்கது. ஆக, இநத ஶ்லோகததால ஸஙகலபததின் வேறுபாட்டாலே ப2லனில நெடுவாசி ஏறபடுகிறது எனறு நிருபிககபபடடது 25.

॥भा॥ मद्याजिनामयमपि विशेषोऽस्तीत्याह—

पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति।
तदहं भक्त्युपहृतमश्नामि प्रयतात्मनः॥ २६॥

26. பதரம புஷபம ப₂லம தோயம யோ மே ப₄கதயா பரயசச₂தி।
தத₃ஹம ப₄கதயுபஹருதமஶநாமி பரயதாதமந ॥

ய —எவஞெருவன, **பதரம**—இலையையாவது, **புஷபம**—பூவையாவது, **ப₂லம**—பழததையாவது, **தோயம**—நீரையாவது, **மே**—எனககு, **ப₄கதயா**—அனபோடு, **பரயசச₂தி**—ஸமாபபிககிருனே, **ப்ரயதாதமந**—பரிஶுத₃த₄மான நெஞசுடைய அவனுடைய, **ப₄கதயுபஹருதம தத**—அததகைய அனபாலிடபபடட அபபொருளை, **அஹம**—நான, **அஶநாமி**—உணகிறேன.

---

26. பததிரமும பூவும பழமும புனலுமெனக
கொததியலும பததி யுடனுதவி—சுததிய
தூமனததான றநததனைத துயபபனவ னபபததி
யாமனதத தெனறுநா ஞாந்து.

பததிரமும—இலையையாவது, **பூவும**—பூவையாவது, **பழமும**—பழததையாவது, **புனலும**—நீரையாவது, **எனககு ஒத்து இயலும பததியுடன உதவி**—எனககுத தகுதியாகச செயயபபடும அனபோடு ஸமாபபிதது, **சுத்திய தூமனத தான அவன**—நினைவில ஶுத₃தி₄யோடு கூடிய தூயநெஞசையுடையவன, **தந்தததனை**—அளிதத பொருளை, **நான**—நான, **அபபததியாம மனததெனறு**—அததகைய ப₄கதியோடு கூடிய நெஞசினுல அளிககபபடடதெனறு, **ஆநது துயபபன**—ஆசையோடு உணபேன.

---

26 செனற ஶலோகததில ஒரே விதₛமான முயறசியைச் செயபவர்களுககு ஸஙகலபததின் வேறுபாடடாலே பூலன்கள மிகவும வேறுபடடிருபபதைக காடடினன் இநத ஶலோகத்தில '' என்னை ஆராதிₛபபதறகு யஜஞம முதலான பெரிய முயற்சிகளைச செயயவேணடி

॥ भा ॥ सर्वसुलभं पत्रं वा पुष्पं वा फलं वा तोयं वा यो भक्त्या मे प्रयच्छति—अत्यर्थमत्प्रियत्वेन तत्प्रदानेन विनाऽऽत्मधारणमलभ-

யதுமிலலே. நான ஆராத₄னேககு மிக எளியவன'' எனறு காடடு கிருன 'பரிவதிலீசனேபபாடி' [திருவாய 1-6] என்று தொடஙகும் திருவாயமொழியில நமமாழவாா இநத ஶலோகததை விவரிததருளி ஞா. (பதரம புஷபம ப₂லம தோயம) இலையையாவது, பூவையா வது, பழததையாவது, நீரையாவது எமபெருமானுல படைககப பட்ட இவவுலகில இவையெலலாம எலலாக காலஙகளிலும யதே₂ஷட மாகக கிடைககையாலே எவனும எமபெருமானே ஆராதி₄பபதறகு இவறறை எளிதில பெறலாம என்று கருதது மரம முதலில தளிா விடடு, பிறகு பூத்து, பிறகு பழுககிறதாகையாலே 'பதரம புஷபம ப₂லம' எனறு சொலலபபடடது. ஸமாஸமாககாமையாலும, 'ச'கா ரததை இடாமையாலும, இலையாவது, பூவாவது பழமாவது ஏதே னும ஒனறு போதும எனறு உணாததபபடுகிறது. "அஙயத பூாணதபாம குமப₄ாத அஙயதபாத₃ாவநேஜநாத। அஙயத குஶல ஸமபரஶாநாத சேசசதி ஜநாதத₃ந ॥" [ப₄ாரதம உத₃யோகபாவம 87-13] [ஒரு பூாணகுமப₄ததையோ, திருவடியை விளககுவதையோ, குஶலபரஶ்னம செயவதையோ தவிர வேறு எதையும கணணன் எதிாபாாபபதிலலே] எனறு சொலலபபடடதனறே. இனன இலே, இனன பூ, இனன பழம எனறு விஶேஷியாமையாலே இவனுககு ஆகாத இலேயிலலே, பூவிலலே, பழமிலலே, எது கிடைககிறதோ அதை இடலாம எனறு உணாததபபடுகிறது. "புரிவதுவும புகை பூவே" [திருவாய 1-6-1] எனருா நமமாழவாரும. இவவிடத் தில ஈடடில உளள ஐதிஹயம இஙகு அநுஸநதி₄ககததககது அதா வது —"கூளததையிடடுப புகைததாலும போதும; கணடஙகததிரிப் பூவை இடடாலும போதும" எனறு ப₄டடா அருளிசசெயய, "ந கணடகாலிகா புஷபம தே₃வாய விநிவேத₃யேத [கணடஙகததிரிப் பூவை எமபெருமானுககு ஸமாபபிககலாகாது] எனறு ஶாஸதரம நிஷேதி₄ததிருககிறதே" என்று நஞ்ஜீயா கேடக, "எமபெருமா னுககு ஆகாது எனனும நினேவினுல தளளிறறலல, பறிககிற அடிய வாகள கையில முள குததும எனனும காரணததினுல முளளுடைய கணடஙகததிரிபபூவை ஶாஸதரம தவிாததது" எனறு ப₄டடர் அருளிசசெயதாராம (தோயம) முறகூறிய மூனறுககுபபின நீரை எடுததது இது அனேவாககும மிக எளிதில கிடைககும என் பதைக கருதி. இதைப பெறுவதறகுப பணசெலவோ, ஶரீர

ஶ்ரமமோ படவேண்டாமாகையாலே, 'பரம தரித்ரனும் ஶக்தியற்ற வனுங்கூட நீரையாவது இடலாம்' என்று கருத்து ''பத்ரேஷு புஷ்பேஷு பலேஷு தோயேஷு அக்ரீதலப்யேஷு ஸதைவ ஸத்ஸு। ப்கத்யேகலப்யே புருஷே புராணே முக்த்யை கிமர்த்தம் க்ரியதே ந யத்ந ॥'' [கருடபுராண பூர்வகண்டம் 219-34] [இலை பூ, பழம், நீர் ஆகியவை விலையில்லாமல் ஏராளமாக எப்போதும் கிடைக்கும்போது, பக்தி ஒன்றினாலேயே அடையத்தக்க புராணபுருஷனைக் குறித்து (இவற்றை ஸமர்ப்பிப்பதன் மூலம்) மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஸம்ஸாரிகளால் ஏன் யத்னம் செய்யப்படுவதில்லை?] என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ. (ய) எவனொருவன் இப்படி பொதுப்படையாக 'எவனொருவன்' என்று கூறுகையால், குற்றம் செய்தவன், குற்றமற்றவன், அறிவிலி, அறிவாளி முதலான வாசியில்லாமல் எவனும் இவனை இவ்வெளிய பொருள்களை ஸமர்ப்பித்து ஆஶ்ரயிக்கலாம் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. 'மாம் ஹி பார்த்த' என்று தொடங்கும் 32-வது ஶ்லோகத்தில் இதைக் கண்ணனே அடுத்தபடி சொல்லப்போகிறானன்றோ. ''புனத்தினைக்கிள்ளிப் புதுவவிகாட்டி உன் பொன்னடி வாழ்கவென்று, இனக்குறவர் புதியதுண்ணும் எழில் மாலிருஞ்சோலை எந்தாய்'' [பெரியாழ-திரு 5 3-3] என்று ஜாதியில் தாழ்ந்த குறவர்கள் விரும்பி ஸமர்ப்பிக்குமவற்றையும் ஆசையோடு ஏற்றுக்கொள்ளுமவன் மாலிருஞ்சோலையெந்தை என்று பெரியாழ்வாரும் காட்டினாரன்றோ. துர்வாஸர் ஶிஷ்யர்களோடு உண்ணவந்த சமயத்தில் த்ரௌபதி இவனுக்கு ஒரு கீரை இலையை இட்டாள். வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன் வியன்கோதை சூடிக் களைந்த மாலைகளைக் கொடுத்தாள் பட்டர்பிரானும், தொண்டரடிப்பொடிகளும், பூவைவிற்று வயிறு வளர்க்கும் மாலாகாரரும் மாலைகளைக் கொடுத்தனர் விலங்கான கஜேந்த்ராழ்வானும் பூவையிட்டான். குயவரான குறும்பறுத்தநம்பி மண்மற்ற மண்பூவையும் இட்டார். வேடுவிச்சியான சபரி கனியை உண்பித்தாள். விதுரர் ஸமயக் போஜனம் செய்வித்தார் பரத்வாஜர் விருந்திட்டார். பரம தரித்ரனான குசேலன் அவலையிட்டான் நீரையாவது தூவி இவனுக்கு அன்புடன் திருவாராதனம் செய்து தலைசிறந்த பேறுபெற்றவர்கள் கணக்கிலடங்கார். (யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி) எவனொருவன் எனக்கு அன்புடன் அளிக்கிறானோ இடும் திரவ்யத்தில் ஏற்றத்தாழ்வைப் பார்ப்பதில்லை இடுகிறவனுடைய ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞானங்களில் ஏற்றத்தாழ்வையும் பார்ப்பதில்லை இடுகிறவனுடைய நெஞ்சில் ஈரத்தையே பார்க்கிறேன் என்று கருத்து (பக்த்யா ப்ரயச்சதி)

मानतया तदेकप्रयोजनो यो मे पत्रादिकं ददाति ; तस्य प्रयतात्मनः—तत्प्रदानैकप्रयोजनत्वरूपशुद्धियुक्तमनसः, तत्—तथाविधभक्त्युपहृतम् ,

---

என்னிடம் மிகவும் ப்ரீதியுடையவனாகையாலே ஏதாவது ஒன்றை எனக்கென்று இட்டாலொழியத் தன் உயிர் த4ரிக்கமாட்டாமையாலே அப்படி இடுவதையே பயனாகக்கொண்டு என் திருவடிகளில் ஏதாவது ஒன்றை ஸமர்ப்பிக்கிறான் என்று கருத்து. இதனால் இவ்வுலகப் ப2லன்களையோ, மோக்ஷமுள்ளிட்ட மறுமைப் ப2லன்களையோ, தன் பாபபரிஹாரத்தையோ ப2லனாகக் கருதி ஒன்றையளிப்பவனல்லன் இவன் என்றும், ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்திநிஷ்ட2னான மஹாத்மாவே இங்கு கருதப்படுபவன் என்றும் விளங்குகிறது. மோக்ஷோபாயமான ப4க்தியை விதி4க்கும் இந்த ப்ரகரணத்தில், இப்படி ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியையே வலியுறுத்திச் சொல்வதிலிருந்து, உபாஸகர்களுக்கு, மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாக ப4க்தியை விதி4ப்பதும், அவர்களையும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனப4க்திநிஷ்ட2ர்களாக ஆக்குவதற்கே என்று விளங்குகிறது. (ப்ரயதாத்மந: ப4க்த்யுபஹ்ருதம் தத்) பரிஶுத்3த4மான நெஞ்சையுடைய அவனாலே அப்படி அன்பாலே இடப்பட்ட இலை முதலான அந்தப் பொருளை (ப்ரயதாத்மந:) 'ப4க்த்யா' என்று ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் நெஞ்சில் ஈரத்தை வலியுறுத்திய படியாலே, இங்கு ஆத்மஶப்3த3ம் நெஞ்சைக் குறிப்பது உசிதம். அந்த நெஞ்சுக்கு 'ப்ரயத' ஶப்3த3த்தால் காட்டப்படும் பரிஶுத்3தி4யாவது—தன்னால் அளிக்கப்பட்ட பொருளுக்குப் பயனாக ஒன்றைக் கணிசியாமல், தாய் தந்தை முதலான எல்லா உறவும் உடைய இவனது திருவடிகளில் ஒன்றை இடுவது ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகும் என்று நினைத்திருக்கையேயாகும். "தஸ்ய தாம்ரதலௌ தாத! சரணௌ ஸுப்ரதிஷ்டி2தௌ। ஸுஜாதம்ருது3ரக்தாபி4ர் அங்கு3லீபி4ரலங்க்ருதௌ। ப்ரயதேந மயா மூர்த்4நா க்3ருஹீத்வா ஹ்யபி4வாதி3தௌ॥" [பா4ரதம் வநபர்வம் 188-133] [அப்பா! நன்கு நிலை நிற்பவையாய், சிவந்த உள்ளங்கால்களை உடையவையாய், அழகிய வெண்மைமிக்க சிவந்த விரல்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவையான அவனுடைய இரு திருவடிகளும் (நெஞ்சில் ஒரு பயனை எதிர்பாராமையாகிற) ஶுத்3தி4யோடு கூடிய என்னால் தலையாலே தாங்கி வணங்கப்பெற்றன.] முதலான இடங்களில் ப்ராப்தமானது என்றும், மிக இனியது என்றும் ஈடுபடாமல், ஒரு பயன் கருதி ப4க3வத்3 விஷயத்தில் ஈடுபடுவதே அஶுத்3தி4 என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. இதனால்

புணயகாரியஙகளேச செயயுமபோது ஸவர்கக₃ம முதலான ப₂லன் களில ஈடுபடுவதும, காம ஜஞான ப₄கதிகளேயுப, வேலேசெயது கூலி பெறுவதுபோலே மோக்ஷததுககு உபாயமாயிருபபவை எனறு நிளேதது அவறறில ஈடுபடுவதுஙகூட நெஞசுககு அஶுத்₃தி₄ எனறு உணாத தபபடுகிறது. ''தபோ ந கலக அத₄யயநம ந கலக ஸவாப₄ாவிகோ வேத₃விதி₄ா ந கலக। பரஸஹ்ய விததாஹரணம ந கலக தாந யேவ ப₄ாவோபஹ்ருதாநி கலக ॥'' [ப₄ாரதம ஆதி₃பாவம 1-301] [தவம குறறமுடையதனறு. அநதணாககியல்வான வேத₃ததைக கறபது குறறமுடையதனறு, வேத₃ததைக கறபிபபதும குறற முடையதன்று முயனறு பணம ஸமபாதி₂ப்பதும குற்றமுடைய தனறு ஆனுல இககாரியஙகளே நிளேவில ஶுத₃தி₄யிலலாமல செயயபபடடால குறறமுடையவையாகும.] எனறு சொலலபபடட தனறே (ப₄கதயுபஹ்ருதம தத) அததகைய ஸவயம பரயோஜன ப₄கதியினுலே அளிககபபடட அபபொருளே 'ப₄கதயா எனறு முற் பாதியில சொனனதையே 'ப₄கதயுபஹ்ருதம' எனறு மறுபடியும் சொலலுகையாலே, எமபெருமான இவனிடம ஈடுபடுவதறகுக காரணம இநத ப₄கதியே எனறு உணாததபபடுகிறது ''அணவபயுப ஹ்ருதம ப₄கதை பரேமணு பூ₄ாயேவ மே ப₄வேத। பூ₄ாயபய ப₄கதோபஹ்ருதம ந மே தோஷாய ஜாயதே'' [ப₄ாக₃வதம் 10-81-2] [எனனுடைய ப₄கதாகளால ஸமாபபிககபபடடது அணு வாஞலும, அவாகளுடைய அன்பைக காணுமபோது அது எனககு மிகபபெரிதாக ஆகினறது ப₄கதியறறவாகள மிகப பெரியதையிட டாலும எனககு அது திருபதியளிபபதிலலே.] எனறு சோதிவாய திறநது தானே அருளிசசெயதானனறே 'பரயதாதமந ப₄கதயு பஹ்ருதம தத' எனறு விஶேஷிககையாலே, ஒரு பயனேக கருதி அளிககபபடட பொருளகளில இவனுககுத திருபதி ஏறபடுவதிலலே எனறு விளஙகுகிறது. ''களளாா துழாயும கணவலரும கூவிளேயும, முளளாா முளரியும ஆமபலும முன கணடககால புளளாயோரேனமாயப புககிடநதான பொனனடிககெனறு உளளாதாருளளததை உளள மாக கொளளோமே'' [பெரியதிரு 11-7-6] எனறு திருமஙகையாழ வாரும 'நலலது கணடால நாராயணனுககே எனறு நிளேயாதாா நெஞசு நெஞசேயலல எனறு அருளிஞரனறே (அஹம அஶநாமி) எலலாவித₄மான பெருமைகளே உடையவனுயிருநதபோதிலும நான் இததகைய ப₄க்தியுடையவன இடட அலபத₃ரவயததை, பதது நாள படடினி கிடநதவன, பெருஞசோறறைக கணடவுடன வாரி வாரி உணபதுபோலே மேல விழுநது அநுப₄விககிறேன. (அஹம்)

अहम्—सर्वेश्वरो निखिलजगदुदयविभवलयलीलोऽवाप्तसमस्तकामस्सत्यसङ्कल्पोऽनवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुणगणस्स्वाभाविकानवधिकातिशयानन्दस्वानुभवे वर्तमानोऽपि, मनोरथपथदूरवर्ति प्रियं प्राप्येवाश्नामि।

உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஈஶ்வரனாயிருந்தபோதிலும், என்னுடைய பொருள்களில் ஒன்றை எனக்கு இவன் இடுவதைக் கண்டு அதில் மேல்விழுகிறேன் அன்போடு இடுகையாலே. இந்திரன் முதலான தே3வர்கள் தங்களுடைய ஶக்தி வளர்வதற்காகத் தம் ப4க்தர்களிடும் ஹவிர்ப்ப4ாக3த்தை ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். ஸர்வேஶ்வரனான எனக்கு ஒன்றைப் பெற்று ஶக்தி வளரவேண்டிய அவசியமில்லையாயினும், சேதநனுடைய அன்புக்கு ஏங்கி நிற்பவனாகையால் இவன் அன்போடு இட்டதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். (அஹம்) எல்லா உலகையும் படைத்தளித்தழிப்பதை விளையாட்டாகக் கொண்டவனாயினும், இவன் நெஞ்சில் ஶுத்3தி4யைப் பார்த்து என்னால் படைக்கப்பட்டதொரு சிறு பொருளை இட்டாலும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். (அஹம்) எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறப்பெற்ற அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாயிருந்தபோதிலும், இவன் அன்போடு இட்டதாகையாலே, கிடைக்காதது கிடைத்ததுபோலே அதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். (அஹம்) ஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கையாலே ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே எதையும் வரவழைத்துக்கொள்ள ஶக்தியுடையவனாயிருந்தபோதிலும், அப்படிச்செய்யாமல் அன்பாலே இவன் இட்டதுகொண்டு திருப்தியடைகிறேன். (அஹம்) எல்லையற்ற பெருமையையுடைய கணக்கற்ற கல்யாணகு3ணக3ணங்களை உடையவனாகையாலும், இயல்வானதாய், எல்லையற்ற பெருமையையுடைய ஆனந்த3மயமான என்னுடைய ஸ்வரூபானுப4வத்தை எப்போதும் செய்பவனாகையாலும், ஸ்வரூபத்தாலும், கு3ணங்களாலும் எல்லையற்ற ஆனந்த3த்தையும், திருப்தியையும் பெற்றிருக்கும் எனக்கு, இவன் இட்டதுகொண்டு ஓரானந்த3ம் உண்டாக வேண்டிய அவசியமில்லையாயினும், அன்புடன் இவனிட்டதுகொண்டு பேரானந்த3ப்படுகிறேன் (அஶ்நாமி) இவன் என்னிடம் அன்பின் மிகுதியாலே கலங்கி, என்னுடைய பொருளை எனக்கு இடுவதுபோலே, நானும் இவனிடம் அன்பின் மிகுதியாலே கலங்கி, இதுவரை என் மநோரத2த்திற்கும் கிட்டாததொரு பொருள் கிட்டியதுபோலே கலங்கி அதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.

यथोक्तं मोक्षधर्मे—* याः क्रियाः संप्रयुक्तास्स्युरेकान्तगतबुद्धिभिः। तास्सर्वाश्शिरसा देवः प्रतिगृह्णाति वै स्वयम्॥ (३५३. ६४) इति॥ २६॥

''பரிபூர்ணோऽபி ப₄க₃வாந் ப₄க்தை யத்கிஞ்சித்₃ரிதம் । ஸாபேக்ஷ·வத்த₃த்₃தே தோ பரீதோ த்₃த₃ாதயலம் ॥' [எம்பெருமான் நிறைவாளனாயிருந்தபோதிலும் ப₄க்தர்களால் ஸமர்ப்பிக்கப்பெற்ற தொரு அல்பத்₃ரவ்யத்தையும் குறையாளன் போலே ஏற்றுக்கொள்கிறான் அதனால் உகந்து, ப₄க்தனுக்கு 'போதும்போதும்' என்னுமளவுக்கு அளிக்கிறான] என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ. இங்குள்ள 'அஶ்நாமி' என்னும் பத₃ம் 'அஶ—போ₄ஜநே' என்னும் த₄ாது விலிருந்து தோன்றியதாகையாலே உண்பதைக் குறிக்குமாயினும், இலை, புஷ்பம் முதலானவற்றை உண்ண முடியாதாகையாலே இங்கு லக்ஷணையாலே அநுப₄விப்பதைக் குறிக்கிறது பெரும் பசியுடையவனுக்கு அல்பம் இட்டாலும் மிக அதி₄கமாக நினைத்திருக்கும் தன்மையும், பசியினாலே கலங்கி முறையில்லாமல் வாரிவாரி உண்ணும் தன்மையும் உண்டாகையாலே, எம்பெருமான் ப₄க்தனிட்ட த₃ரவ்யத்தை அநுப₄விக்கும் போதும் இவ்விரண்டு தன்மைகளும் அவனுக்கு உண்டு என்று இப்பத₃த்தால் உணர்த்தப்படுகிறது இப்படி இவன் இடும் த₃ரவ்யத்தின் பெருமையையோ, இடுகிறவனுடைய ஜாதி, அறிவு ஒழுக்கம் முதலான பெருமைகளையோ கணிசியாமல், இவன் நெஞ்சிலுள்ள அன்பையே கணிசித்து இவன் ஒரு முறையில்லாமல் இடுவதையும் தலையாலே தாங்கி ஏற்கிறான் என்றும், இத்தகைய அன்பில்லாமல் ஒரு பயன்கருதி பெருப்பெருத்த காரியங்களை மிகப் பெரியவர்கள் செய்தாலும் அதைக் காறகடைக் கொள்ளுகிறான் என்றும்—'' ஸாங்கா₃நாவர்த்தயந் வேத₃ாம்ஸ்தபஸ·தேபே ஸு₄து₃ஶ்சரம் । யத்₃ப்₃ரஹ்மா ருஷயஶ்சைவ ஸ்வயம் பஶு·பதிஶ்ச யத் ॥ ஶேஷாஶ்ச விபு₃த₄ஶ்ரேஷ்ட₂ா தை₃த்யதா₃நவராக்ஷஸா । நாக₃ா ஸுபர்ணா க₃ந்த₄ர்வா ஸித்₃த₄ா ராஜர்ஷயஶ்ச தே ॥ ஹவ்யம் கவ்யம் ச ஸததம் விதி₄யுக்தம் ப்ரயுஞ்ஜதே । க்ருத்ஸ்நம் து தஸ்ய தே₃வஸ்ய சரணாவுபதிஷ்ட₂த ॥ யா க்ரியா ஸம்ப்ரயுக்தா ஸ்யு ஏகாந்தக₃தபு₃த்₃தி₄பி₄ । தா ஸர்வா ஶிரஸா தே₃வ ப்ரதி-க்₃ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம் ॥ [ப₄ாரதம் மோக்ஷ 353–61 64] [அங்க₃ங்களோடு கூடிய வேத₃ங்களை ஓதிக்கொண்டு பிரமன் செய்தகரிய தவத்தை விஷ்ணுவைக் குறித்துப் புரிந்தான் அவனும், ரிஷிகளும், பஶுபதியாகிற சிவன்தானும், மற்ற தே₃வாதிகளும், தை₃த்யா

॥ भा ॥ यस्मात् ज्ञानिनां महात्मनां वाङ्मनसागोचरोऽयं विशेषः, तस्मात्त्वं च ज्ञानी भूत्वा, उक्तलक्षणभक्तिभारावनमितान्मात्मीयः कीर्तन-यतनार्चनप्रणामादिकं सततं कुर्वाणो लौकिकं वैदिकं (च) नित्यनैमित्तिकं कर्म चेत्थं कुर्वित्याह—

களும, த₃ானவாகளும ராக்ஷஸாகளும நாக₃ாகளும, க₃ருட₃ா களும, க₃நத₄ாவாகளும ஸித₃த₄ாகளும, ராஜரிஷிகளும இப பெருமானைக குறிதது எபபோதும முறைபபடி ஹவய கவயஙகளை அளிககிருாகள (பயனைக கருதி அளிககையாலே) அவையனைததும எமபெருமானுடைய திருவடிகளையே அடைகினறன (எமபெருமான அவறறைக காறகடைக கொளளுகினருன எனகை) அவனைததவிர வேருெரு பயனைக கருதாத பரமைகாநதிகளால அனபோடு செய யபபடட சிறு காரியஙகளனைததையுஙகூட எமபெருமான தானே தன தலையாலே ஏறறுககொளளுகிருன.] எனனும மஹாபா₄ாரத ஶலோகஙகளில முழஙகபபடடதனறே. ஈடு 1—6 பரவேஶததில 'யா கரியா' எனறு தொடஙகும ஶ்லோகம பினவருமாறு விளககப படடது இஙகு அநுஸநதி₄ககததககது — (யா கரியா ஸமபரயுகதா ஸயு) காதலியின செயகையெலலாம காதலனுககு மிக இனியவை யாயிருபபதுபோலே இவன செயவதெலலாம எமபெருமானுககு உத₃தே₃ஶயமாயத தோறறுகிறது (ஏகாநதக₃தபு₃த₃தி₄பி₄) அவனை யும உத₃தே₃ஶயமாக நினைதது மறறொனறையும அபபடி நினையாமை யொனறே இவனுககு வேணடுவது. (தா ஸாவா) இவனுடைய செயலகளில ஒனறையும அவன விடமாடடான (ஶிரஸா பரதிக₃ருஹ-ணாதி) இவன (ப₄கதன) காலாலே இடடவறறையும அவன தலையாலே சுமககும (தே₃வ:) பிறா தலையாலே இடடதையும காலாலே ஏறறுககொளள இடடுபபிறநதவன கிடீா இது செயவது! (ஸவயம) ஐஶவாயச சிறபபு இருபபதனுலே, அரசன தன படடமஹிஷியின வியாவை மணத்தை அநுப₄விப்பதறகு ஆளிடமுடியாதே! அது போல பரமைகாநதிகள இடடவறறைத தானே தலையால சுமக் கிருன எனறு கருத்து. ஆக, இநத ஶலோகததால " ஆடடை அறுததுத தா, கோழியை அறுததுத தா, உன பையனை அறுத் துத தா" எனறு தம அடியாாகளிடம அரிய கொடிய தகாத செயலகளைச செயயச சொலலி உககும மறற தெயவஙகளைப போலலலாமல், அடியாாகள செயயும எளிய இனிய செயலகளைத தலை யாலே ஏறறு உககும் எமபெருமானுடைய ஸவாராத₄தவம (ஆரா த₄னைககு எளியனுயிருககும தனமை) விளககபபடடதாயிறறு 26.

यत्करोषि यदश्नासि यज्जुहोषि ददासि यत्।
यत्तपस्यसि कौन्तेय! तत्कुरुष्व मदर्पणम्॥ २७॥

27. யதகரோஷி யத₃ஶநாஸி யஜஜுஹோஷி த₃த₃ாஸி யத।
யததபஸயஸி கௌநதேய' தத குருஷ்வ மத₃ாபபணம॥

கௌநதேய!—குநதீபுதரனே! **யத கரோஷி**—(உலகில வாழவதறகாக) யாதொரு லௌகிக காரியததைச செய கிருயோ, **யத அஶநாஸி**—(உயிாவாழவதறகாக) யாதொரு உணணும காரியததைச செயகிருயோ, (வேத₃ததில சொலலபபடடபடி) **யத ஜுஹோஷி**— யாதொரு ஹோம காரியததைச செயகிருயோ, **யத த₃த₃ாஸி**—யாதொரு த₃ானததைச செயகிருயோ, **யத் தபஸ்யஸி**—யாதொரு தவததைச செயகிருயோ, **தத**—அது அனைததையும, **மத₃ாபபணம குருஷ்வ**—எனககு அாபபணம செயவாயாக.

---

27 செயயுமது முணபதுவுஞ செநதீயி லோமததாற
பெயயுமதுந தானமெனப பேசுமது—மெயயுணாவா
லுறற தவமுமவை யெனபா லுடனிருததி
மறறதனிற ஞெததைநீ மாறறு.

செயயுமதும—(உலகில வாழவதறகாக) செயயபபடும லௌகிக காரியததையும, **உணபதுவும**—(உயிா வாழவதற காகசசெயயபபடும) உணணும காரியததையும, (வேத₃ஙக ளில சொனனபடி) **செநதீயில் ஓமததால பெயயுமதும**— யாக₃ாக₃னியில ஹோமம செயவதும, **தானம் எனப் பேசும தும**—த₃ானம எனறு சொலலபபடும காரியமும, **மெயயுணா வால உறற தவமும**—(ஆதம பரமாதமாககளைப பறறிய) உணமையறிவோடு செயயபபடும தவமாகிற காரியமும, **அவை**—ஆகிய இவையனைததையும, **எனபால**—எனனிடம, **உடன இருததி**—ஸமாபபிதது, **மறறதனில**—முறகூறியவற றில, **தொததை**—(உனககும மறறவாகளுககும உளளதாக நீ மயஙகும) தொடாபை, **நீ மாறறு** — நீ மாறறிக கொளவாயாக.

॥भा॥ यत् देहयात्राशेषभूतं लौकिकं कर्म करोषि, यच्च देहधारणायाश्नासि, यच्च वैदिकं-होमदानतपःप्रभृति नित्यनैमित्तिकं कर्म

---

27 சென்ற ஶ்லோகம் ஈருக—மஹாத்மாக்களின் ஒழுக்கமும், அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் ப₂லனின் பெருமையாகிற ப்ராப்யவை லக்ஷண்யம், ஆஶ்ரயண ஸௌகர்யம் என்னும் இரு விஶேஷங்களும் கூறப்பட்டன. இப்படி மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞாநிகளுக்கு என்னுடைய வாக்குக்கும் மனத்துக்குங்கூட எட்டாத சிறப்புகளிருக்கையால். பரமஜ்ஞாநியான குந்தியின் பிள்ளையான நீயும் ஜ்ஞாநியாகி, அந்த மஹாத்மாக்களுக்குச் சொல்லப்பட்டபடி அன்பின் மிகுதியாலே உன்னையும், உன் உடைமைகளையும் என்னிடம் ஸமர்ப்பித்து என் விஷயமான ஸங்கீர்த்தனம், கும்பிடு நட்டமிட்டு ஆடுதல், பாடுதல் முதலிய செயல் ஆர்ச்சனம், பரணும் முதலானவற்றை எப்போதும் செய்பவனாய், லௌகிக கர்மங்களையும் வைதி₃கமான நித்ய நைமித்திக கர்மங்களையும் உனக்காகவும், பிறர்க்காகவும் நீ செய்யுமவையாக நினையாமல், எனக்காக நான் செய்வித்துக் கொள்ளுமவை என்னும் அநுஸந்த₄ானத்துடன் செய்வாயாக என்கிறான் ஜ்ஞாநிகளால் கைக்கொள்ளப்படும் ப₄க்தியோக₃த்தை விவரிப்பதற்கு முன், அதற்கு அங்க₃மான இவ்வநுஸந்த₄ானத்தை இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லுகிறான். லௌகிக கர்மங்கள் ஸ்வப₄ாவ ப்ராப்தம், ஆத்த₂ப்ராப்தம் என்று இரு பிரிவுடையதாயிருக்கும். இவ்வுலகில் வாழ்வதற்காக ஒவ்வொரு மனிதனும் இயல்வாகச் செய்யும் வியாபாரம் முதலான லௌகிக கர்மங்கள் ஸ்வப₄ாவப்ராப்தம் எனப்படும் உயிர் வாழ்வதற்குத் தவிர்க்கவொண்ணுமல் செய்யும் உணவு உண்பது, நீர் பருகுவது முதலான செயல்கள் ஆர்த்த₂ப்ராப்தம் எனப்படும் ஶாஸ்த்ரவிதி₄ப்படி செய்யும் வைதி₃ககர்மங்கள் ஶாஸ்த்ரப்ராப்தம் எனப்படும். இவை நித்யம் நைமித்திகம் என்று இரு வகைப்படும். இத்தகைய மூவகைக் கர்மங்களைக் குறித்தும் முற்கூறிய அநுஸந்த₄ானத்தை இங்கு விதி₄க்கிருண் கண்ணன். இந்த அநுஸந்த₄ானம் கர்மயோக₃த்திற்கு அங்க₃மாக கீ₃தை 3-30ல் விதி₁க்கப்பட்டது. ப₄க்தியோக₃த்திற்கு அங்க₃மாக இங்கு விதி₄க்கப்படுகிறது. (யத் கரோஷி) உலகில் வாழ்வதற்கு உறுப்பான யாதொரு லௌகிக கர்மத்தை நீ செய்கிருயோ. 'கரோஷி' என்னும் பத₃ம் பொதுவாக எல்லாச் செயல்களையும் குறிக்குமாகுலும் — மேலே 'அஶ்நாஸி' என்று உயிர்வாழ்வதற்குத் தவிர்க்கவொண்ணுமல் செய்யும் உணவு உண்ணுதல் முதலான ஆர்த்த₂ப்ராப்தகர்மங்களையும், 'ஜுஹோஷி', 'த₃தா₃ஸி', 'தபஸ்யஸி' என்னும் பத₃ங்களாலே ஶாஸ்த்ரவிதி₄ப்படி

करोषि, तत्सर्वं मदर्पणं कुरुष्व—अर्प्यत इत्यर्पणम्; सर्वस्य लौकिकस्य वैदिकस्य च कर्मणः कर्तृत्वम्, भोक्तृत्वम्, आराध्यत्वं च यथा मयि समर्पितं भवति तथा कुरु। एतदुक्तं भवति—यागदानादिषु

செய்யும் ஹோம த₃ான தபஸ்ஸுக்கள் முதலான ஶாஸ்த்ரப்ராப்த கர்மங்களையும் தனித்துக் குறிக்கிறபடியால் கே₃ாப₃லீவர்த்த₃ந்யாயத்தாலே இங்கு ஸ்வப₄ாவப்ராப்தமான லௌகிககர்மங்களை மாத்திரம் குறிக்கிறது (யத₃ஶ்நாஸி) தே₃ஹம் த₄ரித்து நிற்பதற்காக யாதொரு உணவு உண்பதாகிற காரியத்தைச் செய்கிறாயோ இது உயிர்வாழ்வதற்காகச் செய்யும் நீர் பருகுவது முதலான மற்ற காரியங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், அர்த்த₂ப்ராப்தமான (தவிர்க்க வொண்ணாமல் செய்யும்) கர்மங்களனைத்தையும் காட்டுகிறது. (யத் ஜுஹோஷி, யத் த₃த₃ாஸி, யத் தபஸ்யஸி) ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டபடி யாதொரு ஹோமத்தையும், யாதொரு த₃ானத்தையும், யாதொரு தவத்தையும் செய்கின்றாயோ இது ஶாஸ்த்ரப்ராப்தமாய், நித்யம் நைமித்திகம் என்று இருவகைப்பட்டதான வைதி₃ககர்மங்கள் அனைத்துக்கும் உபலக்ஷணம். இங்கு யச்ச₂ப்₃த₃ங்கள் ஐந்தும் 'கரோஷி' முதலான பத₃ங்களால் சொல்லப்பட்ட கிரியைகளையே அநுவதி₃க்கின்றன (மத₃ர்ப்பணம் குருஷ்வ) என்னிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதாகச் செய்வாய். 'அர்ப்பண' ஶப்₃த₃த்தை ப₄ாவப்ரத₄ானமாகக் கொண்டு அர்ப்பணரூப கிரியையைக் குறிப்பதாகப் பொருள்கொண்டால் 'மத₃ர்ப்பண' ஶப்₃த₃த்திற்கு 'மயி அர்ப்பணம் யஸ்ய தத்' என்னும் வ்யதி₄கரண ப₃ஹுவ்ரீஹி ஸமாஸத்தைக் கொள்ளவேண்டிவரும். இது கலிஷ்டமாகையால், "அர்ப்யத இத்யர்ப்பணம், மயி அர்ப்பணம் மத₃ர்ப்பணம்" என்று தத்புருஷஸமாஸமாகக் கொள்வது ஸ்வரஸம். 'அர்ப்பண' ஶப்₃த₃த்தில் கருத்யல்யுடோ ப₃ஹுளம்" [அஷ்டாத்₄யாயி 3 3-113] என்னும் ஸூத்ரத்தின்படி கர்மணில்யுட் வந்திருக்கிறது. ஸமர்ப்பணமாவது ஓரிடத்தில் நிலையாயிருக்கும் பொருளை மற்றோரிடத்தில் எடுத்து வைப்பதாகும். இங்கு சேதனனிடத்தில் ஒரு க்ஷணநேரமேயுள்ள கிரியையை ப₄க₃வானிடம் எப்படி ஸமர்ப்பிக்க முடியும்? எனில் இங்கு அத்தகைய ஸமர்ப்பணம் கூறப்படவில்லை. எல்லா லௌகிக வைதி₃க கர்மங்களுடைய கர்த்ருத்வம், போ₄க்த்ருத்வம், ஆராத்₄யத்வம் ஆகியவை தன்னிடமோ பிறரிடமோ இல்லை எம்பெருமானிடமே உள்ளது என்று அநுஸந்தி₄ப்பதே இங்கு ஸமர்ப்பணம் என்ப

आराध्यतया प्रतीयमानानां देवादीनां कर्मकर्तुर्भोक्तुः तव च मदीयतया मत्सङ्कल्पायत्तस्वरूपस्थितिप्रवृत्तितया च मय्येव परमशेषिणि परमकर्तरि त्वां च कर्तारं भोक्तारमाराधकम्, आराध्यं च देवताजातम्, आराधनं

படுகிறது. இதன்மேல் ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. "கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்த₂வத்த்வாத்" [ப்₃ரஹ்மஸூத்ரம் 2-3-33] என்னும் கர்த்ரதி₄கரணத்தில் ஜீவனுக்கே கர்த்ருத்வமும், போ₄க்த்ருத்வமும் உண்டு என்று நிலைநிறுத்தப்பட்டது. அந்தந்த யாக₃ங்களில் இந்த்₃ரன் முதலான தே₃வதைகளே ஆராதி₄க்கப்படுகிறார்கள் என்று அந்தந்த வேத₃வாக்யங்களிலேயே ஓதப்பட்டது. தே₃வதைகளுக்கிடையே பே₄த₃மும் தே₃வதா காண்ட₃த்தில் ஸ்தா₂பிக்கப்பட்டது. ஆகையால் ஜீவனுக்குள்ள கர்த்ருத்வ போ₄க்த்ருத்வங்களையும், இந்திரன் முதலான தே₃வதைகளுக்கு ஓதப்படும் ஆராத்₄யத்வத்தையும் எம்பெருமானிடம் உள்ளதாக அநுஸந்தி₄ப்பது ப்₄ராந்தி (மயக்கம்) ஆகவன்றோ முடியும். ஆகையால் இத்தகைய ஸமர்ப்பணமும் பொருந்தாதே என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாதா₄னம் பின்வருமாறு — "யாக₃ம், தா₃னம் முதலான வைதி₃க கர்மங்களில் ஆராதி₄க்கப்படுபவர்களாக வேத₃வாக்யங்களில் தோன்றும் தே₃வர்களும், அந்த யாக₃ம், தா₃னம் முதலானவற்றைச் செய்யும் சேதனனாகிற நீயும் என்னுடைமையாய், என் அதீ₄னமான ஸ்வரூப ஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்திகளை உடையவர்களாயிருக்கையாலே, பரம ஸ்வாமியாய், பரமகர்த்தாவான என்னிடத்திலேயே— (க்ரியைகளின்) கர்த்தாவாய் (அவற்றின் ப₂லனை) அநுப₄விப்பவனாய், (அப்ப₂லனையளிக்கும் இந்த்₃ராதி₃களுக்கு) ஆராத₄கனான உன்னையும், ஆராதி₄க்கப்படும் தெய்வங்களையும், ஆராத₄னையாகிற கிரியைகளையும், இப்படி அனைத்தையும் ஸமர்ப்பிப்பாயாக" என்பதே இங்குக் கருத்தாகையால் இவ்வாக்ஷேபத்திற்கு இடமில்லை. கர்த்ருத்வாதி₄கரணத்திற்கு அடுத்ததான பராயத்தாதி₄கரணத்தில் ஜீவனுடைய கர்த்ருத்வம் எம்பெருமானுக்கு அதீ₄னமானது என்று நிலைநிறுத்தப்பட்டதும் இதை வலியுறுத்துகிறது. ஜீவன் கர்த்தாவானபோதிலும், எம்பெருமானே பரமகர்த்தாவாயிருந்துகொண்டு அவனைச் செய்விக்கிறானாகையாலே தன்னிடமுள்ள கர்த்ருத்வத்தை அவனிடம் ஸமர்ப்பிப்பது பொருந்தும். ஜீவன் கர்ம ப₂லத்தை அநுப₄விப்பவனாயிருந்தபோதிலும், இவனை இப்படி அநுப₄விக்கச் செய்து லீலா ரஸத்தை அடையும் பரமபோ₄க்தா எம்பெருமானே

च क्रियाजातम्, सर्वं समर्पय; तव मन्नियाम्यतापूर्वकमच्छेषतैकरसतामाराध्यादेश्चैतत्स्वभावगर्भतामत्यर्थप्रीतियुक्तोऽनुसंधत्स्वेति ॥ २७ ॥

யாகையாலே பே₄ாகதருதவததையும அவனிடம ஸமாபபிபபது பொருநதும தே₃வாகள ஆராதி₄ககபபடுபவாகளாயிருநதபோதிலும, அவாகளுககு அநதாயாமியான எமபெருமானுககே உணமையில அக காமஙகள ஆராத₄னமாயிருககினறனவாகையாலே தே₃வதைகளிட முளள ஆராத₄யதவததை எமபெருமானிடம ஸமாபபிபபதும பொருந தும எனறு கணடுகொளவது இபபடி காதருதவம, பே₄ாகதருதவம, ஆராத₄யதவம ஆகியவறறை—பரமகாததாவாய, பரமஶேஷியான உனனிடம ஸமாபபிததுவிடடால நேரே காரியஙகளைச செயயும என விஷயமாகவும, ஆராத₄யனுன உனககு விஶேஷணமாயிருக கும இநதிரன முதலான தே₃வதைகள விஷயமாகவும எனன அநு ஸநத₄ானததைச செயவது? எனில காததாவான உன விஷயததில—ஸாவேஶவரனுன எனனுல நியமிககபபடுபவனுயிருககையையும எனககு ஶேஷபூ₄தனுயிருபபதையே இயலவாகக கொணடிருககை யையும அநுஸநதி₄ககவேணடும, ஆராதி₄ககபபடும இநதிரன முதலான தே₃வதைகளும இவவிரு தனமைகளை உடையவாகள எனறு அநுஸநதி₄ககவேணடும, ப₄கதியோக₃ம செயபவனுகை யாலே எனனிடததில மிகுநத பரீதியோடு இவவநுஸநத₄ானஙகளைச செயய வேணடும எனறு கருதது "ஸவப₄ாவபராபதமாய, அாதத₂பராபதமாய, ஶாஸதரபராபதமான எலலாககாமஙகளையும ஸமாபபிபபதாகககூறும * ஓா மநதிரம இநத ஶலோகததால உணாததபபடுகிறது" எனறும, "'யதகரோமி யத₃ஶநாமி யஜஜுஹோமி த₃த₃ாமி யத। யததபஸயாமி ப₄க₃வந। தத- கரோமி தவத₃ாபபணம ॥' எனறு இநத ஶலோகததையே ஓா மநதி ரமாககிச சிலா அநுஸநதி₄ககிறாகள" எனறும தாதபாய சநத₃ரி கையில காடடபபடடது (கௌநதேய।) பரமஜஞானியான குநதி யின பிளளையாகையாலே நீயும ஜஞானியாகிற ப₄கதியோக₃நிஷட₂ னுகி, அதறகு அஙக₃மான இவவநுஸநத₄ானததைச செயயவேண டும எனறு கருதது ஆக, இநத ஶலோகததால ப₄கதியோக₃த துககு அஙக₃மான அநுஸநத₄ானம விவரிககபபடடது 27.

* "காயேந வாசா மநஸேநத₃ரியைா வா பு₃த்₃த்₄யாऽऽதமநா வா பரகருதே ஸவப₄ாவாத। கரோமி யத₃யதஸகலம பரஸமை நாரா யணுயேதி ஸமாபபயாமி ॥" எனறு அனைவரும அநுஸநதி₄ககும ஶலோகமே இஙகு கருதபபடடதாகலாம.

शुभाशुभफलैरेवं मोक्ष्यसे कर्मबन्धनैः ।
संन्यासयोगयुक्तात्मा विमुक्तो मामुपैष्यसि ॥ २८ ॥

28. ஶுப₄ாஶுப₄ப₂லைரேவம மோக்ஷயஸே காமப₃நத₄நை: ।
ஸநநயாஸயோக₃யுகதாதமா விமுகதோ மாமுபைஷயஸி ॥

ஏவம்—இவவணணமாக, **ஸநநயாஸயோக₃யுகதாத்மா**—(முறகூறியபடி எனனிடம ஸாவகாமஙகளேயும ஸமாபபிப பதாக அநுஸநதிபபதாகிற) ஸநயாஸயோக ததோடு கூடிய நெஞசையுடையவனுயக காமததைச செயவதால, **ஶுப₄ாஶுப₄ப₂லை:** — நலலதும தீயதுமான ப₂லனகளேக கொடுககும, **காமப₃நத₄நை** —(அளவறற) புணயபாப காமஙகளாகிற கடடுககளிலிருநது, **மோக்ஷயஸே**—விடுபடு வாய, **விமுகத**—அவறறிலிருநது விடுபடடபினபு, **மாம உபைஷயஸி**—எனனே அடைவாய

---

28. இநதத துறவுசோ யோகததை யெயதியநீ
முநதைச சுபாசுபமாய மூள்வினையின—பநத
மறபபெறுதி யாதலிஞ லாஙகுவீ டெயதி
யுறபபெறுதி யெனனே யுகநது

ஆதலிஞல — இவவணணமாக, **இநதத துறவுசேர் யோகத்தை எயதிய நீ**—முறகூறியபடி எனனிடம ஸமாப பிபபதாக அநுஸநதிபபதாகிற யோக₃ததை உடைய நீ, **சுபாசுபமாய மூள முநதை வினையின பந்தம அறப பெறுதி**—நலலது தீயதுமான ப₂லனகளாகப பரிணமிககும பராசீன காமஙகளின கடடிலிருநது விடுபடுவாய. **ஆஙகு**—காமப₃நத₄மறற உலகில, **வீடு எயதி**—காமஙகளினினறும விடுபடடு, **உகநது எனனே உறபபெறுதி**—உகபபுடன எனனே அடையப பெறுவாய.

---

28. முன் ஶலோகததில காடடிய அநுஸநத₄ானத்தோடு கூடிய ப₄கதியோக₃ததிறகுப ப₂லனே விதி₄ககிருன் இநத ஶலோகததில

॥ भा ॥ एवं संन्यासाख्ययोगयुक्तमनाः आत्मानं मच्छेषता-मन्नियाम्यतैकरसं, कर्म च सर्वं मदाराधनमनुसंदधानो लौकिकं वैदिकं

(ஏவம ஸநநயாஸ யோக3யுகதாதமா) முன ஶலோகததில சொல லபபடட ஸமாபபஞ்ஞநுஸநத4ானததோடு கூடிய நெஞ்சை உடைய வன பரகரணப2லததாலே முன ஶலோகததில சொலலபபடட ஸமாபபணததை 'ஸநநயாஸ' ஶப்3த3முமம, அநுஸநத4ானததை 'யோக3' ஶப்3த3முமம குறிககின்றன என்று கொளளுவதே உசிதம அவை ஸநநயாஸாஶ்ரமததையோ, காமயோக3ம, ஜஞானயோக3ம முதலானவறறையோ குறிபபதாகக கொளளுவது பரகரணவிருத்3த4மா கையாலே பொருநதாது 'யோக3' ஶப்3த3ம அநுஸநத4ானததைக குறிககையால 'யோக3யுகதாதமா' எனறவிடததில 'ஆதமந' ஶப்3 த3ம இஙகு அவவநுஸநத4ானததுககு இருபபிடமான நெஞ்சைக குறிககிறது ஆக, தன ஆதமாவை எனககு இயல்வாகவே ஶேஷ மாகவும, எனனுல அசிததைபபோலே நியமிககபபடும பரதநதரப பொருளாகவும, யாக3ம முதலான காமஙகளை எனககு ஆராத4ன மாக இருபபவையாகவும அநுஸநதி4ததுககொணடு, ஸவப4ாவ பராபதகாமம, ஆதத2பராபதகாமம என்று இரு வகைபபடும லௌகிககாமததையும, ஶாஸதரபராபத கர்மமாகிற வைதி3ககாமத தையும செயபவனுக முன ஶலோகததில சொலலபபடட அதி4காரி இநதப பத3ததால குறிககபபடுகிருன் எனறதாயிறறு. (ஶுப4ா ஶுப4ப2லை காமப3நத4நை மோக்ஷயஸே) அநுகூல பரதிகூலப2லன களை உடையவையாய, கணககறறவையாய, முன் செயதமுழுவினைக ளாகிற ப3நத4க (ஸமஸாரததில கடடுபபடுததும) காமஙகளிலிருநது விடுபடுகிருய (ஶுப4ாஶுப4ப2லை மோக்ஷயஸே) அநாதி3காலமாகச செயதுவநத புணயபாப காமஙகளிலிருநதும, முறையே அவறருல உணடாகும ஸவாகக3ம முதலான அநுகூலப2லனகளிலிருநதும, நரகம முதலான பரதிகூல ப2லனகளிலிருநதும விடுபடுகிருய எனறு கருதது இததால புணயப2லமான ஸவாகக3ம முதலானவையும பொன விலஙகுபோலே வெடடி எறியததககவையே என்று காடடபபடுகிறது 'ப2லை' எனனும பன்மையாலே இநத பரதிகூல அநுகூல ப2லன கள் கணககறறவை எனறும உணாததபபடுகிறது. (காமப3நத4நை மோக்ஷயஸே) அநாதி3காலமாகச செயயபபடுகின்றவையாய, புணயமென்றும, பாபமெனறும் இரு வகைபபடடவையாய, சேத னனை ஸமஸாரததில கடடுபபடுததிவைககினறவையான பணடை

च कर्म कुर्वन् शुभाशुभफलैरनन्तैः प्राचीनकर्माख्यैर्बन्धनैर्मत्प्राप्तिविरोधिभिः सर्वैर्मोक्ष्यसे; तैर्विमुक्तो मामेवोपैष्यसि ॥ २८ ॥

வினைகள பறறேடு அறுககபபெறுவாய முன ஸ்லோகததில சொனன அநுஸநத4ானம, ப4கதியோக3ம முதலான காமஙகள இவனை ஸம ஸாரததிலிருநது விடுவிபபவையாகையாலே அவறறைக குறிககாமல, 'காமப3நத4ைநை:' எனனும பத3ம இவனை ஸமஸாரததில கடடி வைபபவையாய, எமபெருமானை இவன அடைவதறகுத தடையா யிருபபவையான பராசீன காமஙகளைக காடடுகிறது மேலே 'மாம உபைஷயஸி' (எனனை அடைகிருய) எனறு கூறுகையாலே, எமபெரு மானை அடையத தடையாயிருககும எலலாக காமஙகளும இஙகு குறிககபபடுகினறன என்றும விளஙகுகிறது இதனால ப4கதியோக3 மாகிற உபாயததுககுத தடையாயிருககும காமஙகளை மாததிரம போககும காம ஜஞாந யோக3ஙகளைக காடடிலும இவவநுஸநத4ா னததுககுரிய சிறபபும உணாததபபடுகிறது தன ஆதமாவையே பராபயமாகக கொணட கைவலயநிஷட2னுககுபபோலே, காமஙகளி லிருநது விடுபடுவதாலேயே ஏறபடும ஆதமாநுப4வம மடடும ப2ல மலல; எனனையே பரமபராபயமாகக கொணடு ப4கதி செலுததுகையாலே எனனை அடைகையாகிற பரமப2லனையும பெறுவாய எனறு காடடுகிருன மேலே—(விமுகதோ மாமுபைஷயஸி) இவவநுஸநத4ா னததோடு கூடின ப4கதியோக3ததை அநுஷடி2பபதாலே முறகூறிய படி காமஙகளிலிருநது விடுபடடவனுய, உனககு பராபயமான எனனையே அடைவாய எனறு கருதது. 'மோக்ஷயஸே' எனறதால அநிஷ்டநிவருததியும 'மாமுபைஷயஸி' எனறதால இஷடபராபதி யும சொலலபபடுகிறது. ஆகையாலே புநருகதி இலலை ''விமுகத ப3நத4ஸ்ஸந ஜீவஙநேவ, பதிதே ஶரீரே மாம ஆக3மிஷயஸி'' [நீ இவவுலகில உயிரோடிருககுமபோதே காமஙகளிலிருநது விடுபடு வாய, ஶரீரம விழுநதவுடன என்னை அடைவாய] எனறு 'மோக்ஷ-யஸே' எனறதறகு ஜீவநமுகதி பரமாக ஶஙகரா பொருளகொணடாா அத3வைதிகளும உடலோடிருககுமபோது கர்மஙகளிலிருநது விடுபடுவ தாகக காணுமையால இது பொருந்தாது. ஆகையால இஙகு சொல லபபடும அநிஷடநிவருததியும, இஷடபராபதியும ஸூக்ஷமஶரீரமும், கழிநத பினபு எனறே கொளளவேணும மேலே ப4கதியை விதி4ககும 34 வது ஶலோகததில 'மாமேவைஷயஸி' என்று ஏவகாரததோடு கூடி யிருபபதையொடடி 'மாம உபைஷயஸி' என்று இஙகுளளதறகும 'மாமேவ உபைஷயஸி' என்று ஏவகாரததைச சோதது பா4ஷய

॥भा॥ ममेम परममतिलोकं स्वभावं शृणु—

समोऽहं सर्वभूतेषु न मे द्वेष्योऽस्ति न प्रियः।
ये भजन्ति तु मां भक्त्या मयि ते तेषु चाप्यहम्॥२९॥

29. ஸமோ஽ஹம ஸாவபூ4தேஷு ந மே த3வேஷயோ஽ஸதி ந பரிய. |
யே ப4ஜநதி து மாம ப4கதயா மயி தே தேஷு சாபயஹம ||

மிடடாா ஸ்ரீபா4ஷயகாரா காதருதவம, உபாயதவம, ப2லிதவம (ப2லனை அநுப4விபபவனுயிருககை) ஆகியவை எனககே உளளதாயிருபபதுபோலே ப2லிதவமும (ப2லமாயிருககையும) எனககே உளளதொனறு எனபது ஏவகாரததின கருதது. அனறிககே, காமஙகளிலிருநது விடுபடடபினபு சிலகாலம ஆதமாநுப4வம முதலானவற றைச செயது, பிறகு எனனை அடைவது என்பதுமிலலை. காமஙகளிலிருநது விடுபடட உடனே எனனை அடைநது விடுவாய எனறும ஏவகாரததிறகுப பொருள கொளளலாம முன ஶலோகததில சொலலபபடட அநுஸநத4ானததுககே பரமமோக்ஷமாகிற ப2லன ஏறபடும எனறு இநத ஶலோகததில கூறபபடடுளளது உணமையில இவவநுஸநத4ானமானது ஸாத4னப4கதி நிஷட2னை ஸவயம பரயோஜன ப4கதிநிஷட2னுகவும, ஸித3தே4ாபாயநிஷட2னுகவும ஆககுவதறகாகவே ஸாத4னப4கதிககு அஙக3மாக இஙகு விதி4ககப படுகிறது எமபெருமானுடைய விருபபம ப2லிததது. இபபடி அநுஸநதி4ககும உபாஸகன் "பராபதாவும பராபகனும பராபதிககு உகபபானும அவனே" என்று உணாநது, பராாதத2ாநுப4வ கைஙகாய நிஷட2னுகிற முக2ய பரபநநனுகிவிடடானுகில, அவனுககு இவவநுஸநத4ானமே பரமமோக்ஷததுககு நேரே காரணமாகி விடுகிறது. அபபடி உணராத உபாஸகனுககு இவவநுஸநத4ானத தோடு கூடிய ப4கதியோக3ம சில பல ஜநமஙகளுககுப பின பராரப3த4காமம முடிநதபினபு அநதிமஸமருதியை விளைதது. ப4க3வத பராபதியாகிற ப2லனுககுக காரணமாகிறது இவன விஷயததில ப4கதியோக3மாகிற அஙகி3யின ப2லன் இவவநுஸநத4ானமாகிற அஙக3ததில ஏறிடடுக கூறபபடுகிறது எனறு கொளளவேணடும ஆக முன் ஶலோகததில சொனன அநுஸநத4ானததினுல இநத ஜனமததின முடிவிலேயோ, பராரப3த4காமததின் முடிவிலேயோ இவன ப4க3வதபராபதியை அடைகிருன எனறு காடடபபடடதாயிற்று 28.

அஹம—நான, **ஸாவபூ₄தேஷு**—பலவகைபபட்டிருக்கும எலலா ஜீவராஶிகள விஷயததிலும, **ஸம**—(எனனை ஆஶரயிககும விஷயததில) ஸமமாயிருபபவன, **மே**—எனககு, **ந த்₃வேஷ்ய அஸதி**—(தாழநதவன எனனும காரணததால) ஆஶரயிககத தகாதவன எவனுமிலலை **ந பரிய (அஸதி)**—(உயாநதவன எனனும காரணததால) ஆஶரயிககததககவன எவனுமிலலை **யே து**—எவாகளோ வெனில, **மாம**—எனனிடம, **ப₄கதயா ப₄ஜநதி**—ப₄கதியையே பயனுககொணடு அனபுசெயகிறாகளோ, **மயி தே**—எனனிடததில அவாகள வாழகிறாகள். **தேஷு ச**—அவாகளிடததிலும, **அஹம அபி**—நானும வாழகிறேன(என னிலும உயாநதவாகளிடததிறபோலே பரிமாறுகிறேன)

---

29. **யாவாககு மொபபனு னெனறனககி யாரிடத்து**
மேவுவெறுப போருகபபு மிககிலலை—யாவரெனை
யனபதனு லேயடைவா ராஙகவரென பாலவாபா
லினபதனு லேயிருபபன யான்.

யாவாககும—பலவகைபபட்டிருககும எலலா ஜீவராஶிகள விஷயததிலும, **நான**—நான, **ஒபபன**—(எனனை ஆஶரயிககுா விஷயததில) ஸமமாயிருபபவன **என்ற னககு**—எனககு, **யாரிடததும மேவு வெறுபபு**—(தாழநதவன எனனும காரணததால) 'ஆஶரயிககததகாதவன இவன' எனனும த்₃வேஷமோ, **ஓா உகபபு**—(உயாநதவன எனனும காரணததால) 'இவன ஆஶரயிககததககவன' எனனும பரீதியோ, **மிககு இலலை**—அடியோடு கிடையாது **யாவா**—எவாகள, **எனை**—எனனிடம, **அன்பதனுலே அடைவாா**—ப₄கதியையே பயனுககொணடு அனபு செயகிறாகளோ, **ஆஙகவர்**—அவாகள, **எனபால**—எனனிடததில, வாழகிறாகள. **யான**—நான, **அவாபால**—அவாகளிடததில, **இனபதனுலே இருபபன**—(எனனிலும உயாநதவாகளிடததிறபோலே) இனபுறறு வாழகிறேன.

॥ भा ॥ देवतिर्यङ्मनुष्यस्थावरात्मनाऽवस्थितेषु जातितश्चाकारतस्स्वभावतो ज्ञानतश्चात्यन्तोत्कृष्टापकृष्टरूपेण वर्तमानेषु सर्वेषु भूतेषु समा-

---

29 26-ம ஶ்லோகததில 'கிடைததறகரிதோ எளிதோ, உயாநததோ தாழநததோ' என்று இடுகிற திரவியததின உயாவு தாழவை ஆராயாமல ஏறறுககொளகிருன என்னும ஸௌலப₄யம (எளிமை) கூறபபடடது அடுதத ஶ்லோகததில—செயகினற செயலகளெல்லாம 'கணணனுககே என்னும நினைவுடன செயயபபடடதாலேயே அவனுககு ஆராத₄னமாகும என்று கூறுவதன மூலம அநத ஸௌலப₄யம வலியுறுததபபடடது ப₄கதிசெயயும அதி₄காரியைப புகழும இநத ஶ்லோகததாலும, அடுதத ஶ்லோகததாலும ஜனமம, ஆகாரம, ஸவப₄ாவம, ஜஞானம, ஒழுககம ஆகியவறருல எததனை தாழநதவனுயினும ஸவயமபரயோஜன ப₄கதியைச செயதாளுகில அவனிடததில தன ஈடுபாடடைக காடடுகிருன. இததால உயாநதவன தாழநதவாகளோடு ஒரு நீராககலநது பரிமாறுகையாகிற ஸௌஶீலயகு₃ணம காடடபபடுகிறது இது உலகில வேறெவரிடமும காணபபடாததாய எமபெருமானுககே உளளதான ஒரு மஹாகு₃ணமாகும. இவவிரணடு ஶ்லோகஙகளில இரணடாவதில ஒழுககததில தாழநதவாகளைபபறறிப பேசியிருககையாலே, இநத ஶ்லோகததில ஜனமம (பிறபபு) ஆகாரம (உடலமைபபு), ஸவப₄ாவம் (ஆதமகு₃ணஙகள), ஜஞானம (அறிவு) முதலானவறருல தாழநதவாகளைபபறறிப பேசுகிருன என்று கொளளவேணடும. (ஸமோऽஹம ஸாவபூ₄தேஷு) தே₃வா, திாயக (விலஙகுகளும, பறவைகளும), மநுஷயா, ஸத₂ாவரம (மரம செடி கொடிகள) என்னும நாலவகை யோனிகளிலும பிறநதிருபபவாகளாய, ஜாதியாலும, உடலமைபபாகிற ஆகாரததாலும, ஆதமகு₃ணஙகளாகிற ஸவப₄ாவததாலும, அறிவாலும மிகவும உயாவு தாழவைப பெறறிருககும எலலா ஜீவராஶிகளிடததிலும என்னை ஆஶ்ரயிககும விஷயததில நான ஸமமாயிருபபவன. (ஸாவபூ₄தேஷு) உலகிலுளள ஜீவராஶிகள தே₃வா, மனிதா, திாயக, ஸத₂ாவரம என்று நாலவகைபபடடிருககினறனா. ஒவவொருவகையிலும பல வேறுபடட அவாநதர ஜாதிகளும உளளன தே₃வர்களில வஸுககள, ஆதி₃தயாகள, ருத₃ராகள முதலான ஜாதிகளும, மனிதாகளில ப₃ராஹமணன க்ஷதரியன முதலான ஜாதிகளும. திாயக ஸத₂ாவரஙகளில ஏராளமான ஜாதிகளும காணபபடுகின்றன. ஒரே ஜாதியைச சோநதவாகளுககுளளேயும—பிறபபினுலும, அழகாயிருபபது அழகறறிருபபது, ஸதரீயாயிருபபது புருஷனுயிருபபது,

श्रयणीयत्वे समोऽहम् ; अयं जात्याकारस्वभावज्ञानादिभिर्निकृष्ट इति समाश्रयणे न मे द्वेष्योऽस्ति—उद्वेजनीयतया न त्याज्योऽस்ति। तथा

ஒழுங்கான அங்க3ங்களை உடையனாயிருப்பது ஒழுங்கற்ற அங்க3ங்களை உடையனாயிருப்பது முதலான ஆகாரங்களாலும் ஸத்வகு3ணத்தின் மிகுதியினால் நல்ல கு3ணங்களை உடையவனாயிருப்பது ரஜஸ்தமோ கு3ணங்களின் மிகுதியினால் தீய கு3ணங்களை உடையவனாயிருப்பது முதலான ஸ்வபா4வங்களாலும், அறிவாலும் எத்தனையோ ஏற்றத் தாழ்வுகள் உள்ளன. இப்படிப் பலவகைப்பட்ட எல்லா ஜீவராசிகள் விஷயத்திலும் நான் ஸமமானவன் என்கிறான். 'இது எப்படிப்பொருந்தும்? கம்ஸன் முதலானவர்களை இவன் நிரஸிப்பதையும், அக்ரூரன் முதலானவர்களை அநுக்3ரஹிப்பதையும் காண்கிறோமே, முந்தின ஶ்லோகத்திலேயே 'மாமுபைஷ்யஸி' என்று இந்த ஜீவராசிகளில் சிலரே தன்னை அடைவதாகக் கூறியிருக்கிறானே' எனில் இங்கு எல்லாவகையிலும் ஸமமாயிருக்கிறேன் என்று எம்பெருமான் கூறவில்லை. ஆஶ்ரயிக்கும் விஷயத்தில் ஸமமாயிருக்கிறேன் என்பதே இங்கு எம்பெருமான் திருவுள்ளம் என்பது "யே ப4ஜந்தி து மாம் ப4க்த்யா" என்னும் பிற்பாதியிலிருந்தே தெளிவாகிறது, ஆகையாலே குறையில்லை. "மாம் ஹி பார்த்த2 வ்யபாஶ்ரித்ய" என்னும் 32-வது ஶ்லோகத்திலும் ஸ்த்ரீகள், வைஶ்யர்கள், ஶூத்3ரர்கள் முதலான தாழ்ந்த பிறப்பை உடையவர்களும் தன்னை ஆஶ்ரயிக்கும் விஷயத்தில் ஸமமானவர்கள் என்று காட்டுகின்றனரே. தே3வர்களும் இவனை ப4க்திசெய்து ஆஶ்ரயிக்கலாம் என்பது ப்3ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் தே3வதாதி4கரணத்தில் (1-3 7) ஸ்தா2பிக்கப்பட்டது. க்3ஜேந்த்3ரன், ஸுக்3ரீவன் முதலான திர்யக்குகளும் புண்ணிய மிகுதியினால் அறிவுபெற்று இவனை ஆஶ்ரயித்தார்கள் என்பது இதிஹாஸபுராணப்ரஸித்3த4ம் ஆகையால் பூர்வமீமாம்ஸையில் திர்யக3தி4கரணத்தில் திர்யக்குகளுக்கு யாக3ம் முதலானவற்றை அநுஷ்டி2த்து உயர்க3திக்குச் செல்ல இயலாதாகையால் அவற்றில் அதி4காரமில்லை என்று கூறியதும் புண்யத்தால் அறிவுபெறாத மற்ற திர்யக்குகள் விஷயத்தில் என்று கொள்ளவேண்டும். ஶாபம் முதலானவற்றால் ஸ்தா2வரமாயிருக்கும் சில சேதனர்க்கு ஜ்ஞானமுண்டு என்று மஹரிஷிகள் கூறுகிறார்கள். ஆகையால் அத்தகைய ஸ்தா2வரங்களும் தம் மனோவ்ருத்தியாகிற அறிவாலே எம்பெருமானை ஆஶ்ரயித்து உய்வுபெறலாம். (ந மே த்3வேஷ்யோऽஸ்தி) "இவன் ஜாதி, ஆகாரம், ஸ்வபா4வம், அறிவு முதலானவற்றால் தாழ்ந்தவன்" என்னும் காரணத்தால், என்னை ஆஶ்ரயிக்கும் விஷயத்தில் எனக்கு

समाश्रितत्वातिरेकेण जात्यादिभिरत्यन्तोत्कृष्टोऽयमिति तद्युक्ततया समाश्रयणे न कश्चित्प्रियोऽस्ति—न संग्राह्योऽस्ति। अपि त्वत्यर्थ-मत्प्रियत्वेन मद्भजनेन विनाऽऽत्मधारणालाभात् मद्भजनैकप्रयोजना ये मां

எனனும வெறுககததககவனலலன இததகையவன எனனை ஆஶ்ர யிகக வநதாஞகில நான அருவருததது அவனைக கைவிடமாடடேன எனறு கருதது (ந பரிய) அதுபோலவே ' எனனை ஆஶ்ரயிபப தறகு முனபு ஜாதி முதலானவறருல மிகவும உயாநதவன இவன'' எனறு அநத உயாநத ஜாதி முதலானவை காரணமாக எனனை ஆஶ்ரயிககும விஷயததில எனககு எவனும பரீதி விஷயமானவனல லன ஆஶ்ரயிககுமபோது ஜாதி முதலானவறறில உயாவு காரண மாக நான எவனையும கைககொளளமாடடேன எனறு கருதது. ''தே₃வாநாம தா₃நவாநாம ச ஸாமாநயமதி₄தை₃வதம | ஸாவதா₃ ஶரணத₃வநத₃வம'' [தே₃வாசுருககும, அசுரராககாகளுககும என்றும பொதுவாயிருககும எமபெருமானின திருவடிகள] எனறு ஜிதநதா ஸதோதரததிலும ''ஈடும எடுபபுமில ஈசன'' [திருவாய 1 6-3] என்று நமமாழவாராலும, 'பொதுநினற பொனனஙகழல' [மூன-திருவ 88] எனறு பேயாழவாராலும இவவாதத₃ம அருளிசசெயயபபடடது. இனி, இநத ஶலோகததின முறபாதியில சொலலபபடட விஷயங களைப பறறிப பினவரும ஆக்ஷேபம எழுகிறது அதாவது—''மிகுநத புணணியததின ப₂லனுய, பரீதிககுக காரணமாவதாக ஶாஸதரங களிலும உலகிலும பிரஸித₃தி₄ பெறறவையான உயாநத ஜாதி முதலான சிறபபுககளால உனககு பரீதி ஏறபடுவதிலலையாகில உனககு பரீதி எதனுலதான ஏறபடும? ஒனறினுலும ஏறபடாது எனில ஸ ச மம பரிய' [கீ₃தை 7-17] எனறு ஜஞானியை உனககு மிகவும பரியனுகச சொலலியிருபபது பொருநதாதே'' எனபது அவவா க்ஷேபம. இதறகு பதில உரைககபபடுகிறது ஶ்லோகததின பிறபாதி யிலே—(யே து) து ஶப₃த₃ம ஆக்ஷேபததுககுப பரிஹாரததைக காடடு கிறது. (யே து மாம ப₄கதயா ப₄ஜநதி தே மயி) எவாகள எனனிடததில மிகவும பரீதியுடையவாகளாயிருககையாலே எனனிடம ப₄கதி செலுததினுலொழிய உயிாத₄ரிககமாடடாதவாகளாய, ப₄கதியையே பயனுககொணடு எனனிடம அன்புசெலுததுகிருாகளோ, அவாகள ஜாதி முதலானவறருல உயாநதவாகளாயினும தாழநதவாகளாயினும எனனை ஒதத கு₃ணஙகளையுடையவாகளைபபோலே தாம விருமபியபடி எனனேடு கலநது பரிமாறுகிருாகள ''ப₄கதயா ப₄ஜநதி' எனகை யாலே ப₄கதியை மோக்ஷஸாத₄னமாகக கருதி உபாஸிககும உபாஸ

भजन्ते ; ते जात्यादिभिरुत्कृष्टा अपकृष्टा वा मत्समानगुणवद्यथासुखं मय्येव वर्तन्ते। अहमपि तेषु मदुत्कृष्टेष्विव वर्ते ॥ २९ ॥

காகளைக காடடிலும உயாநதவாகளாய, ப₄கதியை ஸவயமபரயோஜ னமாகக கருதும மஹாதமாககளையே கணணன திருவுளளத்தில கொணடிருககிருன் எனறும, உபாஸகஜஞானிகளும அததகைய ஸவயமபரயோஜன ப₄கதிநிஷட₂ாகளாக ஆவதறகே அவாகளுககு ஸாத₄னப₄கதியை விதி₄ககிருன எனறும விளஙகுகிறது. இதைத திருவுளளததிறகொணடே கீ₃தாப₄ாஷயததில எமபெருமாஞரும இநத பரகரணததில பல ஶலோகஙகளில ''ப₄ஜைைக பரயோஜநா '' [ப₄கதியையே பயஞககொணடவாகள] எனனும பத₃ததை இடட ருளுகிருா. ''உனனை ஸவாமியாக நினைதது ப₄கதிசெலுததுகிறவாகள உனனிடததில ஒதத கு₃ணததை உடையவாகளபோலே விருமபியபடி எபபடிப பரிமாறமுடியும ?' எனனும கேளவி எழ ''நான அவாக ளிடம பரிமாறுமபடியைக கேளீா'' எனறு பதிலுரைககிருன மேலே— (தேஷு சாபி அஹம) ஸௌஶீலயததின உசசநிலையிலிருபபவஞ கையாலே, (26வது ஶலோகததின ப₄ாஷய வயாக₂யானங களில எடுதது விவரிககபபடட 'யா கரியா,' எனறு தொடஙகும ஶலோகததில சொனனபடி) எனனைக காடடிலும உயாநதவாகளி டததிறபோலே நான அவாகளிடம பரிமாறுகிறேன ஆகையால நான ஸாவேஶ்வரன, ஜக₃தகாரணன முதலான பெருமைகளை அநுஸநதி₄தது ப₄யபபடாமல, அவாகளும எனனேடு ஒதத கு₃ணங களை உடையவாகளைபபோலே தாம விருமபியபடி எனனேடு பரி மாறுகிருாகள நானும அவாகளும் எஙகளுககிடையே உளள பிதாபுதர ஸமப₃நத₄ம, ப₄ாதருப₄ாயா ஸமப₃நத₄ம ஆகிய உறவு களை அறிநதவாகளாகையாலே ஒருவரோடொருவா இபபடிக கலநது பரிமாறககுறையிலலை எனறு கருதது. 'மயி தே' எனறவிடததிலிலலாத சகாரம, 'தேஷு சாபி' எனறவிடததில உளளது. இநத 'ச'காரம பராத₄ானயததிலேயாய 'எனனைககாடடிலும உயர்நதவாகளிடத திறபோலே பரிமாறுகிறேன' எனனும கருததை உணாததி நிறகிறது. 'யே ப₄ஜநதி' எனறு பொதுவாக யசச₂ப₃த₃ததால எடுக கையாலே ஜாதியிஞல தாழநதவாகளும ஸாத₄னப₄கதியைச செயயலாம எனறு உணாததபபடுகிறதாகையால '' ஜாதயாதி₃பி₄ உதகருஷடா அபகருஷடா வா '' எனறு ப₄ாஷயமிடபபடடது. இபபடிக கொணடால அபஶூத₃ராதி₄கரண விரோத₄ம வருமே எனில உதகருஷட ஜனமததில ப₄கதியோக₃ததைத தொடஙகி அடுதது வரும தாழநத ஜநமததிலும அநத ப₄கதி தொடாப பெறறவாகளுக குத தததமககுரிய வாணாஶரம த₄ாமஙகளை அநுஷடி₂பபதன் மூலம எமபெருமானிடம ப₄கதி செயயலாமாகையால விரோத₄மிலலை.

॥ भा ॥ तत्रापि—

अपि चेत्सुदुराचारो भजते मामनन्यभाक्।
साधुरेव स मन्तव्यस्सम्यग्व्यवसितो हि सः ॥ ३० ॥

30. அபி சேத ஸுதுராசாரோ பஜதே மாமநநயபாக ।
ஸாதுரேவ ஸ மநதவயஸ ஸமயக வயவஸிதோ ஹி ஸ ॥

ஆக, ஜன்மம, ஆசாரம, ஸவபாவம, ஜஞானம,ஒழுககம ஆகிய வறறால எததனை தாழநதவனாயினும ஸவயமபரயோஜனபககதியைச செயதானாகில அவனிடததில, தன்னிலும உயாநதவாகளிடததிற போலே பரிமாறுகையாகிற ஸௌஶீலயகுணத்தின உசசநிலையைக காட்டினாயிறறு.

இநத நீரமையின் எலலைநிலததை உபாயாநதரபரர்களான ஸாதநபககதிநிஷடர்களிடமும காட்டுவதைககணடு,

“அத மருதிதகஷாயா கேசிதாஜாநதாஸய-
தவரிதஶிதிலசிததா. கீாததிசிநதாநமஸயா ।
விதததி நநு பாரம பககதிநிகநா லபநதே
தவயி கில ததமே தவம தேஷு ரஙகேநதர! கிம தத ॥”
[ஸ்ரீரஙகராஜஸதவம உததரஶதகம் 86]

[ஸ்ரீரஙகநாதரே! (கர்ம ஜஞாந யோகங்களாலே பககதியோகம் தொடஙகுவதறகுத தடையாயிருககும) பாபஙகள் நீஙகபபெற்றவர் களாய, இயறகையான அடிமையில பதறறததை உடையவாகளாய, உள்ளம நைநதவாகளாயிருககிற பககதியோகநிஷ்டாகளான சிலர் ஸஙகீாததனம, சிநதனம், நமஸகாரம ஆகியவறறைச செயகிறாகள். அவாகளும (இதன் பலனாக) பரமபதததை அடைகிறாகள். அவர்கள தேவரீரிடததிலே ஒதத குணததை உடையவர்களைபபோலே விருமபியபடி பரிமாறுகிறார்களனறோ. (இது பொருததம,) தேவரீா அவாகளிடததில தேவரீரைக காட்டிலும் உயாநதவாகளிடததிற போலே பரிமாறுவதாக (கீதையில) அருளிசசெயதிருககிறீரே, அது எபபடிப் பொருநதும? (இநத நீரமை ஒருவாககு நிலமலல எனறு கருத்து)] எனறு பட்டர ஈடுபட்டு அருளிசசெயதருளினார. 29.

ஸு॒து₃ராசார: அபி — மிகவும தாழநத ஒழுககததை உடையவனுயிருநதாலும, மாம—எனனிடம, அநநயப₄ாக—வேறு பயனே விருமபாதவனுய, ப₄ஜதே சேத—ப₄கதி செயதாஞலல, ஸ:—அவன, ஸாது₄ ஏவ—தலேசிறநத ஜஞானிகளோடு ஸமமானவனுவான; மநதவ்ய —கொண டாடததககவனும ஆவான. (ஏனெனில) ஸ:—அவன, ஸமயக—நனகு, வயவஸித ஹி—(எனனிடததில) உறுதி யான ஈடுபாடு உடையவனனறே.

30. **மிகவுந துராசார மேவிலுமவே றுனனுத**
தகவொனறி யெனறனனேச சாரவா—னிகழவினறி
வாலறிவ னெனறே மதிககப படுமவனறுன
மேலறிவின றனமையான மிககு.

மிகவும துராசாரம மேவிலும — மிகவும தாழநத ஒழுக கததை உடையவனுயிருநதாலும, **வேறு உன்னுத தகவு ஒனறி**—வேரொரு பயனே விருமபாத தனமையோடு கூடி, **எனறனனே**—எனனே, **சாரவான**—ப₄கதிசெயது அடைபவன, **இகழவு இனறி**—(தாழநத ஒழுககததிஞல ஏறபடககூடிய) இகழசசிககு இலககாகாமல, **வாலறிவன எனறே மதிக கபபடும**—சிறநத ஜஞானி எனறே கொணடாடபபடுவான. (ஏனெனில) **அவனறுன்** — அவனதான, **மிக்கு**—மிகவும, **அறிவின மேல தன்மையான** — அறிவிஞல உணடாகும உறுதிபபாடடை உடையவனனறே.

30. ஜனமம், ஆகாரம, ஸவப₄ாவம், ஜஞானம் ஆகியவறருல எததனே தாழநதவனுயினும, தன்னிடம ஸவயமபரயோஜனப₄கதியைச செயதாஞகில, அவாகளிடம தனனேககாட்டிலும உயாநதவாக ளிடததிற்போலே தான பரிமாறுவதைக காட்டினுன சென்ற ஶலோ கத்தில. அதறகும மேலே, ஒழுக்கததால எததனே தாழநதவனு யினும, தன்னிடம ஸவயமபரயோஜன ப₄கதியைச செயதாஞகில, அவன தலேசிறநத ஜஞானிகளோடு ஒரு கோவையாக எண்ணத் தககவன என்கிருன் இநத ஶலோகததில. "கொனறேன பலலுயி ரைக குறிககோள் ஒனறிலாமையிஞல, என்றேனும இரந்தாாககு இனிதாக உரைததறியேன், குனறேய மேகமதிா குளிாமாமலே

॥भा॥ तत्रतत्र जातिविशेषे जातानां यस्समाचार उपादेयः परिहरणीयश्च; तस्माद्‌तिवृत्तोऽप्युक्तप्रकारेण मामनन्यभाक् भजनैकप्रयो-

---

வேஙகடவா! அன்றே வநதடைநதேன் அடியேனை ஆடகொண டருளே'' [பெரியதிரு 1-9-3] எனறு திருமஙகை ஆழவாா இமமஹா குணததைத தமமிடததிலேயே காட்டுமபடி பிராாததிததாரன்ரே. (ஸுதுராசாரோऽபி) அநதநத வாணஙகளில (ஜாதிகளில) பிறநத வாகளுககு ஶாஸதரஙகளில யாதொரு ஒழுககம் கைககொளளததகக தாகவும, யாதொரு ஒழுககம விலககததககதாகவும கூறபபட டுளளதோ அவறறை மீறினவனுக இருநதாலும. அநதணனுககு மது, மாம்ஸம முதலானவறறை உணபது விலககததககது. க்ஷதரியன முதலான மறற வாணததைச சோநதவாகளுககு அது விலககததககதன்று காராம பசுவின் (கபிலையின்) பாலைப பருகுவது ஶூதரனுககு விலககத்தககது. அதுவே அநதணனுககுக கைக கொளளததககது இவறறையெலலாம கருதியே ''தத்ர தத்ர ஜாதிவிஶேஷே ஜாதாநாம யஸஸமாசார உபாதேய பரிஹரணீயஶச'' எனறு பாஷயமிடபபடடது. (மாம அநநயபாக பஜதே சேத) வேறொரு பயனைக கருதாமல பகதியையே பயனாககொணடு, இவ வததியாயததின் தொடககததிலிருநது காட்டிய ரீதியில என்னிடம பகதி செயதானாகில, 'அபி சேத' என்னும பதஙகள் இபபடிப பிரிதது அநவயிககிறபடியால புநருகதியிலலை. (அநநயபாக) முன் ஶலோகஙக ளிறபோலே பகதியையே பயனாககொணடு மோக்ஷமுளளிட்ட வேறு எபபயனையும கருதாமல பகதி செயயும மஹாதமாவான ஜ்ஞானி யைக குறிககிறது. வேறு பயனகள எதையும கருதாதவனாகையாலே அபபயனகளையே தரும மறற தெயவஙகளை இவன் கனவிலும் கருத மாட்டான் எனபது சொலலாமலே விளஙகும். ''ப்ரஹமாணம ஶிதிகண்டம ச யாஶசாநயா தேவதாஸ ஸமருதா। ப்ரதிபுதா ந ஸேவநதே யஸமாத பரிமிதம பலம॥'' [பாரதம்-ஶாநதி-மோக்ஷ 350 36] [பிரமனையும, சிவனையும, மறறுமுளள தெயவஙகளையும ஜ்ஞானிகள ஸேவிககமாட்டார்கள. (ஏனெனில) அவாகளிடமிருநது கிடைககும பயன் அளவுபட்டதாயிருககையால] என்று இவவாததம் சொலலபபட்டதனறே. (ஸாதுரேவ ஸ.) வைஷணவ கோஷடியில முன்நிறபவாகளோடு ஒருவனாக எணணத்தககவனே அவன். ''உப மாநம அஶேஷாணாம ஸாதூநாம ய ஸதாऽபவத'' [வி-பு 1-15-156] [எநத ப்ரஹலாதாழவான் எலலா ஸாதுககளுககும் உபமாந மானாரோ] என்று 'ஸாது' ஶபதம் சிறநத ஜ்ஞானிகளைக குறிககு

जनो भजते चेत्, साधुरेव सः—वैष्णवाग्रेसर एव सः; मन्तव्यः—

மெனறு பராஶரா உணாததிஞரனரே. ''ஸாத4வ க்ஷீணதே3ாஷா· ஸயு '' [வி-பு 3-11-3] [தே3ாஷமறறவாகள ஸாது4ககளாவாாகள] ' ஜநமாநதர ஸஹஸரேஷு தபோஜஞாநஸமாதி4பி4 । நராணும க்ஷீண-பாபாநாம கருஷணே ப4கதி பரஜாயதே ||'' [பஞசராதரம] [ஆயிரக கணககான பிறபபுகளில காமஜஞாந ப4கதியோக3ஙகளாலே பாபஙகள் நீஙகபபெறற மனிதாகளுககுக கிருஷணனிடம ப4கதி உணடாகிறது] எனகிறபடியே பாபஙகள நீஙகப பெறறவனுககனறே எமபெருமா னிடம ப4கதி உணடாகும. ''ஆசாரபரப4வோ த4ாம த4ாமஸய பர பு4ரசயுத '' [ஸஹஸரநாமாத4யாயம] [த4ாமமானது நலலொழுககத்தி லிருநது உணடாகிறது அசயுதன த4ாமததின் தலைவனுவான,] எனறு எமபெருமானும ஆசாரததிலிருநது ஏறபடும த4ாமததிறகுத தலைவன் எனபபடடான, '' ஆசாரஹீநம ந புநநதி வேத3ா '' [வாஸிஷட2 ஸமருதி 6-3] [ஆசாரமறறவனை வேத3ஙகள பரிஶுத3த4பபடுதத மாடடா] ''ஸநத4யாஹீநோऽஶுசிா நிதயம அநாஹஸஸாவகாமஸு'' [த3க்ஷஸமருதி 2 22] [ஸநத4யாவநத3னம செயயாதவன எபபோதும் அஶுத3த4னுவான எநதக காமமும செயயத் தகுதியறறவனுவான] என்று ஆசாரமறறவனை எதறகும தகுதியிலலாதவனென்று ஶாஸத ரஙகள நிநதிததுமிருககினறன. அபபடியிருககுமபோது இவனை 'ஸாது4' எனபது எபபடி? எனில வேறு பயன் கருதாத ப4கதி எமபெருமானுடைய கருபையாலே இவனுககு ஏறபடடிருககையாலே இவனிடமுளள து3ராசாரம அஸதஸமமாய இவன வைஷணவாகளின முனனணியில நிறபவனுகவே கருதபபடுவான காமஜஞாநப4கதி யோக3ஙகளை அநுஷடி2தது அதனல பாபம நீஙகபபெறறவாகளுககு ப4கதி உணடாவது ஒரு வகை. அநதக காமஜஞாநப4கதியோக3ஙக ளின ஸத2ானததிலே எமபெருமானுடைய கருபை இருநது ப4கதி உணடாவது இரணடாவது வகை இவறறில இவன இரணடாவது வகையைச சோநதவன எனறு கொளளவேணடும. ''து3ராசாரோபி ஸாவாஶீ கருதக4நோ நாஸதிக புரா । ஸமாஶரயேத3ாதி3தே3வம ஶரத3த4யா ஶரணம யதி3 || நிாதேே3ாஷம விதத3தி4 தம ஜநதும பர ப4ாவாத பரமாதமந ||'' [ஸாதவதஸமஹிதை 16-23 24] [நெடுங காலமாக து3ராசாரமுடையவனுயினும, எதையும உணபவனுயினும், செயநநனறி கொனறவனுயினும, நாஸதிகனுயினும ஆதி3தே3வ னுன நாராயணனை ஶரத3தை4யுடன் உபாயமாகப் பறறினுனுகில அநத மனிதனை, பரமாதமாவின் பரப4ாவததினுலே தே3ாஷமறறவ

बहुमन्तव्यः, पूर्वोक्तैस्सम इत्यर्थः। कुत एतत्? सम्यग्व्यवसितो हि सः—यतोऽस्य व्यवसायस्सुसमीचीनः। भगवान् निखिलजगदेक-

---

ஞககு கருதுவாயாக] என்று ஶாஸதரங்களில முழஙகபபடடதனறோ ஆகையாலே இவன சாதுகோடடியுள கொளளபபடுபவனேயாவான். (ஸாது₄ரேவ) ''விஷ்ணுரேவ பூ₄தவா'' [யஜு ?-1-3-16] [விஷ்ணுவுககுச சமமாக ஆகி] முதலானவிடஙகளில ஏவகாரம ஸாமயததைக குறிபபதுணடாகையாலே இஙகும ஸாது₄ககளோடு ஸமானமானவனாகிறான என்று பொருள (ஸ மநதவய) இபபடி வைஷணவாகளின முனனணியில நிறபவனாகையாலே அவன கொணடாடததககவனுமாவான். ஆசாரமறற மனிதன ஸாது₄ககளால விலககததககவனாயினும, அததகையவன எமபெருமானையே எல்லாமாககக கொணட ஜஞானியாகிவிடடானாகில 'சாதுகோடடியுள கொளளபபடுவாரே' [பெரியாழதிரு 3-6-11] என்று பெரியாழவார அருளிய ரீதியில ஸாது₄ககளால கொணடாடததககவனேயாவான என்று கருததது. (மநதவய) 'ஸாது₄ என்றே நினைககததககவன' என்று பொருள கொணடால 'மநதவய' என்னும ஶப்₃த₃ம பொருளறறதாய, தேவையிலலாததாகிறபடியால 'ஸமமநதவய' என்று கொணடு, ப₃ஹுமநதவ்யன (கொணடாடததககவன) என்று பொருள கொளளபபடடது 'ஸம' என்னும உபஸாகக₃ம இலலையே எனில, உபஸாகக₃ஙகளின் பொருளும தா₄துவிலேயே அடஙகியிருககையாலும உபஸாகக₃ம் அதை வெளிககாடடுவதை மாததிரம செயகிறதாகையாலும, ஆதத₂ ஸவாரஸயததைக கருதி, உபஸாகக₃மிலலாவிடிலும் இபபடிப பொருள கொளளபபடடது. இனி, மேலும ஓர ஆக்ஷேபம எழககூடும: ''நலல ஆசாரம நறபயனுககு உபாயமாகும து₃ராசாரம தாழநத பலன்களையே விளைககும அபபடியிருககுமபோது, து₃ராசாரமுடையவனும நற்பயனை அடைகிறான் என்று எபபடிக கூறமுடியும?'' என்பது அவவாக்ஷேபம, இதறகு— 'இவன தன்னுடைய து₃ராசாரம முதலான அநிஷடஙகளைப போககிக கொளவதறகும, தலைசிறநத பயனைபபெறுவதறகும, தன முயறசியை உபாயமாககககொளளாமல தனனோடு தநதை, ரக்ஷகன ஶேஷி, ப₄ாததா முதலான எல்லா உறவுகளையும உடைய எமபெருமானையே உபாயமாககக கொளகிறானாகையாலே இவனுககுத தாழவுகள நீஙகி, நறபயன விளையததடையிலலை.'' என்னும பரிஹாரததைக கடைசி பாத₃ததாலே காடடுகிறான் — (ஸமயக வயவஸிதோ ஹி ஸ:) இவனுடைய அத₄யவஸாயம (உறுதிபபாடு) மிகசசிறநததன்றோ அது

कारणभूतः परं ब्रह्म नारायणश्चराचरपतिरस्मत्स्वामी मम गुरुर्मम सुहृत्
मम परमं भोग्यमिति सर्वैर्दुष्प्रापोऽयं व्यवसायस्तेन कृतः, तत्कार्यं

எததகையது? எனில இவன எமபெருமானை எலலாக கலயாண
கு$_{3}$ணஙகளும நிறைநதிருககை, தாழவுகள ஒனறும இலலாதிருககை
என்னும உப$_{4}$யலிஙக$_{3}$ஙகளையுடைய ப$_{4}$க$_{3}$வானை எனறு உணாநதிருககி
ருன். ''ஜஞாதவா பூ$_{4}$தாதி$_{3}$ம அவயயம'' [கீ$_{3}$தை9-13] எனறவிடததில
கூறியபடி அனைததுலககும காரணமான பரமபொருளாகையாலே
பிதாபுதரஸமப$_{3}$நத$_{4}$ததை உடையவன எனறும உணாநதிருககிருன.
'நாராயண பரம ப$_{3}$ர ஹம'' [தை-நா11] முதலான வேத$_{3}$வாககியஙகளில
கூறியபடி ஸாவவயாபகதவம, ஸாவாத$_{4}$ாரதவம, பராபயதவம, பரா
பகதவம முதலான பல பெருமைகளை உணாததும நாராயணன என்னும
தனிபபெயரை உடைய பரமபொருள எனறும உணாநதிருககிருன.
"பதிம விஶவஸய ஆதமேஶவரம' [தை-நா 11] [உலகனைததுககும
ஸவாமியாய, தனககுததானே ஈஶவரனுயிருபபவன நாராயணன]
'பதிம பதீநாம'' [ஶவே 6-7] [ஸவாமிகளுககெலலாம ஸவாமியா
யிருபபவன] என்று மறைமுடிகள முழஙகியபடியே அசைவனவும
அசையாதனவுமான அனைவாககும ஸவாமி எனறு உணாநதிருக
கிருன். ஆக இபபடி பரதவததுககு (மேனமைககு) உறுபபான
கு$_{3}$ணஙகளை உடையவனுக இருபபதோடனறியில, ஸௌலப$_{4}$யததுககு
(எளிமைககு) உறுபபான கு$_{3}$ணஙகளை உடையவனுக இருபபவன
எனறும உணாநதிருககிருன. ''இவன் எனககு ஸவாமியனறே,
என்னை உப$_{4}$யவிபூ$_{4}$திககும புறமபானவன் எனறு நினைககிருனே?
உடைமையான என்னை அடைவது இவனுககன்றே பேறு'' எனறு
வழககுப பேசலாமபடியான ஸாவஸவாமிதவததை உடையவன
எனறு உணாநதிருககிருன ''இபபடி இயறகை உறவை உடைய
வனுயிருபபதோடனறியில 'அறியாதன அறிவிதத அததா' [திருவாய
2-3-2] எனகிறபடியே ஒனறுமறியாத மூட$_{4}$னுயிருநத எனககு
நலலறிவை உணாததிய மஹோபகாரகனுன ஆசாாயனனறே இவன்
எனறும உணாநதிருககிருன. '''ஸுஹ்ருத நாராயண:' எனகிற
படியே, நான பலலாயிரம பிழைகள செயவதைப பாாததிருநதும
காணும் கண இலலாதவனுய, எனககு நன்மையே விருமபும நணப
னன்றே இவன''எனறும உணர்நதிருககிருன். மிகத தாழநதவையாய,
துனபம கலந்தவையாய, அழிபவையாயிருககும கணநேர இன்பஙகளில
ஈடுபடட எனககு, எலலையறறதாய, குறறமறறதாய, நிதயமானதான
பேரின்பக் கடலாயிருக்கும் தன்னைத தானே காடடிய பரமபோ$_{4}$ாக$_{3}$யப

चानन्यप्रयोजनं निरन्तरं भजनं तस्यास्ति, अतस्साधुरेव ; बहुमन्तव्यश्च । अस्मिन् व्यवसाये तत्कार्ये चोक्तप्रकारभजने संपन्ने सति तस्य आचार-

பொருளன்றோ இவன் என்றும் எண்ணியிருக்கிருன். இவனுடைய உறுதிப்பாடு இத்தகையதாகையாலே மிகச்சிறந்ததன்றோ என்றபடி. 'இப்படி எல்லாவகையான உறவுகளையும் உடையவனாகவும், ப்ராப்ய மாகவும், ப்ராபகமாகவும் என்னை அறிந்திருக்கும் இந்த உறுதிப் பாடு அனைவர்க்கும் கிடைக்க அரிதானது. இந்த உறுதிப்பாட்டினால் வேறு பயன் கருதாமல் எப்போதும் என்னிடம் ப₄க்திசெய்வதாகிற பெருமையும் இவனிடம் உள்ளது. ஆகையால் இவன் வைஷ்ணவர் களின் முன்னணியில் நிற்பவனே, அனைவராலும் கொண்டாடத்தக்க வனே. இத்தகைய உறுதிப்பாடும், அதனாலுண்டாகும் ப₄க்தியும் இவ னிடம் இருக்கும்போது, இவனிடமுள்ள து₃ராசாரம் கணிசிக்கத்தகாத தொரு குறையே. அதைக்கொண்டு இவனை அநாத₃ரிப்பது தகாது நல்ல ஆசாரம் உடையவர்கள் சிலரிடமும் இத்தகைய உறுதிப்பாடு காணப் படவில்லையே வயிரச் சுரங்கத்திலிருந்தாலும் கூழாங்கல்லைத் தூர எறிவதும், குப்பையில் கிடந்தாலும் மாணிக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்வது மன்றோ சான்றோர்க்கு அழகு 'ப₃ஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே . . ஸ மஹாத்மா ஸுது₃ர்லப₄' [கீ₃தை 7-19] என்னுமிடத்தில் நானும், இத்தகைய மஹாத்மா எனக்கும் கிடைத்தற்கரியவன் என்று கூறி யிருக்கிறேனே. ஆகையால் இவன் கொண்டாடத்தக்கவனே, இவ னிடம் எவனாவது குற்றம் கண்டானாகில் அவன் மிகத் தாழ்ந்தவ னாகிவிடுவான்'' என்பது எம்பெருமானின் திருவுள்ளம். ''யே ஜந்ம கோடிபி₄ஸ் ஸித்₃த₄ா: தேஷாமந்தே(அ)த்ர ஸமஸ்தி₂தி: ॥'' [பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை 38 305] [எவர்கள் கோடிக்கணக்கான பிறப்புகளில் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலிருந்து ஜ்ஞான ப₄க்திகள் வளரப்பெற்றிருக்கிறார் களோ அவர்களே (பரபத்தி ஶாஸ்த்ரமான) இப்பஞ்சராத்ரத்தில் நிலைநிற்பார்கள்] ''அநேக ஜந்மஸம்ஸார சிதே பாபஸமுச்சயே। நாக்ஷீணே ஜாயதே பும்ஸாம் கோ₃விந்தா₃பி₄முகீ₂ ஸ்தி₂தி:'' [இந்த ஸம்ஸாரத்தில் எடுத்த பல பல ஜன்மங்களில் குவித்துவைத்த பாபக் கூட்டங்கள் அழியாதபோது மனிதனுக்கு 'கோ₃விந்த₃னே எல் லாம்' என்னும் உறுதிப்பாடு விளையாது.] '' ஜ்ஞாநம் ச வ்யவஸாயஶ்ச த்₃வௌ பரப்ரதிபாத₃கௌ। வ்யவஸாயாத்₃ருதே ப்₃ரஹ்ம நாஸாத₃யதி தத்பரம் ॥'' [ப₄ாரதம் - மோக்ஷதர்மம் - 334-47. சுகரைக்குறித்து ஜனகவாக்யம்] [ஜ்ஞானமும் உறுதிப் பாடும் ஆகிய இரண்டும் பரமாத்மாவை அடைவிப்பவை. (இவற்

व्यतिक्रमस्स्वल्पवैकल्यमिति न तावताऽनादरणीयः, अपि तु बहुमन्तव्य एवेत्यर्थः ॥ ३० ॥

றில) உறுதிபபாடிலலாத ஜஞானமாதரததினால பரமபொருளை அடையமுடியாது] ''ஸமருதஸஸமபாஷிதோ வாபி பூஜிதோ வா தவிஜோததம'' [இதிஹாஸ ஸமுசசயம 32] [அநதணா தலைவரே' (துராசாரமுடையவனாயினும என பகதன) நினைககவும, பேசவும, பூஜிககவும தககவன]

''மதபகதஜநவாதஸலயம பூஜாயாஞசாநுமோதநம ।
ஸவயமபயாசசநஞசைவ மதாததே டமபவாஜநம ॥
மதகதாஶரவணே பக்தி ஸவரநேதராஙகவிகரியா ।
மமாநுஸமரணம நிதயம யசச மாம நோபஜீவதி ॥
பகதிரஷடவிதா ஹயேஷா யஸமிந மலேசசேபி வாததே ।
ஸ விபரேநதரோ முநி ஶ்ரீமாந ஸ யதி ஸ ச பண்டித ॥
தஸமை தேயம ததோ காராஹயம ஸ ச பூஜயோ யதா
ஹயஹம । [காருடம 219-6 : 9]

[(1) என் பக்தர்களிடததில வாதஸலயம, (2) என்னை ஆராதனம செயவதை ஆமோதித்தல, (3) தானே என்னைப பூஜித்தல, (4) என விஷயததில ஆடமபரமறறிருததல, (5) என கதைகளைக கேடபதில அன்பு, (6) (என் கதைகளைக கேட்குமபோது) குரல தழதழததும, கணணீா மலகியும, உடமபு மயிாககூசசெறிநது கொணடுமிருககை, (7) எபபோதும எனனை நினைததிருககை, (8) என்னிடம வேறு ஒரு பரயோஜனததையும கோளாதிருக்கை—என்னும இநத எடடுவிதமான பகதியானது எநத மிலேசசனிடமும காணப படுகிறதோ, அவனே பராஹமணஶ்ரேஷடன், அவனே முனிவன், அவனே தனவான் , அவனே பணடிதன் , அவனுககு ஞானததை உபதேஶிககலாம , அவனிடமிருநது ஞானோபதேஶமும் பெறலாம. அவன் என்னைபபோல பூஜிககததககவன.] முதலான பரமாணஙகளும, திருமாலையில ''மேமபொருள'' என்று தொடஙகும் 38ம் பாடடிறகு மேலேயுள்ள பாகவதபரபாவததை விளக்கும பாடடுககளும இஙகு அநுஸநதிககததககவை. ஆக, ஆசாரததில் எததனை தாழநதவனாயி னும், வேறு பயன் கருதாமல எம்பெருமானிடம அனபு செலுததுகின்ற வன் தலைசிறநத வைஷணவனே என்று அருளிச்செயதானாயிறறு. 30.

॥ भा ॥ ननु * नाविरतो दुश्चरितान्नाशान्तो नासमाहितः। नाशान्तमानसो वाऽपि प्रज्ञानेनैनमाप्नुयात् ॥ (क. २. २४) इत्यादिश्रुतेः आचारव्यतिक्रम उत्तरोत्तरभजनोत्पत्तिप्रवाहं निरुणद्धीत्यत्राह—

क्षिप्रं भवति धर्मात्मा शश्वच्छान्तिं निगच्छति।
कौन्तेय! प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यति ॥ ३१ ॥

31. க்ஷிப்ரம் ப₄வதி த₄ர்மாத்மா ஶஶ்வச்சா₂ந்திம் நிக₃ச்ச₂தி ।
கௌந்தேய! ப்ரதிஜாநீஹி ந மே ப₄க்த: ப்ரணஶ்யதி ॥

(என் விஷயமான ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப₄க்தியைச் செய்பவன் து₃ராசாரம் உள்ளவனாயினும்) **க்ஷிப்ரம்**— விரைவிலேயே, **த₄ர்மாத்மா ப₄வதி**—(தடை நீங்கப்பெற்ற) ப₄க்தியோக₃த்திலேயே ஈடுபட்ட நெஞ்சுடையவனாகிறான். **ஶஶ்வச்சா₂ந்திம்** — நிலையான து₃ராசாரநிவ்ருத்தியை, **நிக₃ச்ச₂தி** — நன்கு அடைகிறான். **கௌந்தேய!** — குந்தீ புத்ரனே!, "**மே ப₄க்த** — (ஸர்வேஶ்வரனாகிற) என்னுடைய ப₄க்தன், **ந ப்ரணஶ்யதி**—அழியமாட்டான்" (என்னும் இந்த அர்த்த₂த்தை) **ப்ரதிஜாநீஹி**—(நீயே) ப்ரதிஜ்ஞை செய்வாய்

---

31. **ஒல்லை யவனற்றுமத் துற்ற வொருவனு**
மல்லிவினைச் சாந்திதனை மன்னுமே—யெல்லையில்சீர்க்
கௌந்தேயா வாங்கிதனைக் கட்டுறுநீ யென்பத்தன்
போந்தே நசியான புறத்து.

அவன்—என் விஷயமான ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப₄க்தியைச் செய்பவன் (து₃ராசாரமுடையவனாயினும்) **ஒல்லை**— விரைவிலேயே, **தருமத்து உற்ற ஒருவனும்**—(தடைநீங்கப் பெற்ற) ப₄க்தியோக₃த்திலேயே ஈடுபட்ட நெஞ்சையுடையவனாகிறான் **அல்லிவினை சாந்திதனை மன்னுமே**—து₃ராசார நிவ்ருத்தியை நிலையாக அடைவான். **எல்லையில்சீர் கௌந்தேயா!** — கணக்கற்ற கு₃ணங்களையுடைய குந்தீ

||भा|| मत्प्रियत्वकारितानन्यप्रयोजनमद्भजनेन विधूतपापतयैव समूलोन्मूलितरजस्तमोगुणः क्षिप्रं धर्मात्मा भवति—क्षिप्रमेव विरोधि-

புதரனே!, 'என பகதன—எனனுடைய பகதன, புறததுப போநதே—ஸதாசாரததிறகுப புறமபாக நடபபவனுயினும, நசியாண்—அழிநதுவிடமாட்டான" ஆஙகு இதனை—எனனும இநத அாததததை, நீ கடடறு—நீ பரதிஜஞை செயவாயாக

31. முன ஶலோகததில "மிகவும துராசாரமுடையவனுயினும, எனது பகதன அனைவராலும கொணடாடத தககவனே' எனறு கூறினன. இதறகுமேல "மறறவாகளால கொணடாடத தககவனுயிருநதாலும 'நாவிரதோ துஶசரிதாத நாஶாநதோ நாஸமாஹித। நாஶாநதமாநஸோ வாऽபி பரஜஞாநேநைநமாபநுயாத ||' [கடோபநிஷத 2-24] [துராசாரததிலிருநது நீஙகாதவனும, காம க்ரோதவேகம நீஙகப பெருதவனும, (பரமாதம விஷயததில) ஒருமுகபபடுததபபடாததும, (வெளிவிஷயஙகளில பாயாமல) கட்டுப் படுததபபடாததுமான நெஞசை உடையவன இநதப பரமாத்மாவை ஞானததின மூலம அடையமுடியாது] என்று துராசாரம ஜஞானம உணடாவதையே தடுததுவிடும என்று வேதம ஓதுகையாலும், 'பாபம பரஜஞாம நாஶயதி கரியமாணம புந புந। நஷடபரஜஞ பாபமேவ புநராரபதே தவிஜ ||' [பாரதம உத 35-73] [பாபம மறுபடிமறுபடி செயயபபடடதாகில அறிவை அழிககிறது அநதணரே! அறிவழிநதவன் மறுபடியும பாபததையே தொடஙகுகிருன] எனறு ஸமருதியும இதை வலியுறுததுகையாலும அவனுடைய துராசாரம மேலும மேலும பகதி உணடாகி வளாவதைத தடுததுவிடுமே. ஆகையால இவன விருமபிய பலனுகிற மோக்ஷபராபதியை அடைய முடியாதே" என்னும கேளவியெழ, அதறகு பதில கூறுகிருன் இநத ஶலோகததில (க்ஷிபரம பவதி தாமாதமா) முன ஶலோகததில சொனனபடி என்னிடம ஈடுபடடு ஸவயமபரயோஜந பகதியைச செயவதால பாபம நீஙகபபெறறு, ரஜஸதமோ குணஙகள அடியோடு அழியபபெறறு, விரைவிலேயே தடை நீஙகபபெறற அஙகஙகளோடு கூடிய பகதியோகததில ஈடுபடட நெஞசையுடையவனுகிருன். (க்ஷிபரம) ஆசாரக குறைபாடு இவனுடைய பகதி நிறைவடைவதறகுத தாமதத்தை ஏறபடுத்தமுடியாது என்று கருததும. (தாமாதமா பவதி) "தாமஸயாஸய பரநதப!" [கீதை 9-3] எனறு இநத அததியாயததின் தொடககத்திலேயே தாமஸபதம

रहितसपरिकरमद्भजनैकमना भवति। एवंरूपभजनमेव हि * धर्मस्यास्य परन्तप (३) इत्युपक्रमे धर्मशब्दोदितम्। शश्वच्छान्ति निगच்छति— शाश्वतीं-अपुनरावर्तिनीं मत्प्राप्तिविरोध्याचारनिवृत्ति गच्छति। कौन्तेय!

ப₄க்தியைக் குறித்துப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முன்பின் ஶ்லோகங்களிலும் ப₄க்தியைப் பற்றிய பேச்சே அடிக்கடி வந்துள்ளது. ஆகையால் இங்கும் 'த₄ர்மஶப்₃த₃ம்' ப₄க்தியைக் குறிப்பதே உசிதம் வார்ணாஶ்ரமத₄ர்மம் முதலானவற்றைக் குறிப்பதாகக் கொள்வது இந்த ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாது. ஆத்மஶப்₃த₃மும் இங்கு நெஞ்சைக் குறிக்கிறது ''அநந்யமாஸ'' [கீ₃தை 9-13] ''மந்மநா ப₄வ' [கீதை 9-34] என்று முன்பின் ஶ்லோகங்களில் ப₄க்தியுடைய நெஞ்சைப் பற்றிப் பேசியிருப்பதால் இதுவே பொருந்தும். 'ப₄க்தி உண்டாகி வளர்வதற்குத் தடையை எப்படி ப₄க்தியே நீக்கும்?' எனில் ப₄க்தியின் தொடக்கநிலை ப₄க்தி மேலும் வளர்வதற்குத் தடையான பாபங்களை நீக்குவதன் மூலம் பரிபூர்ண ப₄க்தியை விளைக்கிறதாகையாலே குறையில்லை. '' ப₄க்தியின் பெருமையாலே பாபங்கள் நீங்குகின்றன என்பது சரி; அநுதாபம் இல்லாமல் பு₃த்₃தி₄பூர்வகமாகத் தொடரும் து₃ராசாரங்கள் ப₄க்தியை எப்படித் தடுக்காமலிருக்கும்? ' எனில் (ஶஶ்வச்சா₂ந்திம் நிக₃ச்ச₂தி) என்னை அடைவதற்குத் தடையாயிருக்கும் து₃ராசாரங்கள் என்றும் மறுபடி திரும்பி வராதபடி நீங்கப்பெறுகிறான். ப₄க்தியின் ப்ரப₄ாவத்தாலே து₃ராசாரங்களும் விரைவில் அடியோடு நீங்கிவிடும் என்று கருத்து (கௌந்தேய! ப்ரதிஜாநீஹி) குந்தீபுத்திரனே! நீயே பின்வரும் விஷயத்தைக்குறித்துப் பிரதிஜ்ஞைசெய். எவ்விஷயம்? எனில். (ந மே ப₄க்த ப்ரணஶ்யதி) ஸர்வேஶ்வரனாகிற என்னிடம் ப₄க்திசெய்யத் தொடங்கியவன் அதற்குத்தடையான ஆசாரமுடையவனாயினும் அழியமாட்டான் என்னும் விஷயத்தை நீயே ப்ரதிஜ்ஞை செய் என்றபடி. ''என் ப₄க்தன் அழியமாட்டான் என்று நீ அறிந்து கொள்'' என்று ஜ்ஞானமாத்ரத்தை விதி₄ப்பதாயிருந்தால் ''ஜாநீஹி'' என்பதே போதும், 'ப்ரதி' என்னும் உபஸர்க்கமும் தேவையில்லை; ''வாஸ்தோஷ்பதே! ப்ரதிஜாநீஹ்யஸ்மாந்''[யஜுஸ் 3-4-10-36] [வாஸ்தோஷ்பதியே! எங்களை அறிவாயாக] முதலானவிடங்களில் வேறு வழியில்லாமையாலே ''அறிவாய'' என்றே பொருள்கொள்கிறோம். விஷயத்தைச் சொன்னாலே தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய அர்ஜுனனுக்கு 'அறிந்துகொள்' என்று விதி₄ப்பது பயனற்றதுமாகும். வெளிப்படையாக விளங்கும் ''ப்ரதிஜ்ஞை செய்'' என்னும் பொருள்—இவ்விஷ

त्वमेवास्मिन्नर्थे प्रतिज्ञां कुरु—मद्भक्तावुपक्रान्तो विरोध्याचारमिश्रोऽपि न नश्यति ; अपि तु मद्भक्तिमाहात्म्येन सर्वं विरोधिजातं नाशयित्वा शाश्वतीं विरोधिनिवृत्तिमधिगम्य क्षिप्रं परिपूर्णभक्तिर्भवतीति ॥ ३१ ॥

யம அசைககமுடியாதபடி அறுதியிடபபடடது எனககாடடுகையால இவவிடததில தேவையானதுமாகும ஆகையால 'பரதிஜஞை செய' என்றே பொருளகொளளபபடடது தான் பரதிஜஞை செயயாமல, ''நீயே பரதிஜஞை செய'' என்றது—''நான் சொலலு வதை நீ உறுதியாககொணடு, உனககு வேணடியவாகளுககெல லாம பரதிஜஞைசெயது வெளிபபடுத்து'' என்று கூறுவதன்மூலம இவவாதத$_2$ம மிகவும உறுதியானது எனககாடடுகிறது, மேலும, '' 'கணணனை ஆயுத$_4$மெடுககவைபபேன' எனறு என அடியானுன பீ$_4$ஷமன சொனன வாாததையை மெயயாககுவதறகாக, 'ஆயுத$_4$ மெடுககமாடடேன' என்னும என் வாாததையை இநத ப$_4$ாதப போரிலேயே பொயயாககிககொளளபபோகிறவன நான், ஆகையால, நான பரதிஜஞை செயதால 'பொயயாகக கூடியதோ ?' எனறும் பலா் ஐயமுறலாம, இநத ஐயம ஏறபடாமலிருபபதறகாக என்பகதனுன நீயே இவவாதத$_2$ததை பரதிஜஞைசெய'' என்னும கருததையும உணாத்துகிறது. ''கௌநதேய !'' என்னும விளி ''நீ பரமஞான முடையவளாய, என் அததையுமான குநதியின பிளளையாகையாலும் நீ பரதிஜஞை செயததை நான பொயயாகவிடமாடடேன்'' என்னும் கருததைக காடடுகிறது (மே ப$_4$கத ந பரணஶ்யதி) என் ப$_4$கதி யைத தொடஙகியவன, அதறகுத தடையான ஆசாரததோடு கூடிய வனுயினும அழியமாடடான, து$_3$ராசாரமுடையவனுய ப$_4$கதியைத தொடஙகியவனைப பறறியே முன் ஶ்லோகததில ''அபி சேத ஸுது$_3$ரா சார'' எனறு பேசபபடுகிறதாகையாலும், ப$_4$கதி நிறைவடைநத வனுககு அழிவு ஏறபட இடமிலலாமையாலும இஙகு ப$_4$கதன் என் பது ப$_4$கதியைத தொடஙகியவனைக காட்டுகிறது ப$_4$கதியைத தொடஙகியவனையும 'ப$_4$கதன' எனறழைககத தடடிலலையன்றே. (ந ப்ரணஶ்யதி) அழிவதிலலை, இஙகு 'ஶரீரம அழிவதிலலை' என்று கொளவது அஸமப$_4$ாவிதம; 'ஆதமா அழிவதிலலை' என்று கூறுவதும் இபரகரணததிறகுத தேவையிலலை. ஆகையால, ''முறபாதியில கூறப் படடபடி தடைகள அழியபபெறுகிருனுகையால, ப$_4$கதி நிறைவடை யாமையாகிற அழிவு இவனுககு ஏறபடுவதிலலை'' என்றே இதறகுக கருததுரைககவேணடும. ''என்னிடம அவன் செய்யும ப$_4$கதியின் பெருமையாலே, து$_3$ராசாரம முதலான தடைகள அனைததையும்

அழிதது. தடைகள மறுபடியும திருமபிவராதபடி நீங்கபபெறறு விரைவிலேயே ப₄கதி நிறைவடையபபெறுவான'' எனறு சொலலிற ருயிறறு. து₃ராசாரமுடையவனுயினும ப₄கதன் ப₄க்திகாரணமாகவே அநதத தீயவொழுககம நீஙகபபெறறு ப₄கதிபூர்த்தியைப பெறறு உயாகதியடைவான் எனனும விஷயததைப பினவரும இதிஹாஸ புராணவ்ருததாநதஙகள விளககுகினறன — (1) மஹாபா₄ரதம-ஶாநதிபாவம (மோக்ஷத₄ாமம) 345ம அததியாயததில கூறபபடட உபரிசரவஸுவருததாநதம — கிருதயுக₃ததில பாஞ்சராதரத₄ாமததை அநுஷ்டி₂ககும பரமப₄ாக₃வதனுன ஓரரசன் ப₄கதி மஹிமையினுல ஆகாயததில ஸஞ்சரிககும வலலமைபெறறிருநதமையால உபரிசரவஸு எனப பெயாபெறறிருந்தான ஒரு சமயம தே₃வாகளுககும ரிஷிகளுககும யாக₃ம செயதுகொண்டிருநதபோது விவாத₃ம ஏறபடடது. 'கிருதயுக₃ததில பிஷ்டபஶு (மாவினுல செயயபபடட ஆடு) கொணடே யாக₃ம செயயவேணடும' என்னும உணமையைக கூறினா ருஷிகள, மாமஸததில ஆசையாலே ''உயிரோடுளள ஆடடைககொணடே யாக₃மசெயயவேண்டும'' என்றனா தே₃வாகள, இவவிவாத₃ததில இருதரபபினரும் உபரிசரவஸுவை மதய₄ஸத₂னுககவைதது நியாயம கேடடனா. உபரிசரவஸு தே₃வாகளிடம பக்ஷபாதததால 'உயிருளள ஆடடைககொணடே யாக₃ம செயயவேணடும' என்று பொய சொலலிவிடடான் 'இபபடிப பொய சொன்னதால ஆகாயததில ஸஞ்சரிககும வலலமை நீஙகி பூ₄மியில மஹாத₃வாரமொனறில விழுவாய' எனறு ரிஷிகளால சபிககபபெறறு அபபடியே விழுநதுவிடடான். அதறகுபபின அவனது விஷ்ணுப₄கதி மஹிமையினுல விரைவிலேயே எமபெருமான் க₃ருட₃னை அனுபபி அவனைககொணடு வஸுவை பூ₄மித₃வாரததிலிருநது தூககி ஆகாயததில மறுபடி ஸஞ்சரிககுமவனுககினுன் என்னும வரலாறு. (2) 'உபமாநமஶேஷாணும ஸாதூ₄நாம யஸஸத₃ாபவத'' [வி–பு 1-15 146] [எலலா நலலோாகளுககும எபபோதும உபமானமானுன பரஹலாத₃ன] எனப புகழபெறற பரஹலாத₃னும திரிவிககிரமன் மாவலியை வஞ்சிதது உலகளநதபோது அவனேடு போா புரிநது, விரைவிலேயே அநத ப₄க₃வத₃பசாரததிலிருநது நீஙகப பெறறுன் எனறும புராணககதை. (3) பரமபாபியான க்ஷதரப₃நது₄ எமபெருமானுடைய கே₃ாவிநத₃ நாமஸஙகீரததன பரப₄ாவததால மறுஜனமததில பூாவஜனமஸமரணம ஏறபடடு, அதனுல வைராக₃யம விளைநது எமபெருமானை ஶரணமடைநது முகதிபெறறுன் என்று விஷ்ணுத₄ாமததில விளககபபெறற கதை. இது ''மெயயததவல

मां हि पार्थ व्यपाश्रित्य येऽपि स्युः पापयोनयः।
स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति परां गतिम्॥३२॥
किं पुनर्ब्राह्मणाः पुण्या भक्ता राजर्षयस्तथा।
अनित्यमसुखं लोकमिमं प्राप्य भजस्व माम्॥३३॥

32. மாம் ஹி பாாதத₂! வயபாஶ்ரிதய யே஽பி ஸயு பாபயோநய. ।
ஸ்த்ரியோ வைஶ்யாஸததா₂ ஶூத்₃ரா தே஽பி
யாநதி பராஙக₃திம ॥

33 கிம புநா ப₃ராஹமணா புண்யா ப₄க்தா ராஜாஷயஸதத₂ா।
அநித்யமஸுக₂ம் லோகமிமம பராபய ப₄ஜஸவ மாம ॥

பாாதத₂ — குநதீபுததிரனே ! ஸதரிய — ஸதரீகளும, வைஶ்யா —வைஶ்யாகளும, தத₂ா ஶூத்₃ரா: — அவவண ணமே ஶூத்₃ராகளுமான, பாபயோநய யே அபி ஸயு·— பாபததிஞல தாழநத பிறபபை எவாகள எடுததிருககிருாகளோ, தே அபி—அவாகளும, மாம—எனனே, வயபாஶ்ரிதய—சிறபபாக ஆஶ்ரயிதது, பராம க₃திம்—மேலான க₃தியை, யாநதி ஹி—அடைகிருாகளனறே. புண்யா:— புணயம செயது சிறநத பிறபபெடுததவாகளான, ப₃ராஹமணா —அநதணாகளும, ராஜாஷய தத₂ா—ராஜரிஷிகளும, ப₄க்தா:—எனனிடம ப₄கதி செயதாாகளாகில (மோக்ஷ மடைவாாகள எனபதை) கிமபுந.—சொலலவும வேண டுமோ? (ஆகையால) அநிதயம — நிலையலலாததாய, அஸுக₂ம—துனபம நிறைநததான, இமம் லோகம்—இவ வுலகை, பராபய — அடைநதிருபபவஞகையாலே, மாம் ப₄ஜஸவ—எனனிடம ப₄கதி செயவாயாக.

வினையுள் நின்று மூன்றெழுததுடைய பேரால கத்திரபந்துமனறே பராங்கதி கண்டு கொணடான" [திருமாலை 4] என்னும் பாசுரத் தின் வியாககியானததில விரிவாக எடுககபபட்டுள்ளது. ஆக, இமமூன்று (29,30,31) ஶ்லோகங்களால ஜாதி, ஆகாரம், ஸ்வ ப₄ாவம், ஞானம, ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால உயாந்தாரோடு தாழந் தாரோடு வாசியற அனைவரும தன்னை ஆஶ்ரயித்து மோக்ஷஸித₃தி₄ பெறலாம் என திருபித்தாஞயிறறு. 31.

32. பார்த்தவென்னைப் பற்றினுற பாவம பயிலபிறவிச
சோாததபெண் வைசசியருஞ சூததிரரும—போத்து
வினையடையார வீடெயதி மேறகதியா மினபந
தனையடைவா சென்று தழைதது

33. ஆனுத புண்ணியதத ரனபரா மநதணர்கள
ஞானு திகவரசர் நணணெளிது—தானுமால
மாயுமித துனபுலகை மனனியநீ யெனனையடைந
தாயுமித் தனமையறி யாஙகு

பார்தத—குநதீபுததிரனே! **பாவம் பயில் பிறவி சோாதத**—பாவததினுல ஏறபடட பிறபபையடைநது சோாவுறற, **பெண்**—ஸதரீகளும, **வைசசியரும**—வைஶயாகளும, **சூத்திரரும**—ஶூதராகளும, **எனை**—எனனை, **பறறினுல**—ஆஶரயிததால, **போதது**—மறுபடியும, **வினை அடையார்**—பாபததையும, அதுகாரணமாக ஏறபடும ஸமஸாரததையும அடையாமல, **சென்று**—(அபராகருத லோகததிறகுச) சென று, **தழைத்து**—சிறபபுறறு, **வீடு எய்தி**—மோக்ஷததை அடைநது, **மேறகதியாம் இனபம தனை**—பரமாதமாநுபவமாகிற பேரினபததை, **அடைவா**—அடைவாாகள. **ஆனுத புண்ணியததா**—அழியாத புணணியம செயது சிறநத பிறபபெடுததவாகளாய, **அனபராம**—எனனிடம பகதியையும செயயும, **அநதணாகள**—பிராமமணாகளும, **ஞானுதிக அரசா**—அறிவிற சிறநத அரசாகளான ராஜரிஷிகளும, **நண்ணெளிது தானுமால்**—எனனை அடைவது மிக எளிதனறே, **மாயும**—நிலைநிலலாததாய, **இத்துனபுலகை**—துனபமயமான இவவுலகை, **மன்னிய நீ**—அநாதிகாலமாகச சோாநதிருககும நீ, **ஆங்கு**—மோக்ஷததின பொருடடு, **எனனை அடைநது ஆயும் இதததனமை**—எனனை ஆஶரயிதது பகதி செயவதாகிற இதததனமையை, **அறி**—அறிவாயாக.

32,33 ''அபி சேத ஸுதுராசார '' என்னும ஶ்லோகததில—**பிறவியெடுததபின** பாபபூலமாகத தீயவொழுககமுடையவனை வனைப பறறிச சொலலப்பட்டது அடுதத ஶலோகததில **அவன்**

॥ भा ॥ स्त्रियो वैश्याश्शूद्राश्च पापयोनयोऽपि मां व्यपाश्रित्य परां गतिं यान्ति; किं पुनः पुण्ययोनयो ब्राह्मणा राजर्षयश्च मद्भक्तिमास्थिताः ।

விரைவிலேயே ப்ரகதிவைப்ரவததால நலலொழுககமுடையவனுகிவிடு வான் என்று சொலலபபடடது. இவவிரு ஶலோகஙகளிலும—முன பிறபபுககளில மிகுநத பாபம செயது, அதனுல தாழநத பிறபபையெடுததிருபபவாகளும் எனனே ஆஶரயிபபதாலேயே முற கூறிய தலைசிறநத மோக்ஷமாகிற ப்லனை அடைவாாகள எனக கூறி, இபபடியிருககுமபோது புணணியமான பிறபபையெடுத்த வாகள் பூரணப்ரகதி செயதாாகளாகில தலைசிறந்த ப்லனைப பெறுவாாகள என்பது சொலலாமலே விளஙகும என விளககி, பிறபபு ஒழுககம முதலானவறருல தலைசிறநது விளஙகும் நீ ப்லனில ஐயமறறவனுய என்னிடம் ப்ரகதி செயவாயாக எனகிருன (ஸதரியோ வைஶயா ததா ஶூதரா யே பாபயோநயோऽபி ஸ்யு) முறபிறவியில செயத பாபம காரணமாக, வேதத்தில முழுவதுமோ ஓரளவுககோ அதிகாரமிலலாத ஸதரீகள, வைஶ்யாகள, ஶூதராகள ஆகிய தாழந்த பிறவிகளை எடுததிருபபவாகளும. ஸதரீ ஶூதராகளுககு வேதம முழுவதிலும, அதில விதிககபபடட ப்ரகதி யோகததிலும அதிகாரமிலலை; முதல மூனறு வர்ணஙகளில ஒன்றில பிறநதவனுகையாலே வேதததிலும, ப்ரகதியோகததிலும அதிகாரமுளளவனுயினும, ஸத்ரயாகததில வைஶயனுககு அதிகாரமிலலையாகையாலே, அவனும் ஓரளவுககுத தாழநதவனுகையால பாபயோனிகளோடு கூடப படிககபபடுகிருன. ருத்விககுகளுககே ஸதரயாகம் செயய அதிகாரமுணடு, ப்ராஹமணர்களே ருத்விககுக ளாயிருககமுடியும; "தஸமாதவாஜபேயயாஜீ ஆாதவிஜீந" [யஜு 1-3-2-14] என்னும வேதவாகயததில க்ஷதரியனுககும் ஸதர யாகததில அதிகாரம உணடென்று கூறபபடடதாகையால ப்ராஹமண க்ஷதரியாகளுககே ஸதரயாகததில அதிகாரமுணடு என்பது இங்கு குறிககொளளததககது. (மாம் வயபாஶரிதய) எனனைச சிறபபாக ஆஶரயிதது, ப்ரக்தியோகம் செய்ய அதிகாரமுளள வைஶ் யாகள் அதைச் செயவதன்மூலமும, அனைவருமே ஸவயம் ப்ரயோஜன ப்ரகதியில ஈடுபடடு எமபெருமானையே உபாயமாக உறுதிகொளவ தாகிற பரபததியின் மூலமும ஆஶ்ரயிபபது இங்கு சிறபபாக ஆஶர யிபபது எனபபடுகிறது (தேऽபி பராம் கதிம யாந்தி) அவாகளும் மேலான மோக்ஷத்தை அடைவாாகள. "கததிரபந்துமன்றே பராஙகதி கணடு கொண்டான்" [திருமாலை 4] என்ருர் தொணடரடிபபொடிகளும்.

अतस्त्वं राजर्षिरस्थिरं तापत्रयाभिहततया असुखं चेमं लोकं प्राप्य वर्तमानो मां भजस्व॥३२॥३३॥

(யாநதி ஹி) பாபயோநிகளில பிறந்தவாகளும என்னைபபறறினாக ளாகில பரமபத₃ததை அடைகிருாகள என்பது சபரி, அஜாமிளன், த₄ர்மவயாத₄ன, க₄ணடாகாணன, த₃தி₄ப₄ாணட₃ன், க₃ஜேநத₃ரன்., க்ஷதரப₃நது₄ முதலானவாகள விஷயததில இதிஹாஸபுராணபர ஸித₃த₄மனறோ எனறு கருதது. (பாாதத₂!) குநதீபுதரனுன நீ புணய யோனியிலே பிறநதவனுகையாலே என்னைபபறறி, பரமபத₃ததைப பெறுவது எளிது எனறு கருதது.

இரணடாவது ஶ்லோகத்தில இககருததை விவரித்துககொணடு, தன்னிடம ப₄கதிசெயயும்படி விதி₄ககிருன். (கிம புநா ப₃ராஹமணு' புணயா ப₄கதா ராஜர்ஷயஸ் தத₂ா) இபபடி பாபயோனிகளே என்னை ஆஶ்ரயிததுப் பரமபத₃ததையடையுமபோது ப₃ராஹமணர்களும ராஜ ரிஷிகளுமான புணயயோனிகள (புணயததால ஏறபடட பிறப்பை யுடையவாகள) எனனிடம ப₄கதி செயதாாகளாகில பரமபத₃ததை யடைவாாகள என்பதைச சொலலவும வேணடுமோ? 'பாபயோநய ' எனறு முன் ஶ்லோகததில சொன்னதறகு எதிாததடடாகையாலே இஙகுளள புணயஶப₃த₃ம புணயயோனிகள எனறு பொருளபடுகிறது 'கிம்புந ' (சொலலவும வேணடுமோ) எனறது அவாகள மிக எளி தில தனனையடைவாாகள என்று காடடுவதறகாக. ' ராஜர்ஷய ' என்று ராஜரிஷிகளை எடுத்தது—ராஜரிஷியான அாஜுனனும புணய யோனிகளில சேர்நதவனுகையாலே, தன்னிடம ப₄கதிசெயது எளிதில தனனை அடையலாம எனறு உணாததுவதறகாக ஆக இதுவரை யில ஸவயம்பரயோஜனமாக ப₄கதி செயபவாகளின் பெருமையை யும, ஸவயமபரயோஜன ப₄கதியின் பெருமையையும விரிவாக விளககிய பின்பும, அாஜுனனும ஸவயமபரயோஜன ப₄கதியில ஈடுபடடு " உனனிடம ப₂லனை எதிர்பாராத ப₄கதியைச செயய விருமபும நான் நீ சொன்னபடி போாபுரிய இசைகின்றேன்" என்று சொலலக காணுமையாலே, இவனுககு ஸாத₄னப₄கதியை உப தே₃ஶிதது, அதறகு அங்க₃மாய, க்ஷதரியத₄ாமமான யுத₃த₄த்திலே இழியுமபடி செய்யலாம என்று எணணி ஸாத₄னப₄கதியை விதி₄ககி ருன் ஶ்லோகததின் பிறபாதியாலே. (அநிதயம் அஸுக₂ம லோக மிமம பராபய) ஆகையால ராஜரிஷியான நீயும நிலைநிலலாததாய, ஆத₄யாதமிகம (சரீர ஸமப₃ந்த₄ததால வருவது), ஆதி₄பெ₄ளதிகம்

॥ भा ॥ भक्तिस्वरूपमाह —

मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु।
मामेवैष्यसि युक्त्वैवमात्मानं मत्परायणः ॥ ३४ ॥

॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु राजविद्याराजगुह्ययोगो नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

(பஞசபூ4தஙகளால வருவது), ஆதி4தை3விகம் (தெயவச செயலால வருவது) எனனும மூனறு வகைபபடட தாபஙகளால பீடிககபபடடிருககையாலே துனபமயமாயிருபபதாய, மிகத தாழநததான இநத உலகததில பிறவி எடுததிருபபவனுகையாலே ராஜரிஷிஸபத3த3ததாலே ஸாத4னப4கதியைச செயவதறகு இவனுககு ஸாமாத2யம (தகுதி) உணடெனறு உணாததபபடடது. 'அநிதயம பராபய' எனனும தொடராலே ப4கதியின் ப2லமான மோக்ஷத்தைப பெறுவதறகு ஆததி2தவம உணடெனறு காடடபபடுகிறது. ஆததி2தவ ஸாமாத2யஙகளை உடையவனனறே ஸாத4னததில இழிய முடியும். (அநிதயம இமம லோகம) "ஸததவிகாரியா" [வி பு] எனகிறபடியே எபபோதும விகாரததை அடைநதுகொணடிருககையாலே நிலைநிலலாததான இந்த லோகததை. (அஸுக2ம இமம் லோகம) ஸுக2ததுககு எதிாததடடான துனபமயமான இவவுலகை. ந ஸுக2ம — அஸுக2ம விரோதி4 எனனும பொருளில 'நஞ' வநதுளளது. இஙகு அநுப4விககபபடும சிறு சிறு இனபஙகளும துன்பததை விளைபபவையாகையாலே துனபமேயாகின்றன எனறு கருதது. (இமம் லோகம) நம கணணெதிரே காடசியளிககும மிகத தாழ்நததான இவவுலகததை. (பராபய) இதையடைநது, இதில இருநதுகொணடு துனபததை அநுப4விககிறவனுகையாலே எனறு கருதது (மாம ப4ஜஸவ) எனனிடம ப4கதியைச செயவாயாக. இவவணணமாக, நிலைநிலலாததாய துனபமயமானதாய, மிகததாழநததான இவவுலகைக காணுநதோறும என்னிடம உறுதியான ஈடுபாடு இலலாதிருநத நிலைநீஙகி, நீ ப4கதிசெயயத தொடஙகுவாய என்று கருதது ஆக, 'பாபபபிறவியை எடுததவாகளே எனனைபபறறிப பரமபத3த்தையடைநதிருககும்போது, புணயபபிறவியை எடுதத ராஜரிஷியான நீ, நிலைநிலலாததாய, துனபமயமானதாய, மிகததாழநததான இவவுலகைவிடடு நீஙகி பரமபத3ததையடைவது எளிதாகையால, அதறகாக எனவிஷயமான ஸாத4னப4கதியைச செயயவேணடும்' என்று ப4க்தி விதி4ககப்படடதாயிறறு. 32,33.

34. மந்மநா ப₄வ மத்₃ப₄க்தோ மத்₃யாஜீ மாம நமஸகுரு |
மாமேவைஷ்யஸி யுகத்வைவம ஆதமாநம் மதபராயணா: ||

மநமநா ப₄வ—எனனிடததில இடைவிடாமல நெஞசு செலுததியவனுக ஆவாயாக. **மத்₃ப₄க்த ப₄வ**—(அதிலும) எனனிடம மிகவும பிரீதியுடையவனுக ஆவாயாக. **மத₃யாஜீ ப₄வ**—(அதிலும) எனனே ஆராதி₄பபவனுக ஆவா யாக **மாம**—எனனே, **நமஸகுரு**—வணஙகுவாயாக. **மத் பராயண** —எனனேயே மேலான ஆஶ்ரயமாகக கொணடவ னுய, **ஏவம**—இவவணணமாக, **ஆத்மாநம் யுக்த்வா**—நெஞசைப பழககுவதனமூலம, **மாம் ஏவ ஏஷ்யஸி**—எனனேயே அடைவாய

---

34 எனனலஞ்செய தென்மனனு யெனனேயிறைஞ்
சென்னேவணங்
கெனனலஞ்சோந துன்னேயெழில யோகததின—மன்ன
தெனபறறே மீபயனு வேயநதநீ யென்னேயே [வமைத்
வனபறறுய வநதடைதி வாயநது.

என நலம செயது—எனனிடம அனபு பூணடவனுய, **என மனனுய**-எனனிடம இடைவிடாமல நெஞசு செலுததி, **எனனே இறைஞசு** — எனனே ஆராதி₄பபாயாக. **எனனே வணஙகு**—எனனே வணஙகுவாயாக. **என் பறறே மீபயனு ஏய்ந்த நீ**—எனனேப பறறியிருபபதையே மேலான பயனுகக கொணடிருககும நீ, **உன்னே**—உனனே, **என் நலம் சோந்து எழிலயோகத்தின்** — எனனிடம ப₄கதியோடே சோநது அழகியதாயிருககும ப₄கதியோக₃ததில, **மனன அமைத்து**—நிலேயாக ஈடுபடுததி, **என்னேயே வன்பறறுய்** — எனனேயே வலிய ஆஶ்ரயமாககொணடு, **வாய்ந்து வநதடைதி** — பொருநதி வநதடைவாய.

---

34. **சென்ற ஶ்லோகததின் இறுதியில 'ப₄ஜஸ்வ' என்று விதி₄க்கப்பட்ட ஸாத₄னப₄கதியின் தனிததன்மைகளே விவரிக்கிருன் இநத ஶ்லோகததில. (மந்மநா ப₄வ) என்னிடததில நெஞசு செலுததியவனுக ஆவாயாக. ப₄கதியை விவரிக்கும இந்த ஶ்லோ**

॥ भा ॥ मन्मना भव—मयि सर्वेश्वरेश्वरे, निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकताने, सर्वज्ञे, सत्यसङ्कल्पे, निखिलजगदेककारणे, परस्मिन्

கத்தில் ஆறு இடங்களில் 'மாம், மத்' என்னும் பத3ங்களின் மூலம் தன்னைக் குறித்துக்கொள்கிறான் எம்பெருமான். ஆகையால் வேதா3ந்தங்களில் ஸாத4னப4க்தியை விதி4க்கும் பரவித்3யைகளில் நூற்றுக்கணக்கான வாக்யங்களில் உபாஸிக்கத்தக்கவையாகவும் அதற்கு உறுப்பானவையாகவும் ஓதப்படும் தனது ஸ்வரூபம், ரூபம், கு3ணங்கள், விபூ4திகள் முதலானவையனைத்தையும் இந்த ஆறு அஸ்மச்ச2ப்3த3ங்களாலே உணர்த்துகிறான் என்று விளங்குகிறது. அப்படி உணர்த்தப்படும் பெருமைகள் எவையெனில் (1) "தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம்" [ஶ்வே 6-7] [ஈஶ்வரர்களுக்கெல்லாம் மேலான மஹேஶ்வரனான அவனை] "ந தஸ்யேஶே கஶ்சந" [தை நா 1-9] [அப்பரம்பொருளை நியமிக்கும் ஈஶன் எவனுமில்லை] முதலான ப்ரமாணங்களில் சொல்லப்படும் ஸர்வேஶ்வரனான என்னிடமே ப4க்திசெலுத்தவேண்டும். இப்படி அனைவரையும் நியமிக்கவல்லவனாயிராதவனால் தலைசிறந்த ப2லனை அளிக்க இயலாதன்றோ? இந்த அண்ட3த்தை நியமித்தபோதிலும் மற்ற அண்ட3ங்களையும் நித்யவிபூ4தியையும் நியமிக்கவல்லமைபெறாத பிரமன் சிவன் முதலானவர்களாலும் மோக்ஷத்தை அளிக்கமுடியாதன்றோ? இதனால்தானே "க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேஶ்வரஜ்ஞாநாத்3விஶுத்3தி4: பரமா மதா" [யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதி 3-94] [ஜீவனுக்கு ஈஶ்வரனை அறிவதாலேயே மேலான பரிஶுத்3தி4யாகிற மோக்ஷம் ஏற்படுகிறது] என்று சொல்லப்படுகிறது என்று கருத்து. (2) எல்லாத் தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாயிருப்பவனாய், நற்கு3ணங்களுக்கெல்லாம் ஒரே கொள்கலனாயிருப்பவனான என்னிடமே ப4க்திசெலுத்தவேண்டும். தாழ்வுகளை உடையவன் மற்றவர்களைக் கடைத்தேற்ற முடியாது. நற்கு3ணங்களற்றவனும் நற்பயனையளிக்க முடியாது. ஆகையால் இவர்கள் ப4க்தி செலுத்தத் தகாதவர்களாவர். உப4யலிங்க3ங்கள் எனப்படும் இவ்விருதன்மைகளை உடைய பரம்பொருளே உபாஸிக்கத்தக்கது என்று ஶாஸ்த்ரங்கள் முழங்குகின்றன. இவ்விரு பெருமைகளே — தாழ்வுடையவர்களும், நற்கு3ணங்கள் அனைத்தையும் பெற்றிராதவர்களுமான பிரமன், சிவன் முதலான மற்ற தே3வர்களைக் காட்டிலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனை வேறுபடுத்தித் தருகின்றன. ஶாஸ்த்ரங்களில் பரம்பொருளைப் பற்றிக்கூறும்போது எல்லாக் கல்யாணகு3ணங்களையும் உடையவனாகப் பல வாக்யங்கள்

கூறுகின்றன நிர்குணம் (குணமற்றவன்) என்றும் சில வாக்யங்கள் பொதுவாகச் சொல்லுகின்றன. வேறு சில வாக்யங்கள் தாழ்ந்த குணங்களும், ப்ராக்ருத குணங்களான ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்க ளும் பரமாத்மாவிடமில்லை என்று கூறுகின்றன. முதலிரண்டுவகை வாக்யங்களில் மேலெழத் தோன்றும் முரண்பாட்டைப் பரிஹரிக்க வேண்டிய பொறுப்பு அனைவருக்கும் உள்ளது. வேதமும் பரம்பொரு ளிடம் இருப்பதாகத் தானே சொன்ன கல்யாணகுணங்களை நிர்குண வாக்யங்களாலே தானே தள்ளுகிறது என்று அத்வைதிகள் கூறுவது பொருந்தாது. ஆகையால் நிர்குணம் என்று இரண்டாவது வகை வாக்யங்களில் பொதுவாகத் தள்ளப்படும் குணங்கள் மூன்றாவது வகை வாக்யங்களில் குறிப்பிட்டுத் தள்ளப்படும் தாழ்ந்த குணங்க ளும் ப்ராக்ருத குணங்களுமே ஆகவேண்டும் என்பது ஸாமான்ய விசேஷந்யாயத்தைக்கொண்டு பார்க்கும்போது விளங்கும். ஆகை யால்தான் தாழ்வுகள் அற்றிருப்பதோடன்றியில் பிறருடைய தாழ்வு களையும் போக்கக்கூடியவனும், கணக்கற்ற கல்யாணகுணங்களை உடையவனாகையாலே அளவற்ற இனிமையை உடையவனுமான இவனே உபாஸிக்கத்தக்கவன் என்று கருத்து. (3, 4) எல்லாமறிந்த ஸர்வஜ்ஞனும் தடையற்ற ஸங்கல்பத்தையுடைய ஸத்யஸங்கல்பனு மான என்னிடமே ப்ரக்ருதி செலுத்தவேண்டும். ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸத்யஸங்கல்பத்வம் ஆகிய இரண்டும் கணக்கற்ற கல்யாணகுணங்க ளனைத்துக்கும் உபலக்ஷணமாகும். சேதனனுடைய அநிஷ்டங்களைப் போக்குவதற்கு எல்லாமறிந்த ஸர்வஜ்ஞனாயிருந்தால்தான் முடியும். தலைசிறந்த மோக்ஷத்தை அளிப்பதற்குத் தடையற்ற ஸங்கல்பத்தை யுடைய ஸத்யஸங்கல்பனாயிருந்தால்தான் முடியும். ஆகையால் உபாஸிக்கத்தக்க பரம்பொருளுக்கு இந்த இரு குணங்களும் இருந்தே தீரவேண்டும். மேலும் 'ஜகத்காரணப்பொருளே உபாஸிக்கத் தக்கது' என்று வேதங்கள் முழங்குகின்றன. ஸர்வஜ்ஞனாகவும், ஸத்யஸங்கல்ப னாகவும் இருந்தாலொழிய ஜகத்காரணப் பொருளாகமுடியாது. அதனா லேயே 'யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப: | தஸ்மா தேதத்ப்ரஹ்ம நாமரூபமந்நம் ச ஜாயதே' [முண்டகம் 1-1-9] [எந்தப் பரமாத்மா எல்லாப் பொருள்களின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை அறிந்திருக்கிறானோ, எவனுடைய ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலான தவம் ஸங்கல்பமயமாயிருக்கிறதோ அவனிடமிருந்து — போக்யமாகவும் போக்தாவாகவுமிருக்கையாலே அந்நம் எனப்படுவதாய், மிகப்பெரிதா யிருக்கையால் 'ப்ரஹ்ம' எனப்படுவதான இவ்வுலகம் நாமரூபங் களையுடையதாயிற்று] ''ஸத்யகாம ஸத்யஸங்கல்ப'' [சாந் 8-7-1] [மெய்யான கல்யாணகுணங்களையும், தடையற்ற ஸங்கல்பத்தை

ब्रह्मणि, पुरुषोत्तमे, पुण्डरीकदलामलायताक्षे, स्वच्छनीलजीमूतसङ्काशे,युग-

யும உடையவன்] எனறு உபநிஷததுககள ஓதுகின்றன (5) எலலா உலகிறகும ஒரே காரணமாயிருககும எனனிடமே பகதிசெலுதத வேணடும. ''யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயநதே யேந ஜாதாநி ஜீவநதி, யதபரயநதயபிஸமவிஶநதி, தத்விஜிஜஞாஸஸவ, தத ப்ரஹமேதி'' [தை ப்ருகு] [எதனிடமிருநது இநத ஜீவராஶிகள உணடாகின்றனவோ, எதனால உணடான இவை வாழகினறனவோ, பிரளய காலததில எதை இவை அடைகினறனவோ அதையே ப்ரஹமம என்று அறிவாய] ''காரணநது த்யேய'' [அதர்வஶிகை] [காரணவஸதுவே தியானிககததககது] எனறு உபநிஷததுககள ஜகததகாரணவஸதுவையே உபாஸிககததககதாக ஓதின. ஆனால ஓரணடததுககுக காரணமான பிரமன் முதலானவர்களோ, உபாதான காரணமாத்ரமான மூலபரகருதி முதலானவையோ எலலாவுலகிறகும ஒரே காரணம எனனும பெருமை பெறறவையலலவாகையால உபாஸிககததககவையாகமாடடா. பிரமன சிவன் முதலானுரை உளளடககிய எலலாவுலகிற்கும் உபாதானம், நிமிததம, ஸஹகாரி என்னும் மூவகைக காரணமுமாகின்ற நாராயணன் ஒருவனே உபாஸிககததககவனுவான எனறு கருதது (6, 7) பரப்ரஹமமாகவும, புருஷோததமனுகவுமிருககும் என்னிடமே பகதிசெலுததவேணடும, பரப்ரஹ்மம் எனறதால இவன் எலலாப பொருளகளேயும வியாபிததிருககையாலே 'எலலாம இவனே' என்று சொலலலாமபடி மிகபபெரியவனுயிருப்பவன் என்று உணாததப்படுகிறது. அபபடியானல எலலாபபொருளகளிலுமிருககும தோஷஙகள இவனிடம சேருமே எனனும ஐயம் எழ, இவன் சேதநாகளனைவரைக காட்டிலும சிறநதவனுகையாலே உலகிலுளள தோஷஙகள் இவனைத தொடமாடடா என்று காடடுகிறது புருஷோததம ஶப்தம. பரப்ரஹம ஶப்தத்தால் ''நாராயண பரம ப்ரஹம'' என்று ஓதும நாராயணுநுவாகமும், புருஷோத்தம ஶப்தததால புருஷஸூகதமும ஓதுகின்ற பரமபொருள் இவனே எனறு காடடபபடுகிறது. அதனுல, அந்தந்த ஶாகைகளில் ஓதப்படும் ஸாமானயஶப்தஙகள புருஷோததமன், நாராயணன் எனபபடும இவனேயே குறிககினறன என்றும் உணாததபபடுகிறது. இவ்விரணடு ஶப்தங்களும் மிகப்பெரியவன் இவனே என்று காடடுகையாலே இவனைக்காடடிலும பெரியவன் ஒருவன் உணடு என்று கூறும் சைவர்களின வயோமாதீதவாதம தளளபபட்டதாகிறது.

இவ்விரண்டு ஶப்₃த₃ங்களும் கு₃ணங்களாலும் மிகப்பெரியவன் இவனே என்று காட்டுகையால் நிர்கு₃ணவாத₃மும் நிரஸிக்கப்பட்டதாகிறது. ஆக, ப₄க்திநிஷ்டா₂ர்கள் உபாஸிக்கவேண்டிய கல்யாண கு₃ணங்களோடு கூடிய ஸ்வரூபத்தின் பெருமைகள் விவரிக்கப்பட்டன. இனி, எல்லா வேத₃ங்களிலும் படிக்கப்பட்ட புருஷஸூக்தம் முதலானவற்றிலிருந்து தேறுகின்றதாய், ஶுப₄ாஶ்ரயமாயிருப்பதான தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹமும், அதன் கு₃ணங்களும், திருவாப₄ரணங்களும் உபாஸிக்கத்தக்கவையாகையாலே அவற்றின் பெருமை அடுத்தபடி அநுப₄விக்கப்படுகிறது. (8) தாமரையிதழ்போன்று நீண்டு பரந்த இரு திருக்கண்களையுடைய என்னிடமே ப₄க்திசெலுத்தவேண்டும். "தஸ்ய யதா₂ கப்யாஸம் புண்ட₃ரீகம் ஏவமக்ஷிணீ" [சா₂ந் 1 6-7] [அந்தப் பரமாத்மாவுக்கு ஸூர்யனால் மலர்ந்த தாமரைபோன்ற இரு கண்கள் உள] என்று அந்தராதி₃த்ய வித்₃யாப்ரகரணத்தில் தாமரைக்கண்ணனான இவனே உபாஸிக்கத்தக்கவன் என்று உபநிஷத் உத்₃கோ₄ஷித்ததனாலே இதனால் எண்கண்ணனான பிரமனும் முக்கண்ணனான சிவனும், பன்னிருகண்ணனான முருகனும் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களால் உபாஸிக்கத்தக்கவரல்லர் என்று விளங்குகிறது. (9) மிகத் தெளிந்த நீலமேக₄ம்போன்ற திருமேனியை உடைய என்னிடமே ப₄க்தி செலுத்தவேண்டும். "நீலதோயத₃மத்₄யஸ்தா₂ வித்₃யுல்லேகே₂வ ப₄ாஸ்வரா" [தை நா-11] [நீலமேக₄த்தையுட்கொண்ட மின்னற்கொடிபோல் ஒளிவீசுவது பரமபொருளின் திருமேனி] என்று நாராயணாநுவாகத்தில் இத்திருமேனி எல்லா வித்₃யைகளிலும் உபாஸிக்கத்தக்கதாக எடுக்கப்பட்டது. நீலமணி, கண்ணாடி, நீர், முத்துச்சிப்பி முதலானவற்றைப்போலே ஒளியையுடையதாயும், பிறவற்றைப் பிரதிபலிக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கையாலே இத்திருமேனி ஸ்வச்ச₂மாக (மிகத்தெளிந்ததாக) இருப்பது. அதனாலேயே நீலமேக₄த்தையுட்கொண்ட மின்னற்கொடி போன்றது' என்று உப₄ய வேத₃ங்களிலும், "சுற்றும் ஒளிவட்டம் சூழ்ந்து சோதி பரந்தெங்கும்" [பெரியாழ்திரு 1-4-3] என்று பெரியாழ்வாராலும் வர்ணிக்கப்பட்டது. (10) ஒரே சமயத்தில் ஆயிரம் ஸூர்யர்கள் உதி₃த்தாற்போன்ற ஒளியோடு கூடிய திருமேனியையுடைய என்னிடமே ப₄க்தி செலுத்தவேண்டும் "ஆதி₃த்ய வர்ணம்" என்று புருஷஸூக்தத்திலும் "தமேவ ப₄ாந்தம் அநுப₄ாதி ஸர்வம், தஸ்ய ப₄ாஸா ஸர்வமித₃ம் விப₄ாதி" [முண்ட₃க 2-2-10] [ஒளிவிடும் அவனைப் பின்பற்றியே ஒளியுடைய எல்லாச் சோதிகளும் ஒளிர்கின்றன] என்று முண்ட₃கோபநிஷத்திலும், "தி₃வி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய ப₄வேத₃்யுக₃பது₃த்தி₂தா। யதி₃ ப₄ாஸஸ்த₃்ருஶீ ஸா ஸ்யாத்₃ப₄ாஸஸ்தஸ்ய மஹாத்மந:॥" [கீ₃தை

पदुदितदिनकरसहस्रसदृशतेजसि, लावण्यामृतमहोदधौ, उदारपीवरचतुर्बाहौ,

11 12] [ஆகாயததில ஒரே சமயததில ஆயிரம ஸூரியாகள உதித்ததுபோலிருநதது மஹாதமாவான அநதக கணணனின ஒளி] என்று கீதையிலும இவவிஷயம சொலலபபடடதன்றே. இததால, திருமேனியின மிகுநத தேஜஸஸூம, எதிரிகளால காணவொணணுமலிருககும தனமையும உணாததபபடுகிறது (11) லாவணயாமருதக கடலாயிருககும எனனிடமே பக்தி செலுததவேணடும. இததால அனைவருடைய கணணையும, நெஞசையும ஈாபபதாகவும, அநுகூலாகளுககுப பரமபோகயமாயும இருபபது திருமேனி எனறு உணாததபபடுகிறது லாவணயமாவது — திருமேனியின ஸமுதாயசோபை. அதாவது — திருமேனி முழுவதும பரவியுளளதாய், கணணுககுப பேரானநததைத விளைபபதான ஒளிவெளளமே லாவணயம எனபபடுகிறது ''லோசனைர நுஜகமுஸதே தமாதருஷடிபதாத புந | மனோபிர நுஜகமுாச கருஷணம பரீதிஸமநவிதா || அதருபதமநஸாமேவம தேஷாம கேஸவதாஸநே | க்ஷிபரமநதாததே மௌரிஸசக்ஷுஷாம பரியதாஸந ||'' [பாரத ஸபா 2-26] [கணணனிடம அனபுடையவாகளான அவாகள், பாாவைககு அவன மறையும வரையில கணகளாலே அவனைப பின்தொடாநதனா (மறைநத பின்பும) மனததாலும அவனைப பினதொடாநதனா. மிக இனிய காட்சியையுடைய கணணன இவவணணமாக அவனைக காணபதில திருபதியற்ற நெஞசுடையவாகளான அவாகளுடைய கணகளுககு விரைவில மறைநதான] எனறும, ''அமருதஸயேவ நாதருபயாந பரேக்ஷமாணு ஜநாாததநம'' [ஜநாாத்தநனைக காணகினற அவர்கள அமுதம உணடவர்களைபபோலே திருபதியடையவிலலை] எனறும, ''ந ஹி தஸமாநமந கஸசித சக்ஷுஷீ வா நரோததமாத | நரஸஸகநோதயபாகரஷடும அதிகராநதேSபி ராகவே ||'' [ரா-அ-17-14] [ராகவன சென்ற பின்பும புருஷோததமனுகிற அவனிடமிருநது நெஞசையோ கணகளையோ எவனும் திருபபமுடியவிலலை.] என்றும் லாவணயம படுததுகிற பாடு இதிஹாஸஙகளிலே வாணிககப படடதன்றே (12) வணமைமிககதாய, உருணடு திரணடு நீணடதான தானகு திருககைகளையுடைய என்னிடமே பக்தி செலுததவேணடும. ''சதுாணும புருஷாாததாநாம தாதா தேவ சதுாபுஜ'' [நாலு திருககைகளையுடைய நாராயணன நாலு புருஷாாததஙகளையும அளிப்பவன்] என்கிறபடியே நாலு புருஷாாத்தஙகளையும அளிப்பதற்காகவே இவன நாலு திருககைகளைக கொணடிருககிறுன என்பது ஸுப்ரஸித்தம. இததிருககைகள் உருண்டு திரண்டு நீண்டிருபபவையாய, வணமைமிககவையாயிருககையாலே இவன் அடியார்களுடைய விரோதிகளைபபோககி, மோக்ஷமுளளிட்ட எலலாப பலன்களையும் அளிககவலலவன் என்று விளங்குகிறது.

अत्युज्ज्वलपीताम्बरे, अमलकिरीटमकरकुण्डलहारकेयूरकटकभूषिते, अपार-

சில சமயஙகளில இரணடு திருககைகளேக கொணடிருபபதும், விஶவரூபம காட்டுமபோது ஆயிரம திருககைகளேக கொணடிருப பதும உணடாஞலும, கணணனுககுப பரரூபததிறபோலே நாலு திருககைகளேக கொண்டிருபபதே இயலவானது. "அத₂வா'பி சதுர்பு₄ஜம" என்றும, "பு₄ஜைஶசதுர்பி₄ஸஸமுபேதமேதத₃ரூபம விஶிஷடம தி₃வி ஸமஸதி₂தம ச । பூ₄மௌ க₃தம பூஜயதாபரமேயம ஸத₃ா ஹி தஸமிந நிவஸாமி தே₃வா ॥" [பா₄ர-மௌஸல 5-34] [நானகு திருக்கைககளோடு கூடியதாய, பூ₄மியிலிருககும இநத ரூபமே பரமபத₃ததிலும உளளது தே₃வாகளே! அளததறகரிய இநத ரூபததை ஆராதி₄பபீாகளாக. நான் அதில எபபோதுமே வாழகிறேன்] எனறும சொலலபபடடதன்றே. (13) மிகவும் பிரகாஶிககும பீதாமப₃ரததை உடைய என்னிடமே ப₄கதி செலுதத வேணடும். "மாஹாரஜநம வாஸ" என்று ஶருதியிலும், ஆயிரக கணககான இதிஹாஸபுராண வசனஙகளிலும் பரமாதமா பீதாமப₃ ரததை த₄ரிததவன் என்று உணாததபபடடதன்றே. (14) குறற மறற கிரீடம, மகரகுணட₃லம, ஹாரம, தோளவளே, கைவளே முதலான கணககறற திருவாப₄ரணஙகளால அலஙகரிககபபடட என்னிடமே ப₄கதி செலுததவேணடும. திருவடியிலிருந்து திருமுடி வரையில கணககறற திருவாப₄ரணஙகளால அலஙகரிககபபெறறி ருபபதால இவனே ஸர்வலோக சகரவாததி என்று விளஙகுகிறது. அததகைய இவனிடம் ப₄க்தி செலுததிஞலதான தலேசிறநத பயன் கிடைககும என்றும தேறுகிறது. இதஞலேயே "த்₄யேய ஸத₃ா ஸவிதருமணட₃லமத்₄யவாததீ. நாராயணஸ ஸரஸிஜாஸநஸநநி-விஷட । கேயூரவாந மகரகுணட₃லவாந கிரீடீ ஹாரீ ஹிரணமயவபு த₄ருத ஶஙக₂சகர ॥" [நாரஸிமஹபுராணம 62-17] [தோளவளேகளே யுடையவஞய, மகரமீனபோன்ற ஆகாரமுளள குணட₃லஙகளே யுடையவஞய, கிரீடததையும, ஹாரததையும உடையவஞய், பொனமயமான திருமேனிகொணடவஞய, ஶஙக₂சக்ரஙகளே த₄ரிததவஞய, தாமரையாகிற ஆஸனததில வீறறிருபபவஞன நாராயணன் ஸூர்யமண்ட₃லததின் நடுவில எபபோதும் தியானிககத தககவன] என்று எல்லாத திருவாப₄ரணங்களோடு கூடியவஞகத் தியானிக்கவேணடும என்று சொலலபபடடது. (15) எலலேயறற காருணயம், ஸௌஶீலயம (நீர்மை), ஸௌந்த₃ாயம (அவயவங் களின் அழகு). மாது₄ர்யம (இனிமை), கா₃மபீ₄ர்யம (ஆழ்ந்த

कारुण्यसौशील्यसौन्दर्यमाधुर्यगाम्भीर्यौदार्यवात्सल्यजलधौ, अनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्ये सर्वस्वामिनि तैलधारावदविच्छेदेन निविष्टमना भव।

நெஞ்சினனுயிருக்கை), ஔதா₃ர்யம் (வண்மை), வாத்ஸல்யம் முதலான கு₃ணங்களுக்குக் கடலாயிருக்கும் என்னிடமே ப₄க்தி செலுத்தவேண்டும் கருணை, நீர்மை, வாத்ஸல்யம், ஸௌலப₄்யம் முதலான ஆத்மகு₃ணங்கள் இவன் ஆஶ்ரயிப்பதற்கு எளியவன் என்று காட்டுகின்றன. கா₃ம்பீ₄ர்யம், ஔதா₃ர்யம் முதலான ஆத்ம கு₃ணங்கள்—அடியார்களுடைய ருசியை அறிந்து அவர்களுக்கு எல்லாப் ப₂லன்களையும் கொடுக்கவல்லவன் என்று காட்டுகின்றன. ஸௌந்த₃ர்யம், மாது₄ர்யம் முதலான திருமேனி கு₃ணங்கள் இவன் உபாஸிப்பதற்கு மிகவும் இனியவன் என்று காட்டுகின்றன. இத்தகைய கணக்கற்ற கு₃ணங்களையுடைய இவனிடமே ப₄க்திசெலுத்த வேண்டும் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும் (16) உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்னும் ஏற்றத்தாழ்வுபாராமல் அனைத்துலகினருக்கும் புகலிடமாயிருக்கும் என்னிடமே ப₄க்திசெலுத்தவேண்டும் காருண்யம் முதலான முற்கூறிய கு₃ணங்களிலிருந்து எம்பெருமானுக்கு இப்பெருமை ஸித்₃தி₄க்கிறது. "நிவேத₃யத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீ₄ஷண முபஸ்தி₂தம் । ஸர்வலோகஶரண்யாய ராக₄வாய மஹாத்மநே ॥" [ரா-யு 17-15] [எல்லா உலகினராலும் ஶரணமடையத்தக்கவராய், பெருங்குணவாளரான ஸ்ரீராமபிரான் பொருட்டு (அவரை) வந்தடைந்திருக்கிற விபீ₄ஷணனென்னும் பெயரையுடைய என்னை விரைவில் அறிவியுங்கள்] "ஸு து₃ஷ்டோ வாப்யது₃ஷ்டோ வா கிமேஷ ரஜநீசர । ஈத்₃ருஶம் வ்யஸநம் ப்ராப்தம் ப்₄ராதரம் ய பரித்யஜேத் ॥ கோ நாம ஸ ப₄வேத்தஸ்ய யமேஷ ந பரித்யஜேத் ॥" [ரா-யு 18-5] [மிகுந்த தோ₃ஷத்தை உடையவனாகிலும், தோ₃ஷமற்றவனாகிலும் யாவனொரு இந்த அரக்கன் இப்படிப்பட்ட துன்பத்தை அடைந்த ஸஹோத₃ரனை அடியோடு கைவிட்டானோ, (அவனல்) என்ன பயன்? அப்படிப்பட்ட இவ்விபீ₄ஷணன் எவனைத்தான் கைவிடமாட்டான்?] "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட₂! த₃த்தமஸ்யாப₄யம் மயா । விபீ₄ஷணோ வா ஸுக்₃ரீவ । யதி₃ வா ராவண ஸ்வயம் ॥" [ரா-யு 18-34] [வானரர் தலைவரே! என்னாலே இந்த விபீ₄ஷணனுக்கு அடைக்கலம் அளிக்கப்பட்டது. சுக்கிரீவனே ! விபீ₄ஷணனாகிலும், ராவணன்தானேயாகிலும் இவனை அழைத்துவாரீர்] முதலான ப்ரமாணங்கள் இங்கு அநுஸந்தி₄க்கத் தக்கவை. (17) ஸர்வஸ்வாமியான என்னிடமே ப₄க்தி செலுத்த வேண்டும். எல்லாச் சேதனர்களும் இவனுக்கு உடைமையாகை

யாலும். இவன அவாகளே உடையவனுகையாலும், சேதனாகளேப பெறுவது இவனுககே பேருகையாலே இவர்கள அநுஷ்டிககும ப்ரகதியோகததை இவனே நிறைவுபடுததித தனஃப பெறும்படி செயவான் எனறு கருதது ''கருஷணஸய ஹி கருதே பூதமிதம விஶவம சராசரம'' [பாா-ஸபா 42-23] [அசைவனவும. அசையாதனவும அடஙகிய இவவுலகம கிருஷணனுககாகவே ஏறபடடதன்றே.] என்னும பிரமாணம இஙகு அநுஸநதிககததககது. ஆக. இநதப பதினேழு பெருமைகளேயும உடைய ரூபகுணவிபூதிகளோடு சேர்ந்த ஸவரூபம இஙகுளள ஆறு மசசபதங்களாலும யதோசிதம குறிககபபடுகிறது. (மநமநா பவ) என்னும் தொடராலே ''இததகைய எனனிடம எணணெயததாரையைபபோலே, இடைவிடாமல நெஞசு செலுததுவாயாக'' என்கிறுன். ''தரஷடவய . நிதிதயாஸிதவய '' [பருஹ 3-5-6] [(பரமாதமா) நேரே காணபது போலே தியானிககததககவன] ''தயாயீத'' [முணடக 2-2-2] [(பரமாத்மாவை) தியானிககககடவன்] ''ஸததவ ஶுததௌ த்ருவா ஸம்ருதி '' [சாந 6-26-2] [மனம ஶுத்தியடைநதவுடன (பரமாத்மவிஷயததில) நிலேயான நிஃவாகிற தியானம ஏறபடுகிறது.] ' ஆவருததிரஸகருதுபதேஶாத'' [பரஹமஸூதரம 4-1-1] [(பரமாதமவிஷயமான வேதநம எனபபடும அறிவு) பலமுறை செயயபபடவேணடும (அதையே தியானம எனறும, உபாஸனம் எனறும ஶருதி) உபதேஶிககையால] என்னும் பிரமாணங்களிலிருந்து தியான ரூபமான அறிவே மோக்ஷஸாதனம என்று விளங்குகிறதன்றே. இவவிஷயததையே கணணனும மேலே ''மயயேவ மந ஆதஸவ'' [கீதை 12-8] [என்னிடமே மனததை ஸமாதி நிலேயில நிலேநிறுதது] என்று ஏகாரததைச் சேர்த்துசசொலலப போகிருன. இஙகும 'மாமேவ ஏஷ்யஸி' என்று ஸாத்யததில் ஏகாரததைச சோததுப படிககிருன். ஆகையால ஸாதனத்தைச சொலலும 'மநமநா பவ' முதலான தொடாகளிலும ''ஸாவம வாகயம ஸாவதாரணம'' [எலலா வாகயமும பொதுவாக ஏகாரத்தோடு கூடியது] என்கிற ரீதியில ஏகாரம் இருப்பதாகக்கொளள வேணடும ஆக, என்னிடமே நெஞசைச செலுததுவாய எனறு கூறியதாகத தேறுகிறது. இதிலிருநது எபபோதும வேறு எதிலும் நெஞசு செலுத்தக்கூடாது என்பதும தேறும. அதனுலேயே ''எண்ணெயததாரையைபபோல என்னிடமே நெஞசு செலுத்த வேண்டும'' என்று பாஷயம இடபபடடது. இது வெறும் தியானமாக இருககககூடாது, அன்புகலநத தியானமாக இருககவேணடும என்று குறிபபிட்டுக காட்டுகிருன் மேலே—(மதபகத. பூஜ) என்

तदेव विशिनष्टि—मद्भक्तः-अत्यर्थमत्प्रियत्वेन युक्तो मन्मना भवेत्यर्थः। पुनरपि विशिनष्टि—मद्याजी — अनवधिकातिशयप्रियमदनुभवकारितमद्यजनपरो भव। यजनं नाम परिपूर्णशेषवृत्तिः। औपचारिक-

---

னிடம் அன்புசெலுத்துகின்றவனாக ஆவாயாக. தியானம் என்பது இடைவிடாத நினைவாயிருக்கும் ஜ்ஞானமாகும். அதில் அன்பு கலந்தால் அது ப4க்தியாகிறது ஆக, என்னிடம் மிகவும் அன்போடு கூடியவனாய், நெஞ்சினால் என்னைத் தியானம் செய்வாயாக என்று கூறியதாயிற்று. வேதா3ந்தங்களில் ஜ்ஞானம், வேத3னம், உபாஸனம் என்னும் ஶப்3த3ங்களால் கூறப்பட்டபோதிலும், ப4க்திஶப்3த3த்தால் இந்த ஸாத4னம் கூறப்படவில்லையே எனில் "நாயமாத்மா ப்ரவசனேந லப்4ய ந மேத4யா ந ப3ஹுனா ஶ்ருதேந। யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்4ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தனூம் ஸ்வாம் ||" [முண்ட3கம் 3-2-3] [இந்தப் பரமாத்மா கேவல ஶ்ரவண மநந த்4யானங்களாலே அடையத்தக்கவனல்லன். எவனை இந்தப் பரமாத்மா வரிக்கிறானோ, அவனாலேயே அடையத்தக்கவன். அவனுக்கே இந்தப் பரமாத்மா தன் ஸ்வரூப ரூபங்களைக் காட்டுகிறான்] என்னும் உபநிஷத்3வாக்கியத்திலிருந்து மோக்ஷஸாத4னமான த்4யானம் ப4க்தி ரூபமாகவே உள்ளது என்று தேறுகிறது எப்படியெனில் எவன் இப்பரமனுக்கு மிகவும் இனியவனோ அவனே இவனால் வரிக்கத் தக்கவனாகிறான் எந்த ஜீவனுக்கு இந்தப் பரமன் மிக இனியவனோ அவனே இப்பரமனுக்கு மிகவும் இனியவன் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும் ஆகையால் மோக்ஷஸாத4னமான தியானம் ப4க்திரூபமானது என்று இந்த ஶ்ருதியிலிருந்து தேறுகிறது. 'மத்3ப4க்த.' என்று இந்த ஶ்ருதியையே உபப்3ருமஹணம் செய்கிறான். இந்த ப4க்திரூபமான தியானமானது தன்னுடைய ஆராத4னமாகப் பரிணமிக்கவேண்டும் என்று காட்டுகிறான் மேலே—(மத்3யாஜீ ப4வ) என்னை ஆராதி4ப்பவனாக ஆவாயாக. எல்லையற்ற ப்ரீதியோடு என்னை த்4யானம் செய்தால் என்னை ஆராதி4ப்பதில் ஈடுபடாமல் இருக்கமுடியாதன்றோ என்று கருத்து. 'யஜ — தே3வபூஜாயாம்' என்று தா4துவாகையாலே, இங்கு ஸாத4னப4க்தி ஸ்வரூபத்தை நிஷ்காஷிக்கும் ப்ரகரணத்தையொட்டி, தே3வதே3வனான இவனை, பாஞ்சராத்ரம் முதலான ஶாஸ்த்ரங்களில் சொன்ன முறையில் நேரே ஆராதி4ப்பதைக் காட்டுகிறது. ஆகையால் இந்த்3ராதி3களுக்கு அந்தர்யாமியாக இவனை ஆராதி4க்கும் யாக3ங்கள் இங்கு பொருளாகமாட்டா. இங்கு சொல்லப்படும் யாக3மாவது

सांस्पर्शिकाभ्यवहारिकादिसकलभोगप्रदानरूपो हि यागः। यथा मदनुभवजनितनिरवधिकातिशयप्रीतिकारितमद्यजनपरो भवसि, तथा मन्मना भवेत्युक्तं भवति। पुनरपि तदेव विशिनष्टि–मां नमस्कुरु–अनवधि-

பரிபூரண ஶேஷ வ்ருத்தியாகிற கைங்கர்யம் 'பத்ரம் புஷ்பம் ப₄லம் தோயம்'' [கீ₃தை 9-26] முதலானவிடங்களில் இந்த கீ₃தையிலும் இந்தத் திருவாராத₄னம் விளக்கப்பட்டது. யாக₃ ஶப்₃த₃த்தால் பிரஸித்₃தி₄பெற்ற அக்₃னிஹோத்ரம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலானவை யாக₃ம் என்று வழங்கப் படுகையாலும், ''தே₃வதாம் உத்₃தி₃ஶ்ய த்₃ரவ்யத்யாகோ₃ யாக₃'' [ஒரு தே₃வதையை உத்₃தே₃ஶித்து ஒரு த்₃ரவ்யத்தைக் கொடுப்பது யாக₃மாகிறது] என்று யாக₃லக்ஷணம் சொல்லப்படுகையாலும், ''க்ருஷ்ணோ வாக்யைரிஜ்யதே ஸம்மருஶாநை'' [ப₄ார-ஆநு 28-6] [கிருஷ்ணன் அவனைப் புகழும் வாக்யங்களாலே ஆராதி₄க்கப்படு கிறான்] முதலானவிடங்களில் வார்த்தைகளால் புகழ்வதும் யாக₃ யஜ்ஞம் என்று சொல்லப்படுகிறதாகையாலும் பாஞ்சராத்ரம் முத லான ஶாஸ்த்ரங்களில் கூறிய முறையில் ஆராதி₄ப்பதையும் யஜ்ஞம் என்று கூறத் தடையில்லை. அதாவது— (1) ஔபசாரிகம் எனப் படும் திருவந்திக்காப்பு முதலான உபசாரங்களை ஸமர்ப்பிப்பது, (2) ஸாம்ஸ்பார்ஶிகம் எனப்படும் தொடுவதற்கினிய மாலை, சந்த₃னம் முதலானவற்றை ஸமர்ப்பிப்பது, (3) ஆப₄்யவஹாரிகம் எனப்படும் உண்பதற்கினிய தளிகை, திருப்பணியாரம் முதலானவற்றை ஸமர்ப் பிப்பது, (4) ஸாந்த்₃ருஷ்டிகம் எனப்படும் காண்பதற்கினிய தீ₃பம் முதலானவற்றை ஸமர்ப்பிப்பது முதலிய எல்லாவித₄ போ₄க₃ங்களை யும் அளிக்கும் பரிபூரணமான திருவாராத₄னமே யாக₃ஶப்₃த₃த்துக்கு முக்₂யார்த்த₂மாகும் என்று கருத்து (மத்₃ப₄க்தோ மத்₃யாஜீ மந்மநா ப₄வ) என்னை அநுப₄விப்பதாலுண்டான எல்லையற்ற அன்பினால் விளைந்த எனது திருவாராத₄னத்திலேயே ஈடுபட்டவனும் படியாக என்னிடம் நெஞ்சைச் செலுத்து என்பது திரண்டபொருள் இதனால் ''யாக₃ம் எனப்படும் ப₃ாஹ்யக்ரியை (வெளிச்செயல்) ஆகிற திருவாராத₄னம் நெஞ்சு செலுத்துவதாகிற மநோவ்ருத்திக்கு எப்படி விசேஷணமாக முடியும்?'' என்னும் ஐயமும் தவிர்க்கப்பட்ட தாயிற்று மறுபடியும் இதைக் காட்டிலும் ஒரு சிறப்பைக் கூறு கிறான்—(மாம் நமஸ்குரு) எல்லையற்ற இனிமைச் சிறப்பை உடைய எனதநுப₄வத்தினால் விளைந்ததான வாணிக்கமுடியாத அன்பினால் உண்டான எல்லாக் கைங்கர்யங்களையும் செய்வதோடு நில்லாமல்

क्कातिशयप्रियमदनुभवकारितात्यर्थप्रियाशेषशेषवृत्तावपर्यवस्यन् मयि अन्यन्तं (अन्तरात्मनि) अतिमात्रप्रह्वीभावव्यवसायं कुरु। मत्परायणः-अहमेव परमयनं यस्यासौ मत्परायणः, मया विनाऽऽत्मधारणासंभावनया मदाश्रय इत्यर्थः। एवमात्मानं युक्त्वा मत्परायणस्त्वमेवमनत्यधिकातिशयप्रीत्या

என்னிடம உன்னுடைய ஸவரூபததுககுத தகுநததாய, எலலையறற இனபமாயிருபபதான (மநோவாககாயஙகளால) வணங்கியிருததலில உறுதியைக் கொளவாயாக "ணம பரஹவீப₄ாவே" என்னும் த₄ாதுவிலிருநது தோன்றிய நமஸகாரஶப₃த₃ம் இஙகு மநோவாககாயஙகள மூனறிலும் வணங்கியிருததலைக குறிககிறது. "பரேக்ஷா வத பரவருததியா பரஹவீப₄ாவாதமிகா ஸவத । உதகருஷடம பர முத₃தி₃ஶய தாகநம பரிகீ₃யதே ॥" [அஹிரபு₃த₄நய ஸமஹிதை 52-10] [பேரறிவாளனை ஒருவன் உயாநதவனை மறறொருவனைக குறிதது வணஙகியிருததலாகிற செயல யாதொன்றுணடோ அது 'நம' எனபபடுகிறது] என றலலவோ நமஶஶப₃த₃ம விவரிககபபடடுளளது. 'மநமநா ப₄வ' எனறு சொலலபபடட ஜஞானததின சிறபபைக குறிககிறதாகையாலே இந்த நமஸகார ஶப₃த₃ம் வணஙகியிருததலில உறுதியைக் குறிபபதாகப பொருளகொளளபபடடது

இனி, ஶ்லோகததின் பிறபாதியாலே, முறபாதியில சொன்ன ஸாத₄னததை அநுவதி₃ததுக்கொணடு, அநத ஸாத₄னததி னால கிடைககும பயனைக காடடுகிறான் (மதபராயண) என்னையே மேலான பராபயமாகக கொணடவன். "எவனுக்கு நானே மேலான அயநமோ (பராபயமோ) அவன் மத்பராயணன்" எனறு வயுதபததி. எனனைப பிரிநதால உயிாவாழ இயலாத அள வுககு எனனைப பறறியிருபபவன் என்று கருத்து 'நாராயணம. . பராயணம' எனறு உபநிஷத் ஓதியதை விளககுகிறான். இநத ஶப₃த₃ததால—ஸாத₄னப₄கதியானது, பிரிநதால உயிர்வாழமுடியாத அளவுககு ஸவயமபரயோஜனப₄கதியாகப பரிணமிககவேண்டும் என்பதே எமபெருமானுடைய திருவுள்ளம என்று விளங்குகிறது. (ஏவம் ஆதமாநம யுக்தவா) இவ்வணணமாக எலலையறற சிறப புடைய அன்பினாலே என்னை அநுப₄விககவலல நெஞசையடைந்து. (யுகத்வா) 'யுஜி' த₄ாதுவானது யோக₃ம் (அடைதல), தியானம் என்னும இரணடு பொருளகள் உடையதாயினும, முறகூறியபடி ஸ்வயமப்ரயோஜன ப₄க்தியை இவன் அடைவதிலேயே எம்பெருமா னுக்குத் திருவுள்ளமாகையால் இஙகு 'தியானம்' என்னும் பொரு

मदनुभवसमर्थं मनः प्राप्य मामेवैष्यसि। आत्मशब्दो ह्यत्र मनोविषयः। एवंरूपेण मनसा मां ध्यात्वा मामनुभूय मामिष्ट्वा मां नमस्कृत्य मत्परायणो मामेव प्राप्स्यसीत्यर्थः। तदेवं लौकिकानि शरीरधारणार्थानि वैदिकानि च नित्यनैमित्तिकानि कर्माणि मत्प्रीतये मच्छेषतैकरसो मयैव कारित इति कुर्वन् सततं मत्कीर्तनयजननमस्कारादिकान् प்रीत्या कुर्वाणो मन्नियाम्यं निखिलजगन्मच्छेषतैकरसमिति चानुसन्दधानोऽत्यर्थ-

---

ளில்லாமல் 'அடைதல்' என்னும் பொருளில் வழங்கப்பட்டுள்ளது என்றே கொள்ளவேண்டும். ஆத்மஶப்₃தமும் 'மந்மநா ப₄வ' என்னும் தொடக்கத்தையொட்டி நெஞ்சைக் குறிக்கிறது. (மாமேவ ஏஷ்யஸி) இத்தகைய ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப₄க்தியுடையவனாக நீ ஆனால், தன்னடையே என்னையடைவாய் முற்கூறிய எல்லையற்ற அன்புடைய நெஞ்சாலே என்னைத் தியானித்து, என்னை அநுப₄வித்து, எனக்கு திருவாராத₄னம் செய்து, என்னை வணங்கி, என்னையே பரமப்ராப்யமாகக் கொண்டவனாய் என்னையே அடைவாய் என்பது ஶ்லோகத்தின் திரண்ட பொருள்.

இனி இந்த அத்தியாயத்தின் திரண்ட பொருள் பின்வருமாறு:- நீ துன்பம் நிறைந்த ஸம்ஸாரக்கடலிலே மூழ்கியவனாகையாலும், பரத்வம் ஸௌலப₄்யம் முதலிய கு₃ணங்களோடு கூடிய நான் எல்லாத் துன்பக்கடல்களிலிருந்தும் சேதனர்களைக் கரையேற்றி, வழிநடத்திச் செல்கின்றவனாகையாலும், உபாயமாகிற ப₄க்தியோக₃மும் மிகவும் செய்தற்கு எளிதாயிருக்கை முதலான பெருமைகள் பெற்றதாகையாலும், என்னால் 'யத்கரோஷி' [9-27] என்னும் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டபடி இவ்வுடல் உயிர்வாழ்வதற்காகச் செய்யவேண்டிய லௌகிககர்மங்களையும், வேத₃ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி₄க்கப்பட்ட நித்ய நைமித்திக கர்மங்களையும்—என்னிடம் ஶேஷத்வத்தையே இயல்வாகக் கொண்டவனாய், என் உகப்பின்பொருட்டு என்னாலேயே செய்விக்கப்பட்டது என்னும் எண்ணத்துடன் செய்யவேண்டும். மேலும், "ஸததம் கீர்த்தயந்த" [9-14] என்று சொல்லிய ரீதியில் என் விஷயமான ஸங்கீர்த்தனம், அர்ச்சனம் முதலான முயற்சிகள், நமஸ்காரம் முதலான காரியங்களையும் உகப்புடன் செய்யவேண்டும். "மயா ததம்" [9-4] என்று சொல்லப்பட்டபடி என்னால் நியமிக்கப்படும் எல்லா உலகமும் எனக்கு இயல்வான உடைமையாயிருப்பது என்று அநுஸந்தி₄ப்பவனாய், "ஸமோऽஹம் ஸர்வபூ₄தேஷு" [9-29]

प्रियमद्गुणगणं चानुसन्धायाहरहरुक्तलक्षणमिदमुपासनमुपाददानो मामेव प्राप्स्यसि ॥ ३४ ॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

பகவத கீதை வெண்பா

(ஒனபதாம அத்தியாயததின ஸாரததைக் கூறும் பாசுரம)

மன்னியசீாக கீதை மருவொனப தாமோததுப
பனனியுரை செயத பயிலபொருளக—ளினனே
யிறையுயாததி ஞானிநல மேற்றியலும பததி
முறைவிதிகக லாயநதோ முடிநது.

வாதிகேஸரி ஜீயா அருளிய பகவத கீதை வெணபாவில
ஒனபதாம அததியாயம நிறைவுபெறறது

மனனிய சீர் கீதை—நிலைநின ற பெருமையுடைய கீ₃தையில, மருவு ஒனபதாம ஓதது 'பனனி உரைசெயத பயில் பொருளகள்—பொருநதிநிறகும ஒனபதாம அததியாயததில பலகால சொலலபபடட நலல ஆததுங்களான (1) இறை உயர்த்தி — ஸாவேஶ்வரனன நாராயணனின பெருமை, (2) ஞானிநலம — மஹாதமாககளின சிறபபு, (3) ஏறறு இயலும பததி முறை விதிககல — ஸாத₄னமாகக கைககொணடு ஒழுகும ப₄கதியினமுறையைக கூறுதல (ஆகிய மூனறையும) இன்னே—இவவணணமாக, முடிந்து ஆயந தோம்—நிஷகாஷிததது விளககினேம.

''பதரம புஷபம'' [9-26] முதலான இடஙகளில சொலலியபடி மிகவும் இனிய என்னுடைய குணகணஙகளை அநுஸந்தி₄பபவனாய, ''மநமநா ப₄வ'' [9-34] எனறு இஙகும, ''இதி மதவா ப₄ஜநதே மாம'' [கீ₃தை 10-8] என்று அடுதத அத்தியாயத்திலும விவரித்தபடி, வேறு பயன் கருதாத நமஸகாரம முதலானவறறைச செய்விபபதாய், என்னையே த₄ாரகனுகக கொளளும் நிலையை விளைபபது வரையிலான எலலையறற அன்பாயிருககும இவ்வுபாஸனததை ஆயுளுள்ள வரையில தினமும் அநுஷடி₂ப்பவனாய இருபபதன் மூலம என்னையேயடைவாய் என்கை இவவணணமாக, ப₄கதிஸவருபத்தை விவரித்து ஒன்பதாமத்தியாயம் நிறைவுறுத்தபபடடது. 34.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸவாமித₃ாஸன இயறறிய
கீ₃தார்த்த₂விவரணததில ஒனபதாமததியாயம நிறைவுறறது.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் அருளியது)

ஒன்பதாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

10. தன்மேன்மை யுந்தன் பிறப்பிற் றளராத் தனிநிலையும்
பன்மேனி நண்ணினன் பாற்பிரி யாவன்ப ராசைகளும்
புன்மேனி விண்ணவர் பாற்புரி யாதத்தன் பத்திமையு(ம்)
நன்மேனி நாரணன் றானர னுக்கு நவின்றனனே.

நல் மேனி—அப்ராக்ருதமான திருமேனியையுடைய, **நாரணன் தான்**-ஸ்ரீமந்நாராயணன் (கண்ணன்), **நரனுக்கு**-அர்ஜுனனுக்கு, **தன் மேன்மையும்** — (ஸர்வேச்வரனான) தன்னுடைய பெருமையையும், **தன் பிறப்பில்**—தன் அவதாரங்களில், **தளராத் தனிநிலையும்**—குறையாத பரத்வத்தையும், **பல் மேனி**—(கார்யப் பொருள்களான) பலவகைச் சரீரங்களில், **நண்ணினன்பால்**—அந்தர்யாமியாயுள்ள தன் மீது, **பிரியா அன்பர் ஆசைகளும்** — பிரியாத அன்பையுடைய மஹாத்மாக்கள் அன்பினால் செய்யும் செயல்களும், **புல்மேனி**—அற்பமாய் அழியும் சரீரத்தையுடைய, **விண்ணவர்பால்**—தேவர்மீது, **புரியாத**—செலுத்தாத, **தன் பத்திமையும்** — தன்னைப் பற்றிய பக்தியோகமும் (ஆகிய இவற்றை), **நவின்றனன்**—உபதேசித்தான்.

கீதாச்லோகார்த்தச் சுருக்கம்

ஒன்பதாமத்தியாயம்

ச்லோ	அர்த்தம்
1	வேதாந்த ரஹஸ்யமான ஸாதனபக்தியை உபதேசிப்பதாகக் கண்ணன் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தல்.
2.	கர்ம ஜ்ஞானயோகங்களைக் காட்டிலும் பக்தியோகத்திற்குள்ள சிறப்பு.
3	ச்ரத்தையின்மையால் பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்காதவர்கள் மோக்ஷமடையாமல் ஸம்ஸாரத்திலேயே உழல்கிறார்கள்.

4-10. ப$_4$கதியோக$_3$மாகிற உபாயததால அடையபபடும் (பராபய மாகிற) எமபெருமானின பெருமை மனிதனுகப பிறநத நிலை யிலும பரதவம.

4, 5. பரமபுருஷன மறற பொருளகளால அறியபபடாமல அவறறை ஸஙகலப மாதரததாலே த$_4$ரிபபவனுய, நியமிபப வனுய, படைபபவனுய, அனைததுககும ஶரீரியாய, ஶேஷி யாய இருபபவன.

6. எலலாப பொருளகளின் ஸதி$_2$தி பரவருததிகளும தனககு அதீ$_4$னமானவை எனபதைக கணணன தா$_2$ருஷடாநதம காட்டி நிருபிததல

7 அவறறின உதபததி பரளயஙகளும தன் அதீ$_4$னமே என்று கூறல.

8. ஸமஷடி வயஷடிரூபமாயுளள ஸ்ருஷ்டியின் முறையை விளககுதல.

9. ஏறறத தாழவுள்ள ஸருஷ்டி முதலானவறறுல தனககு வைஷமய நைாக$_4$ருணயஙகள (பக்ஷபாதம, கருணையினமை) விளையமாட்டா என்று நிருபித்தல

10 தலைவனை தன்னுல் தூண்டப்பட்டே மூலபரகருதி உல கனைத்தையும் படைககிறது எனனல

11, 12 ஆஸுரஸ்வபா$_4$வமுள்ளவாகள முற்கூறிய தன பெருமையை உணராத அறிவிலிகளாய அழிநது போகிருாகள் எனறு கூறல

13. ஸவயமபரயோஜன ப$_4$கதிநிஷட$_2$ாகளான மஹாதமாகக ளின பெருமை.

14, 15 ஸாத$_4$னப$_4$கதிநிஷட$_2$ர்களான உபாஸகஜ்ஞானிகளின் பெருமை.

16-19. உபாஸனத்திறகுறுப்பாக — ஒருவனுன தானே காாயநிலை யில இவவுலகிலுள்ள பல பொருளகளை ஶரீரமாககொணடி ருபபதையும, அவறறின் ஸததா ஸதி$_2$தி பரவருததிகள தனனதீ$_4$னம எனபதையும நிருபிததல.

20 21 ஜஞானிகளுககு நோ எதிாததடடானவாகளாய தாழநத ப$_2$லனகளை விருமபும அறிவிலிகளின தன்மைகளை விவரித்தல.

22 தன்னை நினைபபது தவிர வேறென்றறியாத மஹாதமாகக ளின யோக$_3$க்ஷேமங்களைத தானே வஹிபபதாகக கூறுதல

23. வேதா$_3$நத விதி$_4$பபடி மறற தே$_3$வதைகளுககு அநதாயாமி யாகத தன்னை அறியாமல அவாகளிடம ப$_4$கதி செலுததுகிறவாகளுககு அதனுலேயே மோக்ஷம கிடைபபதிலலை.

ஆளவந்தார் அருளிய
கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம்

[பததாவது அத்தியாயததின சுருக்கம்]

स्वकल्याणगुणानन्त्यकृत्स्नस्वाधीनतामतिः ।
भक्त्युत्पत्तिविवृद्ध्यर्था विस्तीर्णा दशमोदिता ॥ १४ ॥

14 ஸவகலயாணகு3ணாநதயகருதஸநஸவாதீ4நதாமதி ।
பக்4தயுதபததிவிவருத்3த்4யாதத2ா விஸதீாணா
த3ஶமோதி3தா ॥

பக்4த்யுதபததிவிவருத்3த்4யர்தத2ா—ஸாத4னபக்4தி உண டாகி வளாவதன பொருடடு, ஸ்வகலயாணகு3ணாநநதய க்ருதஸநஸவாதீ4நதாமதி — தனது கலயாணகு3ணஙகளின அளவினமைபறறியும, அனைததும தனககு அதீ4னமா யிருபபதுபறறியும உளள அறிவு, விஸதீாணா—விரிவாக, த3ஶமோதி3தா—பததாமததியாயததில சொலலபபடடது

24 தே3வதைகளைக குறிதத யாக3ஙகள பரமபுருஷனுககே ஆரா த4னமாகினறன என அறிநதவாகளுககு மோக்ஷமும, அபபடி அறியாதவாகளுககு அலபாஸதிர2 ப2லன்களுமே கிடைககும

25 முறகூறியபடி பலனில வேறுபாடு அவரவாகளின் ஸஙகல பததின் வேறுபாடடாலே விளைகிறது

26 தான ஆராத4னைககு மிக எளியவன் என நிருபிததல.

27 பக்4தியோக3த்திறகு அஙக3மான அநுஸந்த4ானம.

28. அவவநுஸநத4ானததின் ப2லன்.

29, 30 ஜனமம, ஆகாரம, ஸவபா4வம், ஜஞானம், ஒழுககம ஆகிய வறறுல எததனை தாழ்ந்தவனுயினும ஸ்வயம்பரயோஜன பக்4தியைச செய்தாளுகில அவனிடம கணணனின் ஈடுபாடு.

31 ஒழுககததில குறைநதவனுனுலும் பக்4தி செய்தால விரை வில த4ாமாதமாவாகி நறபேறு பெறுவான்.

32, 33 முறபிறபபுககளில செயத பாப மிகுதியாலே தாழ்ந்த பிறவியை எடுத்தவாகளும தன்னை ஆஶரயிபபதாலேயே மோக்ஷமடையுமபோது, உயாபிறவியினர் தன்னை ஆஶரயித்து மோக்ஷமடைவது நிசசயம என்று கூறி அாஜுனனை பக்4தி செயயுமபடி விதி4த்தல.

34. ஸாத4னபக்4தியின் தனிததன்மைகளை விவரித்தல்.

ஒனபதாம அததியாயததின கீ3தாஶலோகாாதத2ச சுருககம
நிறைவுறறது

வாதிகேஸரி ஜீயா அருளிய

பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 10

விபூ₄தியோக₃ம்

அததியாயப பொருளின சுருக்கம

அணண லுலகி லனைததுநதா ளுயநினற
வணணம விரிததுரைதத வணமையினை த—திணணமாங்
கனபுறவே யோஙக வருளகீதை பததாமோத
தினபுறவே யோது மெடுதது.

அணணல—ஸ்வாமியான கணணன், *திணணம்*—உறுதி யாக, *ஆஙகு* — போர்க்களததிலே, *அனபுறவே* — அனபுடன், *ஓஙக அருள கீதை* — உலகெங்கும் பரவ அருளிய கீ₃தையின், *பததாம ஓதது*—பத்தாவது அத்தியாயம், *உலகில அனைததும*—உலகிலுள்ள எலலாப் பொருள்களும், *தாளுய நினற வணணம*—தனக்கு அதீ₄னமாய நின்ற ப்ரகாரததை, (*அணணல*) *விரிதது உரைதத வணமையினை*—(கண்ணன) விரிவாகக் கூறிய வள்ளல் தன்மையை, *இனபுறவே*—(அனைவரும்) ஆனந்த₃மடையுமபடி யாக, *எடுத்து ஓதும*—விளஙகும்படி கூறும்.

ஸ்ரீகருஷ்ணஸவாமி தூ₃ஸன இயறறிய

கீ₃தார்தத₂ விவரணம—பததாம அததியாயம

முன் அததியாயத்தோடு ஸஙக₃தியும்,

இவவததியாயாதத₂ச சுருககமும

இரணடாவது ஷடகததில ஏழு, எடடு, ஒனபது அததியாயஙக ளில பூ₄க்தியோக₃ம, அதறகு உறுப்பான பல ஆதத₂ங்களோடு கூடச சொலலபபடடது. பததாவதான இநத அததியாயததில் அநத பூ₄கதியானது உணடாகி வளாவதன பொருடடு—எலலாக கலயாணகு₃ணஙகளும நிறைநது, தோ₃ஷமறறு விளஙகுகையாலே பூ₄க₃வான் எனபபடும தனனுடைய தடையறற ஐஶ்வாயம் முதலான கலயாணகு₃ணஙகள கணககறறவை எனபதையும, எலலாவுலகமும தனககு ஶரீரமாயிருககையால, தனனை அநதாயாமியாககொணடு, தனககு அதீ₄னமான ஸ்வரூப ஸதி₂தி பரவருததிகளை யுடையதா யிருககிறது எனபதையும கணணன விரிவாக நிருபிககிருன. முன் அததியாயஙகளிலும பூ₄கதியோக₃ததுககு உறுபபானவையாகையாலே இவவிஷயஙகள சுருககமாகச சொலலபபடடன. இபபோது பூ₄கதி உணடாகி வளருவதறகாக விரிவுபடுததபபடுகின்றனவாகையாலே புநருகதியிலலே.

श्रीः

अथ दशमोऽध्यायः ॥

॥ भा ॥ भक्तियोगस्सपरिकर उक्तः। इदानीं भक्त्युत्पत्तये तद्विवृद्धये च भगवतो निरङ्कुशैश्वर्यादिकल्याणगुणगणानन्त्यम्, कृत्स्नस्य जगतस्तच्छरीरतया तदात्मकत्वेन तत्प्रवर्त्यत्वं च प्रपञ्चयते—

श्रीभगवानुवाच—

भूय एव महाबाहो शृणु मे परमं वचः।
यत्तेऽहं प्रीयमाणाय वक्ष्यामि हितकाम्यया॥ १ ॥

ஶ்ரீப₄க₃வாநுவாச—

1 பூ₄ய ஏவ மஹாபா₃ஹோ ஶ்ருணு மே பரமம் வச: ।
யத்தேऽஹம் ப்ரீயமாணாய வக்ஷ்யாமி ஹிதகாம்யயா ॥

மஹாபா₃ஹோ—தடக்கையனே!, **ப்ரீயமாணாய தே**—(என் பெருமையைக் கேட்டு) உகக்கும் உனக்கு, **ஹித காம்யயா**—(என் விஷயமான ப₄க்தி உண்டாவதும் வளரு வதுமாகிற) நன்மையின் பொருட்டு **பூ₄ய**—மறுபடியும், **யத் பரமம் வச: ஏவ**—(என் பெருமையை விரித்துரைக்கும்) யாதொரு மேலான வார்த்தையையே, **அஹம் வக்ஷ்யாமி**— நான் கூறுகிறேனோ, **(தத்) மே (பரமம் வச:)**—அந்த என்னுடைய மேலான வார்த்தையை, **ஶ்ருணு**—(கவனமாகக்) கேட்பாயாக

---

1 முன்னமுகந் தென்னை முகஞ்செய்து கேட்டவுனக்
இன்னமுமென் மேன்மை யியம்புவன்கேள்—உன்னதிதம்
வேண்டியுரை செய்யுமென்றன் மிக்கவுரை வெல்புயத்தா
யீண்டியன்று கேண்மையலற் றிங்கு.

வெல்புயத்தாய்! — வெற்றியைத்தரும் கைகளையுடைய வனே! **முன்னம் உகந்து**—கேட்பதற்கு முன்னமே உகப் படைந்து, **என்னை**—என்னிடம், **முகம் செய்து கேட்ட**

॥ भा ॥ मम माहात्म्यं श्रुत्वा प्रीयमाणाय ते मद्भक्त्युत्पत्ति-

உனககு—முகஙகொடுததுக கேடட உனககு, உனனது இதம வேண்டி — (என விஷயமான ப₄கதி உணடாவதும வளருவதுமாகிற) உனது நனமையின பொருடடு, இனனும்—மறுபடியும, என மேனமை இயமபுவன கேள— எனனுடைய பெருமையைச சொலலுகிறேன, கேடபாயாக. (எபபடிக கேடபது? எனில) இஙகு உரை செயயும எனறன—போககளததில உபதே₃'ஶிககும எனனுடைய, மிகக உரை—மேலான வாாததையை, ஈண்டு இயனறு— இவவிஷயததில கவனமுளளவனாய, மையல அறறு— மயககம அறறவனாய, கேள—கேடபாயாக

1. இநத அததியாயத்தில சொலலபபோகும அாதத₂ததைக கேடபதறகு அாஜுனனுககுளள தகுதியையும, அவ்வாதத₂ம் பரம ஹிததை விளைபபது என்பதையும் கூறி, அாஜுனனைப பாராடடி, சொலலபபோகும அாதத₂ததைக குறிககொணடு கேளாய எனகிறுன (ப்ரீயமாணாய தே) உகநதிருககும உனககு. என பெருமையைச் சொன்னால பொருமைகொணடு முகமசிவபபவர்கள் நிறைநதிருககும இவவுலகில், அப்படியலலாமல உகநதிருககும உனனை ஶ்ரோதாவாகப் பெறறமையாலேயே. நீ கேளாமல இருககசசெயதே உனககு இநத மேலான அர்தத₂ததைச சொலலுகிறேன எனறு கருதது. (மஹாபா₃ஹோ!) தடககையனே! தோளவலியுடையவாகள பொதுவாகப பிறர் பெருமையைக் கேடகப பொறுககமாடடாாகள. கேடபார் செவிசுடும கீழமை வசவுகளை வையவும தொடங்குவாாகள. சிசுபாலன் போன்ற இத்தகையவாகள நிறைநத இவ்வுலகில, தலைசிறந்த தோளவலியையப பெறறிருநதும என பெருமையைககேடடு உகககும பேறுபெறறவனுகையாலே உனக்குச சொலலுகிறேன் என்று கருதது. அனறிககே "மஹாபா₃ஹோ, ப்ரீயமாணாய" என்னும இரண்டு பத₃ஙகளாலும தோளவலியாலே வெளிஎதிரிகளை வென்றிருபபதுபோலே, என்னிடம அன்பின் வலிமையால் பொருமை முதலான உள எதிரிகளும உனனால் ஜயிககபபடடன என்று உணர்த்துவதாகவும கொளளலாம (ஹிதகாம்யயா) உனககு நன்மையை விருமபி. சென்ற அததியாயத்தில சொலலபபடட ப₄கதியோக₃ம் தொடஙகி வளர்வதாகிற நன்மையின் பொருடடு என்று கருதது.

विवृद्धिरूपहितकामनया भूयो मन्माहात्म्यप्रपञ्चविषयमेव परमं वचो यद्वक्ष्यामि ; तदवहितमनाश्शृणु ॥ १ ॥

न मे विदुस्सुरगणाः प्रभवं न महर्षयः।
अहमादिर्हि देवानां महर्षीणां च सर्वशः॥

2. ந மே விது₃ஸ்ஸுரக₃ணா ப்ரப₄வம ந மஹர்ஷய |
அஹமாதி₃ர்ஹி தே₃வாநாம மஹர்ஷீணாம ச ஸர்வஶ ||

ஸுரக₃ணா: — தே₃வக₃ணங்கள, மே ப்ரப₄வம் — எனது பெருமையை, ந விது₃ — அறியார்கள. மஹர்ஷய — மஹரிஷிகளும, ந விது₃.—(அதை) அறியார்கள. ஹி—

மேலே மூன்ருவது ஶ்லோகத்தில ''ஸர்வபாபை ப்ரமுச்யதே'' என்று ப₄க்தி உண்டாவதற்குத் தடையான பாபங்கள போவதையும, ஏழாவது ஶ்லோகத்தில ' ஸோऽவிகம்பயேந யோகே₃ந யுஜ்யதே'' [அவன் அசைக்கமுடியாத ப₄க்தியோக₃த்தை உடையவனுகிருன] என்று ப₄க்தி வளர்ந்து அசைக்கமுடியாதபடி ஆவதையும அருளினனரே. (பூ₄ய ஏவ பரமம வச) மறுபடியும மேலான வார்த்தையை. சென்ற அத்தியாயங்களிலும சொல்லப்பட்ட என பெருமை இங்கு மறுபடியும ப₄க்தி உண்டாகி வளர்வதற்காக விரிவாகச சொல்லப்படுகிறது, அதனுலேயே அது மேலான வார்த்தையாகவும ஆகிறது என்று கருத்து (பரமம வச யத அஹம வக்ஷ்யாமி (தத) ஶ்ருணு) மேலான யாதொரு இவவார்த்தையைக கூறுகிறேனே, அதைக குறிககொண்டு கேளாய ஏற்கனவே கேட்டுககொண்டிருப்பவனை 'ஶ்ருணு (கேளாய) என்பது—சொல்லப்போகும ஆர்த்த₂ம மிகச சீரியதாகையாலே நெஞசை வேறுவிஷயத்தில செலுத்தாமல குறிககொண்டு கேட்க வேணும என்னும கருத்தையுடையது சென்ற அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில '' ப்ரவக்ஷ்யாமயநஸூயவே '' என்று பொருமையாகிற தோ₃ஷமில்லாமலிருந்த உனககுச சிறந்ததொரு அர்த்த₂த்தைச சொன்னேன இங்கு ' ப்ரீயமாணய தே ப்ரமம வச ' என்று பொருமையின்மைககும மேலே நான சொல்லுவதைககேட்டு உகப்பையும அடையும பெருமைபெற்ற உனககு முன் சொன்னதைக் காட்டிலும மேலானதொரு அர்த்த₂த்தைச சொல்லப போகிறேன். ஆகையால நீ மிகவும கவனமாகக கேட்கவேணடும—என்பது ஶ்லோகத்தின திரணட பொருள 1.

ஏனெனில, தே₃வாநாம் — தே₃வாகளுககும, மஹாஷீணும் ச—மஹரிஷிகளுககும, அஹம—நான, ஸாவஶ: —எலலாப படியாலும, ஆதி₃:—காரணமாயிருபபவனனறோ.

---

2 ஏயந்தென் பெருமை யிமையோ ரெழின்முனிவ
ராய்ந்தங் கிறையு மவரறியா—வாயநதியலுஞ
சாதிசோ பூதஙக ளுக்குந் தவததோாககு
மாதிநான யாாககு மமைநது.

அவர்—அறிய ஒணணாத பெருமைகளேயுடைய, இமை யோா—தேவாகளும, எழில முனிவா—ஜஞானததில அழகு பெறற முனிவாகளும, என பெருமை — எனனுடைய சிறபபை, ஏயந்து—பொருநதினின று, ஆயநது—ஆராயநது, அங்கு இறையும—அதில சிறிதும, அறியா—அறியமாட டாாகள. வாயநது இயலும சாதிசேர் பூதங்களுக்கும—(இநத லீலாவிபூ₄தியில) பொருநதிவாழும நாலுவகை யோனிகளுள உயாநதஜாதியைச சோநத சேதனரான தேவாகளுககும, தவததோாககும்—மஹரிஷிகளுககும, யார்ககும—பெருமை பெறற மறறவாகளுககும, அமைநது — பொருததமான, ஆதி—காரணமாயிருபபவனனறோ, நான—நான.

---

2. இவவததியாயத்தில தான சொலலபபோகும் ஜ்ஞானததில் பேராா்வம உணடாவததறகாக அது மிகவும் கிடைததறகரிது என று கூறுகிருன் (ஸுரக₃ண மஹாஷயஶ்ச) தே₃வஸமூஹங்களும மஹ ரிஷிகளும "யாருமோா நிலைமையன என அறிவரிய எமபெருமான" [திருவாய 1-3-4] என்கிற ரீதியில இநத₃ரியஙகளுக்கு அபபாறபட்ட விஷயஙகளேயும் அறியவலல தலைசிறநத ஜஞானததையும, ஶக்தி யையும் உடையவாகளான பிரமன், உருததிரன முதலான தே₃வா களேயும, ஸநகா, ஸநநத₃னர், ஸநதகுமாரா முதலான ரிஷிகளேயும் இங்கு சொன்னது இநத₃ரியஙகளுககு அபபாறபட்ட விஷயங்களேக் காணவலல அனேவாககும் உபலக்ஷணம (மே ப்ரப₄வம் ந விது₃) தலைசிறந்த ஞானததை உடையவாகளும எனது பரப₄ாவததை (பெரு மையை) அறியமாட்டார்கள என்னுடைய திருநாமங்கள, செயலகள், ஸ்வருபம,ஸ்வப₄ாவம் முதலானவறறை அறியமாட்டார்கள் என்றபடி

|| भा || सुरगणा महर्षयश्चातीन्द्रियार्थदर्शिनोऽधिकतरज्ञाना अपि मे प्रभवं—प्रभावं न विदुः—मम नामकर्मस्वरूपस्वभावादिकं न जानन्ति; यतस्तेषां देवानां महर्षीणां च सर्वशोऽहमादिः—तेषां स्वरूपस्य ज्ञान

''பரப4வ ஶப3த3ம உதபததி எனனும பொருளிலேயே பிரஸித3த4மானது. அபபடியிருகக, இஙகு அபரஸித3த4மான பரப4ாவம (பெருமை) எனனும பொருளேக கொளவது பொருநதாதே ஆகையால 'காமம காரணமான பிறபபு தனகரு இலலே என்று சொலலுகிருன்' எனரூே, 'அவதாரரூபமான பிறபபின பெருமையை எவரும அறியாாகள எனறு சொலலுகிருன' எனரூே கொணடுவிடலாமே'' எனனும் ஆக்ஷேபம இஙகு எழுகிறது இதறகு ஸமாத4ானம பின் வருமாறு:— காமாதீ4னமான பிறபபே இலலாமலிருககுமபோது அதை அறியமாடடாாகள என்று நிஷேதி4ப்பது பொருநதாது பிறபபு இலலே எனறு சொலலவேணடிய இடத்தில 'பிறபபை அறியமாட் டாாகள' எனறு சொலலுவது கெ3ளரவமும் (அனுவசியமாக அதிகப படி பேசுதலும்) ஆகும. அடுதத ஶலோகததில ''யோ மாமு அஜம'' எனறு தன பெருமையையே கூறுகினருன். 'அஜம' என்று பிறப்பின் மையைக கூறுகிருனேயொழிய தன பிறபபைப பறறிய அறிவைக கூறவிலலே ஆகையால இபபொருள பரகரணததுககும பொருந தாது. ஶ்லோகததின அடுதத பாதியில தான் அனேவாககும காரண மாயிருபபதை முறபாதியில சொனன அாததத2த்துககு ஹேதுவாகக் கூறியதும் இபபொருளில பொருநதாது இதே காரணததிஞலே— நாலாவது அததியாயததில விளககபபடடதாய, இநத பரகரணத திலு இலலாததான அவதார ரஹஸ்யததைப பறறி இஙகு பேசு வதாகக கொளவதும பொருநதாது. ஆகையால 'ப4வ' ஶப2த3ம் ஸததையைக குறிபபதாகக கொணடு 'பரகாஷேண ப4வ பரப4வ.' எனனும வயுதபததியாலே சிறநத ஸததையான பரப4ாவததை பரப4வ ஶப3த3ம கூறுவதாகக கொள்வதே பொருநதும இனி ஶலோகததின் அடுதத பாதியாலே முறபாதியில சொனன அர்தத2த துககுக காரணததைக காடடுகிருன். (ஹி) ஏனெனில. (அஹம தே3வாநாம மஹாஷீணும் ச ஸாவஶ ஆதி3) தே3வாகள, மஹரிஷி கள முதலான அனேவரது ஸ்வரூபததுககும, ஜ்ஞானம ஶகதி முதலிய கு3ணஙகளுககும நானே காரணமாயிருபபவன் 'தே3வாநாம மஹா ஷீணும' எனனும பனமையாலேயே தே3வாகள, மஹாஷிகள ஆகிய அனேவர்ககும காரணம எனறு ஸித3தி4தது விடுகிறபடியால 'ஸாவஶ'

शक्त्यादेश्चाहमादिः ; तेषां देवत्वदेवर्षित्वादिहेतुभूतपुण्यानुगुणं मया दत्तं ज्ञानं परिमितम् ; अतस्ते परिमितज्ञाना मत्स्वरूपादिकं यथावन्न जानन्ति ॥ २ ॥

எனனும பத₃ம ஸவரூபததுககும, ஜஞானம, ஶகதி முதலான எலலா ஸவப₄ாவஙகளுககும காரணம எனறு காட்டுகிறது. இபபடி இவன் அனைவாககும ஸவரூபம, ஸவப₄ாவம முதலான எலலாப படிகளாலும காரணனுயிருபபது அவாகள இவனது பெருமையை அறிய முடியாமைககு எபபடிக காரணமாகும ? எனில அவாக ளுடைய தே₃வதவம, மஹாஷிதவம முதலானவறறுககுக காரண மான புணயஙகளுககு அநுகு₃ணமாக என்னால அவாகளுககுக கொடுககபபட்ட அறிவு அளவுபட்டதாகும ஆக இபபடி அளவு பட்ட அறிவையுடையவாகளாயிருககையாலே, அவாகள எனது ஸவ ரூபம முதலானவறறை உளளபடி அறியமாட்டாாகள எனறபடி. "கோ அத₃த₄ா வேத₃ க இஹ பரவோசத। குத ஆஜாதா குத இயம விஸருஷடி। அாவாக₃தே₃வா அஸய விஸாஜநாய। அத₂ா கோ வேத₃ யத ஆப₃பூ₄வ। இயம விஸருஷடிாயத ஆப₃பூ₄வ। யதி₃ வா த₃தே₄ யதி₃வா ந। யோ அஸயாத₄யக்ஷ பரமே வயோமந। ஸோ அங்க₃ வேத₃ யதி₃வா ந வேத₃ ॥" [யஜு-அஷட 2-8-9-76] [(ஜக₃தகாரணபபொருளை) எவன (உளளபடி) அறிவான ? எவன அதை உளளபடி பேசுவான் ? 'படைககபபட்டுக காட்சியளிககும இநதப் பொருளகளெலலாம எதை உபாத₃ானமாகவும, எதை நிமிததமாகவும கொணடு உணடாயின?' எனபதை ஸருஷடிககுப பிறகு ஏறபட்ட தே₃வாகளிலேயே எவரும அறியமாட்டாதபோது வேறு எவன ஜக₃தகாரணப பொருளை அறியமுடியும? இபபொருள களையெல்லாம அபபரமபொருள த₄ரிதது நிறகிறதா, அலலவா எனபதை எவன அறிவான ? இபபொருளகளுககெலலாம தலைவ னுகப பரமபத₃ததில எழுநதருளியிருககும் பரமாதமாவே (தன் அள வறற பெருமையை) அறிவானோ மாட்டானோ?] எனறு வேத₃ங களிலும, ' யநந தே₃வா ந முநயோ ந சாஹம ந ச ஶங்கர। ஜாநநதி பரமேஶஸய தத₃விஷ்ணோ பரமம பத₃ம " [வி பு 1-9 55] [தே₃வா களும, முனிவாகளும, (பிரமனாகிய) நானும, ஶங்கரனும எதை அறியமாட்டோமோ, அதுவே பரமேஶவரனை விஷணுவின பரம ப்ராப்யமான ஸ்வரூபம] முதலான உபப₃ருமஹணஙகளிலும இவ வாதத₂ம சொலலபபட்டதனறே ஆக, சொலலபபோகும ஜஞானம மிகவும ஆசைபபடததககது எனறு காட்டுவதறகாக அது மிகுநத

॥ भा ॥ तदेतद्देवाद्यचिन्त्यस्वयाथात्म्यविषयज्ञानं भक्त्युत्पत्तिविरोधिपापविमोचनोपायमाह—

यो मामजमनादिं च वेत्ति लोकमहेश्वरम्।
असंमूढस्स मर्त्येषु सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥

3. யோ மாமஜமநாதி₃ம ச வேதத்தி லோகமஹேஶ்வரம் ।
அஸம்மூட₄ஸ்ஸ மர்த்யேஷு ஸாவபாபை: ப்ரமுசயதே ॥

மர்த்யேஷு அஸம்மூட₄: ய:—மனிதாகளுககுள, எனனே மறறவாகளோடு ஒததவனுக எணணும மயககமறறவனுன எவனெருவன, மாம—எனனே, அஜம—பிறபபறறவனுக வும, (அதிலும) அநாதி₃ம—அனுதி₃காலமாகப பிறபபறற வனுகவும, லோகமஹேஶ்வரம ச—லோகேஶ்வராகளுககும ஈஶ்வரனுகவும, வேத்தி — அறிகிருனே, ஸ: — அவன, ஸாவபாபை:—(ப₄கதி உணடாவதறகுத தடையான) எல லாப பாபஙகளிலிருநதும, ப்ரமுசயதே—விடுபடுகிருன

3 ஆதி யிலனு யயனு மெனேயுலகின
மீதறியு மீசனு மெயயறிவோன்—தீதின
மதிககலகக மறறவவன மானிடரிற பாவக
கதிககலபபெல் லாங்கழிநதான் காண்.

ஆதி இலனுய அயனும—பிறபபறறவனுகவும, (அதி லும) அனுதி₃காலமாகப பிறபபறறவனுகவும, உலகின் மீதறியும் ஈசனும்—உலகில ஈஶ்வராகளாயிருபபவாகளுக கும ஈசனுக அறியபபடும, எனே—எனனே, மானிடரில்— மனிதாகளுககுளளே, மெயயறிவோன் — உ ள ள ப டி அறிகிறவனுய, தீதில் மதிக்கலககமறற அவன — தீதறற அறிவிலே எனனேயும, மறறவாகளேயும ஒனருக மயஙகும கலககமறறவனுன அவன, பாவக கதிககலபபு எலலாம கழிந் தான காண்-(எனது ப₄கதி உணடாவதறகு விரோதி₄யாகக) கலநது நிறகும பாவஙகளேததும கழியபபெறறவனுவான.

ஜஞான ஶகதியுடையவாகளாலும் பெறறகரிது என்று நிருபிககப பட்டதாயிறறு. 2.

॥भा॥ न जायत इत्यजः; अनेन विकारिद्रव्यादचेतनात्तत्संसृष्टसंसारिचेतनाच्च विसजातीयत्वमुक्तम्; संसारिचेतनस्य हि कर्मकृताचित्संसर्गो जन्म। * अनादिमित्यनेन पदेनादिमनोऽजात् मुक्तात्मनो विसजातीयत्वमुक्तम्। मुक्तात्मनो ह्यजत्वमादिमत्, तस्य हेयसंबन्धस्य

---

3 தே$_3$வர் முனிவர் முதலானவர்களாலும் அறிதற்கரிய தன்னைப் பற்றிய உண்மையறிவு ப$_4$க்தியோக$_3$ம் உண்டாவதற்குத் தடையாயிருக்கும் பாபங்களைப் போக்கும் உபாயமாகும் என்று காட்டுகிறான் (அஜம்) பிறப்பற்றவன் 'ந ஜாயதே இத்யஜ:' [பிறக்காதவனாகையாலே அஜன் என்னப்படுகிறான்] என்று வ்யுத்பத்தி இத்தால் ஸ்வரூப விகாரத்தை அடையும் அசேதனத்தையும், அதனோடு சேர்ந்தவனாய், கர்ம காரணமாகத் தாழ்ந்த ஸ்வப$_4$ாவ விகாரங்களையடையும் ஸம்ஸாரி (ப$_3$த்$_3$த$_4$) சேதனனையும் காட்டிலும் தான் மிகவும் வேறுபட்டவன் என்று காட்டிக்கொண்டானாயிற்று 'அஜோ நித்ய: ஶாஶ்வத:' [கட 1-2 18] [பிறப்பற்றவனாய், மரணமற்றவனாய், தன்னை உண்டாக்குமவனில்லாதவனாயிருப்பவன் ஜீவன்] என்கிறபடியே ஸம்ஸாரி சேதனனுடைய ஸ்வரூபம் நித்யமாயினும் கர்மத்தினால் ஏற்பட்ட ஶரீரஸம்ப$_3$ந்த$_4$மாகிற பிறப்பு அவனுக்கு உண்டன்றோ எம்பெருமானுக்குச் சேதநாசேதனங்கள் ஶரீரமாயினும், அந்த ஶரீரம் கர்மத்தினால் ஏற்பட்டதல்லவாகையாலே ஜீவனுடைய ஶரீர ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் போலே தாழ்வை விளைக்காது முக்தாத்மாவுக்கும் பிறப்பு இல்லாவிடினும் அவனுக்கு ஒரு காலத்தில் பிறப்பு இருந்ததையிட்டு, அவனைக் காட்டிலும் தனக்குள்ள சிறப்பைக் காட்டுகிறான்—(அநாதி$_3$ம் அஜம்) அநாதி$_3$காலமாகப் பிறப்பற்றவன் இத்தால், நெடுங்காலம் பிறப்புடையவனாயிருந்து ஒரு காலத்தில் முக்தியடைந்த பின்பே பிறப்பற்றவனாகும் முக்தாத்மாவைக் காட்டிலும் சிறப்பு காட்டப்படுகிறது அநாதி$_3$ ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபம் அநாதி$_3$யானது என்று கொண்டால், அஜ ஶப்$_3$த$_3$த்தோடே புநருக்தி வருமாகையாலே, அநாதி$_3$ ஶப்$_3$த$_3$ம் அஜ ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு விஶேஷணமாகக் கொள்ளப்பட்டது முக்தனுக்கு ஒரு காலத்திலிருந்த ஶரீரஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் கழிந்திருப்பது ப$_3$த்$_3$த$_4$னைக் காட்டிலும் அவனுக்கு வேறுபாட்டைக் காட்டுமேயொழிய, அசித் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் கழிந்த முக்தஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபத்துக்கு வேறுபாடு எப்படி ஸித்$_3$தி$_4$க்கும் எனில் முக்தனுக்கு ஏற்கனவே ஶரீரஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் இருந்தமையால் அந்த ஶரீர ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஏற்படத் தகுதியுண்டு அப்படி ஏற்படக் கூடாது என்று

पूर्ववृत्तत्वात्तदर्हताऽस्ति ; अतोऽनादिमित्यनेन तदनर्हतया तत्प्रत्यनीकता उच्यते ; * निरवद्यम् (श्वे. ६. १९) इत्यादिश्रुत्या च। एवं हेयसंबन्धप्रत्यनीकस्वरूपतया तदनर्हं मां लोकमहेश्वरम्—लोकेश्वराणामपि ईश्वरं मर्त्येष्वसंमूढो यो वेत्ति ; इतरसजातीयतयैकीकृत्य मोहस्संमोहः, तद्रहितोऽसंमूढः, स मद्भक्त्युत्पत்தिविरोधिभिस्सर्वैः पापैः प्रमुच्यते।

ப4க8வான் ஸங்கல்பித்து வைத்திருக்கையாலே ஏற்படுவதில்லையித் தன்னை ஸர்வேஶ்வரனுக்குக் காம்ம் காரணமாக ஶரீரஸம்ப3ந்த4ம் ஏற்பட்டத்தகுதியேயில்லையாகையால அநாதி3 ஶப்3த3ம் முக்தஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் ப4க3வத்ஸ்வரூபத்துக்குச் சிறப்பைக் காட்டத் தடையில்லை ''நிரவத்3யம'' [ஶ்வே 6-19] [முக்காலத்திலும் ஶரீர ஸம்ப3ந்த4ம் முதலிய குற்றமற்றவன்] என்று ஶ்ருதியிலும் இவ்வர்த்த2ம் முழங்கப்பட்டது. (மாம் லோகமஹேஶ்வரம் மர்த்யேஷு அஸம்மூட4 ய வேத்தி) முற்கூறியபடி தாழ்ந்த ஶரீரஸம்ப3ந்த4த்துக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே அதற்குத் தகுதியேயில்லாத என்னை லோகேஶ்வரர்களுக்கும் ஈஶ்வரனாக மனிதர்களில் மயக்கமற்றவனாய் எவன் அறிகிறானோ. நாலாவது பாத3த்தில் பாபங்கள் நீங்குவதாகிற ப2லனைக் கூறுகையால், மூன்றாவது பாத3த்திலுள்ள அஸம்மூட4மர்த்ய ஶப்3த3ங்களை அதோடு கூட்டுவது பொருந்தாது தே3வர்களுக்கும் மஹரிஷிகளுக்கும் கிடைக்க அரிதான இந்த அறிவு மனிதர்களில் பா4க3யஶாலியான எவனோ ஒருவனுக்கே ஏற்படுமாகையாலே ''மர்த்யேஷு அஸம்மூட4 ய வேத்தி'' என்று முன்பாதியோடே கூட்டிப் பொருள்கொள்வதே பொருத்தமாகும் ''யோ மாமேவமஸம் மூட4 ஜாநாதி புருஷோத்தமம்' [கீதை 15-19] என்று கீ3தையில் மேலே சொல்லப்போவதோடும் ஒட்டியிருக்கும் (அஸம்மூட4) பிரமன் உருத்திரன் முதலான மற்ற தே3வர்களோடும், மனிதர்களோடும் ஒத்தவனாக்க கண்ணனை நினைத்து மயங்குகை ஸம்மோஹமாகும் அந்த மயக்கமற்றவன் அஸம்மூட4னாகிறான் இத்தகைய மயக்கமற்ற மனிதன் ப3த்34ர்கள் முக்தர்கள், லோகேஶ்வரர்கள் ஆகிய அனைவரைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட வனாகத் தன்னை அறிவதற்கு ப2லனைக் கூறுகிறான்—(ஸ ஸர்வ பாபை ப்ரமுச்யதே) அவன் என் விஷயமான ப4க்தியோக3ம் உண்டாவதற்குத் தடையான எல்லாப் பாபங்களினின்றும் நீங்கப் பெறுகிறான் இது ப4க்தியோக3ம் உண்டாவது பற்றிய ப்ரகரண மாகையாலும், அடுத்துள்ள ஏழாவது ஶ்லோகத்தில் ''எனது ஐஶ

एतदुक्तं भवति —लोके मनुष्याणां राजा इतरमनुष्यसजातीयः, केनचित्कर्मणा तदाधिपत्य प्राप्तः; तथा देवानामधिपतिरपि; तथा अण्डाधिपतिरपि इतरसंसारिसजातीयः, तस्यापि भावनात्रयान्तर्गतत्वात्,

---

வாயததையும குணஙகளையும உளளபடி அறிந்தவன் அசையாத பக்தியோகத்தை உடையவனுகிருன்'' என்று கூறுகையாலும், இஙகு பக்தியோகததுககுத தடையான பாபஙகள நீஙகுவதே கூறபபடுகிறது என்று கொளளவேணடும.

இஙகு சில ஐயஙகள் எழுகினறன —(1) லோகமஹேஶவரனுகப பரமாதமாவை அறிந்தவனுககு ஸமமோஹததுககு இடமேயிலலே ஆகையால மனிதாகளுள ஸமமோஹமறறவன என்று நிஷேதிககவேணடிய அவசியமிலலை (2) பிரமன, உருததிரன, ஸநகாதிகள ஆகியவாகளும லோகமஹேஶ்வராகளாகப புகழபெறறிருககுமபோது, பரமபுருஷன ஒருவனே லோகமஹேஶவரன என்பது எபபடிப பொருநதும? (3) அஜம, அநாதிம எனனும ஶப்தஙகளால பத்தமுகதாகளை காட்டிலும சிறபபு கூறபபட்டதுபோலே லோகமஹேஶவரஶப்தத்தால நிதயர்களை காட்டிலும் சிறபபு கூறபபடுகிறது என்று கொளவது பொருததமலலவா—என்பவை அவவையஙகள சேதனா பரமபுருஷனை மறறவாகளோடு ஒன்றுக நினைதது மயஙகும் முறையையும அநத மயக்கம நீஙகும வழியையும் ஆலோசிததால இவவையஙகளுககுப பரிஹாரம ஏற்படும. உலகில மனிதாகளுக்கு அரசனுயிருபபவன மறற மனிதாகளோடு ஒரே ஜாதியில சோநதவனுயினும ஒரு காமததால அவாகளுக்கு அரசனுகியிருககிருன இவவணணமாகவே, தேவாகளுககுத தலைவனுன இநதிரனும் தேவ ஜாதியைச சோந்தவனுயினும நூறு அஶ்வமேதம செயதலாகிற கர்மததால அவாகளுககுத தலைவனுகிருன். அவவணணமே இவவணடததுககு அதிபதியான பிரமனும் ப்ரஹமபாவனை, காம பாவனை எனும உபயபாவனைகளையும உடையவனுகையாலே மறற ஸமஸாரி சேதனாகளை ஒததவனுயினும், விஶேஷமான ஒரு ஸாதனுநுஷ்டானததால அணடாதிபதியாயிருக்கிருன ''யோ ப்ரஹமாணம விததாதி பூாவம'' [ஶவே 6-8] [எவன் பிரமனை முதலில படைக்கிருனே] என்னும ஶருதியாலும பிரமன படைககபபட்டவனே என்று விளஙகுகிறது. ''அணிமா மஹிமா சைவ கரிமா லகிமா ததா। பராபதி பராகாமயம ஈஶிதவம வஶிதவம சாஷ்டஸிதத்ய ॥'' ''அணிமா மஹிமா ச ததா லகிமா கரிமா வஶிதவமைஶ்வாயம।

* यो ब्रह्माणं विदधाति (श्वे. ६, ८) इति श्रुतेश्च। तथाऽन्येऽपि येकेचन अणिमाद्यैश्वर्यं प्राप्ताः। अयं तु लोकमहेश्वरः— कार्यकारणावस्थादचेतनात् बद्धान्मुक्ताच्च चेतनात् ईशितव्यात् सर्वस्मान्निखिलहेयप्रत्य-

---

பராபதி· பராகாமயம சேதயஷுடைஶவாயாணி யோகஃயுகதஸய||''
[(1) அணிமா (மிகசசிறிதாகை) (2) மஹிமா (மிகபபெரிதாகை)
(3) லகி₄மா (மிககுறைநத எடையை உடையவனுகை) (4) க₃ரிமா
(மிக அதி₄கமான எடையை உடையவனுகை) (5) பராபதி·
(எதையும அடைகை) (6) பராகாமயம (தடையறற விருபபம)
(7) ஈஶிதவம் (அனைவரையும நியமிககை) (8) வஶிதவம (அனைவரையும வஶபபடுததுகை) என்பவை அஷடைஶவாயஙகளாகும]
எனனும அஷ்டமஹா ஸித₃தி₄களையுடைய உருததிரன் ஸநகாதி₃கள்
முதலானவர்களும் முறகூறியபடியே பல விஷயஙகளில ஸமஸாரி
ஜீவாகளை ஒததவர்களாயினும் காமவிஶேஷததால அந்த ஸித₃தி₄களைப்
பெறறிருககிருாகள. அதுபோல லோகமஹேஶ்வரனை பரமபுருஷனும்
ஒரு காமவிஶேஷததால லோகமஹேஶவரனுயினும பல விஷயஙகளில்
ஸமஸாரிஜீவாகளை ஒததவனுயிருககலாம எனனும ஸமமோஹம்
ஏறபட இடமுணடு இது முதல ஐயததுக குப பரிஹாரம இனி,
இரணடாவது ஐயததிறகுப பரிஹாரம பினவருமாறு — பிரமன முதலானவரை நாராயணனல படைககபபட்டு ரக்ஷிககபபட்டு, ஸமஹரிககபபடுபவாகளாகப பல பரமாணஙகள பறைசாறறுகினறன. ப₃ரஹமததை உபாஸிககையாகிற ப₃ரஹமப₄ாவனை, பரமனுல நியமிககபபெறறு லோகஸருஷடி முதலானவறறைச் செயகையாகிற காமப₄ாவனை, இரணடும கலநதிருககையாகிற உப₄யப₄ாவனை ஆகிய ப₄ாவநாதரயததில ஏதாவதொனறை உடையவாகளாகவும முழங்குகினறன இததாழவுகள நாராயணனுககு உளளதாகச சொலலாததோடனறியில இலலையெனறும அவை கோ₄ஷிககினறன 'நாராயணுத் ப₃ரஹமா ஜாயதே நாராயணுதரு₃த₃ரோ ஜாயதே' ''ப₃ரஹமா நாராயண ஶிவஶச நாராயண' [நாராயணேபநிஷத] 'ஸ ப₃ரஹமா ஸ ஶிவ [தை-நா 11] 'ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத ந ப₃ரஹமா நேஶாந'' [மஹோபநிஷத] எனறு உபநிஷததுககள நாராயணனே பிரமனையும, உருததிரனையும உணடாககுவதாகவும ரக்ஷிபபதாகவும, ஸமஹரிபபதாகவும முழஙகுகின்றன இபபடிப் பிரமருததிராகள நாரணனைப படைததளித்து அழிபபதாக எநத உபநிஷத வாககியமும கூறவிலலை பிரமன் உருததிரன முதலான தே₃வாகளை பரஸதாபிதது. ''அஶ₂த₃த₄ாஸதே ஸமஸதாஸது தே₃வாத₃யா காமயோநய'' [வி-பு

नीकानवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुणैकताननतया नियमनैकस्वभावतया च विसजातीय इति इतरसजातीयतामोहरहितो यो मां वेत्ति, स सर्वैः पापैः प्रमुच्यते इति॥ ३॥

6-7-77] [தே₃வர்கள், மனிதர், திர்யக், ஸ்த₂ாவரம் என்னும் நால்வகை யோனிகளும் (பிறப்புகளும்) காமம் காரணமாகப் பிறந்தவர்களாகை யாலே அஶுத்₃த₄ர்கள்] என்றார் பராஶரர் "ஆப்₃ரஹ்ம ஸ்தம்ப₃பர்யந்தா ஜக₃த்₃ந்தா வ்யவஸ்தி₂தா | ப்ராணிந காமஜநித ஸம்ஸார வஶவர்த்திந ||" [விஷ்ணுத₄ர்மம் 104-22] [பிரமன் முதல் புல் ஈருக வுள்ள உலகிலுள்ள ஜீவராஶிகள் அனைவரும் காமத்தினால் உண்டான ஸம்ஸார வாழ்க்கை நடத்துகிறவர்களே] என்றார் சௌனகர். "ப்₃ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்ட₂ம் ச யாஶ்சான்யா தே₃வதா ஸ்ம்ருதா | ப்ரதிபு₃த்₃த₄ா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் ப₂லம் ||" [ப₄ாரதம்-மோக்ஷத₄ர்மம் 350-36] [பிரமனையும், சிவனையும், இந்திரன் முதலான மற்ற தே₃வர்களையும், அவர்களிடமிருந்து கிடைக்கும் ப₂லன் அளவுபட்டிருக்கையால் அறிவாளிகள் ஸேவிப்பதில்லை] "ஏதௌ த்₃வௌ விபு₃த₄ஶ்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாத₃க்ரோத₄ஜௌ ஸ்ம்ருதௌ | தத₃ாத₃ர்ஶித பந்தா₂நௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரகாரகௌ ||" [ப₄ார-மோக்ஷ 169 19] [பிரமனும், உருத்திரனுமாகிற இவ்விரு தே₃வர்தலைவர்களும் (முறையே) நாராயணனின் அருளாலும், கோபத்தாலும் உண்டானவர்களாகவும், அவனால் வழிகாட்டப்பெற்று (முறையே) ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரத் தொழிலைச் செய்பவர்களாகவும் கூறப்படுகிறார்கள்] என்றார் ப₄ாரதத்தில் வியாஸர். 'ருத்₃ர! யத்தே ஜந்ம சாரு சித்ரம்" [ருக்-அஷ்டகம் 3-8-26] என்று ருக்₃வேத₃ம் உருத்திரனின் அழகிய செல்வம் அவனுக்கு ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄த்தினால் பிறவி தொடங்கி ஏற்பட்டது என முழங்குகிறது "மஹாதேவ ஸர்வமேதே₄ மஹாத்மா ஹுத்வாத்மாநம் தே₃வதே₃வோ ப₃பூ₄வ' [ப₄ார-ராஜத₄ர்மம் 20 12] [மஹாதே₃வனாகிற சிவன் ஸர்வமேத₄யாக₃த்தில் தன்னையே ஹோமம் செய்து தே₃வதே₃வனானான்] என்றார் வியாஸரும். ஆகையால் பிரமன், உருத்திரன் முதலானோர் தங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களுக்கு ஈஶ்வரர்களாயினும் லோகமஹேஶ்வரரல்லர், நாராயணன் ஒருவனே லோகமஹேஶ்வரன் என்பதே ஸகல ப்ரமாணஸித்₃த₄ம் இது இரண்டாவது ஐயத்திற்குப் பரிஹாரம் லோகமஹேஶ்வர ஶப்₃த₃த்தில் லோகஶப்₃த₃ம் பிரமன், உருத்திரன் முதலானோரையும், அவர்களிலும் சிறந்த ஈஶ்வரத்வத்தையுடைய நித்யர்களையும் காட்டுமாகையால், இந்த ஶப்₃த₃த்தால் நித்யர்களைக் காட்டிலும் வேறுபாடும் காட்டப்படுகிறது. இது மூன்றாவது ஐயத்திற்குப் பரிஹாரம்.

இனி, இரண்டாவது ஐயததிற்குப் பரிஹாரம பினவருமாறு — பிரமன முதலானுரை நாராயணனுல படைககப்படடு, ரக்ஷிககபபட்டு, ஸமஹரிககப்படுபவாகளாகப் பல பரமாணங்கள் பறைசாறறுகினறன. ப₃ரஹமததை உபாஸிககையாகிற ப₃ரஹமபா₄வனே, பரமனுல நிய மிககபபெறறு லோகஸருஷடி முதலானவறறைச செயகையாகிற காம ப₄ாவனே, இரணடும கலநதிருககையாகிற உப₄யபா₄வனே ஆகிய பா₄வநாதரயததில ஏதாவதொனறை உடையவாகளாகவும முழஙகு கினறன இததாழவுகள நாராயணனுககு உளளதாகச சொலலாத தோடனறியில, இலலேயெனறும கோ₄ஷிககினறன "நாராயணுத ப₃ரஹமா ஜாயதே நாராயணுத₃ருத₃ரோ ஜாயதே" "ப₃ரஹமா நாராயண ஶிவஶச நாராயண" [நாராயணேபநிஷத] "ஸ ப₃ரஹமா ஸ ஶிவ" [தை நா 11] "ஏகோஹ வை நாராயண ஆஸீத ந ப₃ரஹமா நேஶாந" [மஹோபநிஷத] எனறு உபநிஷததுககள— நாராயணனே பிரமனேயும, உருததிரனேயும உணடாககுவதாகவும, ரக்ஷிபபதாகவும, ஸமஹரிபபதாகவும முழஙகுகினறன இபபடிப பிரமருததிராகள நாரணனேப படைததளிதது அழிபபதாக எநத உபநிஷத்₃வாகயமும கூறவிலலே பிரமன் உருததிரன முதலான தே₃வாகளே பரஸதாவிதது, "அஶுத்₃த₄ாஸதே ஸமஸதாஸது தே₃வாத்₃யா காமயோநய" [வி பு 6 7 77] [தே₃வாகள, மனிதா, திரயக, ஸத₂ாவரம எனனும நாலவகை யோனிகளும் (பிறபபுகளும) காமம காரணமாகப பிறநதவாகளாகையாலே அஶுத்₃த₄ாகள] எனருா பராஶரா. "ஆப₃ரஹம ஸதமப₃பாயநதா ஜக₃த்₃நதா வய வஸதி₂தா । பராணிந காமஜநித ஸமஸார வஶவாததிந ॥" [விஷ்ணு த₄ாமம 104 22] [பிரமன முதல புல ஈருகவுளள உலகிலுளள ஜீவராஶிகள் அனேவரும் காமததினுல உண்டான ஸமஸார வாழககை நடததுகிறவாகளே.] எனருா சௌனகர் "ப₃ரஹமாணம ஶிதி கணட₂ம ச யாஶசாநயா தே₃வதா ஸமருதா । பரதிபு₃த்₃த₄ா ந ஸேவநதே யஸமாத பரிமிதம ப₂லம ॥" [ப₄ாரதம் மோக்ஷத₄ாமம் 350 36] [பிரமனேயும, சிவனேயும, இநதிரன முதலான மறற தே₃வாகளேயும, அவாகளிடமிருந்து கிடைககும் ப₂லன அளவு படடிருககையால அறிவாளிகள ஸேவிபபதிலலே] "ஏதௌ த₃வௌ விபு₃த₄ஶரேஷடௌ₂ பரஸாத₃கரோத₄ஜௌ ஸமருதௌ । தத₃ா த₃ாஶிதபநத₂ாநௌ ஸருஷடி ஸமஹாரகாரகௌ ॥" [ப₄ார மோக்ஷ 169-19] [பிரமனும, உருததிரனுமாகிற இவவிருதே₃வர்தலேவாகளும முறையே நாரணனின அருளாலும, கோபததாலும உணடானவாக ளாகவும, அவனுல வழிகாடடபபெறறு (முறையே) ஸருஷடிஸமஹாரத

॥ भा॥ एवं स्वस्वभावानुसन्धानेन भक्त्युत्पत्तिविरोधिपापनिरसनम्, विरोधिनिरसनादेवार्थतो भक्त्युत्पत्तिं च प्रतिपाद्य स्वैश्वर्यस्वकल्याणगुणगणप्रपञ्चानुसन्धानेन भक्तिविवृद्धिप्रकारमाह—

बुद्धिर्ज्ञानमसंमोहः क्षमा सत्यं दमश्शमः।
सुखं दुःखं भवोऽभावो भयं चाभयमेव च॥ ४॥

अहिंसा समता तुष्टिस्तपो दानं यशोऽयशः।
भवन्ति भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः॥ ५॥

தொழிலைச செயபவாகளாகவும கூறபபடுகிருாகள] எனருா பு₄ாரததகில வியாஸா ருத₃ர யததே ஜனிமசாரு சிதரம [ருக அஷடகம 3-8 16] எனறு ருக₃வேத₃ம உருததிரனின அழகிய செலவம அவனுககு ப₄க₃வத ஸமப₃நத₁ததினுல பிறவி தொடஙகி ஏறபடடது என முழஙகிறறு "மஹாதே₃வ ஸாவமேதே₄ மஹாதமா ஹுதவாதமாநம தே₃வ தே₃வோ ப₃பூ₄வ' [பு₄ாரராஜத₄ாமம 20 12] [மஹாதே₃வனுகிற சிவன ஸாவமேத₄யாக₃ததில தனனையே ஹோமமசெயது தே₃வதே₃வனுனை] எனருா வியாஸரும, ஆகையால பிரமன, உருததிரன முதலானுா தஙகளுக்குக கீழ்பபடடவாகளுககு ஈஶவராகளாயினும லோகமஹேஶவரரலலா, நாரணன ஒருவனே லோகமஹேஶவரன் எனபதே ஸகலபரமாணஸித்₃த₄ம இது இரணடாவது ஐயததிறகுப பரிஹாரம் லோகமஹேஶவரஶப₃த₃ததில லோகஶப₃த₃ம பிரமன, உருத்திரன் முதலானுரையும், அவாகளிலும சிறந்த ஈஶவரத்வததை யுடைய நிதயாகளையும காடடுமாகையால், அதனுல நிதயாகளைக் காட்டிலும வேறுபாடும உணர்ததபபடுகிறது இது மூனருவது ஐயத திறகுப பரிஹாரம ஆக, தனனுல நியமிககபபடுபவையாய, காாய நிலையிலும், காரண நிலையிலுமுளளவையான எல்லா அசேதனததை யும், ப₃த்₃த₄ன, முகதன, நிதயன எனும எலலாச சேதன வர்கக₃ததை யுஙகாடடிலும,—எலலாத் தாழ்வுகளுககும எதிரதடடாயிருப்பவனுய, எலலையறற பெருமையையுடைய கணககறற கலயாணகு₃ணஙகளுககு ஓரே இருபபிடமானவனுகையாலும, அனைததையும் நியமிபபதையே இயலவாககககொணடவனுகையாலும சிறபபுறறவனுய, லோகமஹேஶவர ஶப்₃த₃ததுக்கு முக₂யாாதத₂மான நாரணனை மறறவாகளோடு ஒதத வனுக மயங்காமலிருபபவனுககே ப₄கதி உணடாவதற்குத தடையான எலலாப பாபஙகளும நீஙகும எனறதாயிறறு 3.

4 பு$_3$த்$_3$தி$_4$ாஜஞாநமஸமமோஹ க்ஷமா ஸதயம த$_3$மஶஶம: |
ஸு²க$_2$ம து$_3$ கக$_2$ம ப$_4$வோऽப$_4$ாவோ ப$_4$யம் சாப$_4$யமேவ ச ||

5. அஹிமஸா ஸமதா துஷடி. தபோ த$_3$ாநம யஶோऽயஶ: |
ப$_4$வநதி ப$_4$ாவா பூ$_4$தாநாம மதத ஏவ பருத$_2$க$_3$வித$_4$ா. ||

பு$_3$த$_3$தி$_4$ —மனததின ஆராயும திறமை, **ஜஞாநம—** (சித, அசித ஆகியவறறின வேறுபாடுகளைப பறறிய) உறுதி, **அஸமமோஹ** —(ஒனறை மறறெனருக நினைககும) மயககததின நீககம, **க்ஷமா**—(கோபததுககுக காரணமிருக குமபோதும) பொறுமையோடிருததல, **ஸத்யம்**—உணமை யுரைககும மனபபானமை, **த$_3$ம.**—வெளி இநத$_3$ரியஙகளை (தாழநத விஷயஙகளில செலலாதபடி) அடககுதல, **ஶம** - மனததை (அவவாறு) அடககுதல, **ஸு²க$_2$ம்**—ஆதமா வுககு அநுகூலமான அநுப$_4$வம, **து$_3$ கக$_2$ம**—ஆதமாவுககு பரதிகூலமான அநுப$_4$வம, **ப$_4$வ** —(அநுகூலாநுப$_4$வததினுல ஏறபடும மனததின) இனபமிகும நிலை **அப$_4$ாவ** —(பரதி கூலாநுப$_4$வததினுல ஏறபடும மனததின) துனபமிகும நிலை **ப$_4$யம**—(வரபபோகிற துனபததின காரணததைக காணப தனுல உணடாகும) துனபம, **அப$_4$யம**—(முறகூறிய) துனபம நீஙகியிருததல, **ஏவ ச**-ஆகியவையும, **அஹிமஸா**—பிறா துன பததுககுககாரணமாயிராமை, **ஸமதா**-(பொருள வரவு செலவு பறறித தன விஷயததிலும பிறா விஷயததிலும) ஸமமான பு$_3$த$_3$தி$_4$ உடையவனுயிருககை, **துஷடி** —(எநத ஆதமாவைக கணடாலும) இனபுறும இயலவுடையவனுதல, **தப** —(ஶாஸத ரததில சொலலபபடடபடி) பே$_4$ாக$_3$ததைச சுருககி உடலை வருததுதல, **த$_3$ாநம**—தனது பே$_4$ாக$_3$யபபொருளகளைப பிறாககு அளிததல, **யஶ** —கு$_3$ணமுடையவன எனனும புகழ, **அயஶ.**—தோ$_3$ஷமுளளவன எனனும பிரஸித$_3$தி$_4$, (ஆகியவையும முதலான) **பூ$_4$தாநாம் பருத$_2$க$_3$வித$_4$ா. ப$_4$ாவா** - எலலா ஜீவராஶிகளின பல வகைபபடட மனநிலைகள், **மத்த: ஏவ ப$_4$வநதி**—என ஸஙகலபததாலேயே உணடா கினறன.

4. புததி யறிவு மயககறுதல் பூண்பொறைதான
சததிய மைமபுலனகள சாாநதடகக—லததியலபிற
சாநதிசுகந துககந தகுபூணமை யினமைபய
மேநதிதனில லாமை யிவை.

5. கொலலாமை யொபபுகபபு குனருத தவநதானரு
சொலலா புகழபழியாந தொல்பொருளக—ளெலலாநதா
னெனனுலே யெவவுயிாககு மேயநத பலவகையா
முனனுலே வாதியலு மூணடு

புத்தி—மனததின ஆராயும திறமை, **அறிவு**—(சித அசித ஆகியவறறின வேறுபாடுகளைப பறறிய) உறுதி, **மயககறுதல**—(ஒனறை மறறொனருக நினைககும) மயககத தின நீககம, **பூண்பொறைதான்**—(கோபததுககுக காரண மிருககுமபோதும) பொறுமை கொளளுதலாகிற அணி கலன, **சததியம**—உணமையுரைககும மனபபானமை, **ஐமபுலனகள சாாந்து அததியிலபில அடககல**—வெளி இநத₃ ரியஙகளைத தாழநத விஷயஙகளில செல்லாதபடி அடக குதல, **சாநதி**—மனததை அவவாறு அடககுதல, **சுகம**— ஆதமாவுககு அநுகூல்மான அநுப₄வம, **துககம**—ஆதமா வுககு பரதிகூலமான அநுப₄வம **தகும உண்மை**—(அநு கூலாநுப₄வததினுல ஏறபடும மனததின) இனபமிகுநிலை, **இனமை**—(பரதிகூலாநுப₄வததினுல ஏறபடும மனததின) துனபமிகுநிலை, **ஏநது பயம**—(வரபபோகிற துனபததின கார ணததைக காணபதனுல உணடாகும) துனபம **இதனை இல்லாமை** - (முறகூறிய) துனபம நீஙகியிருததல, **இவை**— ஆகிய இநத மனநிலைகளும, **கொலலாமை**—பிறா துன பததுககுக காரணமாயிராமை, **ஒபபு**—(பொருள வரவு செலவு பறறித தன விஷயததிலும பிறா விஷயததிலும) ஸமமான புத₃தி₄ உடையவனுயிருககை, **உகபபு** (எநத ஆதமாவைக கணடாலும) இனபுறும இயலவுடையவனு தல, **குனருத தவம**—(ஶாஸதரததில சொலலபபடடபடி பே₄ாக₃ததைச சுருககி உடலை வருததுதலாயிருபபதாய,) அழியாத ப₂லனையுடையதான தவம, **தானம**—தனது பே₄ாக₃யப பொருளகளைப பிறாககு அளிததல, **சொல்லாா**

॥ भा ॥ बुद्धिः—मनसो निरूपणसामर्थ्यम्, ज्ञानम्—चिदचिद्वस्तुविशेषविषयो निश्चयः, असंमोहः-पूर्वगृहीताद्रजतादेर्विसजातीये शुक्ति-

புகழ — குணமுடையவன என்று அனைவரும சொலலும புகழ, **பழியாம** — தோஷமுளளவன என்னும பிரஸித்தி, ஆகிய **எவவுயிர்க்கும** — எலலா ஜீவராசிகளுக்கும, **பல வகையாம தொல பொருளகள எல்லாமதான** — பலவகைப பட்ட தொனமையான மனநிலைகள எலலாமும, **என்னுலே ஏயந்த** — என ஸங்கலபததாலேயே உணடாகின்றன. **உன்னுலே** — ஜீவனுன உன ஸங்கலபததாலே, **ஆது** — எநத மனநிலை, **மூண்டு இயலும?** — நனகு செயலபடும?

4, 5 ''ப்₄கதயுதபததிவிவருத்₃த்₄யாததா₂' [ப₄கதி உணடாவ தறகாகவும, வளாவதற்காகவும சொலலபபடடது] என்று இநத அததி யாயததின கீ₃தாாதத₂ ஸங்க்ரஹததில சொலலபபடட இரு விஷயங களில தனனை தே₃வாதி₃தே₃வனுக அநுஸந்தி₄ப்பதால ப₄கதி உண டாவதறகுத தடையான பாபஙகள நீஙகும என்று சென்ற ஶலோகம ஈருக நிருபிததது, இபபடித தடை நீஙகியதால ப₄கதி உணடாகிறது எனபதையும அாதத₂ாத விளககி, மேலே விரிவாகச சொலலபபடும தனது ஐஶவாயம, கலயாணகு₃ணஙகள ஆகியவறறை அநுஸந்தி₄ப்பதால ப₄கதி வளரும வகையைக காட்டுகிருன நாலு முதல பதினோராவது ஶலோகம் ஈருக இவன பிரமன, சிவன முதலான தே₃வாகளுககும மேற்படடவன் என்று உணராமல அவாகளை இவனுககு மேறபட்டவர்களாகவோ, சமமானவாகளாகவோ, இவனோடு ஒன்றுனவாகளாகவோ நினைததால, இவனிடததில ஏகாநதமான அநநயப₄கதி உணடாகாது எனபதும, இவனுடைய ஒப்பறற ஐஶவாயததையும கலயாண கு₃ணஙகளையும அநுஸந்தி₄ப்பதாலேயே உணடான அநத ப₄கதி வளரும எனபதும சொலலாமலே விளஙகு மன்றோ (பு₃த்₃தி) மனததின ஆராயும திறமை இதற்கு 'அறிவு' எனறு பொருள கொளளககூடாதோ? எனில அபபடிக கொணடால அடுததுளள ஜஞான ஶப்₃த₃த்தோடு புநருகதி (கூறியதுகூறல) எனும தோ₃ஷம வரும, ஆகையால அநத ஜஞானததுககுக காரண மான (மனததின) ஆராயும திறமையை இஙகு பு₃த்₃தி₄ ஶப்₃த்₃த துககுப் பொருளாகக கொளவது பொருததம 'பு த்₃தி₄ஶாலியாயி ருபபதால அறிகிருன' என்னும உலக வழககையொட்டி, இஙகு 'பு₃த்₃தி₄' ஶப்₃த₃ம லக்ஷணையாலே ஆராயும ஶக்தியைக குறிககிறது.

क्कादिवस्तुनि सजातीयताबुद्धिनिवृत्तिः ; क्षमा—मनोविकारहेतौ सत्य-
प्यविकृतमनस्त्वम् ; सत्यम्—यथादृष्टविषय भूतहितरूप वचनम्; तदनु-

------

" பு$_3$த்$_4$யதே அநயா " [எதனுல அறியப்படுகிறதோ அது புததியாகிறது] என்னும கரணவயுதபததியால அறிவுககுக காரணமான திறமையைக குறிப்பதாகவும கொளளலாம, (ஜ்ஞாநம) அறிவு. முற்கூறிய ஆராயும திறமையினுல ஏறபடும உறுதியான அறிவைக குறிககிறது. அடுதது 'அஸமமோஹ ' எனபபடும மயகக மினமைககு இவவறிவு காரணமாக விளஙகுகையால, ப்ரகரணததை யொடடி, சேதநாசேதநப பொருளகள் விஷயமான உறுதியான அறிவு இநத ஜ்ஞாந ஶப்$_3$த$_3$ததால சொலலப்படுவதாகக கொள்வது பொருத்தம. பு$_3$த்$_3$தி$_4$ ஶப்$_3$த$_3$ததுக்கு உறுதியான அறிவு எனறும, ஜ்ஞாநஶப்$_3$த$_3$ததுககு மோக்ஷவிஷயமான அறிவு எனறும சிலா பொருள கொணடாாகள. இரணடு ஶப்$_3$த$_3$ஙகளேயும முறையே ஒரு குறிபபிடட பு$_3$த்$_3$தி$_4$யையும, குறிப்பிடட ஜ்ஞானததையும சொலலுவதாகக குறுககிப பொருள கொளளவேணடியிருபபதால இவவாதத$_3$ம அநாத$_3$ரிககபபடடது (அஸமமோஹ) ஒனறை மறறொனருக நினைககும மயககததின் நீககம கடைவீதி முதலான வறறில அறியபபடட வெளளி முதலானவறறிலும வேறுபடட சிபபி முதலான பொருளகளை அவறறேடு ஒரே ஜாதியைச் சோநததாக அறிவதே மயககமாகும- இது நீஙகுதலே மயககமினமையாகும. இது முதலிலெடுககபபடட சேதநாசேதந வஸதுவிஶேஷ விஷய மான அறிவினுல ஏறபடுகிறதாகையாலே, அஸமமோஹ ஶப்$_3$த$_3$ம சேதநாசேதந வஸதுககளிடையே முறகூறிய மயககமினமையைக காட்டு கிறது (க்ஷமா) கோபததுககுக காரணமிருககுமபோதும பொறுமை யோடிருததல, கோபமினமையை க்ஷமா (பொறுமை) எனனும ஶப்$_3$ த$_3$ததுககுப பொருளாகக கொணடால தூஙகுமபோதும கோபமின மையிருபபதாலே அபபோதும பொறுமையிருப்பதாகக கொளள வேணடிவரும அதைதத தவிாபபதறகாக, கோபமாகிற மனோவிகா ரத்திறகுக காரணமிருநதபோதிலும மனோவிகாரம அடையாமலி ருககை எனறு க்ஷமாலக்ஷணம பா$_3$ஷ்யததில அருளபபெறறது கோபததுககுக காரணமான வசவு, அடி முதலானவையிருநதபோதி லும கோபபபடாமலிருககை பொறுமை எனறவாறு இதனமேல பின வருமாறு ஓா ஆக்ஷேபம எழுகிறது. கோபததுககுக காரணமிருககும போது எபபடிக காாயமான கோபம் ஏறபடாமலிருகக முடியும ? அபபடி ஏறபடாவிடில் அது காரணமாகவே ஆக முடியாதே

गुणा मनोवृत्तिरिहाभिप्रेता, मनोवृत्तिप्रकरणात् ; दमः — बाह्यकरणानामनर्थविषयेभ्यो नियमनम्; शमः — अन्तःकरणस्य तथा नियमनम् ; सुखम् —

ஏனபது அவகாக்ஷேபம இதறகுப பரிஹாரமாவது—காரணமிருககு மிடமெலலாம காரயம உணடாகியே தீரவேணடும எனனும நியமம கொள்ளமுடியாது. காரணமும இருநது, காரயம ஏறபடததடையு மிலலாமலிருநதாலதான காரயமேறபடும. தடையோடு கூடிய காரண மிருநதாலும காரயம ஏறபடுவதாககொணடால காரணம் நிதயவிபு வாயிருககுமிடஙகளில காரயம எபபோதும் எஙகும ஏறபடவேணடி வரும தடையினுலேயே கோபமாகிற காரியம ஏற்படவிலலையாகுல பொறுமைககு எனன பெருமை? எனில உடலில நெருப்புப்பட்டால உடல கொபபளிககிறது, மணி, மநதரம முதலான தடையிருககும் போது நெருபபிஞல உடலகொபபளிபபதிலலை அதுபோலவே வலிமை மிகக விவேகம எனனும் தடையினுல கோபததுக்குக் காரணஙகள் தடுககபபட்டு விடுவதால கோபம ஏறபடுவதிலலை விவேகததினுல் உணடான பொறுமையாகிற குணமும பெருமைபெறுகிறது எனறு கணடுகொளவது (ஸதயம) ஜீவராசிகளுககு நனமை பயபபதாய, கணணுல கணடதாயிருககும விஷயததைபபேசுதல 'ஸதயம பூத ஹிதம பரோகதம [வயாஸஸமருதி] [ஜீவராசிகளுககு நனமை பயபபதே ஸதயமாகும] எனறு 'பூதஙகளுககு ஹிதமாயிருககும வாரததையே 'ஸதயம' எனறு லக்ஷணம உரைககபபட்டது. பொய வாரததையும சில சமயஙகளில பூதஹிதமாயிருபபதுணடாகையால அதைத தவிர்ப்பதறகாக 'யதா த்ருஷ்ட விஷயம' [கணணுல கணடதாயிருபபதாய] என்று பாஷ்யததில விசேஷிககபபட்டது. உளளதை உளளபடி கணடு, கணடபடி சொலலும விஷயமே உணமையாயிருநதபோதிலும, கணடதைச சொலலுவதே உணமை யுரைததலுககுப போதுமானதாகையால, 'உளளதை உள்ளபடிகணடு உரைததல எனறு ஸதயலக்ஷணம சொலலபபடவிலலை தான கண டதை ஒருவன சொலலி, அதுவேறு காரணஙகளால தவருயிருந தாலும, அவன சொனனது உணமை வாரததையேயனறே. உணமை உரைததலாகிற கிரியையையே ஸதயசபதம குறிககுமாயி னும "பவநதி பாவா" எனறு அடுதத சலோகததில இவறறை யெலலாம மனேநிலைகளாகக குறிககையாலே, இஙகு ஸதய சபதம முறகூறியபடி உணமையுரைககும மனபபானமையையே குறிககிறது. (தம) வெளி இநதரியஙகளைத தாழநத விஷயங்களில செலலாமல் அடககுதல (சம) உளஇநதரியமான மனததை அவ்வாறு

आत्मानुकूलानुभवः; दुःखम्-प्रतिकूलानुभवः; भवः-भवनम्; अनुकूलानुभवहेतुक मनसो भवनम्; अभावः —प्रतिकूलानुभवहेतुको मनसोऽवसादः;

அடககுதல. கீ₁தை 16 1,2 முதலானவிடஙகளில த₃மஶப₃த₃ததை மனததை அடககுதலாகவும, ஶமஶப்₃த₃பாயாயமான ஶாநதியை வெளி இநத்₃ரியஙகளை அடககுதலாகவும அநத பரகரணததிறகு அநு கு₃ணமாக பா₄ஷயததில பொருளகொளளபபடடபோதிலும, இநத பரகரணததிறகு அநுகு₃ணமாக முதலில வெளி இநத₃ரியஙகளை அடககிய பினபே உள இநத₃ரியமான மனததை அடககுவது முறையாகையால இவவாறு பொருளகொளளபபடடது, இபபடி விஷயம வேறுபடுவதால இவவிரு ஶப₃த₃ஙகளிடையே புநருகதியு மிலலை ஶாஸதரஙகளில் விதிக்கபபடட விஷயஙகளிலிருநது இநத₃ரியஙகளை அடககுவது தவருகையால 'தாழநத விஷயஙகளி லிருநது அடககுதல' எனறு இரணடிடததிலும் விஶேஷிககப்பட்டது. (ஸுக₂ம) ஆத்மாவுககு அநுகூலமான அநுப₄வம (து₃ கக₂ம) ஆதமாவுககு பரதிகூலமான அநுப₄வம. அநுகூலமாயிருககை எனறு ஸுக₂ததுககும, ப்ரதிகூலமாயிருககை எனறு து₃ கக₂ததுககும லக்ஷணமாயிருந்தபோதிலும், அடுதத ஶலோகத்திலுள்ள ப₄ாவ ஶப₃த₃ததிலிருநது இவையெல்லாம் மநோவருததிரூபமாயிருப்பவை எனறு விளஙகுகையால, 'அநுகூலாநுப₄வம, 'பரதிகூலாநுப₄வம எனறு ஸுக₂து₃ கக₂ஙகளுககு லக்ஷணம உரைககபபடடது இநத ஸுக₂து₃ கக₂ாநுப₄வஙகளால ஏறபடும மனததின இரு நிலைகளைக காடடுகினறன அடுதத இரணடு ஶப₃தஙகளும (ப₄வ) ப₄வனம. அதாவது முறகூறிய அநுகூலாநுப₄வததினுல விளையும பெருமகிழசசி யாகிற மனததின நிலை (அப₄ாவ) முறகூறிய பரதிகூலாநு ப₄வததினுல விளைநத பெருநதுனபமாகிற மனத்தின நிலை சிலா ப₄வஶப₃த₃ததுககு "ப₄வயதா" [ப₄வயமாயிருககை] எனறும, ப₄ாவ ஶப்₃த₃ததுககு அபி₄பராயம எனறும் பொருள்கொணடனா ஸுக₂ம் து₃ கக₂ம எனறு முனபும, ப₄யம அப₄யம எனறு பினபும எதிராத தடடான இரடடைகளைப படிததிருபபதையொட்டி, இடையிலுள்ள "ப₄வோऽப₄ாவ" எனபதையும, "ப₄வ அப₄ாவ" எனறு பிரிதது எதிரத்தடடான இரடடைகளாக குறிப்பதாகக கொளவதே உசித மாகையால அபபொருள பொருநதாது இநத ப₄வாப₄ாவஶப₃த₃ஙக ளும மனேவருத்தியாயிருககவேணடுகையாலும், முதலில படிககபபடும ஸுக₂து₃ கக₂ஙகள் இவறறுககுக காரணமாயிருபபது உசிதமாகை யாலும ஸுகம எனபபடும அநுகூலாநுப₄வததால விளையும பெரு மகிழசசி (உத்₃த₄ாஷம) ப₄வ ஶப₃த₃ததாலும, து₃ கக₂ம எனப்படும ப்ரதிகூலாநுப₄வததால விளையும பெருவருத்தம (அவஸாத₃ம) அப₄ாவ ஶப₃த₃த்தாலும சொலலபபடுவதாகக கொளளபபடடது

भयम्—आगामिनो दुःखस्य हेतुदर्शनजं दुःखम्; तन्निवृत्तिः—अभयम्; अहिंसा—परदुःखाहेतुत्वम्; समता—आत्मनि सुहृत्सु विपक्षेषु चार्था-

"தலலப₃தி₄ா விவேகவிமோகாப₄யா ஸகரியாகலயா ணுஙவஸாத₃நா-நுத₃த₄ாஷேப₄ய" [வாகயக₃ரநத₂ம] [1 ஶுத₃த₄மான அனனத தால ஏறபடும ஶரீரஶுத்₃தி₄யாகிற விவேகம. 2. காமததில பறறினமையாகிற விமோகம 3. உபாஸய வஸதுவை இடைவிடா மல தியானிபபதாகிற அப₄யாஸம 4. இயனறவரையில பஞச மஹாயஜஞும முதலானவைகளை அநுஷடி₂பபதாகிற கரியை. 5. உண மையுரைததல, நோமை, கருணை, தாானம அஹிமஸை, அநபி₄த₄யை (பிறாககுக கேடு நினையாமை) எனும கு₃ணஙகளாகிற கலயாணஙகள. 6 தேஶாகாலஙகள விபரீதமாவதாலும, வருததமதரும பொருளகளை நினைபபதாலும மனததுககு ஏறபடும தீ₃னததனமையும, ஒளியினமையு மாகிற அவஸாத₃ததிறகு எதிரததட்டான அநவஸாத₃ம 7. அவ ஸாத₃ததிறகுக காரணமாகச சொலலபபடடவறறிறகு நேர்மாறுன வறறுல ஏறபடும பெருமகிழசசியாகற உத₃த₄ாஷததின இனமை யாகிற அநுத₃த₄ாஷம என்கிற ஏழு காரணஙகளாலும் உபாஸனம விளைகிறது] எனறு வாகயகாரரும இந்தப பெருவருத்தமினமையை அநவஸாத₃ ஶப்₃த₃ததாலும பெருமகிழசசி யினமையை அநுத₃த₄ாஷ ஶப₃த₃ததாலும குறிததாரனறே. (ப₄யம) வரபபோகும் துனபததின காரணததைக காண்பதால உணடாகும துனபம். (அப₄யம) முறகூறிய துனபமிலலாமை. வரபபோகும துனபததை முனனதாகக காணுதல் ப₄யம எனறு ப₄யலக்ஷணத தைச சொலலுவதுணடானுலும, அததகைய காடசி ப்ரதிகூல ரூப மாயிருபபதால துனபமேயாகிறது. இது தவிர துனபம எனனும் தனிககு₃ணததை நம தரிசனததில ஒப்புககொள்ளுவதிலலை இவ வணணமாக ப₄யாப₄ய ஶப₃த₃ஙகள் குறிப்பிட்ட ஸுக₂து₃ கக₂ங களையே குறிப்பதால ஸுக₂து₃ கக₂ ஶப₃த₃ஙகளோடு அவறறுக்குப் புநருகதி இலலை (அஹிமஸா) பிறருக்குத தீஙகை விளைககும துன பததுககுக காரணமாயிராமை "வாளால அறுததுசசுடினும மருத்து வனபால மாளாத காதல நோயாளனபோல" [பெருமாள திரு 5-4] எனகிறபடியே வைததியன வியாதி நீஙகுவதாகிற நனமையின பொருட்டு விளைககும துனபஙகள ஹிமஸையாகாதாகையாலே, **பிறருககுத தீஙகை விளைககும** எனறு துனபம விஶேஷிககபபடடது.

नर्थयोस्समनतित्वम्; तुष्टिः—सर्वेष्वात्मसु दृष्टेषु तोषस्वभावत्वम्; तपः—शास्त्रीयो भोगसङ्कोचरूपः कायक्लेशः; दानम्—स्वकीयभोग्यानां

அபாவரூபமாயிருக்கும் அஹிம்ஸையும், அபயமும் எப்படி மனோவ்ருத்தியாக முடியும்? எனில் நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் ஒவ்வொரு அபாவப்பொருளும் மற்றொரு பாவப்பொருளாயிருப்பதாகவே கொள்கிறோம். உதாரணமாக, அபயம் என்பது குறிப்பிட்ட துன்பத்தின் இல்லாமையைக் காட்டுவதானாலும் அது ஒருவகை இன்பமாகவே இருக்கிறது என்று கொள்கிறோம் ஆகையால் அபயத்தையும் அஹிம்ஸையையும் மனோவ்ருத்திகளாகக் கொள்ளக் குறையில்லை (ஸமதா) பொருள் வரவு செலவு பற்றித் தன் விஷயத்திலும் நண்பர்கள் விஷயத்திலும், எதிரிகள் விஷயத்திலும் ஸமமான புத்தி உடையவனாயிருக்கை ஸமமதிராத்மஸுஹ்ருத்விபக்ஷபக்ஷே [வி பு 3 7 20] [(பொருள் விஷயத்தில்) தான், தன் நண்பர்கள், தன் எதிரிகளாகிய அனைவரிடமும் ஸமமான புத்தியை உடையவனாயிருப்பவன் வைஷ்ணவன்] என்று வைஷ்ணவ லக்ஷணத்தில் 'ஸமதா' என்னும் இதுவும் சேர்ந்தது என்று காட்டினாரன்றோ பராசர மஹரிஷி இன்பதுன்பங்கள் முதலான இரட்டைகளில் ஒத்த மனத்தினனாயிருக்கை முதலிய பொருள்களை 'ஸமதா' சப்தத்திற்குக் கொள்ளலாமாயினும், இதற்கு முந்திய 'அஹிம்ஸா' சப்தத்தால் ஹிம்ஸையை விளக்கும் எதிரியின் நினைவு ஏற்படுமாகையாலே, சத்ருமித்ராதி ஸாம்யம் இங்கு பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டது 'தனக்குப் பொருள் வந்தால் உகப்பது போலே பிறருக்குப் பொருள் வந்தாலும் உகப்பது, தனக்கு நஷ்டம் ஏற்பட்டால் வருந்துவது போலே பிறருக்கு நஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் வருந்துவது' முதலானவை 'ஸமதா' சப்தத்தின் பொருள் என்று கருத்து (துஷ்டி) எந்த ஆத்மாவைக் கண்டாலும் இன்புறும் இயல்வுடையவனுதல் 'ஸமதா' சப்தத்தில் பரஸ்தாவம் ஏற்பட்ட நண்பர்கள், எதிரிகள் முதலான எந்த ஆத்மாவைக் கண்டாலும் இன்புறும் இயல்வுடையவனாயிருக்கை என்றபடி 'இயல்வுடையவன்' என்றதால் எந்தப் பொருளைக் கண்டாலும் இன்புறுவதே ஆத்மாவுக்கு இயல்வு என்றும், விரோதம், வெறுப்பு முதலானவை ஒவ்வொரு காரணத்தால் செயற்கையாய் ஏற்படுபவை என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது "மைத்ரீ கருணா முதிதோபேக்ஷாணாம் புண்யாபுண்யவிஷயாணாம் பாவனாதஶ்சித்தப்ரஸாதனம்" [பாதஞ்ஜல யோகஸூத்ரம் 1 33] [அனைவரிடமும் நட்பு, தயை, இன்புறுதல், பற்றற்றிருத்தல் ஆகியவற்றைப் பழகுவதால் மனத்தெளிவு உண்டா

परस्मै प्रतिपादनम्; यशः—गुणवत्ताप्रथा; अयशः—नैर्गुण्यप्रथा; एतच्चोभय तदनुगुणमनोवृत्तिद्वयं मन्तव्यम्, तत्प्रकरणात्; तपोदाने

கிறது] எனகிற யோக₃ஸூத்ரததினபடியே மனததெளிவை ஏற படுததும மைதரீ முதலான நானகு கு₃ணஙகளில 'முதி₃தா' எனப படும மூனறுவது கு₃ணமே இஙகு 'துஷடி' எனபபடுகிறது. (தப) ஶாஸதரததில சொலலபபடடபடி பே₄ாக₃ததைச சுருககி உடலை வருததுதல "ஊனவாட உணணாது உயிா காவலிடடு உடலில பிரியாப புலனைநதும நொநது, தாம வாடவாடத தவம செயய" [பெரிய திரு 3-2-1] எனறு திருமஙகையாழவாா தவததை விவரிததருளினாரனறோ பௌ₃ளத₃த₄ம முதலான புறசசமயிகளின நூலகளிலும உடலை வருததுதலாகிற தவம சொலலப்பட்டிருககிற தாயினும, அவை வேத₃ததுககுப புறமபானவையாகையாலே தவ மாகமாடடா. ஆகையால தபோலக்ஷணததில 'ஶாஸதரீயமான காய கலேஶம' (ஶாஸதரஙகளில சொலலபபடடபடி உடலை வருததுதல) எனறு விஶேஷிககபபடடது ஶாஸதரஙகளில சொலலப்பட்ட பே₄ாக₃ஸஙகோசம வியாதி முதலானவறறாலும ஏறபடலாம அப் போது அது தவமாகாது. அதைதத தவிாபபதறகாகவே 'காயகலே ஶம' (முயனறு உடலை வருததுதல) எனனும பத₃ம இடபபட்டது. (தா₃நம) தனது பே₄ாக₃யப பொருளகளைப பிறாககு உரிமையாககு தல பிறா சொததை எடுததுககொடுபபதும, தனககுத தேவை யிலலை எனறு கழிநத தாழநத பொருளகளைக கொடுபபதும தா₃ந மாகாதாகையாலே 'தனது' 'பே₄ாக₃யபபொருளகளை' எனனும பத₃ஙகள இடபபடடன. (யஶ) கு₃ணமுடையவன எனனும புகழ (அயஶ) தோ₃ஷமுளளவன எனனும பிரஸித₃தி₄. 'அயஶ' எனப தறகு 'புகழ இனமை' எனறு பொருள் கொளளாமல, 'பகழுககு நோ எதிாததடடான குறறஙகளுடையவன எனனும பிரஸித₃தி₄' பொருளாகக கொளளபபட்டது உலகில 'அயஶ' எனனும ஶப₃த₃ம இபபொருளிலேயே மிகுதியாக வழஙகபபடுகிறதனறோ விரோதி₄ எனனும பொருளிலே 'நஞ' வழஙகபபடுகிறது. 'யஶஸ' 'அயஶஸ' எனனும இவவிரணடு பத₃ஙகளும, முனனேயுள்ள 'தப' 'தா₃நம' எனனும பத₃ஙகளும முன ஶலோகததிலுளள 'ஸத்ய' ஶப₃த₃ம் போலே அவவவறறிறகுரிய மனபபானமையையே குறிககினறன, அடுதது இவையனைததையும 'பா₄வ' ஶப₃த₃ததால் எடுககையாலே. (பருத₂க₃வித₄ா பூ₄தாநாம பா₄வா) முறகூறியவை போனற ஜீவ ராஶிகளின பரவருததி நிவருததிகளுககுக காரணமான பலவகைப்

च तथा। एवमाद्यास्सर्वेषां भूतानां भावाः—प्रवृत्तिनिवृत्तिहेतवो मत्त एव—मत्सङ्कल्पायत्ता भवन्ति ॥ ४ ॥ ५ ॥

பட்ட மநோவருத்திகள். இருபது மனநிலைகளை எடுத்தது ஜீவ ராஶிகளின் பலவகைப்பட்ட மனநிலைகள் அனைத்துக்கும் உபலக்ஷணம் 'பூர்வ' ஶப்தமும் அபிப்ராயத்தையும் குறிக்குமாறும், கீழ் ஒன்றரை ஶ்லோகங்களில் எடுக்கப்பட்டவை பெரும்பாலும் மனநிலை களாயிருக்கையால் இப்படிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது ஸத்யம், தவம், தானம் முதலிய கிரியைகளைக் குறிக்கும் பதங்களும் அக் கிரியைகளுக்கு அநுகுணமான மனநிலைகளைக் குறிப்பதாகப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது (மத்த ஏவ) ஜீவராஶிகளின் ப்ரவருத்தி நிவ ருத்திகளுக்குக் காரணமான இந்த மனநிலைகள் எல்லாம் என் ஸங்கல்பத்தாலேயே உண்டாகின்றன. எல்லாப் பொருள்களின் ஸத்தா ஸ்திதி ப்ரவருத்தி நிவருத்திகள் அனைத்துமே என் ஸங்கல் பத்தால் உண்டாகின்றனவையாயிருக்கும்போது, இந்த ப்ரவருத்தி நிவருத்திகளுக்குக் காரணமான மனநிலைகள் என் ஸங்கல்பத்தால் உண்டாகின்றன என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ என்று கருத்து. மனநிலைகள் தன் அதீனம் என்று இங்குக் கூறுவதற்குக் காரணம் என்ன? எனில் இந்த ப்ரகரணத்தில் விதிக்கப்படும் பக்தி ரூபமான மனநிலையும் தன்னாலேயே உண்டாகிறது என்று உணர்த்துவதற்காகக் கூறுகிறான். 'அந்த ப்ரவிஷ்ட ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா' [தை ஆர 3 11] [ஸர்வாந்தர்யாமியான பரமபுருஷன் எல்லா ஜீவராஶிகளையும் உள்நுழைந்து நியமிக்கிறான்] என்று வேதம் ஓதுகையாலே இங்கு 'மத்த ஏவ' (என் அதீனம்) என்றது 'என் ஸங்கல்பாதீனம்' என்று பொருள் கொள்ளப்பட் டது. இத்தால் ஸந்நிதி மாத்ரத்தாலே பரமபொருள் காரணமாவ தாகச் சொல்லும் பக்ஷங்கள் தள்ளுண்டன ஏவகாரத்தால் புண்யம் அபுண்யம், ஸுகம் துக்கம் முதலான ஒன்றுக்கொன்று முரண் பட்ட மனநிலைகளுக்கும் தான் ஒருவனே ஹேது என்று காட்டு கிறான் **நலகுரவும் செல்வும் நரகும் சுவர்க்கமுமாய் வெல்பகையும் நட்பும் விடமும் அமுதமுமாய் பலவகையும் பரந்த பெருமான்''** என்று தொடங்கும் (6-3) திருவாய்மொழியில் இதையடியொற்றி எம்பெருமான் விருத்தவிபூதிகன் என்பதைக் காட்டினாரன்றோ நம்மாழ்வார். ஆக, இவ்விரண்டு ஶ்லோகங்களால் பலவகைப்பட்ட மனநிலைகளனைத்தும் தன் அதீனம் என்று காட்டினையிற்று. 4,5.

॥भा॥ सर्वस्य भूतजातस्य सृष्टिस्थित्योः प्रवर्तयितारश्च मत्सं-कल्पायत्तप्रवृत्तय इत्याह--

महर्षयस्सप्त पूर्वे चत्वारो मनवस्तथा।
मद्भावा मानसा जाता येषां लोक इमाः प्रजाः॥ ६ ॥

6 மஹா்ஷயஸ்ஸப்த பூா்வே சத்வாரோ மநவஸ்தத2ா।
மத்3ப4ாவா மாநஸா ஜாதா யேஷாம் லோக இமா: ப்ரஜா: ॥

பூர்வே — முதல் மந்வந்தரத்திலிருந்த, மாநஸா:— (பிரமனுடைய) மனத்தால் படைக்கப்பட்ட, ஸப்த மஹர்ஷய — (ப்4ருகு3 முதலான) ஏழு மஹரிஷிகளும், தத2ா— அவ்வண்ணமே, சத்வார மநவ —நான்கு மநுக்களும், மத்3-ப4ாவா:—என் ஸங்கல்பத்தைப் பின்பற்றி நிற்பவர்களே. யேஷாம் லோகே—எவர்களுடைய ஸந்ததியில், இமா: ப்ரஜா: ஜாதா —இப்போது காணப்படும் ஜீவராஶிகளனைத்தும் உண்டாயினவோ (அந்த மஹரிஷிகளும், மநுக்களும் என்னைப் பின்பற்றி நிற்பவர்கள் என்று கீழோடு கூட்டிக் கொள்வது)

---

6 முன்னேழ் முனிகள் முதன்மைசேர் மனுநால்வ
ரென்னேய நினைவா லியல்வுறுவ—ரின்னேதாம்
மானசராயத் தோன்றியிந்த மண்ணுலகி லெவ்வுயிர்க்குந்
தானசைவில் மெய்யளிப்பா ரகத்து

முன் ஏழ் முனிகள்—முதல் மந்வந்தரத்தில் இருந்த (ப்4ருகு3 முதலான) ஏழு மஹரிஷிகளும் முதன்மை சேர் மனு நால்வர்—முக்கியத்துவத்தையுடைய நாலு மநுக்களும், என் ஏய நினைவால் இயல்வுறுவர் - எனது பொருந்திய ஸங்கல்பத்தால் செயல் புரிவார்கள் இன்னே—இப்படி என்னதீனமாயிருந்து தாம் மானசராய் தோன்றி—தாம் (ப்3ரஹ்மாவின்) மாநஸபுத்ரர்களாய் உண்டாகி, இந்த மண்ணுலகில் எவ்வுயிர்க்குந்தான—இந்நிலவுலகில் காணப்படும் எல்லா ஜீவராஶிகளுக்கும், தகத்து—தம் ஸந்ததிகளின் மூலம், அசைவில—இடைவிடாமல், மெய் அளிப்பார்-ஶரீரத்தைக் கொடுப்பர்.

॥ भा ॥ पूर्वे सप्त महर्षयः—अतीतमन्वन्तरे ये भृग्वादयस्सप्त महर्षयो नित्यसृष्टिप्रवर्तनाय ब्रह्मणो मनस्सम्भवाः, नित्यस्थितिप्रवर्तनाय

---

6. எலலா ஜீவராஶிகளின ஸருஷடி ஸதி2திகளை நடததிச செலலும ஸபதரிஷிகளும, நாலு மநுககளும என ஸங்கலபததாலேயே தொழில புரிகிறாகள எனகிறன. இதிஹாஸ புராணஙகளில ஸபதப3ரஹ்மாக்கள என்று பிரஸித்3தி4பெறறு ஸருஷடியை நடததிச செலலும ஸபதரிஷிகளும, ரக்ஷணததை நடததிசசெலலும நாலு மநுககளும ஸவதநதரமாக ஸருஷடி ஸதி2திகளைச செயகிறாகள என்று எணணிவிடவேணடா அவர்களுககு அநதர்யாமியாயிருநது நானே அசசெயலகளைச செயகிறேன எனகிறன (பூர்வே ஸபத மஹர்ஷய:) முதலாவதான ஸவாயமபு4வ மநவநதரததிலிருநத ஏழு மஹரிஷிகளும. "மஹர்ஷீணாம ப்4ருகு3ரஹம" என்று இவவததியா யததிலேயே 25-வது ஶலோகததில ப்4ருகு3மஹரிஷியைத தன அமஶமாகச் சொலலபபோகிறுகையாலே அநத ப்ராத4ானயததையிட்டு 'ப்4ருகு3 முதலான ஏழு மஹரிஷிகள' என்று பா4ஷயத்தில் சொல்லப்பட்டது. (மாநஸா: ஸபத மஹர்ஷய:) பிரமனின மாநஸபுதராகளான ஏழு மஹரிஷிகள. "ப்3ரஹ்மண: ஸபத வை புதரா மஹாதமாந: ஸவ- யமபு4வ: । மரீசிரதர்யங்கி3ரஸௌ புலஸதய: புலஹ: க்ரது: ॥ வஸிஷடஶ்ச மஹாபா4க3: ஸத்3ருஶோ வை ஸவயமபு4வா । ஸபத ப3ரஹ்மாண இதயேதே புராணே நிஶசயம க3தா:" [பா4ர ஶாநதி- மோக்ஷ 207-3 5] [எமபெருமானிடமிருநது அவன ஸங்கலபததா லுணடான பிரமனுககுச சிறநதவாகளான ஏழு புதராகள உணடு — (1) மரீசி,(2) அதரி,(3)அங்கி3ரஸ,(4)புலஸதயா,(5) புலஹா,(6) க்ரது, (7) பிரமனையொதத பெருமையையுடைய வஸிஷடா என்னும இநத எழுவரும ஏழு ப்3ரஹ்மாககள் என்று புராணததில அறுதியிடப படடுளளாாகள] என்று மஹாபா4ரததததில சொலலப்படடதன்றே. இவாகள, உலகைப் படைதது ரக்ஷிபபதில உதவி புரிவதறகாக ப்3ரஹ்மாவினுல மனததினுல படைககபபடடு, தஙகள பெயரில வழஙகும பல கோ3தரஙகளை உணடாககியவாகள எனபது ஸகல ஶாஸதர பரஸித்3த4மன்றே (மாநஸா:) "ஸ மாநஸாந ஸபத புத- ராந அஸருஜத" [அநதப பிரமன தன மனததினுல (ஸங்கலபத தால) ஏழு புதராகளைப படைததான] என்று ஸுபா3லோபநிஷத்தி லும சொலலபபடடதன்றே எமபெருமான மஹாப்ரளயததுக்குப பின ஆதி3ஸருஷடிகாலததில ஸமஷடி ஸருஷடியைச செயபவன. பிரமன அதறகுபபின வயஷடி ஸருஷடியையும, நைமித்திக ப்ரள

ये च सावर्णिका नाम चत्वारो मनवः स्थिता, येषां सन्तानमये लोके जाता इमास्सर्वाः प्रजाः प्रतिक्षणमाप्रलयादपत्यानामुत्पादकाः पालकाश्च

யதறுககுப் பின நைமிததிக ஸருஷடியையும செயபவன இவர் கள தினமும நடககும நிதயஸருஷடியைச செயவதறகாகப பிரமனின மாநஸபுதரரகளாகப பிறநதவாகள (சதவாரோ மநவஸ தத்ரா) அவவணணமே தினநதோறும நடககும ரகூஷணமாகிற ஸதிதியை நடததிவைபபதறகாகப படைககபபடட 'ஸாவாணிகாகள' எனப படும நானகு மனுககளும ப்ரஹமஸாவாணா, ருத்ரஸாவாணா, தாமஸாவர்ணா, த்க்ஷஸாவாணா எனனும நாலவராலே தகூஷ னுடைய பெணணிடம மனததாலே உணடாககபபடடு, அதனு லேயே 'ஸாவாணிகர்கள்' எனபபடும நானகு மனுக்கள இங்கு குறிககபபடுகினறனா ப்ரஹமாவின ஒரு பகலில பதினாலு மநவந ரஙகள உளளதாகவும், அவை ஒவவொனறிலும ஒவவொரு மனு ஆடசி புரிவதாகவும புராணஙகளில கூறபபடுகிறது அவாகளில் இதுவரை ஸவாயமபுவ ஸவாரோசிஷ ரைவத உததம தாமஸ சாக்ஷுஷா எனபபடும ஆறு மனுககள ஆடசி புரிநதிருபபதாகவும, இபபோது வைவஸவத மனுவின ஆடசி நடபபதாகவும, வருஙகாலததில ஏழு மனுககளின ஆடசி நடககபபோவதாகவும புராணஙகள கூறுகினறன அபபடியிருகக, இஙகு நானகு மனுக கள எனபது எபபடியெனில இதுவரை ஆடசி புரிநத மனுககள அறுவராயிருககையாலே அவாகளில நாலவரை மடடும இஙகு குறிப பதாகக் கொளவது பொருநதாது அதனாலேயே முதலாவதான ஸவாயமபுவமநவநதரததில பினனாலவரும் ஸருஷடி ஸதிதிகளுக கெலலாம மூலமாக தக்ஷனின பெண மூலம உணடான நானகு ஸாவர்ணிக மனுககளைக குறிபபதாகக கொளவதே பொருததம இவவாததததையே இநத ஶலோகததின கடைசிப பகுதியாலே காடடுகிருன கணணன அதை விளககுமபோது நாம எடுககப போகும ப்ாகவத ஶலோகஙகளும இதை வலியுறுததுகினறன. (யேஷாம லோகே ஜாதா இமா பரஜா) எவாகளுடைய புதர பௌதர ஸநததி ரூபமான உலகில முககாலததிலுமுளள இநத எலலா ஜீவராஶிகளும உணடாகி, பிரளயம வரையில க்ஷணந தோறும பிரஜைகளை உணடாககி, ரகூஷிநது வருகினறாகளோ இநத ஸப்தரிஷிகள், நானகு மனுககளுடைய ஸநததிகளாலேயே நிதயஸருஷடி ரகூஷணஙகள நடககினறன எனறு கருதது "**த்க்ஷாய ப்ரஹமபுதராய பரஸூதிம ப்கவான மநு | பராயசசத்யதகருதஸ ஸாககஸதரிலோகயாம விததோ மஹான ||**" **[ப்ாகவதம 4-1-11]**

भवन्ति; ते भृग्वादयो मनवश्च मद्भावाः—मम यो भावः स एव येषां भावः ते मद्भावाः, मन्मते स्थिताः, मत्सङ्कल्पानुवर्तिन इत्यर्थः ॥ ६ ॥

[ப4க3வாந் மனு ப3ரஹமாவின் புதரனை த3க்ஷனுககு ஸநததியை அளிததார். அதிலிருநதே மூவுலகஙகளிலும பெரிய ஸருஷடிகள பரவின.] "தேப4யஸதஸயாமபூ4த ராஜந! த3க்ஷ பராசேதஸ' கில। யஸய பரஜாவிஸாகககே3ண லோகா ஆபூரிதாஸதரய ॥ யத2ா ஸஸாஜ பூ4தாநி த3க்ஷோ து3ஹிதருவதஸல । ரேதஸா மநஸா சைவ தநமமாவஹித ஶருணு ॥" [ப4ாக3வதம 6-4 17, 18] [அரசனே! பரசேதஸஸின புதராகளான அவாகளுககு அவளிடம் பரசேதஸஸின் பௌதரனை த3க்ஷன உணடானான. இநத த3க்ஷனுடைய ஸநததிகளாலே மூவுலகும நிறைநதுளளன. பெணணிடம அனபுகொணட த3க்ஷன தன வீரயததாலும, மனததாலும பரஜைகளை ஸருஷடிதத பரகாரததை நான கூறபபோவதைக குறிககொணடு கேடபாயாக] முதலான புராணவசனஙகள இங்கு அநுஸநதி4க்கததககவை. 'ஜநோ லோக பரோகத '' எனறு லோகஶப3த3ம் ஸநததியைக குறிக்கும். 'இமா: ப்ரஜா' எனறது முககாலததிலுமுளள அனைவருககும் உபலக்ஷணம. முககாலததிலுமுளளவாகளையும நேரே காணவலலவனன்றோ ஸாவேஶவரனை கணணன (தே மாநஸா மஹர்ஷய: தத2ா மநவ மத்3ப4ாவா') முறகூறியபடி நிதயஸருஷடிககுக காரணமாய, ப்3ரஹம மாநஸ புதராகளான ஏழு மஹரிஷிகளும, நிதயரக்ஷணத்துககுக காரணமான நானகு மனுககளும என்நினைவைப பினசெலகினறவாகள. "மம யோ ப4ாவ ஸ ஏவ யேஷாம ப4ாவ தே மத்3ப4ாவா" [என நினைவே தம் நினைவாகக கொண்டவர்கள மத்3ப4ாவர்கள்] எனறு வயுதபததி. 'மத்3ப4ாவ ப4ாவா' எனறு வரவேணடியது மத்4யமபத3லோபிஸமாஸமாகையாலே 'மத்3ப4ாவா' எனறு இருககிறது. அனறிககே, இருவா ப4ாவததையும ஒனறுகப் படிபபதின தாதபாயம இது என்றும கொளளலாம். 'அரசனின நினைவே கிஙகரனின நினைவு' எனபதுபோலே தன கருததைப் பினசெலகினறவாகள இவவனைவரும எனறதாகிறது, ரிஷிகள் மனுககளுக்குளள இககருததொற்றுமை—அவாகளுடைய ஸவாதநதாயததினுல ஏறபடடது எனறோ, வேலைக்காரர்கள் எஜமானனிடம ப3த்3தி4பூாவகமாக அடஙகிநடபபது போனறது எனறோ கருதிவிடக கூடாது, என் ஸஙகலபததினுலேயே இந்த ரிஷிகளும மனுககளும ஸருஷடி ஸதி2திகளை நடததுகினறனர் எனனும கருததிலேயே இஙகு 'மத்3ப4ாவா:' எனனும பத3ம வழஙகபபடடுளளது எனபதும் குறிககொளளத்தககது ஆக, எல்லா ஜீவராஶிகளின நிதய ஸருஷடி ஸதி2திகளை நடத்திவைபபவாகளும என ஸஙகல்பத்தினுலேயே செயலபடுகிறாகள எனறதாயிறறு. 6.

एतां विभूतिं योगं च मम यो वेत्ति तत्त्वतः।
सोऽविक[म्पे]म्प्येन योगेन युज्यते नात्र संशयः॥ ७॥

7. **ஏதாம் விபூ₄திம் யோக₃ம் ச மம யோ வேத்தி தத்த்வத: ।
ஸோऽவிக(ம்பே)மபயேந யோகே₃ந யுஜயதே நாத்ர
ஸமமஶய: ॥**

ஏதாம் மம விபூ₄திம—(எலலாப பொருளகளும எனககு அதீ₄னமாயிருககையாகிற) இநத என செலவததையும,**மம யோக₃ம் ச**-தாழவுகளுககு எதிாததட்டானவனுய, கலயாண கு₃ணஙகளோடு கூடியவனுயிருககும என பெருமையையும, **ய:**-எவனெருவன,**தத்த்வத வேதத்தி**-உளளபடி அறிகிருனே, **ஸ**—அவன, **அவிகமபேந யோகே₃ந**—எதஞலும அசைகக முடியாத ப₄கதியோக₃ததோடு, **யுஜயதே**-கூடபபெறுகிருன. **அத்ர**—இவவிஷயததில, **ந ஸம்ஶய**·—ஐயமிலலை

---

7. **இநத விபூதியையும் யோகத தையுமெவனென்
சநத மெனவறியுந தததுவமா—யிநதவவன்
காதலமர் பததியுடன கம்பியா மறகூடு
மாதலிலோர் சங்கையில்லை யாங்கு.**

இந்த விபூதியையும்—(எலலாப பொருளகளும எனககு அதீ₄னமாயிருககையாகிற) இநதச செலவததையும, **யோகததையும்** — தாழவுகளுககு எதிர்ததடடானவனுய, கலயாணகு₃ணஙகளோடுகூடினவனுயிருககும பெருமையையும, **எவன்** — எவனெருவன, **என் சந்தமென**—எனககே உரியதெனறு, **தததுவமாய் அறியும்**-உளளபடி அறிவானே, **இந்த அவன்**—இததகைய அவன, **காதல் அமர் பத்தியுடன்**-எனவிஷயததில காதல பொருநதிய ப₄கதியோக₃ததோடு, **கம்பியாமல் கூடும ஆதலில்**—அசைககமுடியாதபடி கூடப பெறுவானுகையால, **ஆங்கு**—இவவிஷயததில, **ஓர் சங்கை இல்லை**—எநத ஐயமும இலலை.

॥ भा ॥ विभूतिः—ऐश्वर्यम्, एतां सर्वस्य मदायत्तोत्पत्तिस्थिति-प्रवृत्तितारूपां विभूतिं, मम हेयप्रत्यनीककल्याणगुणगणरूपं योगं च

---

7 ஸவகலயாண குஃணாநதயகருதஸநஸவாதீ₄நதாமதி ''
[கீ₃தாாதத₂ஸங்க்₃ரஹம் 14] [தனனுடைய கலயாணகு₃ணஙகள் அளவறறவை எனபதும, எலலாப பொருளகளும தன அதீ₄ந மானவை எனபதும (ப₄கதியோக₃ம உணடாகி வளாவதறகாகப பததாவது அததியாயததில கூறபபடுகினறன)] எனறு ஆளவநதாா அருளிய இரணடு பெருமைகளும கடநத மூனறு ஶலோகஙகளிலும விளககபபடடன. மூனறு ஶலோகஙகளிலும இவவிரணடு அாதத₂ங களும இருநதபோதிலும, 4, 5 ஶலோகஙகளில் பரமகருணையாலும, வாதஸலயாதி₃கு₃ணஙகளாலும ஜீவராஶிகளைத திருததித தனககாககு வதறகாக அவாகளுடைய மனநிலைகளையெலலாம் தனனதீ₄னமாகக கொணடிருககும கலயாணகு₃ணப பெருமை பிரத₄ானமாக வெளி யிடபபடடது. ஆருவது ஶலோகததில, எலலாப பொருளகளையும தன அதீ₄நமாககொணடிருககும செலவச சிறபபு பேசபபடடது, இவவிரணடையும உளளபடி அறிபவன அசையாத ப₄கதியோக₃த தைப பெறுகிருன எனறு இநத ஶ்லோகததில கூறபபடுகிறது (ஏதாம மம விபூ₄திம யோக₃ம ச) ஆருவது ஶ்லோகததில சொல லபபடட எனவிபூ₄தியாகிற செல்வததையும், 4,5வது ஶலோகஙகளில சொலலபபடட எனது கலயாண்கு₃ணயோக₃ததையும. முன மூனறு ஶ்லோகஙகளில சொனன இரணடு அாதத₂ஙகளையும பு₃த₃தி₄ஸத₂ க்ரமததில அநுவாத₃ம செயகிருன. (விபூ₄திம) செலவததை, "விபூ₄திா பூ₄திரைஶ்வாயம" [அமர 1-1 36] எனகிற நிக₄ணடுவின் படியே 'விபூ₄தி' ஶப₃த₃ம செலவததைக குறிககும. 'விபு₄' ஶப₃த₃ம் நியமிப்பவனைககுறிககும இவவிடததில விபு₄வின் காாயமான நிய மனம விபூ₄தி எனபபடுகிறது. இது ப₄ாவபரத₄ானமான ப்ர யோக₃ம. இஙகு எலலாபபொருளகளும் ஈஶவரனை தனககு அதீ₄னமான உதபததி ஸதி₂தி பரவருத்திகளை உடைததா யிருககையாகிற செல்வததையே கண்ணன விபூ₄தி ஶப₃த₃ததால் குறிககிருன. ஒரு பொருள பரத₂மக்ஷணததோடு ஸம்ப₃நத₄ப் படுவது உத்பத்தி எனப்படுகிறது. இரணடாவது மூனருவது முதலான க்ஷணஙகளோடு ஸம்ப₃நத₄பபடுவது ஸதி₂தி அலலது ரக்ஷணம் எனப்படுகிறது. உதபத்தியும், ஸதி₂தியும் ப₄க₃வதஸஙகலபததாலேயே ஏறபடுகினறன எனபது ஶாஸ்தர ப்ரஸித₃த₄ம. பரவருத்தி எனபது ஜீவராஶிகள் தததம காரியங்

यस्तत्त्वतो वेत्ति, सोऽविक[म्पे]म्प्येन— अप्रकम्प्येन भक्तियोगेन युज्यते।

களின பொருட்டுத தொழிலபுரிவது ஜீவனால அதி₄ஷ்டிககப்படாத அசேதனப்பொருளுககு பரவருததி கிடையாது. ஜீவனுடைய ப்ர வருததியும உதபததி ஸதி₂திகளைபபோலே எமபெருமானுககு அதீ₄னமானது எனறு இஙகு சொலலபபடுகிறது. 19 வது ஶலோகம முதலானவிடஙகளில விபூ₄தி ஶப₃த₃ம நியமனததுககு விஷயமான பொருளகளைக குறிததும் பிரயோகி₃ககபபடுகிறது. அவையும எம பெருமானுடைய செலவஙகளேயனறோ. செலவஙகளாகிற அப பொருள்களிலலாவிடில் இவன செலவமுடையவனாகமுடியாதாகையாலே 21 வது ஶலோகம தொடஙகி அபபொருள்களெல்லாம இவனோடு ஓரே வேற்றுமையில படிககபபடுகினறன. (யோக₃ம ச) தாழவுக ளுககு எதிர்ததட்டாய, கலயாணகு₃ணஙகளோடு கூடியிருககையாகிற யோக₃ததையும். ' யுஜயதே இதி யோக₃ '' [எது கூடியிருககிறதோ அது யோக₃மாகிறது] எனகிற வ்யுதபத்தியினபடியே எமபெருமா னோடு கூடியிருககும ஹேயப்ரத்யநீகதவம (தாழவுகளுககு எதிர்த் தட்டாயிருக்கை), கலயாணகு₃ணாகரதவம (கலயாணகு₃ணஙகளுககுக கொள்கலமாயிருககை) எனனும் உப₄யலிஙக₃ஙகளும் (பரமபொரு ளுககே உரிய முககியமான இரு அடையாளஙகளும) இஙகு யோக₃ ஶப்₃த₃ததால குறிககப்படுகினறன. (ய தததவத வேததி) (இந்த என விபூ₄தியையும, யோக₃ததையும்) எவன உளளபடி அறிகிறானோ. ஸாவேஶ்வரனை இவனைப பிறாககுப பரதநத்ரனாக அறிவது, தாழ்ந்த துன்பம், அஜஞானம் முதலானவறறை உடையவனாக அறிவது, எம்பெருமானால் நியமிக்கப்படடுச் செயலபடும பிரமன் உருத்திரன முதலானவர்களை ஸவதநதரமாகத் தொழிலபுரிபவாகளாக நினைபபது முதலான மயககஙகளைக கைவிடடு, எமபெருமானையே உப₄யவிபூ₄தியையும தனிககோல செலுததும் ஸர்வநியநதாவாக அறிவதே உளளபடி அறிகையாகும். (ஸ: அவிகம்பேந யோகே₃ந யுஜயதே) அவன எதனாலும அசைககமுடியாத ப₄கதியோக₃த்தோடு கூடபபெறுகிறான, 'அவிகமபேந' எனறதற்கு 'அசையாதது' எனறு மாததிரம பொருளலல, நூறறுக்கணககான இடையூறுகள ஏறபட் டாலும அசைகக இயலாதபடி உறுதியானது எனறே பொருள் என்பதை 'அபரகமபயேந எனனும் பத₃ததாலே ப₄ாஷ்யகாரா காட்டி னா. ''அவிகமப்யேந'' எனறும் மூலபாட₂ம் காணகிறது ஶலோ கததின முறபாதியில ' மம யோக₃ம ' எனனுமிடததில், எம பெருமானோடு தொடாபுடையதாகையாலே கலயாணகு₃ணயோக₃ம் யோக₃ஶப்₃த₃த்திறகுப் பொருளாயிறறு. ' யோகே₃ந யுஜ்யதே '

नात्र संशयः ; मद्विभूतिविषयं कल्याणगुणविषयं च ज्ञानं भक्तियोगवर्धनमिति स्वयमेव द्रक्ष्यसीत्यभिप्रायः ॥ ७ ॥

॥ भा ॥ विभूतिज्ञानविपाकरूपां भक्तिवृद्धिं दर्शयति —

अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते ।
इति मत्वा भजन्ते मां बुधा भावसमन्विताः ॥ ८ ॥

8. அஹம ஸாவஸய பரப₄வோ மததஸஸாவம் பரவாததே।
இதி மதவா ப₄ஜநதே மாம பு₃த₄ா ப₄ாவஸமநவிதா ॥

அஹம — நான, **ஸர்வஸய** — எலலா உலகிறகும, **ப்ரப₄வ:**-உதபததிகாரணமாகிறேன **மதத**·--என னிலேயே, **ஸர்வம்** — பொருளகளைததும, **பரவர்ததே** — செயலபடுகிறது. **இதி**—எனகிற இநத எனனுடைய இயலவான தடையறற செலவததையும, கலயாணகு₃ணயோக₃ததையும, **மதவா** — அநுஸநதி₄தது, **பு₃த₄ா.** — ஜஞானிகள, **ப₄ாவஸமநவிதா:** — போனபுடையவாகளாய, **மாம**—(எலலாக சலயாணகு₃ணஙகளோடும கூடிய) எனனை, **ப₄ஜநதே**-உபாஸிககிறாாகள

எனறு உபாஸகனோடு தொடாபுடையதாகையாலும, முனபின ப்ரகரணஙகளில ப₄கதியோக₃மே கூறபபடுகிறதாகையாலும, இங்கு யோக₃ஶப₃த₃ம் ப₄கதியோக₃ததையே குறிககிறது. (அதர ந ஸமஶய) இதில ஐயமிலலை என விபூ₄தியைபபறறியதும, கலயாணகு₃ணஙகளைப பறறியதுமான அறிவு ப₄கதியோக₃ததை வளாபபது எனபதை நீயே காணபபோகிறாய எனறு கருதது ஶாஸதரஸித₃த₄மான ஆதத₂ததையும நேரில் காணுமபோதே ஐயஙகள நீஙகும் என்பது பரஸித₃த₄மனறோ. ''சி₂த₃யநதே ஸாவ ஸமஶயா ... தஸமின த்₃ருஷடே பராவரே'' [முணட₃கம 2-2-9] [பரமபொருள் காணபபடடவுடன எலலா ஐயஙகளும அறுபடடுவிடும] எனறு உபநிஷததும் ஓதிறறனறோ. ஆக, எமபெருமானுடைய ஸர்வநியநத்ருதவததையும், ஹேயபரதயநீகனாய (தாழவுகளுக்கு எதிாத்தட்டாய), கலயாணகு₃ணஙகளோடு கூடியிருககும பெருமையையும் உள்ளபடி அறிபவனுககு அசைககமுடியாதபடி ப₄கதியோக₃ம் வளர்நதுவிடும் என்று சொலலிற்றாயிறறு. 7.

॥भा॥ अहम्, सर्वस्य—विचित्रचिदचित्प्रपञ्चस्य, प्रभवः—उत्पत्तिकारणम्, सर्वं मत्त एव प्रवर्तत इतीदं मम स्वाभाविकं निरं-

---

8. ஏதுக்குந் தோற்றநா னென்னா லிடப்பதிதென
றீதை யறிந்தே யெனையடைவா—மீதுற்ற
ஞானியரா யென்பா னலஞ்சேர் மனத்துடனே
தானியல்வ ரானவர்க டாம்.

நான்—நான், **ஏதுக்கும் தோற்றம்**—எல்லா உலகிற்கும் உத்பத்தி காரணமாகிறேன் **என்னால்**—என்னாலேயே, **இது**—பொருள்கள் அனைத்தும், **நடப்பது**—செயல்படுகிறது. **என்று ஈதை**—என்கிற இந்த என்னுடைய இயல்வான தடையற்ற செல்வத்தையும், கல்யாணகுணயோகத்தையும் **அறிந்தே**—அநுஸந்தித்தே, **மீதுற்ற ஞானியராய**—தலைசிறந்த ஜ்ஞானிகளாய, **என்பால் நலம் சேர் மனத்துடனே தான் இயல்வர் ஆனவர்கள் தாம்**—என்னிடம் பேரன்புகொண்ட நெஞ்சோடு செயல்புரிகின்றவர்கள், **எனை**—(எல்லாக் கல்யாணகுணங்களோடும்) கூடிய என்னை, **அடைவர்**—உபாஸிப்பர்.

---

8. விபூதியோகங்களை உள்ளபடி அறிபவன் பக்தியோகம் வளரப் பெறுகிறான் என்றான் சென்ற ஶ்லோகத்தில். அதற்கு உதாஹரணம் காட்டும் முகத்தாலே விபூதிஜ்ஞானத்தின் பரிணாமமான பக்திவந்தத்தியை இந்த ஶ்லோகத்தில் காட்டுகிறான் (அஹம்) உபயவிபூதிக்கும் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸ்வாதந்த்ரியம் வாய்ந்தவனாய், உயர்வற உயர்நலமுடையவனான நான். (ஸர்வஸ்ய) ஆஶ்சர்யமான சேதநாசேதநங்களடங்கிய அனைத்துலகிற்கும். ஸர்வஶப்தத்திற்கு வரம்பில்லாமையாலே, பிரமன் முதலான எல்லாச் சேதநர்களையும், அசேதனங்களையும் குறிக்கிறது அந்த ஶப்தம். (ப்ரபவ) உத்பத்திகாரணம். ப்ரபவஶப்தம் உத்பத்திக்ரியை முதலானவற்றையும் குறிக்குமாயினும் அவை ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாவாகையாலே உத்பத்திக்குக் காரணம் என்று பொருள்படுகிறது. பிரமன் முதலானோரும் அண்டத்தினுள்ளிருக்கும் பொருள்களுக்கு உதபத்தி காரணமாக ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகின்றனரேயெனில்—(மத்த ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே) பிரமன் முதலான எல்லா ஜீவராஶிகளும்

कुरैश्वर्य, सौशील्यसौन्दर्यवात्सल्यादिकल्याणगुणगणयोगं च मत्वा बुधाः—ज्ञानिनः भावसमन्विताः माम्—सर्वकल्याणगुणान्वितं भजन्ते। भावः—मनोवृत्तिविशेषः। मयि स्पृहयालवो मां भजन्त इत्यर्थः ॥ ८॥

॥ भा॥ कथम्?

मच्चित्ता मद्गतप्राणा बोधयन्तः परस्परम्।
कथयन्तश्च मां नित्यं तुष्यन्ति च रमन்தி च ॥ ९॥

என்னாலேயே செய்யப்படுகிறார்களாகையாலே நானே உத்பத்தி காரண மாகிறேன் என்று கருத்து. இத்தால், சென்ற ஶ்லோகத்தில் விபூ₄தி ஶப்₃த₃த்தால் சொல்லப்பட்ட ஸாவநியந்தருத்வமும், யோக₃ஶப்₃த₃த் தால் சொல்லப்பட்ட ஸர்வகல்யாணகு₃ணாகரத்வமும் உணரத்தப்பட்ட தாயிற்று. (இதி) ஶலோகத்தின் முற்பாதியில் சொல்லப்பட்ட இந்த என்னுடைய இயல்வானதாய், தடையற்றதான நியந்த்ருத்வமாகிற செல்வத்தையும், பெரியவன் மிகத்தாழ்ந்தவர்களோடு ஒரு நீராகக் கலந்து பரிமாறுகையாகிற ஸௌஶீல்யம், திருமேனி அழகாகிற ஸௌந்த₃ர்யம், அடியார்கள் செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள்கை யாகிற வாத்ஸல்யம் முதலான ஸ்வரூப தி₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹங்களின் கல்யாணகு₃ணங்களின் சேர்த்தியையும். (மத்வா) அநுஸந்தி₄த்து. இவனுடைய நியந்த்ருத்வம் இயல்வானதாகவும், தடையற்றதாகவு மிருக்கையால், ப₄க₃வத்ஸங்கல்பத்தால் உண்டானதாய், எல்லையுள்ள தான ப்₃ரஹ்மாதி₃களின் நியந்த்ருவத்தைக் காட்டிலும் சிறப்புற்ற தாகையாலும், அவர்களுக்கில்லாத கல்யாணகு₃ணயோக₃ம் இவ னுக்கு இருப்பதாலும் இவனிடமே ஜ்ஞானிகள் பேரன்புகொள்ள முடியும் என்று கருத்து. (பு₃த₄ா:) உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன் எனும் மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞானிகளன்றோ இவர்கள் (ப₄ாவஸமந்விதா) பேரன்புகொண்ட வர்களாய் வகுத்ததாய், தலைசிறந்த விஷயமாகையால் இவனிடமே பேரன்புகொள்ளமுடியும் என்று கருத்து. விபூ₄திஜ்ஞானமே பேரன் பாகிற ப₄க்தியாகப் பரிணமிக்கிறது என்று தாத்பர்யம். ப₄ாவஶப்₃ த₃ம் பல பொருள்களை உடையதாயினும் ப்ரகரணத்தையொட்டி இங்கு மநோவ்ருத்தி விஶேஷமான பேரன்பைக் குறிக்கிறது. (மாம் ப₄ஜந்தே) உபாஸிக்கும்போது அநுஸந்தி₄க்கவேண்டிய எல்லாக் கல்யாணகு₃ணங்களோடும் கூடிய என்னை உபாஸிக்கிறார்கள். ஆக, முன் ஶலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட விபூ₄தியோக₃ஜ்ஞானமே ப₄க்தி யாக வளர்கிறது என்றதாயிற்று. 8.

9. மச்சித்தா மத்$_3$க$_3$தப்ராணு போ$_3$த$_4$யந்த: பரஸ்பரம் ।
கத$_2$யநதஶ்ச மாம் நிதயம துஷயநதி ச ரமநதி ச ॥

மச்சித்தா:—என்னிடம நெஞசு செலுததியவாகளாய, **மத்$_3$க$_3$தப்ராணு:** — என்னிடம அமைநத வாழவையுடைய வாகளாய,**பரஸ்பரம் போ$_3$த$_4$யநத:**—(தாம தாம அநுப$_4$விதத என்னுடைய கு$_3$ணஙகளை) ஒருவாககொருவா அறிவிபப வாகளாய, **மாம் நித்யம் கத$_2$யநத ச**—என்னையும், எனது தி$_3$வ்யசேஷ்டிதஙகளையும எபபோதும பேசுகின்றவாகளாய, **துஷ்யந்தி ச** — (பேசுகிறவாகள ஸவயமபரயோஜனமான பேசசாலே) இன்புறுகின்றனா, **ரமநதி ச**—(கேடகிறவாகள செவிககினிய செஞசொலலாலே) இன்புறுகின்றனா

---

9. **என்னிலைய சிந்தையா ரெனபா லுயிரினர்**
தன்னிலையிற றம்மிறறஞ் சார்வுணர்ததிப—பின்னிய
சொல்லியெனை யெனறுஞ் சுகிபபர் மிகவுகப்பர் [லாற
எல்லிபக லொன்றினறி யேயநது.

என்னிலைய சிநதையார்—என்னிடம நெஞசு செலுததிய வாகளாய,**எனபால் உயிரினர்**—என்னிடமஅமைநதவாழவை யுடையவாகளாய,**தன் நிலையில் தம் சார்வு தம்மில் உணர்த்தி**-தாம தாம அநுப$_4$விதத எனது இயலவான கு$_3$ணஙகளை ஒருவாககொருவா அறிவிபபவாகளாய,**பின்னியலால்**-எனதுஅவதாரசேஷ்டிதஙகளோடு, **எனை**—என்னை, **என்றும் சொல்லி**—எபபோதும பேசி, **எல்லி பகல் ஒனறின்றி ஏய்நது**—இரவு பகல என்னும வாசியிலலாமல பொருநதி, **சுகிபபா**—(பேசுகிறவாகள ஸவயம பரயோஜனமான பேசசாலே) இன்புறுகின்றனா **மிக உகப்பர்**—(கேடகிறவாகள செவிககினிய செஞசொலலாலே) இன்புறுகின்றனா

---

9. ப$_4$ாவ ஸமாந்விதா ப$_4$ஜநதே என்று சென்ற ஶ்லோகததில் சொன்னதை விவரிபபதனமூலம உபாஸகஜஞானிகளின பரிபககுவ நிலையையடைந்த ஸவயமபரயோஜன ப$_4$க்திநிஷ்ட$_2$ர்களான மஹாத்மாககளையே தான கருததில கொணடிருபபதைக காட்டுகிறான் கணணன் இந்த ஶ்லோகததில். திருநெடுந்தாணடகம முப்பது பாசுரங்களும இநத ஶ்லோகததிறகு விளககமபோலே அமைநதிருககின்றன என்று பட்டா நிாவஹிபபா ஆழவாா தாமான பாசுரமான

|| भा || मच्चित्ताः — मयि निविष्टमनसः, मद्गतप्राणाः — मद्गतजीविताः, मया विना आत्मधारणमलभमाना इत्यर्थः ;

முதல பததுப பாசுரங்கள் 'மசசிததா' எனறதையும், திருததாயார் பாசுரமான இரணடாவது பததுப பாசுரஙகள 'மத்₃க₃தபராணா.' எனறதையும, நாயகியான பெணபிளளை பாசுரமான மூனறாவது பததுப் பாசுரஙகள 'பே₃ாத₄யநத பரஸபரம' எனறதையும விளககு கினறன எனறு வயாக₂யானஙகளில உளளது. (மசசிததா) எனனிடமே நெஞசு செலுததியவாகள "தாமரையாள கேளவன ஒருவனையே நோககும உணாவு" [முதலதிருவ 67] எனகிறபடியே மறற தே₃வதைகள, மறற விஷயஙகள ஆகிய எதுவும கலககாமல எனனை ஒருவனையே நெஞசிறகொணடவாகள எனறபடி இவவாத த₂ததைத் திருமஙகையாழவாா திருநெடுநதாணடகததில "இமையவர் தம திருவுரு வேறெண்ணுமபோது ஓருருவம பொனனுருவம ஒனறு செநதீ ஒனறு மாகடலுருவம ஒததுநினற மூவுருவும கணடபோது ஒனறும சோதி முகிலுருவம எம அடிகள உருவம தானே"[திருநெடு 2] "அநதணனை அநதணாா மாடடநதிவைதத மந்திரததை மநதிரததால மறவாதெனறும வாழுதியேல வாழலாம மடநெஞசமே" [திருநெடு 4] "மணமுழுதும அகபபடுத்து நினற எநதை மலாபுரையும திருவடியே வணங்கினேனே" [திருநெடு 5] "பூஙகோவலூா தொழுதும போது நெஞசே" [திருநெடு 6, 7] "நீரகததாய . பேரகததாய பேராது என னெஞசினுள்ளாய பெருமான உன திருவடியே பேணினேனே" [திருநெடு 8] "வஙகததால எஙகுறறாய எமபெருமான உனனை நாடி ஏழையேன இஙஙனமே உழிதருகேனே"[திருநெடு9] "பொனனுனய... என்னுயை எனனுயைய எனனலலால எனனறிவன ஏழையேன" [திருநெடு 10] எனறு பாசுரநதோறும விளககியருளினர். மற்ற ஆழவாாகளின நூறறுககணககான தாமான தனமைப் பாசுரஙகளும இஙகு அநுஸநதி₄ககததககவை. (மத₃க₃தபராண) எனனிடம் அமைந்த வாழவையுடையவாகள. எனனைப பிரிநதால த₄ரிககமாட்டாாகள எனற படி. திருநெடுநதாணடகததில பரகாலநாயகி பிரிவிலே மயஙகி, திருத தாயாா பாசுரமாகப் பாடும பததுப பாசுரஙகளும இநநிலையை விவரிககினறன. "பட்டுடுககும அயாததிரங்கும பாவை பேணாள" [திருநெடு 11] "நெஞசுருகிக கணபனிப்ப நிறகும சோரும" [திருநெடு 12] "துணைமுலைமேல துளிசோரச சோாகினறளே" [திருநெடு 13,16] "இதுவனறோ நிறைவழிந்தாா நிறகுமாறே" [திருநெடு 18] "அறறாள தனநிறையழிநதாள் ஆவிககினறாள்" [திருநெடு 19] எனனும பாசுரஙகள் காண்க. நமமாழவாா திருத தாயார் பாசுரமாக அருளிசசெயததவையும் இப்பத₃ததுககு விளக் கமேயாகையால அவையும் இஙகு அநுஸநதி₄ககததககவை.

"ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜந த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டி₂த:।
ப₄க்திஶ்ச நியதா வீர ப₄ாவோ நாநயத்ர க₃ச்ச₂தி ॥"
[ரா-உ 40-16]

[அரசரே! எனககு மிகசசிறநத அனபானது தேவரீரிடததில எப போதும நிலைநிறகிறது ப₄கதியும நிதயமாயிராநினறது. ஶூரனே! (என) நினைவு வேறொரு இடததில செலகினறதிலலை] என்னும திருவடியின நிலை 'மசசிததா' எனபதற்கு விளககமாகவும,

"பரிதயக்தா மயா லங்கா மிதராணி ச த₄நாநி ச।
ப₄வத்₃க₃தம் மே ராஜயஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுக₂ாநி வை ॥"
[ரா-யு 19-5]

[என்னாலே இலஙகையரசும கைவிடப்பட்டது நணபாகளும, செல வஙகளும கைவிடபபட்டன எனனுடைய அரசும், உயிரும, ஸுக₂ங களும தேவரீரிடம அடஙகியுள்ளன] எனனும் விபீ₄ஷணனின்நிலை 'மத்₃க₃தப்ராணா' எனபதறகு விளக்கமாகவும் கொளளததககது. (மாம நிதயம பே₃ாத₄யநத பரஸபரம) அவரவாகளால அநு ப₄விககபபெறற எனது கு₃ணஙகளை ஒருவாககொருவா எபபோதும உணாததுகினறவாகள. "பரஸபரம" எனகையாலே, அறியாத ஆதத₂ஙகளை ஒருவாககொருவர் சொல்லுவதெனபதிலலை. உயிர் த₄ரிபபதறகாகச சிலா சொலல, சிலா கேட்டுப போதுபோககுகிறாகள் என்று கருதது "தரிததிருநதேனாகவே தெரிதது எழுதி வாசிததும கேட்டும வணஙகி வழிபட்டும பூசித்தும் போககினேனபோது" [நான-திருவ 63] எனறார் திருமழிசைபபிரானும். "புல்லாணி எமபெருமான பொயகேட்டு இருநதேனே" [பெரியதிரு 9 4-5] எனறு கேட்டு த₄ரித தல, "கோவிநதன குணமபாடி ஆவிகாததிருபபேனே"[நாச்-திரு 8-3] எனறு சொலலி த₄ரிததலாம்படியாயிருககை—என்று பெரியவாச்சான பிளளை திருநெடுநதாணடகம 21 வது பாசுரவயாக₂யானததில இதை விவரிபபா திருநெடுநதாண்டகம மூனறுவது பத்துப்பாசுரங்களில "அவவண்ணததவா நிலைமை கண்டும தோழீ"[21] எனறும, "வரை யுருவில மாகளிறறைத தோழீ! எனதன பொன்னிலஙகு முலைககுவட்டில பூட்டிககொணடு" [28] எனறும சொலலுகையாலே இவை 'பே₃ாத₄ யநத பரஸபரம' எனறதறகு விளககம் எனறு ப₄ட்டா நிரவாஹம மறற ஆழவாாகளருளிய தோழியோடு உசாவும பாசுரஙகள், பக்ஷி களைத தூதனுபபும பாசுரஙகள் முதலியவையும இப்பத₃ததுககு விளககமேயாகையால் அவையும இங்கு அநுஸநதி₄ககததககவை.

रमणीयानि कर्माणि च कथयन्तः तुष्यन्ति च रमन्ति च — वक्तारः

(பரஸபரம கத₂யநதஶ்ச மாம நிதயம) எனனுடைய அறபுதமான அழகிய செயலகளை ஒருவாகொருவா எபபோதும சொலலுகினற வாகள 'பே₃ாத₄யந்த' 'கத₂யநத' எனனும இரணடு ஶப₃த₃ங களுககும 'மாம' எனனும பத₃ம ஒனறே விஷயததைக காட்டுவதாக ஶலோகததிலிருந்தாலும, புநருகதி ஏறபடுமாகையாலே விஷயபே₄த₃ம கொளளவேணடியது அவசியம அபபடிககொளளுமபோது 'பே₃ாத₄ யநத' எனனும் பத₃ம அறிநததை ஞாபகபபடுததுவது எனறு பொருளபடுமாகையாலே, ஏறகனவே அநுப₄விதத கு₃ண விஷய மானது எனறும, 'கத₂யநத' எனனும பத₃ம ஏறகனவே நடநத தைச சொலலுவது எனறு பொருள்படுமாகையாலே, எமபெருமானு டைய அறபுத சேஷ்டிதஙகள விஷயமானது எனறும கொள்வது ஸ்வரஸமானது. எமபெருமானுடைய சேஷ்டிதஙகள "ஜாம ச மே தி₃வயம" [கீ₃தை 4-9] "எனனை உன செயகை நைவிககும" [திருவாய 5-10 2] எனறு பரமாத₃பு₄தமாகவும, பரமபே₄ாக₃யமாகவும அவனாலும, பிறராலும பேசபபட்டவையாகையாலே அவறறையே 'கத₂யநத' என்பதறகு விஷயமாககொளவது மிகபபொருததம். அவைதான எவையெனில "**தேட்டருந்திறல**" [பெருமாளதிரு 2] எனற பதிகததில "தோடுலாமலாமஙகை தோளிணை தோயந ததும, சுடாவாளியால நீடுமாமரம செறறதும நிரைமேயததும" "ஏறடாததும ஏனமாய நிலஙகீணடதும முனனிராமனாய மாறடாத்ததும மணணளநததும" "தோயததயிர வெண ணெய பாலுடனுணடலும" "பொயசிலைக குரலேறறெருதத மிறுததுப போரரவீததகோன" எனறு குலசேகராழவாரும், "**பிறநதவாறும**" [திருவாய 5-10] எனற பதிகததில "பிறநதவாறும வளர்நதவாறும பெரியபாரதம கைசெயது, ஐவாககுத திறஙகள காட்டியிட்டுச செயதுபோன மாயஙகளும" "வதுவை வாாததையுள ஏறு பாயநததும மாயமாவினை வாயபிளநததும, மதுவை வாாகுழ லாா குரவை பிணைநதகுழகும, அதுவிதுஉது எனனலாவனவலல எனனை உன செயகை நைவிககும" "பெயயும பூஙகுழல பேயமுலை யுணட பிளளைத் தேறறமும, போநதோா சாடிறச செயய பாத மொனறுல செயத நின சிறுசசேவகமும" "களளவேடததைக கொணடுபோயப புறமபுககவாறும கலநது அசுரரை உள்ளம பேதம செயதிட்டு உயிருணட உபாயஙகளும" "உணண வானவாகோ னுககு ஆயரொருபபடுதத அடிசிலுண்டதும், வணணமால வரையை எடுதது மழைகாததததும" "நினறவாறு மிருநதவாறும் கிடநதவாறும

तद्वचनेनानन्यप्रयोजनेन तुष्यन्ति; श्रोतारश्च तच्छ्रवणेनानवधिकातिशयप्रियेण रमन्ते ॥ ९॥

நினைப்பரியன, ஒனறலா உருவாய அருவாய நின மாயங்கள்" "ஒண சுடரோடு இருளுமாய நின்றவாறும்" "திருவுருவு கிடநதவா றும கொபபூழச செநதாமரைமேல திசைமுகன கருவுள வீற்றிருநது படைததிடட கருமஙகளும" "அடியை மூனறை இரநதவாறும அஙகே நினறு ஆழகடலும மண்ணும விண்ணும முடிய, ஈரடியால முடிததுககொணட முககியமும" "கூடிநீரைக கடைநதவாறும அமு தம தேவருண்ண, அசுரரை வீடும வணணஙகளே செயதுபோன விததகமும" என்று நமமாழவாரும, "நிலையிடம" [பெரியதிருமொழி 11-4] எனனும அவதார மகிமைபபதிகத்திலும, "இரககமினறி" [ஷை 10-2] "ஏததுகினறோம" [10-3] எனனும இராமாவதார மகிமைபபதிகததிலும, "சநத மலா" [10-4] தொடஙகி, "புளளுரு வாகி" [10-9] ஈருகவுள்ள கிருஷ்ணவதாரமகிமைப் பதிகத்திலும திருமஙகையாழவாரும, பெரியாழ்வார்திருமொழியில் பிள்ளைததமிழப பாசுரஙகள பலவற்றில் பெரியாழவாரும, "நாமமாயிரம" [2] "கோழியழைபபதன" [3] "படடிமேயநது" [14] திருமொழிகளில நாசசியாரும, மற்றும பலவிடஙகளில மற்ற ஆழவாாகளும அநு ஸநதி$_4$ததவையே அவை. (துஷயநதி ச ரமநதி ச) "பே$_3$ாத$_4$யநத" "கத$_2$யநத" எனறவிடஙகளில கு$_3$ணசேஷ்டிதஙகளைச சொலலுகிற வாகளாகக குறிககப்பெற்றவர்கள் ஸவயம்பரயோஜனமான தமது பேசசாலே இனபுறுகிறாாகள், அபபேசசைக கேடகும ஶ்ரோதாககள் எலலையற்ற ஆனநத$_3$ததை விளககும அந்த கு$_3$ணசேஷ்டிதஶ்ர வணததாலே பேரானநத$_3$மடைகிறார்கள. "துஷயந்தி" "ரமநதி" எனனும இரணடையுமே சொலலுகிறவாகள் விஷயமாகக் கொண டால, இரு சபதஙகளுககிடையே பொருள் வேறுபாடு அதி$_4$கமில லாமையால ஸவாரஸயமிலலாமறபோயவிடும், ஆகையால, ஒனறைச சொலலுகிறவாகள விஷயமாகவும, மற்றொனறை அசசொலலைக கேடகிறவாகள விஷயமாகவும கொளவது பொருததம். அதில "துஷயநதி" எனனும பதம திருபதியோடு கூடிய ஆநநத$_3$ததைக குறிககுமாகையால, உலகிறகாணும உபநயாஸகாகளைபபோலே க$_2$யாதி லாப$_4$பூஜைகளுககாக உபநயஸிககாமல், ஸவயமபரயோஜனமாக அநுப$_4$வம வழிநது புறபபட மூலைககடுபபாலே தரையிலே பீசசு வாரைபபோலே பேசும வகதாககளின ஆநநத$_3$ததையும், "ரமநதி" எனனும பத$_3$ம அப்பேசசைககேட்கும ஶ்ரோதாக்களின பேரானநு

तेषां सततयुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम् ।
ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते ॥ १० ॥

10. தேஷாம ஸததயுகதாநாம ப$_4$ஜதாம பரீதிபூர்வகம் ।
த$_3$த$_3$ாமி பு$_3$த$_3$தி$_4$யோக$_3$ம தம யேந மாமுபயாநதி தே ॥

ஸதத யுக்தாநாம—(எனனிடம) எபபோதும சோநதி ருககையை விருமபுகிறவாகளும, **ப$_4$ஜதாம** — எனனிடம (ஸவயமபரயோஜந) ப$_4$கதி செலுததுகிறவாகளுமான, **தேஷாம்** — அவாகளுககு, **யேந தே மாம உபயாநதி தம பு$_3$த$_3$தி$_4$யோக$_3$ம்**—எனனை அடைவதறகு உறுபபான (பர ஜஞானமாகிற) அநத பு$_3$த$_3$தி$_4$யின யோக$_3$ததை **பரீதி பூர்வகம த$_3$த$_3$ாமி**—மிக உகபபுடன (நான) அளிககிறேன.

---

10. என்றுமெனைக் கூடு மியலவினரா யெனனுகநது
நினறுமிகச் சேவிதது நேர்படுவார்க் —கொனறியசீர்ப
பததியோ கததிற் பயினறே யெனையடையும
புததியோ கஙகொடுபபன பூணடு.

த$_3$ததையும குறிபபதாகக் கொளவதே பொருததம. "பே$_3$ாத$_4$யநத" "கத$_2$யநத" எனற இரணடு இடஙகளிலும அநவயிககுமபடி இடையே இடபபெறற "பரஸபரம" எனனும பத$_3$ஸவாரஸயததைப் பாாககுமபோது, ஒரு காலததில கு$_3$ணசேஷடிதஙகளைச சொலலு கிறவாகளும, கேடகிறவாகளும, மறறொரு காலததில (முறையே) கேடகிறவாகளும, சொலலுகிறவாகளுமாகிவிடுவாாகளாகையால எலலா வகையான ஆநநத$_3$மும் எலலாருககுமே ஸித$_3$தி$_4$த்துவிடும எனப தும குறிககொளளததககது "துஷயநதி" எனனும பத$_3$ததின ஸவாரஸயததை நோககி "அநநயபரயோஜநேந" எனறு ப$_4$ாஷய காரா அருளியிருபபதிலிருநது, கணணன மோக்ஷப$_2$லனில குறி யுடைய உபாஸகப$_4$கதனும அநநயப்ரயோஜந ப$_4$கதனுகப பரிண மிககவேண்டும எனறே திருவுளளம பறறுகிறுன எனனும ப$_4$ாஷய காரருடைய திருவுள்ளம தெளிவாக விளஙகுகிறது. முனனும பின னும பலவிடஙகளில ஶ்லோக ப$_4$ாஷயஙகளில அநநயபரயோஜந ப$_4$க்தியின பெருமையே பேசபபடடிருபபது குறிககொளளததககது. ஆக இவ்வளவால் ப$_4$க$_3$வானுடைய கு$_3$ணவிபூ$_4$திசேஷ்டிதஜஞானஙக ளால ப$_4$கதி உண்டாகி வளரும வகை விவரிககபபடடதாயிறறு. 9.

॥ भा ॥ तेषां सततयुक्तानाम्—मयि सततयोगमाशंसमानानां मां

என்றும என்னோக கூடும் இயல்வினராய — எபபோதும என னிடம சோநதிருககையை விருமபுகிறவாகளாய, **என்னுகநதுநினறு மிகச்சேவிதது நோபடுவார்கரு** — என னிடம ஸவயமபரயோஜநப,கதியை மிகவும செயயும அவாகளுககு, **ஒன்றிய சீா பத்தியோகத்தில பயின்றே**—(பயனகருதாமல) என குணஙகளிலேயே பொருநதி அனு ப$_4$விககையாகிற ப$_4$கதியோக$_3$ததில நீணடநாள பழகி, **எனே அடையும் புததியோகம்** — என்னே அடைவதறகு உறுபபான (பரஜஞாநமாகிற) பு$_3$த$_3$தி$_4$யின சோததியை, **பூணடு கொடுபபன**—அனபுபூணடு கொடுபபேன.

---

10 இதுவரையில சொலலபபெறற பரப$_4$கதி எனபபடும பரி பூர்ணப$_4$கதியை உடையவாகளுககு—என்னே அடைவதறகு முன ஏற படுவதாய, பரஜஞாநம எனப்படுவதாய, என விஷயமான மிகத தெளிவான ஸாக்ஷாதகாரததை நானே அளிககிறேன எனகிறுன இநத ஶலோகததில. (ஸதத யுகதாநாம) என்னிடம எபபோதும் சோநதிருககையை விருமபுகிறவாகளுககு. தூங்கும சமயம முதலான காலஙகளில ஸமாதி$_4$நிலே கூடாதாகையால, 'எபபோதும ஸமாதி$_4$ நிலேயிலிருபபவாகளுககு' எனறு இதறகுப பொருள்கொளள முடி யாது அதறகாக 'தினந்தோறும ஸமாதி$_4$நிலேயிலிருபபவாகளுககு' எனறு கொளளப்பார்ததால, எபபோதும எனும் பொருளுடைய ஸதத ஶப$_3$த$_3$ததிறகு அஸவாரஸயம் ஏறபடுகிறது. "எபபோதும என் னேடு சோநதிருபபவாகளுககு" என்னும பொருள அவவிபூ$_4$தியி லிருபபவாகளுககுப் பொருநதுமேயொழிய இவவிபூ$_4$தியிலிருப்பவர் களுககுப பொருநதாது. ஆகையால 'ஆஶமஸை' [விருபபம] எனும் பொருளிலே கதபரதயயம வநதிருபபதாககொணடு, 'என்னேடு எபபோதும சோநதிருககையை விருமபுகிறவாகளுககு' எனறு பொருளகொளவதே பொருததம (ப$_4$ஜதாம தேஷாம) முறகூறியபடி ஸவயமபரயோஜந ப$_4$கதியைச செயயும அவாகளுககு. (தம பு$_3$த்$_3$தி$_4$ யோக$_3$ம பரீதிபூர்வகம த$_3$த$_3$ாமி) அவாகளிடமுளள பரப$_4$கதியின முறறிய நிலேயாயிருப்பதாய, ஸததயுகத ஶப்$_3$த$_3$ததில சொலலப் பட்ட விருபபததிறகு விஷயமான நிதயயோக$_3$ததில அடஙகியதாய்,

भजमानानामहं तमेव बुद्धियोगं विपाकदशापन्नं प्रीतिपूर्वकं ददामि ; येन ते मामुपयान्ति ॥ १० ॥

மிகத் தெளிவாக என்னை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதாயிருக்கும் பரஜ்ஞானம் எனப்படும் பு₃த்₃தி₄யின் சோத்தியை உகப்புடன் நிர்ஹேதுகமாக அளிக்கிறேன் 'தம்' என்னும் பதத்₃தால்—அவர்கள் ஆசைப்படும் நித்ய யோகத்₃தில் அடங்கியதாயிருப்பது இந்த பு₃த்₃தி₄ என்று உணர்த் தப்படுகிறது "ஸ்நேஹ பூர்வமநுத்₄யாநம் ப₄க்தி" [உகப்புடன் தியானிப்பது ப₄க்தியாகும்] என்னும் ப₄க்திலக்ஷணத்திலேயே உகப்பு சேர்ந்திருக்கையாலும், சேதனன் பரமனிடம் காட்டும் உகப் பைக்காட்டிலும், பரமன் சேதனனிடம் காட்டும் உகப்பு மிகவிஞ்சிய தாகையாலும், "ப்ரீதிபூர்வகம் ப₄ஜதாம்" என்று அந்வயிக்காமல், "ப்ரீதிபூர்வகம் த₃தா₃மி" என்று அந்வயிக்கப்பெற்றது (த₃தா₃மி) 'தா₃னம்' என்னும் பொருளுடைய தா₄துவாகையாலே, நிர்ஹேதுக மாக அளிக்கிறேன் என்று பொருள் அவன் மோக்ஷத்தையும் தன் ப₄க்திக்குப் பயனாகக் கருதாமல் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநப₄க்திசெய்கை யாலே, நான் மோக்ஷத்திற்கு உறுப்பான இப்பரஜ்ஞானத்தை அவ னுக்கு நிர்ஹேதுகமாக அளிக்கிறேன் என்கிறான் கண்ணன் "**வெறிதே அருள் செய்வர் செய்வார்கட்கு உகந்து**" [திருவாய் 8 7-8] [தான் செய்ய வேணுமென்று நினைக்கிறவர்களுக்கு எம்பெருமான் உகந்து நிர்ஹேது கமாக அருளுவான்] என்று நம்மாழ்வார் இதை விளக்கியருளினார் (யேந தே மாம் உபயாந்தி) இந்தப் பரஜ்ஞானத்தைப் பெற்றவுடன், அது—என்னை ஒருக்ஷணம் பிரியிலும் த₄ரியாமையாகிற பரமப₄க்தியை விளைத்துவிடுமாகையாலே, இந்தப் பரஜ்ஞானமே அவர்களுக்கு என்னை அடைவித்துவிடும் என்று கருத்து. ஆக, உபாஸகன் ஸ்வயம் ப்ர யோஜந ப₄க்திநிஷ்ட₂னாகிவிட்டால், அவனுக்கு ப்ராரப₃த₄காமம் முடியும்வரையில் மேன்மேலே பிறப்புக்களை அளிக்காமல், அந்த ஜன்மத் திலேயே நிர்ஹேதுகமாகப் பரஜ்ஞானத்தை அளித்து என்னை அடை யும்படி செய்துவிடுவேன் என்றதாயிற்று. இப்படி ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப₄க்திநிஷ்ட₂னாகாத உபாஸகஜ்ஞானி விஷயத்தில், அவனும் அப்படி ஆவதற்கு ப்ராரப₃த₄காமம் முடியும் ஜன்மம் வரையில் அவனது ப₄க்தியை வளரச்செய்து, கடைசி வரையில் அப்படி ஆகாவிடில் அந்திமஸ்ம்ருதியில் பரஜ்ஞானத்தையும் அளித்து, உடனே அவன் விரும்பும் ஸ்வார்த்த₂மோக்ஷத்தையும் அவன் ஸாத₄னமாக அனுஷ் டி₂த்த ப₄க்திக்குப் ப₂லமாக அளித்துவிடுகிறான் என்று கண்டு கொள்வது. இவன் விஷயத்தில் பரப₄க்தி வரையில் சேதனனின் முயற்சியும் உண்டு. அதனால் உகந்த எம்பெருமான் பரஜ்ஞானத்தை

॥ भा ॥ किञ्च,

तेषामेवानुकम्पार्थमहमज्ञानजं तमः।
नाशयाम्यात्मभावस्थो ज्ञानदीपेन भास्वता ॥ ११ ॥

11. **தேஷாமேவாநுகம்பார்தத₂மஹமஜ்ஞாநஜம் தம:।**
நாஶயாமயாதமப₄ாவஸத₂· ஜ்ஞாநதீ₃பேந ப₄ாஸவதா ॥

தேஷாம — அநத ஸவயம பரயோஜன ப₄கதிநிஷட₂ா களிடம, **அநுகமபார்தத₂ம ஏவ**—அருளினுலேயே, **ஆதம ப₄ாவஸத₂** --அவாகளுடைய நெஞசுககு விஷயமானவனுய, (எனது கலயாணகு₃ணஙகளை வெளிபபடுததி), **ப₄ாஸ்வதா ஜ்ஞாநதீ₃பேந** — என விஷயமான ஜஞானமெனும ஒளி மிகக விளககாலே **அஜ்ஞாநஜம் தம:**—ஜஞானததுககு விரோதி₄யான பணடைவினைகளால உணடான (ஶப₃ த₃ாதி₃ விஷயபராவணயமாகிற) இருளை, **அஹம் நாஶ யாமி**—நான அழிககிறேன

---

11. **ஆஙகவாக்கே சால வனுகமபை மேவியே**
யோஙகிவளர் ஞான வொளிவிளக்காற—பாங்காக
நெஞசகததே நினறுநா னேரே மதிமயக்கும்
வஞசவிருண் மாயபபன மகிழ்நது.

ஆஙகு அவாககே—அநத ஸவயம பரயோஜன ப₄கதி நிஷட₂ாகளிடம, **சால அனுகம்பை மேவியே** — பேரரு ளாலேயே, **பாங்காக நெஞ்சகததே நின்று** —அவாகளுடைய நெஞசுககு விஷயமானவனுய (எனது கலயாணகு₃ணஙகளை வெளிபபடுததி), **ஓஙகி வளர் ஞான ஒளி விளக்கால்**—

விளைதது ஸவபராபதியையும அளிககிருன எனறு கணடு கொளவது. ஆக, ஸவயமபரயோஜந ப₄கதியுடையவனுககு எமபெருமான தனனை அடைவதறகு முன விளையவேணடிய பரஜஞானம எனும தன ஸாக்ஷாதகாரததை உகப்புடன நிாஹேதுகமாக அளிககிருன எனற தாயிறறு.

|| भा || तेषामेव अनुग्रहार्थमहम् , आत्मभावस्थः — तेषां मनोवृत्तौ विषयतयाऽवस्थितो मदीयान् कल्याणगुणगणांश्चाविष्कुर्वन्

என விஷயமான ஜ்ஞானமெனும ஓங்கிவளரும ஒளிமிகக விளககாலே, **நேரே மதிமயக்கும் வஞ்ச இருள்**—ஜ்ஞானத துககு விரோதி₄யான பணடை வினைகளால உணடான (ஶப₃த₃ாதி₃ விஷயபராவணயமாகிற) அறிவை மயககும இருளை, **நான மகிழந்து மாயபபன** — நான உசபபுடன அழிபபேன.

11. தன் விஷயமான தெளிவான ஸாக்ஷாத்காரமாகிற பர ஜ்ஞானததை ஸவயம ப்ரயோஜனப₄கதி நிஷ்ட₂ாகளுககு விளைபப தாகச சென்ற ஶலோகததில் கூறப்பபட்டது. 'அனாதி₃காலமாக மூணடுநிறகும புணயபாபகாமஙகளால உண்டாகும் ஶப₃த₃ாதி₃ விஷயபராவணயமாகிற பேரிருள அவாகளுடைய நெஞசிலே மணடி யிருக்குமபோது, உனவிஷயமான தெளிவான ஸாக்ஷாதகாரம அவர் களுககு எபபடி ஏறபடமுடியும?" எனனும கேளவியெழ, 'நானே என்து பேரருளால அவர்களது நெஞசுககு எனது கலயாண கு₃ணஙகளை விஷயமாக்கி, ஜ்ஞாநமாகிற ஒளிவிளக்கை ஏறறி, பணடைவினைகளாலே உணடான விஷயபராவணயமாகிற பேரிருளை அழிககிறேன' எனகிறுன இது செயவதும, அவாகளிடம ஒரு ஸாத₄னததை எதிர்பாாதது அலல, நிாஹேதுக கருபையாலேயே இதைச் செயகிறேன எனகிறுன—(தேஷாம அநுகமபாாதத₂ம ஏவ) அவாகளிடம எனககுளள பேரருளினுலேயே எநதக கைமமுதலையும எதிாபாராமல இதைச செயகிறேன எனறு கருததது. 'அநுகமபா' ஶப்₃த₃ம ஸாமானயமான இரககத்தைக குறிககுமாயினும, 'மத₃நு-க்₃ரஹாய' [கீ₃தை 11 1] எனறு மேலே அாஜுனன இதை விவ ரித்திருக்கிறபடியாலும், 'ஆதத₂ 'ஶப₃த₃ஸ்வாரஸயத்தாலும அநத ஶப்₃த₃ம் இங்கு அநிஷ்டநிவருததியை முனனிட்டுககொணடு இஷ்ட ப்ராபதியை விளககும் அநுக₃ரஹததைக காட்டுகிறது. ஏவகாரத் தாலே ஸஹேதுககருபையைக காட்டிலும் வேறுபட்ட நிாஹேதுக க்ருபையே இது எனறு தெளிவுபடுததபபடுகிறது. 'அநுகமபாயை' எனறு கூருமல 'அநுகமபாாதத₂ம' என்று 'ஆதத₂' ஶப்₃த₃ததை பிரயோகி₃தததால இநத நிாஹேதுககருபையைக கணணன தன் பேருக நினைததிருககிறுன எனறு விளஙகுகிறது.

मद्विषयज्ञानाख्येन भास्वता दीपेन ज्ञानविरोधिप्राचीनकर्मरूपाज्ञानजं मद्व्यतिरिक्तपूर्वाभ्यस्तविषयप्रावण्यरूपं तमो नाशयामि ॥ ११ ॥

இவவநுக$_3$ரஹததைச செயவது யாரெனில, — (அஹம) இததகைய நிர்ஹேதுக கருபையைச செயவதறகு உறுப்பான ஜஞானம, ஶகதி, ஸவாமிதவம எனபபடும உறவு (பராபதி), அவாப்தஸமஸதகாமதவ மாகிற பூாததி (நிறைவு) முதலிய கலயாணகு$_3$ணஙகளோடும இவா களை அநுக$_3$ரஹிபபதறகாகவே எடுககபபடட அவதாரரூபததோடும கூடிய நானே இநத நிர்ஹேதுககருபையைச் செயகிறேன எனகிருன. எஙகிருநதுகொணடு இசசெயலைச செயவது ? எனில — (ஆதம ப$_4$ாவஸத$_2$) அவாகளுடைய மனோவருததியில இருநதுகொணடு செயகிறேன. எனது கலயாணகு$_3$ணஙகளையும, தி$_3$வயமஙக$_3$ள விக$_3$ரஹததையும அவர்களது நெஞசுககு விஷயமாககி அநுக$_3$ரஹத் தைச செயகிறேன எனறு கருதது 'ஆத்மப$_4$ாவ' ஶப்$_3$த$_3$ததை 'ஆதமதவம்' எனறோ 'தன தனமை' எனறோ பொருளகொளவதில ஸ்வாரஸயமிலலை சென்ற ஶ்லோகததில அவாகளுககு பு$_3$த$_3$தி$_4$ யோக$_3$ததை அளிபபதாகக கூறியிருககையாலும, நெஞசுககு விஷய மாயிருநது பு$_3$த$_3$தி$_4$யோக$_3$த்தை அளிப்பதே உசிதமாகையாலும 'ஆதமப$_4$ாவ' ஶப$_3$த$_3$ம மனோவருததியைக குறிககிறது எனறு கொளவதே தககது எபபோதுமே ஸாவவயாபியான இவன இப போது மனோவருததியில இருபபதாக இஙகு கூறுவதில் பொருதத மெனன ? எனில மனோவருததிககு அநதாயாமியாயிருப்பதை இஙகு கூறவிலலையாகையாலும, மனோவ்ருததிககு விஷயமாவதையே கூறுகை யாலும பொருநதுகிறது. தானே தன அருளாலே தனது கு$_3$ணங களையும, திருமேனியையும் இவாகளுககுக காட்டுகிருன எனறு கருதது இவர்களுககுச செயயும அருள—ஞானமெனனும சுடா விளக காலே ஶப$_3$த$_3$ாதி$_3$விஷயஙகளில ஈடுபாடாகிற இருளைபபோககுவதே எனறு ஶலோகததின எஞசிய பகுதியாலே காடடுகிருன்—[ப$_4$ாஸவதா ஜஞாந தீ$_3$பேந) என விஷயமான ஞானமென்னும் ஒளிமிக்க விளக் காலே. 'ஒளிமிகக' என்று விளககை விஶேஷிககையாலே தனது ரூபகு$_3$ணஙகள இநத ஞானசசுடர்விளககாலே தெளிவாகக் காட்டப் படுகினறன எனறு உணாததபபடுகிறது. இநத விளககாலே அழிககபபடும இருள் எது? எனில (அஜஞாநஜம தம நாஶயாமி) ஜஞானததுககு விரோதி$_4$யான அநாதி$_3$புணயபாபகர்மஙகளால் உண டான ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$விஷய,ாடுபாடாகிற இருளைப் போககுகிறேன இஙகு

அஜ்ஞானத்தால் உண்டாவதாகக் கூறப்படும் இருள் அதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயிருக்கவேண்டும். "அவித்₃யா கர்மஸம்ஜ்ஞாந்யா" [வி பு 6-7-61] [ஜ்ஞானத்துக்கு விரோதி₄யாயிருக்கை யாலே புண்யபாபகர்மங்கள் அவித்₃யை (அஜ்ஞானம்) என்னப்படு கின்றன] என்கிறபடியே புண்யபாபகர்மங்களை ஜ்ஞான விரோதி₄ யாயிருப்பதையிட்டு அஜ்ஞானம் என்று கூறுவதுண்டு அந்தக் கர்மங்களால் உண்டாவதாய், எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதாகிற காட்சிக்குத் தடையாயிருப்பதான இருள் அநாதி₃காலமாகச் சேதன னிடம் மண்டியிருக்கும் ஶப்₃த₃ாதி₃விஷயப்ராவண்யம் என்று கொள்வதே பொருத்தம். 'த்வாமருதஸ்யந்தி₃நி பாத₃பங்கஜே நிவேஶிதாத்மா கத₂மந்யதி₃ச்ச₂தி । ஸ்தி₂தே*ரவிந்தே₃ மகரந்த₃நிர்ப₄ரே மது₄வ்ரதோ நேக்ஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே ॥" [ஸ்தோ ர 27] [உனது அமுதமொழுகும் திருவடித்தாமரையில் ஈடுபட்ட எனது மனம் வேறொன்றை எப்படி விரும்பும்? தேன் நிறைந்த தாமரைப்பூ இருக்கும்போது வண்டு முள்ளிப்பூவைக் கண்ணெடுத்தும் பாராதன்றோ] என்கிறபடியே எல்லையற்ற இனிமையை உடைய ப₄க₃வத்₃விஷயஜ்ஞானமே ஶப்₃த₃ாதி₃விஷயங்களில் ஈடுபாட்டைப் போக்கடிக்க முடியும். ஆக "புண்யபாபங்களால் உண்டான ஶப்₃த₃ாதி₃விஷய ப்ராவண்யமாகிற இருளை என்விஷயமான ஜ்ஞானமாகிற ஒளிமிக்க விளக்காலே அழிக்கிறேன்" என்று பொருள்கொள்வதே பொருத்தமாகும். ஆகையால் தமஶ்ஶப்₃த₃ம் தமோவ்ருத்தியை லக்ஷணையாலே குறிக்கிறது என்று சிலர் கொள்வது பொருந்தாது இத்தால் "ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப₄க்திநிஷ்ட₂ர்கள் தமது முயற்சியாலே விஷயப்ராவண்யத்தைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை அவர்களுக்கு உபாயமான நானே எனது நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே எனது ஸ்வரூப ஸ்வபா₄வங்களைக் காட்டித் தந்து அவர்களுடைய விஷயப்ராவண்யமாகிற இருளைப் போக்கு கிறேன்" என்று கூறினாயிற்று இந்த ஶ்லோகத்தை ஸாத₄ன ப₄க்திநிஷ்ட₂ர்கள் விஷயமாகக்கொண்டால் "விஷயங்களில் ஈடுபாடு நீங்கிய பின்பே ஸாத₄னப₄க்தி உண்டாகிறது என்று முன் அத்தி யாயங்களில் கூறியிருக்க, இங்கு ப₄க்தியால் உகந்த எம்பெருமான் விஷயப்ராவண்யத்தைப் போக்குவதாகக் கூறுவது பொருந்தாதே" என்னும் கேள்வி எழுகிறது. இதற்கு பதில்—"கர்மஜ்ஞான யோக₃ங் களை அநுஷ்டி₂த்து, விஷயப்ராவண்யம் பெரும்பாலும் நீங்கிய பின்பே ஸாத₄னப₄க்தி உண்டாகிறது. இருந்தபோதிலும் அநாதி₃ வாஸனையாலே தொடர்ந்துவரும் ஸூக்ஷ்மமான விஷயப்ராவண்யம் ப₄க்தியினாலேயே போக்கடிக்கப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறதாகையாலே

॥भा॥ एवं सकलेतरविसजातीयं भगवदसाधारणं शृण्वतां निरतिशयानन्दजनकं कल्याणगुणगणयोगं तदैश्वर्यविततिं च श्रुत्वा तद्विस्तारं श्रोतुकामोऽर्जुन उवाच—

अर्जुन उवाच—

परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान्।

அர்ஜுந உவாச —

12. பரம் ப்₃ரஹ்ம பரம் தா₄ம பவித்ரம் பரமம் ப₄வாந்।

அர்ஜுந உவாச—அர்ஜுனன் கூறினன் —

பரம ப்₃ரஹ்ம — பரப்₃ரஹ்மமாகவும், **பரம் தா₄ம** — பரஞ்ஜோதியாகவும், **பரமம் பவித்ரம**—பரமபாவனமாகவும், (ஶ்ருதிகளில்) சொல்லப்படுபவர், **ப₄வாந்**—தேவரீரே.

---

12. மாய னிசைத்த வளர்பெருமை கேட்டதின்னே
யாய விசைய னதுவிரும்பி—யேயவன்பான்
மிக்க பெருமை விரித்தறிய வேண்டியே
தக்க பரிசுரைத்தான் ருன்.

இன்னே ஆய விசையன தான் — இத்தகையவனான அர்ஜுனன், **மாயன் இசைத்த வளர் பெருமை அது கேட்டு**— மாயனாகிற கண்ணன் பாடிய அவனுடைய வளராநிற்கும் அந்த வைப₄வத்தைக்கேட்டு, **அது விரும்பி** — அதை விரும்பி, **ஏய அன்பால்** — பொருந்திய அன்பால், **மிக்க பெருமை** — அக்கண்ணனுடைய மிகுந்த பெருமையை, **விரித்து அறிய வேண்டியே** — விரிவாக அறியவேண்டியே, **தக்க பரிசு உரைத்தான்**—தகுந்த வார்த்தைகளைக் கூறினன்.

அநயோநயாஶ்ரயதோ₃ஷம் இல்லை" என்று தாத்பர்யசந்த்₃ரிகையில் காட்டப்பட்டது. 11.

*12. இவ்வண்ணமாக—"யோ மாமஜம"[10-3] என்று தொடங்கி, மற்ற சேதனர்களுடையதைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டதாய், ஸர்வேஶ்வரனுக்கே உரியதாய, "துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச" [10-9] என்கிறபடியே கேட்பவர்களுக்கு எல்லையற்ற ஆனந்த₃த்தை விளைப்ப

॥ भा ॥ परं ब्रह्म परं धाम परमं पवित्रमिति यं श्रुतयो वदन्ति, स हि भवान् । *यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्ति यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति तद्विजिज्ञासस्व तद्ब्रह्मेति (भृ) * ब्रह्मविदाप्नोति

தான கலயாணகு₃ணசசோததியையும, செலவச சிறபபையும சுருககமாகக கண்ணனிடமிருநது கேடடு, அதன விரிவைக கேடக விருமபி, இநத ஶலோகம முதல பதினெடடாம ஶலோகம ாருகக கூறுகிறுன அாஜுன ன "விஸதரேண கத₂ய" [விரிவாகச சொலலுவாய] எனறு 18-ம ஶலோகததில அாஜுனனும, "நாஸத-யநதோ விஸதரஸய மே" [என செலவததின விரிவுககு எலலேயிலலே] எனறு 19 வது ஶலோகததில கணணனும கூறபபோகிறுாகளனறே. இவவேழு ஶலோகஙகளில முதல நானகு ஶலோகஙகளாலே கணணன இதுவரையில சுருஙகச சொனன ஆதத₂ஙகளில தனககுளள நமபிககையையும, அதை உணமை எனறு நமபுகையால் தனககு அநத ஆதத₂ததில அஸூயை இலலாமலிருபபதையும காடடுகிறுன, 12, 13 ஶலோகஙகளில முதல ஆதத₄ம முதல வேறறுமையில அமைநதுளளதாய ஓா ஆதத₂ததைச சொலலுகிறது எனறும, "புருஷம ஶாஶவதம ஆஹு" எனறு இரணடாவது வேறறுமையில தொடஙகும பின ஒனறரை ஶலோகம மறறெரு ஆதத₂ததைச் சொல லுகிறது எனறும் விளஙகுகிறது அதில "பரம ப₃ரஹம" எனறு தொடஙகும பூாவாாதத₄ததில "பரம ப₄ரஹம" "பரம த₁ாம" "பரமம பவிதரம" எனனும மூனறு தொடாகளும சொலலாலும, பொருளாலும ஶருதியில பிரஸித₃த₄மான தொடாகளாகையாலே இபபடி ஶருதிகளில ஓதபபடும பரமபொருள தேவரீரே எனறு பூாவார்தத₄ததிறகுப பொருளுரைபபதே பொருநதும அநத ஶருதிகள்தான எவையெனில (பரம ப₃ரஹம ப₄வாந) "யதோ வா இமாநி பூ₄தாநி ஜாயநதே, யேந ஜாதாநி ஜீவநதி, யதபரயநதயபி₄ஸமவிஶநதி, தத₃விஜிஜ்ஞாஸ ஸவ, தத₃ப₃ரஹமேதி" [தைப்₄ருகு₃ 1] [எதனிடமிருநது இந்த ஜீவராஶிகள உணடாகினறவோ, உணடானவை எதனுல வாழ் கினறனவோ, பரளயகாலததில எதை அடைகினறனவோ அதையே ப்₃ரஹமம எனறு அறிவாய] எனனும வேத₃வாககியம ப₃ரஹமததின லக்ஷணம ஜகத₃காரணதவமே எனறு முழஙகிறறு. அநத ப₃ரஹ மத்தை எடுதது, "ப₃ரஹமவித₃ாபநோதி பரம" [தை ஆ 1-1] [ப₃ரஹ மத்தை உபாஸிப்பவன மேலான ப₂லனே அடைகிறுன] எனனும் வாககியம அதையே மேலான பராபயமாகப பேசி, "பரம ப₃ரஹம" எனறு அதைக குறிப்பதிலுளள பொருத்ததைக காட்டிறறு.

परम् (आ) * स यो ह वैतत्परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति (मु. ३. २. ९) इति। तथा परं धाम ; धामशब्दो ज्योतिर्वचनः; परं ज्योतिः—*अथ

'ஸ யோ ஹ வைதத பரமம ப3ரஹம வேத3 ப3ரஹமைவ ப4வதி" [முணட3க 3 2 9] [எவனொருவன இநதப பரப3ரஹமததை உபாஸிககிறேறே அவன பரப3ரஹ்மததை ஓததவனுகிருன] என்னும் வாககியம பரப3ரஹமத்தை எடுதது, அதை ஓத்தவனுவதே மேலான மோக்ஷப2லன எனறு காட்டிறறு. இஙகு "ப3ரஹமைவ ப4வதி" எனறு கூறியது ப3ரஹமஸவரூபமாகவே ஆகிருன எனறு பொருளபடாது ஒருநாள ஒரு பசுவைப பாாததபின, மறறெரு நாள் அதே ஜாதியைச் சோநத மறறெரு பசுவைப் பாாககுமபோது "ஸோயம கெ3ள " [அனறு பாாதத பசுவே இது] எனறு சொலலு மிடத்தில ஸ்வபா4வம ஒனருயிருபபதைககொணடு வேறு வஸ்துககளை ஒனருக வழஙகுவதைக் காணகிறேம வேத3த்திலும் "வைஷணவம வாமநமாலபே4த ஸபாததருமாநோ விஷணுரேவ பூ4தவேமாந லோகாந அபி4ஜயதி" [யஜு 2-1-3 16] [பிறரைக காடடிலும் சிறநதவனுவதற்கு விருமபுகிறவன விஷணுவைக குறிதது வாமநயாக3த்தைச செயயக் கடவன. இநத யாக3ததைச் செயதவன விஷணுவாகவே ஆகி இவவுலகஙகளை வெல்கிருன] எனகிற வேத3வாககியததில் இவ்வுலகில பிறரைககாட்டிலும சிறப்படைவதறகுச செயயப்படும் யாக3த்தின ப2லனைச சொலலும்போது, 'விஷணுவாகவே ஆகி இவ வுலகஙகளை ஜயிககிருன' எனறு கூறியிருககுமிடததில, யாக3ததைச் செயபவன எவனும விஷணுவாக ஆகமுடியாதாகையாலும, ஆக விலலையாகையாலும், விஷணுவைப போனற பராகரமம முதலான கு3ணஙகளை உடையவனுகி இவவுலகஙகளை ஜயிககிருன எனறே பொருளகொள்ளவேணடியிருப்பதும இங்கு காணத்தக்கது ஆகை யால் 'ப3ரஹமததை உபாஸிபபவன ப்3ரஹ்மமாகவே ஆகிருன' எனற முணட3க வாகயததிறகும 'ப3ரஹமததை ஓததவனுகவே ஆகிருன' எனறு பொருள கொளவதே பொருநதும் இநத முணட3கததிலேயே "பரமம ஸாமயமுபைதி" [முண்ட3க 3 1 3] [பரமபொருளோடு மேலான ஒற்றுமையை அடைகிருன்] எனறு மோக்ஷததில ஜீவ னுககுப பரமபொருளோடு ஸாமயம சொல்லப்படடதேயொழிய ஐகயம் சொல்லபபடவிலலை "மம ஸாத4ாமயம ஆக3தா" [கீ3தை 14-2] [எனனேடு ஒறறுமையடைநத முகதாகள] எனறு கீ3தையில கண் ணனும முகதாகளுக்கு ஸாமயதத்தயே சொலலியிருபபதும குறிக கொளளத்தககது. (பரம த4ாம ப4வாந) அவவண்ணமே மேலான

यदतः परो दिवो ज्योतिर्दीप्यते (छा. ३. १३. ७) *परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते (छा. ८. १२. २) *तं देवा ज्योतिषां ज्योतिः (बृ ६. ४. १६) इति। तथा च परम पवित्रम्—परमं पावनम्; स्मृतुः

சோதியாக உபநிஷத்துக்களில் கூறப்படுபவரும் தேவரீரே. $_4$ாம ஶப$_3$த$_3$ம் ஸ்த$_2$ானத்தைக் குறிப்பதுண்டாயினும், இங்கு 'ப$_4$வாந்' (தேவரீர்) என்னும் சொல்லை அத்துடன் ஒரே வேற்றுமையில் படித்திருக்கையாலும், ஶரீரஶரீரிப$_4$ாவத்தையிட்டு எம்பெருமானோடு ஒரே வேற்றுமையில் வேறு எதையும் இந்த அர்ஜுன வாக்யத்தில் படிக்காமையாலும் இங்கு த$_4$ாமஶப$_3$த$_3$த்திற்கு அப்பொருள் பொருந்தாது ஆகையால், த$_4$ாமஶப$_3$த$_3$ம் 'சோதி' என்னும் பொருளுடையதாய், பரஞ்ஜோதியான எம்பெருமானை 'பரம த$_4$ாம' என்னும் தொடர் குறிக்கிறது என்று கொள்வதே பொருந்தும். இவ்வண்ணம் பரஞ்சோதி என்று எந்தஶ்ருதிகள் குறிப்பிடுகின்றன? எனில் **"அத$_2$ யத$_3$த பரோ தி$_3$வோ ஜ்யோதிர்தீ$_3$ப்யதே"** [ச$_2$ாந் 3-13-7] [பரமபத$_3$த்தின் மேலே யாதொரு பரஞ்சோதியானது விளங்காநிற்கிறதோ] என்னும் வேத$_3$வாக்கியம் அதற்கு முன் உள்ள **"பாதோ$_3$ऽஸ்ய ஸர்வா பூ$_4$தானி த்ரிபாத$_3$ஸ்யாம்ருதம் தி$_3$வி"** [ச$_2$ாந் 3-12-6] என்னும் புருஷஸூக்த மந்த்ரத்தோடு ஒரே பொருளையுடையதாய், பரமபத$_3$நிலயனான பரம புருஷனையே காட்டுகிறது **"பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்$_3$ய ஸ்வேந ரூபேணாபி$_4$நிஷ்பத்$_3$யதே"** [ச$_2$ாந் 8-12-2] [பரஞ்சோதியை அடைந்து, முக்தியடையும் ஜீவன் ஸ்வரூபாவிர்ப$_4$ாவம் பெறுகிறான்] என்கிற வேத$_3$வாக்கியம், இப்பரமாத்மாவைப் பரஞ்சோதி என்றே குறித்தது, அவனை முக்தர்களால் அடையத்தக்கவனாகவும் காட்டிற்று. **"தம் தே$_3$வா ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதி: உபாஸதே"** [ப$_3$ருஹ 6-4-16] [சோதிகளுக்கெல்லாம் சோதியான அப்பரமாத்மாவை தே$_3$வர்கள் உபாஸிக்கிறார்கள்] என்னும் வேத$_3$வாக்கியம் சோதிகளுக்கெல்லாம் சோதியாகக் கூறுவதின்மூலமும், தே$_3$வர்களால் உபாஸிக்கத்தக்கவனாகக் கூறுவதின்மூலமும் பரஞ்ஜ்யோதிஶப்$_3$த$_3$த்தை விவரித்தது. **"விஷ்ணுஸம்ஜ்ஞம் ஸர்வாத$_4$ாரம் த$_4$ாம"** [மைத்ராயணீயம்] [அனைத்துக்கும் ஆதா$_4$ரமாய் விஷ்ணு எனப்படும் சோதி] என்னும் உபநிஷத் பரந்த$_4$ாம ஶப்$_3$த$_3$த்தின் பொருளை "ஸர்வா த$_4$ாரம் த$_4$ாம' என்று காட்டி, அப்பரஞ்சோதியை விஷ்ணு என்று விஶேஷித்ததும் இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது (பரமம் பவித்ரம் ப$_4$வாந்) அவ்வண்ணமே அனைவரையும் பரிஶுத்$_3$த$_4$ப்படுத்தும் பரமபாவனராக ஶ்ருதிகளில் ஓதப்படுபவரும் தேவரீரே. இங்கு

अशेषकल्मषाश्लेषकरं, विनाशकरं च। *यथा पुष्करपलाश आपो न श्लिष्यन्त एवमेवंविदि पापं कर्म न श्लिष्यते (छा. ४. १४. ३) *तद्य-थेषीकतूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेतैवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते

பவித்ரஶப்₃த₃ம அந்த ஶப₃த₃ததால ப்ரஸித₃தி₄பெறற த₃ாப்ப₄த தாலான பவித்ரம முதலானவற்றைக குறிப்பதில் ஸ்வாரஸ்யமில்லை யாகையால பரிஶோ₃த₃த₄ப்படுததும பாவனப்பொருளைக் குறிப்பதாகக கொள்வதே பொருந்தும். பரமபாவனத்வமாவது—தன்னை ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாக நினைப்பவனுடைய ப்ராசீன பாபங்களாகிற போய பிழைகளைத தீயினில தூசுபோலே போககடிதது, இனி வரககூடும பாபங்களாகிற புகுதருவான நின்றனவற்றையும ஒட்டாதபடி செய்கை. "யதா₂ புஷ்கரபலாஶ ஆபோ ந ஶ்லிஷ்யந்த ஏவமேவம்வித₃ி பாபம காம ந ஶ்லிஷ்யதே" [ச₂ாந 4-14-3] [எப்படி தாமரை இலையில நீர ஒட்டுவதில்லையோ அவவண்ணமே பரமபுருஷனை இவவண்ணமாக உபாஸிப்பவனிடம (வரப்போகும) பாபகாமம ஒட்டாது] எனும் ஶ்ருதி வாககியம புகுதருவான நின்றனவான பாபங்கள ஒட்டமாட்டா எனப தைககாட்டிறறு, "தத யதா₂ இஷீகதூலமக்₃னௌ ப்ரோதம ப்ரதூ₃யேத ஏவம ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந ப்ரதூ₃யந்தே" [ச₂ாந5-24 3] [நெருப் பிலிட்ட பஞ்சு எப்படிப் பொசுங்கிவிடுமோ அப்படி இவனுடைய ப்ராசீன பாபங்களெல்லாம அழிந்து விடுகின்றன] எனும வேத₃ வாககியம போய பிழைகள தீயினில் தூசாவதைக காட்டிறறு இவ விரண்டையும "தத₃தி₄க₃ம உத்தரபூர்வாக₄யோரஶ்லேஷ விநாஶௌ தத்₃வ்யபதே₃ஶாத" [ப₃ர ஸூ 4 1-13] [ப₃ரஹ்மவித்₃யையை அடைந்தவுடன (அந்த வித்₃யாமாஹாத்மயத்தாலேயே) உபாஸகனுடைய வரப்போகும பிழைகளின ஒட்டாமையும், பழைய பாபங்களின அழிவும கூடுகின்றன, வேத₃வாககியங்கள அப்படிக கூறுகையால] என்னும் ப்₃ரஹ்மஸூத்ரம் உரைததது. ததவநிர்ண யத்துககாக ஏறபட்டதாய, எல்லா வேதா₃ந்த வாககியங்களின நிக₃மனமான (முடிவுப பகுதியான) நாராயணானுவாகம "நாராயண பரம ப₃ரஹ்ம தத்தவம நாராயண பர, நாராயண பரோ ஜ்யோதி ராதமா நாராயண பர" [தை நா 11] [பரப₃ரஹ்மம நாராயணனே, பரதத்துவம நாராயணனே, பரஞ்சோதி நாராயணனே, பரமாதமா நாராயணனே] என்று பரப்₃ரஹ்மம, பரஞ்சோதி, பரதததுவம, பரமாதமா முதலான பரமபொருளைக குறிககும தனிததொடர்கள் நாராயணனையே காட்டும என்று உத்₃கே₄ாஷிததது இங்கு முககிய மாகக குறிககொள்ளததககது. இந்த வாககியததில் 'தததவம

(छा ५. २४. ३) * नारायण परं ब्रह्म तत्त्वं नारायणः परः। नारयण परो ज्योतिरात्मा नारायणः परः (ना) इति हि श्रुतयो वदन्ति ॥ १२=॥

पुरुषं शाश्वतं दिव्यमादिदेवमजं विभुम् ॥ १२ ॥
புருஷம ஶாஶ்வதம் தி₃வயமாதி₃தே₃வமஜம் விபு₄ம் ॥ 12

आहुस्त्वामृषयस्सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा ।
असितो देवलो व्यासस्स्वयं चैव ब्रवीषि मे ॥ १३ ॥

13. ஆஹுஸத்வாமருஷயஸ்ஸர்வே தே₃வாஷிர்நாரத₃ஸ் தத₂ா।
அஸிதோ தே₃வலோ வயாஸஸ்ஸ்வயம் சைவ ப்₃ரவீஷி மே॥

ஶாராயண: பர’ ‘ஆதமா ஶாராயண பர’ எனறு படித்திருப்பதை யொட்டி ‘‘ஶாராயண பரம ப₃ரஹ்ம’ ‘‘ஶாராயண பரோ ஜயோதி’’ எனும இடஙகளிலும ‘நாராயண.’ எனும் முதல வேற்றுமைப் பத₃த் தில ‘‘ஸூபாமலூ லுக’’ எனனும் வயாகரண ஸூத்ரபபடி விஸர்கக₃ம மறைநதிருபபதாகவே கொள்ளவேணும் ‘நாராயண: பரம ப்₃ரஹ்ம’ ‘நாராயண: பரோ ஜயோதி:’ எனறே மஹோப நிஷத்தில பாட₂ம இருபபதாகத தாதபாயசநத்₃ரிகையிலும, வேத₃ாநத கௌஸதுப₄ததிலும எடுககப்பட்டது இதிலிருநது, ‘நாராயண பரம ப₃ரஹம’ எனபதற்கு ‘நாராயணனைக காட்டிலும வேறுபட்டது ப்₃ரஹமம’ எனறு பஞசமீஸமாஸததைககொளளும நாராயணத₃வேஷி யின வயாக₂யானம நாராயணநுவாகததின முனபின மநதிரஙகளுக் கெலலாம பொருநதாதாகையாலும, குறிப்பாக, அடுததுளள ‘‘யசச கிஞசித ஜகதஸர்வம த்₃ருஶயதே ஶ்ருயதேऽபி வா। அநதா ப₃ஹிஶச தத ஸர்வம வயாபய ஶாராயண: ஸதி₂த॥’’ [இவவுலகில் காணபனவும, கேடபனவுமான எல்லாப் பொருளகளின உளளும புறமும வியாபிதது விளஙகுகிறுன் நாராயணன்] எனும வாகயததிறகு அடியோடு பொருநதாதாகையாலும், மறறுமுளள எலலா ஶ்ருதி ஸமருதி நயாயஙகளோடும முரண்படுமாகையாலும எவவகையிலும் பொருநதாது எனறு அறியததககது. இதன விரிவை நமது விஷணு சிதத விஜயத்திலே காணலாம். ஆக, அர்ஜுனன — பரப₃ரஹ்ம மாகவும, பரஞசோதியாகவும பரமபவிதரமாகவும ஶ்ருதிகளில ஓதப படுபவன் கணணனே எனக கூறினுயிறறு. *12.

ஸர்வே ரிஷய — எல்லா ரிஷிகளும், **தத₂ா**—அவ்வண்ணமே, **தே₃வர்ஷி நாரத₃**· —தே₃வரிஷியான நாரத₃ரும், **அஸித** — அஸிதரும், **தே₃வல**· —தே₃வலரும், **வ்யாஸ:** — வியாஸரும், **த்வாம்**—உன்னையே, **ஶாஶ்வதம் தி₃வ்யம் புருஷம்** — என்றுமிருக்கும் தி₃வ்யபுருஷனாகவும், **ஆதி₃தே₃வம்** — ஆதி₃தே₃வனாகவும், **அஜம்**—(கர்மத்தால் ஏற்பட்ட) பிறப்பில்லாதவனாகவும், **விபு₄ம்**—எங்கும் வியாபித்திருப்பவனாகவும், **ஆஹு:** — கூறுகிறார்கள், **ஸ்வயம் சைவ** — நீ தானும், **மே**—எனக்கு, **ப்₃ரவீஷி**—(இப்படிச்) சொல்லுகிறாய்

---

13. பரமாம் பிரமம் பரமாகுந் தாமம்
பரமாம் பவித்திரநீ தானாய—திரமான
வான்பிறங்கு பூருடனாய மன்னுமுதற் றேவனாய்த்
தான்பிறவா தான்விபுவுந் தான்.

14. என்றுமறை நூன்முனிவ ரெல்லா மிசைக்கின்றார்
நன்றியமர் நாரதனா னல்லசித—னன்றிபுனை
தேவலனுஞ் சீரார் வியாதனுமுன் றேர்ந்தெனக்குக்
கோவலநீ யும்பணித்தாய் கூர்ந்து.

"**பரமாம் பிரமம்** — பரப₃ரஹ்மமாகவும், **பரமாகும் தாமம்** — பரஞ்சோதியாகவும், **பரமாம் பவித்திரம்** — பரம பாவனமாகவும், **நீதானாய** — நீயேயாய், **திரமான**—என்றுமுள்ள, **வான் பிறங்கு**—பரமபத₃த்தில் விளங்காநிற்கும், **பூருடனாய** —புருஷனாய், **மன்னு முதல் தேவனாய்**—நிலையான ஆதி₃தே₃வனாய், **தான் பிறவாதான்** — தான் (கர்மத்தால்) பிறவாதவனாய், **விபுவும் தான** — தானே ஸர்வவ்யாபியாகவும் இருக்கிறாய்" **என்று**—என்று, (முறையே) **மறைநூல்**— வேத₃ஶாஸ்த்ரமும், **முனிவரெல்லாம்** — முனிவரனைவரும், **இசைக்கின்றார்** — கூறுகின்றார்கள், **நன்றி அமர் நாரதன் தான்**—தே₃வரிஷியாகிற நன்மையையுடைய நாரத₃ப₄க₃வானும், **நல் அசிதன்**—நன்மைமிக்க அஸிதரும், **நன்றி புனை தேவலனும்** — நன்மையுடைய தே₃வலனும், **சீரார் வியாத**

னும—சிறபபுமிகக வியாஸரும, **முன இசைககினருர்**—முன னமே கூறியிருககினருாகள **கோவல!**—ஆயனே! **தோநது**—ஆராயநது, **கூாநது**—குறிககொணடு, **நீயும**—நீயும, **எனக்குப பணிததாய**—எனககு உரைததாய.

12*,13 முறகூறியபடி ஶ்ருதியினுல தேறிய அாதத₂ம ஸமருதீதிஹாஸ புராணரூபமான மஹரிஷி வசனஙகளாலும, வேத₃மபோலே இயலவான பரமாணமான-எலலாமறிநத கணணனின வசனததாலும ஸித₃தி₄ககிறது எனகிருன (ஸாவே ரிஷய) பரததவமும, தாழநத தததுவஙகளும பறறிய உணமையறிவையுடைய எலலா ரிஷிகளும உள ளதை உளளபடி அறிநது கூறும ஆபததமாகளான ரிஷிகள அனைவாக கும இதில கருததுவேறறுமையே இலலை எனறபடி (தவாம ஆஹு) "ஸாவம வாகயம ஸாவதா₄ாரணம" [எலலா வாகயஙகளும ஏகாரததை உளளடககியவை] எனகிற நியாயததினபடி — உனனையே பினவரும பெருமைகளையுடைய பரமபொருளாகக கூறுகிருாகள எனறு ஏகாரத தைக கூடடிப பொருளகொளளவேணடும. இததால பிரமன உருத திரன முதலாஞாககு இபபெருமைகள இல்லை எனறு உணாததப படுகிறது. அனறிககே, கணணஞக அவதரிதது எளிமையுடனிருககும இநநிலையிலும உனனையே இபபடிப பரதவம உடையவஞகக கூறுகிருா கள எனறும கொளளலாம எததகையவஞகக கூறுகிருாகள எனபதை முதல அரை ஶலோகம விளககுகிறது—(ஶாஶவதம புருஷம) நிதய புருஷஞகக கூறுகிருாகள 'ஶஶவத ப₄வ ஶாஶவத' [எபபோதும் இருப்பவன ஶாஶவதன] எனறு வயுதபததி (தி₃வயம புருஷம) பரமபத₃த்திலிருககும புருஷஞகக கூறுகிருாகள 'தி₃வி ப₄வ தி₃வய' [மேலான உலகததில இருபபவன தி₃வயன] எனறு வயுதபததி. (புருஷம்) "பராதபரம புரிஶயம் புருஷம ஈக்ஷதே" [ப்ரஶ்நோபநிஷத 5-5] [மேலானவாகளைக காடடிலும் மேலானவனும, ஹருத₃யததில வாழ்பவனுமான புருஷனைக காணகிருன] எனகிறபடியே ஹருத₃ய மாகிற புரததில வாழும புருஷஞகக கூறுகிருாகள (ஶாஶவதம தி₃வயம புருஷம) கணணஞயிருககும அவதாரநிலையில எனறுமிருப பவஞக இலலாவிடினும, பரமபத₃த்திலிருககும பரநிலையில எனறும இருப்பவன எனறு கருதது (ஆதி₃தே₃வம்) 'ஆதி₃ஶசாஸௌ தே₃வஶச ஆதி₃தே₃வ' எனகிற வயுதபததியாலே, ஜக₃தகாரணமாய, உலகைப் படைததளிததழிபபதை விளையாடடாகக கொணடவஞ யிருப்பவன எனறு கூறுகிருாகள. 'தி₃வு க்ரீடா₃' எனனும த₄ாதுவி

॥ भा ॥ ऋषयश्च सर्वे परावरतत्त्वयाथात्म्यविदस्त्वामेव शाश्वतं दिव्यं पुरुषमादिदेवमजं विभुमाहुः; तथैव देवर्षिर्नारदः असितो

லிருநது தோனறியதாலே 'தே3வ' ஶப3த3ம விளையாடுகிறவன என்று பொருளபடுகிறது 'கரீட3தோ பா3லகஸயேவ சேஷடாம தஸய நிஶாமய' [வி-பு 1 2 18] [விளையாடும சிறுவனுடையது போனற அவனுடைய ஜக3த்3வ்யாபாரத தொழிலைக காணபாய] "கரீடா3 ஹரேரித3ம ஸாவம" [ப4ார-ஶாநதி 206-58] [இவையெல லாம எமபெருமானுககு விளையாட்டுக் கருவிகள] "பா3ல கரீட3ந கைரிவ" [ப4ார-ஸப4ா 61-31] [குழநதை விளையாட்டுக கருவிகளைக கொணடு விளையாடுவதுபோல (எமபெருமான விளையாடுகிறான)] முதலான பிரமாணஙகள இஙகு அநுஸநதி4ககத தக்கவை "லோகவதது லீலாகைவலயம" [2-1 33] என்று ப்3ரஹமஸூத்ரத் திலும இவவிஷயம சொலலபபட்டது, இதனால பிரமன, உருத்திரன முதலான தே3வாகளும் பரமபுருஷனுககு விளையாட்டுக கருவிகளாக வும, அவனால படைககபபடுபவாகளாகவும் இருககிறாாகள என்று உணாததபபடுகிறது "நாராயணாத ப3ரஹமா ஜாயதே, நாராயணாத ருத3ரோ ஜாயதே' [நாராயணோபநிஷத] [நாராயணனிடமிருநது பிரமன பிறககிறான, நாராயணனிடமிருநது உருததிரன உணடா கிறான] "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத ந ப3ரஹமா நேஶாந" [மஹோபநிஷத 1-1] [நாராயணன ஒருவனே (பிரளய காலத்தில்) இருநதான. பிரமனுமிலலை, உருததிரனுமிலலை] "தஸமாசச தே3வா ப3ஹுதா4 ஸமபரஸூதாஸஸாத்4யா மநுஷயா பஶவோ வயாமஸி" [முண்ட3க 2-1-7] [அந்தப் பரமபுருஷனிட மிருநது பலவகைபபட்டவர்களாய, (அநதநத லோகஙகளில) அடையததககவாகளான தே3வாகளும, மனிதாகளும, விலஙகுகளும், பறவைகளும (தாவரம முதலானவையும) உணடாயின] முதலான உபநிஷததுககளிலும, "ஏதௌ த3வௌ விபு3த4ஶரேஷடௌ2 ப்ரஸாத3கரோத4ஜௌ ஸமருதௌ। தத3ாத3ாஶிதபநதா2நௌ ஸருஷடி ஸமஹாரகாரகௌ॥" [ப4ார. ஶாநதி 350-19] [நாராயணனுடைய அருளால உணடான பிரமனும, கோபததினால உணடான உருததிரனுமாகிய இரு தே3வர்தலைவர்களும அவனால காட்டபபட்ட வழியில முறையே படைததல தொழிலையும, அழிததல தொழிலையும செயகிறாாகள] "க இதி ப3ரஹமணோ நாம ஈஶோऽஹம ஸாவதே3ஹிநாம। ஆவாம தவாஙகே3 ஸமபூ4தௌ தஸமாத கேஶவநாமவாந॥" [ஹரிவமசம் ப4விஷ்யபர்வம 88-48] ['க' என்று பிரமனின பெயா. தே3ஹத

देवलो व्यासश्च। *ये च वेदविदो विप्रा ये चाध्यात्मविदो जनाः। ते वदन्ति महात्मानं कृष्णं धर्मं सनातनम्। पवित्राणां

தில பறறுள்ள அனைவர்ககும நான ஈசன நாஙகளிருவரும உனது அஙக₃ததிலிருநது பிறநதவாகள். ஆகையால நீ கேஶவன எனனும பெயரை உடையவனுகிருய] முதலான இதிஹாஸ புராண வாக யஙகளிலும காடடபபெறற காரணவாகயஙகளின பொருள ஆதி₃ தே₃வன எனனும இபபத₃ததால கூறபபடடதாயிறறு. (அஜம) காமததால ஏறபடட பிறபபிலலாதவனுகக கூறுகிருாகள. அனறிககே, ஸவரூபததில பிறபபு இறபபு முதலான விகாரமிலலாதவனுகக கூறு கிருர்கள எனறும கொளளலாம இததால (ஸவரூப) ஶோத₄க வாக யஙகளின பொருள உணர்ததபபடடதாயிறறு (விபு₄ம) "ஆகாஶவத ஸாவக₃தஶச நிதய" [ஆகாஶததைப்போலே எஙகுமிருப்பவனுகவும, எனறுமிருபபவனுகவும உளளவன பரமாதமா] எனறு சொலலபபடட ரீதியில வியாபிததிருபபவனுகவும, அனைததையும நியமிபபவனுகவும கூறுகிருாகள இததால அநதாயாமி ப₃ராஹமணம முதலானவறறில் முழஙகபபெறறவையாய, காரணதவம் முதலான முற்கூறிய கு₃ணஙக ளுககு அநுகு₃ணமான வயாப்தி முதலான கு₃ணஙகள உணாததப பெறறன ஆக, இநத ஶலோகாத்த₄ததில "ஏஷ ஸாவபூ₄தாநத ராதமா அபஹதபாபமா தி₃வயோ தே₃வ ஏகோ நாராயண "[ஸு₃பா₃ல7] [நாராயணனுகிற இவன ஒருவனே எலலாப பொருளகளுககும் அநதாயாமியாய, குறறமறறவனுய, பரமபத₃த்தில இருபபவன] எ ன னு ம உபநிஷத₃வாகயம உணாததபபடடதாயிற்று 'ரிஷய ஸாவே' எனறு 'எலலா ரிஷிகளும் இவவாதத₂ததைக கூறியிருக கிருாகள' எனறு பொதுவாகச சொனனபோதிலும, ஆபதாகளில தலைசிறநதவாகளாகையாலே சில மஹரிஷிகளைப் பெயரிடடு எடுததுக் காடடுகிருன மேலே—(தே₃வாஷி நாரத₃) தே₃வரிஷியான நாரத₃ா. தே₃வரிஷி எனறு விஶேஷிததமையாலே தே₃வஜாதியைச சோநத வராகையாலே ஸதவகு₃ணம மிககவா எனறும, ரிஷியாகையாலே உள ளதை உளளபடி அறிநது கூறுபவா எனறும் உணாததபபடுகிறது. அதிலும் "தே₃வாஷீணும ச நாரத₃ " [10-26] [தே₃வரிஷிகளுககுள நான நாரத₃ராயிருககிறேன] என்று கணணனே இஙகு அருளிச செயயபபோகும சிறபபையுடையவா இவர். (அஸித தே₃வல) அஸித மஹரிஷி, அவரது தநதையான தே₃வல மஹரிஷி ஆகியவாகளும் இவ்வர்த்த₂ததைக கூறியிருககிருாகள. (வயாஸ·) "ஸ ஹோவாச வயாஸ பாராஶாய " [தை-ஆர 1.9] [பராஶர புத்ரரான வியாஸ

हि गोविन्दः पवित्रं परमुच्यते। पुण्यानामपि पुण्योऽसौ मङ्गलानां च मङ्गलम्। त्रैलोक्यं पुण्डरीकाक्षो देवदेवस्सनातनः। आस्ते हरिर-

ஏனறோ சொனனூா] எனறு வேத₃ததாலும புகழப்பட்ட வியாஸரும இவவாதத₂ஙகளை க கூறியிருககிறாா. இபபடி எஙகு கூறியிருககிறார்கள் எனில பினவரும பிரமாணஙகளில கூறியிருககிறாாகள—1. "யே ச வேத₃விதே₃ா விபரா யே சாத்₄யாதமவிதே₃ா ஜநா । தே வத₃நதி மஹாதமாநம கருஷணம த₁ாமம ஸநாதநம ।।" [ப₄ார-வந 86 26] [வேத₃ததின பூாவப₄ாக₃ததை அறிநதவர்களும, வேத₃ாநதததின பொருளை உணாநதவாகளுமான அநதணர்கள் கண்ணனைப பரமாதமா-என்றும, பழமையான த₄ாமமாக (மோக்ஷஸாத₄னமாக) இருப்பவன எனறும கூறுகிறாாகள] எனனும ப₄ாரதவாகயததில "ஸ வா ஏஷ மஹாநஜ ஆதமா' [ப்₃ருஹ 6-4-22] [அத்தகைய இவனே பிறபபற்றவனான பரமாதமா] முதலான உபநிஷத்₃வாகயங்களில முழங்கபபடும பரமாத்மா கண்ணனே எனறு ஜ்ஞானிகள் அனைவரும் முடிவு கட்டியிருபபதாகக் கூறபபட்டது "யாக₃ம, த₃ானம முதலான த₄ாமஙகள தே₃ஶம, காலம முதலானவறறால் அளவுபட்ட ப₂லனையே அளிககக கூடியவை, தாம அநிதயமாகவும் இருபபவை கணணனேவெனில், நிதயமாய ஒபபறறதான மோக்ஷ ப₂லனையே அளிபபவன தானும நிதயனாயிருபபவன" எனனும காரணததாலே கணணன இங்கு ஸநாதனத₄ாமம எனறு கூறப்பட்டான. 2 "பவிதராணாம ஹி கோ₃ாவிநத₃ பவிதரம பரமுசயதே। புணயாநாமபி புண்யோऽஸௌ மஙக₃ளாநாம ச மஙக₃ளம।।" [ப₄ார வந 86 27] [பரிஶுத்₃த₄ப்படுத்தும் பாவனபபொருள்களில கோ₃ாவிநத₃ன மேலான பாவனமாகச சொலலப்படுகிறான உயர்க₃திககு அழைததுச செல்லும புணயஙகளில இவன மேலான புணயமாயிருபபவன். சிறபபைத தரும மஙக₃ளஙகளில் மேலான மங்க₃ளமாயிருபபவன்.] எனனும ஶலோகததில பாபங்களைபபோககிப பரிஶுத்₃த₄ப்படுததும பாவனபபொருளகள, உயாக₃திக்கு அழைததுச்செலலும் ஸாத₄னஙகள, தம ஸநநிதி₄யாலே சிறபபைததரும மஙக₃ளஙகள ஆகிய அனைததிலும தலைசிறநதவனாயிருபபவன கணணனே எனறு முழஙகப்பெற்றது. 3 "தரைலோகயம புணட₃ரீகாக்ஷ தே₃வதே₃வஸஸநாதந । ஆஸதே ஹரிரசிநத்யாதமா தததரைவ மது₄ஸூதே₃ந ।।" [ப₄ார வந 86-28] [மூவுலகததிறகும அநதர்யாமியாயிருபபவனாய, தாமரைககணணனாய, தே₃வதே₃வனாய, பழையவனாய, நினைகக வொணணாத ஸவரூபததையுடையவனாய, மது₄வை அழிததவனான

चिन्त्यात्मा तत्रैव मधुसूदनः ।। * एष नारायणः श्रीमान् क्षीरार्णवनिकेतनः। नागपर्यङ्कमुत्सृज्य ह्यागतो मधुरां पुरीम् ।। पुण्या द्वारवती तत्र यत्रास्ते मधुसूदनः। साक्षाद्देवः पुराणोऽसौ स हि धर्मस्सनातनः ।। (भा. व. (८६-२४ २८) तथा * यत्र नारायणो देवः परमात्मा सनातनः। तत्र कृत्स्नं

ஹரி அங்கேயே எழுந்தருளியிருக்கிருன்] என்னும் ஶ்லோகத்தில் ப₃த்₃த₄முகத் நித்யர்களாகிற மூவகையான சேதநவர்க்க₃த்திற்கும், பூ₄மி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்க₃ம் எனப்படும் மூவுலகுக்கும் அந்தர்யாமி யாய,அந்தராதி₃த்ய வித்₃யையில்''தஸ்ய யதா₂ கப்யாஸம் புண்ட₃ரீகம் ஏவமக்ஷிணீ'' [ச₂ாந் 1 6 7] [அப்பரமனுக்கு சூரியனுல் மலர்ந்ததாய, பருத்த தண்டையுடையதாய, ஆழ்முள்ள நீரில் முளேத்ததான தாமரைபோன்ற இருகண்கள் உள] என்று தாமரைக்கண்ணனுக்கச் சொல்லப்பட்ட பரமாத்மா கண்ணனே என்று உத₃கே₄ாஷிக்கப் பட்டது 4 ''ஏஷ நாராயண ஶ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந । நாக₂பர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக₃தோ மது₄ராம் புரீம் ।।'' [ப₄ார-வந 86-24] [பரமபத₃த்திலுள்ள இந்த ஶ்ரீமந்நாராயணனே பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவனுகி, அங்கு திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையை விட்டு, கண்ணனுய மது₄ராபுரியை அடைந்திருக்கிருன்] என்னும் ஶ்லோகத்தில், நாராயணுநுவாகத்தில் பரமாத்மாவான நாராயணன் என்று முழங்கப்பட்டவனுய, புருஷஸூக்தத்தில் ஶ்ரிய பதியாக உத₃கே₄ாஷிக்கப்பட்டவனுய, ''அம்ப₄ஸ்யபாரே'', ''யமந்தஸ ஸமுத்₃ரே''[தை-நா] என்று க்ஷீராப₃தி₄நாத₂னுக்கக் கூறப்பெற்றவனே கண்ணனுக அவதரித்தவன் என்று காட்டப்பட்டது. 5 ''புண்யா த₃வாரவதீ தத்ர யத்ராஸ்தே மது₄ஸூத₃ந: । ஸாக்ஷாத்₃தே₃வ: புராணோऽஸௌ ஸ ஹி த₄ர்மஸ் ஸநாதந ।।'' [ப₄ார-வந 86-25] [எங்கு மது₄ஸூத₃னன் எழுந்தருளியிருக்கிருனே, அதுவே புண்ய மான த₃வாரகையாகும். அவனே இயற்கையான தே₃வத்தன்மையை உடையவன். பழமையானவன் ஸநாதனமான த₄ர்மமாயிருப்பவன் அவனேயன்றே] என்னும் ஶ்லோகத்தில் பரமாத்மாவின் ஸங்கல்பத் தால் தே₃வத்தன்மையை அடைந்த பிரமன், உருத்திரன் முதலான வர்களேப் போலல்லாமல், கண்ணன் இயல்வான தே₃வத்தன்மையை உடையவன் என்று காட்டப்பட்டது. 6. ''யத்ர நாராயணே தே₃வ: பரமாத்மா ஸநாதந । தத்ர க்ருத்ஸ்நம் ஜக₃த்பார்த₂ தீர்தா₂ந்யாயத- நாநி ச ।। தத்புண்யம் தத்பரம் ப₃ர ஹ்ம தத்தீர்த₂ம் தத்தபோவநம் । தத்ர தே₃வர்ஷயஸ் ஸித்₃தா₄ ஸர்வே சைவ தபோத₄நா ।। ஆதி₃

जगत्पार्थ तीर्थान्यायतनानि च ॥ तत्पुण्यं तत्परं ब्रह्म तत्तीर्थं तत्तपोवनम्। . तत्र देवर्षयस्सिद्धास्सर्वे चैव तपोधनाः॥ आदिदेवो महायोगी यत्रास्ते मधुसूदनः। पुण्यानामपि तत्पुण्यं माभूत्ते संशयोऽत्र वै॥ (भा. व. ८८. २७-३१)/ * कृष्ण एव हि लोकानामुत्पत्तिरपि चाप्ययः। कृष्णस्य हि कृते भूतमिदं विश्व चराचरम्॥ (भा. स. ४१. २३) इति। तथा स्वयमेव ब्रवीषि च * भूमिरापोऽनलो वायुः खं मनो बुद्धिरेव च। अहकार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधा॥ (७. ४) इत्यादिना, * अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते (१०. ८) इत्यन्तेन॥ १२॥ १३॥

தே3வோ மஹாயோகீ3 யத்ராஸ்தே மது4ஸூத3ந: । புண்யாநாமபி தத்புண்யம் மாபூ4த்தே ஸம்ஶயோऽத்ர வை ||" [பா4ர-வந 88-27-31] [குந்தீபுத்ரனே! எந்த இடத்தில் பரமாத்மாவாய், பழையவனான நாராயணன் எனும் தே3வன் எழுந்தருளியிருக்கிறானோ, அவ்விடத்தி லேயே எல்லா உலகங்களும், தீர்த்த2ங்களும், கோயில்களும் உள்ளன. அவ்விடமே புண்யஸ்த2லமாகவும், மிக்க பெருமைபெற்றதாகவும், பாவனமான தீர்த்த2மாகவும், தபோவனமாகவும் உள்ளது . அவ் விடத்திலேயே தே3வரிஷிகளும், ஸித்3த4ர்களும், எல்லாத் தபஸ்வி களும் எழுந்தருளியிருக்கிறார்கள் ஆதி3தே3வனாய், மஹாயோகி3 யான மது4ஸூத3னன் எவ்விடம் எழுந்தருளியிருக்கிறானோ அதுவே புண்யஸ்த2லங்களுக்குள் தலைசிறந்த புண்யஸ்த2லமாகும் உனக்கு இதில் ஐயம் வேண்டா.] என்னும் ஶ்லோகங்களில் கண்ணன் எழுந் தருளியிருக்கும் இடமும் மிகச் சிறப்புற்றது என்று காட்டப்பட்டது.

7 கருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாம் உத்பத்திரபி சாப்யய: | க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூ4தமித3ம் விஶ்வம் சராசரம் || ' [பார ஸப4ா 41-23] [கண்ணனே உலகங்களுக்கு ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி2தி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்பவன் சராசரங்கள் அடங்கிய இவ்வுலகம் முழுவதும் கண்ண னுக்காகவே ஏற்பட்டது] என்னும் ஶ்லோகத்தில் ஸகல ஜக3த்காரண னாய், ஸர்வஶேஷியாயிருப்பவன் கண்ணனே என்று காட்டப்பட்டது. (ஸ்வயம் சைவ ப3ரவீஷி மே) முற்கூறியபடி வேத3ங்களும் ரிஷிகளும் கூறும் உன் பெருமைகளை—இயல்பாகவே எல்லாமறிந்தவனாய், பிரமன் முதலான அனைவரையும் படைத்த நீயே எனக்குச் சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்துள்ளாய் "பூ4மிராப" [கீ3தை 7-4]

/ இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள ஆகரங்கள் கும்ப்கோணம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணாசார்யா நாகரப் பதிப்பின்படி க3ரந்த2ப் பதிப்பில் அத்4யாயங்கள் வேறுபடுகின்றன. சில ஶ்லோகங்கள் இல்லை

सर्वमेतदृतं मन्ये यन्मां वदसि केशव!।
न हि ते भगवन्! व्यक्तिं विदुर्देवा न दानवाः॥ १४॥

14. ஸர்வமேதத்₃ருதம் மந்யே யநமாம் வத₃ஸி கேஶவ! ।
நஹி தே ப₄க₃வந்' வயக்திம் விது₃ர்தே₃வா ந த₃ாநவா ॥

கேஶவ—கேஶவனே ! **மாம்** — என்னைக்குறித்து, **யத வத₃ஸி**—யாதொரு உனது ஐஶ்வர்யத்தையும், கல்யாண கு₃ணங்களையும் கூறுகிருயோ, **ஸர்வம் ஏதத்**—அந்த இவ வனைத்தும், **ருதம் மநயே** — உண்மை என்றே நினைக கிறேன். (ஆகையால்) **ப₄க₃வந**—ஜ்ஞாநம், ஶக்தி முதலிய கு₃ணங்களை உடையவனே! **தே வயக்திம**—உன்னைப்பற்றிச சொல்லக்கூட, **தே₃வா** —தே₃வர்கள், **ந ஹி விது₃.**—அறிய மாட்டார்களன்றே, **த₃ாநவா** — அஸுரராக்ஷஸர்களும், **ந ஹி விது₃** —அறியமாட்டார்களன்றே

---

15. என்னை நீ நோக்கி யியம்பியருள் கின்றனமை
தன்னைநான மெய்யாத தகவறிவன—முன்னையாம்
வானவர்க டானவர்கண் மாயவனே! நின்ருேற்றந்
தானறியா ரெப்படியுந தான.

நீ என்னை நோக்கி — நீ என்னைக்குறித்து **இயம்பியருள்கின்றனமை தன்னை**-சொல்லும் உனது பெருமைகளை, **நான் மெய்யா தகவு அறிவன்**—நான மெய்யான பெருமைகளே என அறிவேன், **மாயவனே!**—ஆச்சரியமான ஞானம் சக்தி முதலானவற்றை உடையவனே! **முன்னையாம்** — ஆதிகாலத்திலிருந்து வாழும், **வானவர்கள்** - தே₃வர்களும், **தானவர்கள்**—அஸுரராக்ஷஸர்களும், **எப்படியுநதான**—எந்த வகையிலும், **நின் தோற்றம்தான் அறியார்**-உன்னைப்பற்றிச சொல்லவும் அறியார்கள்

என்று தொடங்கி "அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரப₄வ" [10-8] என்பதீருக கீ₃தையில் கண்ணனே தனது ஸர்வஶேஷித்வம், ஸர்வகாரணத்வம், ஸர்வஶரீரித்வம் முதலானவற்றைக் கூறினனன்ருே. ஆக, இவ்விரண்டு ஶ்லோகங்களாலும் — வேத₃ங்களாலும், ரிஷிகளாலும், கண்ணன் தன்னுலும் கண்ணனே பரமபொருள் என்று நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது என்று அர்ஜுனனுல நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. 12*,13.

॥ भा ॥ अतस्सर्वमेतद्यथावस्थितवस्तुकथनं मन्ये, न प्रशंसाद्यभिप्रायम्; यन्मां प्रत्यनन्यसाधारणमनवधिकातिशयं स्वाभाविकं तवैश्वर्यं

---

14 அபௌருஷேயமாய, எககுறறமும அற்ற வேத₃ஙகளாலும், பரமாபதாகளான மஹரிஷிகளாலும, இயறகையிலேயே எலலாம் அறிநதவனை உனனுலும சொலலபபடடதாகையால உன பெருமை உணமையானதே என்றும, இதை வெளிப்படுததுவது எவராலும இயலாது எனறும சொலலுகிருன அர்ஜுனன (ஸாவமேதத ருதம் மநயே) இதுவரையில் நீ சொனன உனது கலயாணகு₃ணப் பெருமையும, ஐஸ்வாயப் பெருமையும் உள்ளதை உள்ளபடி சொலலு வதேயொழிய, புகழுக்காகச சொல்லுவதோ ஒரு கார்யாதத₂மாகச சொலலுவதோ அலல எனறு உறுதியாக அறிகிறேன. "அநயதரா-தத₃கு₃ணேகதிா ப₄க₃வதி ந தது₃தகாஷசௌாயை. பரேஷாம ஸதுதயதவாத" [ர-ஸத 1-19] [எமபெருமான் தவிர்நத மறறவாகள் விஷயத்தில அவாகளுககிலலாத கு₃ணஙகளைச சொலலிப் புகழவதே துதியாகும் எமபெருமான விஷயததில் அப்படியனறு. எமபெருமா னுடைய பெருமையைத் திருடியனறே மற்றவர்களைத் துதிககவேண்டி யிருககிறது] எனறு ப₄டடா அருளிசசெயதது இஙகு அநுஸநதி₄க கததககது. (யநமாம வத₃ஸி) "ஶிஷயஸதேΣஹம ஶாதி₄ மாம தவாம பரபநநம" [கீ₃தை 2-7] [நான உனககு ஶிஷயனுகிறேன உனனை ஶரணமடைநத எனககு உபதே₃ஶிபபாயாக.] எனகிற படியே, உனனைச சரணமடைந்த எனக்குச சொலலுவதாகையால இதில் அணுவளவும மிகையாயிருக்க இடமில்லை எனறு கருதது. (யத வத₃ஸி) வேறெவாக்கும் உரித்தாயிராததாய், எலலையறற பெருமையையுடையதாய், இயலவானதான உனது செல்வத்தையும், கணககறற கல்யாணகு₃ணஙகளையும் நீயே எனக்கு உபதே₃ஶிப்ப தால இது உணமையெனபதில ஐயமிலலை எனறு கருத்து. இவ வணணமாக, செலவத்திலும கல்யாணகு₃ணஙகளிலும இவனை ஒத தாரும மிககாரும இலலாமையாலும, இவனுடைய செல்வமும் கு₃ணங களும இயல்வானவையாகையால, வேறெவராலும உணடானவை யலலாமையாலும, சிறந்த ஜ்ஞானஶகதிகளையுடைய தே₃வாஸுரர்க ளும இவனைப்பறறிப பேசவும அறியார்கள் எனகிருன ஶலோகததின எஞசிய பகுதியாலே — (கேஶவ!) "க இதி ப₃ரஹமணோ நாம ஈஶோΣஹம ஸாவதே₃ஹிநாம। ஆவாம தவாஙகே₃ ஸமபூ₄தௌ தஸமாத கேஶவநாமவாந॥" [ஹரிவமசம ப₄விஷயபாவம 88-48]

कल्याणगुणानन्त्यं च वदसि। अतो भगवन्—निरतिशयज्ञानशक्तिबलै-

['க' என்பது பிரமனின் பெயர். தே₃ஹத்தில் பற்றுடைய அவனாகவும் ஶிவனாகிற நான் ஈஶனாவேன் நாங்களிருவரும் உனது அங்க₃த்திலிருந்து உண்டானவர்கள் ஆகையால் நீ கேஶவன் எனும் பெயரை உடையவனாகிறாய்] என்கிறபடியே உன்னிடமிருந்து உண்டானவர்கள் உனது பெருமையை அறியமுடியாது என்று கருத்து "நான்முகன் செஞ்சடையான் என்றிவர்கள், எம்பெருமான் தன்மையை யார் அறிகிற்பார்" [திருவாய் 8-3-9] என்றார் நம்மாழ்வார். (ப₄க₃வந்!) "ஜ்ஞாந ஶக்திப₃லைஶ்வர்ய வீர்ய தேஜாம்ஸ்யஶேஷத: । ப₄க₃வச்ச₂ப்₃த₃வாச்யாநி விநா ஹேயைர் கு₃ணாதி₃பி₄ ॥" [வி பு 6-5-79] [ஜ்ஞானம், ஶக்தி, ப₃லம், ஐஶ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் எனும் ஆறு கு₃ணங்களுக்கும் கொள்கலம் என்னும் பொருளும், தாழ்ந்த கு₃ணங்கள் எதுவும் இல்லை என்னும் அர்த்த₂மும் 'ப₄க₃வான்' என்னும் ஶப்₃த₃த்திற்குப் பொருளாகும்] என்கிறபடியே தாழ்வுகள் எதுவுமில்லாமல், எல்லையற்ற ஜ்ஞானம், ஶக்தி, ப₃லம், ஐஶ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் எனும் கு₃ணங்களுக்குக் கொள்கலமான உன்னை, அஜ்ஞானம் அஶக்தி முதலானவற்றையுடைய தே₃வத₃ானவர்கள் அறிய முடியுமோ? என்று கருத்து. (தே வ்யக்திம் ந ஹி விது₃) உன்னைச் சொல்லவும் அறியார்களன்றோ "கிமாத்மிகைஷா ப₄க₃வதோ வ்யக்தி? யதா₃த்மகோ ப₄க₃வாந், கிமாத்மகோ ப₄க₃வாந்? ஜ்ஞாநாத்மகோ ப₄க₃வாந்" [ரஹஸ்யாம்நாய ப₃்ராஹ்மணம்] [ப₄க₃வானுடைய இத்திருமேனி எதனாலானது? ப₄க₃வான் எதனாலானவனோ அதனாலானது ப₄க₃வான் எதனாலானவன்? ப₄க₃வான் ஜ்ஞானத்தாலானவன்] முதலானவிடங்களில் 'வ்யக்தி' ஶப₃்த₃ம் திருமேனியைக் குறிப்பதைக் காண்கிறோம். இப்ரகரணத்தில் திருமேனியைப் பற்றிப் பேச்சு இல்லாமையாலும், மேலே அர்ஜுனன் திருமேனியைப் பற்றிக் கேளாமையாலும் இங்கு வ்யக்தி ஶப₃்த₃த்துக்குத் திருமேனியைப் பொருளாகக் கொள்வது பொருந்தாது. ஆகையால், மேலே 'வக்தும் அர்ஹஸ்யஶேஷேண' [16] [உனது விபூ₄திகளனைத்தையும் நீயே சொல்லவேண்டும்] என்று அர்ஜுனன் கேட்கப் போவதையொட்டி "மற்றவர்கள் உன்னைப்பற்றிச் சொல்லவும் அறியார்கள் அவர்கள் உன்னை நேரே கண்டு வெளிப்படுத்துவது எப்படி இயலும்?" என்னும் பொருளே இங்கு தேவையானதாகையால், வ்யக்தி ஶப₃்த₃த்துக்கு 'வ்யஞ்ஜன ப்ரகாரம்' (வெளிப்படுத்தும் முறை) என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. "அக்ஷரக்ஷரயோர் வ்யக்திம் இச்சா₂மயரிந்த₃ம! உபலப்₃தும்"

श्वर्यवीर्यतेजसां निधे, ते व्यक्ति—व्यञ्जनप्रकारम्, नहि परिमितज्ञाना देवा दानवाश्च विदुः॥ १४॥

स्वयमेवात्मनाऽऽत्मानं वेत्थ त्वं पुरुषोत्तम!।
भूतभावन! भूतेश! देवदेव! जगत्पते!॥ १५॥

15.ஸ்வயமேவாதமநாऽऽதமாநம வேதத₂ தவம் புருஷோததம'।
பூ₄தப₄ாவந! பூ₄தேஶ' தே₃வதே₃வ! ஜக₃தபதே!॥

புருஷோததம ! — புருஷோததமனே ! **பூ₄தப₄ாவந!**— எலலாப பொருளகளேயும உணடாககினவனே! **பூ₄தேஶ!**— எலலாப பொருளகளேயும நியமிபபவனே! **தே₃வதே₃வ'**— தே₃வாகளுககும தே₃வனுயிருபபவனே ! **ஜக₃தபதே !**— லோகஸவாமியே ! **தவம**—நீ, **ஸவயமேவ ஆதமநா**— உனது ஜஞானததாலேயே, **ஆதமாநம** — உனனே, **வேதத₂**—அறிகிருய.

16, பூதஙகட காதியாயப பூதங்க ளுயகளுய்
மீதேவ தேவனுய மிக்குலகி—ளுதா
புருடோதத மாவுன்னே நீயேநின புததி
தெருடோறற லுறறிருததி தீாநது.

[ப₄ார-மோக்ஷ 308-2] [எதிரிகளே அழிப்பவனே! அக்ஷரம, க்ஷரம ஆகியவறறை வெளிபபடுத்தும முறையை அறிய விருமபுகிறேன] எனறு வயகதி ஶப₃த₃ம வயஞஜனபரகாரம எனனும் பொருளில வழஙகபபடடதனறே (தே வயகதிம தே₃வா ந ஹி விது₃, த₃ாநவா ந ஹி விது₃') அளவுபடட அறிவையுடைய தே₃வாகளோடு, அறிவிறகுறைநத அஸுரராக்ஷஸாகளோடு வாசியற எவருமே உனனேபபறறிப பேசவும அறியாாகள. அஸுரராக்ஷஸாகளேக காடடிலும தே₃வாகள் அறிவில மிககவாகளாயினும, எலலேயறற பெருமையை உடைய உனது பெருமையைப பேச இயலாமையில இருவரும ஒததவாகளே எனறு கருதது 'ஹி' ஶப₃த₃ம் அளவு படட அறிவையுடைய இவாகளால் எமபெருமானது பெருமையைப பேச இயலாது எனபது ஸகல ப்ரமாணபரஸித்₃த₄ம எனறு காடடுகிறது 14.

॥ भा ॥ हे पुरुषोत्तम!, आत्मना आत्मानम्—त्वां स्वयमेव—स्वेनैव ज्ञानेन वेत्थ । भूतभावन—सर्वेषां भूतानामुत्पादयितः! भूतेश—

பூதங்கட்கு—எல்லாப் பொருள்களுக்கும், **ஆதியாய**—காரணனாய, **பூதங்கள் நாயகனாய**—எல்லாப் பொருள்களை யும் நியமிப்பவனாய, **மீதேவ தேவனாய**—பெரிய தே₃வர்க ளுக்கும் தே₃வனாய, **மிக்கு**—சிறப்புற்று, **உலகின் நாதா'**—உலகத்துக்கு ஸ்வாமியாயிருப்பவனே! **புருடோத்தமா '**—புருஷோத்தமனே! **உன்னை**—உன்னை, **நீயே தீர்ந்து நின் புத்தி தெருள் தோற்றல் உற்றிருத்தி**—நீயே உனது தெளிந்த அறிவாலேயே பரிபூர்ணமாக அறிகிறாய.

---

15 சென்ற ஶ்லோகத்தில் தே₃வர்கள் முதலான எவருமே எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பேசவும் முடியாது என்று கூறப் பட்டது இந்த ஶ்லோகத்தில் ப₄க₃வான் ஒருவனே தன் பெருமையைப் பேசமுடியும் என்று கூறுகிறான் (புருஷோத்தம!) உலகிலுள்ள ப₃த்₃த₄ முக்த நித்யர்களாகிற மூவகைப் புருஷர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவனே ' இந்தப் புருஷோத்தம ஶப்₃த₃ம் கீ₃தையில் 15 வது அத்தியாயம் 16, 17, 18-வது ஶ்லோகங்களில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது **"ஹரி யதை₃க புருஷோத்தம ஸ்ம்ருத "** [ரகு₄வம்சம் 3-49] [எப்படி ஹரி ஒருவனே புருஷோத்தமன் எனப்படுகிறானோ] என்று ஶிவப₄க்தனான காளித₃ாஸனாலும் இது ப₄க₃வந்நாமமாக முழங்கப்பட்டது குறிக் கொள்ளத்தக்கது. (ஆத்மநா ஆத்மாநம் த்வம் ஸ்வயமேவ வேத்த₂) வேறு எவருடைய உதவியும் இல்லாமல் உன்னை உனது ஜ்ஞானத்தி னாலேயே நீ அறிகிறாய **'த்வமேவ த்வாம் வேத்த₂ யோ஽ஸி ஸோ஽ஸி"** [காட₂க1-3-1] [நீ அளவிறந்தவனாயிருக்கிறாய என்னும் பெருமையோடு கூடிய உன்னை நீயே அறிவாய] என்று வேத₃ம் ஓதியது இவன் விஷயமானதே என்று காட்டப்படுகிறது (ஆத்மநா) வேறொருவரது உதவியில்லாமல் உன்னை நீ அறிகிறாய என்று கருத்து **"மத்த ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநம்"** [கீ₃தை 15-15] [என்னிடமிருந்தே நினைவு, அறிவு முதலானவை உண்டாகின்றன] என்று மற்றவர்களுக்கு உன்னிடமிருந்து அறிவு உண்டாவதுபோல் உனது அறிவு மற்ற வர்களிடமிருந்து உண்டானதல்ல என்று கருத்து (ஆத்மாநம்) உன்னை (ஸ்வயமேவ வேத்த₂) உனது அறிவினாலேயே அறி கிறாய. இது ' ஸ்வயமேவ ' என்பதன் தாத்பர்யார்த்த₂ம். அன் றிக்கே, ' ஆத்மநா ' என்னும் பத₃ம் ' உனது அறிவினால ' என்று

सर्वेषां भूतानां नियन्तः!, देवदेव—दैवतानामपि परमदैवत!, यथा मनुष्यमृगपक्षिसरीसृपादीन् सौन्दर्यसौशील्यादिकल्याणगुणगणैर्दैवतानि

காட்டுவதாகவும் கொள்ளலாம் "ஆத்மா ஜீவே த்4ருதௌ தே3ஹே ஸ்வபா4வே பரமாத்மநி। யத்நே(அ)ர்கே(அ)க்3நௌ மதௌ வாதே" [வைஜயந்தீ-த்3வ்யக்ஷரகாண்ட3ம் 1-6] [ஆத்மா என்னும் பத3ம் ஜீவனிடமும், தை4ர்யத்திலும், தே3ஹத்திலும், ஸ்வபா4வத்திலும், பரமாத்மாவினிடத்திலும், யத்னத்திலும், ஸூர்யனிடத்திலும், அக்3நியிடத்திலும், பு3த்3தி4யிலும், காற்றினிடத்திலும் வழங்கப்படுகிறது] என்று நிக4ண்டுவிலே ஆத்3மஶப்3த3த்திற்கு அறிவு என்னும் பொருளும் வழங்கப்படுகிறதன்றோ. இனி, உத்தரார்த்த4த்தாலே 'புருஷோத்தம' என்னும் திருநாமத்தின் பொருளை வலியுறுத்தும் பெருமைகளைக் காட்டும் நாமங்களாலே கண்ணனை அர்ஜுனன் அழைக்கிறான். (பூ4தப4ாவந!) "பூ4தாநி ப4வந்தி அஸ்மாத்3 இதி பூ4தப4ாவந:" [எல்லாப் பொருள்களும் இவனிடமிருந்து உண்டாகை யாலே இவன் பூ4தப4ாவனன் எனப்படுகிறான்] என்னும் வ்யுத்பத்தி யாலே, எல்லாப் பொருள்களையும் உண்டாக்கினவனே! என்று பொருள்படுகிறது ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாதாகையாலே 'ப4ாவந' ஶப்3த3த்திற்கு 'சிந்தை' முதலான பொருள்களைக் கொள்ளத்தக்கவையன்று. (பூ4தேஶ!) எல்லாப் பொருள்களையும் நியமிப்பவனே! (தே3வதே3வ!) தே3வர்களுக்கும் மேலான தே3வனாயிருப்பவனே! "தம் தை3வதாநாம் பரமம் ச தை3வதம்" [ஶ்வே6-7] [தே3வர்களுக்கும் மேலான தே3வனை அவனை] என்று உபநிஷத் ஓதிற்றன்றோ. மனிதர்கள், விலங்குகள், பறவைகள், ஊர்வனவாகிய பாம்பு முதலியவை ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் அழகு முதலான தே3ஹகு3ணங்களிலும், நீர்மை எளிமை முதலான ஆத்மகு3ணங்களிலும் எப்படி தே3வர்கள் சிறந்து விளங்குகிறார்களோ, அப்படியே அந்தந்த கு3ணங்களில் எல்லா தே3வதைகளைக் காட்டிலும் சிறந்து விளங்குமவன் இவனே என்று கருத்து. இதையே நம்மாழ்வாரும் "மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்கும் தேவாவோ" [திருவாய் 8 1-5] என்று அருளிச்செய்தார் தே3வர்களுக்கும் புழுக்களுக்கும் எவ்வளவு வாசி உண்டோ அவ்வளவு வாசி பரமாத்மா வுக்கும் தே3வர்களுக்கும் உண்டு என்று கருத்து "கீடா: ஸமஸ்தா: ஸுரா த்3ருஷ்டே யத்ர" [முகுந்த3மாலை 19] [எவனைக் காணும்போது எல்லா தே3வர்களும் புழுக்களை ஒத்தவர்களோ] என்று சொல்லப் பட்டதன்றோ (ஜக3த்பதே!) லோகஸ்வாமியே! 'பூ4தேஶ' 'ஜக3த் பதே' எனும் பத3ங்களுக்குப் புனருக்தி ஏற்படாமைக்காக அவை முறையே உலகை நியமிப்பவன், உலகத்திற்கு ஸ்வாமி என்று

अतीत्य वर्तन्ते, तथा तानि सर्वाणि दैवतान्यपि तैस्तैर्गुणैरतीत्य वर्तमान!, जगत्पते—जगत्स्वामिन् ! ॥ १५ ॥

वक्तुमर्हस्यशेषेण दिव्या ह्यात्मविभूतयः ।
याभिर्विभूतिभिर्लोकानिमांस्त्वं व्याप्य तिष्ठसि ॥

**16. வக்துமர்ஹஸ்யஶேஷேண தி₃வ்யா ஹ்யாத்மவிபூ₄தய: ।
யாபி₄ர்விபூ₄திபி₄ர்லோகாநிமாம்ஸ்த்வம் வ்யாப்ய
திஷ்ட₂ஸி ॥**

யாபி₄: விபூ₄திபி₄:—எந்த நியமன விஶேஷங்களோடு கூடியவனாய், **இமாந் லோகாந்**—இந்த உலகங்களை, **த்வம்**—நீ, **வ்யாப்ய திஷ்ட₂ஸி**—வியாபித்து விளங்குகிறாயோ, **தி₃வ்யா: ஆத்மவிபூ₄தய (யா:)**—எந்த அற்புதமான நியமனவிஶேஷங்கள் உனக்கே உரியவையோ, **(தா:)**—அவைகளை, **அஶேஷேண வக்தும் அர்ஹஸி ஹி**—ஒன்றொழியாமல் நீயே வெளிப்படுத்தவேணும்.

**17. எந்த விபூதிகளா லிவ்வுலகெங் கும்பரந்தே
பந்தமுற நிற்கின்ற பண்பினை நீ—யந்தவகை
திவ்வியமா கச்சோ விபூதிகளைத் தீர்ந்ததனைத்துஞ்
செவ்வியுட னேயெனக்குச் செப்பு.**

பொருள்கொள்ளப்பட்டது 'பதி' ஶப்₃த₃ம் 'ரக்ஷகன்' என்று காட்டுமானாலும் 'ஸ்வாமி' என்னும் பொருளில் ரூடி₄யை (பிரஸித்₃தி₄யை) உடையது "பூ₄தப₄ாவந பூ₄தேஶ தே₃வதே₃வ ஜக₃த்பதே" என்னும் நாலு சொற்களும் '**ஸ காரணம் கரணாதி₄பாதி₄ப**' [ஶ்வே 6 8] [அந்த ஜக₃த்காரணனே இந்த்₃ரியங்களுக்கு அதி₄பதியான ஜீவனுக்கு அதி₄பதி] "**தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம் தம் தை₃வதானாம் பரமம் ச தை₃வதம்। பதிம் பதீநாம் பரமம் பரஸ்தாத் வித₃ாம தே₃வம் பு₄வநேஶமீட்₃யம் ॥**" [ஶ்வே 6 7] [ஈஶ்வரர்களுக்கெல்லாம் மேலான மஹேஶ்வரனும், தே₃வதைகளுக்கெல்லாம் மேலான தே₃வனும், ஸ்வாமிகளுக்கெல்லாம் மேலான ஸ்வாமியும், தனக்கு மேலில்லாதவனும், லோகநியந்தாவும், துதிக்கத்தக்கவனும், ப்ரக்ருதி மண்ட₃லத்திற்கு அப்பாற்பட்டவனுமான தே₃வனை அறியக்கடவோம்.] என்று ஶ்வேதாஶ்வதர உபநிஷத்தில் காட்டப்பட்ட நாலு பெருமைகளும் கண்ணனுக்கே உரியவை என்று விளக்குகின்றன. ஆக, இவ்விரண்டு ஶ்லோகங்களாலும் எவராலும் கண்ணனின் பெருமையை அறியமுடியாது என்றும், புருஷோத்தமனான கண்ணன் தன்னாலேயே தன் பெருமையை அறியமுடியும் என்றும் காட்டப்பட்டதாயிற்று. 15.

॥ भा ॥ दिव्याः त्वदसाधारण्यो विभूतयो याः, तास्त्वमेवाशेषेण वक्तुमर्हसि—त्वमेव व्यञ्जयेत्यर्थः। याभिरनन्ताभिर्विभूतिभिः—

எந்த விபூதிகளால்—எந்த நியமன விசேஷங்களால், **இவ்வுலகெங்கும் பரந்தே** — இவ்வுலகெங்கும் வியாபித்து, **பந்தம் உற நிற்கின்ற பண்பினை நீ**—இவ்வுலகோடு உனக்குள்ள உறவு தோற்றும்படி நிற்கும் தன்மையுடையவனாய் நீ விளங்குகிறாயோ. **அந்த வகை**—அத்தகைய பெருமையை உடையவையாய, **திவ்வியமாகச் சேர் விபூதிகளை அனைத்தும்** — அற்புதமாயிருக்கும் நியமனவிசேஷங்களனைத்தையும், **தீர்ந்து செவ்வியுடனே எனக்குச் செப்பு**—உறுதியுடன் நன்றாக எனக்குச் சொல்லுவாயாக

16. *நீ உலகனைத்தையும் வியாபித்து நிற்பதற்கு உறுப்பான அற்புதமான உனது நியமன விசேஷங்களனைத்தையும் எனக்குச் சொல்லுவாய் என்கிறான்.* (தி₃வ்யா யா ஆத்மவிபூ₄தய) அற்புதமானவையாய் உனக்கே உரியவையான எந்த நியமனவிசேஷங்கள் உள்ளனவோ. (தா அசேஷேண வக்தும் அர்ஹஸி ஹி) அவைகளை ஒன்றொழியாமல் ஸர்வஜ்ஞனான நீயே சொல்லவேணும் 'ஆத்மவிபூ₄தய' என்பது முதல்வேற்றுமையாயிருக்கையாலே 'யா' 'தா' என்னும் பத₃ங்களை வருவித்துக்கொண்டு பொருளுரைக்கப்பட்டது. அன்றிக்கே, (ஆத்மவிபூ₄தய. தி₃வ்யா ஹி) உனது நியமன விசேஷங்கள் அற்புதமானவையன்றோ ஆகையால் அவை அவசியம் சொல்லத்தக்கவை. அதனால் நீ அவற்றை ஒன்றொழியாமல் சொல்ல வேணும் என்று வாக்யபே₄த₃ம் செய்தும் பொருள்கொள்ளலாம். (வக்தும் அர்ஹஸி) நீயே வெளிப்படுத்தவேணும். எவ்வரனாயிருந்த போதிலும் முழுவதும் உன்னால் சொல்லுவதற்கும், என்னால் கேட்பதற்கும் இயலாதாகையால், வார்த்தைகளாலும் உன் அருளாலும் நான் அறியலாம்படி நீ எனக்குக் காட்டவேணும் என்று கருத்து. (யாபி₄: விபூ₄திபி₄) எந்த அளவற்ற நியமனவிசேஷங்களோடு கூடியவனாய் 'விபூ₄தய' 'விபூ₄திபி₄' என்னும் பன்மையாலும், 'அசேஷேண' என்னும் பத₃த்தினாலும் இவனுடைய நியமன விசேஷங்கள் அளவற்றவை என்று உணர்த்தப்படுகிறது "நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே" [19] என்று அடுத்தபடி தனது விபூ₄திகளுக்கு எல்லையில்லை என்று இவனே கூறப்போகிறானன்றோ. (விபூ₄திபி₄) நியமன விசேஷங்களாலே ஏழாவது ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் (பக்கம் 594, 595) விபூ₄திசப₃த₃ம் நியமனத்தைக் காட்டும் என நிரூபிக்கப்பட்டது. மேல் ச்லோகங்களிற்

यैर्नियमनविशेषैर्युक्तः इमान् लोकांस्त्वं नियन्तृत्वेन व्याप्य तिष्ठसि ॥ १६ ॥

போலே விபூ₄திகளைக் குறிக்கும் பத₃ங்களோடு ப₄க₃வானுடைய திருநாமங்களை ஒரே வேற்றுமையில் படி₂க்காததால், அங்கு போலே இங்கு நியமிக்கப்படும் பொருள்களை விபூ₄திஶப்₃த₃ம் குறிக்க இடமில்லை. நியமிக்கப்படும் பொருள்கள் பலவற்றை அறிய வேண்டும் எனும் ஆசை அர்ஜுனனுக்கு மிக்கிருப்பதால், இங்கு விபூ₄திஶப₃த₃த்திற்கு நியமன விஶேஷம் (நியமனமிகுதி) என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது (யாபி₄ர் விபூ₄திபி₄) எந்த நியமன விஶேஷங்களோடு கூடியவனாய். உபகரணங்களை எதிர்பாராமல் அனைத்தையும் வியாபிப்பவனாக எம்பெருமான் இருக்கையாலே, இங்கு 'விபூ₄திபி₄' என்றவிடத்தில் மூன்றாவது வேற்றுமைக்குக் கரணம் முதலான பொருள்கள் பொருந்தமாட்டா, ஆகையால், "இத்த₂ம் பூ₄த லக்ஷணே த்ருதீயா" [இதனுடன் கூடியது என்னும் பொருளில் மூன்றாவது வேற்றுமை வழங்கத்தக்கது] எனும் இலக்கண வழக்கையொட்டி, "நியமன விஶேஷங்களோடு கூடியவனாய்" என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது (யாபி₄ர் விபூ₄திபி₄ த்வம் இமாந் லோகாந் வ்யாப்ய திஷ்ட₂ஸி) எந்த நியமன விஶேஷங்களோடு கூடியவனாய் இவ்வுலகங்கள் அனைத்தையும் நீ வியாபித்து விளங்குகிறாயோ, இங்கு விபூ₄திஶப₃த₃த்திற்கு 'நியமிக்கப்படும் பொருள்கள்' என்று பொருள்கொள்ளப் பார்த்தால், அரசமரம் முதலான அப்பொருள்கள் எம்பெருமான் வியாபித்திருப்பதற்கு உறுப்பானவையல்லவாகையால் பொருந்தாது. அரசமரம் முதலானவற்றோடு கூடிய எம்பெருமான் பொருள்களை வியாபிக்கிறான் என்றும் கூறமுடியாது. அரசமரம் முதலான நியாமயப் பொருள்கள் விஷயத்தில் "இத்த₂ம் பூ₄த லக்ஷணே த்ருதீயா" எனும் இலக்கண வழக்கும் ஓடாது, அப்படிப் பொருள்கொள்வதில் பயனில்லையன்றோ "நியமனவிஶேஷங்களோடு கூடியவனாய் எம்பெருமான் அனைத்தையும் வியாபிக்கிறான்" எனக்கூறுவதில், "ஆகாஶம் முதலானவற்றைப் போன்ற வெறும் வியாப்தியன்று இது, நியமிப்பதற்காக ஏற்பட்ட வியாப்தியே இது" எனும் விஶேஷார்த்த₂ம் ஸித்₃தி₄க்கையாகிற பெரும்பயன் உள்ளது. "அந்த ப்ரவிஷ்ட ஶாஸ்தா ஜநாநாம்" [யஜு-ஆரண்ய 3-10] [பரமபுருஷன் அனைத்தையும் உள்நுழைந்து நியமிக்கிறான்] "அந்தரோ யமயதி, அந்தர்யாமயம்ருத" [ப்₃ருஹ 5-7] என்று இவ்வாத்த₂ம் வேத₃ங்களிலும் கூறப்பட்டதன்றோ. (வ்யாப்ய திஷ்ட₂ஸி) வியாபித்துநிற்கிறாய். இதனால் "யச்ச கிஞ்சித் ஜக₃த்யஸ்மிந் த்₃ருஶ்யதே ஶ்ரூயதேऽபி வா । அந்தர்ப₃ஹிஶ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண ஸ்தி₂த" [இவ்வுலகில் காணப்படுவனவும், கேட்பனவுமான எல்லாப்பொருள்களிலும் உள்ளும்புறமும் வியாபித்து நிற்கிறான் நாராயணன்] என்று உபனிஷத்தில் ஓதப்பெற்றவன் இக்கண்ணனே எனக் காட்டுகிறான் அர்ஜுனன். 16.

कथं विद्यामहं योगी त्वां सदा परिचिन्तयन्।
केषु केषु च भावेषु चिन्त्योऽसि भगवन्मया ॥१७॥

**17. கத$_2$ம் வித$_3$யாமஹம் யோகீ$_3$ த்வாம ஸத$_3$ா பரிசிந்தயந।
கேஷு கேஷு ச ப$_4$ாவேஷு சிந்தயோऽஸி ப$_4$க$_3$வந மயா॥**

ப$_4$க$_3$வந—நறகு$_3$ணககடலான எமபெருமானே! **யோகீ$_3$ அஹம்**—ப$_4$கதியோக$_3$நிஷட$_2$னன நான, **த்வாம்**—உனனே, **ஸத$_3$ா**—எபபோதும, **பரிசிநதயந**—சிநதிககமுறபடடவனுய, (**த்வாம்**—உனனே) **கத$_2$ம் வித$_3$யாம்**—எபபடி அறிவேன? **கேஷு கேஷு ச ப$_4$ாவேஷு**—(முன சொலலாத) எநத எநதப பொருளகளில, **மயா**—எனனுல, **சிந்த்ய அஸி**—(அவறறை நியமிபபவனுக) நினேககததககவனுகிருய?

**18. எவவாறு யோகியெனக குனனே நினே நதுநினேந்
தவவாறு நானறிவ னுதியா—யிவவாரு
மெவவெவையா நறபொருளி லெக்குணமு மிக்கவுனேச்
செவவழியாற சிநதிபபன் சேர்நது.**

ஆதியாய—ஆதிபபிரானே! **யோகி எனக்கு**—ப$_4$கதி யோக$_3$ததை அநுஷடி$_2$ககும எனககு (விளஙகுமபடியாக) **உன்னே நினேநது நினேநது**—உனனே எபபோதும சிநதிகக முறபடடவனுய, **அவ்வாறு உன்னே எவவாறு நான் அறிவன**- அததகைய பெருமையுடைய உனனே எபபடி நான அறி வேன? **இவவாரும் எவ்வெவையாம் நறபொருளில்**—முன சொனன சில பொருளகளேபபோனற எநத எநத உணமை யான பொருளகளில, **எக்குணமும் மிக்க உனே**—எலலாக கலயாணகு$_3$ணஙகளுும நிறைநத உனனே, **செவ்வழியால் சேர்நது சிநதிபபன**—ப$_4$கதியோக$_3$மாகிற நலல வழியால பொருநதிச சிநதிபபேன?

---

17. ப$_4$கதியோக$_3$நிஷட$_2$னன நான உனனே எப்போதும் சிநதிககினறவனுய, எநத எநதப பொருளகளில அநதர்யாமியாக இருபபவனுக உனனேச சிநதிககவேணடும் என்று கேட்கிருன. (அஹம யோகீ$_3$) நான ப$_4$கதியோக$_3$ததை அநுஷடி$_2$யாநிறபவனுய.

॥भा॥ अहं योगी—भक्तियोगनिष्ठस्सन् भक्त्या त्वां सदा परिचिन्तयन्—चिन्तयितुं प्रवृत्तः चिन्तनीयं त्वां परिपूर्णैश्वर्यादि-

---

இந்த ப்ரகரணம் ப$_4$க்தியோக$_3$த்தைப் பற்றியதாகையாலும், '**த்வாம் ஸதா$_3$ பரிசிந்தயந்**' என்று எம்பெருமானை எப்போதும் சிந்திப்பதாகிற ப$_4$க்தியே அடுத்தபடி சொல்லப்படுகிறதாகையாலும் இங்கு 'யோகி$_3$' ஶப்$_3$த$_3$ம் ப$_4$க்தியோக$_3$நிஷ்ட$_2$னைக் குறிக்கிறது. எம்பெருமானைச் சிந்திக்கின்றவனுக்க அர்ஜுனன் அடுத்தபடி தன்னைக் கூறுகையாலே, ப$_4$க்தியோக$_3$ம் நிறைவடையப் பெற்றவனல்லன் இவன் என்றும் விளங்குகிறது அதனாலேயே 'யோகீ$_3$' என்ற சொல்லுக்கு '**ப$_4$க்தியோக$_3$நிஷ்ட$_2$ஸ் ஸந்**' [ப$_4$க்தியோக$_3$த்தை அநுஷ்டி$_2$யாநிற்பவனாய்] என்று ப$_4$ாஷ்யமிடப்பட்டது இங்கு '**யோகி$_3$ந்**' (யோகி$_3$யாகிய கண்ணனே!) என்று சிலர் பாட$_2$ம் கொள்வது கீ$_3$தை ப்ரதிகளில் இல்லாதது (அநார்ஷம்) என்று தாத்பர்யசந்த்$_3$ரிகை (த்வாம் ஸதா$_3$ பரிசிந்தயந்) ப$_4$க்தியோடு உன்னை எப்போதும் சிந்திக்கத் தொடங்கியவனாய் எப்போதும் சிந்திப்பதாகக் கூறுகையாலே ப$_4$க்தியுடன் சிந்திக்கிறான் என்று விளங்குகிறது. அறிவதற்கு முன்னால் சிந்திக்கமுடியாதாகையால் '**கத$_2$ம் வித$_3$யாம்** (எப்படி அறிவேன்) என்று சொல்லப்பட்ட அறிவு சிந்தனத்துக்கு ஹேதுவாகிறது அதனாலேயே ''**லக்ஷணஹேதவோ க்ரியாயா**' [அஷ்டா 3-2-126] என்கிற பாணினிஸூத்ரத்தின்படி ஹேதுப்பொருளில் 'ஶத்ரு' ப்ரத்யயம் வந்திருக்கிறதாகையால் 'பரிசிந்தயந்' என்றதற்கு 'சிந்திக்கத் தொடங்கியவனாய்' என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. (த்வாம் கத$_2$ம் வித$_3$யாம்) நிறைந்த ஐஶ்வர்யம் முதலான கல்யாணகு$_3$ணக$_3$ணங்களையுடைய உன்னை எப்படி அறிவேன்? உன்னை எப்படி அறிந்தால், உன்னை எப்போதும் சிந்திக்கையாகிற ப$_4$க்தியோக$_3$த்தைப் பயின்று, அந்த யோக$_3$ம் நிறைவடையப் பெற்றவனாகமுடியும் என்று கருத்து ''**த்வாம் கத$_2$ம் வித$_3$யாம்**' (உன்னை எப்படி அறிவேன்?) என்னும் தொடரில் '**த்வாம்** என்னப்படும் கண்ணன் அறியப்பட்டவனாகையாலே, இங்கு கேள்வி அவனது கல்யாணகு$_3$ணங்களைப் பற்றியதேயாகவேண்டும் அதனாலேயே ''**பரிபூர்ணைஶ்வர்யாதி$_3$கல்யாணகு$_3$ணக$_3$ணம் கத$_2$ம் வித$_3$யாம்**' [நிறைந்த ஐஶ்வர்யம் முதலான கல்யாணகு$_3$ணக$_3$ணங்களை உடைய உன்னை எப்படி அறிவேன்?] என்று ப$_4$ாஷ்யமிடப்பட்டது (கேஷு கேஷு ச ப$_4$ாவேஷு மயா சிந்த்யோஸி) எந்த எந்தப் பொருள்களில் அவற்றை நியமிப்பவனாக நீ என்னால் நினைக்கத்

कल्याणगुणगणं कथं विद्याम्? पूर्वोक्तबुद्धिज्ञानादिभावव्यतिरिक्तेष्वनुक्तेषु केषु केषु च भावेषु मया नियन्तृत्वेन चिन्त्योऽसि॥ १७॥

विस्तरेणात्मनो योगं विभूतिं च जनार्दन।
भूयः कथय तृप्तिर्हि शृण्वतो नास्ति मेऽमृतम्॥ १८॥

18. விஸ்தரேணுத்மநோ யோக₃ம விபூ₄திம் ச ஜநாாத்த₃ந ।
பூ₄ய கத₂ய தருபதிாஹி ஶருண்வதோ நாஸதி
மேऽம்ருதம் ॥

ஜநார்தத₃ந ' — ஜஞாதத₃னனே ! **ஆதமந** — உன னுடைய, **யோக₃ம்** — கலயாணகு₃ணச சோததியையும, **விபூ₄திம் ச** — நியமனததையும, **பூ₄ய.** — மறுபடியும, **விஸதரேண கத₂ய** — விரிவாகச சொலலுவாய. **அம்ருதம் ஶருணவத** — உனனுடைய பெருமையாகிற அமுதைக கேடகினற, **மே** — எனககு, **த்ருப்தி:** — கேடடது போதும எனனும எணணம, **நாஸ்தி ஹி** — இலலையனறே

---

19. உனனுடைய யோகத தியல்வும் விபூதியதும்
பன்னிவிரித தீசா பகரினன(ம்) — நின்னியலுஞ்
சீரமுத வெள்ளஞ் செவியாற பருகுமெனக்
காரவிர கில்லை யமைநது.

தககவனுகிறுய "பு₃த₃தி₄ாஜஞாணமஸமமோஹ . .. ப₄வநதி ப₄ாவா பூ₄தாநாம மதத ஏவ பருத₂க₃வித₄ா" [10-4,5] எனறு இவவததி யாயததில ஏறகனவே சொலலப்படட பொருள்களைத் தவிர மேலும எநத எநதப் பொருளகளில அவறறை நியமிப்பவனுக நீ சிநதிககத தககவனுகிறுய எனறு கருதது. கேள்வியானது—தெரியாத விஷயத தைப பறறிததானே இருககவேணடும். "ப₄ாவேஷு சிநதய" "ப₄வநதி ப₄ாவா" எனறு இரணடு இடஙகளிலும 'ப₄ாவ' ஶப்₃த₃ம வழஙகபபட்டிருபபதால இரணடும ஒரே பொருளைபபறறிப் பேசு கினறன என விளஙகுகிறது. 'ப₄ாவேஷு' எனற ஏழாம வேறறுமை யிலிருநதும, பரகரணததிலிருநதும 'நியமிபபவனுகச சிநதிககத தககவனுகிறுய' எனனும் பொருள தேறுகிறது. (ப₄க₃வந) தாழவு கள் எதுவும அறறவனுய, ஜஞானம முதலான எல்லாக் கலயாண கு₃ணஙகளையும உடைய நீயே அறிவொனறுமிலலாத எனககு இதை உணாததவேணடும எனறு கருதது. 17.

॥भा॥ *अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते (१०. ८) इति संक्षेपेणोक्तं तव स्रष्टृत्वादियोगं, विभूतिं—नियमनं च, भूयो

ஈசா'—எமபெருமானே! **உனனுடைய யோகதது இயல்வும்**—உனனுடைய கலயாணகுு₃ணசசோததியின பெருமையையும, **விபூதி அதும்**—முறகூறபபடட நியமனததையும, **பன்னி விரிதது இனனம் பகர்**—மிக விரிவாக மறுபடியும சொலலுவாய **நின் இயலும் சீர் அமுதவெள்ளம**—உனனுடைய குு₃ணபபெருமைகளாகிற அமுதவெளளததை, **செவியால பருகும எனககு**—காதால பருககினற எனககு, **அமைநது ஆர விரகிலலை**—திருபதியுடன இருகக வழியிலலை.

---

18 ஏறகனவே சுருஙகச சொனன கலயாண குு₃ணசசோததியையும, நியமனததையும் விரிவாகச சொலலுமபடி வேணடுகிறுன அாஜுனன (ஜநாரதத₃ந!) அநுகூலஜனஙகளால தததம விருப்பஙகளைத தருமபடி யாசிககபபடுகிறவனே' எனறு பொருள. இஙகு தனனுடைய விருப்பமும நிறைவேறவேணடும எனனும கருததிலே அாஜுனன இசசொலலை வழஙகியிருப்பதாகக கொளளலாம பரதிகூலஜனஙகளுககு நரகம முதலானவற்றை அடைவிப்பவனே ' எனனும பொருளும இதறகு உணடு. எனது தடைகளைப போககவேணடும எனறு கருதது. (ஆதமந யோக₃ம விஸதரேண பூ₄ய கத₂ய) உனது கலயாண குு₃ணசசோததியை விரிவாக மறுபடி சொலலுவாய "**அஹம ஸாவஸய பரப₄வோ மதத ஸாவம பரவாததே**" [கீ₃தை 10-8] [நானே எலலாப பொருளகளுககும உதபததி காரணமாயிருககிறேன. எனனுலேயே எலலாம செயலபடுகிறது] எனறு சுருககமாகச சொலலபபடட எனனுடைய ஸரஷடருதவம, ஈஙவரதவம, ஸௌஶீலயம, வாதஸலயம, ஸௌநதா₃யம முதலான கலயாண குு₃ணஙகளின சோததியாகிற யோக₃ததை மறுபடியும் விரிவாகச சொலலுவாய எனறு கருதது (ஆதமந விபூ₄திம ச பூ₄ய விஸதரேண கத₂ய) உனது நியமனமாகிற விபூ₄தியையும (செலவததையும) ஏறகனவே சொலலபபடடதைக காட்டிலும விரிவாக மறுபடியும சொலலுவாய. விரிவாகக கேடகைககுக காரணததைக கூறுகிறுன ஶலோகததின எஞசிய பகுதியாலே (அமருதம ஶருணவத மே) நீ திருவாயமலாநது அருளிசசெயயும அமுதில இனிய உன பெருமைகளைக கேடகும எனககு. (அமருதம) அமுதகிரணனுன

विस्तरेण कथय। त्वयोच्यमानं त्वन्माहात्म्यामृतं शृण्वतो मे तृप्तिर्नास्ति हि; ममातृप्तिस्त्वयैव विदितेत्यभिप्रायः ॥ १८ ॥

श्रीभगवानुवाच—

हन्त ते कथयिष्यामि विभूतीरात्मनश्शुभाः।
प्राधान्यतः कुरुश्रेष्ठ नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे ॥ १९ ॥

ஸ்ரீப₄க₃வாநுவாச—

19. ஹந்த தே கத₂யிஷ்யாமி விபூ₄தீராத்மநஶ்ஶுப₄ா:।
ப்ராத₄ாந்யத: குருஶ்ரேஷ்ட₂ நாஸ்த்யந்தோ
விஸ்தரஸ்ய மே ॥

குருஶ்ரேஷ்ட₂ !—குருகுலத்தலைவனே! **ஆத்மந** —என்னுடைய, **ஶுப₄ா:**—மங்க₃ளமான, **விபூ₄தீ:**—செல்வங்களை, **ப்ராத₄ாந்யத** —குறிப்பாகச் சிறப்புடையவற்றை, **தே**— உனக்கு, **கத₂யிஷ்யாமி ஹந்த**—சொல்லுகிறேன் கேளாய்! **மே** — எனது செல்வங்களின், **விஸ்தரஸய** — விரிவுக்கு, **அந்த நாஸ்தி**—முடிவு இல்லை

சந்திரனிடமிருந்து வெளிப்படும் அமுதத்தைக் காட்டிலும் உனது திருமுகச்சந்திரனிடமிருந்து வெளிவரும் சொற்களாகிய அமுதம் மிகச் சிறந்ததன்றோ என்று கருத்து. (த்ருப்திர் நாஸ்தி ஹி) இவ்வமுதத்தைச் செவிகளாலே பருகுவதில் எனக்கு த்ருப்தியில்லையன்றோ. "**செவிகளாலார நின் கீர்த்திக் கனி என்னும் கவிகளே, காலப்பண்தேன் உறைப்பத்துற்று, புவியின்மேல் பொன்னெடுஞ் சக்கரத்து உன்னையே, அவிவின்றி ஆதரிக்கும் எனதாவியே**" [திருவாய் 3-8-6] என்ற அருளிச்செயல் இங்கு அநுஸந்தி₄க்கத் தக்கது. 'ஹி' ஶப₃த₃ம் "உன்னுடைய பெருமைகளாகிற அமுதத்தைப் பருகுவதில் எனக்கு த்ருப்தியில்லை என்பது உனக்கே தெரியுமன்றோ" என்னும் கருத்தையுடையது ஆக, 12 முதல் 18 ஈறான இவ்வேழு ஶ்லோகங்களில் முதல் நான்கு ஶ்லோகங்களாலே கண்ணன் ஏற்கனவே சுருங்கச் சொன்ன அர்த்த₂ங்களில் தனக்குள்ள நம்பிக்கையையும், அஸூயையின்மையையும் காட்டி, பின்மூன்று ஶ்லோகங்களாலே அவ்வர்த்த₂ங்களை விரிவாகச் சொல்லும்படி அர்ஜுனன் வேண்டிக் கொண்டானாயிற்று. 18.

॥ भा ॥ हे कुरुश्रेष्ठ! मदीयाः कल्याणीर्विभूतीः प्राधान्यतस्ते कथयिष्यामि। प्राधान्यशब्देन उत्कर्षो विवक्षितः; * पुरोधसां च मुख्यं

---

20. **இனனே விசய னியமப விறையுரைததான**
மனனே யுனககு மகிழநதுரைககே—னெனனேர்
பரபபிறகோ ரெலலையிலை பாரவி பூதி
நிரபபிற றரத்தவைகே ணீ.

இனனே விசயன இயமப — இவவாருக அாஜுனன கூற, **இறை** — கணணன, **உரைததான்** — சொனனுன— **மனனே** — குருகுலததரசனே! **உனககு மகிழநது உரைக கேன**— உனககு மகிழசசியுடன கூறுகிறேன. **பார விபூதி நிரபபில் தரததவை** — சிறநத செலவஙகளில மிகசசிறப புறற பெருமையையுடைய சிலவறறை, **நீ கேள்**-நீ கேடபா யாக. **என நேர் பரபபிறகு** — எனககுப பொருநதியுளள செலவஙகளுககு. **ஓர் எலலை இலை**—ஓா எலலை கிடையாது.

---

19 இவவணணமாக, ஆராவமுதான தனனுடைய பெருமை களைப பருகவேணடும எனறு ஆசையை அறிவித்த அாஜுனனைக குறிதது மிகவுகந்த கணணன அவனது குலபபெருமையைக கூறி விளிபபதன்மூலம அவனுடைய தகுதியைக காடடிககொணடு, தனது விபூ$_4$திகளை ஒவவொனருக விரிவாக வாணிபபதும, கேடபதும இயலாதாகையால முககியமானவறறைச சுருககமாக வகைபபடுததிக கூறுவதாக பரதிஜ்ஞைசெயகிருன. (குருஶரேஷட$_2$!) குருகுலத தலைவனே! இவனது நறகுடிபபிறபபு இநத விஷயததைக கேடப தறகுரிய தகுதியைக காடடுகிறது எனறு கருதது (தே) உனககு. நறகுடிபபிறபபோடு நிலலாமல, எனது பெருமையில பொருமை யிலலாமை, அதில ஈடுபடுகை, அதை எவ்வளவு அநுப$_4$விததாலும திருபதியிலலாமை முதலான கு$_3$ணஙகளாலும நிறைநதிருககும உனககு எனறு கருத்து. (ஆதமந ஶுப$_4$ா விபூ$_4$தீ பராத$_4$ாநயத கத$_2$யிஷயாமி) எனனுடைய மங்க$_3$ளமான விபூ$_4$திகளில உயாவாலே முககியததுவம பெறற சிலவறறைக கூறுகிறேன. 'பராத$_4$ாநய' ஶப்$_3$த$_3$ததுககுத தலைமைபெற்றிருககை முதலான பொருளகள மேலே எடுககப்போகும எலலாவிஷயஙகளுககும பொருநதாவாகையால உயாவால ஏறபடட முககியததுவததையே இஙகு ப்ராத$_4$ாந்ய

माम् (२४) इति हि वक्ष्यते। जगत्युत्कृष्टाः काश्चन विभूतीर्वक्ष्यामि, विस्तरेण वक्तुं श्रोतुं च न शक्यते, तासामानन्त्यात्। विभूतित्वं नाम नियाम्यत्वम्, सर्वेषां भूतानां बुद्ध्यादयः पृथग्विधा भावा मत्त एव भवन्तीत्युक्त्वा * एतां विभूतिं योगं च मम यो वेत्ति तत्त्वतः (७)

ஶப்$_3$த$_3$ம குறிபபதாகக கொளளவேணடும "புரோத$_4$ஸாம ச முக$_2$யம மாம வித$_3$தி$_4$ பாாதத$_2$ ப$_2$ருஹஸபதிம" [10-24] [பாாதத$_2$னே! புரோஹிதாகளுள உயாவுபெறறவரான ப$_3$ருஹஸ்பதியாக எனனை அறிவாய] எனறு உயாவாலே முககியத்துவம பெறறவாகளேயே இஙகு விபூ$_4$திகளாகக காடடிஞனனரே. "இவவுலகில உயாவு பெறற சில விபூ$_4$திகளை (செலவஙகளை)க கூறுகிறேன அவற்றைத தனித்தனியாக விரிவாகச சொலலுவதற்கும கேட்பதறகும இயலாது" எனறு திரணடபொருள "விரிவாகச சொலலுவாய" எனறு கேடகிற அர்ஜுனனைக குறிதது "முககியமானவறறைக கூறுகிறேன" எனறு சொலலலாமோ? எனனும ஶஙகைககுப பரிஹாரத தைக கடைசிப பாத$_3$ம கூறுகிறது—(நாஸதயநதோ விஸதரஸய மே) எனனுடைய விபூ$_4$திகளின விரிவுககு எலலையிலலையனறே. ஆகவே முககியமானவறறையே கூறமுடியும எனறு கருதது 'நாநதோऽஸதி விபூ$_4$தோ விஸதரோ மயா' [10 40] எனறு இவவததியாயததின இறுதிப பகுதியிலுளள ஶலோகததிலும இதையே கூறுகிருனனரே. இநத ஶலோகததில உளள 'விபூ$_4$தி' ஶப$_3$த$_3$ம எமபெருமாஞல் நியமிககப்படும பொருள்களைக கூறுகிறது மேல ஶலோகங்களில் எடுககபபடும் பொருளகளும நியமிககபபடும் வஸதுககளாகவே இருககினறனவனறே விஷ்ணுபுராணததிலும "ப$_2$ரஹமா த$_3$க்ஷாத$_3$ய கால" [வி பு 1 22 31], "விஷ்ணுா மநவாத$_3$ய கால" [ஷை 32], "ருத$_3$ர காலாநதகாத$_3$யாஶ்ச" [ஷை 33] எனறு தொடஙகும மூனறு ஶலோகஙகளில முறையே ஸருஷ்டி ஸதி$_2$தி ஸமஹாரஙகளுககு உறுபபாக எமபெருமாஞல நியமிககப்படும பொருள்களைக கூறி, 'ஜநாாதத$_3$ந விபூ$_4$தய' [ஷை 33] எனறு இவையனைததைக குறிததும 'விபூ$_4$தி' ஶப$_3$த$_3$ம வழஙகபபடடதனறே கீ$_3$தையில இவவததியாயததிலும 4, 5, 6 ஶலோகஙகளில பு$_3$த$_3$தி$_4$, ஜ்ஞானம முதலான பலவகைபபடட பொருளகள அனைததும தனனிடமிருநதே உணடாகினறன எனறு கூறி, அடுததுளள ஶலோகததில "ஏதாம விபூ$_4$திம யோக$_2$ம ச மம யோ வேததி தததவத" [10-7] எனறு ப$_4$க$_3$வாஞல நியமிககபபடும முறகூறிய பொருளகளை 'ஏதத' ஶப்$_3$த$_3$தாலே எடுதது அவை விஷயததில 'விபூ$_4$தி' ஶப$_3$த$_3$ம வழஙகப

इति प्रतिपादनात्। तथा तत्र योगशब्दनिर्दिष्टं सौशील्यादिकं विभूतिशब्द-निर्दिष्टं तत्प्रवर्त्यत्वमिति ह्युक्तम्। (पुनश्च) * अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते। इति मत्वा भजन्ते मां बुधा भावसमन्विताः॥ (८) इति॥ १९॥

பட்டதன்றோ. அவ்விடத்தில்—அணைத்தையும் படைப்பவனுயிருக்கை, ஸௌசீல்யம், வாத்ஸல்யம் முதலான திவ்யாத்மகுணங்களையும், ஸௌந்தர்யம் முதலான திவ்யமங்களவிக்ரஹகுணங்களையும் 'யோக' ஶப்தத்திற்குப் பொருளாகவும், எம்பெருமானால் நியமிக்கப் படும் செல்வங்களை 'விபூதி' ஶப்தத்திற்குப் பொருளாகவும் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டதன்றோ. அடுத்துள்ளதான "அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரப⁴வோ மத்தஸ்ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே। இதி மத்வா ப⁴ஜந்தே மாம் பு³தா⁴ பா⁴வஸமந்விதா॥" [8] என்னும் ஶ்லோகத்திலும் இவ்வர்த்தம் வலியுறுத்தப்பட்டதன்றோ. இங்குள்ள ஶ்லோகங்கள் சிலவற்றில் யோகஶப்தத்துக்கு ஸ்ரஷ்டருத்வம் முதலானவற்றையும், மற்றும் சிலவற்றில் ஸௌசீல்யம், வாத்ஸல்யம், ஸௌந்தர்யம் முதலான கல்யாணகுணங்களையும் பொருளாகக்கொண்டிருந்தபோதிலும், தாழ்வுகள் எதுவும் கலக்காத எல்லாக கல்யாண குணங்களுமே எல்லா ஶ்லோகங்களிலும் யோகஶப்தத்துக்குப் பொருளாகக்கடவது. 'ஏதாம் விபூ⁴திம்' [7] முதலானவிடங்களில் விபூ⁴திஶப்தத்திற்கு நியமனத்தைப் பொருளாகக்கொண்டிருக்க, இங்கு நியமிக்கப்படும் பொருள்களைப் பொருளாகக் கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்? எனில் "யாபி⁴ர் விபூ⁴திபி⁴ லோகாந் இமாம் ஸ்த்வம் வ்யாப்ய திஷ்ட²ஸி" [16] என்னும் ஶ்லோகத்தில் விபூ⁴தி ஶப்தத்திற்கு நியமிக்கப்படும் பொருள்களை அர்த்தமாகக் கொள்ள முடியாதாகையால், அந்த ஶ்லோகத்திலும், அதற்கு முன்பின (7,18) ஶ்லோகங்களிலும் விபூ⁴திஶப்தத்திற்கு நியமனவிஶேஷங்களே பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டது இனிவரும் ஶ்லோகங்களில் நியமிக்கப்படும் பொருள்களையே விபூ⁴திகளாகக் குறிக்கையால், இந்த ஶ்லோகத்தில் அவைகளையே விபூ⁴திஶப்தத்திற்குப் பொருளாகக் கொள்ளப்படுகிறது கேள்வி [18] பதில் [19] ஶ்லோகங்களில் விபூ⁴தி ஶப்தத்துக்கு இப்படிச் சிறிது பொருள் வேறுபாடு இருந்தபோதிலும், "'வி' என்னும் உபஸர்க்கத்தோடு கூடிய 'பூ⁴' தா⁴துவிலிருந்து தோன்றியது விபூ⁴திஶப்தம், ஸம்ருத்³தி⁴ முதலான வேறு பொருள்கள் இதற்குக்கிடையாது" என்று காட்டுவதிலேயே நோக்காகையால் கேள்வி பதில்களில் விபூ⁴திஶப்தத்திற்குச் சிறிது பொருள் வேறுபாடு இருப்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டியதே. நியமிக்கப்படும் பொருள்களைக் கூறுவது நியமனவிஶேஷங்களைக் கூறுவதேயாகு மன்றோ.

19.

॥ भा ॥ तत्र सर्वभूतानां प्रवर्तनरूपं नियमनमात्मतयाऽवस्थाय इतीममर्थं, योगशब्दनिर्दिष्टं सर्वस्य स्रष्टृत्वं पालयितृत्वं संहर्तृत्वं चेति सुस्पष्टमाह—

अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशयस्थितः।
अहमादिश्च मध्यं च भूतानामन्त एव च॥ २०॥

20. அஹமாதமா கு$_3$டா$_3$கேஶ ஸர்வபூ$_4$தாஶயஸ்தி$_2$த:।
அஹமாதி$_3$ஶச மத$_4$யம் ச பூ$_4$தாநாமந்த ஏவ ச ॥

கு$_3$டா$_3$கேஶ! — தூககததை வெனற அாஜு"னா! **அஹம்**—நான, **ஸர்வபூ$_4$தாஶயஸ்தி$_2$த:**—எலலா ஜீவராஶி களின ஹருத$_3$யததிலும இருககும, **ஆதமா**—அநதாயாமியா யிருககிறேன. **அஹம்**—நான, **பூ$_4$தாநாம்**—எலலா ஜீவ ராஶிகளுககும, **ஆதி$_3$: ச**—முதலில நடைபெறும படைப புககுக காரணமாகவும, **மத$_4$யம ச**—இடையில நடைபெறும ரக்ஷணததுககுக காரணமாகவும, **அநத. ஏவ ச**-கடைசியில நடைபெறும ஸமஹாரததுககுக காரணமாகவுமிருபபவன.

---

21. எபபொருட்கு முளளே யிருக்கினற வினனுயிர்நா
னபபொருளுக் காதிநடு வநதமுநா—னிபபடியி
லெல்லாமு நாஞ யியன்ற பரிசிதனைச்
சொல்லாரக் கேளாய் தொகுதது.

எப்பொருட்கும்—எலலா ஜீவராஶிகளுககும, **உள்ளே**—ஹருத$_3$யததில, **இருக்கின்ற** — வாழகினற, **இன்னுயிர்**—இனிய ஆதமாவாயிருபபவன, **நான்**—நானே. **அபபொரு ளுக்கு** — அநத ஜீவராஶிகளுககு, **ஆதி** — முதலில நடை பெறும படைபபுககுக காரணமாய, **நடு**—இடையில நடை பெறும ரக்ஷணததுககும காரணமாய, **அந்தமும**—கடைசி யில நடைபெறும ஸமஹாரததுககும காரணமாயிருபபவன, **நான்**—நானே. **இப்படியில்**—இவவுலகில, **எல்லாமும் நாஞய இயன்ற பரிசு இதனை**—எலலாப பொருளகளும நாஞக இருககும இபபெருமையை, **தொகுதது சொல்**—(நான) தொகுததுச சொலலுவதை, **ஆரக்கேளாய்**—(நீ) முழுவதும் கேடபாயாக.

नियन्ता, शेषी च। तथा-वक्ष्यते— * सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो मत्तस्स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च (१५. १५), * ईश्वरस्सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन

லக்ஷணமாகக் கொள்ளத்தக்கது. ஶரீரத்துக்கு எல்லா வகையிலும் ஆதா₄ரமாயிருப்பவன், அதை நியமிப்பவன், அதற்கு ஶேஷியாயிருப்பவன் என்னும் மூன்றையும் தனித்தனி ஆத்ம லக்ஷணங்களாகக் கூறலாம். "ஶரீரத்துக்கு ஆதா₄ரமாயிருப்பவன் இவனானாலும் நியமிப்பவரும், ஶேஷியும் வேறு சிலரோ?" முதலான ஶங்கைகளைத் தவிர்ப்பதற்காக மூன்றையும் சேர்த்து ஒரே லக்ஷணமாகவும் கூறுவதுண்டு. **"யஸ்ய சேதநஸ்ய யத்₃த்₃ரவ்யம் ஸர்வாத்மநா ஸ்வார்த்தே₂ நியந்தும் த₄ாரயிதும் ச ஶக்யம், தச்சேஷைதைகஸ்வரூபஞ்ச, தத் தஸ்ய ஶரீரம்"** [ஸ்ரீப₄ாஷ்யம் 2-1-4] [எந்தச் சேதனனுக்கு எந்த த்₃ரவ்யம் தானிருக்கும் வரையில் அந்தச் சேதனனின் பயனுக்காக அவனால் நியமிக்கவும், த₄ரிக்கவும் தக்கதாயிருக்கிறதோ, அவனுக்கு ஶேஷமாயிருக்கையையே இயல்வாகக் கொண்டதாகவுமிருக்கிறதோ அந்த த்₃ரவ்யம் அந்தச் சேதனனுக்கு ஶரீரமாகும்] என்று ஸ்ரீப₄ாஷ்யத்தில் காட்டப்பட்ட ஶரீர லக்ஷணமும் இங்கு அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கது. ஶரீரத்துக்குப் பிற மதத்தவர்களால் சொல்லப்படும் மற்ற லக்ஷணங்கள் ஸ்ரீப₄ாஷ்யாதி₃களில் விரிவாகக் க₂ண்டி₃க்கப்பெற்றுள்ளன. "அறிவுடைய ஒருவனுக்கு அவனை விட்டுப்பிரியாத விஶேஷணமாயிருக்கும் த்₃ரவ்யம் ஶரீரமாகும்" என்பது முற்கூறிய ஸ்ரீப₄ாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்ட ஶரீரலக்ஷணத்தின் தேர்ந்த பொருளாகும். இங்குள்ள 'ஸர்வபூ₄த' ஶப்₃த₃ம் ஶரீரமாத்ரத்தையல்லாமல் ஶரீரத்தோடு கூடிய ஜீவராஶிகளையும் குறிக்கிறது என்பதும், இங்குள்ள 'ஆஶய' ஶப்₃த₃ம் 'ஹ்ருத₃யம்' என்னும் பொருளையுடையது என்பதும், ஆதா₄ரமாகவும், நியமிப்பவனாகவும், ஶேஷியாகவும் இருப்பவனே ஆத்மா என்பதும் கீ₃தையிலேயே பல ஶ்லோகங்களைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கத்தக்கது. அவையாவன — (1) **"ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி₃ ஸந்நிவிஷ்ட மத்தஸ்ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநம் ச"** [கீ₃தை 15-15] [நானே எல்லா ஜீவராஶிகளுடைய ஹ்ருத₃யத்திலும் (அவர்களை நியமித்துக் கொண்டு) இருப்பவன். என்னிடமிருந்தே அவர்களுக்கு நினைவு, வஸ்து நிஶ்சயமாகிற அறிவு, அவ்வறிவின் இன்மையாகிற மறதி ஆகியவை ஏற்படுகின்றன.] என்னும் ஶ்லோகத்தில் எல்லா ஜீவராஶிகளின் ஹ்ருத₃யத்திலும் தான் அவற்றை நியமித்துக் கொண்டு இருப்பதாகக் கூறினான் கண்ணன். ஆகையால் இங்குள்ள 'ஆஶய'

तिष्ठति। भ्रामयन् सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया॥ (१८. ६१) इति। श्रूयते च ※ यस्सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्सर्वेभ्यो भूतेभ्योऽन्तरो यं

ஶப₃த₃தது‌க்கு 'ஹ்ருத₃யம' என்று பொருள் கொள்ளுவதே பொருத்தம் என்று விளங்குகிறது. இதற்கு அடுத்த ஶ்லோகத்தில "க்ஷரஸ ஸர்வாணி பூ₄தாநி" [15-16] என்று அசேதன ஶரீரத்தோடு கூடிய ஜீவர்களை ஸர்வபூ₄த ஶப்₃த₃த்தால் எடுக்கையாலே இங்குள்ள ஸர்வபூ₄த ஶப₃த₃த்தின் பொருள் அதுவே என்று விளங்குகிறது. அதையடுத்துள்ள "உத்தம புருஷஸ்த்வந்ய பரமாத்மேத்யுதா₃ஹ்ருத। யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய பி₃ப₄ர்த்யவ்யய ஈஶ்வர॥" [15 17] [முற்கூறிய க்ஷராக்ஷர புருஷர்களான ப₃த்₃த₄ முக்த ஜீவர்களைக் காட்டிலும், பரமாத்மா என்று ஶ்ருதிகளில் ஓதப்படும் உத்தம புருஷன் வேறுபட்டவன். அவன் அசேதனம், அதோடு கூடிய ப₃த்₃த₄ஜீவன், அதில் நின்றும் நீங்கிய முக்த ஜீவன் என்னும் மூன்றினுள்ளும் ஆத்மாவாக நுழைந்து அவற்றை த₄ரிக்கிறான். அவன் அழிவற்றவனாகவும், அவற்றை நியமிப்பவனாகவும் இருக்கிறான். ஆகையால் அவன் முற்கூறிய மூன்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனே.] என்னும் ஶ்லோகத்தில் 'பி₃ப₄ர்த்தி' என்கையால் 'எல்லா பூ₄தங்களுக்கும் ஆத₄ாரமாயிருப்பவன்' என்றும், 'ஈஶ்வர' என்கையால் நியமிப்பவனாகவும், ஸ்வாமியாகவும் (ஶேஷியாகவும்) இருப்பவன் என்றும் ஆத்மலக்ஷணம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. நியமனத்தை மாத்திரம் செய்பவனை ஈஶ்வரன் என்பது பொருத்தமல்ல. பாம்பு முதலானவற்றை நியமிக்கும் க₃ருட₃ன் முதலானவற்றை அவற்றுக்கு ஈஶ்வரனாகச் சொல்லுவதில்லையன்றோ. ஆகையால் ஸ்வாமியாயிருந்து நியமிப்பவனே ஈஶ்வரன் என்பது தெளிவு. (2) "ஈஶ்வரஸ ஸர்வபூ₄தாநாம ஹ்ருத்₃தே₃ஶேऽர்ஜுந திஷ்ட₂தி। ப₄்ராமயந ஸர்வபூ₄தாநி யந்த்ராரூட₄ாநி மாயயா" [18-61] [அர்ஜுநா! எல்லா பூ₄தங்களுக்கும் ஈஶ்வரனான வாஸுதே₃வன் தன்னால் நிர்மிக்கப்பட்ட ஶரீரமாகிற யந்த்ரத்தில் ஏறியிருக்கும் எல்லா ஜீவர்களையும் ஸத்வ ரஜஸ்தமோ கு₃ணங்கள் நிறைந்த ப்ரக்ருதியாகிற தன் மாயையினாலே அந்த கு₃ணங்களுக்கு அநுகு₃ணமாக நடத்திக்கொண்டு அந்த பூ₄தங்களின் ஹ்ருத₃யத்திலிருக்கிறான்] என்னும் ஶ்லோகத்தில், முன் ஶ்லோகத்தில் 'அஹம்' என்று தொடங்கித் தனக்குச் சொன்ன பெருமையை இங்கு 'ஈஶ்வரன்' என்று தொடங்கிச் சொல்லுகையாலே தானே ஈஶ்வரன் என்று காட்டினான். இந்த ஶ்லோகத்திலும் 'ஸர்வபூ₄த' 'ஹ்ருத₃தே₃ஶ' என்னும் சொற்களால் 'ஸர்வபூ₄தாஶய' ஶப₃த₃த்தை விளக்கி

सर्वाणि भूतानि न विदुः यस्य सर्वाणि भूतानि शरीरं यस्सर्वाणि भूतान्यन्तरो यमयत्येष त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः (बृ. ५. ७. १५) इति, * य आत्मनि तिष्ठन्नात्मनोऽन्तरो यमात्मा न वेद यस्यात्मा शरீरं य आत्मानमन्तरो यमयति स त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः (शत.

ஞன. 'யந்தரத்தில் ஏறியிருக்கும் ஸர்வபூ₄தங்களையும் மாயையால் நடத்திக்கொண்டு' என்று கூறுகையால் 'ஸர்வபூ₄த' ஶப்₃த₃ம் ப₃த்₃த₄ஜீவர்களைக் குறிப்பது என்றும் காட்டினர். 'ப்₄ராமயந்' என்ற சொல்லால் தான் அனைத்தையும் நியமிப்பவன் என்று ஆத்ம லக்ஷணத்தை உணர்த்தினர். ஹ்ருத்₃யத்திலிருப்பதாகக் கூறுகையால் கீ₃தை 7-7 முதலான பலவிடங்களில் காட்டப்பட்ட த₄ாரகத்வம், ஶேஷித்வம் எனும் ஆத்மலக்ஷணங்களும் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வண்ணம், இவ்விஷயம் கீ₃தையில் மாத்திரம் சொல்லப்பட்டதல்ல. ஶ்ருதியிலும் பல வாக்கியங்களில் சொல்லப்பட்டது. சில வாக்கியங்கள் பின்வருமாறு — (1) ' **யஸ்ஸர்வேஷு பூ₄தேஷு திஷ்ட₂ந், ஸர்வேப₄யோ பூ₄தேப₄யோ ऽந்தர:, யம் ஸர்வாணி பூ₄தாநி ந விது₃:, யஸ்ய ஸர்வாணி பூ₄தாநி ஶரீரம், யஸ்ஸர்வாணி பூ₄தாந்யந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாऽந்தர்யாம்யம்ருத** " [ப₃ருஹ 5-7-15] [எவனொருவன் எல்லா பூ₄தங்களின் வெளியிலும், உள்ளேயும் இருக்கிறானோ, எவனை எல்லா பூ₄தங்களும் அறிவதில்லையோ, எவனுக்கு எல்லா பூ₄தங்களும் ஶரீரமோ, எவன் எல்லா பூ₄தங்களையும் உள் நுழைந்து நியமிக்கிறானோ, ஆத்மாவாகவும், அழிவற்றவனாகவும் இருக்கும் அவனே உனக்கு அந்தர்யாமி] எனும் வேத₃வாக்யம், ஸர்வபூ₄த ஶப்₃த₃த்தால் சேதநாசேதநங்களனைத்தையும் எடுத்து, அவற்றை இவனுக்கு ஶரீரமாகவும், இவனை அவற்றுக்கு ஆத்மாவாகவும் முழங்கிறது. (2) "**ய ஆத்மநி திஷ்ட₂ந், ஆத்மநோऽந்தர:, யமாத்மா ந வேத₃, யஸ்யாத்மா ஶரீரம், ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி, ஸ த ஆத்மாऽந்தர்யாம்யம்ருத** " [*ஶதபத₂ 14-5-30*] [எவனொருவன் ஆத்மாவின் வெளியிலும், உள்ளேயும் இருக்கிறானோ, எவனை ஆத்மா அறிவதில்லையோ, எவனுக்கு ஆத்மா ஶரீரமோ, எவன் ஆத்மாவை உள் நுழைந்து நியமிக்கிறானோ, ஆத்மாவாகவும், அழிவற்றவனாகவுமிருக்கும் அவனே உனக்கு அந்தர்யாமி] எனும் வேத₃வாக்யம் சேதனன் எம்பெருமானுக்கு ஶரீரமாகவும், அவனை இவனுக்கு ஆத்மாவாகவும் முழங்கிறது. ஆகையால், ஜீவனும், ஜீவனுடைய ஶரீரங்களும் பரமாத்மாவுக்கு ஶரீரமாகின்றன என்பது பொருத்தமே. ஆக

१४. ५. ३०) इति च। एवं सर्वभूतानामात्मतयाऽवस्थितोऽहं तेषामादिर्मध्यं चान्तश्च; तेषामुत्पत्तिस्थितिप्रलयहेतुरित्यर्थः ॥ २० ॥

ஶலோகததின முறபாதியில, தனனை மறற பொருள்களோடு ஒரே வேறறுமையில படிபபதறகுக காரணம அவை தனககு ஶரீரமாகவும, தான அவறறுககு ஆதமாவாகவும இருபபதே எனறு காடடபபடடது தனது நியமனமாகிற விபூ₄தி (செலவம) அனைததுககும ஆதமாவா யிருநது செயயபபடுவது எனறும காடடப்படடது இனி, உதத ரார்தத₄ததாலே — அனைததையும படைததளிததழிபபவனுயிருககை முதலான கலயாணகு₃ணஙகளே யோக₃ஶப₃த₃ததால சொலலபபடு பவை எனறும, அடுததுளள ஶ்லோகஙகளில் தனனை மறற பொருளக ளோடு ஒரே வேறறுமையில படிபபதறகு, அவை காாயபபொருளக ளாகவும், தான அவறறுககுக் காரணமாகவும் இருபபது மறறொரு ஹேதுவாகும என்றும காட்டுகிருன. (அஹம பூ₄தாநாம ஆதி₃ஶச மத₄யம ச அநத ஏவ ச) முற்கூறியபடி எலலாச சேதநாசேதநஙக ளுககும ஆதமாவாயிருக்கும நான, அவாகளுககு ஆதி₃யில நடை பெறும படைபபுககுக காரணமாகவும, நடுவில நடைபெறும ரக்ஷ ணததுககுக காரணமாகவும, கடைசியில நடைபெறும ஸமஹாரத துக்குக காரணமாகவும இருககிறேன அனைததுககும ஆதமாவா யிருககையால நானே நிமிதத காரணமாயிருபபதும, உபாத₃ாந காரணமாயிருபபதும பொருந்துகிறது. ஸருஷடிககு முன எனது ஸூக்ஷ்ம ஶரீரமாயிருககும இவவுலகம ஸருஷடிககுபபின ஸதூ₂ல ஶரீரமாகப் பரிணமிககிறதாகையாலே என ஸ்வரூபம விகாரமறறதா யிருநதபோதிலும, ஶரீரததோடு கூடிய நான் உலகிறகு உபாத₃ாந காரணமாயிருப்பதிலும் குறையிலலை எனறு கருதது 'தே₃ஶததாலோ காலததாலோ முதலும் நடுவும் முடிவுமாயிருப்பவன நானே' எனறு பொருள் கூறுவது பொருநதாதாகையால, 'முதலிலும நடுவிலும கடைசியிலும நடைபெறும படைததல, காததல, அழிததல எனும தொழிலகளும நானே' என்னும பொருததமான பொருள இஙகு கொளளபபடடது. (கு₃டா₃கேஶ!) 'கு₃டா₂கா' எனபது தூககத தைக குறிககும 'கு₃டா₃கேஶன' எனனும பெயா 'தூககததை வெனறவன' எனறு பொருளபடும இது அாஜுனனுடைய பெயா களில் ஒனறு நீ போாபுரியும காலஙகளில தூககததை வெனறி ருப்பதுபோலே, நான உலகிறகு எபபோதும ஸருஷடி ஸதி₂தி ஸம்ஹாரஙகளைச செயதுகொணடிருககையாலே, எலலாக காலஙகளி லும ஜீவராஶிகளின ஹருத₃யததிலே விழிததுககொண்டிருநது,

। भा ॥ एवं भगवतस्स्वविभूतिभूतेषु सर्वेष्वात्मतयाऽवस्थानं तत्तच्छब्दसामानाधिकरण्यनिर्देशहेतुं प्रतिपाद्य विभूतिविशेषान् सामानाधिकरण्येन व्यपदिशति। भगवत्यात्मतयाऽवस्थिते हि सर्वे

"ய ஏஷ ஸுப்தேஷு ஜாக₃ர்த்தி காமம் காமம் புருஷோ நிர்மிமாண:" [கட₂ 2-5-8] [எல்லா ஜீவராசிகளும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் எந்தப் பரமபுருஷன் விழித்திருந்து, வேண்டும்வற்றை அந்த ஜீவ ராசிகளுக்கு அளிக்கிருனே] என்கிறபடியே செயல்புரிகிறேன் என்று கருத்து. 20

21. இந்த ஶ்லோகம் முதலாக 39 வது ஶ்லோகத்தின் முற் பாதி ஈருக பற்பல பொருள்களோடு தன்னை ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கிருன் கண்ணன் ஜ்ஞாநாதி₃ கு₃ணபூர்ணனை தான் தனது செல்வங்களான எல்லாப் பொருள்களிலும் ஆத்மாவாய் நிற்பதே, இப்படி எல்லாப் பொருள்களோடும் தன்னை ஒன்றுகப் படிப்பதற்கு முக்கியமான காரணம் என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் காட்டினன். சிலர்—சென்ற ஶ்லோகத்திலேயே கண்ணன் மற்ற பொருள்களோடு தன்னை ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதைத் தொடங்கி விட்டான் என்றும், எல்லா பூ₄தங்களின் ஹ்ருத₃யத்திலிருக்கும் ஜீவாத்மா, ஆதி₃, மத்₄யம், அந்தம் என்னும் நாலு பொருள் களோடு தன்னை ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கிருன் என்றும் கூறு கிருர்கள் ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதன் காரணத்தைச் சொல்ல வேண்டியது அவசியமாகையாலும், யோக₃ம், விபூ₄தி என்னும் இரண்டு பற்றியும் அர்ஜுனன் கேட்டிருக்கையாலே, முன் ஶ்லோ கத்தில் இரு பாதிகளாலும் அவ்விரண்டையும் சுருங்கக் கூறுகிருன் என்று கொள்வதே உசிதமாகையாலும் அவர்கள் கூறுவது பொருந் தாது ஆகையால் 'பரார்த₄ங்கள் ' என்று 19-வது ஶ்லோகத்தில் சொன்ன ரீதியில், தன்னுல் நியமிக்கப்படும் செல்வங்களாகிற விபூ₄தி களை இந்த ஶ்லோகத்திலிருந்து ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கிருன் என்று கொள்வதே பொருத்தம். இவ்விடத்தில் "ஶரீரத்தைச் சொல்லும் ஶரீரம் முதலான ஶப்₃த₃ங்கள் ஆத்மாவைக் குறிப்பதில்லை என்பதைக் காண்கிருேம் அதுபோலவே இங்கு ஶரீரங்களை ஆத்மாவாகிற தன்னேடு ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கும்போது, ஶரீரத்தைக் கூறும் ஶப்₃த₃ங்கள் ஆத்மாவான எம்பெருமானை நேரே குறிக்கமாட்டா வாகையால், லக்ஷணையாலே அவனைக் குறிக்கின்றன என்று கொள்ள வேணுமேயொழிய, ஶரீரத்தைக் கூறும் ஶப்₃த₃ங்களுக்கு ஆத்மாவை

शब्दाः तस्मिन्नेव पर्यवस्यन्ति ; यथा देवो मनुष्यः पक्षी वृक्षः इत्यादयः शब्दाः शरीराणि प्रतिपादयन्तः तत्तदात्मनि पर्यवस्यन्ति।

யும் குறிக்கும் ஶக்தி உண்டென்று கல்பிக்கக் கூடாது" என்னும் ஆக்ஷேபம் எழக்கூடும். இதற்கு ஸமாதா₄னம் பின்வருமாறு:— உலகில் தே₃வன், மநுஷ்யன், பக்ஷி, மரம் முதலான ஶப₃த₃ங்கள் அந்தந்த உடலகளை முக்கியமாகக் குறிக்கும் என்பது அனைவரும் அறிந்தது. ஆயினும், 'தே₃வன் அருளுகிறுன்,' 'மநுஷ்யன் அறிகிறுன்', 'பக்ஷி பார்க்கிறது', 'மரம் தளிர்க்கிறது' முதலான பிரயோக₃ங்களிலிருந்து தே₃வன் முதலான ஶப்₃த₃ங்கள் அந்தந்த உடல்களோடு கூடிய அறிவுடைய ஆத்மாவையும் குறிக்கின்றன என்று விளங்குகிறது. அந்தந்த உடல்களில் ஆத்மா இருந்தால் தானே தே₃வனுல் அருளவோ, மனிதனுல் அறியவோ, பக்ஷியால் பார்க்கவோ, மரத்தால் தளிர்க்கவோ முடியும். அதுபோலவே, எம்பெருமான் எல்லா சேதநாசேதநப் பொருள்களுக்கும் ஆத்மாவா யிருக்கிறுன் என்பது பிரமாணங்களால் ஸித₃தி₄த்தவளவில், அவனை விட்டுப் பிரியாத விஶேஷணமாயிருக்கும் எல்லாப் பொருள்களைக் கூறும் ஶப₃த₃ங்களும் விஶேஷ்யமான அவனையும் நேரே குறிக்கும் என்று கொண்டே தீரவேண்டும். 'இந்தக் குடம் கறுப்பு' முதலான வழக்குகளில், குடத்தை விட்டுப் பிரியாத கு₃ணத்தைச் சொல்லும் ஶப்₃த₃ங்கள் கு₃ணியையும் குறிப்பதைக் காண்கிறோம். க₄டத்தை விட்டுப்பிரியாத க₄டத்வம் முதலான ஜாதியைக் குறிக்கும் ஶப்₃த₃ங்கள் அப்பொருள்களைக் குறிப்பதைக் காண்கிறோம். ஆகையால், விட்டுப்பிரியாத ஜாதி, கு₃ணம் முதலானவை த்₃ரவ்யத்தையும் குறிப்பதுபோலவும், ஶரீரத்தைச் சொல்லும் ஶப்₃த₃ங்கள் ஶரீரியையும் சொல்லுவதுபோலவும் எம்பெருமானுக்கு ஶரீரமாய் அவனை விட்டுப் பிரியாதிருக்கும் எல்லாப் பொருள்களைக்கூறும் ஶப்₃த₃ங்களும் அவனையும் நேரே குறிக்கக் குறையில்லையாகையால் ஶக்தியைக் கல்பிக்கவேண்டிய 'கௌ₃ரவம்' என்னும் குறையில்லை. ஶரீரம் முதலான மற்ற சில ஶப்₃த₃ங்கள் கு₃ணம் முதலான மற்ற சில ஶப்₃த₃ங்களைப்போலே அவ்வவற்றை மாத்திரம் குறிக்கும் நிஷ்கர்ஷகஶப₃த₃ங்களாகையாலே, அவை த₄ர்மியைக் குறிக்கமாட்டா வாகுலும் தே₃வன், மநுஷ்யன், பக்ஷி, மரம் முதலான மற்ற (அநிஷ்கர்ஷக) ஶப்₃த₃ங்கள் விஶேஷணத்தை மாத்திரமல்லாமல் விஶேஷ்யத்தையும் நேரே குறிக்கும் என்று கண்டுகொள்வது.

भगवतस्तत्तदात्मतयाऽवस्थानमेव तत्तच्छब्दसामानाधिकरण्यनिबन्धनमिति विभूत्युपसंहारे वक्ष्यति * न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम्

இநத பரகரணத்தின தொடககமான முன ஶ்லோகததில் தனனை மறற பொருளகளோடு ஒரே வேறறுமையில படிபபதறகுக காரணம் ஶரீராதம ப$_4$ாவமே என்று குறிததது போலே, இநத ப்ரகரணததின முடிவிலும "ந தத$_3$ஸதி விநா யதஸயாநமயா பூ$_4$தம சராசரம" [10-39] [அசைவனவும, அசையாதனவுமான எபபொருளினுளளும என்னை விடடுப பிரிநதிருககும பொருள எதுவுமிலலை] எனறு எலலாப பொருளகளும தனனை எனறும விடடுப பிரியாதிருபபதாலேயே அவை தனனோடு ஒரே வேறறுமையில படிககப்படடன எனறு காடடுகிறுன கணணன. ஆகையால, ஒரே வேறறுமையில படிபபதைககொணடு கணணனோடு அவறறுககு ஸவரூபைககியம சொலலுவது, 'எலலாப் பொருளகளும் பொய, ப$_3$ரஹமம ஒனறே மெய' எனறு கூறுவது முதலான பக்ஷங்கள் இநத பரகாணததிற்குப் பொருநதாவாகையாலே ஏறகத் தககவையனறு எனறு விளஙகுகிறது. ஸவரூபைககியததை ஒபபுககொணடால மறற பொருளகளிலுளள தாழவுகளையெலலாம பரமபொருளுககும் உண்டெனறு ஒப்புககொளளவேண்டிவருமாகையாலே அது எவவகையிலும பொருநதாது. ஆகையால யாத$_3$வபரகாஶமதமும் ப$_4$ாஸகரமதமும தளளபபடடன "எனனைவிடடுப் பிரிநது எநதப் பொருளும இலலை" எனறு இஙகு கணணன கூறுவது "ஆதமாவாகிற தனனை விடடுப் பிரிநது ஶரீரமாகிற மற்ற பொருள்களை உளவாக மாட்டா" எனறு பொருள்படுமேயொழிய, சங்கரா கூறுவதுபோல 'தனனைத தவிர மற்ற எல்லாப் பொருள்களும பொய' எனறு பொருள்படாது. 'நெருப்பை விடடுப்பிரிந்து புகை இருக்காது' எனருல, 'புகையும நெருப்பும ஒனறு' எனரே, 'நெருபபே மெய, புகை பொயயானது' எனரே தேருதனரே. இதறகுமேல் அத$_3$வைதிகள் பினவருமாறு ஓராக்ஷேபம் செயகிருாகள்— "யஜஞத$_3$ததனைத தவிாதது மறறவாகள் வீடடிலில்லை" "கயிறறைத் தவிர பாமபு, பூ$_4$மிவெடிப்பு முதலானவை இலலை" என்னும வாககியஙகளில முறையே யஜஞத$_3$த்தன, கயிறு ஆகிய ஒரு பொருளே உளளதெனறும, மறறவை இலலையெனறும ஸித்$_3$தி$_4$ப்பதுபோலே இஙகும் "எனனைததவிர வேறுபொருள் இலலை" எனறு கணணன கூறுவதாகக கொளளலாமே எனபது அவவாக்ஷேபம. பூாவமீமாமஸையில் உபகரமாதி$_4$கரணததில நிர்ணயிககப்படட மீமாமஸாநயாயத்

(३९) इति सर्वेषां स्वेनाविनाभाववचनात्। अविनाभावश्च नियाम्यतयेति * मत्तस्सर्वं प्रवर्तते (८) इत्युपक्रमोदितम्।

தைககொணடு இநத ஆக்ஷேபததிறகு பதிலுரைககபபடுகிறது. அநத நயாயம பினவருமாறு — (1) ஒரு பரகரணததின உபகரமத தில (தொடககததில) ஒரு வாகயமும, உபஸமஹாரததில (முடிவில) ஒரு வாகயமும காணபபடடால தொடகக வாகயததை ஒடடியே முடிவு வாக்யததிறகுப பொருளகொளளவேணடும (2) தொடககததி லுளள வாகயததிறகு விரோத₄ம ஏறபடடிருநதால, அதைத தளளியே உபஸமஹாரவாகயம எழவேணடுமாகையால, அவவிடத தில உபஸமஹாரவாகயமே வலிமைமிககதாகும (3) ஆக, விரோத₄ மிலலாதவிடததில் உபகரமவாகயமே வலிமைமிககதாகும — எனபது உபகரமாதி₄கரண நயாயததிலிருநது தேறுகிறது இநத பரகரணத தில "மதத ஸாவம பரவாததே" [கீ₃தை 10 8] [எனனாலேயே எலலாபபொருளகளும இயககபபடுகினறன] எனறு உபகரமததில் கணணன தனனை நியாமகனாகவும, மறற பொருளகளை நியாமய மாகவும காடடியுளளான. இதறகு முரணாக இபரகரணததில எது வும இலலை. ஆக, உபக்ரமாதி₄கரண நயாயததைககொணடு பாாககுமபோது எலலாப பொருள்களும உணமையானவை, கணண னால இயககபபடுபவை எனனும முதலவாகயததிறகு அநுகு₃ண மாகவே "ந தத₃ஸதி விநா" [10-39] எனனும உபஸமஹார வாக யததிறகுப பொருளகொளளபபடவேணடுமாகையால, அத₃வைதிகள கூறுகிறபடி உபகரம வாகயததிறகு முரணாக 'கணணனைத தவிர எலலாப பொருளகளும பொய' எனறு இஙகு பொருளகொளள முடியாது. ஆகையால, 'எனனைவிடடுப பிரிந்த பொருள எதுவு மிலலை' எனறே அவவாகயததிறகுப பொருளகொளளவேணடும. மறற பொருளகளுககும, கணணனுககும தொடாபு நியாமயநியா மகத தனமையாலே எனறு முறகூறிய (10 8) உபகரமவாகயததி லிருநது தேறுகிறபடியால், "நெருபபைவிடடுப பிரிநது புகை யிருககாது" எனனுமிடததைக காடடிலும வாசியும குறிககொளளத தககது. நெருபபுககும் புகைககும நியாமயநியாமகப₄ாவம இலலை யனறோ. ஆக, இவவளவால "அஹமாதமா கு₃டா₃கேஶ! ஸாவ பூ₄தாஶயஸஂதி₂த" எனறு செனற ஶலோகததில 'எலலா ஶரீரததி னுளளுமிருககும் ஜீவாதமாவோடு கணணனுககு ஸவரூபைகயம சொலலபபடுகிறது' எனனும அத₃வைதிகளின வாத₃ம பொருநதாது என நிரூபிககப்பட்டதாயிறறு.

आदित्यानामहं विष्णुर्ज्योतिषां रविरंशुमान्।
मरीचिर्मरुतामस्मि नक्षत्राणामहं शशी॥ २१॥

21. ஆதி₃தயாநாமஹம் விஷ்ணுா ஜயோதிஷாம் ரவிரம்
மரீசிர் மருதாமஸமி நக்ஷதராணமஹம் ஶஶீ ॥ [ஶ ஂமாந

ஆதி₃தயாநாம் — பனனிரு ஆதி₃தயாகளுககுள, **விஷ்ணு** — (சிறநதவனன) விஷணுவெனும பெயருடைய ஆதி₃தயன, **அஹம** — நானே, **ஜயோதிஷாம்** — சோதி சளுககுள, **அமஶ ஂமாந ரவி.**—கிரணஙகளையுடைய ஸூாய னுகிற சோதி, (அஹம—நானே), **மருதாம்**—மருததுக களுககுள, **மரீசி:** — (உயாநத மருததான) மரீசியாக, **அஸமி**—(நான) ஆகிறேன, **நக்ஷத்ராணும்**—நக்ஷததிரஙக ளுககுத தலைவனன, **ஶஶீ**—சநதிரன, **அஹம்**—நானே

---

22. ஆதிததர் தம்மி லதிகனும் விடடுநான
சோதிப பகலிரவிச் சோதிநான—மீது
மருததுவரின மன்னு மரீசிநா னுனேன்
திருததுமதி தாரகையிற சேர்நது.

ஆதிததர் தம்மில்—பனனிரு ஆதி₃தயாகளுககுள, **அதி கனும்** — சிறநதவனன, **விட்டு** — விஷணு எனும பெய ருடைய ஆதி₃தயன, **நான**—நானே, **சோதி**—சோதி களுககுள, **பகல்** — பகலில ஒளிவீசும, **இரவி சோதி**— ஸூாயனுகிற சோதி, **நான்**—நானே, **மருததுவரின்**— மருததுககளில **மீது மனனு**—மிகச சிறநத மருததான, **மரீசி நான் ஆனேன** — மரீசி எனும மருதது நானுயிருககி றேன, **தாரகையில்** — நக்ஷததிரஙகளோடு, **சேர்நது**— தலைவனுகச சோநது, **திருதது மதி**—சிறநதுளள சநதிரன (நான ஆனேன—நானேயாயிருககிறேன)

(ஆதி₃தயாநாம) அதி₃தியின பிளளைகளான பனனிரு ஆதி₃தயர்களுககுள. (விஷணு அஹம) "அஜகு₄நயோ ஜக₄நயஜ" [கடைசியில பிறநதவன மிகசசிறநதவன] எனகிறபடியே சிறநதவனுய, கடைசிபபிளளையான 'விஷணு' எனும ஆதி₃தயன நானே.

||भा|| द्वादशसंख्यासंख्यातानामादित्यानां द्वादशो य उत्कृष्टो विष्णुर्नामादित्यः, सोऽहम्। ज्योतिषा-जगति प्रकाशकानां योंऽशुमान् रविः-आदित्यगणः, सोऽहम्। मरुतामुत्कृष्टो मरीचिर्यः, सोऽहमस्मि।

"புரோத4ஸாம ச முக2யம" [10-24] எனனும ஶலோகததிலுளள முக2யஶப3த3ம இபரகரணததில 'நிரத்த4ாரணேஷஷ்டீ2' [நிரத த4ாரணபபொருளில ஆறும வேறறுமை] பிரயோகி3ககபபடடுளள அவஶயமான இடஙகளில சோததுககொளளததககதாகையால, 'ஆதி3தயாகளுள சிறநதவனுன விஷ்ணு' என இஙகு பொருள கொளளபபடடது 'இஙகு தனனேடு ஒரே வேறறுமையில படிககப படும பொருளகளில ஸூாயனபோனற சிலவறறின சிறபபு பரதயக்ஷ மாகவும, விஷ்ணு, மரீசி போனற சிலவறறின சிறபபு சாஸதிரங கொணடும அறியததககது ராமனைத தானுகச சொலலுமிடம போனற சிலவிடஙகளில நேராகவும, சிவன, ஸகநதன முதலானு ரைத தானுகக குறிககுமிடஙகளில அநதநத ஜீவாகளை இடையிடடும ஒரே வேறறுமை படிககபபடுகிறது எனறு கணடுகொளவது (ஜயோதிஷாம) உலகில ஒளிவீசும சோதிகளுககுள. இஙகு ஜயோதிஶஶப3த3ததாலே நக்ஷதரங்களை மாததிரம எடுததால நிரத த4ாரணபபொருள ஒடடாது. ஸூாயன நக்ஷதரஜாதியில சோநத தாகவோ, அவறறேடு தொடாபுளளதாகவோ எஙகும கூறபபடுவதிலலை யனறே ஆகையால 'ஒளிவிடும சோதிகளுககுள' எனறு ஜயோதிஶ ஶப3த3ததிறகுப பொருள்கொள்ளபபட்டது. பரஞசோதியான பரம பொருளோடு ஒபபிடுமபோது ஸூாயன மினமினிபோனறவனுகையால, 'உலகில ஒளிவிடும சோதிகளுககுள' எனறு விஶேஷணமிடபபடடது. (அம்ஶுமாந ரவி அஹம) ஒளிமிகக கிரணஙகளையுடைய ஆதி3த்ய க3ணம நானே. நிரதத4ாரணத்திறகு உறுபபான சிறபபை 'அமஶு மாந' எனனும பத3ததிலுளள 'மதுப' பரதயயம காடடுகிறது. ஆகை யாலே ரவிஶப3த3த்தோடு புனருகதியிலலை. ரவிஶப்3த3ம பனனிரு ஆதி3தயாகளுககும பொதுவானதாகையால, ஏகவசநம (ஒருமை) ஆதி3தயக3ணததைக குறிககிறது. (மருதாம மரீசிரஸமி) மருத துககள எனப்படும் வாயுககளில சிறபபுறற 'மரீசி' எனும மருததது நானே. தி3தியின புததிராகளாய எழுவாகொணட ஏழுக3ணஙக ளாக அமைநத நாறபததொனபது மருததுககளில மரீசி சிறபபுற்ற வன எனபது ஶாஸதரஸித3த4ம. (நக்ஷதராணும ஶஶீ அஹம்) நக்ஷத்திரஙகளின தலைவனுன சநதிரன நானே. சநதிரன நக்ஷதரக் கூட்டததில சோநதவனலலவாகையால், இஙகு நிர்தத4ாரணப்

नक्षत्राणामहं शशी; नेयं निर्धारणे षष्ठी, *भूतानामस्मि चेतना (२२) इतिवत्। नक्षत्राणां पतिर्यश्चन्द्रः, सोऽहमस्मि॥ २१ ॥

वेदानां सामवेदोऽस्मि देवानामस्मि वासवः।
इन्द्रियाणां मनश्चास्मि भूतानामस्मि चेतना॥ २२॥

பொருள பொருந்தாது ஆகையால, "பராத$_4$ாநயத" [10-19] எனறதையொட்டி, "நக்ஷததிரஙகளின தலைவனான சநதிரன" எனறு இஙகு பொருள கொளளபபட்டது. இதற்குமேல பினவரும ஆக்ஷேபம எழுகிறது முனனும பினனும நிரதத$_4$ாரணபபொருளாயிருககும் போது, நடுவில நக்ஷததிரஙகளுககும் சநதிரனுககும மாததிரம் தலைவன எனறு ஸம்ப$_3$நத$_4$பபொருளைக கூறுவது பொருநத விலலையே. ஆகையால் இரவில பிரகாசிககும வானசசோதிகளான சநதிரன நக்ஷததிரஙகள அனைததையுமே ச$_2$தரி நயாயததாலே நக்ஷத்திர ஶப்$_3$த$_3$ததாலே குறிப்பதாகக கொளளலாமே. அல்லது, "ஸுகருதாம வா ஏதானி ஜயோதீம்ஷி யநநக்ஷதராணி" [யஜு 5-4-1-3] "யோ வா இஹ யஜதே அமும ஸ லோகம ந க்ஷதே தாநக்ஷதராணாம நக்ஷதரதவம; தே$_3$வக$_3$ருஹா வை நக்ஷதராணி" [அஷ் 1-5-2-10] எனனும வேத$_3$வாககியஙகள இஙகு யாக$_3$ம முதலான புணய காரயஙகளைச செயபவர்களுககு பே$_4$ாக$_3$ஸத$_2$ானமாக நக்ஷதரஙகளைபபோலே சநதிரனையும எடுதது, சநதிரனுககும நக்ஷதர ஶப்$_3$த$_3$ததை வழஙகியிருக்கையாலே நிரதத$_4$ாரணபபொருளே இஙகும் பொருநதலாம எனபது அவ்வாக்ஷேபம. இதறகு ஸமாத$_4$ானம் பினவருமாறு—முககியமான பொருளைககொண்டே நிரவஹிகக வழியிருக்குமபோது, லக்ஷணையால பொருள்கூறுவது சரியலல. இநத ப்ரகரணததில "பூ$_4$தாநாமஸமி சேதநா" (22) "ஸாககூ$_3$ாணாமாதி$_3$ரநதஶ்ச மத$_4$யம சைவாஹமாஜுந" (32) "வாத$_3$ பரவத$_3$தாமஹம" (33) "அஹமேவாக்ஷய கால" (33) "உத$_3$ப$_4$வஶச ப$_4$விஷயதாம" (34) "த$_3$யூதம ச$_2$லயதாமஸமி தேஜஸதேஜஸவிநாமஹம। ஜயோऽஸமி வயவஸாயோऽஸமி।" (36) முதலானவிடஙகளிறபோல இஙகும நிரதத$_4$ாரணப பொருள கொள்ளமுடியாதாகையாலே, நக்ஷதரஜாதியைச சேராத சநதிரன் நக்ஷதரஙகளுககுத தலைவனாயிருககும ஸமப$_3$நத$_4$ததை யிட்டே 'ஸமப$_3$நத$_4$ ஸாமாநயே ஷஷ்டீ$_2$' எனற இலககண வழககுபபடி 'நக்ஷதராணாம' எனறு ஆறுமவேறறுமை படிககபபட்டுள்ளது எனறு கொள்ளுவதே பொருததமானது. 21.

22. வேத3ாநாம் ஸாமவேதே3ாऽஸ்மி தே3வாநாமஸ்மி வாஸவ ।
இந்த்3ரியாணும் மநஶ்சாஸ்மி பூ4தாநாமஸ்மி சேதநா ॥

வேத3ாநாம—வேத3ஙகளுககுள, **ஸாமவேத3: அஸ்மி**—(சிறநததான) ஸாமவேத3மாகிறேன. **தே3வாநாம**—தே3வதைகளுககுள, **வாஸவ. அஸ்மி**—(தலைசிறநதவனுன) இநதிரனுகிறேன **இந்த3ரியாணும்**—பதினெரு இநதிரியங களுககுள, **மந. ச அஸமி**—(சிறநததான) மனம எனனும இநதிரியமாகவும ஆகிறேன. **பூ4தாநாம்**—அறிவுடைய ஜீவராஶிகளுடைய, **சேதநா அஸமி**—அறிவாக நான ஆகிறேன.

---

23. வேதஙக ளிறசாம வேதநான் விணணவரில்
நாதன சதக்கிருது நானுவன—போதஞ்சேர்
நெஞசாவ னெபபொறிக்கு நினறியலும் பூதஙகட்
கெஞசா வறிவாவன் யான.

வேதஙகளில்-நானகு வேத3ஙகளில, **சாமவேதம் நான்**-(உயாநததான) சாமவேதம நானே. **விண்ணவரில்**—தே3வாகளுள, **நாதன் சதக்கிருது**—தலைவனுகையாலே உயாநத இநதிரன, **நான் ஆவன்**—நான ஆகிறேன **எபபொறிக்கும்**—எலலா இநத3ரியஙகளுககுளளும, **போதம் சேர் நெஞ்சு ஆவன**—ஜஞானம வெளிபபடும வழியாகை யாலே சிறநததான மனமாக ஆகிறேன **நின்று இயலும் பூதஙகடகு**—(இவவுலகில) நினறு நடையாடும ஜீவராஶிக ளுககு, **எஞசா அறிவு ஆவன யான்**—அழியாத அறிவாக ஆகினறவனும நானே.

---

22. (வேத3ாநாம ஸாமவேதே3ாऽஸமி) ருக, யஜுஸ, ஸாமம, அத2ாவணம் எனும நானகு வேத3ஙகளுககுள சிறநததான ஸாம வேத3ம நானேயாகிறேன. (1) க3ானததை முககியமாகக கொணட தாயிருககை, (2) ஆயிரம ஶாகை2களை உடையதாயிருககை முதலான பெருமைகளால ஸாமவேத3ததிறகு உயாவும, அவையிலலாமையால மறற வேத3ஙகளுககுத தாழவும இஙகு சொலலபபடுகிறது எனபதும்,

॥भा॥ वेदानाम्—ऋग्यजुस्सामाथर्वणां य उत्कृष्टस्सामवेदः, सोऽहम्। देवानामिन्द्रोऽहमस्मि। एकादशानामिन्द्रियाणां यदुत्कृष्टं

ப்ராமாணயத்தில வேத$_3$ஙகளிடையே உயர்வுதாழவு இஙகு கருதப் படவிலலை எனபதும குறிககொள்ளத தககது "ருக ச வா இத$_3$மக$_3$ரே ஸாம சாஸதாம ஸைவ நாம ருக$_3$ாஸீத$_3$மோ நாம ஸாம ஸா வா ருகஸாமோ பாவத$_3$ஙமிது$_1$நம ஸமப$_4$வாவ பரஜாதயா இதி நேதயப$_3$ரவீத ஸாம ஜயாயாநவா அதோ மம மஹிமா' [ஐதரேய ப்$_3$ராஹமணம] எனகிற வேத$_3$வாககியததில கூறியபடி க$_3$ாநருபமான ஸாமததிறகு முககியததுவமுணடாகையால, ஸாமவேத$_3$ததிறகு முககியததுவம ஶருதிஸித$_3$த$_4$ம. "ருக$_3$ப$_4$யோ ஜாதம வைஶயம வாணமாஹு: யஜுாவேத$_3$ம க்ஷதரியஸயாஹுாயோநிம। ஸாம வேதே$_3$ா ப$_3$ராஹமணாநாம பரஸூதி ॥" [காட$_2$கம 3-9-50] [வைஶய வாணததை ருக$_3$வேத$_3$ததிலிருநது பிறநததாகவும, யஜுா வேத$_3$ததை க்ஷதரியவாணததிறகுக காரணமாகவும, ஸாமவேத$_3$ம் அநதணாகளுககுக காரணமெனறும கூறுகினறனா] எனனும வேத$_3$ வாககியததினபடி உயாநத வர்ணமான ப$_3$ராஹமணவாணததிறகுக காரணமாகையால ஸாமவேத$_3$ம உயாநதது எனறும கொளளலாம். (தே$_3$வாநாம வாஸவ அஸமி) ஸவாகக$_3$வாஸிகளான தே$_3$வாகளுள அவாகளுககுத தலைவனான இநதிரனாகிறேன நான. பிரமன, சிவன முதலான தே$_3$வாகள இநதிரனைக காட்டிலும உயாநதவாகளாகை யாலே, அவாகளை இஙகு தே$_3$வஶப$_3$த$_3$ததிறகுப பொருளாகக கொளளமுடியாது, ஆகையால ஸவாகக$_3$தசிலுளள தே$_3$வாகளே தே$_3$வஶப$_3$த$_3$ததிறகுப பொருளாகக கொளளபபட்டனா. 'வாஸவன' எனபபடும இநதிரன 'இதி$_3$-பரமைஶவாயே' எனனும த$_4$ாதுவினபடி இவாகளைககாட்டிலும மேலான ஐஶவாயமுடையவனாகையால இவர்க ளுககுள உயாவுபெறறவனாகிறான (இநத$_3$ரியாணாம மநஶச அஸமி) ஞானம வெளிபபடும வழியாகையாலே இநதிரியஙகளுள சிறநத தான மனமெனும இநதிரியமும நானே இஙகு ஓா ஆக்ஷேபம எழு கிறது — "இநத$_3$ரியேப$_4$ய பரா ஹயாதத$_3$ா அாதேத$_3$ப$_4$யஶச பரம மந" [கட$_3$ 3-10] [(வசீகரிககததககவைகளுள) இநதிரியஙகளைக காட்டிலும விஷயஙகள மேலானவை, விஷயஙகளைக காட்டிலும மனம மேலானது] "ஏதஸமாத ஜாயதே பராண மந: ஸாவேநத$_3$ரி யாணி ச" [முணட$_3$ 2-1 3] [பரமாதமாவிடமிருநது பராணனும, மனமும, எலலா இநதிரியஙகளும உணடாகினறன.] முதலான வாகயஙகளிலிருநது மனம இநதிரியஙகளைக காட்டிலும வேறுபட்டது எனா விளஙகுமபோது இஙகு மனததை இநதிரியஙகளுள சிறநததாகக கூறுவது எபபடிப பொருநதும எனபது அவவாக்ஷேபம "இநத$_3$ரி யாணி த$_3$ஶைகம ச"[கீ$_3$தை13 5][பதினொரு இநதிரியஙகள] "ஏகாத$_3$

मनइन्द्रियम्, तदहमस्मि। इयमपि न निर्धारणे —भूतानां चेतनावतां या चेतना, साऽहमस्मि ॥ २२ ॥

ஶம மநஶ்சாத்ர' [வி-பு 1-2-47] [மனம் பதினோராவது இந்திரியம்] முதலான ப்ரமாணங்களில் மனமும் ஓரிந்திரியமாக எடுக்கப்பட்டி ருக்கையால, 'பத்து இந்திரியங்கள' என்று கூறுமிடங்கள, ஜ்ஞாநம வெளிப்படும வழியாகையாலே தலைமைபெற்ற மனத்தைவிட்டு, மற்ற கர்மஜ்ஞாநேந்திரியங்கள பத்தை மாத்திரம் கூறுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். (பூ₄தாநாமஸ்மி சேதநா) அறிவுடைய ஜீவராஶிகளின அறிவு நானே. "தேஜஸ்தேஜஸ்விநாம—ஸத்வம ஸத்வவதாம" [10-36] என்றவிடங்களிற்போலே, "சேதநாவதாம பூ₄தாநாம சேதநா" என்று கொள்ளவேண்டும். (பஞ்ச) பூ₄தங்களில 'சேதநா' என்று ஒரு பூ₄தமில்லையாகையால், இங்கு பூ₄தஶப்₃த₃ம அறி வுடைய ஜீவராஶிகளையும, சேதநாஶப்₃த₃ம அவர்களது அறிவை யும் குறிப்பதாகவுமே கொள்ளவேண்டும. ஆகையால இங்கும் ஷஷ்டி₂ நிர்த்த₄ாரண ப்பொருளில வழங்கப்படவில்லை இங்கும ஓராக்ஷேபம எழு கிறது—"மஹாபூ₄தாநி க₂ம் வாயுரக்₃நிராபஸ்தத₂ா மஹீ। ஷஷ்ட₂ஸ்து சேதநாத₄ாது ஆத்மா ஸப்தம உச்யதே ॥ அஷ்டமம து மநோ ஜ்ஞேயம" [ப₄ார-மோக்ஷ 337-46] [ஆகாயம, வாயு, அக்₃னி, நீர், நிலம ஆகியவை (பஞ்ச) பூ₄தங்கள. சேதநாத₄ாது ஆறுவது (பூ₄தம), ஆத்மா ஏழாவது, மனம எட்டாவதாக அறியத்தக்கது] என்றும, "ஷஷ்ட₂ஸ்து சேதநாத₄ாது மந இத்யுபதி₃ஶ்யதே" [ப₄ார-ஆர 214-19] [சேதநாத₄ாது ஆறுவது (பூ₄தம), அது (மனத்தை அதி₄ஷ் டி₂ப்பதால) மனம் என்றும கூறப்படுகிறது.] என்றும் சேதநாத₄ாது என்று ஒரு தத்துவம பூ₄தங்களில சேர்ந்ததாக மஹாப₄ாரதத்தில் கூறப்படுவதால அதை இங்கு 'சேதநா' என்று குறிப்பதாகக் கொண்டு, நிர்த்த₄ாரணப் பொருளே கொள்ளலாமே என்பது அவ்வாக்ஷேபம. இதற்கு ஸமாத₄ானமாவது— இங்கு ஏழாவதாகக் காட்டப்பட்ட ஆத்மாவும, எட்டாவதாகக் காட்டப்பட்ட மனமும பூ₄தங்களில சேர்ந்தவையல்ல என்பது அனைவரும அறிந்தது. அவற்றைப்போலே சேதநாத₄ாதுவும பூ₄தங்களில சேராததாகிலும வேறொரு வகையில ஆறுவதாகக் கணக்கிடப்படுகிறது என்று கொள்ளலாம. ஆகையால அப்ரஸித்₃த₄மான சேதநாத₄ாதுவை இங்கு சேதநாஶப்₃த₃த்திற்குப் பொருளாகக்கொள்வதைக் காட்டிலும, ஸுப்ரஸித்₃த₄மான அறிவைப் பொருளாகக் கொள்வதே பொருத்தமாகும். ஆகவே இங்கும் "நக்ஷத்ராணாமஹம ஶஶீ" என்றவிடத்திற்போலே நிர்த்த₄ாரணப் பொருளைக்கொள்ளாமல ஸம்ப₃ந்த₄ஸாமாந்யப் பொருள கொள்ளப் படுகிறது. 22.

रुद्राणां शङ्करश्चास्मि वित्तेशो यक्षरक्षसाम्।
वसूनां पावकश्चास्मि मेरुश्शिखरिणामहम्॥ २३॥

23. **ருத₃ராணும் ஶங்கரஶ்சாஸ்மி வித்தேஶோ**
யக்ஷரக்ஷஸாம் ।
வஸூநாம் பாவகஶ்சாஸ்மி மேருஶ் ஶிக₂ரிணுமஹம் ॥

ருத₃ராணும்—பதினெரு உருத்திரர்களுக்குள், **ஶங்கர ச அஸ்மி** — தலைவனை) ஶிவனுகவும் இருக்கிறேன். **யக்ஷரக்ஷஸாம்**—யக்ஷராக்ஷஸர்களுள் **வித்தேஶ: (அஸ்மி)**— (பணத்துக்கு அதி₄பதியான)குபேரனுகிறேன். **வஸூநாம்**— எட்டு வஸுக்களுள், **பாவக: ச அஸ்மி**—(தலைசிறந்தவனை) பாவகன் என்ற வஸுவாகிறேன். **ஶிக₂ரிணும்**—ஆஶ்சாய மான சிகரங்களையுடைய மலைகளுள், **மேரு: அஹம் (அஸ்மி)**—நான் மேருவாகிறேன்.

---

24. **வேரு முருத்திரரிற சங்கரனுன் விததேசன்**
கூரு மியக்கர் கொலையரக்கர்க்—காருத
பாவகனுன் பண்பார் வசுக்களுக்குள் பல்கிரிக்குள்
மேவவுயர் மேருவுநான் மிக்கு.

வேரும் உருததிரரில்—சிறப்புற்றவர்களான பதினெரு உருத்திரர்களுக்குள், **சங்கரன் நான்**—(தலைவனை) சிவன் நானே, **கூரும் இயக்கர் கொலை அரக்கர்க்கு**—நெருங்கின வர்களான யக்ஷர்கள், கொடுந்தொழிலைப் புரியும் ராக்ஷ ஸர்களுக்குள், **வித்தேசன் நான்**—பணத்துக்கு அதிபதி யான குபேரன் நானே, **பண்பு ஆர் வசுக்களுக்குள்**—நற் குணம் நிறைந்த எட்டு வஸுக்களுக்குள், **ஆருத பாவகன் நான்**—(நற்பண்புகளில் என்றும்) தாழவுருத பாவகன் என்னும் வஸுவாகிறேன் **மேவ உயர் பல் கிரிக்குள்**— சிகரங்களால் மிகவும் உயர்ந்திருக்கும் பல மலைகளுக்குள், **மிக்கு மேருவும் நான்**—தலைசிறந்த மேருவும் நானே.

॥ भा ॥ रुद्राणामेकादशानां शङ्करोऽहमस्मि। यक्षरक्षसां वैश्रवणोऽहम्। वसूनामष्टानां पावकोऽहम्। शिखरिणाम्—शिखरशोभि[ता]नां पर्वतानां मध्ये मेरुरहम्॥ २३॥

---

23. (ருத்₃ராணும ஶங்கரஶ்ச அஸ்மி) ஏகாத₃ஶருத்₃ராகளில் தலைமைபெற்ற சங்கரனும் நானே அவனும் எனக்கு ஶரீரமாயிருந்து ஸத்தை பெற்றவனே என்று கருத்து இதையே நம்மாழ்வாரும் "பரன் திறமன்றிப் பல்லுலகீர்' தெய்வம் மற்றில்லை" [திருவாய் 4-10-3] "வெள்ள நீர்ச்சடையானும் நின்னிடை வேறலாமை விளங்க நின்றதும்" [திருவாய் 5-10-4] "உரைக்கின்ற முக்கட்பிரான் யானே என்னும்" [திருவாய் 5-6-8] என்று அருளிச்செய்தார். சங்ககாலத் தமிழரும் "ஐந்தலை உயரிய அணங்குடை அருந்திறல் மைந்துடை ஒருவனும் மடங்கலும் நீ" [பரிபாடல் 1] [ஐந்து தலைகளை உடையவனாய், தெய்வத்தன்மை உடையவனாய், சிறந்த ப₃லத்தையும் சக்தியையும் உடையவனான சிவனும், அவன் செய்யும் ஸம்ஹாரத்தொழிலும் திருமாலாகிய நீயே] என்று ஶிவனையும், அவன் செய்யும் ஸம்ஹாரத் தொழிலையும் திருமாலோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதன்மூலம்' இங்கு ஸ்வரூபைக்யம் கருதப்படவில்லை, திருமால் ப்ரகாரியாகவும், மற்றவையனைத்தும் அவனுக்கு ப்ரகாரமாகவும் இருப்பதாலே அனைத்தும் திருமாலே என்று கூறப்படுகிறது' என்று காட்டினார்கள் (வித்தேஶோ யக்ஷரக்ஷஸாம்) யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்களுக்குள் பணத்துக்கு அதி₄பதியாகையாலே தலைசிறந்தவனான குபே₃ரன் நானே. யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் நெருங்கிய ஜாதியாகையாலே சேர்த்து எடுக்கப்படுகிறார்கள். ஆகையால் குபே₃ரன் ராக்ஷஸஜாதியைச் சேர்ந்தவன் என்று நினைக்க இடமில்லை. பணத்துக்குப் பதியாயிருப்பவன் என்னும் 'வித்தேஶ' பத₃த்தால் யக்ஷ ராக்ஷஸர்களுக்குள் குபே₃ரனுக்குள்ள சிறப்பு உணர்த்தப்படுகிறது. இப்படி நிர்த்₃தா₄ரணே ஷஷ்டி₂யைக்கொள்ளாமல் ஸம்ப₃ந்த₄ஸாமாந்யப் பொருளில் ஆறும் வேற்றுமை வழங்கப்பட்டிருப்பதாகக்கொண்டு 'நக்ஷத்ராணும அஹம ஶஶீ'(21) என்றவிடத்திற்போலே யக்ஷராக்ஷஸ ஜாதி இரண்டுக்கும் தலைவனான குபே₃ரன் நானே என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம் (வஸூநாம பாவகஶ்ச அஸ்மி) எட்டு வஸுக்களுள் தலைமைபெற்றவனான பாவகன் என்னும் வஸு நானே. (மேரு ஶிக₂ரிணும அஹம) பொன், இரத்தினம் முதலானவற்றாலான சிக₂ரங்களையுடைய மலைகளுக்குள் நான் சிறப்புற்ற மேரு மலையாகி

पुरोधसां च मुख्यं मां विद्धि पार्थ बृहस्पतिम्।
सेनानीनामहं स्कन्दः सरसामस्मि सागरः ॥ २४ ॥

24. புரோத$_4$ஸாம் ச முக்$_2$யம் மாம் வித$_3$தி$_4$ பார்த்த$_2$ ப$_3$ருஹஸபதிம் ।
ஸேநாநீநாமஹம் ஸகந்த$_3$ ஸரஸாமஸமி ஸாக$_3$ர ॥

பார்தத$_2$'—குநதீபுதரனே! **புரோத$_4$ஸாம**—புரோஹிதா களுள, **முக$_2$யம்**—சிறபபுறறவரான, **ப்$_3$ருஹஸ்பதிம் ச**—ப$_3$ருஹஸபதியாகவும, **மாம வித்$_3$தி$_4$**—எனனை அறிவாயாக, **ஸேநாநீநாம்**—ஸேனைத தலைவாகளுககுள, **ஸ்கநத$_3$:**—(சிறப புறற) முருகன, **அஹம்**—நானே, **ஸரஸாம்**—குளஙக ளுககுள, **ஸாக$_3$ர.**—(சிறபபுறற) கடல, **அஹமஸ்மி**—நானேயாகிறேன.

---

25. முறறும் புரோகிதர்க்குள முன்னும்பிர கற்பதியென்
றுறறு விசயா வுணரெனனை—மற்றுததான்
சேனைத தலைவரிற சீரக்கந்தன் சாகரநான்
ஏனைப் புனறறடங்கட கிஙகு.

விசயா — விஜயனே ! **முற்றும் புரோகிதர்க்குள்**—அறிவால நிறைநத புரோஹிதாகளுககுள, **முனனும் பிரகற்பதி எனறு**—முககியமானவனன ப$_3$ருஹஸபதி எனறு, **எனனை உறறு உணர்**—எனனை நனகு அறிவாய, **மற்றுத் தான்**—மேலும, **சேனைததலைவரில்**—ஸேனைததலைவாகளுக குள, **சீர்க்கநதன் (நான்)** — சிறபபுறற முருகன நானே, **ஏனை**—மேலும, **இங்கு**—இவவுலகில, **புனல் தடங்கடகு**—குளஙகளுககுள, **சாகரம் நான்**—சிறபபுறற கடலும நானே.

றேன. 'ஶிக$_2$ரி' ஶப்$_3$த$_3$ததிலே 'இநிச' ப்ரதயயம் 'பூ$_4$மநிநத$_3$ா ப்ரஶமஸாஸு' எனறு தொடஙகும் இலககண விதி$_4$பபடி பரஶமஸைப் பொருளிலேயாய, பொன, இரததினம் முதலானவறறுலான சிகரங்களை உடையவையாகையாலே கவிகளால் புகழப்படும் மலைகளைக குறிககிறது. இககாரணததாலேயே இததகைய ஶிக$_2$ரஙகளிலலாத ஹிமாலயம முதலான மலைகளை 25-வது ஶ்லோகததில் 'ஸத$_2$ாவராணும் ஹிமாலய·' எனறு கூறியதோடு புநருக்தியிலலை. **23.**

|| भा || पुरोधसामुत्कृष्टो बृहस्पतिर्यः, सोऽहमस्मि। सेनानीनां— सेनापतीनां स्कन्दोऽहमस्मि। सरसां सागरोऽहमस्मि || २४ ||

महर्षीणां भृगुरहं गिरामस्म्येकमक्षरम्।
यज्ञानां जपयज्ञोऽस्मि स्थावराणां हिमालयः || २५ ||

---

24. (புரோத4ஸாம ச முக2யம ப3ருஹஸபதிம மாம வித்3தி4) புரோஹிதாகளுள முககியமானவரான ப்3ருஹஸபதியாக எனனை அறிவாய. ப3ருஹத்துககள் எனபபடும ஆசாாய ஸத2ானததை வகிககும புரோகிதாகளுள இவா தலைமைபெறறவா எனபதை 'ப3ருஹஸபதி' எனனும பெயரே காடடுகிறது அறிவில சிறநத வாகளை 'ப3ருஹஸபதி' எனறு அழைககும உலகவழககும இவரது சிறபபைக காடடுகிறது. 'வாசஸ்பதி' எனறு இவருககு வழங்கும் மறறொரு பெயரும இவரது வாககுவனமையைக காட்டுகிறது. இச சிறபபுககளையெலலாம முக்2யஶப3த3ததாலே உணாததுகிறுன கணணன. இநத முக2யஶப்3த3ததை—கணணன தனனேடு ஒரே வேறறுமையில படிககும எலலா ஶப3த3ஙகளோடும சோததுக கொளளவேணடும. (ஸேநாநீநாம அஹம ஸகநத3) ஸேனைத தலைவாகளுககுள சிறப்புறற கந்தனுகவும நான ஆகிறேன கரௌஞசமலையைத துளைததது, சூாமாவைத தடிநதது, தே3வ ஸேஞதி4பதியாயிருநது பல வெறறிகளை தே3வாகளுககுத தநதது முதலான இவனது சிறபபுகள இதிஹாஸபுராணஙகளிலும, சஙக இலககியஙகளிலும பரஸித்3த4ம. காமததுககு வசப்பட்ட சேனைத்தலைவாகளே இஙகு 'ஸேநாநீ' ஶப3த3ததால எடுககபபடு கிறுர்கள. அபராகருத லோகததிலிருபபவராகையாலே ப்ராகருத விலக்ஷணரான விஷ்வகஸேநராகிற ஸேனைமுதலியாா இஙகுளள 'ஸேநாநீ' ஶப3த3ததால கருதபபடவிலலை. (ஸரஸாம ஸாக3ர' அஸமி) குளஙகளுககுள் சிறபபுறற கடலாயிருககிறேன நான இஙகு 'ஸரஸ' எனறு நீரோடடம இலலாதவையாய, நிலையா யிருககும் நீருககு இருப்பிடமாயிருககும நீர்நிலைகள் குறிககபபடு கினறன கடலும அததகையதொரு நீரநிலையாயிருககையாலே பெரியதொரு ஸரஸஸாகிறது. நீரோட்டமுளள நீருககு இருபபிட மான நதிகள 31-வது ஶலோகததில் 'ஸரோதஸாமஸமி ஜாஹநவீ' எனறு குறிககபபடுகையாலே இஙகு நீரோடடமிலலாத நீரநிலைகளையே 'ஸர' எனும் ஶப3த3ததால் குறிப்பது பொருததம. (பாதத2) என அததையான குநதியின பிள்ளையாகையாலே எனது இபபெருமைகளை உகககககூடிய உனககுக கூறுகிறேன எனறு கருதது. 24.

25. மஹர்ஷீணாம் ப$_4$ருகு$_3$ரஹம் கி$_3$ராமஸ்ம்யேகமக்ஷரம் ।
யஜ்ஞாநாம ஜபயஜ்ஞோऽஸ்மி ஸ்த$_2$ாவராணாம ஹிமாலய:॥

மஹர்ஷீணாம்—மரீசி முதலான மஹரிஷிகளுககுள, **அஹம்**—நான, **ப$_4$ருகு$_3$**—(சிறநதவரான) ப$_4$ருகு$_3$வாகிறேன. **கி$_3$ராம்**—பொருளுடைய ஶப$_3$த$_3$ஙகளுககுள, **ஏகமக்ஷரம் அஸமி**—ஒறறை எழுததாகிற பரணவமாகிறேன **யஜ்ஞா நாம்**—யஜஞஙகளுககுள, **ஜபயஜ்ஞ அஸமி**—(சிறநததான) ஜபயஜஞமாக ஆகிறேன **ஸ்த$_2$ாவராணாம்** — ஸாமாநய மலைகளுககுள, **ஹிமாலய:** — (சிறநததான) இமயமலை யாகிறேன.

---

26. மாமுனிவர் தம்மிற பிருகுநான் வணசொறகு
ளோமென்று சொலலுமோ ரக்கரநான்—சேமமுறு
மெசசங்க ளிறசெபமா மெச்சநா னிறபவறறு
ளுச்சந திகழிமவா னுறறு.

மாமுனிவர் தம்மில்—மஹரிஷிகளுககுள, **பிருகு நான்**—நான ப$_4$ருகு$_3$வாகிறேன, **வண சொறகுள்**—பொருளுடைய சொறகளுககுள, **ஓம் எனறு சொல்லும் ஓர் அக்கரம் நான்**—ஓம எனறு சொலலபபடும (சிறநததான) ஒறறை எழுதது நானே. **சேமம் உறும் எச்சங்களில்** — லோக க்ஷேமததைச செயயும யஜஞஙகளில, **செபமாம் எச்சம் நான்**—ஜபயஜஞமும நானே **உற்று நிற்பவறறுள்**—நிலையா யிருககும ஸாமாநய மலைகளுககுள, **உச்சம் திகழ் இம வான்(நான்)**—உயாவு பெறறிருககும இமவான நானே

---

25. (மஹாஷீணாம ப$_4$ருகு$_3$ரஹம) ஸபதப்$_3$ரஹ்மாக்கள், ஸபத ரிஷிகள எனபபடும மரீசி முதலான மஹரிஷி க$_3$ணஙகளுககுள் சிறநதவரான ப$_4$ருகு$_3$மஹரிஷி நானே. 'தே$_3$வாஷீணாம ச நாரத$_3$' [26] 'முநீநாமபயஹம வயாஸ' [37] எனறு தே$_3$வ ரிஷிகளையும முனிவர்களையும தனியே எடுககையாலே இஙகு மரீசி முதலான மஹரிஷிக$_3$ணம குறிககப்படுகிறது பாத$_3$மோததரத தில கூறியபடி, மறற மஹரிஷிகளுககும பரததததுவ நிாணயம் செயது, விஷணுவே பரமஸாதவிகமான பரமபொருள எனறு நிரூபிததவரா

॥ भा ॥ महर्षीणां मरीच्यादीनां भृगुरहम् । अर्थाभिधायिनश्शब्दा गिरः; तासामेकमक्षरं प्रणवोऽहमस्मि । यज्ञानामुत्कृष्टो जपयज्ञोऽस्मि । पर्वतमात्राणां हिमवानहम् ॥ २५ ॥

கையாலும, அாசசாஸத2ஙகள பலவற்றை ஸ்த2ாபிததவராகை யாலும ப4ருகு3மஹரிஷி மஹரிஷிகளுககுளளே சிறபபுறறவரா கிறா. (கி3ராம ஏகமக்ஷரம அஸமி) ஓா ஆாதத2ததைச சொலலும ஶப3த3ஙகளுள ஒறறை எழுததாகிற ஓஙகாரமாகிறேன 'கி3ராம' எனறு வெறும ஶப3த3ததைச சொலலுவதனறு. ஸமுத3ரகே4ாஷம முதலான பொருளறற ஓசைகளைக் குறிதது அசசொலலை வழஙகு வதிலலையனறே ஆகையால அது பொருளுடைய ஶப3த3ஙகளையே குறிககிறது 'அக்ஷராணாம அகாரோஸமி' [33] எனறு எழுததுக களைத தனியே எடுககையாலும, எழுததுககள் அனைததுககும பொருளிலலையாகையாலும, 'கி3ராம' எனபது எழுததுககளை மாததிரம குறிககாது. ஆகையால இஙகு 'கி3ராம்' எனறு பொருளு டைய ஶப3த3ஙகளைக குறிககிறது. 'அக்ஷராணாம அகாரோஸமி' எனறு அகாரததைத தனியே எடுககையால் 'ஏகமக்ஷரம' எனபது அகாரததைக குறிககாது. ஆகையால 'ஓமிதயேகாக்ஷரம ப3ரஹ்ம' [கீ3தை 8-13] எனறவிடததில ஏகாக்ஷரமாகக குறிககப்படட ஓஙகா ரமே இஙகு 'ஏகமக்ஷரம' எனறு குறிக்கப்படுவதாகக கொளவதே பொருநதும். பொருளைக குறிககும ஶப3த3ஙகளுககுளளே 'அகார வாசயனன திருமாலுக்கே அடிமைப்படடவன் மகாரவாசயனன ஜீவன' எனும தலைசிறநத பொருளைககுறிககும ஓஙகாரம சிறப்புறறது என் பது வெளிபபடை. "இலைகளைத தைககும குசசி போலே, எலலா வேத3வாககியஙகளையும ப்ரணவம இணைககிறது" எனறு ஒரு வேத3வாககியததில ப்ரணவததுககு மறற வேத3ஶப3த3ங களைக காடடிலும மற்றொரு வகையில சிறபபும் காட்டப்பட்டது. (யஜ்ஞாநாம் ஜபயஜ்ஞோஸ்மி) யஜ்ஞஙகளுக்குள சிறப்புறற ஜபயஜ்ஞமாகிறேன. "விதி4யஜ்ஞாத ஜபயஜ்ஞோ விஶிஷ்டோ த3ஶபி4ாகு3ணை" [மநு 2-85] [வேத3ஙகளில விதி4க்கப்பட்ட யாக3ஙகளாகிற யஜ்ஞஙகளைக காடடிலும ஜபயஜ்ஞம பத்துமடஙகு சிறநதது] எனறு கூறபபட்டது. யாக3ஙகளில பசுஹிம்ஸை விதி4ககப்படடுளளது. ஜபயஜ்ஞததில அது இலலை. இது யாக3ங களைக காடடிலும ஜபயஜ்ஞத்துககுள்ள முககியமான சிறப்பு. ஹிமஸையறற ஜபயஜ்ஞததிலும், பரபத்திரூபமான ஜ்ஞானயஜ்ஞத் திலும ஈடுபடத தகுந்த பககுவமிலலாதவர்களுக்கே ஹிமஸையோடு

கூடிய யாக$_3$ங்கள் ஸ்வர்க$_3$ம் முதலான ப$_2$லன்களைப் பெறுவதற்காக அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த யாக$_3$ங்களிலும் பசுஹிம்ஸை வேத$_3$ விதி$_4$யினால் செய்யப்படுகிறது. அந்தப் பசுவுக்குத் தீங்கிழைக்க வேண்டும் எனும் எண்ணத்துடன் ஹிம்ஸிக்கப்படுவதில்லை. அந்தப் பசுவிற்கு ஸ்வர்க$_3$ம் கிடைக்கிறது என்று ஶ்ருதி கூறுகிறது. அந்த யாக$_3$ம் தேவதைகளை உகப்பிப்பதாகவும் ஆகிறது. ஆகையால் யாக$_3$த்தைச் செய்வதிலும் தோ$_3$ஷமில்லை. ஆயினும் உபரிசரவஸு முதலான ஸாத்வதத$_4$ர்மநிஷ்ட$_2$ர்கள் அஹிம்ஸாத்மகமான ஜபயஜ்ஞம் முதலானவையே எம்பெருமானை மிகவும் உகப்பிப்பவை, மோக்ஷத்தை எளிதில் பெறுவிப்பவை என்று அறுதியிட்டு, அவற்றில் ஈடுபட்டார்கள். இவ்விஷயங்கள் பின்வரும் ப்ரமாணங்களிலும் காட்டப்பட்டன—"குர்யாத்$_3$ க்$_4$ருதபஶும் ஸங்கே$_3$ குர்யாத் பிஷ்டபஶும் ததா$_2$। ந த்வேவ து வ்ருதா$_2$ ஹந்தும் பஶுமிச்சே$_2$த் கதா$_3$சந॥" [மநு 5 37] [ப்ராணிமாம்ஸத்தைப் புசிக்க நினைவுண்டானால் (யாக$_3$த்தில்) நெய்யினாலாவது, மாவினாலாவது ப்ராணியைப்போல் செய்து சாப்பிடலாம். பசுவை வீணுக்குக் கொல்ல விரும்பவும் கூடாது] "பஶுயஜ்ஞை: கத$_2$ம் ஹிம்ஸ்ரை: மாத்$_3$ருஶோ யஷ்டுமர்ஹதி" [ப$_4$ார மோக்ஷ] [பஶு ஹிம்ஸையைச் செய்யும் பஶுயஜ்ஞங்களைக்கொண்டு என்னைப்போன்றவன் எப்படி யாக$_3$ம் செய்யமுடியும்?] "ஹிம்ஸாத்மகைஸ்து கிம் தஸ்ய யஜ்ஞை: கார்யம் மஹாத்மந:। ப்ரஸ்வாபே ச ப்ரபோ$_3$தே$_4$ ச பூஜிதோ யேந கேஶவ:॥" [ப$_4$ார-மோக்ஷ] [மஹாத்மாவாய், தூங்கும்போதும் விழித்திருக்கும்போதும் கேஶவனைப் பூஜித்த அவனுக்கு ஹிம்ஸையைச் செய்யும் யஜ்ஞங்களால் என்ன பயன்?] இவ்வண்ணமாக மற்ற யாக$_3$ங்களில் ஹிம்ஸை ஏற்படுகிறதே என்னும் கேள்வியும், அது பக்குவமற்ற அதி$_4$காரிகளுக்கே எனும் பதிலும் சொல்லவேண்டிய பெரிய இடாப்பாடு உள்ளது, ஜபயஜ்ஞத்தில் இக்கேள்விக்கே இடமில்லை; ஜபிக்கப்படும் மந்திரத்தின் பொருள் தடையற விளங்குகிறது, பீ$_3$ஜம், அங்க$_3$ந்யாஸ கரந்யாஸங்கள் முதலானவற்றின்மூலம் விரைவில் ஸமாதி$_4$நிலை கிட்டுகிறது. இக்காரணங்களால் ஜபயஜ்ஞம் மற்ற யஜ்ஞங்களைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றது. மற்ற யஜ்ஞங்கள் அக்$_3$நிகார்யத்தில் அதி$_4$காரமுள்ள க்$_3$ருஹஸ்த$_2$னே அநுஷ்டி$_2$க்கக்கூடியவை, ஜபயஜ்ஞம் அப்படியல்லாமல் எல்லா ஆஶ்ரமத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் அநுஷ்டி$_2$க்கக்கூடியது, "ஜப்யேநைவ து ஸம்ஸித்$_3$த்$_4$யேத் ப்$_3$ராஹ்மணோ நாத்ர ஸம்ஶய:। குர்யாத$_3$ந்யந் ந வா குர்யாத் மைத்ரோ ப்$_3$ராஹ்மண உச்யதே॥" [மநு 2-87] [ப்$_3$ராஹ்மணன் ஜபயஜ்ஞத்தில் ஜபிப்பதாலேயே ஸித்$_3$தி$_4$யடைவான், இதில் ஐயமில்லை, மற்ற

अश्वत्थस्सर्ववृक्षाणां देवर्षीणां च नारदः ।
गन्धर्वाणां चित्ररथस्सिद्धानां कपिलो मुनिः ॥ २६ ॥

26. அஶ்வத்த$_2$ஸ்ஸர்வவ்ருக்ஷாணாம் தே$_3$வர்ஷீணாம் ச நாரத$_3$: ।
க$_3$ந்த$_4$ர்வாணாம் சித்ரரத$_2$ஸ்ஸித்$_3$தா$_4$நாம் கபிலோ முநி: ॥

उच्चैश्श्रवसमश्वानां विद्धि माममृतोद्भवम् ।
ऐरावतं गजेन्द्राणां नराणां च नराधिपम् ॥ २७ ॥

27. உச்சைஶ்ஶ்ரவஸமஶ்வாநாம் வித்$_3$தி$_4$ மாமம்ருதோத்$_3$ப$_4$வம் ।
ஐராவதம் க$_3$ஜேந்த்$_3$ராணாம் நராணாம் ச நராதி$_4$பம் ॥

आयुधानामहं वज्रं धेनूनामस्मि कामधुक् ।
प्रजनश्चास्मि कन्दर्पः सर्पाणामस्मि वासुकिः ॥ २८ ॥

28. ஆயுதா$_4$நாமஹம் வஜ்ரம் தே$_4$நூநாமஸ்மி காமது$_4$க் ।
ப்ரஜநஶ்சாஸ்மி கந்த$_3$ர்ப்ப: ஸர்ப்பாணாமஸ்மி வாஸுகி: ॥

யாக$_3$ங்களைச் செய்தாலும் செய்யலாம் (பூ$_4$தத$_3$யையினாலே) செய்யாமல் விட்டாலும் விடலாம், எல்லா ஜீவராஶிகளிடமும் நட்புக்கொண்டவனே ப்$_3$ராஹ்மணனாகிறான்.] என்கிறபடியே நாலு ஆஶ்ரமத்திலும் சேராமல் மனைவியையிழந்து ஸந்யாஸியாகாமலிருக்கும் விது$_4$ரன் முதலானார்க்கும் ஜபயஜ்ஞத்தால் ஸித்$_3$தி$_4$ ஏற்படுகிறது. இந்தச் சிறப்புகளால் 'யஜ்ஞங்களுக்குள் ஜபயஜ்ஞம் நானே' என்கிறான் கண்ணன். (ஸ்த$_2$ாவராணாம் ஹிமாலய) நிலையாயிருக்கும் ஸாத$_4$ாரணமலைகளில் நான் இமயமலையாகிறேன். ஶிக$_2$ரிகளான மேரு முதலான மலைகளைப் பற்றி முன்னமே கூறப்பட்டது, ஸ்த$_2$ாவரஶப்$_3$த$_3$ம் மரங்களைக் குறிக்குமாயினும் "அஶ்வத்த$_2$ ஸர்வவ்ருக்ஷாணாம்" என்று மரங்கள் அடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவாகையாலும், இமயமலை மலைகளில் சேர்ந்ததேயொழிய மரங்களில் சேர்ந்ததல்லவாகையாலும், இங்கு ஸ்த$_2$ாவரஶப$_3$த$_3$ம் பொன் முதலிய முடிகளற்ற ஸாமாந்ய மலைகளைக் குறிக்கிறது. அம்மலைகளில் நீளத்தாலும், உயரத்தாலும் பெருமை பெற்றிருக்கையாலும், பிரிதி, பதரி முதலானவிடங்களில் எம்பெருமானும், கைலாஸத்தில் சிவனும், மற்றும் பல தேவர்களும், ரிஷிகளும், யோகி$_3$களும் வாழுமிடமாகையாலும் இமயமலைக்குள்ள சிறப்பு வெளிப்படையானது. 25.

अनन्तश्चास्मि नागानां वरुणो यादसामहम्।
पितॄणामर्यमा चास्मि यमस्संयमतामहम्॥ २९॥

29. அநநதஶசாஸமி நாக3ாநாம வருணோ யாத3ஸாமஹம் ।
பிதருணுமாயமா சாஸமி யமஸஸமயமதாமஹம ॥

ஸர்வ வருக்ஷாணும — எலலா மரஙகளுககுளளும, **அஶவதத2** —அரசமரமாகிறேன, **தே3வாஷீணும் ச**—தே3வரிஷிகளுககுளளும, **நாரத3** —நாரதனுகிறேன, **க3நத4ர்வாணும**—க3நத4ாவாகளுககுள, **சிதரரத2** —சிததிரரத2னுகிறேன, **ஸித்3த4ாநாம** — அணிமாதி3ஸித3தி4பெறறவாகளுககுள, **கபில முநி** —கபிலமுனியாகிறேன, **அஶவாநாம்**-குதிரைகளுககுள, **அம்ருதோத்3ப4வம** — திருபபாறகடலமுததகதிலுணடான, **உசசைஶ்ஶரவஸம**–உசசைஶ்ஶரவஸ எனனும குதிரையாக, **மாம் வித3தி4**—எனனே அறிவாய. **க3ஜேநத்3ராணும்** — சிறநத யானேகளுள, **ஐராவதம்** — ஐராவதமாகவும (எனனேயறிவாய), **நராணும் ச**—மனிதாகளுககுளளும, **நராதி4பம்**—அரசனுக (எனனே அறிவாய), **ஆயுத4ாநாம**—ஆயுத4ஙகளுககுள, **அஹம வஜரம அஸமி**—நான வஜராயுத4மாகிறேன, **தே4நூநாம்**—பசுககளுககுள, **காமது4க் அஸமி**—காமதே4னு ஆகிறேன, **பரஜந** — பரஜைகள உணடாவதறகுக காரணமான, **கநத3ர்பப ச அஸமி**—மனமத2னுகவும ஆகிறேன, **ஸர்ப்பாணும்**—ஒரு தலேபபாமபுகளில, **வாஸுகி. அஸமி**—வாஸுகியாகிறேன. **நாக3ாநாம்** — பலதலேபபாமபுகளில, **அநநத ச அஸமி**—அனநதனுகவும இருககிறேன, **யாத3ஸாம்** — ஜலததுள வஸிபபவாகளுககுள, **வருண அஹம்**—நான வருணனுகிறேன, **பிதருணும்**—பிதருககளுககுள, **ஆயமா ச அஸமி**—ஆயமாவாகவுமாகிறேன, **ஸம்யமதாம்** — தணடிபபவாகளுககுள, **யம அஹம்**—நான யமனுகிறேன

27. சீரரசிங் கெமமரததுந தெயவ முனிவாகளிற
பேரறிவ ஞரதனும பேசிஞன ருரமருங
கநதிருவாக காவலஞன கணஞா கபிலமுனி
முநதியலுஞ சிததாககு முன.

இஙகு எமமரததும — இவவுலகிலுளள எலலா மரத துளளும, சீா அரசு—சிறபபுறற அரசமரமாகிறேன, பேசில—பேசபபுககால, தெயவமுனிவாகளில—தேவரிஷி களில, போ அறிவன நாரதனும நான—பேரறிவாளஞன நாரதனும நானே, தாா அமரும கநதிருவா காவலன நான—மாலை தரித்த கநதாவராஜாவான சிதரரதன நானே, முநது இயலும சிததாககு-பழையவாகளான ஸித்தா புருஷாகளுககுள, முன கண ஆா கபிலமுனி நான—முற பட்டவராய, அறிவு நிறைநதவரான கபிலமுனி நானே.

28. எனனைப பரிக ளிவறறி லமுதுதிதத
முனனைப பரியாக முறறுணாநீ—யனனவகை
யைரா வதமா வணிகளிறறுக காஙகுநராக
கேராா நராதிபஞ வெண.

பரிகள இவறறில—குதிரைகளுககுள அமுது உதிதத முனனைப பரியாக — திருபபாறகடலமுததததில உணடான பழஙகுதிரையான உசசைஶ்ஶ்ரவஸஸாக, எனனை—எனனை, நீ—நீ, முறறு உணா—நனகு உணாவாயாக, அணி களிறறுககு—அலஙகரிககபபட்ட யானைகளுககுள, அனன வகை—முறகூறியபடி திருபபாறகடலமுததததில உதிதத, ஐராவதமா — ஐராவதமெனனும யானையாக (எனனை அறிவாய), ஆஙகு—இவவுலகில, நராககு-மனிதாகளுககுள, ஏாஆர் நராதிபஞ — சிறபபுடைய அரசஞக, எண—(எனனை) நினைபபாயாக

29. வலலா யுதஙகளில வச்சிரநான வணகோவி
லெலலாஞ் சுரககு மெழிறகோநான—சொலலாரு
முறபததிக் கநதற் பனுநா னுயாகாளச
சறபததில் வாசுகிநான ருன.

வல் ஆயுதங்களில வலிமைமிகக ஆயுத$_4$ஙகளில, **நான் வச்சிரம**—நான வஜராயுத$_4$மாகிறேன, **வண் கோவில**—வணமைமிகக பசுககளில, **எல்லாம் சுரககும்**—கேடடதை யெலலாம கொடுககும, **எழில கோ நான்**—அழகிய காம தே$_4$நு நானே, **சொல ஆரும உறபததி**—அனைவராலும புகழபபடும பரஜோதபததியைச செயயும, **கநதறபனும நான**—மனமத னும நானே, **உயர் காளச் சறபததில**—உயா வுடைய (ஒருதலை) காலசாபபஙகளில, **வாசுகி**—வாசுகி எனனும பாமபு, **நான தான**—நானே

30. **பனமுகதது நாகததுப பணபா ரனநதனுன**
றெனமுகததுக கோவருணன றேயததாக்—கின்
லான பிதுககட கரியமா தணடிபபார்க **[முகத்தி**
கூன மறயமனு முறறு.

பல முகதது நாகதது—பலதலைகளையுடைய பாமபுக ளுககுள, **பணபு ஆா** — ப$_4$க$_3$வசசே$_2$ஷதவம நிறைநத, **அனநதன நான**—ஆதி$_3$ஶேஷன நானே, **தோயததாக்கு**—ஜலவாஸிகளுககுள, **தொல முகதது கோ வருணன**—அநாதி$_3$காலமாக முக$_2$யதவததையுடைய கடலரசனுன வருணன நானே **இன முகததில் ஆன பிதுக்கடகு**—இனிய முக$_2$ததையுடைய பிதருககளுககுள, **அரியமா** — அாயமா நானே **ஊனமற முறறு தண்டிபபாாககு** — பக்ஷபாத மிலலாமல அனைவரையும தணடிபபவாகளுககுள, **யமனும**—நான யமனுகிறேன

---

26 (அாவதத$_2$ஸஸாவவருக்ஷாணும) பூஜிககததகக மரஙகள் அனைததுககுளளும அரசமரமாகிறேன நான அரசமரததைக காடடிலும பாரிஜாதம முதலான மரஙகள பலவகையில சிறப்புறறவை யானுலும, ப$_4$க$_3$வதஸாநநித$_4$யமுளளதாகையால பூஜிககத்தகக அரச மரமே பாரிஜாதம முதலானவறறைக காடடிலும சிறபபுறறது எனறு கருதது (தே$_3$வாஷீணும ச நாரத$_3$) தே$_3$வரிஷிகளுககுள நான நாரத$_3$னுகிறேன. ரிஷிஶப$_3$த$_3$ம 'வேத$_3$மநதரததைக கணடவா' என னும பொருளையுடையது தே$_3$வராகவும இருநது ரிஷியாகவும்ருபபவா

॥ भा ॥ वृक्षाणां पूज्योऽश्वत्थोऽहम्। देवर्षीणां नारदोऽहम्। कामधुक्—दिव्या सुरभिः। जननहेतुः कन्दर्पश्चाहमस्मि। सर्पाः—

தே₃வரிஷி மஹாப₄ாரதம முதலானவறறில பல இடஙகளில பரம விஷ்ணுப₄கதராயிருககை முதலான பல பெருமைகள நாரத₃ருகக்ச சொலலபபட்டிருபபது இஙகு அநுஸநதி₄ககததககது (க₃நத₄ா வாணும சிதரரத₂) க₃நத₄ாவாகளுககுள க₃நத₄ாவராஜனன சிதரரத₂ன நானே. (ஸித₃த₄ாநாம கபிலோ முநி) ஸித₃த₄ புருஷாகளுள கபிலமுனி நானே. முறபிறவிகளில செயத புணயத தின பயனுகப பிறநதது முதல 1 அணிமா, 2 மஹிமா, 3 க₃ரிமா, 4 லகி₄மா, 5 பராபதி, 6 பராகாமயம, 7 ஐஶவாயம, 8 வஶிதவம எனனும அஷடமாஸித₃தி₄களையுடையவாகள ஸித₃த₄ாகள "ஆதி₃ வித₃வான ஸித₃த₄" எனறு கபிலா ஆதி₃ஸித₃த₄ராகக கூறப் படுகிறா — "ரிஷிம பரஸூதம கபிலம மஹாநதம" [ஶவே 5-2] எனறு உபநிஷததிலும "த₃த₃ருஶு கபிலம தத்ர வாஸுதே₃வம ஸநாதநம" [ரா-பா₃ 40-24] [பழமையான வாஸுதே₃வனின அவ தாரமான கபிலமுனியை அஙகு கணடாாகள] எனறு ஸ்ரீராமாய ணததிலும இவா எமபெருமானுடைய அமஶம எனறு கூறபபடடது இவரை ஸித₃த₄புருஷராக எடுககையாலே, பரஶுராமன முதலான வாகளைபபோலே இவரையும ஒரு ஜீவனை இடையிடட ஆவேஶாவதாரம எனறு கொளளவேணடும். 26.

27 (அஶவாநாம அமருதோத₃ப₄வம உசசைஶஶரவஸம மாம வித₃தி₄) குதிரைகளுககுள திருபபாறகடலமுததததிலிருநது உண டான உசசைஶஶரவஸ எனனும குதிரையாக எனனை அறிவாயாக, இஙகு அமருதஶப₃த₃ம நீரைக குறிககிறது. திருபபாறகடல நீரிலி ருநது தோனறியதனறோ இககுதிரை அனறிககே கடையபபடும நிலையிலிருககும அமுததததிலிருநதே தோனறியது எனறும கொளள லாம. "அமுதில வரும பெணணமுது" [பெரியதிரு 6 1-2] எனறு பெரிய பிராடடியாரைக குறிததா திருமஙகைமனனனும (க₃ஜேந த₃ராணும அமருதோத₃ப₄வம ஐராவதம மாம வித₃தி₄) தி₃க₃க₃ஜஙக ளுககுள திருபபாறகடலமுததததிலநினறும தோனறிய ஐராவதமெனனும யானையாகவும எனனை அறிவாய "வித₃தி₄ மாம அமருதோத₃ப₄வம" எனனும தொடா மத₄யமணிநயாயததாலே முனனும்பினனும அநவ யிககிறது. திருபபாறகடலமுததததில பிறநததாயிருககும பெருமை இநத யானைககும குதிரைககும இதிஹாஸ புராணஙகளில படிககபபடும பிறபபால வநத பெருமை. துர₃வாஸரின ஶாபததாலே

एकशिरसः ; नागाः—बहुशिरसः। यादांसि—जलवासिनः, तेषां वरुणोऽहम्। दण्डयतां वैवस्वतोऽहम्॥ २६—२९॥

திருபபாறகடலில மறைவதறகு முனபு இநத யானை ரத₃நதரஸாமத திலிருநது தோனறியதாகவும் பிரமாணஙகள கூறும தே₂வேநதிரனின வாஹனமாயிருபபதையிடடும, பிறபபாலவரும இநத ஏறறததை யிடடும கணணன இநதக குதிரையையும யானையையும தன அமஸமாகச சொலலுகிறுன (நராணும ச நராதி₄பம) மனிதாகளுககுள தலை வனுன அரசனுயிருபபவன நானே. மறற மனிதாகளுககுத தலைவனு யிருபபதையிடடு அரசனைத தன அமஸமாகக கூறுகிறுன இதை யிடடே "நாவிஷ்ணு பருதி₂வீபதி" [அரசன விஷ்ணுவைக காடடிலும வேறுபடாதவன] எனனும வடமொழி நூல வழககு ஏறபடடுளளது "திருவுடைமனனரைக காணில திருமாலைக கணடேனே எனனும "[திருவாய 4-4-8] எனருா நமமாழவாரும. 27.

28. (ஆயுத₄ாநாமஹம வஜரம) ஆயுத₄ஙகளுககுள நான வஜராயுத₄மாயிருககிறேன இநத₃ரனுடைய ஆயுத₄மாயிருபபதை யிடடு இதறகுச சிறபபு. இஙகு ஆயுத₄ஙகள எனறது பராகருத மான ஆயுத₄ஙகளையே குறிககிறது அபராகருதமான ஸுத₃ாஸனம முதலான பரமபுருஷனின ஆயுத₄ஙகளைக காட்டிலும த₃தீ₄சி முனிவ ரின எலுமபிலிருநது உணடான வஜரம மிகத தாழநததனறே. (தே₄நூநாமஸமி காமது₄க) பசுககளுககுள கேடடதையெலலாம கொடுககும காமதே₄நு எனனும தே₃வலோகபபசு நானே கேட டதையெலலாம கொடுபபதாயிருககை இதறகு மறற பசுககளைக காடடிலும சிறப்பு (பரஜநஸசாஸமி கநத₃ாபப) உலகில குழநதைகள உணடாவதறகுக காரணமாயிருககும மனமத₂னும நானே. மனமத₂ னுககுளள இநதச சிறபபு என அதீ₄நமே எனறு கருதது அனறிககே, மனமதன குழநதைகளை உணடாககுமபோது, மறற ஸமயஙகளைக காடடிலும என அமஸததைச சிறபபாகப பெறறிருககிறுன எனறு கருத தாகவுமாம (ஸாபபாணும வாஸுகி அஸமி) ஒருதலைபபாமபுகளுககுள வாஸுகி நானே அடுததபடி பலதலைபபாமபுகளை நாக₃ஸப₃த₃த தாலே எடுககையாலே, இஙகு ஸாபபஸப₄த₃ம ஒருதலைபபாமபுகளைக குறிககிறது. அமுதம கடைநதபோது கடைகயிருயிருநதமை முத லான பெருமைகள வாஸுகிககுப புராணஸித₃த₄மானது, 28.

29. (நாக₃ாநாம அநநதஸச அஸமி) பலதலைபபாமபுகளில நான ஆதி₃ஸேஷனுகிறேன. "க₃நத₄ாவாபஸரஸஸஸித₃த₄ா

प्रह्लादश्चास्मि दैत्यानां कालः कलयतामहम्।
मृगाणां च मृगेन्द्रोऽहं वैनतेयश्च पक्षिणाम्॥ ३०॥

30. பரஹலாத$_3$ஶசாஸமி தை$_3$தயாநாம கால கலயதாமஹம।
மருக$_3$ாணாம ச மருகே$_3$நத$_3$ரோऽஹம வைநதேயஶச
பக்ஷிணாம ॥

தை$_3$தயாநாம — அஸுராகளுககுள, **ப்ரஹலாத$_3$ ச அஸமி**-பரஹலாத$_3$னைசவும ஆகிறேன, **கலயதாம** -(துனபம விளைகச) எணணுகிறவாகளுககுள, **கால அஹம** — (மரணததுனபததை விளைககும) காலனாகிறேன நான, **மருக$_3$ாணாம**—விலஙகுகளுககுள, **மருகே$_3$நத$_3$ர ச அஹம்**- விலஙகரசனாகிற சிஙகமாகிறேன நான, **பக்ஷிணாம**—பறவை களுககுள, **வைநதேய ச**—க$_3$ருட$_3$னைகவும ஆகிறேன நான.

கிநநரோரக$_3$சாரணா । நாநதம கு$_3$ணாநாம க$_3$சச$_2$நதி தேநாநநதோऽய முசயதே ॥" [வி-பு 2-5 24] [க$_3$நத$_4$ாவாகள, அபஸரஸஸுககள, ஸித$_3$த$_4$ாகள, கிநநராகள, பாமபுகள, சாரணாகள ஆகிய அனை வரும இவருடைய கு$_3$ணஙகளின எலலையைக காணாமையால இவா அநநதன எனபபடுகிறா] எனபது அநநதஶப$_3$த$_3$ததாலேயே ஸித$_3$த$_4$மான குணசசிறபபு ஆதி$_3$ஶேஷன எனனும இவருடைய மறறொரு திருநாமமும "சென்றால குடையாம" [முதல-திருவ 53] "நிவாஸஶயயாஸந" [ஸதோ ர 40] எனகிற பரமாணஙகளினபடியே இவருடைய ஶேஷதவச சிறபபைக காட்டுகிறது (வருணோ யாத$_3$ஸாமஹம) ஜலததில வஸிபபவாகளுககுள நான வருணனாகிறேன. வருணனையும ஜலததில வஸிபபவனாககொளளுமபோது இது 'நிாதத$_4$ாரணே ஷஷடி$_2$'யாகும மறற ஜலவாஸிகளுககுத தலைவனா யிருககை அவனுககுச சிறபபு அனறிககே, 'யாத$_3$ஸாம' எனறு ஜல ஜநதுககளைமாததிரம குறிபபதாககொணடால, இநத ஆறும வேற றுமையை 'ஸமப$_3$நத$_4$ஸாமாநயே ஷஷடி$_2$'யாககொணடு 'அவாக ளுககுப பதியான வருணனாகிறேன நான' எனறு பொருளகொளள வேணடும (பிதருணாமாயமா சாஸமி) பிதருககளுககுள சிறபபுறற வனான அாயமா ஆகிறேன நான. 'பிதருககளுககு ராஜாவாயிருபபவன அாயமா' எனறு தாதபாயசநத$_3$ரிகை (யம ஸமயமதாமஹம) தணடிப பவாகளுககுள ஸூாயபுதரனான யமனாகிறேன நான தணடிப் பவர்களுககுள தலைமைபெறறு நிறபவன த$_4$ாமராஜனாகிற யமனே எனபது ஸாவலோக பரஸித$_3$த$_4$ம. 29.

॥ भा ॥ अनर्थप्रेप्सुतया गणयतां मध्ये कालः—मृत्युरहम् ॥ ३० ॥

31. **தைததியரிற பொன்னன புதல்வனை றனனியததிற**
கோததியலுங காலனுங கூறறுவனை - பார்ததியலும
சிஙகநான சேர மிருகததிற செலபறவைக
கஙகருடன ருனுநா னஙகு.

தைததியரில - அஸுரர்களுககுள, **பொனனன் புதல்வன் நான**—ஹிரணயன பிளளேயாகிற பரஹலாத₃ன நான, **தன இயததில**—தன இதயததில, **கோதது இயறும்**—(மரண காலததை) எணணிககொணடிருநது செயலபுரியும, **காலனும கூறறுவன நான**—மரணததை விளேககும காலன நான, **மிருகததில**—விலஙகுகளுககுள, **சேர**—அனேததையும, **பாரதது இயலும**—(தனககு அடஙகியதாக) எணணித தொழிலபுரியும, **சிஙகம நான**—சிஙகம நானே, **அங்கு செல பறவைக்கு** -ஆகாசததில பறககும பறவைகளுககுள, **அம் கருடன தானும நான**-அழகிய கருடனுயிருபபவனும நானே.

---

30 (பரஹலாத₃ஶ சாஸமி தைத₃தயாநாம அஸுரர்களுககுள நான பரஹலாத₃னுகிறேன "**உபமாநமஶேஷாணும ஸாதூ₄நாம யஸஸத₃ாऽப₄வத**" [வி பு 1-15 156] [எலலா ஸாது₄ககளுககும எபபோதும எவன உபமாநமானுனே] என்று ஸாது₄ககள அனே வாககும உத₃ாஹரணமாயிருககை பரஹலாத₃னுககுளள சிறபபு. (கால கலயதாம அஹம) தீஙகுவிளேகக எணணுகிறவாகளுககுள நான காலனுகிறேன "அஹமேவாऽக்ஷய கால" [33] என்று நிதயமான காலததவததைபபறறி மேல ஶலோகததில சொலலவிருககிறதாகையால, இஙகு காலஶப₃த₃ம அதைக குறிககாது யமனேபபறறி ஏற கனவே சொலலிவிடடபடியால காலஶப₃த₃ம அவனேயும குறிககாது. ஆகையால யமனுடைய அதி₄காரிகளிலொருவனுய, மரணததை விளேபபவனுகப புராணஙகளில பரஸித₃த₄னை காலன எனப படுமவனே இஙகு குறிககபபடுகிருன என்று கொளவதே பொருதத மானது 'கலயதாம' எனனும பத₃ம பொதுவாக அறிகிறவாகளேக குறிபபதாககொணடால, அவாகளுககுள காலனுககு நிாதத₄ாரணப பொருள பொருநதாது. ஆகையால காலஶப₃த₃ததின பொருளேயும கருததில கொணடு பாாககுமபோது, இஙகு 'கலயதாம' எனறது— தீஙகுவிளேகக எணணுகிறவாகளேக குறிககிறது எனறே கொளள

पवनः पवतामस्मि रामश्शस्त्रभृतामहम्।
झषाणां मकरश्चास्मि स्रोतसामस्मि जाह्नवी॥ ३१॥

31. பவந பவதாமஸ்மி ராமஶஸ்த்ரப₄்ருதாமஹம்।
ஜ₂ஷாணாம் மகரஶ்சாஸ்மி ஸ்ரோதஸாமஸ்மி ஜாஹ்நவீ ॥

பவதாம்-அசையுமியல்வுடையவற்றுள், **பவந அஸ்மி**-காற்றாகிறேன் நான், **ஶஸ்த்ரப₄்ருதாம்**—ஆயுத₄மேந்தியவர்களுள், **அஹம் ராம**—நான் (சக்ரவர்த்தித் திருமகனான) ராமனாகிறேன். **ஜ₂ஷாணாம்**—நீரில் வாழும் பெரிய மீன்களுக்குள், **மகர ச அஸ்மி**—மகரமீனாகிறேன் நான், **ஸ்ரோதஸாம்**—ஓடும் நதிகளுள், **ஜாஹ்நவீ அஸ்மி**—கங்கையாகிறேன் நான்

---

32. ஓடுமவை தம்மி லுயர்பவன னெண்படைசீ
ரீடுடையார் தம்மி லிராமனனு—னீடுவளர்
வண்புனன்மீன் றம்மின் மகரநான் யாறுகளில்
நன்புனல்சேர் சான்னவியு நான்.

வேண்டும். மரணமாகிற தீங்கை விளைக்க எண்ணுகிறானாகையாலே காலன் தீங்குவிளைக்க எண்ணுகிறவர்களுக்குள் தலைமைபெற்றவனாகிறான் மரணத்தைக் காட்டிலும் மேலான தீங்கு இல்லையன்றோ! 'கலயதாம்' என்று எண்ணுகிறவர்களைக் கூறுகையாலும் இங்கு கால ஶப்₃த₃த்தாலே அசேதனமான காலத்தைப் பொருளாகக்கொள்ள முடியாது ஆகையால் மரணத்தை விளைக்கும் கூற்றுவனே பொருளாகவேண்டும். (ம்ருகா₃ணாம் ச ம்ருகே₃ந்த்₃ரோ(அ)ஹம்) விலங்குகளுக்குள் விலங்கரசனான சிங்கம் நானே விலங்குகளுக்கு அரசன் என்று காட்டும் ம்ருகே₃ந்த்₃ரஶப்₃த₃மே சிங்கத்திற்கு மற்ற விலங்குகளைக் காட்டிலும் சிறப்பைத் தெரிவிக்கிறது. (வைநதேயஶ்ச பக்ஷிணாம்) பறவைகளுக்குள் க₃ருட₃னாகிறேன் நான். மற்ற பறவைகளைக் காட்டிலும் மிகுந்த வேக₃முள்ளவனாகையாலும், பரம பொருளான விஷ்ணுவின் வாஹனமாகையாலும், "ஸுபர்ணோ(அ)ஸி க₃ருத்மான்" [யஜுஸ்ஸம்ஹிதை 4 1-42] என்னும் வேத₃வாக்யத்திலே வேத₃வடிவினனாகக் கூறப்பட்டிருக்கையாலும் விநதையின் பிள்ளையாகப் பிறந்த க₃ருட₃னுக்கு மற்ற பறவைகளைக் காட்டிலும் சிறப்பு ஸுப்ரஸித்₃த₄மானது. 30.

॥ भा ॥ पवनाम् — गमनस्वभावानां पवनोऽहम्। शस्त्रभृतां रामोऽहम्। शस्त्रभृत्त्वमत्र विभूतिः, अर्थान्तराभावात्। आदित्यादयश्च

ஓடும் அவை தமமில—அசையும இயலவுடையவறறுள, **உயர் பவனன நான்** — சிறபபுறற காறருகிறேன நான. **ஒண சீர் படை ஈடு உடையார் தமமில**—ஒளி பொருநதிய சிறபபுடைய ஆயுத₄ததை நனகு ஏநதியவாகளுககுள, **இராமன நான** — (சககரவாததித திருமகனன) இராமன நானே **நீடு வணபுனல வளா மீனதமமில்**—நீணடநாள கடலநீரில வளரும பெரிய மீனகளுககுள **மகரம நான்**— மகர மீன நானே, **யாறுகளில**—ஓடும நதிகளுககுள, **நன் புனல சேர் சாநநவியும நான** — சிறபபுறற நீரையுடைய க₃ஙகைக₃யும நானே.

31 (பவதாம பவந அஸமி) அசையும இயலவுடையவறறுள் காறருகிறேன நான, இஙகு 'பவதாம' எனனும பத₃ததிறகு "பரஸபே₂ாடநம து பவநம" [வைஜயநதீ-பாதாள-புரா-66] எனகிற நிக₄ணடுவினபடி புடைபபதாகிற கரியையைப பொருளாகக கொணடால, புடைபபவாகளில காறறு சேராதாகையாலே நிரத்த₄ாரணப் பொருள ஓடடாது ஆகையால 'எபபோதும அசைவதையே இயல்வாகக கொணடவைகளுள்' எனறு இபபத₃ததுககுப பொருள் கொளளபபடடது. காறறினுல உநதபபட்டே இவவுலகில பல பொருளகள அசைவதை நாம பரதயக்ஷமாகக காணகினறேமாகை யாலே அசைகினறவறறுள காறறே மிகசசிறநதது எனறு தேறுகிறது. (ராம ஶஸதரப₄ருதாம அஹம) ஆயுத₄ம ஏநதியவாகளுள் நானு சகரவாததித திருமகனுன ராமனுகிறேன பரஶுராமனும ப₃லராமனுன ஒருசேதனனை இடையிடட அவதாரஙகளேயாகையாலும, பரஶுராம னையும வெனற ராமனே ஆயுத₄மேநதியவர்களில தலைசிறநதவன் எனபது ராவணன முதலான எணணிறநத அரககாகளைககொனறதி லிருநதே விளஙகுகையாலும, இஙகு ராமஶப₃த₃த்தாலே த₃ாஶரதி₂ ராமனைக கொளவதே உசிதம கணணனும் ராமனும ஒருவரேயா யிருகக, கணணன ராமனை இஙகு தன விபூ₄தியாகக குறிபபிடுவது பொருநதுமோ? எனில, இஙகு ராமனை விபூ₄தியாககொளளாமல், ஆயுத₄மேநதி நிறகும தனமையை விபூ₄தியாககொணடால்

क्षेत्रज्ञा आत्मत्वेनावस्थितस्य भगवतश्शरीरतया धर्मभूता इति शस्त्रभृत्त्वस्थानीयाः ॥ ३१ ॥

सर्गाणामादिरन्तश्च मध्य चैवाहमर्जुन! ।
अध्यात्मविद्या विद्यानां वादः प्रवदतामहम् ॥ ३२ ॥

32. ஸர்கக₃ாணுமாதி₃ரநதஶ்ச மத₄யம சைவாஹமாஜுந! ।
அத₄யாதமவித்₃யா வித₃யாநாம வாத₃ பரவத₃தாமஹம॥

அர்ஜுந — அாஜுந! ஸர்க்க₃ாணும — ஸருஷடிககப படுமவைகளுககு, ஆதி₃ — காரணமான படைபபவாகளும, அநத: — (கடைசியில அவறறை) அழிபபவாகளும, மத₄யம

பொருநதிவிடும இபபடிககொணடால ரீதிப₄ஙக₃ம ஏறபடுகிறதே எனில ஆதி₃தயன (21), ஶஙகரன (22) முதலான ஜீவாகளும தமககு ஆதமாவாயிருககும பரமபுருஷனுககு ஶரீரமாயிருநதுகொணடு அவனைவிடடுப பிரியாத பரகாரமாய (த₄ாமமாய) இருபபவாகளாகை யாலேயே எமபெருமானுககு விபூ₄தியாக இஙகு சொலலபபடுகிறாகள எமபெருமானுடைய பரகாரமான ஶஸதரப₄ருததவம (ஆயுத₄மேநதி நிறகும தனமை) போனறவாகளே அவாகள. ஆகையாலே ரீதி ப₄ஙக₃ம இலலை சில இடஙகளில நிாதத₄ாரணபபொருளும, சில இடஙகளில ஸமப₃நத₄ஸாமானயப பொருளும கொளவதுபோலே இவ்விடததிலும "ஆதி₃தயாநாமஹம விஷணு" (21) "வருஷணீ நாம வாஸுதே₃வோऽஸமி" (37) எனறவிடஙகளிலும விபூ₄தியாக எடுககபபடுமவன இவனுடைய மறறோவதாரமேயாகையாலே, அவ வவதாரததின தனிபபெருமை விபூ₄தியாகக கொளளபபடுகிறது. இபபடி முக₂பே₄த₃மாதரமேயாகையாலே விரோத₄மிலலை (ஜ₂ஷாணும மகரஶசாஸமி) நீரில வாழும பெரிய மீனகளுககுள நான மகரமீனுகிறேன. மகரமீன மீனகளுககு அரசன எனபது சிறபபு (ஸரோதஸாமஸமி ஜாஹநவீ) ஓடும நதி₃களுககுள க₃ஙகை₃ யாகிறேன நான. சதுாமுக₂ன கையில கமணட₃லததில த₄ாமஜலமா யிருநது, சதுாபு₄ஜனை எமபெருமான திரிவிகரமனுய வளாநதபோது அவன திருவடி விளககப பயனபடடு, விஷணுவின பாத₃ததிலிருநது உணடானதெனறு புகழபெறறதாயிருககை, சஙகரன சடையில தஙகியதாயிருககை, மூவுலகஙகளிலும பெருகுகை, கஙகை கஙகை யெனற வாசகததாலே கடுவினை களைநதிடுகை முதலான பெருமைகள மறற நதி₃களைககாடடிலும க₃ஙகை₃க்குளள தனிச சிறபபுகள 31

ச — இடையில (அவறறை) ரக்ஷிப்பவாகளும, **அஹம் ஏவ—** நானே, **வித₃யாநாம** — வித₃யைகளுககுள, **அத₄யாதம வித₃யா** — (ஆதம பரமாதமாககளைப பறறிய அறிவை உணாததும) அத₄யாதமவித₃யை, **அஹம ஏவ**— நானே. **பரவத₃தாம** — (ஜலபம, விதணடை₃, வாத₃ம எனறு மூவகைபபடட) வாத₃ஙகளைப புரிபவாகளுடைய (வாத₃ வகைகளுள), **அஹம**—நான, **வாத₃** — (ததவநிாணயததின பொருடடு ஏறபடட) வாத₃மாகிறேன.

---

33. உணடா மவறறுக் குளவாதி யநதநடு
கண்டாயே பாாததாநான காணிதுதான—கொண்டாடு
மேலானம விததைநான விததைகளில வாதநான
தூலாககுந தாக்கியரிற றுபபு,

பார்ததா —குநதீபுதரனே!, **உணடாமவற்றுக்கு உள—** உணடாகினற பொருளகளுககு அமைநத, **ஆதி**—காரண மான படைபபவாகளும, **அநதம**—(அவறறை) அழிபபவா களும, **நடு**--இடையில (அவறறை) ரக்ஷிபபவாகளும, **நான கணடாயே**-நானேயெனபதை அறிவாயாக, **விததைகளில்**- வித₃யைகளுககுள, **கொண்டாடும மேல ஆன்மவிததை இதுதான்**—(ஜஞானிகள) கொணடாடுகினற மேலான, (ஆதம பரமாதமாககளைப பறறிய) ஆதமவித₃யையாகிற இவவித₃யைதான, **நானகாண**—நானேயாகிறேன **துபபு**— வலிமையுடைய வாதி₃களையும, **தூலாக்கும**—பஞசுபோல பறககடிககும, **தாக்கியரின** — (ஜலபம, விதணடை₃, வாத₃ம எனற மூனறு வகைபபடட வாத₃ஙகளைப புரியும) தாககியரின வாத₃வகைகளுள, **வாதம் நான்**—(ததவ நிாணயததின பொருடடு ஏறபடட) வாத₃ம நானே

---

32 (ஸாகக₃ாணும ஆதி₃ அநதஶ்ச மத₄யம் ச அஹமேவ) படைககபபடும பொருளகளை முதலில படைபபவர்களும், கடைசியில அழிபபவாகளும, நடுவில ரக்ஷிபபவாகளும நானே. ஸாகக₃ஶப₃த₃ம மறற இடஙகளிறபோலே ஸருஷ்டியையே குறிபபதாகில், 'அதறகு முதல, கடை, நடு நானே' எனபது பொருளறறதாகையால், "ஸருஜ

॥ भा ॥ सृज्यन्त इति सर्गाः, तेषाम् आदिः—कारणम्; सर्वदा सृज्यमानानां सर्वेषां प्राणिनां तत्रतत्र स्रष्टारोऽहमेवेत्यर्थः। तथाऽन्तः—सर्वदा संह्रियमाणानां तत्रतत्र संहर्तारोऽप्यहमेव। तथा

யநத இதி ஸாககா$_3$ ” எனனும காமணிவயுதபததியாலே ஸாகக$_3$ ஶப$_3$த$_3$ம படைககபபடுமவறறைக குறிப்பதாகக கொளளவேணும். அவறறுககு “முதல கடை நடு” எனறு அவறறின அவயவவிஶேஷம முதலியவறறைக குறிபபதாகக கொணடால, அவறறைக காடடிலும வேறுபடாமையால நிரா த$_3$த$_4$ாரணம முதலான பொருளகள பொருநதாது. “ அஹமேவாக்ஷய கால ” எனறு அடுதத ஶலோகததில (33) காலததைச சொலலபபோகிறதாகையால இங்கு ‘முதல கடை நடு’ எனறு காலத்தைக குறிபபதாகக கொளவதும பொருநதாது “ உத்$_3$ப$_4$வஶச ப$_4$விஷயதாம ” (34) எனறு உதபததிகரியையைத தனியே சொலலபபோகிறபடியால, ஆதிமுதலானவை உதபததி கரியை முதலானவறறைக குறிககமுடியாது ஸாவேஶவரனுடைய ஸருஷடி ஸதி$_2$தி ஸமஹார காரணதவமே இங்கு கூறபபடுவதாகக கொள்ளலாமேயெனில, “அஹமாதி$_3$ஶச மத$_4$யம ச பூ$_4$தாநாம அநத ஏவ ச” (20) எனறு இநத ப்ரகரணததின தொடககததிலேயே அதைச சொலலிவிட்டபடியால மறுபடியும அதைச சொலலவேணடியதிலலை. அதையே பொதுவாக இங்கு நிக$_3$மனமசெயகிறது எனில இதறகு மேலும பல ஶ்லோகங்கள இருககையாலே இதை நிக$_3$மநவாகயம எனபதும பொருநதாது ஆகையால, உலகில படைககபபடும பொருள்களையெலலாம முதலில படைபபவர்களாகவும, கடைசியில அழிபபவாகளாகவும, நடுவில ரக்ஷிப்பவர்களாகவும உளளவாகளையே இநதப் பத$_3$ஙகள லக்ஷணையாலே காடடுகினறன எனறு கொளவதே பொருநதும அநத ஸருஷடிஸதி$_2$திலயகாரணஙகளில உபாத$_3$ான காரணம “யசசாபி ஸாவபூ$_4$தாநாம பீ$_3$ஜம தத$_3$ஹம” (39) எனறு மேலே சொலலபபடடவிருககிறதாகையால, இங்கு ஸருஷடிஸதி$_2$தி ஸமஹாரஙகளுககு நிமிததகாரணமாயிருபபவாகளைக கூறுவதே பொருநதும அதிலும ‘ ஸாகக$_3$ாணாம ’ எனறு படைககபபடும பொருளகளைப் பொதுவாகக கூறுகையால, எலலாக காலததிலும படைதது அழிதது அளிககபபடும எல்லா பராணிகளுககும ஆங காஙகு படைபபவாகளாகவும, அழிபபவாகளாகவும, ரக்ஷிபபவாக ளாகவும் இருபபவாகளை ‘ஆதி$_3$, அநத , மத$_4$யம” எனனும மூனறு பத$_3$ஙகளும் முறையே குறிப்பதாகக கொளவதே பொருநதும. (அத$_4$யாதம வித$_3$யா வித$_3$யாநாம) வித$_3$யைகளுககுள ஜீவ

च मद्यं पालनम्; सर्वदा पाल्यमानानां पालयिताऽश्वाहमेवेत्यर्थः। जल्पवितण्डादि कुर्वतां तत्त्वनिर्णयाय प्रवृत्तो वादो यस्सोऽहम् ॥ ३२ ॥

अक्षराणामकारोऽस्मि द्वन्द्वस्सामासिकस्य च।
अहमेवाक्षयः कालः धाताऽहं विश्वतोमुखः ॥ ३३ ॥

33. அக்ஷராணுமகாரோऽஸமி த்$_3$வநத$_3$வஸ்ஸாமாஸிகஸய ச।
அஹமேவாக்ஷய. கால த$_4$ாதாஹம விஶவதோமுக$_2$ ॥

அக்ஷராணும—எழுததுககளுககுள, **அகார அஸமி**—(நான) அகாரம ஆகிறேன, **ஸாமாஸிகஸய ச**—ஸமாஸ ஸமூஹததினுள்ளும, **த$_3$வநத்$_3$வ. அஸமி**—த$_3$வநத$_3$வஸமாஸ

பரமாதமாககளின ஸ்வரூபததைப் பறறிய உண்மையைக் கூறும அத$_4$யாதமவித$_3$யை நானே. சொலலப்படும விஷயததாலும, இதறகுத் தலைசிறநத மோக்ஷமே ப$_2$லமாகக் கிடைககையாலும மறற வித$_3$யை களைக காட்டிலும சிறபபு வெளிபபடை. (வாத$_3$: பரவத$_3$தாம அஹம) தாககம புரியும தாாககிகாகள் செயயும தாககவாத$_3$ஙகளுககுள் ததவ நிாணயததுககாக ஏறபடட வாத$_3$மாகிறேன நான. தாககவாத$_3$ஙகள பினவருமாறு பலவகைபபடும. 1. ஜலபம—வாதி$_3$யோ அலலது பிரதிவாதி$_3$யோ தன பக்ஷததிறகு ஸாத$_4$கஙகளையும, எதிரிபக்ஷததிறகு தே$_3$ாஷஙகளையும சொலலித தான வெறறியடையவேணடும எனனும விருபபததுடன செயயும சொறபோருககு ஜலபம எனறு பெயர். 2 விதணட$_3$ா—தன பக்ஷததை ஸத$_2$ாபிககமுயலாமல, எதிரிபக்ஷத திறகுக் குற்றததையே கூறும வாத$_3$ம விதணட$_3$ா எனபபடும. 3 ச$_2$லம—எதிரி கருதாத விஷயததை அவனுடைய வார்ததைககுப் பொருளாக ஏறிட்டு வாத$_3$மசெயவது ச$_2$லம் எனபபடும 4. வாத$_3$ம—வாதி$_3$பரதிவாதி$_3$பக்ஷஙகளில எதிலும பக்ஷபாதமிலலாமல, 'உணமையை அறியவேணடும' எனனும ஒரே நோககுடன செயயப படும ஆராயசசிககு வாத$_3$ம எனறு பெயா. இப்படிப் பலவகைபபட்ட தர்ககவாத$_3$ஙகளுள, உணமையை நிாணயிபபதற்காக ஏறபடடதாகை யாலே சிறபபுறறதான் வாத$_3$ம எனனுடைய அமஶமாகும எனறு கருதது. ஜலபம முதலானவறறினால தாறகாலிகப புகழ முதலான அலபப$_2$லஙகளையே அடையலாம; உணமையறிவதறகாகச செயயப் படும வாத$_3$மோ எனில, மோக்ஷபாயநதமான நிரநதரப$_2$லனகளைக கொடுககவலலதாகையாலே அவறறைக காட்டிலும சிறபபுறறது எனபது வெளிபபடை (அாஜுந) வெளளை மனததினனுகையாலே இவவரும பொருளகளை உனககு நான கூறுகிறேன எனறு கருதது. 32.

மாகிறேன் **அக்ஷய கால:**—அழிவற்ற காலம், **அஹம் ஏவ**—நானே, **விஶ்வதோமுக₂**—நாலு புறமும் முக₂ங்களை யுடையவனாய, **தா₄தா**-(அண்ட₃த்தினுள்ளிருக்கும் பொருள் களைப்) படைப்பவனான நான்முகனும், **அஹம்**—நானே

34. சந்தமா ரக்கரங்கட் கார வகாரநான்
தொந்தநான் சொற்சேர்த்திச் சொல்லிடத்தி—லந்தமி
காலமுநான் ருனே கலைசோ சதுமுகனாய [லாக
மேலவனந் தாதாநான் மிக்கு.

சந்தம ஆர அக்கரங்கள்—வேத₃த்திலே பெருமை பெற்ற எழுத்துகளுக்குள், **கார அகாரம நான்**—(அவற்றுக்கு மூலகாரணமாகையாலே) ஸாரமான அகாரம் நானே **சொற்சேர்த்திச் சொல்லிடத்தில்**—சொற்களின் சேர்த்தியைச் சொல்லும் ஸமாஸங்களுக்குள், **தொந்தம்**—த்₃வந்த்₃வஸமாஸம், **நான்**—நானே, **அந்தம இலா**—அழிவில்லாத, **காலமும்**—காலமும், **நான் தானே**—நானேயாவேன் **சதுமுகனாய**—நாலு முக₂த்தையுடையவனாய, **மிக்கு மேல் அவனும்**—(ஜீவர்கள் அனைவர்க்குள்ளும்) மிக உயர்ந்தவனான, **கலை சோ**—ஸரஸ்வதியோடு கூடிய, **தாதா**—படைப்புக்கடவுள், **நான்**—நானே

33. (அக்ஷராணாம் அகாரோऽஸ்மி) எழுத்துக்களுக்குள் அகாரமாகிறேன் நான். "அகாரோ வை ஸர்வா வாக், ஸைஷா ஸ்பர்ஶோஷ்மபி₄ர் வ்யஜ்யமானா ப₃ஹ்வீ நானாரூபா ப₄வதி" [ ] [அகாரமே எல்லா வாக்கும் ஆகிறது, அத்தகைய இவ்வகாரம் 'ஸ்பர்ஶம்' எனப்படும் ('க' முதல் 'ம' வரையிலுள்ள இருபத்தைந்து) எழுத்துக்களாலும், 'ஊஷ்மா' எனப்படும் (ஶஷஸஹ என்னும் நாலு) எழுத்துக்களாலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டு பலவாகவும் பல உருவங்களையுடையதாகவும் ஆகிறது.] என்று அகாரம் மற்ற எழுத்துக்களுக்கெல்லாம் மூலகாரணமாகின்றது என்று உபநிஷத்திலேயே தெளிவாகக் காட்டப்பட்டது "யத₃வேதா₃தௌ₃ ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேதா₃ந்தே ச ப்ரதிஷ்டி₂த: । தஸ்ய ப்ரக்ருதி லீனஸ்ய ய: பரஸ்ஸ மஹேஶ்வர: ॥" [தை நா-10-24] [வேத₃த்தின் ஆதி₃யிலும் முடிவிலும் ஓதப்படுவதாய், தனக்கு மூலகாரணமான அகாரத்தில் ஒடுங்கியதான ஓங்காரத்துக்கு எவன் பொருளோ அவனே ஸர்வேஶ்வரன்] என்று நாராயணவல்லியும் இதையே காட்டிற்று. இதனாலேயே மற்றோர் உபநிஷத்தும் "அ இதி ப்₃ரஹ்ம"

॥ भा ॥ अक्षराणां मध्ये ※अकारो वै सर्वा वाक् इति श्रुति-
सिद्धस्पर्शवर्गाणां प्रकृतिरकारोऽहम्। सामासिकः—समाससमूहः, तस्य

[ப3ஹ்வ்ப நச] [சொறகளுககு மூலகாரணமான அகாரமே பொருளக ளுககு மூலகாரணமான ப3ரஹமமாகிறது] என ஓதிறறு இதையே திருவளளுவரும தம திருககுறளில முதறபாடடில "அகரமுதல எழுத தெலலாம ஆதிபகவன முதறறே உலகு" எனறு பாடினா இபபடி எலலா எழுததுககளுககும மூலகாரணமாயிருககும சிறபபையிடடு ஸாவஜக3த காரணனன எமபெருமான 'அக்ஷரஙகளில அகாரம நானே' என கிருன (த3வநத3வஸஸாமாஸிகஸய ச) ஸமாஸஸமூஹஙகளுககுள த3வநத3வஸமாஸமாகிறேன நான நிரதத4ாரணபபொருளுககு உறுபபாகப பல வஸதுககள ஸித3தி4ககவேணடுகையாலே "ஸாமா ஸிகஸய" எனனும பத3ததில பரதயயம ஸமூஹாாததததில வநதிருபபதாககொணடு 'ஸமாஸ ஸமூஹம' எனறு பொருள உரைககபபடடது ஸமாஸஙகளுள 'உபநதி3' (நதிககு அருகில) முதலானவறறில வரும அவயயீப4ாவஸமாஸம (உப முதலான) முதல பத3ததின பொருளை முக2யமாககொணடது இதையே "பூாவ பத3ாாதத2 பரத4ாநம அவயயீப4ாவ ஸமாஸம" எனறு வையாகரணா வழஙகுவா "ராஜபுருஷ" [ராஜாவின ஆள] முதலான இடஙகளில வரும ததபுருஷஸமாஸம இரணடாவது பத3தகின பொருளையும, "கலயாண கு3ணக," [நறகுண முடையவன] முதலான இடஙகளில வரும ப3ஹுவரீஹி ஸமாஸம இரணடிலும வேறுபடடதொரு பத3த தின பொருளையும முக2யமாககொணடவை இதையே "உததர பத3ார்தத2பரத4ாநம ததபுருஷஸமாஸம" "அநயபத3ாதத2பரத4ா நம ப3ஹுவரீஹி ஸமாஸம" எனறு வையாகரணா வழஙகுவா "ராம லக்ஷமணௌ" [ராமனும லக்ஷமணனும] முதலான இடஙகளில வரும த3வநத3வஸமாஸம இரணடு பத3ஙகளின பொருளையும முக2யமாககொணடது இதையே "உப4யபத3ாாதத2பரத4ாநம த3வநத3வஸமாஸம" எனறு வையாகரணா வழஙகுவா இவவணண மாக இரணடு பத3ப பொருளுககும முக2யதவததைக கொணடி ருககையாகிற சிறபபையிடடு "ஸமாஸஙகளுள நான த3வநத3வ ஸமாஸமாகிறேன" எனகிருன கணணன (அஹமேவாக்ஷய கால) அழிவறற காலம நானேயாகிறேன "கலாமுஹூாததா காஷடா2ாஶச அஹோராதராஶச ஸாவஶ" [தை॰ நா 1-8] "கலாமுஹூாததாதி3 மயஶச கால" [வி-பு 4-1-84] எனறு ஶருதி ஸமருதிகளில கூறபபடட கலை, முஹூாததம, காஷடை2, பகல, இரவு முதலான லோகக்ஷய ஹேதுககளான பல அவயவஙகளை உடையதாயிருநதபோதி லும காலமானது ஸவரூபததிலே ஆதி3யநதமறறதாகையாலே 'அக்ஷய' (அழிவறறது) எனறு விஶேஷிககபபடுகிறது. "அநாதி3ாப4க3வாந கால நாநதோऽஸய த3விஜ வித4யதே" [வி-பு 1 2 26] [அநதணரே! சிறபபுமிககதான காலம ஆதி3யும அநத மும அறறது] "காலோऽஸமி லோகக்ஷயகருத பரவருதத நாநதோந

मध्ये द्वन्द्वसमासोऽहम्; स ह्युभयपदार्थप्रधानत्वेनोत्कृष्टः। कलामुहूर्तादिमयोऽक्षयः कालोऽहमेव। सर्वस्य स्रष्टा हिरण्यगर्भश्चतुर्मुखोऽहम्। ३३॥

சாதி₂ர ந ச மேऽஸதி மத்₄யம" [ ] [உலகத்துக்கு அழிவை விளைப்பதற்காக ஏற்பட்ட காலமாகிறேன் நான். காலவிசிஷ்டனான எனக்கு இறுதியோ, தொடக்கமோ, நடுவோ கிடையாது] என்று எம்பெருமான் காலத்தை அதி₄ஷ்டி₂த்து நிற்பவன் என்றும், காலத்துக்கு ஆதி₃மத்₄யாந்தங்கள் கிடையாதென்றும் காட்டப்பட்டது. இதனாலேயே 'அழிவற்ற காலமாகிறேன் நான்' என்கிறான் கண்ணன். (த₄ாதாऽஹம் விஶ்வதோமுக₂) நாலு வேத₃ங்களையும் ஓதுவதற்கு உறுப்பாக நாலு திசையிலும், நாலு முக₂ங்களையுடையவனாகை யாலே 'நான்முகன்' என்று பெயர்பெற்றவனாய், அண்ட₃த்தின் உள்ளிருக்கும் பொருள்களைப் படைப்பவனாகையாலே 'த₄ாதா' எனப்படும் ஹிரண்யக₃ர்ப₄ன் (பிரமன்) நானே. த₄ாதருஶப₃த₃ம் அமரம் முதலான நிக₄ண்டுக்களிலே பிரமனைப் பற்றிய பெயராகப் படிக்கப் பட்டிருக்கையால், 'விஶ்வதோமுக₂' என்னும் ஶப்₃த₃ம் நாலு திசையிலும் முக₂ங்களைக் கொண்ட நான்முகனைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளப்பட்டது. கர்மப₂லங்களையளிப்பவன் ஸர்வேஶ்வரனேயாகையாலும், இது ஸர்வேஶ்வர விபூ₄தியைச் சொல்லும் ப்ரகரணமாகையாலும் த₄ாதருஶப₃த₃த்துக்கு 'காமப₂ல வித₄ாதா' என்று சிலர் பொருள் கொள்வது பொருந்தாது. "த₄ாதாऽஹம்" என்ற இதனாலும், 'ருத்₃ராணாம் ஶங்கரஶ்சாऽஸ்மி' [23] என்றதனாலும் மும்மூர்த்திகளில் மற்ற இருமூர்த்திகளும் தன் விபூ₄திகளே என்று காட்டினானாயிற்று. நடுநிலைநிற்கும் சங்ககாலச் சான்றோரும் "ஐந்தலையுயரிய அணங்குடை அருந்திறல் மைந்துடை ஒருவனும் மடங்கலும் நீ" [ஐந்து தலைகளையுடையவனாய், இந்த்₃ரன் முதலான தே₃வர்களிலும் உயர்ந்தவனாய், அச்சத்தை விளைப்பவனாய், அரிய ப₃லத்தையும் ஶக்தியையுமுடையனான உருத்திரனும், அவன்செய்யும் ஸம்ஹாரத்தொழிலும் நீயே (உன் அதீ₄னமே)] என்றும், "பூவனும் நாற்றமும் நீ" [பூவில் பிறந்த பிரமனும், அவன் செய்யும் படைப்புத் தொழிலும் நீயே (உன் அதீ₄னமே)] என்றும் திருமாலைப்பற்றிய முதல்பாடலில் இதையே முழங்கினார். "சிவனாய அயனாய" [திருவாய் 6-9 1] "அயனை அரனை" [திருவாய் 10-10-11] என்றார் ஆழ்வாரும். இவை எல்லாவற்றுக்கும் அடியாக உபநிஷத்துக்களிலும் "ப₃்ரஹ்மா நாராயண: ஶிவஶ்ச நாராயண:" [நாராயண உபநிஷத்] [பிரமனும் நாராயணனே, ஶிவனும் நாராயணனே] "ஸ ப₃்ரஹ்மா ஸ ஶிவ:" [தை-நா 11] [அந்த நாராயணனே பிரமனும் ஶிவனுமாகிறான்] என்று ஓதப்பெற்றது. 33.

मृत्युस्सर्वहरश्चाहम् उद्भवश्च भविष्यताम्।
कीर्तिश्श्रीर्वाक्च नारीणां स्मृतिर्मेधा धृतिः क्षमा ॥ ३४ ॥

**34 மருதயுஸஸாவஹரஶசாஹம உத₃ப₄வஶச ப₄விஷயதாம்।
கீாததிஶஸ்ரீாவாகச நாரீணும ஸம்ருதிர்மேத₄ா த₄ருதிঃ க்ஷமா ॥**

ஸர்வஹர — அனைவரது உயிரையும அபஹரிககும, **ம்ருதயு ச அஹம** — மருதயுவும நானே, **ப₄விஷ்யதாம்**—உணடாகினற பொருளகளுககு, **உத்₃ப₄வ· ச**—உதபததியாகிற கரிமையும, **அஹம்**—நானே, **நாரீணும்**—பெணகளுககுள, **ஸ்ரீ** — (தலைமை பெறறவளான) ஸ்ரீதே₃வியும, **கீர்ததி** — கீாததிதே₃வியும **வாக**—வாக₃தே₃வியும, **ஸ்ம்ருதிঃ**—ஸமருதி தே₃வியும, **மேத₄ா**—மேத₄ாதே₃வியும, **த₄ருதிঃ**—த₄ருதி தே₃வியும, **க்ஷமா ச**—க்ஷமாதே₃வியும, **அஹம்**—நானே.

**35. கண்பாரா தெலலாங் கவாநதுண்ணுங கூறறநா
ஞெணபாஙகி லாமவறறுக குறபவநான—பெண்பாலில்
கீாததிதிரு வாககுக கிளாநினைவு மேதையுடன்
சீர்ததிருதி நானபொறைநான் றோ.**

கணபாராது — இரககமிலலாமல, **எல்லாம் கவர்ந்து உண்ணும் கூறறம்** — எலலாவுயிாகளையும கவாநது கைக கொளளும மருதயு நானே, **ஒண் பாங்கில் ஆமவற்றுக்கு**— அழகிய அமைபபுடன உணடாகினற பொருளகளுககு, **உறபவம** — உதபததிகரியை, **நான்** — நானே, **பெண் பாலில்**—ஸதரீகளுள, **திரு**—ஸ்ரீதே₃வியும, **கீர்த்தி**—கீாததி தே₃வியும, **வாக்கு**—வாக₃தே₃வியும, **கிளர் நினைவு**—கிளாந தெழும நினைவுககு அபி₄மாநிநியான ஸமருதிதே₃வியும, **மேதையுடன்**—மேத₄ாதே₃வியும, **சீர் திருதி** —சீாமைமிகக த₄ருதிதே₃வியும, **நான**—நானே, **பொறை**—பொறுமைககு அபி₄மாநிநியான க்ஷமை எனபபடும பூ₄தே₃வியும, **நான்**— நானே, **தேர்**—(இதனைத) தெரிநது கொளவாயாக.

॥ भा ॥ सर्वप्राणहरो मृत्युश्चाहम् । उत्पत्स्यमानानामुद्भवारूपं

34 (மருதயுஸஸாவஹரமசாஹம) அனேவரது பிராணனகளே யும எடுததுச செலலும மருதயுவும நானே இருபததொனபதாவது ஶலோகததில "யமஸஸமயமதாமஹம" எனறு காமாநுரூ$_3$ணமாக த$_3$ணட$_3$னேயளிககும த$_4$ாமராஜாவான யமன சொலலபபடடான முபபதாவது ஶலோகததில "கால கலயதாமஹம" எனறு ஒவவொருவனுககும எபபோது மரணம ஏறபடும எனறு அறுதியிடடு மரணததை விளேககும காலன சொலலபபடடான இவன யமனுடைய வேலேயாடகளில ஒருவன இபபடி இருவரைப பறறிச சொலலிவிடடபடியால "ஸர்வஹர மருதயு" எனறு இஙகு சொலலபபடுபவன யமனுடைய மறருெரு வேலேயாளாய அனேவரது உயிாகளேயும எடுததுச செலபவன எனறே கொள்ளவேணடும. "பரளயகாலததில அனேவரையும அழிககும ஈஶவரன இஙகு மருதயு எனபபடுகிருன" எனறு சிலா உரையிடுவது அஸவரஸமானது இருபதாவது ஶலோகததில தான ஸாவஸமஹார காரணமாவதைச சொலலிவிடடானனறே அடுததபடி 'உத$_3$ப$_4$வ' எனறு உதபததியைக கூறபபோகிறதாகையாலே இஙகு அதையொடடிப படிககபபடும மருதயு மரணததைக குறிககும் எனருாகள சிலா. 'ஸாவஹர' எனறு விஶேஷணமிடடிருபபது அபபோது தேவையறறதாகும ஆகையால யமப$_4$டனுன மருதயுவைப பொருளாகக கொளவதே தககது (உத$_3$ப$_4$வஶச ப$_4$விஷயதாம) உணடாகினற பொருளகளுககு உதபததியாகிற கிரியையும நானே உத$_3$ப$_4$வஶப$_3$த$_3$ம உதபத்திரூபமான கிரியையையே ஸவரஸமாகக குறிககும உதபததி ஸத$_2$ாநம முதலானவையும, நிமிததம, உபாத$_3$ாநம முதலான காரணஙகளும 32, 39 ஶலோகஙகளில கூறபபடுகிறபடியால இஙகு 'உத$_3$ப$_4$வ' ஶப$_3$த$_3$ம உதபததிகிரியையைக குறிபபதே உசிதம. (நாரீணும ஸ்ரீ கீர்ததி வாக ஸமருதி மேத$_4$ா த$_4$ருதி க்ஷமா சஅஹம) பெணகளுககுள செலவததுககு அதி$_4$தே$_3$வதையான ஸ்ரீதே$_3$வியும, புகழ, வாககு, நினேவு, பேரறிவு, தை$_4$ாயம, பொறுமை ஆகியவறறுககு முறையே அதி$_4$தே$_3$வதைகளான கீாததிதே$_3$வியும, வாக$_3$தே$_3$வியும, ஸமருதிதே$_3$வியும, மேத$_4$ாதே$_3$வியும, த$_4$ருதிதே$_3$வியும, க்ஷமாதே$_3$வியும நானே 'கீாததி' முதலானவறறை அநதநத கு$_3$ணஙகளாகவே கொளளககூடாதோ, அபபடியனறே பரஸித$_3$தி$_4$ இருககிறது? எனில இநத கு$_3$ணஙகள புருஷாகளிடமும காணபபடுகையாலே இஙகு கு$_3$ணஙகளேப பொருளாகக கொணடால 'நாரீணும' எனறு விஶேஷிததிருபபது பொருநதாது இஙகு

क्रर्म चाहम्। श्रीरहम् नारीणां ; कीर्तिश्चाहम ; वाक् चाहम् ; स्मृतिश्चाहम् ; मेधा चाहम् ; धृतिश்चाहम् ; क्षमा चाहम्॥ ३४॥

'நாரீணும்' என்னும் ஶப்₃த₃த்துக்கு ஸ்த்ரீலிங்க₃மாயிருக்கும் பொருள்களுக்குள் என்று பொருள்கொண்டு கீர்த்தி முதலான கு₃ணங்களையே குறிப்பதாகக் கொள்ளலாமே? எனில் நாரீ ஶப்₃த₃த்துக்கு ஸ்த்ரீகளே முக₂யார்த்த₂ம். செல்வம் முதலானவற்றுக்கு அதி₄தே₃வதைகளாக ஸ்ரீதே₃வி, க்ஷமாதே₃வி, வாக்₃தே₃வி முதலான ஸ்த்ரீதே₃வதைகளை ஶாஸ்த்ரங்கள் படிக்கின்றன. இப்படி 'ஸ்த்ரீகளுக்கிடையே' என்று முக₂யப் பொருளையே கொள்ள இடம் இருக்கும்போது 'ஸ்த்ரீலிங்க₃த்தையுடைய பொருள்களுக்கிடையே' என்ற அமுக₂யப் பொருளைக்கொள்வது உசிதமன்று. இங்கு ஸ்ரீ, க்ஷமா என்று ஸ்ரீபூ₄மிதே₃விகளை எடுத்திருக்கையால் கீர்த்தி முதலான ஶப்₃த₃ங்களால் பரமபத₃த்தில் அநந்த கு₃ணங்களுக்கு அபி₄மானினிகளாய் விளங்கும் பரமபுருஷபத்னிகள் குறிக்கப்படுகின்றனர் என்று விளங்குகிறது. "தே₃வி! த்வாமநு நீளயா ஸஹ மஹீ தே₃வ்யஸ் ஸஹஸ்ரம் தத₂ா" [ஸ்ரீகு₃ண 26] என்று ஸ்ரீபராஶர ப₄ட்டரும் பரமபத₃த்தில் ஸ்ரீதே₃விக்குப் பரிகரங்களாய அளவற்ற தே₃விமார் இருப்பதாக எடுத்தாரன்றே. இவர்கள் அனைவருக்கும் ஸ்ரீதே₃வியே தலைவி என்பது ஸ்ரீஸூக்தத்தில் "ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூ₄தாநாம்" என்று வேத₃த்திலேயே படிக்கப்பட்டிருக்கையாலும், ஸ்ரீராமாயணம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலான உபப்₃ருமஹணங்களிலும் இது ப்ரஸித்₃த₄மாகையாலும் இங்கு "கீர்த்தி ஸ்ரீ" என்று படித்திருந்தபோதிலும், அர்த்த₂ க்ரமத்தையிட்டுப் பாட₂க்ரமத்தை மாற்றி ஸ்ரீதே₃வியை முதலில் வைத்தார் ஸ்ரீப₄ாஷ்யகாரர். "தஸ்ய ப₄ார்யாஸ்ஸு திஸ்ருஷு ஹ்ரீஸ்ரீகீர்த்த்யுபமாஸு ச" [ரா-ப₃ா 15-21] என்று த₃ஶரத₂னுடைய பத்னிகள் மூவருக்கும் ஹ்ரீ, ஸ்ரீ:, கீர்த்தி என்னும் மூன்று தே₃விகளை உபமானமாகச் சொன்னார் வால்மீகி. ஸ்ரீபூ₄மிநீளாதே₃விகள் என்று சோத்துக் கூறப்படுபவர்களும், புருஷஸூக்தத்திலும் நீளாஸூக்தத்திலும் விஷ்ணுபத்னிகளாகக் குறிக்கப்படுபவர்களுமான தேவியர் மூவருமே வால்மீகியால் ஹ்ரீ ஸ்ரீ கீர்த்தி ஶப்₃த₃ங்களால் குறிக்கப்படுகிறார்கள் என்று கொள்வது பொருத்தமானது. 'ஹ்ரீ ஸ்ரீ' என்னும் பத₃ங்கள் புருஷஸூக்தத்தில் "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" என்று குறிக்கப்பட்ட பூ₄மிதே₃வியையும் லக்ஷ்மீதே₃வியையுமே குறிக்கின்றன என்பது வெளிப்படை. 'க₄ருதவதீ ஆதி₄பத்யை பயஸ்வதீ' என்று நெய,

बृहत्साम तथा साम्नां गायत्री छन्दसामहम्।
मासानां मार्गशीर्षोऽहमृतूनां कुसुमाकरः ॥ ३५ ॥

35. பு₃ருஹத்ஸாம தத₂ா ஸாம்நாம கா₃யத்ரீ ச₂ந்த₃ஸாமஹம்।
மாஸாநாம் மார்க₃ஶீர்ஷோऽஹம் ருதூநாம் குஸுமாகர:॥

தத₂ா — அவ்வண்ணமே, **ஸாம்நாம** — ஸாமங்களில், **பு₃ருஹத்ஸாம** — பு₃ருஹத்ஸாமம் (நானே), **ச₂ந்த₃ஸாம்** — ச₂ந்த₃ஸ்ஸுக்களுக்குள், **கா₃யத்ரீ அஹம்** — கா₃யத்ரீச ச₂ந்த₃ஸ்ஸு நானே, **மாஸாநாம்** — மாதங்களுக்குள், **மார்க₃ஶீர்ஷ. அஹம்**—மார்கழி நானே, **ருதூநாம்**—ருதுக்களுக் குள், **குஸுமாகர:**—வஸந்தருது (நானே),

---

பால், ஆதி₄பத்யம் முதலானவற்றை உண்டாக்குகிறவளாகவும், "த₄ருவா தி₃ஶாம்" என்று புருஷகாரம் செய்பவர்களில் நிலையான வளாகவும், 'அகே₄ரா' என்று மிக்க குளிர்ந்த தன்மையுடையவ ளாகவும் நீளாஸூக்தத்தில் பல வகையான புகழ்களுக்கு இருப்பிட மாகக் காட்டப்பட்டிருக்கும் நீளாதே₃வியே வால்மீகியினால் கீர்த்தி ஶப்₃த₃த்தால் குறிக்கப்படுகிறாள் என்று எளிதில் உணரலாம். க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் நப்பின்னைப் பிராட்டியாக அவதரித்த இந்த நீளாதே₃விக்கே ப்ராத₄ாந்யமாகையாலே, கண்ணன் அவளைக் கீர்த்திஶ₃ப்₃த₃த்தாலே முதலிலிட்டுப் பேசுகிறான் என்றும் கொள்ள லாம். ஸ்ரீபூ₄மிதே₃விகளைக் காட்டிலும், இந்த நீளாதே₃விக்குள்ள பலவிதமான கு₃ணச்சிறப்பைக் கருத்தில் கொண்டு நம்மாழ்வாரும், "குழற்கோவலர் மடப்பாவையும் மண்மகளும் திருவும்" [திரு விருத்தம் 3] "பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல் பிறந்திட்டாள்" [திருவாய் 6-5-10] என்று இவளை மூவரிலும் முத லில் படித்தாரன்றோ. வாக்₃தே₃வி என்பவள் ஹயக்₃ரீவரின் பத்னி என்பது இதிஹாஸ புராண ப்ரஸித்₃த₄ம். பிரமனின் பத்னியான ஸரஸ்வதியும் இவளுடைய அம்ஶமானவளே. இவ்விஷயங்கள் விஷ்ணுசித்தவிஜயத்திலும் முதலத்தியாயம் இரண்டாம் ப₄ாக₃த்தில் (1018 to 1025 பக்கங்களில்) விவரிக்கப்பட்டன. "க்ஷமயா ப்ருதி₂வீ ஸம:" [ரா-பா₃ 1-18] என்று வால்மீகியால் பொறுமைக்கு உத₃ா ஹரணமாகப் போற்றப்பெற்றவளாய், உலகிலும், ஶாஸ்த்ரங்களிலும் க்ஷமாதே₃வியென்றே அழைக்கப்படுபவளான பூ₄தே₃வியே கடைசியில் எடுக்கப்படும் க்ஷமாதே₃வி என்பது தெளிவு. 34.

॥ भा ॥ साम्नां बृहत्सामाहम्। छन्दसां गायत्र्यहम्। कुसुमाकरः- वसन्तः ॥ ३५ ॥

**36. சாமங் களிறபெரிய சாமநான சந்ததத்திற
சேமஞ்செய காயத திரிதாஞ —ஞமஞசேர்
மாதததது மாாகழிநான வாயநதிருது வானவறறுண்
மீதத தினிவசநதன மிக்கு.**

சாமஙகளில் — ஸாமஙகளில, **பெரிய சாமம் நான்**— ப₃ருஹதஸாமம நானே, **சநதத்தில்**—ச₂நத₃ஸஸுககளில, **சேமம செய் காயத்திரிதான் நான** — நனமை செயயும க₃ாயதரீச ச₂நத₃ஸ நானே, **மாதததது** —மாதஙகளில, **நாமம சேர் மார்கழி நான்**—புகழபெறற மாாகழி நானே, **இனி வாயநத இருதுவானவறறுள்** — வாயபபுடைய ருதுககளுக குள, **மிக்கு மீது(அதது) வசநதன்** — மிகவும சிறநத வஸநத ருதுவும நானே

---

35. (ப₃ருஹத்ஸாம தத₂ா ஸாமநாம) ஸாமஙகளில் ப்₃ருஹத ஸாமம நானே. "ப₃ருஹச்ச வா இத₃மக₃ரே ரத₂நதரம் ச ஆஸ தாம வாக ச வை தநமநஶசாஸதாம வாக₃வை ரத₂நதரம மநோ ப்₃ருஹத் தத₃ ப்₃ருஹத் பூர்வம ஸஸருஜாநம ரத₂ந்தரமதயமநயத, தத₃ரத₂நதரம க₃ர்பப₄மத₄தத" [ஐதரேய ப₃ராஹ்மணம 4-19 6] [ஆதி₃காலததில ப₃ருஹதஸாமமும, ரத₂நதரஸாமமும இருநதன. வாககும மனமும இருநதன, ரத₂நதரஸாமம வாககுக்கு அபி₄மாநி யாகவும, ப₃ருஹதஸாமம மனததுககு அபி₄மாநியாகவும இருநதன. முதலில ஸருஷடி செயய நினைதத ப₃ருஹதஸாமம ரத₂நதரததை ஸருஷடிகக நினைததது அது ரத₂நதரததை க₃ாபப₄மாக த₄ரிததது] எனறு ஸாமஙகளுககுள ப₃ருஹதஸாமததுககுச சிறபபு வேத₃ஙகளி லேயே சொலலபபடடது (க₃ாயதரீ ச₂நத₃ஸாம அஹம) க₃ாயதரீ, உஷணிக, அநுஷடுப, ப₃ருஹதீ, பஙகதீ, தரிஷடுப, ஜக₃தீ எனனும ச₂நத₃ஸஸுககளுககுள நான க₃ாயதரீச ச₂நத₃ஸஸாகிறேன. "(க₃ாயதரீம) ச₂நத₃ஸாம மாத"[தை-நா26][ச₂நத₃ஸஸுககளுககுத தாயான க₃ாயதரியே!] எனறு உபநிஷததுககளிலும ச₂நத₃ஶ ஶாஸதரஙகளிலும க₃ாயதரிககு மறற ச₂நத₃ஸஸுககளைககாடடிலும சிறபபு கூறபபடடது ப₃ஹவருசோபநிஷததிலும "அக₃ரம வை

द्यूतं छलयतामस्मि तेजस्तेजस्विनामहम् ।
जयोऽस्मि व्यवसायोऽस्मि सत्त्वं सत्त्ववतामहम् ॥ ३६ ॥

36. த₃யூதம் ச₂லயதாமஸமி தேஜஸதேஜஸவிநாமஹம் ।
ஜயோ ऽஸ்மி வயவஸாயோ ऽஸமி ஸததவம
ஸததவவதாமஹம் ॥

ச₂லயதாம் — வஞசனை புரிபவாகளுடைய வஞசனைச செயலகளுககு இருபபிடமானவறறுள, **த₃யூதம் அஸமி**— சூதாடடம நானே ஆகிறேன, **தேஜஸவிநாம**—தேஜஸஸை உடையவாகளுடைய, **தேஜ அஹம** –தேஜஸ நானே, **ஜய: அஸமி**-(ஜயிபபவாகளின) வெறறி நானே ஆகிறேன, **வயவஸாய அஸமி**—(உறுதி கொளபவாகளின) உறுதி நானே

ச₂நத₃ஸாம க₃ாயதரீ " [ச₂நத₃ஸஸுககளுககுள க₃ாயதரி முதனமை பெற்றது] எனறு இவவிஷயம சொலலபபட்டது (மாஸாநாம மாாகக₃ஶீாஷ அஹம) மாதஙகளுள மார்கழி மாதம நானே வருஷததில க₃ாபப₄ாத₄ாநம (க₃ாப்பே₄ாடடம) நடைபெறும மாதமாகை யாலும, பயிாகள முளைவிடும மாதமாகையாலும, தே₃வாகளுககு ப₃ராஹமமுஹூாததமாய, ஸதவம நிறைநத காலமாகையாலும, மாஸததுககு அதி₄தே₃வாகளான கேஶவாதி₃களில முதலவனை கேஶவனின மாதமாகையாலும, ருதுககளில முதலாவதான ஹேமநத ருது தொடஙகும மாதமாகையாலும, மாதஙகளுள மாாகழி மாதத துககுச சிறபபு ஸுபரஸித₃த₄ம அதனாலேயே "மார்கழித திஙகள மதி நிறைநத நனனாளால்"எனறு ஆணடாள் திருபபாவையைத தொடஙகி னாள். மாாகழிககு இனனும பல சிறபபுககளும ப்ரதயக்ஷஸித₃த₄ம (ருதூநாம குஸுமாகர) ருதுககளுககுள பூத்துககுலுஙகும வஸநதம நானே. "குஸுமாகர " (பூககளுககு இருபபிடம) எனனும ஶப்₃த₃த தாலேயே எலலாப பிராணிகளுககும ஸுக₂ததை விளைககும பூககள் நிறைநதிருககையாகிற பிரத்யக்ஷமான பெருமை வஸநதததுககு உணார்ததபபடடது. "**வஸநதே வஸநதே ஜயோதிஷா யஜேத** " [ஆபஸதமப₃ஶரௌத ஸூதரம] [ஒவவொரு வஸநதததிலும ஜயோதிா யாக₃ம செயயவேணடும] "**வஸநதே தீ₃க்ஷயேத₃விபரம க₃ரீஷமே ராஜநயமேவ ச**"[ ] [வஸநதததில அநதணாககும், க₃ரீஷமததில் ராஜாவுககும யாக₃தீ₃க்ஷை அளிககவேணடும] எனறு வஸநதததின சிறப்பு ஶாஸதரஙகளில காடடபபடடது. " **சைதர ஸ்ரீமாநயம மாஸ புணய புஷபிதகாநந** " [ரா அ 3-4] எனறு வாலமீகியும காடுபூமுடிசூடும சிறபபும, புணயமும மிககது என வஸநதததின முதலமாதமான சிததிரையைச சிறபபிததாா. 35.

॥ भा ॥ छलं कुर्वतां छलास्पदेष्वक्षादिलक्षणं द्यूतमहम् । जेतॄणां

ஆகிறேன, ஸததவவதாம-விரூாலமனமுடை யவாசளுடைய,
ஸததவம அஹம— அததகைய மனமுடைமை நானே,

37. சலமபயிலவாா சூதுநான சாயாத தேசி
னலமபயிலவாா தேசதுவு நானே—வலஞசெய
சயமுந துணிவுநான றமமனததுத திணமை
யியலுமவாக காஙகதுவும யான.

சலமபயில்வார் வஞசனைபுரிபவாகளுடைய வஞசனைச செயலகளுககு இருபபிடமானவறறுள, **சூது நான**-சூதாடடம நானே, **சாயாத தேசின நலம பயில்வாா**—அழியாத தேஜஸ ஸாகிற சிறபபைப பெறறவாகளுடைய, **தேசு அதுவும நானே**—அநத தேஜஸஸும நானே, **வலம செய சயமும**—(வெறறிகொளபவாகளுடைய)பலததினால ஏறபடும வெறறியும, **துணிவும**—(துணிவுடையவாகளுடைய) உறுதியும, **நான**—நானே, **தம மனதது திணமை இயலுமவாக்கு**—தம மனததில வலிமை உடையவாகளுககு, **ஆஙகு அதுவும யான**—அநத மனவலிமையும நானே

36. (த₃யூதம ச₂லயதாம அஸமி) வஞசனை புரிபவாகளுடைய வஞசனைச செயலகளுககு இருபபிடமானவறறுள சூதாடடம நானே (ச₂லயதாம) "**ததகரோதி**" [அஷடாத₄யாயீ வாாததிகம 3 2 25] எனும இலககணவிதி₄யினபடி 'ணிச' வநதிருககிறதாகையால 'வஞசனை புரிபவாகளுடைய' எனறு பொருளபடுகிறது "வஞசனைச செயலகளுககு இருபபிடமானவறறுள்" எனபதையும சோததுக கொளளவேணடும "**தேஜஸ தேஜஸவிநாம**" முதலானவிடஙகளிற போலே "**தீ₃வயதாம த₃யூதம**" [சூதாடுபவாகளின் சூதாடடம] எனறு கூறுகையால, சூதாடடமபோலே வஞசனைசசெயலகளுககு இருபபிடமான கரயவிகரயஙகள, கடன வாங்குதல, வாரிசுரிமை, 'யாா அறிவிற சிறநதவா" எனறு நிாணயிபபதறகாக நடததபபடும அறிவுபபோா முதலானவறறுககுள சிறபபுமிசகதான சூதாட்டம நானே எனறே பொருள உரைககவேணடும சூதாட்டமானது ஆயாஸமிலலாதது, க்ஷததிரியா முதலான சிலருககு சூதாடடம அனுமதிககபபடடிருககையாலே அறததுககும முரண்படாமல இருநரபபு ஒபபநததததின மூலமே எலலாப பொருளையும பறிபபதறகு வழிவகுபபது, ஆகையால சூதாடடம முறகூறிய மறறவறறைக காடடிலும் சிறபபுறறது ப₄ாஷயததில 'அக்ஷாதி₃லக்ஷணம' (பகடைககாய முதலான

जयोऽस्मि। व्यवसायिनां व्यवसायोऽस्मि। सत्त्ववतां सत्त्वम्—महामनस्त्वम् ॥ ३६ ॥

வற்றை உறுபபாகக கொண்ட) என்று சூதாட்டத்துக்கு விசேஷண மிடபபட்டது பகடைக்காயை உருட்டுவதனல மாததிரமே வெற்றி தோலவிகள ஏறிடபபடுவதால வஞசனை என்ற பொருளுடைய ச₂ல ஶப₃த₃ம இதற்குப பொருநதுகிறது "அக்ஷாதி₃ என்னும ஆதி₃ ஶப₃த₃ததாலே ஸஜீவத₃யூதம, நிர்ஜீவத₃யூதம என்னும எலலா வகைச சூதாட்டமும கருதபபடுகிறது. அலலது நிர்ஜீவத₃யூததகை மாததிரமே அக்ஷாதி₃லக்ஷணம என்று கருதியதாகவும கொளளலாம்" என்று தாதபர்யசநத₃ரிகை உயிருளள குதிரை முதலான பொருளக ளைககொணடு விளையாடபபடும குதிரைபபநதயம முதலானவை ஸஜீவ த₃யூதம என்றும, பகடைககாய முதலான உயிரறற பொருளகளைக கொணடு விளையாடபபடுவது நிர்ஜீவத₃யூதம என்றும கணடுகொள வது. ஆயாஸம சிறிதுமிலலாமையால ஸஜீவத₃யூததகைக காட்டிலும, நிர்ஜீவத₃யூதமே சிறபபுறறது என்னும திருவுளளததால 'அக்ஷாதி₃ லக்ஷணம' என்று அதையே குறிததார ப₄ாஷ்யகாரர என்றபடி. (தேஜஸ் தேஜஸ்விநாம அஹம) தேஜஸ்ஸுளளவர்களுடைய தேஜஸ்ஸும நானே தேஜஸ்ஸாவது பராபி₄ப₄வந ஸாமாத₂யம (பிறரை வெற்றிகொளளும திறமை). (ஜயோऽஸ்மி) ஜயிபபவர களின ஜயமும நானே (வயவஸாயோऽஸ்மி) துணிவுடையவர களின உறுதியும நானே முன்னும பின்னும தேஜஸ்ஸுடையவர் களும, ஸதவமுடையவர்களும 'தேஜஸ்விநாம' 'ஸதவவதாம' என்று எடுககபபடுகையாலும, இடையிலுளள ஜயத்தையும துணிவையும அவர்களோடு இணைககமுடியாதாகையாலும, 'ஜயிபபவர்களின ஜயம' 'துணிவுடையவர்களின துணிவு' என்று அர்தத₂ப₃லததாலே முன னும பின்னும போலே வருவிததுப பொருள கொளளப் பட்டது. (ஸத்தவம ஸததவவதாம அஹம்) விசால மனமுடையவர களின அததகைய மனமுடைமையும நானே "ஸததவம-மஹாமநஸத வம" என்று ப₄ாஷ்யம, 'திணணிய மனமுடையவர்களின மனத திணமை நானே' என்று பொருள கொணடார வாதி₃கேஸரிஜீயர வெணபாவில "த₃ரவயாஸுவயவஸாயேஷு ஸததவமஸதரீ து ஜநதுஷு"[அமரகோசம 3-3 213] "ஸததவோऽஸதரீ ஜநதுஷு கலீ து வயவஸாயே பராகரமே। ஆதமப₄ாவே பிஶாசாதெ₃ள தரவயே ஸததா ஸவப₄ாவயோ ॥" [வைஜயந்தீ-த₃வயக்ஷர-நாநாலிங்க₃ -93] என்று நிக₄ணடுககளில ஸதவ ஶப்₃த₃ததுககுப பல பொருளகள படிககபபட்டிருககின்றன 'வயவஸாயம' (உறுதி) முன்னமே எடுக கப்பட்டுவிட்டது ஆகையால இஙகு ஸதவஶப்₃த₃ததுககு மனததின சிறப்பைப் பொருளாககக்கொளவதே உசிதம். 36.

वृष्णीनां वासुदेवोऽस्मि पाण्डवानां धनञ्जयः।
मुनीनयामप्यहं व्यासः कवीनामुशना कविः॥ ३७॥

37. வருஷ்ணீநாம் வாஸுதே₃வோऽஸ்மி பாண்ட₃வாநாம் த₄நஞ்ஜய: ।
முநீநாமபயஹம் வயாஸ கவீநாமுஶநா கவி ॥

வருஷ்ணீநாம—வ்ருஷ்ணிகுலத்தைச சேர்நத யாத₃வர் களுகக்ுள, **வாஸுதே₃வ அஸமி**—வாஸுதே₃வனுகிறேன, **பாண்ட₃வாநாம** — பாண்ட₃வர்களுக்குள், **த₄நஞ்ஜய** — அர்ஜுனனுகிறேன், **முநீநாம் அபி** — முனிவாகளுக்குள் ளும், **அஹம வயாஸ:**— நான் வ்யாஸராகிறேன; **கவீநாம்**— கவிகளுக்குள், **உஶநா கவி:** — ஶுக்ராசார்யரான கவியா கிறேன்

---

38. மனனியசீர் யாத வரிலவாசு தேவனுன
பன்னியசீாப் பாணடவரி னீயுநான — தன்னிகரில்
முனனும் வியாதன முனிவரிஞன் முற்கவிகட
குனனு கவியுசனு வுறறு,

மன்னியசீர் யாதவரில் — நிலைநினற சிறப்பையுடைய யாத₃வர்களுககுள், **வாசுதேவன் நான்** — வாஸுதே₃வன் நானே; **பன்னியசீர் பாண்டவரில்**— புகழப்படும் கு₃ணஙகளை யுடைய பாண்ட₃வர்களுக்குள், **நீயும்** — அர்ஜுனனுகிற நீயும், **நான்** — நானே, **முனிவரில்** — முனிவர்களுக்குள், **தனனிகரில முன்னும் வியாதன் நான** — ஒப்பற்ற மனன ஶீலரான வியாஸமுனிவா நானே, **முன் கவிகட்கு**— பழைய கவிகளுக்குள், **உற்று உன்னு உசனுகவி நான்**— உற்றுணரும் ஶுக்ராசார்யராகிற கவி நானே.

---

37 (வ்ருஷ்ணீநாம வாஸுதே₃வோऽஸமி) வ்ருஷ்ணிகுலத தைச சோநத யாத₃வர்களுககுள வாஸுதே₃வன நானே **"ராமஶ-ஶஸதரப்₄ருதாமஹம"** (31) எனற ராமனைப்போலே வாஸுதே₃வ னுகிற இவனும ஸாக்ஷாத₃வதாரமாகையாலே, அங்கு விலலேநதி

॥ भा ॥ वसुदेवसूनुत्वमत्र विभूतिः, अर्थान्तराभावादेव ।

நிறத்ம தனமையை விபூ4தியாகக கொணடதுபோலே, இங்கும வஸுதே3வனின பிளளையாயிருககும பெருமையை விபூ4தியாகக கொளளவேணடும இவவிடததில பினவருமாறு ஆக்ஷேபம எழக கூடும—'வஸுதே3வனின பிளளையாயிருககை' எனபது எபபடி விபூ4தி (செலவம) ஆகும? ஒருவனுககுப பிளளையாயிருபபதைச செலவமாகக கொணடால, ஒவவொருவனுககுப பிளளையாயிருககும அனைவருககுமே இபபெருமையைச சொலலவேணடிவரும சிறப புடைய வஸுதே3வனின பிளளை எனபது செலவமேயாகும எனில வஸுதே3வனுககு ப3லராமன முதலான மறறும பல பிளளைகள உளராகையாலே, இது கணணனுககே உரிய பெருமையாகாது 'வாஸுதே3வன' எனற ஶப3த3ம கணணனிடமே பரஸித்3தி4 பெறறதாயிறறே எனில இநத பரஸித்3தி4 மாததிரம பெருமைககு உறுபபாகாது மேலும, அரஜுனனுககு ஏறகனவே தெரிநத வஸுதே3வஸூநுதவததை இங்கு உபதே3ஶிககவேணடிய அவஶ யமுமிலலை ஆகையால "இநத கருஷணாவதாரம ஸாக்ஷாத்3வதார மனறு, ஒரு சேதனனை இடையிடட அமஶாவதாரமே" எனறு கொணடுவிடடால இதுவே விபூ4தியாவது பொருநதிவிடும 'வருஷணிகளுககுள நான' எனறு கூறாமல 'வாஸுதே3வன' எனறு படாககையில கூறியிருபபதும இதை வலியுறுததுகிறது — எனபது அவவாக்ஷேபம இதறகுப பரிஹாரம பினவருமாறு—இங்கு வாஸு தே3வஶப்3த3ம லக்ஷணையாலே கணணனுடைய திருமேனியைக குறிககிறது வஸுதே3வனின க3ருஹததில சதுர்பு4ஜததோடு அவதரிததது தொடங்கி, அதிமாநுஷமான கு3ணங்களையும், பராககரமச செயலகளையும இடையாகளுககும காடடிககொணடு விளங்கிய பெருமையே இநத விபூ4தியாகக குறிககபபடுகிறது 'நான' 'நீ' எனறு சொலலுவதைக காடடிலும வாஸுதே3வன, த4நஞ்ஜயன் எனறு சொலலுவதால பெருமைகள் விளங்கிநிறகுமாகை யாலே, படர்ககையில குறிபபிடுவதிலும குறையிலலை (பாணட3வா நாம த4நஞ்ஜய) பாணட3வாகளுககுள அரஜுனன நானே த4ாமததில யுதி4ஷ்டி2ரரும ப3லததில பீ4மஸேனனும அழகு முதலானவறறில நகுலஸஹதே3வாகளும தலைசிறநத பெருமை பெறறவாகளாயினும, ஶௌரயவீரயபராககரமங்கள, விலவித்3யை, அழகு, கணணனின நணபனுயிருககை, ஜிதேந்த்3ரியதவம முதலான தலைசிறநத பல பெருமைகளை உடையவனுகையாலே அரஜுனனைத தன் விபூ4தியாகக குறிபபிடுகிறுன கணணன (முநீநாமபயஹம

पाण्डवानां धनञ्जयः — अर्जुनोऽहम्। मुनयः— मननेनात्मयाथात्म्यदर्शिनः, तेषां व्यासोऽहम्। कवयः —विपश्चितः ॥ ३७ ॥

வயாஸ) மனனததினுல ஆதமபரமாதமாககளை உள்ளபடி அறிநத முனிவாகளுள நான வியாஸராகிறேன. இருபததைநது இருபத தாருவது ஸலோகஙகளில மஹாஷிகளும, தே₃வாஷிகளும எடுககப் படடாாகள. ரிஷிபத₃ம தவவலிமையாலே புலனகளுககு எடடாத பொருளகளைக காணபவாகளைக குறிககும. மனனஸீலாகள முனிவர் கள எனப்படுகையாலே இஙகு இபபொருள கொளளப்படடது. '' ஏதமேவ விதி₃தவா முநிாப₄வதி '' [ப்₃ருஹ 6 4-22] [இநதப பரமாதமாவை அறிநது முனியாகிருன] எனனும உபநிஷத₃வாகய மும இபபொருளேயே காடடிறறு வியாஸர் ஆதமபரமாதமாககளின ஸவருபததை உளளபடி அறிநதவா எனபது ''ஆலோட₃ய ஸாவ ஸாஸதராணி விசாாய ச புந புந ! இத₃மேகம ஸுநிஷபநநம த₄யேயோ நாராயணஸஸதா₃!!'' [க₃ாருட₃-பூாவ 222-1] [எல்லா ஸாஸதரஙகளை யும ஆராயநது மறுபடியும மறுபடியும விசாரம் செய்தபினபும் 'நாராய ணன ஒருவனே எபபோதும த₄யானிககததககவன' எனனுமிதுவே நனகு தேறிநிறகும] ''தபோவிஸிஷடாத₃பி வை வஸிஷட₂ாநமுநிஸதத மாத ! மநயே ஸரேஷட₂தமம தவாத₃ய ரஹஸயஜஞாநவேத₃நாத !!'' [ப₄ாரத-ஆதி₃ 1-96] [தவததில சிறநத முனிவர்தலைவரான வஸிஷட₂ரைககாடடிலும ஆதமபரமாதம ரஹஸய ஜஞானததை யுடையவராகையாலே நீா இன்று சிறந்தவராகிறீா] முதலான பல இடங்களில தெளிவாகிறது. இவா ஓா ஆவேஸாவதாரம எனபது ''வேத₃வித₃ ப₄க₃வாந கலஇ பாதாளஸயாந பரபு₄ '' [அஹிா 5-56] எனறு அஹிாபு₃த₄நயஸமஹிதையில் அவதாரஙகளைச சொலலி வருமபோது '' வேத₃வித₃ ப₄க₃வாந '' எனறு வேத₃வயாஸரைக குறிபபதிலிருநது தெரிகிறது. ஆகையாலேயே இவர் இஙகு முனிவாகளில தலைசிறநதவராகவும, ப₄க₃வத₃ விபூ₄தியாகவும எடுககபபடுகிருா. (கவீநாம உஸநா கவி) கவிகளுககுள் நான உஸநஸ எனபபடும ஸுகராசாாயா ஆகிறேன இஙகு கவிகள எனறு காவயம எழுதுபவாகளைக குறிப்பதாககொணடால, வாலமீகி முதலானவாகளையே அவாகளில தலைசிறநதவாகளாகச சொலலியிருககவேணடும அப்படிச சொலலாமையால, 'கராநத த₃ாஸீ கவி ' எனனும வழககையொடடி, எதையும ஊடுருவிப பாாப்பவாகளைக கவிகள எனபதாகக் கொள்ளவேணடும. அத தகைய கவிகளுள ஸுகராசாாயருககுச் சிறபபு 'ஸுகரநீதி' முதலான

दण्डो दमयतामस्मि नीतिरस्मि जिगीषताम्।
मौनं चैवास्मि गुह्यानां ज्ञानं ज्ञानवतामहम्॥ ३८॥

38. த₃ண்டோ₃ த₃மயதாமஸ்மி நீதிரஸ்மி ஜிகீ₃ஷதாம்।
மௌநம் சைவாஸ்மி கு₃ஹ்யாநாம ஜ்ஞாநம
ஜ்ஞாநவதாமஹம்॥

த₃மயதாம—(வரம்பை மீறுகிறவர்களை) தண்டிப்பவர்களுடைய, **த₃ண்ட₃ அஸ்மி**—தண்டனை ஆகிறேன், **ஜிகீ₃ஷதாம**—வெல்லவிரும்புகிறவர்களுடைய, **நீதி. அஸ்மி** (வெல்வதற்குறுப்பான) நீதியாகிறேன், **கு₃ஹ்யாநாம ச**—மறைக்கும் உபாயங்களிலும் **மௌநம ஏவ அஸ்மி**—மௌனமாகவே ஆகிறேன், **ஜ்ஞாநவதாம**—அறிவுடையவர்களுடைய, **ஜ்ஞாநம**—அறிவு, **அஹம**—நானே

---

39. தாந்தீமை செய்வாரைத் தண்டிப்பார் தண்டநான
வேந்தமாவெல வாாகட்கு நீதிநா—ஞயந்தமைந்த
மௌனநான ருனே மறைப்பவற்றில ஞானியாதம
ஞானநான ருனே நயந்து.

தாம் தீமை செய்வாரை—தாமே தீய செயல்களைச் செய்கின்றவர்களை, **தண்டிப்பார்**—தண்டிப்பவர்களுடைய, **தண்டம நான**—தண்டனை நானே, **வேந்து அமா வெல்வார் கட்கு**—அரசர்களைப் போரிலே வெல்கின்றவர்களுடைய, **நீதி நான்**—(வெல்வதற்குறுப்பான) நீதி நானே, **மறைப்ப வற்றில**—மறைக்கும் உபாயங்களில, **ஆய்ந்து அமைந்த மௌனம நான தானே**—ஆராய்ந்து கைக்கொள்ளப்பட்ட மௌனம் நானேயாவேன், **ஞானியர் தம**—அறிவுடையவர்களுடைய, **ஞானம**—அறிவு **நயந்து**—விருப்பத்துடன், **நான தானே**—நானே ஆகிறேன்

வற்றில எல்லா வகையான நீதிகளையும ஊடுருவிப்பாாதது விளக்கியிருப்பதிலிருந்து வெளிப்படுகிறது "ந கஶ்சிந்நோபாயதே புமாந் யதர ப₄ாாககு₃வாத| ஶேஷஸ்ம்பரதிபததிஸது பு₃த₃தி₃மதஸவவதிஷட₂தே॥" [ப₄ார-ஆதி₃] [ப₄ருகு₃புத்ரரான ஶுக்ராசாரயரைத தவிர வேறெவரையும எந்த மனிதனும ஆசாரயனாக வரிப்பதிலலை அறிவாளிகள அனைவரிடமும 'அவருக்கு த₃ாஸன' என்னும எண்ணமே நிலைநிறகிறது] என்று அவருடைய சிறப்பு சொல்லப்பட்டது. 37

॥ भा ॥ नियमातिक्रमणे दण्डं कुर्वतां दण्डोऽहम्। विजिगीषूणां जयोपायभूता नीतिरस्मि। गुह्यानां संबन्धिषु गोपनेषु मौनमस्मि। ज्ञानवतां ज्ञानं चाहम् ॥ ३८ ॥

38. (த$_3$ண்டோ$_3$ த$_3$மயதாமஸ்மி) சாஸ்த்ரவரம்பை மீறுகையாலே தண்டிக்கத் தக்கவர்களை தண்டிப்பவர்களுடைய தண்டனை நானே 'த$_3$மயதாம்' என்பதற்கு 'தண்டிப்பவர்கள்' என்றே பொருளாயிருந்த போதிலும், தண்டிக்கத் தகாதவர்களை தண்டிப்பது கொடிய நரகத் துக்கே காரணமாகுமாகையாலே, 'சாஸ்த்ரவரம்பை மீறுகையாலே தண்டிக்கத் தக்கவர்களை தண்டிப்பவர்கள்' என்று விசேஷித்துப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது (நீதிரஸ்மி ஜிகீ$_3$ஷதாம்) எதிரிகளை வெல்ல நினைப்பவர்களுடைய வெல்வதற்குறுப்பான நீதி நானே "நீதிர்நீதி மதாமஸ்மி" [நீதியுடையவர்களின் நீதி நானே] என்று சொல்லாமல் "நீதிரஸ்மி ஜிகீ$_3$ஷதாம்" என்று சொல்லுகையாலே, இவ்வண்ணம் பொருள் கொள்ளப்பட்டது இங்கு நீதி என்றது பு$_3$த்$_3$தி$_4$யின் செயற்பாட்டைக் குறிக்கிறது (மௌநம் சைவாஸ்மி கு$_3$ஹ்யாநாம்) மறைக்கும் உபாயங்களில் நான் மௌனமாகிறேன் 'கு$_3$ஹ்யம்' என்பதற்கு ரஹஸ்யம் என்றே பொருளாயினும், பேசாதிருத்தலாகிற மௌனம் ரஹஸ்யங்களில் ஒன்றல்லவாகையால், 'ரஹஸ்யங்களுள் நான் மௌனமாகிறேன்' என்று பொருள் கொள்ள இயலாது. மௌனசப்$_3$த$_3$ம் அதிரஹஸ்யமான ஆத்மவித்$_3$யையைக் குறிக்கிறது என்று பொருள் கொள்ளப்பாத்ததால், உலகிலோ சாஸ்த்ரங்களிலோ அப்படி ப்ரஸித்$_3$தி$_4$யில்லை. ஆகையால் கு$_3$ஹ்ய சப்$_3$த$_3$த்திற்கு ரஹஸ்யங்களோடு தொடர்புடையவையாய், அவற்றை மறைக்கும் உபாயங்கள் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டன இருவரே அறிந்ததாய், மூவர் அறியாததாக ரஹஸ்யங்களை மறைக்கும்போது, அவற்றை அஷ்டகர்ண (ஆறு காதுகளில் படாத) ரஹஸ்யங்கள் என்று கூறுவதுண்டு அத்தகைய ரஹஸ்யங்களும் அவ்விருவர்மூலம் ப$_3$ஹிரங்க$_3$மாவதற்கு இடமுண்டு ஆகையால் மறைக்கும் உபாயங் களில் அஷ்டகர்ணமாக வைத்துக்கொள்ளும் இதைக் காட்டிலும் சிறந்தது—ரஹஸ்யத்தை ஒருவனே தனக்குள் வைத்துக்கொண்டு மௌனமாயிருப்பதேயாகும் இதனாலேயே "மறைக்கும் உபாயங்களுள் தலைசிறந்ததான மௌனம் நான்" என்று கூறுகிறான். (ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநவதாமஹம்) அறிவுடையவர்களுடைய அறிவு நானே. "பூ$_4$தாநாமஸ்மி சேதநா" [22] என்னுமிடத்தில் ஜீவராசிகளுக்குள்ள

यच्चापि सर्वभूतानां बीजं तदहमर्जुन!।
न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम्॥ ३९॥

39. **யச்சாபி ஸர்வபூ₄தாநாம் பீ₃ஜம தத₃ஹமர்ஜுந!।**
ந தத₃ஸதி விநா யதஸயாநமயா பூ₄தம சராசரம் ॥

அர்ஜுந — அர்ஜுனு ! **ஸர்வபூ₄தாநாம** — எல்லாப் பொருள்களுக்கும், **யத பீ₃ஜம்** -(ஆங்காங்கு) யாதொனறு உபாத₃ான காரணமாக உள்ளதோ, **தத அபி ச அஹம**— அதுவும் நானே , **சராசரம் பூ₄தம்**—அசைவனவும் அசையாதனவுமான பொருள்களில, **மயா விநா**—(அந்தர்யாமியான) என்னைவிட்டுப் பிரிந்து, **யத ஸ்யாத**—ஒனறு இருக்குமோ என்று பார்ததால, **தத் ந அஸதி**—அததகைய பொருள் ஒனறும் இலலை

---

40. எல்லாப் பொருளுக்கும் யாதுமுதல் வித்தாகு(ம்)
மலலாருந தோளவிசையா மறறதுநா—னல்லாது
மீஙகிதுகே ளெனனை யொழிநதிச் சராசரததி
லாஙகுளதொன் றிலலை யது.

பொதுவான அறிவு முனனமே சொல்லப்படடுவிடடபடியால, இஙகு ஜஞானமெனறு சிறநத புருஷார்தத₂ததுககுறுபபான தலைசிறநத ஜ்ஞானததைச சொலலுவதாகவே கொளளவேணடும.

"ஸமஜ்ஞாயதே யேந தத₃ஸ்ததே₃ாஷம்
ஶுத₃த₄ம் பரம் நிர்மலமேகரூபம் ।
ஸநத₃ருஶ்யதே வாபயதி₄க₃மயதே வா
தத ஜ்ஞாநமஜஞாநமதோऽநயது₃க்தம ॥"

[வி பு 6 5 87]

[எந்த அறிவினுல, தே₃ாஷமற்றதும ஶுத₃த₄மானதும, மிகவும மலமறறதும, ஒபபுயாவறறதுமான அநதப பரவஸது அறியப்படுகிறதோ, பார்ககபபடுகிறதோ, அடையபபடுகிறதோ, அதுவே ஜஞானம , அதைககாடடிலும வேறுனது அஜஞானம.] எனறு பராஶரர் காட்டிய மோக்ஷோபாயமான ஜஞானமே இஙகு கருதபபடுகிறது.

॥ भा ॥ सर्वभूतानां सर्वावस्थावस्थितानां तत्तदवस्थाबीजभूतं प्रतीयमानमप्रतीयमानं च यत्, तदहमेव। भूतजातं मया आत्मतयाऽवस्थि-

மல் ஆரும் தோள் விசையா — மலபாகளை வெறறி கொணட தோளையுடைய அாஜுனா! **எலலா பொருளுககும** — (உலகிலுளள) எலலாப் பொருள்களுக்கும், **யாது முதல விததாகும** — (ஆங்காங்கு) யாதொன்று உபாதாந காரணமாயிருக்கின்றதோ, **மறறு அது நான**— அந்தப் பொருள் நானே, **அல்லாதும**—மேலும், **ஈஙகு இது கேள**—இங்கு இவ்வார்த்தையைக் கேட்பாயாக, **இச்சரா சரததில்** —அசைவனவும் அசையாதனவும் நிறைந்த இப் பொருளகளில், **எனனை ஒழிநது உளது ஒன்று** —என்னைப் பிரிநதிருககும் ஒருபொருள் (உணடோ என்று பார்த்தால்), **ஆஙகு அது இலலை**—அததகைய பொருள இலலை

39 (யசசாபி ஸாவபூ₄தாநாம பீ₃ஜம தத அஹம) எலலா நிலைகளிலுமுளள எலலாப பொருளகளுககும அநதநத நிலையில உபாதா₃நகாரணமாக பரதயக்ஷததாலும, அனுமாநாப₃த ஙகளாலும அறியபபடும பொருள யாதொனறுணடோ அது நானே 'எலலாப பொருளகளுககும உபாதா₃நகாரணம' எனறு இஙகு மூலப்ரகருதியைக கூறலாகாதோ? எனில உலகில உளள பொருள்களைத துககும மூலபரகருதி நேரே உபாதா₃நகாரணமாகாதாகையாலே இபபொருள பொருந்தாது பீ₃ஜம எனறு நெல முதலான விதைகளைப பொருளாகக கொளளலாமெனறு பாாததால, ஸர்வபூ₄தபப₃த₃ததால எடுககபபடும ஜஙக₃மப பொருளகளுககு அவை உபாதா₃நகாரணமாகமாட்டாவாகையாலே இப்பொருளும் பொருநதாது ஆகையால அநதநதக காரயநிலையிலிருககும த₃ரவயஙகளுககு அநதநதக காரணநிலையிலிருககும த₃ரவயஙகளே பீ₃ஜப₃த₃ததால குறிககபபடுகினறன எனறு கொள்வதே பொருததம "அஹம ஆதி₃ஸ்ச" [20] எனனும ஸலோகததில பராகருத பரளயததிலும நைமிததிகபரளயததிலும செயயபபடும ஸருஷ்டிகள கூறபபட்டுவிடடபடியால, இஙகு நிதயஸருஷ்டிககுக காரணமான அநதநத உபாத₃நத்₃ரவயஙகள தனககு ஸரீரமாயுளளன எனபதைக காட்டுவதனமூலம தானே நிதயஸருஷ்டிககும காரணம் எனக கூறுவதாகக கொளளவேணும. 'யசசாபி' எனனும இரணடு உமமையாலே பரதயக்ஷததாலும அனுமானம முதலானவறறாலும அறியப்படும இருவகையான உபாத₃நப பொருளகளும காட்டப

तेन विना यत्स्यात्, न तदस्ति। * अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशय-स्थितः (२०) इति प्रक्रमात् '* न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूत चराचरम्' इत्यत्राप्यात्मतयाऽवस्थानमेव विवक्षितम्। सर्वं वस्तुजातं सर्वावस्थं मया आत्मभूतेन युक्तं स्यादित्यर्थः। अनेन सर्वस्यास्य सामानाधिकरण्यनिर्देशस्यात्मतयाऽवस्थितिरेव हेतुरिति [प्रकटितम्] प्रकटयति। ३९॥

படுகின்றன. (சராசரம் பூ4தம் மயா விநா யத் ஸ்யாத் தத் ந அஸ்தி) அசைவனவும் அசையாதனவுமான பொருள்களில் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து ஏதாவதொரு பொருள் இருக்குமோ என்று பார்த்தால், அத்தகைய பொருள் இல்லை. ஸர்வபூ4தபு3த்3த்தால் ஶ்லோகத்தில் தொடக்கத்தில் எடுக்கப்பட்டவையே சராசரம் பூ4தம் என்று ஶ்லோகத்தின் முடிவில் எடுக்கப்படுகின்றன. இப்படிப் பல பொருள்களையும், அவற்றுக்கு உபாதா3நகாரணங்களையும் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் எடுத்திருக்கும் கண்ணன் இடையிலே "ந தத3ஸ்தி விநா யத் ஸ்யாந் மயா" என்னும் தொடராலே 'என்னைத்தவிர வேறு பொருளே இல்லை' என்று கூறுகிறான் என்று பொருள் உரைப்பது பொருந்தாது. ஆகையால் 'அந்தர்யாமியாயிருக்கும் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து எப்பொருளுமில்லை' என்று கூறுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். இந்த ப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்திலும் "அஹமாத்மா கு3டா3கேஶ ஸர்வ பூ4தாஶயஸ்தி2த" [20] என்று தான் அனைத்துக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பதைக் கூறுவது இப்படிப் பொருள் கூறுவதே பொருத்தம் என்று காட்டுகிறது. ஆகையால் 'எல்லா நிலையிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் அந்தர்யாமியான என்னோடு கூடியேயிருக்கின்றன' என்றே இதற்குப் பொருள்கொள்ளவேண்டும். இப்படி ப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் உலகிற்கும் தனக்கும் ஶரீரஶரீரிபா4வத்தைக் காட்டுகையாலே, இடையிலே பற்பல பொருள்களோடு தன்னை ஒரே வேற்றுமையில் படித்ததற்கும் தான் அனைத்துக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பதே காரணம் என்று வெளிப்படுத்துகிறான் கண்ணன். த்3ரவ்யமல்லாதவற்றோடு தன்னை ஒரே வேற்றுமையில் படித்திருக்குமிடங்களில் அவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமான த்3ரவ்யங்கள் பரமபுருஷனுக்கு ஶரீரமாயிருப்பதையிட்டு அவையும் அவனுக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கின்றனவாகையாலே ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கப்படுகின்றன என்று கொள்ளவேண்டும். (அர்ஜுன) வெள்ளையுள்ளத்தினனே! "ஸிதமநஸம் தமவேஹி விஷ்ணுபக்தம்" [வி-பு 3-7-20] [வெள்ளை மனத்தினனாயிருப்பவனை விஷ்ணுபக்தனாக அறி] என்கிறபடியே நீ வெள்ளை மனத்தினனானபடியாலே விஷ்ணுபக்தனான உனக்கு இவ்வரும் பொருள்கள் என்னால் கூறப்பட்டது. 39.

नान्तोऽस्ति मम दिव्यानां विभूतीनां परन्तप।
एष तूद्देशतः प्रोक्तो विभूतेर्विस्तरो मया॥ ४०॥

40. நாநதோ‌ஸதி மம தி₃வ்யாநாம விபூ₄தீநாம பரநதப ।
ஏஷ தூத₃தே₃ஶத பரோகதோ விபூ₄தேர்விஸதரோ மயா॥

பரந்தப — எதிரிகளை வருததுமவனே! **மம** — என்னு டைய, **தி₃வ்யாநாம** — மஙக₃ளமான, **விபூ₄தீநாம**—செலவங களுககு, **அநத** —எலலை **ந அஸ்தி**—இலலை. **ஏஷ** —இது வரையில நான சொனன, **விபூ₄தே· விஸதர. து**—செலவங களின விரிவோவெனில, **மயா**—என்னுல, **உத₃தே₃ஶத. பரோக்த** —ஓரளவுககு வகைபபடுததிச செலவஙகளைக கூறு வதன மூலம் சுருக்கமாகச சொலலபபட்டது

---

41. ஏறகுமென் றிவவியவி பூதிகளுக கெலலைதான்
பார்க்குமள விலலை பரநதபனே - சீாககவன
வுததேசத துன்னி யுரைததேன் விபூதியிது
மெயததேசுற றேயநத விரிவு.

பரநதபனே—எதிரிகளை வருததுகின்றவனே! **பார்கரு மளவு**—ஆலோசிததுப பாாத்தால, **ஏறகும் என் திவவிய விபூதிகளுக்கு**—எனக்குத தக்கதான எனது மஙக₃ளமான செலவஙகளுககு, **எலலை தான இல்லை**—எலலை அடியோடு இலலை **விபூதி இது**—இநதச செலவஙகளின, **மெய்ததே சுறறு ஏயநத விரிவு**—உண்மையான பெருமை பொருநதிய விஸதரததை, **சீாக்கவன உத்தேசதது உனனி உரைததேன**— பெருமைமிக்கவைகளை ஆராயந்து வகைபபடுததி ஓரள வுககுச சுருக்கமாக உரைததேன்.

---

40 தனது செலவஙகளுககு எலலை இலலை எனறும், இது வரை சொனனது சுருககமாகச சொனனதே எனறும் கூறி, ஏறகனவே பததொனபதாவது ஶலோகததில சொனனதை நினைவுபடுததுகிருன (மம தி₃வயாநாம விபூ₄தீநாம அநத நாஸதி) எனது மஙக₃ளமான செலவஙகளுககு எலலையிலலை. (தி₃வ்யாநாம) இங்கு ப்ராகருதமான

॥भा॥ मम दिव्यानां—कल्याणीनां विभूतीनामन्तो नास्ति; एष तु विभूतेर्विस्तरो मया कैश्चिदुपाधिभिः संक्षेपतः प्रोक्तः ॥ ४० ॥

यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा।
तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोंशसंभवम् ॥ ४१ ॥

41. யத$_3$யத$_3$விபூ$_4$திமதஸத்தவம் ஸ்ரீமதூ$_3$ர்ஜிதமேவ வா।
தததே$_3$வாவக$_3$சச$_2$ தவம மம தேஜோமஶஸமப$_4$வம ॥

யத யத ஸத்த்வம்—எநதெநத ஜீவராசி, **விபூ$_4$திமத**—தன்னால நியமிக்சபபடும் செலவங்களை உடையதாய உள்ளதோ, **ஸ்ரீமத**—ஒளி உடையதாய் உளளதோ, **ஊர்ஜிதம் ஏவ வா**—மஙக$_3$ளமான காரயஙகளைத் தொடஙகுவதில ஊறறமுடையதாய விளங்குகினறதோ, **தத தத**—அநதநத ஜீவராஶியை, **தவம**—நீ, **மம**—(அளபபரிய சகதியுளள) எனனுடைய, **தேஜோம்ஶஸம்ப$_4$வம ஏவ அவக$_3$ச்ச$_2$**—நியமன ஶகதியின் ஒரு பகுதியினால உணடானது எனறே அறிவாயாக

பல செலவஙகளையும கூறுகையாலே, 'தி$_3$வயாநாம' எனபதறகு "பரமபத$_3$ததிலுளள அபராகருதமான" எனறு பொருளகொளள முடியாது ஆகையால, 'மஙக$_3$ளமான செலவஙகள' எனறு பொருளகொளளபபட்டது. "விபூ$_4$தீராதமஶுப$_4$ா" [19] [எனது மஙக$_3$ளமான செலவஙகள்] எனறு தொடககததிலும ஶுப$_4$மான விபூ$_4$திகள எனறலலவோ சொலலபபடடது அபபடியானால இதுவரை நீ சொனனது எபபடி? எனில—(ஏஷ து விபூ$_4$தோ விஸதர மயா உத$_3$தே$_3$ஶத பரோகத) இதுவரையில நான சொனன செலவஙகளின விரிவோவெனில, எனனால ஓரளவுககு வகைபபடுததிச செலவஙகளாக கூறுவதன மூலம சுருககமாகச சொலலபபடடது (பரநதப') எனது விபூ$_4$தியில ஒனறின உனது எதிரிகளை வருததும தனமைககே எலலையிலலாமலிருககுமபோது, அநநதமான எனது விபூ$_4$திகளுககு எலலை இல்லை எனபதை நீ எளிதில உணரலாம எனறு கருதது. 40.

॥ भा ॥ यद्यद्विभूतिमत्—ईशितव्यसंपन्नं भूतजातं श्रीमत्—कान्तिमत्, धनधान्यसमृद्धं वा ऊर्जितं—कल्याणारम्भेषूद्युक्तम्; तत्तन्मम

---

42. ஏது விபூதியுடைத தேது திருவுடைய
தேது மிகவுயர்த்தி யேதுபொரு—ளேததுதான்
எனனுடைய தேசதனி லேகதே சத்துளதா
வுனனுடைய நெஞசா லுணா.

ஏது ஏது பொருள் விபூதி உடைத்து — எந்தெந்த ஜீவராசி தன்னுல நியமிக்கபபடும் செலவங்களை உடையதாய விளஙகுகினறதோ, **ஏது ஏது திருவுடையது**— எநதெந்த ஜீவராசி ஒளியுடையதோ, **ஏது ஏது மிக உயர்த்தி** — எந்தெநத ஜீவராசி மங்க₃ளமான கார்யங களைத தொடஙகுவதில ஊற்றமுடையதாய விளஙகு கினறதோ, **அதுதான்**—அநத ஜீவராசி, **என்னுடைய**— (அளவறற சகதியுடைய) எனனுடைய, **தேசு அதனில ஏகதேசதது உளதா** — ஶக்தியில ஒருபகுதியிலிருநது உண்டானதாக, **உனனுடைய நெஞ்சால் உணர்**—உனனுடைய நெஞசால நினைப்பாயாக

---

41. "பராத₄ாநயத" [19] [முக₂யமான விபூ₄திகளை] எனறு தொடஙகி இதுவரையில சொலலபபட்ட விபூ₄திகள, சொல்லப படாதவையும், அவஶயம சொலலவேணடியவையுமான மறறும பல முக₂யவிபூ₄திகளுககு எடுததுககாட்டேயாகும எனறு கூறி இநத பரகரணததை நிறைவுபடுததுகிருன. (யத யத ஸததவம) எநத எநத ஜீவராசி இஙகு விபூ₄தியுடையதாகக கூறுகையாலே ஸதவ ஶப₃த₃ததுககு ஜீவராசி எனறு பொருள் கூறுவதே பொருநதும (விபூ₄திமத) தனனுல் நியமிககபபடும செலவஙகளை உடைய தாய விளஙகுகினறதோ (ஶ்ரீமத) எது எது ஒளியுடையதாய விளஙகுகினறதோ. "விபூ₄திமத" எனனும பத₃ததில செலவங களைச சொலலிவிட்டபடியால இஙகு 'ஶ்ரீ' ஶப₃த₃ததுககுச செலவங களைப பொருளாகக கொளளாமல 'ஒளி' பொருளாகக கொள்ளப பட்டது. கோ₃ப₃லீவாதத₃ நயாயததாலே — விபூ₄திஶப₃த₃ததாலே உயிருளள ஆடு மாடு முதலான செலவஙகளையும், ஶ்ரீஶப₃த₃த்தாலே உயிரறற த₄நம த₄ாநயம முதலான செலவஙகளையும குறிபபதாகவும

तेजोंशसंभवमित्यवगच्छ। तेजः—पराभिभवनसामर्थ्यम्, ममाचिन्त्यशक्तेर्नियमनशक्त्येकदेशसंभवमित्यर्थः ॥ ४१ ॥

கொளளலாம. ஆகையாலே விபூ$_4$தி ஸ்ரீஶப$_3$த$_3$ஙகளிடையே புநருகதி யிலலே. (ஊாஜிதமேவ வா) எநதெநத ஜீவராசி மஙக$_3$ளமான காாயங களைத தொடஙகுவதில ஊறறமுடையதாய விளஙகுகினறதோ. ‘ஊாஜிதம’ எனபதறகுப பொதுவாக ‘உயாவுடையது’ எனறு பொருளகொணடால, “விபூ$_4$திமத, ஸ்ரீமத” எனறு ஒவவொரு வகை யான உயாவுடையனவறறைக குறிககும பத$_3$ஙகள தேவையிலலே எனறு ஆகிவிடுமாகையால இபபடிப பொருளகொளளபபடடது. ‘ஊாஜா’ ஶப$_3$த$_3$ம சோர்வடையாத முயறசியுடைமையைக குறிககுமனறே இஙகு மூனறைச சொனனது ப$_3$லம முதலானவறறை உடைய மறற ஜீவராசிகளுககும உபலக்ஷணம. (தத தத) அநதநத ஜீவ ராஶியை (த்வம) நீ. (மம தேஜோம்ஶஸமப$_4$வம ஏவ அவக$_3$சச$_2$) அளபபரிய ஶகதியுளள எனனுடைய நியமன சகதியின ஒரு பகுதி யிலுல உண்டானது எனறே அறிவாயாக இஙகு தேஜஶ்ஶப$_3$த$_3$ம திருமேனியின ஒளியாகிற தேஜஸ்ஸைக குறிககிறதாககொணடால, அதின ஒரு பகுதியிலிருநது ஜீவராசிகள உணடாவது எனபது பொருநதாது, ஆகையால இஙகு தேஜஶ்ஶப$_3$த$_3$ம பராபி$_4$ப$_4$வந ஸாமாத$_2$யம (பிறரை வெறறிகொளளும திறமை) எனபபடும நியமன சகதியாகிற ஆதமகு$_3$ணததைக குறிபபதெனறு கொளவதே பொருந தும “தேஜஸோऽம்ஶ ஸமப$_4$வ யஸய தத தேஜோம்ஶஸமப$_4$வம” எனனும வயுதபததியாலே இநத ஶப$_3$த$_3$ம “அநதத தேஜஸஸின ஒரு பகுதியைக காரணமாகக கொணடது” எனறு பொருளபடுகிறது இதையே “**யஸயாயுதாயுதாம்ஶாம்ஶே விஶ்வஶகதிரியம ஸதி$_2$தா**” [வி-பு 1 9 53] [எவ்னுடைய ஶகதியின பலலாயிரததின ஒரு பகுதி யில இவவுலகமாகிற ஶகதி நிலேநிறகிறதோ] எனறு ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணததில பராஶர மஹாஷி அருளிசசெயதாா இதையொடடி ‘மம’ எனனும பத$_3$ம “நினைததறகரிய ஶகதியையுடைய எனனுடைய” எனறு பொருளபடுகிறது இநத ஶகதியானது உப$_4$யவிபூ$_4$தியை யும விஷயமாகக கொணடது எனபதும, தடைபடாதது எனபதும, சேராததையும சோபபிககவலலது எனபதும “பராஸய ஶகதிா **விவிதை$_4$வ ஶ்ரூயதே ஸ்வாப$_4$ாவிகீ**” [ஶ்வேதாஶ்வதர 6-8] [இநதப பரமாதமாவுககு மேலானதாய, பலவித$_4$மானதாய, இயலவானதான ஶகதி ஓதபபடுகிறது] முதலான பரமாணஙகளில உத$_3$கே$_4$ாஷிககப படடது மலேயையே பெயாததுககொணடு செலலவலல சணட$_3$

अथवा बहुनैतेन किं ज्ञातेन तवार्जुन।
विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत्॥ ४२॥

॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु विभूतिविस्तरयोगो नाम दशमोऽध्यायः॥ १०॥

42. **அத₂வா ப₃ஹுநைதேந கிம் ஜ்ஞாதேந தவார்ஜுந।**
விஷ்டப₄யாஹமித₃ம் க்ருத்ஸ்நமேகாம்ஶேந ஸ்தி₂தோ ஜக₃த் ॥

இதி ஸ்ரீமத₃ப₄க₃வத்₃கீ₃தாஸு உபநிஷத்ஸு
விபூ₄திவிஸ்தரயோகோ₃ நாம த₃ஶமோऽத்₄யாய ॥

அர்ஜுந—அர்ஜுனா!, **அத₂வா**—அன்றிக்கே, **ப₃ஹுநா ஏதேந ஜ்ஞாதேந**—பலவித₄மாகச் சொல்லப்பட்ட இந்த ஜ்ஞானத்தினாலே, **தவ கிம்**—உனக்கு என்ன பயன்? **அஹம்**—நான், **இத₃ம் க்ருத்ஸ்நம் ஜக₃த்**—இவ்வுலகு முழுவதையும், **ஏகாம்ஶேந**—(என் சக்தியின்) ஒரு சிறு பகுதியாலே, **விஷ்டப₄ய ஸ்தி₂த**—த₄ரித்து நிற்கிறேன்

---

43. **இந்தப் பலவா வியம்பிய மெய்ஞ் ஞானத்தா**
லெந்தப் பயனு மிகல்விசயா—முந்தையெனம்
சத்திலே சத்தாய்ச் சகத்தனைத்தும் பற்றிநா
னத்திலே நிற்ப னமர்ந்து.

இகல் விசயா—போரில் வெற்றியே காணும் அர்ஜுனா!, **இந்த பலவா இயம்பிய மெய் ஞானத்தால்**—இப்படிப் பல வாறாக என்னால் சொல்லப் பட்ட உண்மையறிவாலே, **எந்த பயன் ஆம்**—என்ன பயன் உண்டாகும்? **முந்தை**—அனாதிகாலமாக, **என் அம்சத்திலே**—எனது சக்தியின் சிறுபகுதியாலே, **சகத்து அனைத்தும் பற்றி**—உலகனைத்தையும் த₄ரித்து நின்று, **நான்**—நான், **அத்திலே**—அவ்வுலகனைத்திலும், **சத்தாய் அமர்ந்து நிற்பன்**—விகாரமற்று வணக்கப் பொருந்தி நிற்கிறேன்

மாருதத்திற்கு ஒரு துரும்பை அடித்துச்செல்வது அதன் சக்தியின் ஒரு சிறுபகுதியாலேயே நடப்பதுபோலே, நினைத்தற்கரிய சக்தியையுடைய தன்னுடைய சக்தியின் ஒரு சிறு பகுதியையே எல்லாப் பொருள்களும் காரணமாகக்கொண்டவை என்றதாகிறது 41.

॥ भा ॥ बहुनैतेनोच्यमानेन ज्ञानेन किं प्रयोजनम् । इदं चिद-
चिदात्मकं कृत्स्नं जगत्कार्यावस्थं कारणावस्थं स्थूलं सूक्ष्मं च स्वरूप-
सद्भावे, स्थितौ, प्रवृत्तिभेदे च यथा मत्सङ्कल्पं नातिवर्तेत ; तथा मम

---

42 ''பராத$_{4}$ாநயத'' [19] எனறு முக$_{2}$யமான விபூ$_{4}$திகளைச சொலலுவதாகத தொடஙகிய பரகரணததைச சென்ற ஶலோகததோடு நிறைவுபடுததினை இநத ஶலோகததில முக$_{2}$யமானவை அமுக$_{2}$யமானவை எனனும வாசியிலலாமல, விபூ$_{4}$திகள அனைததையும சுருஙகக கூறுகிறுன (அத$_{2}$வா) முனவாகயததில சொனன பரகரணபே$_{4}$த$_{3}$ததைக காட்டுகிறது (ப$_{3}$ஹுநா ஏதேந ஜஞாநேந தவ கிம) இதுவரையில எனனுல சொலலபபட்ட முக$_{2}$யவிபூ$_{4}$திகளைப பறறிய அறிவால உனககு எனன பயன? எவவளவு சொனனுலும எனனுடைய முக$_{2}$யவிபூ$_{4}$திகளின எலலையை அறிவதாகிற பயன உனககு ஸித$_{3}$தி$_{4}$ககாது எனறு கருதது ஏதத' எனும ஶப$_{3}$த$_{3}$ம் ''ஏதோ சில சொனனேனேயொழிய முழுவதும சொலலிமுடிகக முடியாது'' எனறு காட்டுகிறது இனி உததரா‍ாதத$_{4}$ததாலே, முக$_{2}$யாமுக$_{2}$யவிப$_{4}$ாக$_{3}$மற உலகிலுளள எலலா நிலையிலுள்ள எலலாப பொருளகளும—எனது பெருமையின சிறு திவலையாலே ஸததா ஸதி$_{2}$தி பரவருததிகளைப பெறறு என ஸஙகலபததை மீறமாட்டாமலிருககும விபூ$_{4}$திகளே எனக காட்டுகிறுன. (இத$_{3}$ம கருதஸநம ஜக$_{3}$த) ''இத$_{3}$ம'' எனறு அநதநத பரமாணஙகளால அறியபபடும விசிதரமான பொருளகளை உணாததுகிறதாகையாலே, ப$_{3}$த$_{3}$த$_{4}$ முகத நிதயரூபமான தரிவித$_{4}$ சேதனரும, ஶுத$_{3}$த$_{4}$ஸதவ பரகருதி காலரூபமான தரிவித$_{4}$ அசேதனஙகளும அடஙகிய உப$_{4}$யவிபூ$_{4}$தியையும காட்டுகிறது 'கருதஸநம ஜக$_{3}$த'' எனறு காரண நிலையில ஸூக்ஷமமாகவும, காாய நிலையில ஸதூ$_{2}$லமாகவும இருககும உலகனைததையும காட்டுகிறது (அஹம ஏகாமஶேந விஷடப$_{4}$ய ஸதி$_{2}$த) முறகூறிய உலகனைததையும, ஸததா ஸதி$_{2}$தி பரவருததிநிவருததிகளில என ஸஙகல்பததை மீறமுடியாதபடி எனது பெருமையின பலலாயிரததின ஒரு பகுதியாலே நான த$_{4}$ரிததுநிறகிறேன. த$_{4}$ரிததுநிறபதறகுப பயன, உலகனைத்துககும ஸததா ஸதி$_{2}$தி பரவருததி முதலியவறறை அளிபபதே எனறு கருதது. அநிதயமான பொருளகளுககு ஸததையாவது—அவறறின உறபததி. நிதயமான பொருளகளுககு ஸததையாவது—அஸததைக காட்டிலும (இலலாத பொருளைககாட்டிலும) வேறுபட்டிருககை நிதயமான பொருளகளுடைய ஸவரூபம எமபெருமானுடைய நிதயேசசை$_{2}$யால ஸித$_{3}$தி$_{4}$பபது எனபது முனனமே விளககபபட்டது. 'ஏகாமஶேந' எனனும பத$_{3}$ம — முன ஶலோகததில

महिम्नोऽयुतायुतांशेन विष्टभ्याहमवस्थितः। यथोक्तं भगवता पराशरेण—
* यस्यायुतायुतांशांशे विश्वशक्तिरियं स्थिता (वि.१.९ ५३) इति॥ ४२॥
॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये दशमोऽध्यायः॥ १०॥

பகவத கீதை வெணபா

(பததாமததியாயததின ஸாரததைக கூறும் பாசுரம்)

முததியருண மாயன முழுதருளுஞ் சீர்ககீதை
பததி வளாததுயர் பத்தாமோத – தொததிசையி
லெபபொருளுந தாளு யிசைநத படிவிரிதத
திபபொருளாயந தேமுடிநத திங்கு.

வாதிகேஸரிஜீயா அருளிய பகவதகீதை வெணபாவில
பததாமததியாயம நிறைவுபெறறது.

"தேஜோமஶ ஸமப₄வம" எனனுமிடததில சொன்னதுபோலே "எனது நியமன ஶகதியாகிற பெருமையின ஒரு திவலையாலே" எனறு பொருளபடுகிறது ஏகாப₃த₃ம பலலாயிரததில ஒரு பகுதியைக காட்டுகிறது 'விஷடப₄ய' எனறதால, அபபொருளகள ஸவதநதரமாகத தொழிலபுரியமுடியாதபடி அவறறை த₄ரிததுநிறகினறமை காடடபபடுகிறது அனறிககே, தன வசபபடுததுகையாகிற அதி₄ஷட₂ானததைக கூறுவதாகவும கொளளலாம சென்ற ஶ்லோகததில "தேஜோமஶஸமப₄வம" எனறும, இங்கு "ஏகாமஶேந விஷடப₄ய ஸதி₂த" எனறும கூறுவதையே பராஶரமுனிவரும "யஸயாயுதா யுதாமஶாமஶே விஶவஶகதிரியம ஸதி₂தா" [வி பு 1 9-53] [எவனுடைய ஶகதியின பலலாயிரததின ஒருபகுதியாலே இவவுலகமாகிற ஶகதி த₄ரிககபபடடுநிறகிறதோ] எனறு ஸ்ரீவிஷணுபுராணததில அருளிசசெயதாா அநத ஶலோகததையும கீ₃தையின இநத ஶலோகததையும திருவுளளமபறறியே, பரமாசாாயரான ஆளவந்தாா தமது ஸதோதரரததனததில "கஸயாயுதாயுதஶதைககலாமஶகாமஶே விஶவம விசிதர சித₃சித பரவிப₄ாக₃ வருததம" [ஸதோ-ர 12] [விசிதரமான சேதனாசேதனப பிரிவுகளையுடைய இவவுலகம எவனுடைய ஶகதியின் பலலாயிரததின ஒரு பகுதியாலே த₄ரிககபபடுகிறது?] எனறு கேளவிகேட்டுப பரததவநிாணயம செயதருளினா (அாஜுன!) நீ வெளளை மனத்தினனான வைஷணவனாகையாலே உனககு இபபரமஸாரமான அாதத₂ததைச சொனனேன எனறு கருதது 42.

ஸ்ரீகிருஷணஸவாமி த₃ாஸன இயறறிய கீ₃தாாதத₂விவரணததில
பததாமத₄யாயம நிறைவுபெறறது.

முத்தி அருள் மாயன் — மோக்ஷத்தை அருளுகின்ற மாயப்பிரானான கண்ணன், **முழுது அருளும் சீர்க்கீதை**— முழுமையாக அருளிச்செய்த சிறப்புடைய கீ₃தையின், **பத்தி வளர்த்து உயர் பத்தாம் ஓத்து அது**—ப₄க்தியோக₃த்தின் வளர்ச்சியைக் காட்டுகையாலே உயர்வுபெற்ற பத்தாமத்தியாயம், **எப்பொருளும் தானாய இசைந்தபடி விரித்து**—எல்லாப் பொருள்களும் (தன் செல்வமாகை யாலே) தான் என்று சொல்லும்படி பொருந்திநிற்கின்றமையை விளக்கி, **இப்பொருள் ஆய்ந்தே**—இவ்வாதத்₂தத்தை ஆராய்ந்து முடிவுகட்டி, **இசையில் ஓத்து**— (மற்ற அத்₄யாயங்களுடன்) இசையிலும் புகழிலும் ஒத்ததாய், **இங்கு முடிந்தது**—இப்போது நிறைவுபெற்றது

கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

(ஸ்ரீ வேத₃ாந்ததே₃சிகர் அருளியது)

பத்தாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

11. **எல்லை யிலாத்தன் சீலமா மின்னமு தக்கடலு**
மெல்லை யிலாத விபூதி யெலாந்தன் தானமையு
மெல்லையில் பத்தி தன்னையெழு விக்கத் திருவருளா
லெல்லையி லீச னியம்பின னிந்திரன் மைந்தனுக்கே.

உரை — எல்லையில் ஈசன்—அளவற்ற (சக்தியுள்ள) ஸர்வேஶ்வரன், **இந்திரன் மைந்தனுக்கு**—இந்திரனுடைய புத்திரனான அர்ஜுநனுக்கு, **எல்லையில் பத்திதன்னை எழுவிக்க**—அளவற்ற ப₄க்தியையுண்டாக்கி வளர்ப்பதற்காக, **எல்லை யிலாத**—அளவற்ற, **தன் சீலமாம்**—தன் திருக்கல்யாண கு₃ணங்களாகிய, **இன் அமுதக் கடலும்**—இனிய அமுத மயமான ஸமுத்₃ரமும், **எல்லையிலாத விபூதி எலாம்**—அள விட்டுக் கூறமுடியாத உலகம் முழுவதும், **தனது ஆன மையும்**—தன் நியமனத்துக்குட்பட்டதாயிருத்தலும் (ஆகிய இவற்றை), **திரு அருளால்**—சிறந்த கருணையோடு, **இயம்பினன்**—உபதேசித்தான்.

கீ₃தாஶலோகாரதத₂ச சுருககம
பததாமததியாயம

ஶலோ | ஆ தத₂ம

1-3. தனனே தே₃வாதி₃தே₃வனுக அநுஸநதி₄பபதால, ப₄கதி உணடாவதறகுத தடையான பாபஙகள் நீஙகி, ப₄கதி யுணடாகும எனறு கணணன அர்ஜுனனுககு நிருபிததல.

4-8. தஂாது ஐஶவாயம, கலயாணகு₃ணஙகள ஆகியவறறை அநுஸநதி₄பபதால், உணடான ப₄கதி வளரும எனறு கணணன அாஜுனனுககு நிருபிததல.

9-11. ப₄கதியின உசசநிலையை அடைநத ஸவயமப்ரயோஜன ப₄கதிநிஷட₂னின பெருமையை விளககுதல.

12-18 கணணனுடைய கலயாண கு₃ணசசோததியையும, செலவச் சிறபபையும சுருககமாகக கேட்ட அாஜுனன அதன விரி வைக கேடகவிருமபி வாாததை சொலலுதல.

12-15 கணணன முன ஶலோகஙகளில சுருஙகசசொனன அாத த₂ஙகளில தனககுள்ள நமபிககையையும் அந்த நமபிககை யால அதில அஸூயை இலலாமலிருபபதையும அாஜுனன காடடுதல.

16-18 விபூ₄திகளை விரிவாகச சொலலவேணடுமெனறு அாஜுனன கணணனே விஞவுதல.

19 கணணன தனது விபூ₄திகளை ஒவ்வொனருக விரிவாக வாணிபபதும் கேடபதும இயலாதாகையால முக₂யமான வறறைச சுருககமாக வகைப்படுததிக் கூறுவதாக பரதிஜஞை செயதல்.

20. ஶலோகததின முறபாதியில—தனனேத தன விபூ₄தியான மறற பொருள்களோடு அடுததுளள ஶலோகஙகளில ஒரே வேறறுமையில படிபபதறகுக காரணம - அவை தனககு ஶரீரமாகவும தான அவறறுககு ஆதமாவாகவும் இருபபதே எனறு காடடி, பிறபாதியாலே—அனேததையும் படைத்தளித தழிபபவனுயிருககை முதலான கலயாணகு₃ணஙகளே யோக₃ஶப₃த₃ததால சொலலபபடுகினறன எனறும, அடுத துள்ள ஶலோகஙகளில தனனே மறற பொருள்களோடு ஒரே வேறறுமையில படிபபதறகு அவை காாயபபொரு ளாகவும,தான அவறறுககுக காரணமாகவுமிருபபது மறறெரு ஹேதுவாகும எனறும கணணன காட்டுதல்.

21-*39 பறபல பொருளகளோடு கணணன தனனே ஒரே வேறறுமை யில படிததல.

ஆளவநதாா அருளிய

கீ$_3$தார்த்த$_2$ ஸங்க$_3$ரஹம்

[பதினேராமததியாயததின் சுருககம்]

एकादशे स्वयाथात्म्यसाक्षात्कारावलोकनम् ।
दत्तमुक्तं विदिप्राप्त्योर्भक्त्येकोपायता तथा ॥ १५ ॥

15 ஏகாத$_3$ஶே ஸவயாத$_2$ாதமயஸாக்ஷாதகாராவலோகநம!
த$_3$ததமுகதம விதி$_3$ப்ராபதயோாப$_4$கதயேகோபாயதா
ததா$_2$ ||

ஏகாத$_3$ஶே — பதினேராமததியாயததில, **ஸவயாத$_2$ாதமய ஸாக்ஷாதகாராவலோகநம**—தனனை உளளபடி காணபதறகுரிய தி$_3$வயமான சண, **த$_3$ததம் உகதம**—(அாஜுனனுககுக் கணணனுல) கொடுக்கபபட்டதெனச சொலலபபட்டது, **ததா$_2$**—அவவணணமே, **விதி$_3$ப்ராபதயோ**—(பரமபொருளை) அறிவது, (காண்பது), அடைவது ஆகியவை, **ப$_4$க்தயேகோபாயதா** — ப$_4$கதியொனறையே காரணமாசக கொணடவை (எனறும), **உகதம**—சொலலப பட்டது

39*. தனனைப பறபல பொருளகளோடு ஒரே வேறறுமையில படிததததறகுத தான அனைததுககும அநதாயாமியாயிருபபதே காரணம எனறு நிக$_3$மநம செயதல

40 தன விபூ$_4$திகளுககு எலலையிலலாமையால ஓரளவுககே அவறறைச சொனனேன எனறு கூறல.

41. இதுவரையில சொலலபபடட விபூ$_4$திகள—சொலலபபடாத வையும அவஶயம சொலலவேணடியவையுமான மறறும பல முக$_2$யவிபூ$_4$திகளுககு எடுததுககாட்டே எனறு கூறி பரகரணததை நிறைவுபடுததல

42. முக$_2$யமானவை, அமுக$_2$யமானவை எனனும வாசியிலலாமல பார்ககுமபோது, எலலா உலகமும தனனுடைய ஸங்கலபத தின ஒரு சிறு பகுதியாலே த$_4$ரிககப்படும விபூ$_4$தியே எனறு கூறி அத$_4$யாயததை முடிததல.

பததாமததியாயததின கீ$_3$தாஶலோகாாதத$_2$ச சுருககம நிறைவுறறது

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய
பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 11
விசுவரூபதாசனம்
அத்தியாயப் பொருளின் சுருக்கம்

பார்த்தனுக்கு மாயனருள் கீதைப் பதினொன்று
மோத்திவ் வுலகெல்லா முடம்பதனிற—கோத்தபடி
காட்டுமது தன்னறிவு கண்டடைத றன்பத்தி
கூட்டுமதுங் சொல்லுங் குறித்து

பார்த்தனுக்கு— அர்ஜுனனுக்கு, *மாயன அருள* — மாயப் பிரானுகிய கண்ணன அருளிய, *கீதை பதினொன்றும ஓதது*— கீதையின பதினொன்றும் அத்தியாயம், *இவ்வுலகெல்லாம*— இவ்வுலகனைத்தையும், *உடமபதனில*—தன் சரீரத்தில், *கோத்த படி காட்டுமது*—(கண்ணன் ஒரு பகுதியாகக்) கோத்துக கொண்டிருக்கும்படியைக காட்டுவதாகும் *தன அறிவு கண்டு அடைதல*—தன்னை அறிவதும், காண்பதும், அடைவது மாகிற பயனகளை, *தனபத்தி கூட்டுமதும்*—தன் விஷயமான பக்தியோகம் கூட்டிவைப்பதையும், *குறித்துச சொல்லும*— குறிகொண்டு கூறும்

ஸ்ரீ கருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன இயற்றிய
கீதார்த்த விவரணம—பதினோராம் அத்தியாயம்
முன அத்தியாயத்தோடு ஸங்கதியும்.
இவ்வத்தியாயார்த்தச் சுருக்கமும்.

முந்தின பத்தாமத்தியாயத்தில—பக்தியோகம் உண்டாவதற காகவும், அது வளாவதறகாகவும், மற்றுள்ள அனைவருடைய குணங்களைக காட்டிலும சிறப்புற்றதாய, இயல்வானதாய, எம்பெருமா னுக்கே உரியதான கல்யாண குணக்கூட்டத்தோடு கூட, எம்பெருமான அனைத்துக்கும ஆத்மாவாயிருக்கிருன என்னும உண்மையும, அக காரணத்தாலேயே அவனைககாட்டிலும வேறுபட்டதாய, சேதனப பொருள்களும அசேதனப்பொருளகளும நிறைந்ததான எல்லா உலகும அவனுக்கு சரீரமாயிருக்கையாலே தமது ஸ்வரூபஸ்திதி பரவருத்திகளனைத்தையும அவனுக்கு அதீனமாககொண்டுள்ளன என்னும உண்மையும கூறப்பட்டன. எம்பெருமானுக்கே உரிய

श्रीः

अथ एकादशोऽध्यायः ॥

॥भा॥ एवं भक्तियोगनिष्पत्तये तद्विवृद्धये च सकलेतरविलक्षणेन स्वाभाविकेन भगवदसाधारणेन कल्याणगुणगणेन सह भगवतस्सर्वात्मत्वं तत एव तद्व्यतिरिक्तस्य कृत्स्नस्य चिदचिदात्मकस्य वस्तुजातस्य तच्छरीरतया तदायत्तस्वरूपस्थितिप्रवृत्तित्वं चोक्तम्। तमेतं भगवदसाधारणं स्वभावं कृत्स्नस्य तदायत्तस्वरूपस्थितिप्रवृत्तितां च भगवत्सकाशादुप-

---

இபபடிபபடட ஒபபுயாவறற பெருமையையும, உலகனைததும அவனுககு அதீ₄நமான ஸவரூபஸதி₂தி பரவருததிகளை உடைததாயிருககையையும எமபெருமானிடமிருநதே கேடடு ' இது உணமையானதே ' எனறு உறுதிபூணடு, அததகைய பெருமையுடைய எமபெருமானை நேரே காண விருமபிய அாஜுனன இபபதினோராமததியாயததின தொடககததில விஸவரூபததைக காடடுமபடி கணணனைக கேடகிறுன அவவணணமே மேல ஸலோகஙகளில எமபெருமானுடைய அருளினுலே அநத விஸவரூபததைக காணும ப்ரகாரம விவரிககபபடுகிறது இவவததியாயததில " ஸாவாஸசாய மயம தே₃வம அநநதம விஸவதோமுக₂ம ।" (11) [எலலா ஆஸசாயஙகளும நிறைநதவனும, ஒளிவீசுகினறவனும, அளவறறவனும, எலலாத திசைகளிலும முக₂ஙகளை உடையவனுமான அபபெருமானை அாஜுனன கணடான)] எனறு தொடஙகி, " தததரைகஸத₂ம ஜக₃த கருதஸநம பரவிப₄கதமநேகத₄ா । அபஸயத " 13) [அபபெருமானின தி₃வ்ய ஸரீரததில பலவகையான பிரிவுகளையுடைய உலகனைததையும அாஜுனன கணடான] எனபதீருக இவவிஷயம விளககபபடுகிறதனறே இநத விஸவரூபத₃ாஸநததுககுப பிறகு இவவததியாயததின கடைசியில " ப₄கதயா தவநநயயா ஸகய அஹமேவம-விதோ₄ா஽ாஜுந। ஜஞாதும த₃ரஷடும ச தததவேந பரவேஷடும ச பரநதப।" (54) [எதிரிகளை வெலலும அாஜுன ! அநநயப₄ககதியினுலேயே நான இவவணணமாக அறிவதறகும காணபதறகும உளளபடி அடைவதறகும தககவன ஆவேன] எனனும ஸலோகததில தன விஷயமான ஜஞான த₃ாஸந பராபதிகளை அநநயப₄கதியாகிற உபாயததினுலேயே அடையலாம என்னும விஷயமும விளககப்படடது.

श्रुत्यैवमेवेति निश्चित्य तथाभूतं भगवन्तं साक्षात्कर्तुकामोऽर्जुन उवाच। तथैव भग त्प्रसादादनन्तरं द्रक्ष्यति। * सर्वाश्चर्यमयं देवमनन्तं विश्वतोमुखम्.. तत्रैकस्थं जगत्कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा॥ (११. १३) इति हि वक्ष्यते।

अर्जुन उवाच—

मदनुग्रहाय परमं गुह्यमध्यात्मसंज्ञितम्।
यत्त्वयोक्तं वचस्तेन मोहोऽयं विगतो मम॥ १॥

1. மத₃நுக்₃ரஹாய பரமம குஹ்₃யமத₄யாதமஸம்ஜ்ஞிதம்।
யததவயோகதம வசஸதேந மோஹோऽயம் விக₃தோ மம॥

அர்ஜுன உவாச—அர்ஜுனன் சொனனுன — **மத₃நுக்₃ரஹாய**—எனககு அருளபுரிவதற்காகவே, **பரமம் கு₃ஹ்யம்**—பரமரஹஸ்யமாய, **அத₄யாதமஸம்ஜ்ஞிதம் வச.**—ஆதமாவைப பறறிச சொலலவேணடியதெலலாம அடஙகிய (முதல ஆறு அததியாயஙகளாகிற) வாாததை, **யததவயா உக்தம்**—யாதொன்று உனனுல கூறப்பட்டதோ, **தேந**—அவ்வாாததையால, **மம அயம் மோஹ**—எனனுடைய இநத ஆதமவிஷயமான மயககம, **விக₃த.**—முழுவதும அடியோடு நீஙகிறறு

---

1. மாயன பெருமை வகைகேட டகமகிழ்நது
தூய விசயனித தொலலுலக—மேயவகை
காணவிருப புறற கருததா லவனெஞசம்
பூணவுரை செயதான புகழநது.

மாயன பெருமை வகைகேட்டு-மாயனுகிற கணணனுடைய பல வகைபபட்ட பெருமைகளைக கேட்டு, **அகமகிழநது** — தன நெஞசு மகிழசசியுற்று, **தூய விசயன**—குறறமறற அாஜுனன, **இத தொல உலகம் மேய வகை காண விருபபுறற கருததால**—பிரதயக்ஷமாயுள்ள இப்பழமையான உலகம (கணணனின சரீரததில) பொருநதி நிற்

॥ भा ॥ देहात्माभिमानरूपमोहेन मोहितस्य ममानुग्रहैकप्रयोजनाय परमं गुह्यम्—परमं रहस्यमध्यात्मसंज्ञितम्— आत्मनि वक्तव्य वचः *न

கும வகையை நேரே காண விருமபிய எண்ணததால, **அவன் நெஞ்சம பூண** — கண்ணனுடைய நெஞ்சத்தில பொருந்துமபடி, **புகழநது உரை செயதான** — கண்ணனைப் புகழந்து பேசலுற்றுன

2. என்பா லிரக்கத்தா லீரு மறைபொருளா
நினபா லறிவமர நீயுரைதத—வினபாருஞ்
சொல்லாலென் மோகந துவககியுட னில்லாதே
யெலலாங கழிநத தெனககு.

எனபால இரககதத்தால்-எனக்கு அருள்புரிவதற்காகவே, **ஈரும் மறை பொருளாம்**—மேலான ரஹஸயார்த்தமாய, **நின பால் அறிவு அமர**—உனக்கு ப்ரகாரமான அறிவுமயமான ஆத்மாவைபபறறி, **நீ உரைதத**—நீ கூறிய, **இனபாரும சொலலால்**— இனபம நிறைந்த (முதல ஆறு அதயாயஙக ளாகிற) வார்த்தையால, **என மோகம் எலலாம்**—எனனு டைய மயககம எலலாம, **துவக்கி உடன்**—வாஸனையோடு, **நில்லாதே**—என னிடம நிலலாமல, **எனக்கு கழிநதது**— எனககுக கழிநதுவிடடது.

1. இவவததியாயததில மேல நாலாம ஶலோகத்திலே கணண னின விஶவரூபததை நேரே காணவேணடும எனறு பிரார்ததிப்பதன பொருட்டு, முதல மூனறு ஶலோகஙகளாலே தனது நனறியையும, ஆஸதிகயததையும, கருஷணபக்தியையும காடடுகிறுன அர்ஜுனன அதில முதல ஶலோகததில 'அத்யாதம ஸமஜ்ஞிதம' என்னும பதம வழஙகப்படடிருககையாலும, இரணடாவது ஶலோகம ஏழாவது அததி யாயததின பொருளைத தெளிவாகச சொலலுகையாலும முதல ஶலோ கததில—முதல ஆறு அததியாயஙகளின அாததததை அநுவதிததது அதன பலனாகத தனது தேஹாதம மயககம நீஙகிறறு எனறு அர்ஜுனன கூறுகிறுன என விளஙகுகிறது (மதநுகரஹாய) தேஹததையே ஆத்மாவாக எணணி மயஙகும மயககததை உடைய எனககு அருளபுரிவதறகாகவே. ஶலோகததின பிறபாதியில

त्वेवाहं जातु नासम् (२.१२) इत्यादि, तस्माद्योगी भवार्जुन (६.४६) इत्येतदन्तं यत्त्वयोक्तम्, तेनायं ममात्मविषयो मोहस्सर्वो विगतः— दूरतो निरस्तः ॥ १ ॥

தனது மயக்கம் நீஙகிறறு எனறு கூறுகையால, இஙகு மசச$_2$ப்$_3$த$_3$ம தே$_3$ஹாதம மயககததோடு கூடிய தனனைக குறிபபதே உசிதம. அாஜ"னன வேறு எநதப பயனையும கணணனிடமிருநது எதிா பாராமையால "மத$_3$நுக$_3$ரஹாய" எனபதறகு "மம அநுக$_3$ரஹைக பரயோஜநாய" எனறு ப$_4$ாஷயமிடபபடடது இதிலிருநது தனனைப போர்புரியத தூணடுவதறகாகக கணணன இதெலலாம சொலலு கிறானலலன எனபதை அாஜ"னன உணாநதிருககிறான் என விளஙகுகிறது. (பரமம கு$_3$ஹயம) பரமரஹஸயம. "மௌநம சைவாஸமி கு$_3$ஹயாநாம" [கீ$_3$தை 10-38] எனகிற இடததிற்போலே கு$_3$ஹயஶப$_3$த$_3$ம மௌநம முதலான கே$_3$ாபநஙகளைக குறிபபது இபரகரணததுககுப பொருநதாது மௌனததில மேலானது கீழா னது முதலான பே$_4$த$_3$மிலலாமையால பரம ஶப$_3$த$_3$ததால விஶேஷித திருபபது அபபொருளில அடியோடு பொருநதாது ஆகையால இஙகு 'பரமகு$_3$ஹயம' எனபது 'பரமரஹஸயம' எனனும பொரு ளுடையதேயாகவேணும. "ஸாவகு$_3$ஹயதமம" [கீ$_3$தை 18 64] [அனைததிலும மிக மிக ரஹஸயமானது] எனறு மேலே சொலலப போகும ப$_4$கதியோக$_3$ததுககு அஙக$_3$மாகையால, இஙகு ஆதம ஜஞாநம பரமரஹஸயமாகக கூறபபடுகிறது. (அத$_4$யாதமஸம்ஜஞிதம வச) ஆதமாவைப பறறிச சொலலவேணடியதனைததையும சொனன வாாததை. "ந தவேவாஹம" [கீ$_3$தை 2-12] எனறு தொடஙகி, "தஸமாத$_3$ யோகீ$_3$ ப$_4$வாாஜ"ந" [கீ$_3$தை 6 46] எனபதீறாக ஆதமா வைப பறறி விரிவாகச சொனன வார்ததை இரணடாமததியாயம பனனிரணடாவது ஶலோகததுககு முநதிய பகுதி உபோத$_3$க$_4$ாத ரூபமானதாகையாலும, ஆறுமததியாயம கடைசி ஶலோகம, மத$_4$யம ஷடகததில சொலலபபோகும ப$_4$கதியோக$_3$ததைப பறறியதாகை யாலும இடையிலுளள ஆதமாவைப பறறிய ஶலோகஙகளனைததும இஙகு கருதபபடுகினறன எனறு கொளவதே பொருததம மேலே தன மயககம நீஙகுவதாகக கூறுகையாலே, இது தன ஆதமாவையும பறறியது என அாஜ"னன உணாநதுகொணடான எனறு விளஙகு கிறது (யத தவயா உகதம தேந மம அயம மோஹ விக$_3$த) ஆதமாவைப பறறிய யாதொரு வாாததை உனனால சொலலப பட்டதோ, அவவாாததையால எனககு ஆதமாவைபபறறி ஏறபடடி

॥ भा ॥ तथा च—

भवाप्ययौ हि भूतानां श्रुतौ विस्तरशो मया।
त्वत्तः कमलपत्राक्ष माहात्म्यमपि चाव्ययम् ॥ २॥

2. ப₄வாபயயௌ ஹி பூ₄தாநாம ஶ்ருதௌ விஸதரஶோ மயா।
த்வத்த: கமலபதராக்ஷ' மாஹாதமயமபி சாவயயம ॥

கமலபதராக்ஷ—தாமரை இதழபோனற திருக்சணகளை யுடையவனே! **தவதத** — (பரமாதமாவான) உனனிட மிருந்தே (விளையும), **பூ₄தாநாம்**—எலலாப பொருளகளுக் கும, **ப₄வாபயயௌ**—உதபததி பரளயஙகள **விஸ்தரஶ** — விரிவாக, **மயா**—என்னுல, **ஶ்ருதௌ ஹி**—கேடகபபட்டன வனறே **அவயயம**-எலலையற்றதான, **மாஹாத்ம்யம் அபி ச**-(உனனுடைய பலவகையான) பெருமையும கேட்கபபடட தனறே.

---

3. பூத மவைபிறநது போகும் வகையுனபா
லேத மறவிரிப்ப யானகேடடேன— மீதறிநதேன்
இங்களவி லுனபெருமை யேதுமொழி யாமனுன
செங்கமலக் கண்ணு தெளிநது.

செஙகமலககணணு—செநதாமரைககணணனே! **உன பால்** — (பரமாத்மாவான) உனனிடமிருநதே, **பூதமவை பிறந்து போகும வகை**—எலலாப் பொருள்களும உதபததி யையும லயததையும அடையும வழியை, **ஏதம அற விரிப்ப**—குறைவிலலாமல (நீயே) கூற, **யான் கேடடேன**— நான கேடடேன, **இஙகு**—இபபோாக்களததில, **அளவில் உன பெருமை**-உனனுடைய அளவறற பெருமைகளை, **ஏதும் ஒழி யாமல**—ஒனறுவிடாமல, **தெளிநது**—தெளிவாக, **நான**— நான, **மீது அறிந்தேன்**—மிகவும அறியபபெற்றேன.

ருநத இநத மயககம் அடியோடு நீங்கிறது. "**விக₃த**" எனனும் பத₃ததில 'வி' என்னும உபஸாகக₃ததாலே மயககம முழுவதும் வாஸனையோடு கூட, மறுபடியும் முளைககாதபடி அழிநதமை காட்டப்படுகிறது. 1.

॥ भा ॥ (तथा) सप्तमप्रभृति दशमपर्यन्ते त्वद्व्यतिरिक्तानां सर्वेषां भूतानां त्वत्तः—परमात्मनो भवाप्ययौ—उत्पत्तिप्रलयौ विस्तरशो मया श्रुतौ हि। कमलपत्राक्ष! तवाव्ययं—नित्यं सर्वचेतनाचेतनवस्तुशेषित्वं

2 இந்த ஶ்லோகத்தாலே—ஏழு முதல் பத்து அத்தியாயங்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை நெஞ்சில்கொண்டு "உனது ஜக₃த் காரணத்வமும், மற்றுமுள்ள பல பெருமைகளும் உன்னிடமிருந்தே என்னுல் கேட்கப்பட்டன" என்று கூறுகிருன் அர்ஜுனன். (பூ₄தா நாம் த்வத்த ப₄வாப்யயௌ விஸ்தரஶ மயா ஶ்ருதௌ ஹி) "அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜக₃த ப்ரப₄வ ப்ரளயஸ்தத₂ா" [கீ₃தை 7-6] [நான் உலகம் முழுவதற்கும் உத்பத்திக்கும் லயத்துக்கும் காரணமாகிறேன்] முதலான இடங்களில் "எல்லா பூ₄தங்களும் பரமாத்மாவான உன்னிடமிருந்தே உண்டாகி லயமடைகின்றன" என்னும் விஷயம் (நீ சொல்ல) என்னுல் விரிவாகக் கேட்கப்பட்டது. "த்வத்த ப₄வாப்யயௌ" என்பதற்கு (உன்னிடமிருந்து உத்பத்தி ப்ரளயங்கள்) என்று பொருள்கொள்ளும்போது உன்னிடமிருந்து ப்ரளயம் என்னும் ஐந்தாம் வேற்றுமை ஒட்டாமையால், ப₄வாப்யயஶப்₃த₃த்துக்கு ஸம்ஸாரமும் மோக்ஷமும் உன்னிடமிருந்து உண்டாகின்றன என்று பொருள் கொள்ளலாமேயெனில் 'ப்ரப₄வ ப்ரளயஸ்தத₂ா" [7-6] என்னும் ஶ்லோகமே இங்கு அநுவதி₃க்கப்படுகிறதாகையாலே, உத்பத்தி ப்ரளயங்களைக் கூறுவதே பொருந்தும். ஐந்தாம் வேற்றுமை நிமித்தோபாதா₃ந ஸாத₄ாரண ஹேதுமாத்ரத்தைக் குறிக்குமாகையால், 'உன்னிடமிருந்து லயம்' என்பதும் பொருந்திவிடுகிறது. "த்வத்த ஶ்ருதௌ" என்று அந்வயித்து 'உன்னிடமிருந்து கேட்கப்பட்டன' என்று பொருள்கொள்வதைக் காட்டிலும் "த்வத்த ப₄வாப-யயௌ" என்று 'உன்னிடமிருந்து உத்பத்தி ப்ரளயங்கள்' என்று பொருள் கொள்வதிலே ஸ்வாரஸ்யம் அதி₄கம். 'பூ₄தாநாம்' என்பதில் பன்மை அஸங்கோசநயாயத்தாலே "க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜக₃த" (7-6) என்று முன் எடுக்கப்பட்ட எல்லா பூ₄தங்களையும் காட்டுகிறது (கமலபத்ராக்ஷ! தவ அவ்யயம் மாஹாத்ம்யம் ச ஶ்ருதம்) செந்தாமரை இதழ்போன்ற கண்ணையுடையவனே! உனது அழிவற்ற பெருமையும் கேட்கப்பட்டது. (கமலபத்ராக்ஷ!) செந்தாமரைக்கண்ணு! "தஸ்ய யத₂ா கப்யாஸம் புண்ட₃ரீகம் ஏவம் அக்ஷிணீ" [ச₂ாந் 1-6-7] [ஸூர்யனின் நடுவிலுள்ள அந்தப் பரமாத்மாவுக்கு ஸூர்யனுல்

ज्ञानबलादिकल्याणगुणगणैस्तवैव परतरत्वं सर्वाधारत्वं चिन्तितनिमि-षितादिसर्वप्रवृत्तिषु तवैव प्रवर्तयितृत्वमित्याद्यपरिमितं माहात्म्यं च श्रुतम्। हिशब्दो वक्ष्यमाणदिदृक्षाद्योतनार्थः॥ २॥

एवमेतद्यथाऽऽत्थ त्वमात्मानं परमेश्वर।
द्रष्टुमिच्छामि ते रूपमैश्वरं पुरुषोत्तम॥ ३॥

3. ஏவமேதத₃யத₂ாऽऽதத₂ தவமாதமாநம பரமேஶவர।
த₃ரஷடுமிசச₂ாமி தே ரூபமைஶவரம புருஷோததம ॥

பரமேஶவர — ஸாவேஶவரனே !, **புருஷோததம** — புருஷோததமனே !, **யத₂ா தவம ஆதமாநம ஆதத₂**—நீ

மலாநத தாமரைபோனற இரு கணகள உள] எனறு உபநிஷததது செநதாமரைக கணணனையே ஸூாயமணட₃ல மத₄யவாததியான பரமாதமா எனறு காட்டி, "**ஸ ஏஷ யே சாமுஷமாத பராஞசோ லோகா தேஷாம ச ஈஷடே தே₃வகாமாநாம ச**"[ச₂ாந1-6 8] [ஸூாய மணட₃லததுககும மேலேயுளள உலகஙகளையும, அஙகு தே₃வாகள விருமபும பே₄ாக₃யம முதலானவறறையும அவன நியமிககிறான] எனறு அவனே ஸாவலோக நியநதா எனனும பெருமையையும கூறிற றனறோ "**தவதத**" எனபதை '**தவ**' எனறும "**ஶருதௌ**" எனபதை '**ஶருதம**' எனறும் வேறறுமையையும, வசனததையும மாறறியமைததுககொளளவேணும மாஹாதமயமாவது— '**பூ₄மிராப**" [7-4, 5] எனனுமிடததில சொலலபபடட ஸகல சேதநாசேதந ஶேஷிதவம, "**மதத பரதரம நாநயத**" [7-7] எனனுமிடததில சொல லபபடட ஜஞானம ப₃லம முதலிய கல்யாணகு₃ணஙகளாலே மிக மிக உயாநதிருககை, "**மயி ஸாவம**"[7-7] எனனுமிடததில சொலலபபடட ஸாவாத₄ாரததமை, "**பு₃த₃தி₄ா ஜஞாநம**" [10-4] முதலான இடங களில சொலலபபடட ஸாவசேதன ஸகலபரவருததி நிவருததி ஹேதுதவம் ஆகியவை ஆகும 'அவயயம' எனறு விஶேஷித் திருபபதால, இநத மாஹாதமயமானது நிதயமானதெனறும அள வறறது எனறும் காடடபபடுகினறது '**ஹி**' ஶப₃த₃ததுககு பர ஸித₃தி₄, ஹேதுதவம முதலான பொருளகள இஙகு ஸவரஸமலல வாகையால, அடுததபடியாக விஶவரூபததை நேரே காணும விருப்பம அாஜுனனுககு விளைநதிருபபதை அபபத₃ம உணாததுகிறது 2.

॥ भा ॥ हे परमेश्वर! एवमेतदित्यवधृतम्, यथाऽऽत्थ त्वम्—आत्मानं ब्रवीषि। पुरुषोत्तम—आश्रितवात्सल्यजलधे! तवैश्वरं त्वद्-

---

உனனைபபற்றி எபபடிச் சொனனுயோ, **ஏவம் ஏதத**—அது அபபடியே (எனறு எனனுல் அறியப்பட்டது) **ஐஶ்வரம்** — ஸர்வநியந்த்ருத்வம் முதலான பெருமைகளையுடைய, **தே ரூபம்**—உனது ரூபததை, **த்₃ரஷ்டும் இச்ச₂ாமி**—(நான) ஸாக்ஷாதகரிக்க விரும்புகிறேன.

---

4. நீசொனன வணண நிகரில் பரமேசா
மாசொனரு வண்ண மருவியதே—தேசொன்று
மேலா மிறையுருவை மெய்ககாண விச்சிபபன்
மாலே புருடோதத மா.

நிகரில பரமேசா — ஒபபற்ற பரமேஶவரனே! **புருடோததமா மாலே** — புருஷோத்தமனன திருமாலே! **நீ சொனன வணணம்** — நீ சொன்னபடியே, **மாசு ஒனரு வணணம் மருவியதே**—குறையிலலாதபடி பொருந்தியிருகக கிறது, **தேசு ஒன்றும்**—அனைததையும் நியமிககை முதலான பெருமைகள் பொருந்திய, **மேலாம் இறையுருவை**—மேலான இறைவனுகிற உன் உருவததை, **மெய காண இச்சிபபன்**—நேரே காண விரும்புகிறேன்.

---

3. கண்ணன சொனனதில் தனது நமபிககையைத தெரிவிததுக கொணடு, விஶ்வரூபததைக காண்பதில் விருபபத்தை வெளிப் படுத்துகிறுன அர்ஜுனன (ஆதமாநம யத₂ா தவம் ஆதத₂ ஏவம ஏதத) உனனைபபறறி நீ எவவணணம சொலலிககொண்டாயோ அது அவவணணமேயானது எனறு அறியபபடடது. (பரமேஶவர) நீ உலகனைததுககும எலலா வகை உறவையுமுடைய ஸாவேஶ்வர னுகையாலே, பரம ஆபதனுகவும, ஸர்வஜ்ஞனுகவுமுளள உனது வாகயததில அவநமபிககை கொளள இடமிலலை எனறு கருத்து. (புருஷோததம) தனனை ஆஶ்ரயிததவனிடததில் தோ₃ஷத்தைக காணபவன அத₄மபுருஷன, நீயோ தே₃ஹாதம மயககம முதலான பல தோ₃ஷஙகளுககுக கொள்கலமான எனனிடம தோ₃ஷத்தைக

साधारणं सर्वस्य प्रशासितृत्वे, पालयितृत्वे, स्रष्टृत्वे, संहर्तृत्वे,

---

காணுததோடனறியில, பசுவானது அனறீனற கனறின தே₃ாஷத தையே பே₄ாக₃யமாகக கொளவதுபோலே, எனது தே₃ாஷங களையே பசசையாககொணடு மேலவிழுநது எனககு உபதே₃ஶிககை யாலே, ஆஶ்ரிதவாதஸலய கு₃ணததுககே ஒரு கடலாயிருககும புருஷோததமன எனறு விளஙகுகிறது "புரு ஸநோதீதி புருஷ, புருஷேஷு உததம புருஷோததம" [அதி₄கமாகக கொடுபபவன புரு ஷன, புருஷாகளில் சிறநதவன புருஷோததமன] எனனும வயுதபததி யாலே புருஷோததம ஶப₃த₃ம அடியானின தகுதிககு மேறபட உதவும வாதஸலயததை உடையவன எனறு பொருளபடுவதாகவும கொளள லாம. "பூாணதவாத புருஷ" எனகிறபடியே தே₃ாஷமுடைய வஸதுககளிலும நிறைநதிருபபவனுய, "ந ததோ விஜுகுபஸதே" [கடோ₂பநிஷத 2-4-1௪] [ஜீவனுடைய உடலிலிருககும தே₃ாஷத தைககணடு அநதாயாமி அருவருபபதிலலை] எனகிறபடியே அவற றின தே₃ாஷஙகளில அருவருபபடையாமலிருககையாலே புருஷோததம ஶப₃த₃ம வாதஸ்லயகு₃ணததைக குறிபபதாகவும கொளளலாம கீ₃தையில் புருஷோததம ஶப₃த₃ததை நிாவசனம செயயுமபோதும, 'லோகதரயமாவிஶய பி₃ப₄ாததி" [கீ₃தை 15-17] [லோகதரயததை யும உளநுழைநது த₄ரிககிறுன] எனறு இவவாதத₂ம அநுஸந தி₄ககபபட்டது ஆக, பரமேஶவரஶப₃த₃ததால பரதவமும, புருஷோததம ஶப₃த₃ததால ஸௌலப₄யமும அநுஸநதி₄ககப பட்டன (தே ஐஶவரம ரூபம த₃ரஷ்டும இசச₂ாமி) உனனுடைய நியநதருதவம முதலானவறறில நிலைநிறகும உருவததை நேரே காண விருமபுகிறேன. (ஐஶவரம ரூபம) அனைவரையும நியமிபபது, ரகஷிபபது, படைபபது, அழிபபது, த₄ரிபபது, கலயாணகு₃ணஙக ளுககுக கொளகலமாயிருபபது, மிக மேலாயிருபபது, மறற அனைத தையுஙகாட்டிலும மிக வேறுபட்டிருபபது முதலான ஈஶவரனுககு உரிய கு₃ணஙகளில நிலைநிறகும உருவம எனறபடி அனைவரை யும நியமிபபது முதலானவறறில உருவம நிலைநிறபதாவது— அநதநதக காரயஙகளுககுரிய கு₃ணம, முயறசி, செயலகள் ஆகியவறறின மூலம அவறறை வெளிபபடுததுகையேயாகும அனறிககே, உருவம அனைவரையும நியமிபபதிலே நிலைநிறகை யாவது— 'யத₂ாஹம கேஶவே வருததிம அவஶா பரதிபேதி₃ரே" [ப₄ாா ஸப₄ா 39-38] [அனைவரும தன வசமிழநதவாகளாய, கேஶவ னிடத்தில உரிய மரியாதையைச செலுததினா] எனகிறபடியே

भर्तृत्वे, कल्याणगुणाकरत्वे, परतरत्वे, सकलेतरविसजातीयत्वेऽवस्थितं रूप द्रष्टुं—साक्षात्कर्तुमिच्छामि ॥ ३ ॥

தன்னைக் கண்டவுடன் எதிரிகளும் ப்ராதிகூல்ய உறுதியைக் கைவிட்டு நன்னடத்தையுடையவராகையேயாகும் கல்யாண குணங்களைக் கொள்கலமாகக்கொண்டிருக்கையில் உருவம் நிலைநிற்கையாவது—அவதார விக்ரஹத்தைப்போலே அறியாமை முதலானவற்றை அபிபவியக்காமல் இருக்கை ரக்ஷணத்தில் உருவம் நிலைநிற்கையாவது—ஸத்வகுணத்தைத் தூண்டுகை முதலானவற்றாலே படைக்கையில் உருவம் நிலைநிற்கையாவது—தனது உந்தியிலிருந்து பிரமனையும், முகம் தோள்கள் துடை கால்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து நாலு வர்ணங்களையும் படைக்கையேயாகும் அழிக்கையில் உருவம் நிலைநிற்கையாவது—மேலே விஶ்வரூபம் காட்டும்போது சொல்லுகிறபடியே அனைத்தையும் விழுங்குகையேயாகும் தரிப்பதில் உருவம் நிலைநிற்கையாவது—"தத்ரைகஸ்தம்" (13) முதலான ஶ்லோகங்களில் தெளிவாகப் போகிறது. பரமபொருளாக சங்கிக்கப்படும் பிரமன் உருத்திரன் முதலானவர்களைத் தனது அவயவங்களாகக் கொண்டிருக்கையை "ப்ரஹ்மாணமீஶம்" (15) என்று மேலே காட்டப்போகிறதாகையாலே உருமை மிக மிக மேலாயிருப்பதில் நிலைநிற்கிறது என்றும் விளங்குகிறது இதுவரையில் கூறின எல்லாவற்றையும் உட்கொண்டு பார்க்கும்போது, மற்றனைத்தையுங்காட்டில் வேறுபட்டிருப்பதில் உருவம் நிலைநிற்கிறது என்பதும் தேறுகிறது அன்றிக்கே, பரமேஶ்வர புருஷோத்தம ஶப்தங்களால் விளிப்பதன் கருத்தாகவும் இதைக்கொள்ளலாம். அன்றிக்கே, கண்ணன் விஶ்வரூபத்தைக் காட்டத்தொடங்கும்போது "பஶ்ய மே யோகமைஶ்வரம்" (8 [எனது ஈஶ்வரத் தன்மைக்குரிய கல்யாண குணயோகத்தையும் விபூதியோகத்தையும் காண்பாய்] என்று கூறியிருப்பதில் யோகஶப்தத்தைப்போல ரூபஶப்தமும் ஸ்வரூபத்தைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம் அப்போது "ஐஶ்வரம் ரூபம்" [ஈஶ்வரனுக்குரிய ஸ்வரூபம்] என்றது "ராஹோ ஶிர" என்றதுபோலே ஔபசாரிக பர யோகமாகும். அனைவரையும் நியமிப்பதில் நிலைநிற்கை முதலானவை அனைத்தும் முக்யபரயோகமாகின்றன ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்ததாகையாலே திருமேனியைக் காண்பதில் விருப்பமும் அதிலேயே அடங்கும் ரூபஶப்தம் பரகாரத்தையும் குறிக்குமாகையாலே, ஸ்வரூபம், ரூபம் முதலான ஈஶ்வரனுக்குரிய எல்லா ஆகாரங்களையும் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம் (த்ரஷ்டும் இச்சாமி) நேரே காண

मन्यसे यदि तच्छक्यं मया द्रष्टुमिति प्रभो! ।
योगेश्वर! ततो मे त्वं दर्शयात्मानमव्ययम् ॥ ४ ॥

4. மந்யஸே யதி$_3$ தச்ச$_2$க்யம் மயா த$_3$ரஷ்டுமிதி ப்ரபே$_4$ா! ।
யோகே$_3$ஶ்வர! ததோ மே த்வம் த$_3$ர்ஶயாத்மாநமவ்யயம் ॥

யோகே$_3$ஶ்வர — கல்யாண கு$_3$ணங்களையுடையவனே!, **ப்ரபே$_4$ா**—ஸர்வேஶ்வரனே!, **தத்**—உனது ரூபம், **மயா**—என்னால், **த$_3$ரஷ்டும் ஶக்யம் இதி**—காணக்கூடியது என்று, **யதி$_3$ மந்யஸே** — நீ நினைத்தாயாகில் **தத:**—அக்காரணத்தாலே, **த்வம்**—நீ, **ஆத்மாநம்**—உன்னை, **மே**—எனக்கு, **அவ்யயம் த$_3$ர்ஶய**—குறைவறக் காட்டுவாயாக

---

5. என்னாலே காணலா மென்றிறைவா! வெண்ணுதியேன்
மன்னா! குணயோக மாயவனே!— நன்றாக
வோங்கியசீ ருனவடிவை யொன்றொழியா மேயெனக்குப்
பாங்கிசையக் காட்டு பயின்று.

இறைவா!—ஸர்வேஶ்வரனே, **மன்னா!**—(அனைவர்க்கும்) அரசனே! **குணயோக மாயவனே**—கல்யாண கு$_3$ணங்களையுடைய மாயப்பிரானே! **நன்றாக ஓங்கிய சீர் உன் வடிவை**—சிறப்பாக ஓங்கி நிற்கும் பெருமைகளையுடைய உன் ரூபத்தை, **என்னாலே காணலாம் என்று எண்ணுதியேல்**—என்னால் பார்க்கக்கூடும் என்று எண்ணுவாயாகில், (அதை) **ஒன்று ஒழியாமே**—முழுவதும், **எனக்கு**—எனக்கு, **பாங்கு இசைய பயின்று காட்டு**—நன்றாக (என் நெஞ்சில்) பொருந்தும்படி தெளிவாகக் காட்டுவாயாக

விரும்புகிறேன். த$_3$ரஷ்டும் என்னும் ஶப$_3$த$_3$ம் த$_3$ர்ஶநஸமாநாகாரமான ப$_4$க்தி முதலானவற்றையும் குறிக்குமாகிலும், இது விஶ்வரூப த$_3$ர்ஶந ப்ரகரணமாகையாலே அவற்றைக் குறிக்காமல் நேரே காண்கையாகிற ஸாக்ஷாத்காரத்தைக் குறிக்கிறது. 3.

4. முன் ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்ட ரூபத்தைக் காட்டும்படி ப்ரார்த்தி$_2$க்கிறான் அர்ஜுனன். (தத்) அனைத்தையும் படைப்பதாய்,

॥ भा ॥ तत्—सर्वस्य स्रष्टृ, सर्वस्य प्रशासितृ, सर्वस्याधारभूतं त्वद्रूपं मया द्रष्टुं शक्यमिति यदि मन्यसे, ततो योगेश्वर—योगो ज्ञानादिकल्याणगुणयोगः ; पश्य मे योगमैश्वरम् (८) इति हि वक्ष्यते; त्वद्व्यतिरिक्तस्य कस्याप्यसंभावितानां ज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजसां निधे!

அனைத்தையும் நியமிப்பதாய், அனைத்துக்கும் ஆத$_4$ாரமாயிருப்பதாய், "ஐஶ்வரம் தே ரூபம்" என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டதான உன்னுடைய ரூபம் சென்ற ஶ்லோகத்திற்போலே இந்த ஶப$_3$த$_3$ம் ஸ்வரூபத்தைக் குறித்ததாகில், ஸ்ரஷ்ட்ருத்வம் முதலானவை முக$_2$யமாகப் பொருந்தி விடுகின்றன. திருமேனியையோ, ஸ்வரூபம் ரூபம் முதலான எல்லா ப்ரகாரங்களையோ குறித்ததாகில், முற்கூறிய ரீதியில் கௌ$_3$ணமாகப் பொருந்தி விடுகின்றன என்று கண்டு கொள்வது. (மயா த்$_3$ரஷ்டும் ஶக்யம் இதி யதி$_3$ மந்யஸே) என்னால் காணக்கூடியது என்று நீ நினைத்தாயாகில் இத்தால் எத்தனையேனும் ஜ்ஞானஶக்திகளையுடையவர்களும் அவனுடைய ஸ்வரூபரூபாதி$_3$களை அவன் காட்டக்கண்டால் காணலாமேயொழிய தமது முயற்சியால் காண்பது அரிது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. இதையே "யாருமோர் நிலைமையனென அறிவரிய எம்பெருமான், யாருமோர் நிலைமையனென அறிவெளிய எம்பெருமான்" [திருவாய் 1 3-4] என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச் செய்தார். நினைத்தால் காட்டிவிட முடியுமோ? எனில் (ப்ரபோ$_4$) ஸர்வேஶ்வரனாகையால் உன்னால் முடியாததொன்றில்லை என்று கருத்து. (யோகே$_3$ஶ்வர) கல்யாணகு$_3$ணங்களையுடையவனே! இங்கு விஶ்வரூபத்தைக் காணவேணுமெனும் விருப்பத்தையுடைய அர்ஜுனனின் பேச்சாகையாலே, "யோகே$_3$ஶ்வரன்" என்றது யோக$_3$த்தை நிர்வஹிப்பவன் என்று பொருள்பட முடியாது. அர்ஜுனனுக்கு அஷ்டாங்கயோக$_3$ம் முதலானவற்றைக் கண்ணன் இங்கு காட்டவில்லையாகையால் யோக$_3$ஶப$_3$த$_3$த்துக்கு அவற்றைப் பொருளாகக் கொள்ளமுடியாது. ஆகையால் 'பஶ்ய மே யோக$_3$ம் ஐஶ்வரம்"(8) [ஈஶ்வரனுக்குரிய எனது கல்யாண கு$_3$ணச் சேர்த்தியைக் காண்பாயாக] என்று மேலே கூறியிருப்பதையொட்டி யோக$_3$ஶப$_3$த$_3$ம் கல்யாணகு$_3$ணச் சேர்த்தியைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே உசிதம். ஆக, யோகே$_3$ஶ்வர ஶப$_3$த$_3$ம் 'அஶ்வபதி', 'த$_4$நபதி' என்பதுபோலே ஏராளமான கல்யாணகு$_3$ணங்களையுடையவன் என்று பொருள்படுகிறது. அன்றிக்கே கல்யாணகு$_3$ணங்களை நியமிப்பவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஆக, "ப்ரபோ$_4$! யோகே$_3$ஶ்வர!" என்னும் இரண்டு

आत्मानं त्वामव्ययं मे दर्शय। अव्ययमिति क्रियाविशेषणम्। त्वां सकलं मे दर्शयेत्यर्थः ॥ ४ ॥

॥ भा ॥ एवं कौतूहलान्वितेन हर्षगद्गदकण्ठेन पार्थेन प्रार्थितो भगवानुवाच—

श्रीभगवानुवाच—

पश्य मे पार्थ रूपाणि शतशोऽथ सहस्रशः।
नानाविधानि दिव्यानि नानावर्णाकृतीनि च। ५॥

5. பஶ்ய மே பார்த்த₂ ரூபாணி ஶதஶோऽத₂ ஸஹஸ்ரஶ:।
நாநாவித₄ாநி தி₃வ்யாநி நாநாவர்ணாக்ருதீநி ச ॥

ஸ்ரீ ப₄க₃வாந உவாச — ப₄க₃வான் கண்ணன் கூறினான், **பார்த்த₂** — குந்தீபுத்திரனே! **மே** — என்னுடைய, **ரூபாணி**—(எங்குமுள்ள) உருவங்களை, **பஶ்ய**— காண்பாய், **அத₂**—மேலும், **ஶதஶ: ஸஹஸ்ரஶ: ச**— நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் இருப்பவையாய, **நாநாவித₄ாநி**— பலவகைப்பட்டவையாய், **தி₃வ்யாநி**—ஆஶ்சர்யமானவையாய், **நாநாவர்ணாக்ருதீநி** — பல நிறங்களையும் ஆகாரங்களையும் உடையவையான (ஶரீரங்களையும்) காண்பாய.

விஸிகளாலும் தன்னையொழிந்த எவரிடமும் காணமுடியாத ஜ்ஞானம், ப₃லம், ஐஶ்வர்யம், வீர்யம், ஶக்தி, தேஜஸ் முதலான அளவற்ற கல்யாணகு₃ணங்களுக்கு இருப்பிடமானவன் இவன் என்று காட்டப்பட்டதாகிறது. (ததோ மே த்வம் ஆத்மாநம் த₃ர்ஶய) இப்படிப்பட்டவனுகையாலே, நீயே எனக்கு உன்னைக் காட்டியருளவேணும் என்று கருத்து. (அவ்யயம் த₃ர்ஶய) குறைவறக் காட்டியருளவேணும். முழுவதும் காட்டியருளவேண்டும் என்று கருத்து "ஆத்மாநம்" என்று இவனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம் முதலானவற்றைக் குறிக்கிறதாகையாலே, அழியக்கூடிய இவ்வுலகமாகிற ரூபவிஷயத்தில் அவ்யய ஶப்₃த₃ம் பொருந்தாது ஆகையால 'அவ்யயம் த₃ர்ஶய' என்று க்ரியாவிஶேஷணமாகக் கொண்டு பொருள்கொள்ளப்பட்டது எல்லா கு₃ணங்கள், விபூ₄திகள், விக₃ரஹங்கள் முதலானவற்றோடு கூடிய ஸ்வரூபத்தைக் காட்டவேண்டும் என்றபடி. 4.

**6. என்றிசைக்கப் பார்த்தற் கெழிலமாய னீதுரைத்தான்
வென்றிவிசை யாவென்றன் மேனிகளை—யொன்றியநீ
பாரா யிரம்பலவாயத் திவ்வியமாம் பல்வகையா
லேரார் நிறத்துருவ மிங்கு.**

என்று பார்த்தன் இசைக்க-இவ்வண்ணமாக அர்ஜுனன் கூற, **எழில் மாயன்**—அழகிய கண்ணன், **ஈது உரைத்தான்**—பின்வருமாறு உரைக்கலுற்றான், **வென்றி விசையா**—(போரில்) வெற்றியே காணும் அர்ஜுனா! **ஒன்றிய நீ**—ஒருமனப்பட்டவனான நீ, **என் தன் மேனிகளை**—எனது (எங்குமுள்ள) உருவங்களை, **பார்**—காண்பாய், **இங்கு**—இப்போதைக்களத்திலேயே, **ஆயிரம் பலவாய திவ்வியமாம் பலவகையா ஏரார் நிறத்துருவம்**—ஆயிரக்கணக்கானவையாய, ஆஶ்சர்யமானவையாய, பலவகைப்பட்டவையாய, பல நிறங்களையும், ஆகாரங்களையும் உடைய ஶரீரங்களையும் காண்பாய்

---

5. இவ்வண்ணமாகப் பேராவல்கொண்டவனாய், ஆனந்தத்தாலே தழதழத்த குரலையுடையவனான பார்த்தனாலே ப்ரார்த்திக்கப் பெற்ற கண்ணன் நாலு ஶ்லோகங்களாலே பதிலளிக்கிறான் (பஶ்ய மே ரூபாணி) ஸ்வாயம்பண்டலம் முதலான கணக்கற்ற இடங்களில் உள்ள என் உருவங்களைப்பார். எல்லாவிடங்களிலுமிருக்கும் பலவகையான ரூபங்களைக் காட்டப்போகிறானாகையால் பாஷ்யத்தில் 'ரூபாணி' என்றதற்கு "ஸாவாஶ்ரயாணி" என விஶேஷணமிடப்பட்டது (ஶதஶோऽத ஸஹஸ்ரஶ:) பரம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சை எனும் ஐந்துவகைகளிலும் அடங்கிய அளவற்ற அப்ராக்ருத திவ்யமங்களவிக்ரஹங்களைக் குறிக்கிறது இவ்வண்டத்தில் ஆதித்யமண்டலத்தினுள் "த்யேய ஸதா" எனும் ஶ்லோகத்தில் வர்ணிக்கப்பட்ட ரூபத்துடன் எழுந்தருளியிருப்பதுபோல, அளவற்ற ப்ரஹ்மாண்டங்களிலும் எழுந்தருளியிருக்கிறானாகையாலும், விபவம் முதலானவையும் — கணக்கற்றவையாகையாலும் இவனுடைய உருவங்கள் எண்ணமுடியாதவை என்பது வெளிப்படை. "பஹுதா விஜாயதே' [பு-ஸூ 2-3] [பலபடியாகப்

॥भा॥ पश्य मे सर्वाश्रयाणि रूपाणि; अथ शतशस्सहस्रशश्च नानाविधानि—नानाप्रकाराणि, दिव्यानि—अप्राकृतानि, नानावर्णाकृतीनि—शुक्लकृष्णादिनानावर्णानि, नानाकाराणि च पश्य ॥५॥

பிறக்கிறான்] என்றது வேத$_3$ம் "ப$_3$ஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி" [கீ$_3$தை 4-5] [எனக்குப் பல பிறப்புகள் நடந்துவிட்டன] என்றான் கீ$_3$தையில் கண்ணனும் "சன்மம் பல பல செய்து" [திருவாய் 3-10 1] என்றார் ஆழ்வார் "இன்னதென்ன எண்வரம்பறியா யாக்கையை" [பரிபாடல் 3] என்றனர் சங்ககாலத் தமிழரும், "ரூபம் ரூபம் ப்ரதி ரூபோ ப$_3$பூ$_4$வ" [கட$_2$ 5-9] என்னும் வேத$_3$வாக்யத்திலும் இவ்வாத்த$_2$மே சொல்லப்பட்டது என்று கீ$_3$தைக்கு உரையிட்ட சிலர் உரைப்பதாகத் தாத்பர்யசந்த்$_3$ரிகை (பஶ்ய) 'பார்' என்று இதன் பொருளாயினும், தி$_3$வ்யசக்ஷுஸ்ஸை இனிமேல்தான் கொடுக்கப் போகிறானாகையால், "நீ பார்க்கவல்லவனும்படி செய்கிறேன்" என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும் (நாநாவித$_4$ாநி) ஒவ்வோருருவத்திலும் திருவாப$_1$ரணம், ஆயுத$_4$ம், அடையாளம், திருக்கைகளின் எண்ணிக்கை ஆகியவற்றின் பே$_4$த$_3$த்தினால் பலவகைப்பட்டிருப்பவை (தி$_3$வ்யாநி) அப்ராக்ருதமானவை, ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்த்வமயமானவை என்றபடி "தி$_3$வி ப$_1$வம் தி$_3$வ்யம்" என்னும் வ்யுத்பத்தியால் 'பரமபத$_3$த்தில், அல்லது ஸ்வர்க்க$_3$த்தில், அல்லது ஆகாயத்தில் இருப்பது' என்று பொருள்கொள்வது இங்கு பொருந்தாது, பூ$_4$மி முதலானவற்றையும் இந்த விஶ்வரூபம் வியாபித்திருப்பதாகக் கூறுகிறபடியால். திருமேனியின் த$_3$ரவ்யம், தாழ்வு எதுவும் அற்றதாய், மிகச்சிறப்புற்றதான ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்த்வத$_3$ரவ்யம் என்று சொல்லவேண்டியதும் அவசியமாகையாலும் 'அப்ராக்ருதம்' என்று பொருள்கொள்வதே பொருந்தும். (நாநா வர்ணாக்ருதீநி ச) வாஸுதே$_3$வன் முதலான வ்யூஹங்களில் நாலுயுக$_3$ங்களிலும் முறையே வெண்மை, பொன்னிறம், பசுமை, கருமை எனப் பலநிறங்களையும் மாறிமாறி உடைத்தாயிருப்பதையும், மற்ற அவதாரங்களிலும் அவ்வப்ப$_2$லன்களை விரும்புகிறவர்கள் த$_4$யானிப்பதற்காகப் பல நிறங்களை உடைத்தாயிருப்பதையும் "நாநா வர்ண" ஶப$_3$த$_3$ம் காட்டுகிறது. தே$_3$வர், மனிதர், விலங்கு முதலான எல்லா யோனிகளிலும் மீன், ஆமை, வராஹம் முதலான பலவகைப்பட்ட உருவங்களோடு பிறந்ததை 'நாநாக்ருதி' ஶப$_3$த$_3$ம் காட்டுகிறது. (பார்த்த$_2$) என் அத்தைபிள்ளையாகையாலே உனக்கு இவற்றைக் காட்டப்போகிறேன் என்று கருத்து. 5

पश्यादित्यान्वसून् रुद्रानश्विनौ मरुतस्तथा।
बहून्यदृष्टपूर्वाणि पश्याश्चर्याणि भारत ॥ ६ ॥

6. பஶ்யாதி₃த்யாந் வஸூந் ருத₃ராந்ஶ்விநௌ மருதஸ்தத₂ா।
ப₃ஹூந்யத₃ருஷ்டபூர்வாணி பஶ்யாஶ்சர்யாணி ப₄ாரத ॥

ப₄ாரத — ப₄ரதகுலத்துதித்தவனே! **ஆதி₃த்யாந**—(பன்னிரு) ஆதி₃த்யர்களையும், **வஸூந**—(எட்டு) வஸுக்களையும், **ருத₃ராந**—(பதினொரு) உருத்திரர்களையும், **அஶ்விநௌ**—இரு அஶ்விநீதே₃வதைகளையும், **தத₂ா மருத**—(நாற்பத்தொன்பது) மருத்துக்களையும், **பஶ்ய**—(எனது ஓர் உருவில்) பார், **ப₃ஹூநி**—(காணப்படும்) பலவற்றையும், **அத₃ருஷ்ட பூர்வாணி**—(இதுவரை எங்கும் யாராலும்) இதற்குமுன் காணப்படாதவையான, **ஆஶ்சர்யாணி**—அற்புதமானவற்றையும், **பஶ்ய**—பார்

---

7. ஆதித்தியர்வசுக்க ளங்கரர்க ளச்சுனிகள்
சாதித் திரளமருத்துத் தங்களைப்பார்—மீதுற்றுப்
பல்வகையாய் முன்காணாப் பாராய்நீ பார்த்தனே
நல்வகையா லாச்சரிய நன்கு.

பார்த்தனே! — அர்ஜுன! **அங்கு** — அவ்வுருவில், **ஆதித்தியர்**—(பன்னிரு) ஆதி₃த்யர்கள், **வசுக்கள்**—(எட்டு) வஸுக்கள், **அரர்கள்**—(பதினொரு) உருத்திரர்கள், **அச்சுனிகள்**—(இரு) அஶ்விநீ தே₃வர்கள், **மருத்து**—(நாற்பத்தொன்பது) வாயுதே₃வதைகள், **சாதித்திரள் தங்களை**-(என்று) வகைவகையாகத் திரண்டிருப்பவர்களை, **பார்**—காண்பாய், **மீதுற்று**—மிகுந்தவையாய், **பலவகையாய**—(காணப்படும்) பலவகைப்பட்ட பதா₃ர்த்த₂ங்களையும், **முன் காணா நல்வகையால ஆச்சரியம**—இதுவரை எங்கும் எவரும் காணாத நன்மைகளையுடைய ஆஶ்சர்ய ரூபங்களையும், **நீ**—நீ, **நன்கு பாராய**—நன்றாகப் பார்ப்பாயாக

---

6 முன் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட தனக்கேயுரிய கணக்கற்ற உருவங்களில் ஓர் உருவத்தை விரிவாகக்காட்டத் திருவுள்ளம்பற்றி,

॥ भा ॥ ममैकस्मिन् रूपे पश्यादित्यान् द्वादश, वसूनष्टौ, रुद्रानेकादश, अश्विनौ द्वौ, मरुतश्चैकोनपञ्चाशतम्। प्रदर्शनार्थमिदम्; इह जगति प्रत्यक्षदृष्टानि शास्त्रदृष्टानि च यानि वस्तूनि, तानि सर्वाण्यन्यान्यपि सर्वेषु लोकेषु सर्वेषु च शास्त्रेष्वदृष्टपूर्वाणि बहून्याश्चर्याणि पश्य ॥ ६ ॥

அதில் உள்ள அதிசயங்களைக் காண்பாயாக என்கிறான் "மம தே3ஹே இஹைகஸ்த2ம்" [இங்கு எனது ஓர் உருவின் ஓர் பகுதியில் உள்ள] என்று அடுத்த ஶ்லோகத்தில் உள்ளதை இங்கும் வருவித்துக் கொள்ளவேண்டும் (பஶ்யாதி3த்யாந் வஸூந் ருத்3ராந் அஶ்விநௌ) "எண்மர் பதினொருவர் ஈராறுவர் ஓரிருவர்" [முதல் திருவ 52] என்று பொய்கையாழ்வாராலும், "விதியின் மக்களும், மாசில் எண்மரும், பதினொரு கபிலரும், தாமா இருவரும் மாயோய்! நின்வயின் பரந்தவை உரைத்தேம் மாயா வாய்மொழி உரைதர" [பரிபாடல் 3] [மாயோனே! கஶ்யபப்ரஜாபதியின் மக்களான பன்னிரு ஆதி3த்யர்களும், குற்றமற்ற அஷ்டவஸுக்களும், கபில நிறமுள்ள ஏகாத3ஶருத்3ரர்களும், தாவும் குதிரைக்குப் பிறந்த அஶ்விநீதே3வர்கள் இருவரும் மற்றுமுள்ள உலகனைத்தும் உன்னிடமிருந்தே பிறந்தவை என்பதை அழியாத வேத3ம் கூறுகையாலே நாங்கள் சொல்லுகிறோம்] என்று சங்கத்தமிழ்ச் சான்றோராலும் குறிக்கப்பெற்ற பன்னிரு ஆதி3த்யர்கள், எட்டுவஸுக்கள், பதினொரு உருத்திரர், அஶ்விநிகள் இருவர் ஆக முப்பத்துமூவரான முக்கிய தேவர்களை முதலில் சொல்லுகிறான் (மருதஸ்தத2ா) முப்பத்து மூவரான அமரரோடன்றியில், மருத்துக்கள் என்னும் நாற்பத்தொன்பது வாயுதே3வதைகளையும் பார் இவன் பார்ப்பவை எவராலும் அறியப்படாத பல பொருள்களுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டேயாகும் என உணர்த்த மற்றும் கணக்கற்ற ஆஶ்சர்யங்களைப் பார்' என்கிறான் உத்தரார்த்த4த்தாலே, — (ப3ஹூநி) இவ்வுலகில் ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், ஶாஸ்த்ரங்கொண்டும் அறியப்படும் வஸ்துக்கள் எவையுண்டோ, அவை அனைத்தையும் பார், "அத்3ருஷ்டபூர்வாணி" என்று எவராலும் காணப்படாதவற்றை அடுத்தபடி குறிக்கையாலே, "ப3ஹூநி" என்னும் பத3ம் காணப்படும் பொருள்களைச் சொல்லுகிறது. (அத்3ருஷ்டபூர்வாணி ஆஶ்சர்யாணி பஶ்ய) முற்கூறியவற்றிலும் வேறுபட்டவையாய், எல்லாவுலகிலும், எல்லா ஶாஸ்த்ரங்களிலும் இதற்குமுன் எங்கும் எவராலும் காணப்படாதவையான பல ஆஶ்சர்ய

इहैकस्थं जगत्कृत्स्नं पश्याद्य सचराचरम्।
मम देहे गुडाकेश यच्चान्यद् द्रष्टुमिच्छसि॥७॥

7. இஹைகஸ்த$_2$ம ஜக$_3$த் க்ருத்ஸ்நம் பஶ்யாத$_3$ய ஸசராசரம்।
மம தே$_3$ஹே கு$_3$டா$_3$கேஶ யச்சாந்யத$_3$ த$_3$ரஷ்டுமிச்ச$_2$ஸி॥

கு$_3$டா$_3$கேஶ தூக்கத்தை வென்ற அர்ஜுனா! **இஹ மம தே$_3$ஹே**—இந்த எனது ஓர் உருவில், **ஏகஸ்த$_2$ம்**—ஒரு பகுதியில், **ஸசராசரம் க்ருத்ஸ்நம் ஜக$_3$த்**—அசைவனவும், அசையாதனவும் அடங்கிய உலகு அனைத்தையும், **அத$_3$ய பஶ்ய**—இப்போது பார், **யத் ச அந்யத த$_3$ரஷ்டும் இச்ச$_2$ஸி**—மேலும் வேறு எந்தப் பொருளை நீ காண விரும்புகிருயோ, (அதையும்), **(மம தே$_3$ஹே ஏகஸ்த$_2$ம் பஶ்ய)**—எனது தே$_3$ஹத்தின் ஒரு பகுதியில் காண்பாயாக.

---

8. இங்கே குடாகேசா வென்னுடம்பி லோரிடத்தி
லங்கோர் சராசரங்க ளாகத்துத்--தங்குநெறி
தேறியே யெல்லாந் தெரியக்கா ணென்காண்பான்
வேறுதா னிச்சித்தாய மிக்கு.

குடாகேசா—தூக்கத்தை வென்ற அர்ஜுனா! **இங்கே என் உடம்பில் ஓர் இடத்தில்**—இங்கு எனது ஓர் உருவில் ஒரு பகுதியில், **அங்கு ஓர் சராசரங்கள்**—உலகில் காணப்படும் அசைவனவும், அசையாதனவுமான அனைத்தும், **ஆகத்து தங்கும் நெறி தேறியே**—அதனுள் தங்கியிருக்கின்றன என்பதை அறுதியிட்டு, **எல்லாம் தெரிய காண**—எல்லாவற்றையும் நன்கு காணப்பாயாக, **வேறு தான் என் காண்பான் மிக்கு இச்சித்தாய**—மேலும் வேறு எப்பொருளை நீ காண மிக விரும்புகிருயோ, (அதையும் எனது ஓர் உருவில் ஒரு பகுதியில் காண்பாய்)

மான பொருள்களையும் இந்த எனது உருவில் காண்பாய் (ப$_4$ாரத) இவ்வுருவைக் கண்டபின்பே நீ ப$_4$ரதகுலத்தில் உதி$_3$த்ததற்குரிய பேறுபெற்றவனுவாய் என்று கருத்து.

॥ भा ॥ इह ममैकस्मिन् देहे, तत्राप्येकस्थम्—एकदेशस्थं सचराचरं कृत्स्नं जगत्पश्य; यच्चान्यद्द्रष्टुमिच्छसि, तदप्येकदेहैकदेश एव पश्य । ७॥

न तु मां शक्ष्यसे द्रष्टुमनेनैव स्वचक्षुषा।
दिव्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमैश्वरम् ॥ ८ ॥

8. ந து மாம் ஶக்ஷ்யஸே த்₃ரஷ்டுமநேநைவ ஸ்வசக்ஷுஷா ।
திவ்யம த₃தா₃மி தே சக்ஷு: பஶ்ய மே யோக₃மைஶ்வரம॥

அநேந ஏவ ஸ்வசக்ஷுஷா—இந்த உனது கண்ணுல,
மாம் த்₃ரஷ்டும து ந ஶக்ஷ்யஸே—என்னைக காண உனனுல

---

7. (இஹ மம தே₃ஹே ஏகஸ்த₂ம) இஙகு எனது ஓர் உருவில ஒரு பகுதியில 'தே₃ஹே' எனும ஒருமையாலே ஓா உருவிலேயே இவை காட்டபபடுகினறன என விளஙகுகிறது 'ஏகஸத₂ம' எனறு அநத தே₃ஹததில ஒரு பகுதியிலேயே இவை காட்டபபடு கினறன என விளஙகுகிறது. "இஹ ஏகஸத₂ம" எனறதறகு, "ஓா அவயவிககு அவயவபூ₄தமாயிருநதது உலகனைததும" எனறு சிலர் பொருளகொணடனா. "தி₃வயம" எனறு உருவை அபராகருத மாகக கூறுகையால, இபபொருள் இஙகு பொருநதாது (ஸசராசரம ஜக₃த க்ருதஸநம பஶ்ய। அசைவனவும அசையாதனவுமான உல கனைத்தையும காண்பாய. (யசசாநயத த₃ரஷடுமிச்ச₂ஸி) மேலும வேறு எநத விஷயததை நீ காணவிருமபுகிருயோ, அதையும எனது ஒரு தே₃ஹபபகுதியிலேயே காணபாய. "இஹ மம தே₃ஹே ஏகஸத₂ம் பஶ்ய" எனபது இரணடுககும பொது அல்லது, "இஹ ஏகஸத₂ம பஶ்ய" எனறு பூாவார்தத₄ததிலும, "மம தே₃ஹே (பஶ்ய)" எனறு உததராாதத₄ததிலும கூட்டிப பொருளகொளளலாம அப்போதும ஒரு தே₃ஹததில ஒரு பகுதியில எனபது இரணடிலும தாதபாயாாதத₂மாகததேறும "யசசாநயத" எனறதால், 'பாணட₃வாகளை திருதராஷ்டிரபுததிராகளை வெலலப போவதையும நீ விருமபினுல காணலாம' என உணாததபபடுகிறது (கு₃ட₃ாகேஶ பஶ்ய) தூககததை வெனறவனே! காணபாய எனது விஶ்வரூபததைக கண்டாலதான நீ தூககததை வெனறவனுயிருப்பதின முழுபபயனையும அடையலாம எனறு கருதது. 'கு₃ட₃ாகா' எனபது தூககததைக குறிககும, "கு₃ட₃ாகாயா ஈஶ" எனறு தூககததை வெனற அாஜுனனுககுப பெயா 7.

॥ भा ॥ अहं मम देहैकदेशे सर्वं जगद्दर्शयिष्यामि; त्वं त्वनेन नियतपरिमितवस्तुग्राहिणा प्राकृतेन स्वचक्षुषा, मां—तथाभूतं सकले-

இயலாது, **தி₃வ்யம் சக்ஷு** - ப்ராக்ருதக் கண்ணைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட கண்ணை, **தே த₃தா₃மி** உனக்குக் கொடுக்கிறேன் (அதைக்கொண்டு), **மே ஐஶ்வரம் யோக₃ம் பஶ்ய**—ஈஶ்வரனான எனக்கே உரிய கல்யாணகு₃ண விபூ₄திச் சேர்த்தியைக் காண்பாய்

9. உன்னுடைய விக்கண்ணு லொன்றுமெனைக் காணபரிதா மென்னுமது தன்னாலே யானுனக்கு—மன்னியசீர் திவ்வியமாங் கண்டருகேன் சீர்பிறங்கு மென்பெருமை செவ்வியுறக் காணதனாற் சோந்து.

உன்னுடைய இக்கண்ணால்—உனது இந்த ப்ராக்ருதமான கண்ணால், **எனை ஒன்றும் காணபு அரிதாம்**—என்னை ஒரு சிறிதும் காண இயலாது, **என்னுமது தன்னாலே**—இக்காரணத்தாலே, **யான்** — நான், **உனக்கு** — உனக்கு, **மன்னிய சீர் திவ்வியமாம் கண் தருகேன்**—கு₃ணம் பொருந்திய அப்ராக்ருதமான கண்ணைத் தருகிறேன், **அதனால் சோந்து** — அக்கண்ணைக்கொண்டு, **சீர் பிறங்கும் என் பெருமை**—கு₃ணவிபூ₄திச் சேர்த்தியோடு கூடிய எனது பெருமையை, **செவ்வியுற காண்**—நன்கு காண்பாயாக

8. ஊனக்கண்ணால் தன் விஶ்வரூபத்தைக் காண முடியாதாகையால், அவனுக்கு அதைக்காண அப்ராக்ருதமான கண்ணைத் தருவதாகக் கூறுகிறான் கண்ணன் (அநேநைவ ஸ்வசக்ஷுஷா மாம் த₃ரஷ்டும் து ந ஶக்ஷ்யஸே) இந்த உன்னுடைய ப்ராக்ருதமான ஊனக்கண்ணில் என்னைக்காண உன்னால் இயலாது நானே எனது தே₃ஹத்தின் ஒரு பகுதியில் உலகனைத்தையும் காட்டப் போகிறேன் எப்போதுமே அளவுபட்ட பொருள்களையே காணவல்ல ப்ராக்ருதமான இந்த உனது ஊனக்கண்ணால் அத்தகைய உருவையுடைய என்னைக் காண முடியாது 'து' ஶப₃த₃த்தாலே ஊனக்கண்ணின் அஶக்திக்குக் காரணம் அது ப்ராக்ருதமாய், அளவுபட்ட ஶக்தியுடையதாயிருப்பதே என உணர்த்துகிறான் (மாம்) முன் சொன்னபடி—என்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட அனைவரிலும் சிறப்புற்றவனாய்,

तरविसजातीयमपरिमेयं द्रष्टुं न शक्यसे। तव दिव्यम्—अप्राकृतं मद्दर्शनसाधनं चक्षुर्ददामि। पश्य मे योगमैश्वरम्—मदसाधारणं योगं पश्य; ममानन्तज्ञानादियोगमनन्तविभूतियोगं च पश्येत्यर्थः॥ ८॥

सञ्जय उवाच—

एवमुक्त्वा ततो राजन् महायोगेश्वरो हरिः।
दर्शयामास पार्थाय परमं रूपमैश्वरम्॥ ९॥

**9. ஏவமுக்தவா ததோ ராஜந மஹாயோகே$_3$ஶவரோ ஹரி꞉।
த$_3$ாஶயாமாஸ பார்தத$_2$ாய பரமம் ரூபமைஶவரம ॥**

ராஜந! — அரசனுன திருதர ஷட்ரனே! **மஹாயோகே$_3$ஶவர. ஹரி.**—பேராச்சரியமான யோக$_3$ஙகளின (சோததிகளின) ஈஶவாஞன கண்ணன, **ஏவம உக்தவா**—இவ் வண்ணம உரைத்து, **தத꞉**—அதற்குபபின், **பாாதத$_2$ாய**—குநதீபுததிரனுககு, **பரமம்** — ஒப்பற்றதாய **ஐஶவரம்**—ஈஶவரனுன தனக்கே உரியதான, **ரூபம**—விஶவரூபத்தை, **த$_3$ர்ஶயாமாஸ**—காண்பித்தான

அளவிட்டுககாண அரியனுன எனனே உன ஊனககண்ணுல் காண முடியாது என்றபடி பின எனசெயவது? எனில,—(தவ தி$_3$வயம் சக்ஷு꞉ த$_3$த$_3$ாமி) எனனைக காண்பதறகு உறுபபாக உனககு அபராகருதமான கணணைத தருகிறேன தி$_3$வயமப$_3$த$_3$ம—ஊனக கண்ணுககு எதிர்ததட்டாக, இககண அபராகருதமானது எனக் காட்டுகிறது அததகைய கண்ணே தனனைக காணமுடியும எனறு கருதது (மே ஐஶவரம யோக$_3$ம பஶ்ய) ஈஶவரனுன எனககேயுரிய அளவறற அறிவு முதலான கலயாணகு$_3$ணசசோததியையும, உப$_4$ய விபூ$_4$திகளாகிற ஐஶவாயயோக$_3$ததையும காணபாயாக 'ஐஶவரம' எனபது ஈஶவரனுககே உரியது, ஈஶவரதவமாவது நியமநஶகதி, அதறகுரிய யோக$_3$ம (சோததி) இபரகரணததில அடிககடி காட்டப பட்ட கலயாணகு$_3$ணயோக$_3$மும, ஐஶவாயயோக$_3$முமேயாகும இககண அபராகருதமாகையால ஜஞாநம முதலான கு$_3$ணஙகளையும, உப$_4$ய விபூ$_4$தியையும காணலாம எனறு கருதது "அநநதவீாயம பஶயாமி" [19] முதலான ஶலோகஙகளில அாஜுனன இவறறைக காணபதாகக கூறபபோவதும இதை வலியுறுததுகிறது. 8.

॥भा॥ एवमुक्त्वा सारथ्येऽवस्थितः पार्थमातुलजो महायोगेश्वरो हरिः—महाश्चर्ययोगानामीश्वरः परब्रह्मभूतो नारायणः परमैश्वर्ं—

10. இவ்வகை சொல்லி யிறையான யோகேச
னவ்வகையாற் பார்த்த னவன்காண—மெய்வ்வகையா
லைசமெனு மவ்வடிவை யாங்கணைத்துங் காட்டினான்
றேசமரு மேன்மை சிறந்து.

இறையான யோகேசன — ஸாவேஶ்வரனுய குணவிபூதிசசேர்ததியுடையவனுன சண்ணன, **இவ்வகை சொலலி**—இவவண்ணமாகச் சொலலி, **அவ்வகையால்**—தான சொனனபடியே, **பார்த்தன் அவன் காண**—அந்த அர்ஜுனன காணுமபடியாக, **தேசு அமரும்**—ஒளி மிகுந திருப்பதாய், **மேன்மை சிறந்து**—பெருமையால, சிறபபுறற தாய, **ஐசம் எனும் அவ்வடிவை**—(ஈஶ்வரனுன தனக்கேயுரிய தாகையால) ஐஶ்ம எனப்படும் அந்த விஶ்வரூபததை, **ஆங்கு** — அபபோக்ஸளததில, **அனைத்தும்** — முழுவதும, **மெய்வகையால காட்டினன**—உளளபடி காட்டினன

9 இனி ஐந்து ஶலோகஙகளாலே கணணன ஆர்ஜுனனுக்குக காட்டிய விஶ்வரூபத்தைச் சுருக்கமாக வாணிததது. ஆருவது ஶ்லோகததில ஆர்ஜுனன கண்ணனைத துதிககததொடஙகியதைக கூறுகிருன ஸஞ்ஜயன. (ராஜந!) அரசனுன த்ருதராஷ்டரனே! (ஏவம உகதவா) முன நானகு ஶலோகஙகளில விவரிததபடி கணணன கூறி (ததோ த₃ர்ஶயாமாஸ) அதறகுப்பின காட்டினன. காட்டினவன யாரெனில—(மஹாயோகேஶ்வரோ ஹரி) இதுவரையில ஆர்ஜுனனால தனககு மாமனமகனுகவும, தனனுடைய ஸாரதியாயிருபபவனுகவும நினைககபபட்டவனுய, ஸௌலப₄யஸௌஶீலயவாதஸல்யாதி₃கு₃ணஙகளுக்குக கொளகலமாயிருநதபோதிலும பேராஶ்சாயமான யோக₃ஙகளின (சோததிகளின) ஈஶ்வரனுன கணணன. இவவிரண்டு பத₃ஙகளும விஶ்வரூபததைக காட்டுவதறகுறுப்பான எமபெருமானது பரதவததைக கூறுகினறன. முறகூறிய ஸௌலப்₄யாதி₃கு₃ணஙகளும விஶ்வரூபததைக காட்டுவதறகுறுப்பானவையேயனறே. இபபடி கு₃ணஙகளைக காட்டவேணடியது அவஶ்யமாகையால

स्वासाधारणं रूपं पार्थाय—पितृष्वसुः पृथायाः पुत्राय दर्शयामास,
तद्विविधविचित्रनिखिलजगदाश्रयं विश्वस्य प्रशासितृ च रूपम् ॥ ९ ॥

॥ भा ॥ तच्चेदृशम्—

अनेकवक्त्रनयनमनेकाद्भुतदर्शनम् ।
अनेकदिव्याभरणं दिव्यानेकोद्यतायुधम् ॥ १० ॥

'மஹாயோகே3ஶவர' எனற பத3ததில மஹசச2ப3த3ததை யோகே3ஶவரனை கணணனுககு விஶேஷணமாகக கொளவதைக காடடிலும யோக3ஙகளாகிற கு3ணசசோததிகளுககு விஶேஷணமாகக கொளவது பொருததமானது ஆக, மஹாயோக3பத3ம பேராஶசாயமான பரதவததுககுறுபபான கு3ணசசோததிகளைக காடடுகிறது ஆஶ்சாயமான கு3ணசசோததிகளையுடையவாகள வேறு சிலரும இருநதபோதிலும இவன அவாகள அனைவாககும தலைவன எனபதையும, அவாகளுடைய ஆஶசாயமான கு3ணசசோததிகளும இவனது ஸஙகலபததால வநதது எனபதையும ஈஶவரஶப3த3ம உணாததுகிறது. "மஹாயோகே3ஶவர" எனனும பத3ம பரமபொருளைக குறிதத பரம ப்ரஹ்ம, பரமாதமா, பரஞசோதி, பரததவம முதலான ஸாமானயஶப3த3ஙகளையும, "ஹரி" ஶப3த3ம நாராயணன முதலான விஶேஷஶப3த3ஙகளையும உணாததுவததனமூலம ஸாமானய விஶேஷ நயாயததாலே இவனே பரமபொருள எனறு காடடபபடுகிறது எனறு திருவுளளமபறறி ப4ாஷ்யகாரா இவறறுககு "பரப3ரஹமபூ4த நாராயண" எனறு ப4ாஷயமிடடாா காடடியது எதை? எனில (பரமம ஐஶவரம ரூபம) ஈஶவரனுகிற தனககேயுரிய மிக மேலான விஶவரூபததை (பரமம ஐஶவரம) பலவிதமானதாய, ஆஶசாயமான எலலா உலததுககும ஆஶரயமானதாய, உலகனைததையும நியமிபபதான உருவம இஙகு ரூபம என்றது ஸவரூபததையும, ரூபததையும, ஸ்வரூபம முதலான எலலா ஆகாரஙகளையும குறிககும எனறு மூனறு வகையாக நிாவஹிககலாம இவவிஷயம இவவததியாயததில மூனறுவது ஶ்லோகத்தில 'ரூபம ஐஶவரம' எனறவிடததில விவரிககபபடடது. விஶவரூபததைக் காடடியது யாருககு? எனில—(பாாத்த2ாய) தனது தகப்பனுரான வஸுதே3வரின ஸஹோத3ரியான பருதை2 எனபபடும குநதியின பிளளையான அாஜுனனுக்குக் காட்டினுன். அததையான குநதி பரமஜஞானியாகவும இருநதவளாகையாலே அவளுடைய பிளளைககும அநத ஜஞானததை ஊட்டுவதறகாகக காடடினுன என்று கருததது. 9.

दिव्यमाल्याम्बरधरं दिव्यगन्धानुलेपनम्।
सर्वाश्चर्यमय देवमनन्तं विश्वतोमुखम्॥ ११॥

10. **அநேகவகதரநயநமநேகாத$_3$பு$_4$தத$_3$ர்ஶநம் ।**
அநேகதி$_3$வயாப$_4$ரணம திவயாநேகோத$_3$யதாயுத$_4$ம் ॥

11. **தி$_3$வயமால்யாமப$_3$ரத$_4$ரம் தி$_3$வயக$_3$நத$_4$ாநுலேபநம் ।**
ஸர்வாஶசர்யமயம தே$_3$வமநநதம் விஶவதோமுக$_2$ம ॥

அநேகவகதரநயநம் — பல முகங்களேயும் கணகளே யும் உடையதும, **அநேகாத$_3$பு$_4$தத$_3$ர்ஶநம்**—எலலேயற்ற பெருமைபெற்ற ஆஶசாயமான காடசியையுடையதும், **அநேகதி$_3$வயாப$_4$ரணம்** — அப்ராக்ருதமான பல பல ஆப$_4$ரணஙகளேயுடையதும், **தி$_3$வ்யாநேகோத$_3$யதாயுத$_4$ம்**— அபராகருதமான பற்பல ஆயுத$_4$ஙகளே ஏந்தியதும், **தி$_3$வ்ய மால்யாம்ப$_3$ரத$_4$ரம** — அபராகருதமான மாலேகளேயும வஸத ரஙகளேயும் த$_4$ரிததும, **தி$_3$வயக$_3$நத$_4$ாநுலேபநம**—அப்ரா க்ருதமான நறுமணததையுடைய சநத$_3$னம முதலான வற்றுல பூசபபெற்றதும, **ஸாவாஶசாயமயம்**—ஆஶசாய மான எலலாத தததுவங்களுக்கும இருப்பிடமாயுள்ளதும, **தே$_3$வம்**– பிரகாஶிப்பதும், **அநநதம்**—தே$_3$ஶததாலும் காலத தாலும அளவிலலாததும, **விஶவதோமுக$_2$ம்** — எலலா தி$_3$க்குகளிலும இருக்கும் முக$_2$ஙகளேயுடையதுமான, (விஶவருபததைக் காட்டினுன்)

---

11. **பலபலவாங கணமுகஙகள பணபார் வியப்புப**
பலபலவாம் பார்க்கும் பரிசு— பலபலவாம்
பூணசிறநத வான்கலன்கள் போறறிப் பலபலவா
மாணசிறநத வாயுதஙகண மற்று.

12. **மாலே பரியட்ட மன்னுமவை திவவியமாயக்**
கோலநறும பூசசதின கோளுடைததாய்—மேலான
வாச்சரிய மெலலா மமர்நதே யனந்தமா
யோசசமிகு மெமமுகமு முறறு.

பலபலவாம் கண்முகஙகள -பலபலவான கணகளேயும முகங்களேயும், **பண்பு ஆர் வியப்பு பலபலவாம் பார்க்கும பரிசு**—எலலேயறற பெருமைபெற்ற ஆஶசாயமான காடசியையும், **பலபலவாம பூண் சிறநத வானகலஙகள்**—அபராகருதமாய், அணிவதறகுச் சிறநத பல பல ஆப₄ரணஙகளேயும், **மறறு**—மேலும, **போறறிப பலபலவாம மாண சிறநத ஆயுதஙகள**—போற்றததக்கவையாய பல பலவான சிறநத மாட்சிமைபெறற ஆயுத₄ஙகளேயும், **மாலே பரியட்டம் மனனுமவை திவவியமாய**—அபராகருதமாய விளஙகும மாலேகளேயும் வஸதரஙகளேயும, **கோல நறும பூசசு தின் கோளுடைததாய** — அழகிய மணமமிகக பூசசுககளும ஆகிய இவற்றைககொண்டதாய், **மேலான ஆசசரியம எலலாம் அமர்நதே**—மேலான ஆஶசாயமுடைய பொருள கள அனைத்துக்கும இருபபிடமாய, **அனநதமாய**—தே₃ஶததாலும காலததாலும அளவுபடாததாய, **ஓசசம் மிகும எம்முகமும் உற்று**—எலலா திசைகளிலும முகங்களேயுடையதுமான (விஶவரூபததைக காட்டினை)

10.11 "பரமம ரூபம ஐஶவரம" எனறு சென்ற ஶலோகததில குறிககபபடட விஶவரூபததை இவவிரு ஶலோகஙகளிலும வாணிககிருன ஸஞ்ஜயன. (அநேக வகதரநயநம) பல முக₂ஙகளேயும, கணகளேயும உடையதை. சென்ற ஶலோகததிலிருநது "ரூபம த₃ாஶயாமாஸ" எனபதைக கூட்டிககொணடு இததகைய ரூபததைக காட்டினை எனறு பொருளகொள்ளவேணடும. "அநேகவகதர" எனறு சொனனதிலிருநது அநேகமான கணகளும உளளன எனபது ஸித₃தி₄ககக கூடியதாயிருகக, அவறறையும சோததுச சொனனதால முக₂ஙகள பலவாயிருநததோடனறியில பல ஜாதியைச சோநதவையாகவும இருககினறன எனறு உஹிககப்படுகிறது. பாஞசராததர முதலான ஶாஸதரஙகளில் விஶவரூபததை வர்ணிககும போதும மனிதன, வராஹம, சிஙகம முதலான பல ஜாதியைச சோநத முகஙகள இருபபதாக வாணிககபபட்டது. இதுபோலவே மேலே வாணிககப்படும ஆப₄ரணஙகளும், ஆயுத₄ஙகளும பல பலவாயிருபபதோடனறியில பல ஜாதியைச சேர்நதவையாகவும இருககினறன எனறு கொளளவேணடும "ஸஹஸரஶீர்ஷா புருஷஸ ஸஹஸராக்ஷ" [பு-ஸூ 1] எனறு வேததத்திலும "தோளகளாயிரத

॥ भा ॥ देवं —द्योतमानम्, अनन्तम्—कालत्रयवर्तिनिखिल-

நாய முடிகளாயிரததாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரததாய" [திருவாய 8 1 10] பல பலவே ஆபரணம" [திருவாய 2-5-6] "ஓணசங்கதை வாளாழியான ஒருவன்" [திருவாய 8 8 1] முதலான பாசுரங்களில ஆழவார்களாலும இவவாதத₂ம வெளிபபடுததபபடடது. (அநேகாத₃பு₄த த₃ர்ஶநம) எலலையற்ற பெருமைபெற்ற ஆஶ்சாயமான காட்சியை உடையதை. (அநேக தி₃வயாப₄ரணம) அபராகருதமான பல பல ஆப₄ரணங்களையுடையதை "தி₃வயம" எனபது மற்ற தெ₃யவங்களுக்குள்ள பராகருதமான ஆப₄ரணங்களைக் காடடிலும் வேறுபடடவையாய ஶுத்₃த₄ஸதவமயமாயிருபபவை இவனுடைய ஆப₄ரணங்கள் என்று காடடுகிறது. (தி₃வயாநேகோத₃யதாயுத₄ம) அபராகருதமான பல ஜாதியைச சேர்நத பல பல ஆயுத₄ங்களை த₄ரித்து நிறபதை. (தி₃வயமாலயாமப₃ரத₄ரம) அபராக்ருதமான வைஜயநதி முதலான மாலைகளையும பீதாமப₃ரம முதலான வஸத்ரங்களையும உடையதை (தி₃வயக₃நத₄ாநுலேபநம) அபராகருதமான நறுமணததையுடைய சநத₃னம முதலான பூசசுககளையுடையதை. (ஸாவாஶ்சாயமயம ஆஶ்சாயமாயிருககும எலலாத தததுவஙகளுககும இருபபிடமாயுளளதை இபபடிப பொருளகொளவதால, 'அநேகாத₃பு₄த த₃ாஶநம' எனபதோடு புனருக்தியிலலை 'ஜக₃த்தே₃தந மஹாஶ்சாயம ரூபம யஸய மஹாதமந:' [வி பு 5 19-7] [இநதப் பேராஶ்சாயமான உலகம எநத மஹாபுருஷனுக்கு உருவமாயுளளதோ] முதலான பரமாணஙகள இவவாநத₂ததை முழஙகின. (தே₃வம) "தி₃வு காநதி" எனனும த₄ாதுவிலிருந்து தோனறிய தாகையாலே 'ஒளியுடையதை' என்று பொருளபடுகிறது. இவ விஶேஷணஙகளாலுமாலும மேலே 'விஶவதோ முக₂ம' எனபதாலும தி₃வயமங்க₃ளவிக₃ரஹததோடு கூடியது இநத விஶவரூபம என்று காடடபபடுகிறது தே₃வஶப₃த₃ததுககு தே₃வஜாதியைச சேர்நதவன என்று பொருள்கொளவதில பொருடசுவையிலலை. (அநநதம) முககாலததிலுமுள்ள உலகைத்துககும இருபபிடமாயிருபபதால தே₃ஶததாலும காலததாலும அளவுபடாததை (ஸாவாஶ்சாயமயம) என்ற பத₃ததால எலலாவுலகுககும இருபபிடமாயிருப்பது என்று கூறியிருபபதால, முககாலத்திலுமுளள எலலாபபொருளகளுககும இருப்பிடமானது என்று தேறுகிறது இவவிரணடிலிருநது தே₃ஶததாலும காலததாலும அளவுபடாதது விஶவரூபம் என்ற விளஙகுகிறது இது விக₃ரஹத₃வாரமாகவும அத₃வாரகமாகவும பொருநதும். அநந்தமாயிருககும தனமை பொதுவாக ஸவரூபததுககே உணடா

जगदाश्रयतया देशकालपरिच्छेदानर्हम् , विश्वतोमुखम् — विश्वदिग्वर्ति-
मुखम् , स्वोचितदिव्याम्बरगन्धमाल्याभरणायुधान्वितम् ॥ १० ॥ ११ ॥

யினும் இங்கு திருமேனியைக் குறித்த விசேஷணங்களுக்கு நடுவில் படிக்கப்படுவதால் இங்கு அநந்தசப்₃த₃மும் விக₃ரஹவிசேஷணமே என்பது பொருந்தும். "த₃ருஷ்டவாத₃பு₄தம்" (20) என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தில் 'அநந்தாயாமவிஸ்தாரம் அத்யத₃பு₄தம் அத்யுக₃ரம்' என்று ரூபவிஷயமாகவே ப₄ாஷ்யம் இட்டிருப்பதும் இதை வலியுறுத்துகிறது ரூபத்தை அநந்தமென்பது மிகவும் பெரிது என்னும் கருத்திலேயே என்பது சிலா கருத்து. பதின் மூன்றும் ஶ்லோகத்தின் ப₄ாஷ்யத்தில் 'அநந்தாயாம விஸ்தாரே' என்று அருளியிருப்பதும் இதே கருத்தை உடையது. எங்கும் வ்யாபித்திருந்தபோதிலும் எம்பெருமானுடைய திருமேனி தனது ஶக்தியாலே எங்கும் தடைபடாமலிருப்பதும் பொருத்தமே. அணிமா முதலான எட்டுவிதமான ஸித₃தி₄களைப் பெற்ற யோகி₃களும், தடையற எங்கும் ஸஞ்சரிப்பதைக் காண்கிறோம். ஆகையால் அப்ராக்ருதமான தி₃வ்யமங்க₃ள விக₃ரஹத்துக்கு அஸ்தரபூ₄ஷண த₄யாயத்தில் சொன்னபடி ப்ரக்ருதி முதலான உலகனைத்துக்கும் ஆஶ்ரயமாயிருப்பதில் பொருந்தாமையில்லை இப்படி எங்கும் பரவி நிற்கும் தி₃வ்யமங்க₃ளவிக₃ரஹத்தையே 'அநந்தம்' எனும் பத₃ம் குறிக்கையாலே அஸ்தரபூ₄ஷண வடிவில் திருமேனி அனைத்துக்கும் ஆஶ்ரயமாயிருக்கிறது என்று இங்கு கூறப்படுகிறது என்று சங்கிக்கவும் இடமில்லை பதின்மூன்றுவது ஶ்லோகத்தில் 'தே₃வதே₃வஸ்ய ஶரீரம்' என்பதை வ்யாக₂யானம் செய்யும்போது 'அநந்தாயாம விஸ்தாரே' முதலான ஶரீர விசேஷணங்களை ப₄ாஷ்யகாரர் இட்டிருப்பதிலிருந்து இது விளங்குகிறது வடபத்ரஶாயி விக₃ரஹம் போலே அக₄டிதக₄டநா ஶக்தியினாலே மிகச் சிறியவடிவில் ஸூக்ஷ்மமாக எல்லாவுலகையும் அடக்கிநிற்கை இங்கு கூறப்படுகிறது என்பதும் பொருந்தாது இங்கு அப்படிச் சொல்லவில்லையாகையாலும் 'அநந்தம்' என்று மிகப் பெரியவடிவாகவே இங்கு படித்திருக்கையாலும் இது தெளிவு ஆகையால் திருமேனி தேஶகாலங்களால் அளவுபடாதது என்று கூறுவதே பொருத்தமான பொருளாகும். கீ₃தாப₄ாஷ்யத்தின் பரவேஶத்திலேயே விக₃ரஹத்துக்கு 'அசிந்த்ய' என்று விசேஷணமிடுவதன்மூலம் ப₄ாஷ்யகாரர் இதை நிலைநிறுத்தியுள்ளார் (விஶ்வதோமுக₂ம்) எல்லா தி₃ஶைகளிலும் இருக்கும் முக₂த்தையுடையதை. 'அனேக வக்த்ரநயநம்' என்று தொடங்கிய

॥ भा ॥ तामेव देवशब्दनिर्दिष्टां द्योतमानतां विशिनष्टि—
दिवि सूर्यसहस्रस्य भवेद्युगपदुत्थिता।
यदि भाः सदृशी सा स्याद्भासस्तस्य महात्मनः ॥ १२ ॥

12. தி₃வி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய ப₄வேத்₃யுக₃பது₃த்தி₂தா।
யதி₃ ப₄ாஸஸத்₃ருஶீ ஸா ஸ்யாத்₃ப₄ாஸஸ்தஸ்ய
மஹாத்மந ॥

ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய ப₄ா· — ஆயிரம் ஸூர்யர்களின் ஒளி, தி₃வி — ஆகாயத்தில், யுக₃பத் — ஒரே ஸமயத்தில், யதி₃ உத்தி₂தா ப₄வேத் — தோன்றிற்றாகில், ஸா — அந்த ஒளி, தஸ்ய மஹாத்மந ப₄ாஸ — அந்த மஹாபுருஷனுடைய ஒளிக்கு ஸத்₃ருஶீ ஸ்யாத் — ஒத்ததாக இருக்கும்

13. வானில் வளரிரவி யாயிரமா வந்தொருமித்
தான வொளியெழுவ தாமாகில் — ஞான்ப
பெரியோன் வடிவிற் பிறங்குமொளிக் கொக்கும்
பரிசா மெனலாம் பயின்று.

தையே முக₂ பே₄தே₃ந 'விஶ்வதோமுக₂ம்' என்று விசேஷிக்கிறார். "விஶ்வதஶ்சக்ஷுருத விஶ்வதோமுக₂" என்னும் தைத்திரீய நாராயணவல்லீ மந்த்ரத்தில் எல்லாவிடத்திலும் முக₂ம் கண்கள் ஆகியவற்றை உடையவன்போல் காரியம் செய்பவன் என்று பொருள் கொள்வதுபோல இங்கும் பொருள்கொள்வது பொருத்தமல்ல, இங்கு விக₃ரஹத்தை நேரே சொல்லும் ப்ரகரணமாகையால். எல்லாவிடத்திலும் முக₂முடையவன் என்று சிலர் உரையிட்டார்கள் கால்கை முதலான இடத்தில் முக₂மில்லையாகையால் இப்பொருளும் பொருந்தாது. இங்கு ப₄ாஷ்யத்தில் பாட₂க்ரமத்தை அநாத₃ரித்து தெளிவில்லாத 'தே₃வம், அநந்தம், விஶ்வதோமுக₂ம்' என்னும் பதங்களுக்கு வ்யாக₂யானம் செய்து பிறகு தெளிவான வஸ்த்ரம் மாலை முதலானவை காட்டப்பட்டது மேலும் 'தே₃வம் அநந்தம்' முதலானவை ஸ்வரூப நிரூபக த₄ர்மங்கள், மாலை முதலானவை திருமேனியில் தனியாகச் சாத்தப்படும் த₃ரவ்யங்கள். இதனாலும் பாட₂க்ரமத்தை மாற்றிப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது அதிலும் 'அம்ப₃ர' என்று அந்தரங்க₃மான வஸ்த்ரத்தை முதலில் சொல்லி, அடுத்தபடி மாலையையும், அடுத்தபடி ஆப₄ரணங்களையும், அடுத்தபடி ஆயுத₄ங்களையும் அந்தரங்க₃ பஹிரங்க₃க்ரமத்தையொட்டி நிர்தே₃ஶிக்கப்பட்டது. 10,11.

॥ भा ॥ तेजसोऽपरिमितत्वदर्शनार्थमिदम् ; अक्षयतेजस्स्वरूप-
मित्यर्थः ॥ १२ ॥

तत्रैकस्थं जगत्कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा ।
अपश्यद्देवदेवस्य शरीरे पाण्डवस्तदा ॥ १३ ॥

13. தத்ரைகஸ்த₂ம் ஜக₃த்க்ருத்ஸ்நம் ப்ரவிப₄க்தமநேகதா₄।
அபஶ்யத்₃தே₃வதே₃வஸ்ய ஶரீரே பாண்டவஸ்ததா₃॥

வானில் வளர் இரவி—ஆகாயத்தில் வளர்ந்து வரும் ஸூர்யர்கள், **ஆயிரமா வந்து**—ஆயிரக்கணக்கில் வந்து, **ஒருமித்து ஆன ஒளி எழுவதாமாகில் தான்**—ஒரே ஸமயத்தில் அவற்றின் ஒளி எழுவதாயிருந்தால், **அப்பெரியோன் வடிவில்**—அம்மஹாபுருஷனின் திருமேனியில், **பயின்று பிறங்கும் ஒளிக்கு**—பொருந்தி பிரகாசிக்கும் ஒளிக்கு **ஒக்கும் பரிசாம் எனலாம்**—ஒப்பான பெருமையுடையது என்று கூறலாம்

---

12 முன் ஶ்லோகத்தில் "தேவன்" என்னும் பத₃த்தால் காட்டப்பட்ட திருமேனியின் ஒளியை இந்த ஶ்லோகத்தில் விவரிக்கிறான் அதாவது அந்த ஶ்லோகத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட ஒளி ஒப்பற்றது என்று இங்கு விஶேஷிக்கிறான் (ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய பா₄ திவி யதி₃ யுக₃பது₃த்தி₂தா ப₄வேத்) ஆயிரம் ஸூர்யர்களுடைய ஒளி ஆகாயத்தில் ஒரே ஸமயம் கிளாந்தெழுமாகில். இங்கு 'ஸஹஸ்ரம்' என்பது ஆயிரம் என்னும் எண்ணிக்கையைக் குறிப்பதல்ல கணக்கற்றது என்னும் பொருளுடையது. ஆக, அவ்வொளி ஒப்பற்றது என்று காட்டப்படுகிறது (ஸா தஸ்ய மஹாத்மந: பா₄ஸ: ஸத்₃ருஶீ ஸ்யாத்) அந்த ஒளி அந்த மஹாபுருஷனுடைய ஒளிக்கு ஸமானமானதாகும். இதிலிருந்து என்றும் குறையாத ஒப்பற்ற ஒளியுடையது விஶ்வரூபம் என்று காட்டப்படுகிறது "இருநாயிரமயிரம் மலர்ந்தனன்" [திருவாசிரியம் 5] 'கதிராயிரமிரவி கலந்தெரித்தாலொத்த நீண்முடியன்" [பெரியாழ்திரு 4-1-1] "சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு" [திருவாய் 5-5-10] என்று அருளிச்செயல்களும் "நீலதோயத₃மத்₄யஸ்தா₂ வித்₃யுல்லேகே₂வ பா₄ஸ்வரா" [தை நா 11] [நீளமேக₃த்தை நடுவில் கொண்ட மின்னல்கொடிபோல ஒளிவிடுவது] "பா₄ரூப: " [ ] [ஒளிமயமாயிருப்பவன் பரமாத்மா] முதலான உபநிஷத்₃வாக்யங்களும் அறுதியிட்டன. 12.

|| भा || तत्रानन्तायामविस्तारे, अनन्तबाहूदरवक्त्रनेत्रे, अपरिमिततेजस्के, अपरिमितदिव्यायुधोपेते, स्वोचितापरिमितदिव्यभूषणे,

---

தத்ர தே₃வ தே₃வஸ்ய ஶரீரே—தே₃வதே₃வனுடைய அந்த திருமேனியில், **அநேகதா₄ ப்ரவிப₄க்தம்**—பல வகையாகப் பிரிவுபட்ட, **க்ருத்ஸ்நம் ஜக₃த்**—உலகு அனைத்தையும், **ஏகஸ்த₂ம்** — ஒரு பகுதியில் இருப்பதாக, **பாண்ட₃வ** —அர்ஜுனன், **தத₃ா**—அப்போது, **அபஶ்யத்**—பார்த்தான்

**14. அவ்விடத்தி லப்பொழுது பார்த்த னனைத்துலகு
மெவ்வுறுப்பும் வேரு யிருக்கின்ற—இவ்வகையே
தேவதே வன்றன் றிருவுருவி லோரிடத்தே
யாவதெனக் கண்டா னவன்.**

அவ்விடத்தில் தேவதேவன் தன் திருவுருவில் — அவ்விடத்தில் காட்சியளித்த தே₃வதே₃வனுடைய திருமேனியில், **எவ்வுறுப்பும் வேருயிருக்கின்ற இவ்வகையே**—ஒவ்வொரு அவயவமும் வெவ்வேருகப் பிரிந்திருக்கின்ற இம்முறையில், **உலகு அனைத்தும்**—எல்லா உலகத்தையும், **ஓரிடத்தே ஆவது என**—ஒரு பகுதியிலிருப்பதாக, **பார்த்தன் அவன்**—(தி₃வ்யமான கண்ணைப்பெற்ற) அந்த அர்ஜுனன், **அப்பொழுது கண்டான்**—அப்பொழுதே பார்த்தான்.

---

13. தி₃வ்யமான கண்ணைப்பெற்ற அர்ஜுனன் எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் ஒரு பகுதியில் உலகனைத்தையும் பார்த்தான் என்கிறது (தத்ர தே₃வதே₃வஸ்ய ஶரீரே) அங்கு காட்சியளித்த தே₃வதே₃வனுடைய திருமேனியில். (தே₃வதே₃வஸ்ய) "தம் தே₃வதாநாம் பரமம் ச தை₃வதம்" [ஶ்வே 6] [தேவர்கள் அனைவருக்கும் மேலான தே₃வதையாயிருக்கும் அப்பரமபுருஷனை] என்று ஶ்வேதாஶ்வதர உபநிஷத்தில் காட்டப்பட்ட தே₃வதே₃வன் இவனே என உணர்த்துகிறன. "மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்கும் தேவாவோ" [திருவாய் 8-1-5] என்று நம்மாழ்வாரும் "தேவாதி தேவனை" [திருப்பாவை 8] என்று ஆண்டாளும் இதை விவரித்

दिव्यमाल्याम्बरधरे, दिव्यगन्धानुलेपने, अनन्ताश्चर्यमये, देवदेवस्य दिव्ये शरीरे अनेकधा प्रविभक्तं—ब्रह्मादिविविधविचित्रदेवतिर्यङ्मनुष्य स्थावरादिभोक्तृवर्गपृथिव्यन्तरिक्षस्वर्गपातालातलवितलसुतलादिभोगस्थान-

தாாகள 'தே₃வதே₃வனின திருமேனி' எனறதால— இத திருமேனி யானது அளவறற பரபபையுடையதெனறும, அளவறற கைகள வயிறுகள முகஙகள் கணகள ஆகியவறறையுடையது எனறும, அள வறற தி₃வயாயுத₄ஙகளையுடையதெனறும, ஸாவலோக சகரவாதகி யான தனககு உசிதமான கலாககறற தி₃வயாப₄ரணஙகளையுடைய தெனறும, அபராகருதமான மாலைகளையும வஸதரததையும த₄ரிதத தெனறும, அபராகருதமான நறுமணததையுடைய சநத₃னம முதலானவறறால பூசபபடடதெனறும, அளவறற ஆஶசாயததை உடையதெனறும முனபின ஶலோகஙகளில இததிருமேனிககுச சொலலபபடட பெருமைகள இஙகும உணாததபபடுகினறன ''ஸஹஸரஶீாஷா புருஷ ஸஹஸராக்ஷ ஸஹஸரபாத'' எனறு புருஷஸூகதம முதலான வேத₃ப₄ாக₃ஙகளில இவனுககு நிலைநாடடப பெறற இபபெருமைகளை ஸமருதிதிஹாஸபுராணஙகள பலவிடஙகளில உபப₃ருமஹணம் செயதன 'தோளகளாயிரததாய முடிகளாயிரததாய துணைமலாககணகளாயிரததாய தாள்களாயிரததாய''[திருவாய8 1 10] ''கணகள சிவநது பெரியவாய வாயும சிவநது கனிநது உளளே வெணபல இலகு சுடரிலகுவிலகு மகரகுணடலததன, கொணடல வணணன சுடாமுடியன நானகுதோளன குனிசாஙகன, ஒணசங கதை வாளாழியான ஒருவன'' [திருவாய 8 8-1] ''உடையாநத வாடையன கணடிகையன உடை நாணினன, புடையாா பொன னூலினன பொனமுடியன மறறும பலகலன், நடையாவுடைத ஶருநாரணன'' [திருவாய 3.7 4] முதலான பாசுரஙகளில ஆழவாா களும இவவாதத₂ததை அநுஸநதிததுளளனா (அநேகத₄ா பரவிப₄கதம க்ருதஸநம ஜக₃த) பலவகையாகப பிரிவுபடடிருககும உலகனைததும, இஙகு 'பலவகை' எனறது பே₄ாகதாககளையும பே₄ாக₃ஸத₂ானங களையும, பே₄ாக₃யஙகளையும, பே₄ாகே₃ாபகரணஙகளையும நினைததுக கூறியதாகும. பிரமன முதலாக, புலலெறும்பு ஈறாக பே₄ாகதாககள தே₃வா, மனிதா, திர்யக, ஸத₂ாவரம எனறு நானகுவகைபபடடு, ஒவவொரு வகையிலும கணககறற பிரிவுகள உளளவாகளாய, அதி விசிதரமானவாகளாயிருபபா. அவவணணமே பே₄ாக₃ஸத₂ானங களும இவ்வுலகமாகிற பூ₄மியும, மேலுலகஙகளாகிற அநதரிக்ஷம ஸவாகக₃ம முதலானவையும,கீழுலகஙகளாகிற பாதாளம, அதலம, வித

भोग्यभोगोपकरणभेदभिन्नं प्रकृतिपुरुषात्मक कृत्स्नं जगत् * अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते (१०. ८) * हन्त ते कथयिष्यामि विभूती- रात्मनश्शुभाः (१९) * अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशयस्थितः (२०) * आदित्यानामहं विष्णुः (२१) इत्यादिना * न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम् (३९) * विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत् (४२) इत्यन्तेनोदितम्, एकस्थम्—एकदेशस्थम्; पाण्डवो भगवत्प्रसादलब्धतद्दर्शनानुगुणदिव्यचक्षुरपश्यत् ॥ १३ ॥

லம் ஸ்தலம் முதலானவையுமாகப் பலவகைப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வண்ணமே போ4க்தாக்களால் அநுப4விக்கப்படும் போ4க்3யங்களும், அவற்றை அவர்கள் அநுப4விப்பதற்குறுப்பான போ4கோ3பகரணங்களும் பலவகைப்பட்டிருக்கும் "க்ருத்ஸ்நம் ஜக3த்" (உலகனைத்தும்) என்றது ப்ரக்ருதியும் அதன் கார்யங்களாகிற அசேதனப்பொருள்களும், ஜீவஸமஷ்டியும் அடங்கிய லீலாவிபூ4தி முழுவதையும் குறிக்கும் "அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரப4வோ மத்தஸ் ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே" [10-8] [நான் அனைத்துலகுக்கும் காரணம், என்னாலேயே எல்லாம் செயல்படுகிறது] "ஹந்த தே கத2யிஷ்யாமி விபூ4தீராத்மநஶ்ஶுப4ா" [10-19] [என்னுடைய மங்க3ளமான செல்வங்களை உனக்குக் கூறுகிறேன்] "அஹமாத்மா கு3டா3கேஶ ஸர்வபூ4தாஶயஸ்தி2த:" [10 20] [அர்ஜுன! எல்லா ஜீவராசிகளின் ஹ்ருத்3யத்தில் வீற்றிருக்கும் நானே அவற்றுக்கு அந்தர்யாமியாகவும் இருக்கிறேன்] "ஆதி3த்யாநாமஹம் விஷ்ணு" [10-21] [பன்னிரு ஆதி3த்யர்களுக்குள் நானே விஷ்ணுவாகிறேன்] என்று தொடங்கி, "ந தத3ஸ்தி விநா யத்ஸ்யாந்மயா பூ4தம் சராசரம்" [10 39] [அசைவனவும் அசையாதனவுமான எல்லாப்பொருள்களிலும் என்னைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பது எதுவுமில்லை] "விஷ்டப்4யாஹமித3ம் க்ருத்ஸ்நம் ஏகாம்ஶேந ஸ்தி2தோ ஜக3த்" [10 42] [நான் உலகனைத்தையும் எனது ஓரம்சத்தாலே த4ரித்துநிற்கிறேன்] என்பதீறாகச் சொல்லப்பட்ட உலகனைத்தும் இங்கு "ஜக3த் க்ருத்ஸ்நம்" என்று குறிக்கப்படுகிறது. (ஏகஸ்த2ம் தத்3ரா அபஶ்யத்) அத்திருமேனியின் ஒரு சிறுபகுதியில் அடங்கியிருப்பதாக அப்போது கண்டான். கண்டவன் யாரெனில்— (பாண்ட3வ) பாண்டு3 புத்திரனான அர்ஜுனன் கண்டான். உறவையும் அன்பையுமுடையவனாகையாலே கண்ணனாலே அருளப்பெற்ற தி3வ்யமான கண்ணையுடைய அர்ஜுனன் கண்டான் என்று கருத்து 13.

ततस्स विस्मयाविष्टो हृष्टरोमा धनञ्जयः।
प्रणम्य शिरसा देवं कृताञ्जलिरभाषत ॥ १४ ॥

14. ததஸஸ விஸமயாவிஷடோ ஹ்ருஷடரோமா த₄நஞஜய:
பரணமய ஶிரஸா தே₃வம க்ருதாஞஜலிரப₄ாஷத ॥

தத –அதற்குப்பின, **ஸ த₄நஞஜய** -அநத ஆரஜுனன, **விஸ்மயாவிஷட** — (முன ஶலோகஙகளில சொனனபடி கணணனின் திருமேனியில உலகனைததையும் கணடதனுல) வியப்பு நிரமபபபெறறவனுய, **ஹருஷடரோமா**—மயிாக கூசசெறியப் பெறறவனுய **தே₃வம**—(விஶவரூபம் காடடிய) கணணனே, **ஶிரஸா பரணமய** — தலையாலே வணஙகி, **கருதாஞஜலி** —கைகூபபியவனுய, **அப₄ாஷத**—பினவருமாறு கூறினுன

---

15. தாராரு மநதத தனஞ்சயனருன சாலவியந்
தேரா ருடனமயிாககோ ளெயதியே—சீராா
முடியாற் பணிநதிறையை முனதொழுது நினறிப
படியா லுரைசெயதான பார்தது.

தாா ஆரும் அநத தனஞ்சயன் தான—(அரசாக்குரிய) மாலையை த₄ரிததிருநத அநத ஆரஜுனன, **சால வியநது**—மிகவும வியபபுறறு, **ஏராா் உடல் மயிாககோள எயதியே**—(தனது) சிறந்த உடலில மயிாக்கூச்செறியபபெறறவனுய, **இறையை**—இறைவனுன கணணனே, **சீராா முடியால பணிநது** — பெருமைமிகக முடித₄ரிதத தனது தலையாலே வணஙகி, **முன தொழுது நினறு**—(கணணனுக்கு) முனனுல கைகூபபி நின்று, **பாாதது** — ஶ்ரீகணணனைக குறிதது, **இபபடியால் உரை செயதாஞ**—இவவணணமாகப பேசத தொடஙகினுன

---

14 முறகூறியபடி விஶவரூபம கணட அர்ஜுனன வியபபுறறவனுய, மயிாககூசசெறியப்பெறறவனுய, கணணனைத தலையாலே வணஙகிக கைகூப்பி நினறு பேசததொடஙகினுன எனகிருன ஸஞஜயன (தத) முறகூறியபடி விஶவருபதததைக கணடபினபு (ஸ த₄நஞ

॥ भा ॥ ततो धनंजयो महाश्चर्यस्य कृत्स्नस्य जगतः स्वदेहैकदेशेनाश्रयभूतं कृत्स्नस्य प्रवर्तयितारं चाश्चर्यमानन्तज्ञानादिकल्याणगुणगणं देवं दृष्ट्वा विस्मयाविष्टो हृष्टरोमा शिरसा दण्डवत्प्रणम्य कृताञ्जलिरभाषत ॥ १४ ॥

अर्जुन उवाच—

पश्यामि देवांस्तव देव देहे सर्वांस्तथा भूतविशेषसङ्घान्।
ब्रह्माणमीशं कमलासनस्थमृषींश्च सर्वानुरगांश्च दीप्तान् [दिव्यान्] ॥१५॥

15. பஶ்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தே₃வ தே₃ஹே
ஸர்வாமஸதத₂ா பூ₄தவிஶேஷஸங்க₄ாந் ।
ப₃ரஹ்மாணமீஶம் கமலாஸநஸத₂மருஷீமஶ்ச
ஸாவாநுரக₃ாமஶ்ச தீ₃பதாந [தி₃வயாந] ॥

அாஜுன உவாச—அாஜுனன (பின்வருமாறு) கூறினன — **தே₃வ** — தே₃வனே ! **தவ தே₃ஹே** — உனது தே₃ஹததில, **ஸாவாந தே₃வாந பஶ்யாமி**—எலலா தே₃வாகளேயும காணகிறேன **தத₂ா**—அவ்வணணமே, (ஸர்

ஜய) அந்த த₄நஞ்ஜயன. இநத விஶ்வரூபததைக கண்டபின்பே அர்ஜுனனுககுளள 'த₄நஞ்ஜயன' (செலவஙகளை அனேததையும ஜயிததவன) எனனும பெயா நிறைவுபெறறது எனறு கருதது. (விஸமயாவிஷட) எலலா உலகும தனது தே₃ஹததின் ஒரு பகுதியிலே அடககியவனும, அனேததையும செயலபடவைபபவனும, அதயாஶ்சாயமான அளவறற ஜ்ஞானம, ஶகதி முதலான கலயாண கு₃ணஙகளேயுடையவனுமன அநத தே₃வனேககணடு வியபபுறறவனும (ஹருஷடரோமா) மயிாககூசசெறியபபெறறவனும, பெருவியபபின் விளைவு இது (தே₃வம ஶிரஸா ப்ரணமய) உலகனேததுககும ஸவாமியான அபபெருமானே, தன ஸவரூபததுககுப பொருததமாகத தரையிலே தலைபடுமபடி தடிபோலே விழுநதுவணஙகி. (கருதாஞ்ஜலிঃ) மறுபடியும எழுநதவுடன கணணனுககு முனனே கைகூபபிநினறு (அப₄ாஷத) கணணனேத துதிததும, விஶ்வரூபததை வாணிததும பினவருமாறு (51-வது ஶ்லோகம வரையில) பேசததொடஙகினன எனகிருன ஸஞ்ஜயன. 14.

வாந்) பூ₄த விஶேஷ ஸங்க₄ாந் (பஶ்யாமி) — (எல்லா) ப்ராணிவகைகளின கூட்டஙகளேயும (காண்கிறேன), **(தத₂ா** — அவவண்ணமே), **ப₃ரஹ்மாணம்** — பிரமனேயும, **கமலாஸநஸ்த₂ம ஈஶம்** — உந்தித தாமரையில வீற்றிருககும பிரமனுக்கு அடங்கி நிற்கும சிவனேயும், **ஸர்வாந ருஷீந ச** — எலலா ரிஷிகளேயும, **தீ₃பதாந (தி₃வயாந)** — ஒளிவீசும், **உரக₃ாந ச** — பாமபுகளேயும், **பஶ்யாமி** — காணகிறேன்

---

16. தேவாவுன மேனியினிற றேவரையுஞ் சங்கமாய்
மேவாரும் பூதஙகள் வேறறுமையும—பூவார்
பிரமனவன பாலீசன போமுனிவா தேசா
ருரகரையெல் லாங்காண்ப னுற்று.

தேவா — தே₃வனே! **உன்மேனியில்** — உனது விஶ்வரூபத்தில, **தேவரையும்**—(எல்லா) தே₃வர்களேயும், **சஙகமாய் மேவு ஆரும பூதஙகள வேறறுமையும்** - கூட்டங் கூட்டமாசப் பொருந்தி நிற்கும் பிராணிகளின வகைகளேயும், **பூவார் பிரமன** — உநதித்தாமரையில வாழும் பிரமனேயும், **அவனபால ஈசன்** — அவனுக்கு அடங்கிநிற்கும சிவனேயும், **போ முனிவர்**—புகழபெற்ற முனிவர்களேயும், **தேசு ஆர் உரகரை எலலாம** — ஒளிவீசும பாமபுகள் அனேதததையும, **உறறு காணபன**—எனகு காணகிறேன

---

15. உனது தே₃ஹததில் எலலா தே₃வாகளேயும, எலலா வகை உயிாககூட்டஙகளேயும, பிரமனேயும சிவனேயும, ரிஷிகளேயும, பாமபுகளேயும காணகிறேன எனகிருன அர்ஜுனன (தே₃வ) தெயவததனமை நிரமபபபெற்றவனே! அனேவாககும ஆத₄ாரமாயிருககும இவனிடமே தெயவததன்மை உளளது எனறு உணாததுகிருன. (தவ தே₃ஹே ஸர்வாந தே₃வாந பஶ்யாமி) உனது விஶ்வரூபததில இநத₃ரன முதலான எலலா தே₃வாகளேயும காணகிறேன மேலே பிரமனேயும சிவனேயும தனியே குறிககிறபடியாலே இஙகு தே₃வஶப₃த₃ம இநத₃ராதி₃தே₃வாகளேக குறிககிறது. (ஸாவாந தத₂ா பூ₄தவிஶேஷ ஸங்க₄ாந) அவவணணமே எலலாவகையான உயிாக்கூட்டஙகளேயும உனது தே₃ஹததில காண்கிறேன். உயி

॥भा॥ देव! तव देहे सर्वान् देवान् पश्यामि; तथा सर्वान् प्राणिविशेषाणां सघान्, तथा ब्रह्माण—चतुर्मुखमण्डाधिपतिं, तथेशं कमलासनस्थं—कमलासने ब्रह्मणि स्थितमीशं, तन्मतेऽवस्थितं; तथा देवर्षिप्रमुखान् सर्वानृषीन्, उरगांश्च वासुकितक्षकादीन् दीप्तान् ॥१५॥

நுள்ள ஜீவராசிகளையே முன்னும்பின்னும் எடுக்கையால், பூ4தஸங்க3ம் அசேதநமான பஞ்சபூ4தங்களைக் குறிக்காமல் ஜீவராசிகளைக் குறிக்கிறது உத்தரார்த்த4த்தில் முக்கியமான சிலரைக் கூறுகிறான். (ப்3ரஹ்மாணம்) பரமாத்மாவிடமிருந்து உந்தித்தாமரையில் முதலில் நேரே பிறந்த அண்டாதி4பதியான பிரமனையும் காண்கிறேன். (கமலாஸநஸ்த2ம் ஈஶம்) உந்தித்தாமரையை இருப்பிடமாகக்கொண்டவனுகையாலே கமலாஸனன் என்று பெயர்பெற்ற பிரமனிடமிருக்கிற, அதாவது அவனுக்கு அடங்கி நடக்கிற சிவனையும் காண்கிறேன். பிரமனைச் சொன்னவுடன் சிவனைச் சொல்லவேண்டியது உசிதமாகையாலே இங்கு 'ஈஶ' ஶப்3த3ம் சிவனைக் குறிக்கிறது 'ஈஶம் கமலாஸநஸ்த2ம்' என்றிருக்கையாலே, 'கமலாஸநஸ்த2ம்' என்னும் பத3த்தைத் தள்ளி நிற்கும் 'ப்3ரஹ்மாணம்' என்பதற்கு விஶேஷணமாகக்கொள்வதிற் காட்டிலும், ஒட்டியுள்ள 'ஈஶ' ஶப்3த3த்துக்கு விஶேஷணமாகக் கொள்வதே சிறந்தது. அப்படிக்கொள்ளும்போது கமலாஸநஶப்3த3ம் ப3ஹுவ்ரீஹியாய், பிரமனைக் குறித்து, கமலாஸநஸ்த2ஶப்3த3ம் தாமரையானன அப்பிரமனுக்கு வசப்பட்டிருப்பவன் சிவன் என்று காட்டுகிறது சிவன் பிரமனுக்குப் பிள்ளையாகப்பிறந்தவன் என்பது ஶதபத2ப்3ராஹ்மணம் முதலான பல வேத3பா4க3ங்களிலும், மஹாபா4ரதத்தில் பற்பல இடங்களிலும் முழங்கப்பட்டதாகையாலே இப்படிப் பொருள்கொள்வதே ப்ரமாணங்களுக்குப் பொருந்தும். இதையே திருமழிசையாழ்வார் "போதுதங்கு நான்முகன் மகன் அவன் மகன் சொலில், மாதுதங்குகூறன் ஏறதூர்தியென்று வேதநூல், ஓதுகின்ற துண்மை அல்லதில்லை மற்றுரைக்கிலே" [திருச்சந்த 72] "நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான், நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்—யான்முகமாய், அந்தாதி மேலிட்டு அறிவித்தேன் ஆழ்பொருளைச் சிந்தாமற்கொண்மினீர் தேர்ந்து" [நான்-திருவ 1] என்று அருளிச்செய்தார் (ரிஷீம்ஶ்ச ஸர்வாந்) அவ்வண்ணமே தே3வரிஷிகள், மஹரிஷிகள் முதலான எல்லாவகை ரிஷிகளையும் காண்கிறேன். (தி3வ்யாந் உரகா3ம்ஶ்ச பஶ்யாமி) ஒளிவீசும் வாஸுகி, தக்ஷகன் முதலான பாம்புகளையும் காண்கிறேன் 'தீ3ப்தாந்' என்று பாட2மானபோதும் 'ஒளிவீசும்' என்பதே தாத்பர்யார்த்த2ம். 15.

अनेकबाहूदरवक्त्रनेत्रं पश्यामि त्वां सर्वतोऽनन्तरूपम् ।
नान्तं न मध्यं न पुनस्तवादिं पश्यामि विश्वेश्वर विश्वरूप ॥ १६ ॥

16. அநேகபா₃ஹூத₃ரவக்த்ரநேத்ரம்
பஶ்யாமி த்வாம ஸர்வதோऽநந்தரூபம் ।
நாந்தம் ந மத₄யம் ந புநஸ்தவாதி₃ம்
பஶ்யாமி விஶ்வேஶ்வர விஶ்வரூப ॥

அநேகபா₃ஹூத₃ர வக்த்ரநேத்ரம-கணக்கற்ற கைகள் வயிறுகள, வாய்கள, கண்கள ஆகியவற்றை உடைய வனும், **அநந்த ரூபம்** — அளவற்ற உருவங்களையுடைய வனுய, **த்வாம்**—உன்னை, **ஸர்வத**—எல்லாப் புறத்திலும், **பஶ்யாமி**—காணகிறேன் **விஶ்வேஶ்வர**—அனைத்தையும நியமிப்பவனே! **விஶ்வரூப** — அனைத்தையும் ஶரீரமாகக் கொணடவனே! (நீ எல்லையற்றவனுகையாலே), **தவ**— உனக்கு, **ந அந்தம பஶ்யாமி**—முடிவையும் காண்கினறிலேன **ந மத₄யம் (பஶ்யாமி)**—நடுவையும காணகினறிலேன். **ந புந ஆதி₃ம் (பஶ்யாமி)**—தொடக்கத்தையும் காண்கினறிலேன

---

17. ஆன வனந்த வுருவா முனைத்தோள்க
ளானை முகமுதர நானகாணபன—ருனார்ந்துன்
னந்தநடு வாதியுங் காணேனு னங்கனைத்தின
முந்தையிறை யெவவுருவா முற்று.

ஆன அனந்த உருவாம உனை-எல்லாப்புறத்திலும் எல்லை யற்ற உருவத்தையுடைய உன்னை, **தோளகள நாநாமுகம் உதரம் நான காணபன**—பல தோள்களையும், வாய்களையும, வயிறுகளையும் உடையவனுக நானகாணகிறேன், **அனைத்தின முந்தை இறை!**—எல்லாவற்றுக்கும ஆதி,நியந்தாவாய், **எவ வுருவா!**—அனைத்தையும உருவாகக கொணடவனே! **தான ஆர்ந்த உன**—தான் எங்கும் நிறைநதிருககும உனனுடைய, **அந்தம் நடு ஆதியும**-எல்லையையும், நடுவையும, தொடக்கத தையும, **ஆஙகு**—அந்த விஶ்வரூபததில, **நான் முற்று காணேன்**—நான முழுவதையும காணவில்லை

॥ भा ॥ अनेकबाहूदरवक्त्रनेत्रम् अनन्तरूपं त्वां सर्वतः पश्यामि; विश्वेश्वर — विश्वस्य नियन्तः, विश्वरूप — विश्वशरीर, यतस्त्वमनन्तः, अतस्तव नान्तं न मध्यं न पुनस्तवादिं च पश्यामि । १६ ॥

---

16. உன்னுடைய விஶ்வரூபத்தை எல்லாப் புறங்களிலும் காண்கிறேன் என்கிறான் அர்ஜுனன். (அநேகபா₃ஹூத₃ரவக்த்ர நேத்ரம்) பல கைகளையும், வயிறுகளையும், முக₂ங்களையும், கண்க ளையும் உடையவனாய (அநந்தரூபம் த்வாம்) எல்லையற்ற உருவத்தை யுடைய உன்னை. (ஸர்வத பஶ்யாமி) எல்லாப் புறங்களிலும் காண்கிறேன். "ஸர்வத அநந்தரூபம்" (எல்லாப் புறங்களிலும் அளவற்ற உருவத்தையுடைய உன்னை) என்று அந்வயித்தால் "ஸர்வத" என்னும் ஶப்₃த₃ம் பயனற்றதாகும். 'அநந்தரூபம்' என்னும் பத₃த்தாலேயே எல்லாப்புறங்களிலும் உருவம் வியாபித்தி ருப்பது ஸித₃தி₄க்குமன்றோ. ஆகையால் 'ஸர்வத பஶ்யாமி' என்று அந்வயித்துப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. அர்ஜுனன் தி₃வ்ய சக்ஷுஸ்ஸை அடைந்தவனாகையாலே, இப்பொருளே பொருத்தமாயுள் ளது. (விஶ்வேஶ்வர) உலகனைத்தையும் நியமிப்பவனே! (விஶ்வரூப) இப்படி உலகனைத்தையும் நியமிக்கையாலே உலகனைத்தையும் உருவ மாகக் கொண்டவனே! வியாபித்து நியமிக்கப்படுவது ஶரீரமாகும், வியாபித்து நியமிப்பவன் ஶரீரி (ஆத்மா) ஆவான். (தவ ந அந்தம் பஶ்யாமி, ந மத₄்யம் பஶ்யாமி, ந புந ஆதி₃ம் பஶ்யாமி) நீ அநந்த ரூபனாய் விஶ்வரூபனாயிருக்கையாலே, உனக்கு முதல், நடு, முடிவு கிடையாதாகையாலே, அவற்றை நான் காணவில்லை. 'விஶ்வரூப' என்று விளித்து, 'அநந்தரூபம்' என்று விஶேஷிக்கையால "உன்னுடைய ஆதி₃மத₄்யாந்தங்களைக் காணவில்லை" என்று இருந்தபோதிலும், 'அவை முயற்கொம்பு முதலானவற்றைப்போல இல்லையாகையால அவற்றை நான் காணவில்லை' என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும் தே₃ஶத்தாலும், காலத்தாலும், உனக்கு முதல நடு முடிவுகள் இல்லை என்று தாத்பர்யம். முதலும் முடிவும் இருந் தால்தான் நடுவுண்டு. அவையில்லையாகையால் நடுவும் இல்லை என்று ஸித₃தி₄க்கிறது. ஒரு திருமேனியில பல வயிறு முதலானவை எப்படி இருக்கமுடியும்? என்னும் கேள்விக்கு 19-வது ஶ்லோக பா₄ஷ்ய வ்யாக₂்யானங்களில பரிஹாரம் காணலாம். 16.

किरीटिनं गदिनं चक्रिणं च तेजोराशिं सर्वतो दीप्तिमन्तम् ।
पश्यामि त्वां दुर्निरीक्ष्यं समन्ताद्दीप्तानलार्कद्युतिमप्रमेयम् ॥ १७ ॥

17. கிரீடிநம க₃தி₃நம சகரிணம ச
தேஜோராமிம ஸாவதோ தீ₃பதிமநதம ।
பமயாமி தவா து₃ாநிரீக்ஷம
ஸமநதாத₃தீ₃பதாநலாாககத₃யுதிமபரமேயம ॥

தேஜோராமிம — பேரொளிககுவியலாயிருபபவனுய, **ஸர்வத தீ₃ப்திமநதம**—எலலாப புறததிலும் ஒளியுடையவனுய், **ஸமநதாத து₃ர்நிரீக்ஷம்**—ஒவவொரு அவயவமும் காண்பதறகு அரியவனுய, **தீ₃பதாநலாாககத₃யுதிம** — கொழுநதுவிட்டெரியும அக₃னியைபபோலவும் ஸூாயனைப போலவும கிரணஙகளே உடையவனுய, **அபரமேயம**—அளவிட்டு அறியமுடியாதவனுன, **தவா**—உனனே, **கிரீடிநம**—கிரீடததை உடையவனுகவும, **க₃தி₃நம்** – க₃தை₃யை உடையவனுகவும், **சக்ரிணம ச** — ஸுத₃ாமனசக்ரததை உடையவனுகவும், **பமயாமி** – காணகிறேன்

---

18. மிககவொளி ராசியாய் மீதெங்குந தேசமர்நது
பக்கமுறக் காண்பரிதாயப பார்பபனுன—ருெககவன
லர்ககனுெளி மிக்களவற ருஙகுமுடி நேமிகதை
யொறகமற மேவுமுனே யுறறு.

மிக்க ஒளி ராசியாய்-பேரொளிசகுவியலாயிருபபவனுய, **எங்கும மீது தேசு அமாந்து**—எலலாபபுறததிலும் பேரொளியுடையவனுய், **பக்கம உற காணபு அரிதாய**—ஒவ்வொரு அவயவமும் காண்பதறகு அரியவனுய, **தொகக அனல் அர்க்கன ஒளிமிககு**—கொழுநதுவிட்டெரியும அக்₃னியைய போலவும ஸூாயனைப்போலவும கிரணஙகளேயுடையவனுய, **அளவறறு** — அளவறறவனுய உள்ள, **உனே** — உன்னே, **ஆஙகு** — விமவரூபம் காண்பதற்கு முனபோலவே, **முடி நேமி கதை ஒறகம அற மேவும் உனே** — கிரீடம, சகரம், க₃தை ஆகியவை குறைவறச சேர்ந்திருககின்றவனுக, **நான்**—நான், **உறறு பார்பபன்**—நனகு காணகிறேன்

॥ भा ॥ तेजोराशिं सर्वतो दीप्तिमन्तं समन्तात् दुर्निरीक्ष्यं दीप्तान-लार्कद्युतिमप्रमेयं त्वां किरीटिनं गदिनं चक्रिणं च पश्यामि ॥ १७॥

17 விஶ்வரூபம வேறெருவனுடையதோ எனறு ஶங்கிகக முடியாதபடி நாராயணனுககே அஸாத₄ாரணமான கிரீடம, க₃தை₃, ஸுத₃ர்ஶன சகரம முதலானவறறைக காணகையால, இவவிஶ்வரூபம திருமாலாகிற கணணனுடையதே எனறு நிரணயிககிருன இபபடிக கூறுவதில ஸ்வாரஸ்யம இருககையால "தேஜோராஶிம . த்வா" எனறு ஶ்லோகததின பிறபகுதியிலுளளவற்றை உத₃தே₃ஶ்யமாகக கொணடு "கிரீடிநம க₃தி₃நம சகரிணம ச பஶ்யாமி" எனறு முற பகுதியிலுளளது விதே₄யமாகக கொளளப்படுகிறது. பிறபகுதியில முனமுன பத₃ஙகள முதலில காணபபடும் ஸாமானயாகாரததையும, பினபின பத₃ஙகள பிறகு காணபபடும விஶேஷாகாரததையும் காட்டுகினறன. (தேஜோராஶிம) பேரொளிககுவியலாயிருப்பவனே. இதனுல முதனமுதலில காணபபடும த₄ாமிஸ்வரூபம் சொலலபபடு கிறது (ஸாவதோ தீ₃பதிமநதம) எலலாபபுறஙகளிலும பேரொ ளியையுடையவனே இது த₄ாமபூ₄தமான ஒளியைக காட்டுகிறது "ந தத்ர ஸூர்யோ பா₄தி ந சநத்₃ரதாரகம நேமா வித்₃யுதோ பா₄நதி குதோऽயமக்₃நி: । தமேவ பா₄நதமநுபா₄தி ஸர்வம தஸ்ய பா₄ஸா ஸாவமித₃ம விபா₄தி ॥" [கட₂ 5-15] [அபபரமபொருளின முனனே ஸூர்யன, சநத₃ரன, நக்ஷத்ரஙகள, மினனலகள ஆகியவை ஒளிவீச மாட்டா. அக₃னியைப பறறிச சொலலவும வேணடுமோ? ஒளிவிடும அபபரமபொருளைப பினபறறியே இவவனைததும ஒளிவிடுகினறன. அவனுடைய ஒளியாலேயே இவையெலலாம ஒளிவீசுகினறன] எனறு உபநிஷததிலும முழஙகபபட்டதனறே. "சோதி வெளளததி னுளளே எழுவதோருரு" [திருவாய 5 5-10] எனறு இதை ஆழவாரும் அருளிசசெயதார (ஸமநதாத துர்₃நிரீக்ஷம) விஶ்வரூபததின ஒவ வொரு அவயவமும அளவிட்டுக காணவொணணுததாயிருககும் பெருமையைக காட்டுகிறது. இதறகுக் காரணததைக காட்டுகிருர் மேலே—(தீ₃பதாநலாககத்₃யுதிம) கொழுநதுவிட்டெரியும அக₃னி ஸூர்யாகளுடையது போனற கிரணஙகளையுடையவனே. 'த்₃யுதி' ஶப்₃த₃ம கிரணரூபமான ஒளியைக குறிககிறதாகையாலே பொது வான ஒளியைக காட்டும 'தீ₃பதிமாநதம' எனனும பத₃ததோடு புநருகதியிலலை. அனறிககே, 'ஸாவதோ தீ₃ப்திமாநதம' எனறு இவ னுடைய ஒளி எலலாவிடததிலும பரவியிருப்பது எனபதையும, இஙகு மிகக கடுமையாயிருபபதால காண அரியதாயுள்ளது எனப

त्वमक्षरं परमं वेदितव्यं त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।
त्वमव्ययः शाश्वतधर्मगोप्ता सनातनस्त्वं पुरुषो मतो मे ॥ १८ ॥

18. தவமக்ஷரம் பரமம வேதி₃தவயம
தவமஸய விஶவஸய பரம நித₄ாநம।
த்வமவயயஶஶாஶவதத₄ர்மகே₃ாபதா
ஸநாதநஸதவம புருஷோ மதோ மே ॥

தையும காட்டுகையாலே புநருகதி இலலே எனறும கொள்ளலாம. (அபரமேயம) இககாரணஙகளாலே "இன்னவஸதுவைப போனறது, இவவளவுபடடது" என்று அளவிடவொணணுதவனே. (தவா) உன்னே. இதுவரையில ஸாமானயமாகக காணபபடும ஆகாரஙக ளோடு கூடிய விஶவரூபம விளககபபடடது. இனி இததகைய விஶவரூபததையுடைய எமபெருமான தனககேயுரிய கிரீடக₃த₃ா சகரங களேயுமுடையவனுயிருககிருன என்று காடடபபடுகிறது. (கிரீடிநம) "ஆதி₄ராஜயமதி₄கம பு₄வநாநாம ஈஶ! தே பிஶுநயந கில மௌலி" [வரத₃ ஸத25] [உலகங்களுக்கெலலாம ஈஶனே! நீ உலகனைததுககும சகரவர்த்தி என்பதை உனது கிரீடமே காட்டித்தருகிறதனறே] "கிரீடம ஸ்ரீரஙகே₃ஶயிது உபத₄ாநீகருதபு₄ஜ வித்₄ஶாதீ₄ஶதவாத₃ கூ₃டத இதி ஸமஸபருஶய வத₃தி" [ர ஸத 1-110] [திருவரஙக₃த்தில பள்ளிகொள்ளும பெருமான தலேககு அணேயாக வைததுககொணடி ருககும வலது திருககை கிரீடததைத தொடடுககாட்டி "பிரமனுககும, ஶிவனுககும தலேவனுயிருககையால இது தகும" என்று கூறுகிறது] என்று இவனே ஸர்வலோக சகரவர்ததி என்று காட்டித்தரும கிரீடததையுடையவனுய, (க₃தி₃நம) கௌமோத₃கி என்னும் க₃தை₃யை உடையவனுய, (சகரிணம ச பஶ்யாமி) ஸுத₃ாசன சகரததையுமுடையவனுயக காண்கிறேன. கிரீடம எலலா ஆப₄ரணஙக ளுககும, க₃த₃ாசகரஙகள மறற தி₃வயாயுத₄ஙகளுககும உபலக்ஷணம. "கிரீடம என்றும் கரணடி₃கா என்றும் மகுடம இருவகைபபடும. அதில் கிரீடம சகரவாததிகளாலேயே த₄ரிககததகுநதது" என்று தாதபாயசநத₃ரிகை ஆக, 'பேரொளிககுவியலாய, எல்லாபபுறங களிலும பேரொளியையுடையவனுய, அவயவம ஒவவொன்றும காணவரியவனுய, கடுமையான கிரணங்களேயுடையவனுய, அளவிட் டறியவொண்ணுதவனை உன்னே ஏறகனவே நான உனககேயுரியவை யாகக கணட கிரீடம, க₃தை₃, சகரம ஆகியவறறோடு காணகை யாலே இந்த விஶவரூபம் உன்னுடையதே' என்று அர்ஜுனன் நிர்ணயித்தானுயிறறு. 17.

வேதி₃தவ்யம் பரமம் அக்ஷரம் — (உபநிஷத்துக்களில்) அறியத்தக்கதான மேலான அக்ஷரமாக ஓதப்படுபவன், **த்வம்**—நீயே, **அஸ்ய விஶ்வஸ்ய** — இவ்வுலகிற்கு, **பரம் நித₄ாநம்**—மேலான ஆத₄ாரமாயிருப்பவன், **த்வம**—நீயே, **அவயய:**—(எவ்வகையிலும்) அழிவற்றவண, **தவம்**—நீயே, **ஶாஶ்வத த₄ர்ம கோ₃ப்தா**—நிதயமான வைதி₃க த₄ர்மத துக்கு ரக்ஷகன, **த்வம்**—நீயே, **ஸநாதந. புருஷ:**— (உபநிஷத்துக்களில்) பழையோனுன புருஷனுக ஓதப்படு பவன, **தவம்**—நீயே, **மே மத:** — (இவ்வண்ணமாக நீ) என்னுல அறியபபட்டாய

---

19. **ஆய்வறிவு சேர்பரமா மககரநீ யாங்கணேத்துஞ்**
சாயவறவே மேலாய்த தரிபபவன்நீ— வீயவறவே
நிறபவனநீ நிற்குமறங் காப்பான்நீ நிததனு
நறபுருட னீயறிவ னுன.

ஆயவறிவு சேர் பரமாம் அக்கரம்—(உபநிஷத்துக்களில்) அறியததக்கதான மேலான அக்ஷரமாக ஓதபபடுபவன், **நீ**—நீயே, **ஆங்கு அணேததும்**—இவ்வுலகிலுள்ள எலலாப பொருளேயும, **சாய்வு அறவே மேலாய தரிபபவன**—ஸவ ரூப நாசம இல்லாதபடி மேலான ஆத₄ாரமாயிருப்பவன், **நீ**—நீயே, **வீயவு அறவே நிற்பவன்** — (எவ்வகையிலும்) அழிவிலலாமல நிற்பவன், **நீ**—நீயே, **நிறகும அறம் காப பான**—நிதயமான வைதி₃க த₄ர்மத்துககு ரக்ஷகன, **நீ**— நீயே, **நிததனும நறபுருடன** — (உபநிஷத்துககளில) பழையோனுன பரமபுருஷனுக ஓதபபடுபவன், **நீ**—நீயே, **நான் அறிவன்**—(இவ்வண்ணமாக) நான அறிகிறேன.

---

18. உபநிஷததுககளில அக்ஷரம, வேதி₃தவயம, அவயயம, ஸநாதநபுருஷன முதலான பறபல பத₃ஙகளால குறிககபபடும் பரமபுருஷன் நீயே எனறு நான நேரே காணகிறேன எனகிருன அர்ஜுனன். (வேதி₃தவயம பரமம அக்ஷரம தவம) உபநிஷததுக களில்—அறியததககதான மேலான அக்ஷரமாக ஓதப்படுபவன நீயே முண்ட₃கோபநிஷததில "த்₃வே வித்₃யே வேதி₃தவயே" [1-1-4]

॥ भा ॥ उपनिषत्सु *द्वे विद्ये वेदितव्ये (मु. १-१-४) इत्यादिषु वेदितव्यतया निर्दिष्टं परममक्षरं त्वमेव; अस्य विश्वस्य परं निधानम्—विश्वस्यास्य परमाधारभूतस्त्वमेव; त्वमव्ययः--व्ययरहितः;

[இரணடு வித3யைகள அறியததககவை] எனறு தொடஙகி, "அத2 பரா யயா தத3க்ஷரம அதி4க3மயதே"[1-1-5] [மேலான வித3யையான உபாஸனததால அக்ஷரம எனபபடும பரமபொருள அடையபபடுகிறது] எனறும், நாராயணுநுவாகததில "அக்ஷரம பரமம நாராயணம" [தை-நா 11] [மேலான அக்ஷரமாயுளளவன நாராயணனே] "மஹாஜ்ஞேயம நாராயணம" [தை-நா 11] [அறியததககவறறில மேலானவனுயிருபபவன நாராயணனே] எனறும ஓதபபடடதனறே (அஸய விஶவஸய பரம நித4ானம தவம) இவவுலகிற்கு மேலான ஆத4ாரமாயிருப்பவன நீயே "நிதீ4யதே அஸமின இதி நித4ானம" [எதில அனைததும வைககப்பட்டிருககிறதோ அது நித4ானம] எனனும வ்யுதபததியாலே நித4ானஶப3த3ம ஆத4ாரததைக காட்டுகிறது "ஆத4ாரபூ4தம விஶவஸய" [வி பு1 2-5] [எலலா அசேதனபபொருளுககும ஆத4ாரமாயிருபபவன ஜீவன] முதலான பிரமாணஙகளில ஜீவனும ஆத4ாரமாகக கூறபபடுகையால அவனுககும ஆத4ாரமான இவன் "பரம நித4ானம" எனனபபடுகிறுன "பூ4தமாதரா பரஜ்ஞாமாதராஸவாபபிதா, பரஜ்ஞாமாதரா பராணே ஆபபிதா" [கௌஷீதகி 3-9] [அசேதனப பொருளகள் அறிவுடைய ஜீவாகளால தாஙகபபடுகினறன, ஜீவாகள் பராஜ்ஞன எனபபடும பரமாதமாவால தாஙகபபடுகிறுாகள] எனறு இவவிஷயம ஓதபபடடதனறே "விஷ்ணுஸமஜ்ஞம ஸாவாத4ாரம த4ாம" [மைதராயணீயம] [அனைததுககும ஆத4ாரமாயிருபபது விஷ்ணுவெனனும பெயருடைய பரமபொருள] எனறு மைதராயணீயததிலும, "விஶவாதமானம நாராயணம" [தை-நா 11] [அனைததுககும ஆதமாவாய ஆத4ாரமாயிருபபவன நாராயணன] எனறு நாராயணுநுவாகததிலும இவவாதத2ம ஓதபபடடது "ஆதமேஶவரம நாராயணம" [தை-நா 11] எனறு இவனுககு ஆத4ாரமான ஈஶவரன எவனுமிலலை என்றும காடடப்படடது. இதனுலேயே "பரமாத4ார பூ4த:" எனறு ப4ாஷயததில பரஶப3த்3ததுககு விளககமாகப பரமஶப3த3ம வழஙகப்படடது (அவயய தவம) (எவவகையிலும) அழிவறறவன் நீயே. எததகைய ஸவரூபததையுடையவனுய, எததகைய கு3ணததையுடையவனுய, எததகைய செலவததையுடையவனுயிருககிறுயோ அததகைய ஸவரூப கு3ணச செலவஙகளையுடையவனுய

यत्स्वरूपो यद्गुणो यद्विभवश्च त्वं तेनैव रूपेण सर्वदाऽवतिष्ठसे। शाश्वतधर्मगोप्ता—शाश्वतस्य-नित्यस्य वैदिकस्य धर्मस्य एवमादिभिरवतारैस्त्वमेव गोप्ता। सनातनस्त्वं पुरुषः [मतो मे]—* वेदाहमेतं

எபபோதுமே இருககிருய எனறு கருத்து ஸவரூபததுககோ, கு$_{3}$ணததுககோ, செலவததுககோ எபபோதாவது அழிவு ஏறபடுவது 'வயய'மெனபபடுகிறது எபபோதும அநதகைய அழிவிலலாதவன 'அவயய'னுகிருன ஸவரூபநிதயதவததைவிடடு ஜீவன முதலானுரும 'அவயய' ஶப$_{3}$த$_{3}$ததால சில இடஙகளில குறிககபபடடபோதிலும இபபடி எலலாவகையிலும அழிவறறவனுயிருபபவன எமபெருமான ஒருவனே எனபதை "தவம" (நீயே) எனனும ஶப$_{3}$த$_{3}$ம காடடு கிறது இஙகு செலவம எனறு நிதயமான செலவமான நிதய விபூ$_{4}$தியைக குறிககிறது. லீலாவிபூ$_{4}$தி நோனறிமறைவதனறே. பரவாஹரூபேண நிதயமாயிருபபதையொட்டி லீலாவிபூ$_{4}$தியும் இஙகு செலவததில அடஙகியதாகவும கொளளலாம. ஒவவொருபடைபபின போதும லீலாவிபூ$_{4}$தி ஏறறததாழவிலலாமல ஒருபடிபபடடதாயிருக கிறது எனறபடி "தத$_{3}$வயயம" [முணட$_{3}$க 1-1 6] [அழிவறற அபபரமபொருள] "அநநதமவயயம" [தை-நா 11] [அழிவறறவ னுகையால அவயயமெனபபடுபவன அநநதனுன நாராயணனே] எனறு இவவாதத$_{2}$ம உபநிஷததுககளில உத$_{3}$கோ$_{4}$ஷிககபபடட தனறே (ஶாஶவதத$_{4}$ாமகோ$_{3}$பதா தவம) நிதயமான வைதி$_{3}$கத$_{4}$ா மததை ரக்ஷிப்பவன நீயே "ஶஶ்வதப$_{4}$வ ஶாஶவத" [எபபோதும உளளது ஶாஶவதம எனபபடும] எனனும வயுதபததியால ஶாஶவத ஶப$_{3}$த$_{3}$ம நிதயமானதைக குறிககிறது நிதயமான வேத$_{3}$ததை மூலமாககொண்டதாகையால வைதி$_{3}$கத$_{4}$ாமம ஶாஶவதத$_{4}$ாமம எனததககது "நாராயண: ஶாஶவதத$_{4}$ாமகோ$_{3}$பதா" [ப$_{4}$ாரதம மோக்ஷத$_{4}$ாமம 33-65] [நாராயணனே நிதயமான வைதி$_{3}$கத$_{4}$ாமததை ரக்ஷிபபவன] முதலான பரமாணஙகளிலும இவவர்தத$_{2}$ம் காடடப படடது. கீ$_{3}$தையில கணணனும 'த$_{4}$ாமஸமஸதா$_{2}$பனாததா$_{2}$ய' [கீ$_{3}$தை 4 8] எனறு தான அவதாரஙகள எடுபபதறகு த$_{4}$ர்மரக்ஷணம முக$_{2}$யமான காரணஙகளில ஒனறு எனறு காட்டபபடடது இது ஶாஸதரஙகளால மாததிரம அலலாமல அாஜுனனுல நேரே அறியப் படட விஷயமனறே (ஸநாதந புருஷ தவம) உபநிஷததுககளில பழையோனுன புருஷனுக ஓதபபடுபவன நீயே "வேத$_{3}$ாஹமேதம புருஷம மஹாநதம" [பு-ஸூ] [இந்த மஹாபுருஷனை நான உபாஸிககிறேன.] எனறு புருஷஸூகததில உபாஸிககததககவன்

पुरुषं महान्तं (पु) * परात्परं पुरुषम् (मु. ३. २. ८) इत्यादिषूदितः सनातनपुरुषस्त्वमेवेति मे मतः — ज्ञातः। यदुकुलतिलकस्त्वमेवंभूत इदानीं साक्षात्कृतो मयेत्यर्थः॥ १८॥

अनादिमध्यान्तमनन्तवीर्यमनन्तबाहुं शशिसूर्यनेत्रम्।
पश्यामि त्वा दीप्तहुताशवक्त्रं स्वतेजसा विश्वमिदं तपन्तम्॥ १९॥

19. அநாதி₃மத்₄யாந்தமநந்தவீர்ய-
மநந்தபா₃ஹும் ஶஶிஸூர்யநேத்ரம்।
பஶ்யாமி த்வா தீ₃ப்தஹுதாஶவக்த்ரம்
ஸ்வதேஜஸா விஶ்வமித₃ம் தபந்தம்॥

---

20. ஆதிநடு வந்தமிலா னங்கனந்த வீரியனுய
மீதிதனிற ரேனனந்த மேவியகண — சோதிமதி
தீமுகமா யெல்லாமுன் றேசாற றபிப்பிக்க
யாமுகமாய்க் காணபனுனே யாஙகு.

இப்பரமபுருஷனே என்று காட்டப்பட்டது "யோஙக்ஷரம புருஷம வேத₃ ஸத்யம" [முண்ட₃க 3-2-13] [எந்த ப₃ரஹமவித₃யையால ஸநாதனபுருஷனை உபாஸிக்கிறுனே] என்று இவ்வாதத₃ம முண்ட₃கோபநிஷத்திலும உணாத்தப்பட்டது "பராத்பரம புருஷம" [முண்ட₃க 3-2-8] [(அசேதனத்தைக்காட்டிலும) மேலான சேதனனைக் காட்டிலும மேலான புருஷனை] என்று இவனே பரமபராபயனுய அனைவரைக்காட்டிலும மேலான ஸநாதன (நித்ய) புருஷன என்றும ஓதப்பட்டது. ஸநாதநஶப்₃த₃ம "புருஷம வேத₃ ஸத்யம" [முண்ட₃ 3-2 13] "ஸத்யம ஜ்ஞாநம அநந்தம" [தை-ஆந 1] என்று ஓதப்பட்ட ஸத்யஶப்₃த₃த்தின் விளக்கமாகும். (மே மத) முற்கூறியபடியெல்லாம என்னுல நேரே அறியப்படுகிறுய, (த்வம) யது₃குலதிலகனுன நீயே இவ்வண்ணமாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படுகிறுய என்று கருத்து "மே மத" என்பதற்கு என்னுடைய அபி₄ப்ராயம என்று பொருள்கொள்வது நேரே காணும இந்த ப்ரகரணத்துக்கு முரணுனது. ஆகையால என்னுல அறியப்படுகிறுய என்றே கொள்ளவேண்டும். 'த்வம' ஶப்₃த₃ம ஏற்கனவே அறியப்பட்ட யது₃குலதிலகனுன கண்ணனைக்காட்டுகிறது மற்ற பத₃ங்கள் உபநிஷத்ப்ரஸித்₃த₄மான அவன பெருமைகளை அர்ஜுனன திவ்யசக்ஷுஸ்ஸாலே நேரே கண்டமையைக் காட்டுகின்றன. 18.

அநாதி₃மத₄யாநதம்—முதல நடு முடிவு இலலாதவனுய், **அநநத வீாயம**—எலலேயற்ற வீாயத்தை உடையவனுய், **அநநத ப₃ாஹும்**—கணக்கற்ற கைகளே யுடையவனுய, **ஶஶி ஸூாய நேதரம**—சநத₃ரனபோல குளிர்நதும ஸூர்யன போல சுடுவதாகவும் இருக்கும் திருக்கணகளேயுடையவனுய, **தீ₃பத ஹுதாஶ வகதரம** — கொழுந்து விடடெரியும் ஊழி காலததீயைபபோல அனேததையும விழுங்கும் வாய்களே யுடையவனுய, **ஸவதேஜஸா** — தனது தேஜஸஸாலே, **இத₃ம் விஶவம தபநதம** — உலகனேததையும் கொதிப படையச் செய்பவனுன, **தவா**—உனனே, **பஶயாமி**— காணகிறேன.

ஆதி நடு அநதம இலா—முதல நடு முடிவு இலலாத வனுய, **அஙகு**—போர்ககளத்தில, **அனந்த வீரியனுய்**— எலலேயற்ற வீர்யததை உடையவனுய, **இதனில்**—தன திருமேனியில, **மீது தோள் அனநதம் மேவிய**—வலிமை மிக்க தோள்கள கணக்கற்றவை உடையவனுய, **கண் சோதி மதி** — ஸூாயனபோல சுடுவதாகவும், சந்த்₃ரன்போல குளிர்நதும் இருககும் திருக்கணகளேயுடையவனுய், **தீ முக மாய** — கொழுந்துவிட்டு எரியும ஊழிக்காலத் தீயைப் போல அனேததையும் விழுஙகும வாயகளே உடையவனுய **உன் தேசால் எல்லாம் தபிப்பிக்க**—தனது தேஜஸஸாலே உலகனேததையும் கொதிப்படையச் செய்பவனுன, **உனே**— உனனே, **ஆங்கு**—அந்த விஶவரூபக்காட்சியில, **யாம் முக மாய் காண்பன**—நான் எனது முகத்தாலே காண்கிறேன்

---

19 விஶவரூபததின் மறறும சில பெருமைகளேப் பேசுகிருன. (அநாதி₃மத்₄யாநதம) முதல நடு முடிவு இலலாதவனே. "அநாதி₃" எனபதில 'நஞ" வேறுபாட்டைக காட்டுவதாய, "ஆதி₃மத₄யாநதங களேக காடடிலும வேறுபட்டவன" எனறு பொருளகொள்ளப் பாாத தால, "ஸாககூ₃ாணும ஆதி₃ரநதஶ்ச மத₄யஞ்சைவாஹமாஜுந" [10-32] [ஸருஷடிககபபடும பொருளகளுடைய ஆதி₃மத்₄யாந்தங கள் நானே] "அஹமாதி₃ஶச மத₄யஞ்ச பூ₄தாநாமநத ஏவ ச"

॥ भा ॥ अनादिमध्यान्तम्—आदिमध्यान्तरहितम्। अनन्तवीर्यम्—अनवधिकातिशयवीर्यम्; वीर्यशब्दः प्रदर्शनार्थः; अनवधिकातिशयज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजसां निधिमित्यर्थः। अनन्तबाहुम्—असङ्ख्येयबाहुम्; सोऽपि प्रदर्शनार्थः; अनन्तबाहूदरपादवक्त्रादिकम्। शशिसूर्यनेत्रम्—शशिवत्सूर्यवच्च प्रसादप्रतापयुक्तमवंनेत्रम्। देवादी-

---

[10-20] [நானே பூ₄தங்களுக்கு ஆதி₃மத்₄யாந்தமாகிறேன்] என்று சொன்னதோடு விரோதி₄க்கும். ஆகையால 'நஞ்'னுக்கு நிஷேத₄ப பொருளைக்கொண்டு 'ஆதி₃மத்₄யாந்தமில்லாதவன்' என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும பதினொருவது ஶ்லோகத்தில "நாந்தம ந மத்₄யம ந புநஸ்தவாதி₃ம பஶ்யாமி" என்று ஸ்வரூபத்துக்கு ஆதி₃மத்₄யாந்தங்க ளில்லை என்று சொல்லுவதாகவும இங்கு விக்₃ரஹத்துக்கு ஆதி₃ மத்₄யாந்தங்கள இல்லை என்று சொல்லுவதாகவும கொள்ளலாமாகை யாலே புநருக்தி இல்லை அல்லது ஓரிடத்தில உத்பத்தி, ஸ்தி₂தி நாஶம ஆகிய விகாரங்கள இல்லை என்றும், மற்றோரிடத்தில அந்த விகாரங்களுக்குக் காரணங்கள் இல்லை என்றும சொல்லுவதாகக் கொண்டு புநருக்தி பரிஹாரம செய்யலாம அன்றிக்கே "அநாதி₃ர ப₄க₃வாந காலோ நாந்தோऽஸ்ய த்₃விஜ வித்₃யதே" [வி-பு 1-2-26] [அந்தணரே! பெருமைபெற்ற காலத்துக்கு ஆதி₃யுமில்லை, அந்தமு மில்லை] என்கிற காலரூபமான ஶரீரத்துக்கு அந்தர்யாமியான எம் பெருமானை இங்கு பேசுவதாகவும கொள்ளலாம. (அநந்தவீர்யம) எல்லையற்ற பெருமைபெற்ற வீர்யத்தை உடையவனை வீர்யத்துக்கு எல்லையில்லாமையாவது அதன பெருமைக்கு எல்லையில்லாமையே யாகும இங்கு வீர்யஶப்₃த₃த்தை இட்டது—ஜ்ஞானம, ப₃லம, ஐஶ்வர் யம, (வீர்யம), ஶக்தி,தேஜஸ் என்ற ஷாட்₃கு₃ண்யங்களையும உபலக்ஷண முறையாலே காட்டுகிறது ஆக 'அநந்தவீர்யம' என்றது "எல்லை யற்ற பெருமையுடைய ஜ்ஞானம, ப₃லம, ஐஶ்வர்யம, வீர்யம, ஶக்தி, தேஜஸ் எனும குணங்களுக்குக் கொள்கலமாயிருப்பவன" என்ற படி (அநந்தபா₃ஹும) எண்ணமுடியாத கைகளையுடையவனை "அநேகபா₃ஹூ" என்று பதினொருவது ஶ்லோகத்தில கைகள பல என்று மாத்திரம காட்டப்பட்டது இங்கு அவற்றுக்கு எண்ணிக்கை இல்லை என்று காட்டப்படுகிறது. ஆகையாலே புநருக்தியில்லை. இங்கு 'பா₃ஹு' என்று கைகளை எடுத்தது வயிறு, கால்கள, வாய்கள முதலானவற்றுக்கும உபலக்ஷணம. (ஶஶிஸூர்யநேத்ரம) சந்த்₃ரனபோலும் ஸூர்யனபோலுமுள்ள திருக்கண்களையுடையவனை

ननुकूलान् नमस्कारादि कुर्वाणान्प्रति प्रसादः; तद्विपरीतानसुरराक्ष-सादीन् प्रति प्रतापः; * रक्षांसि भीतानि दिशो द्रवन्ति सर्वे नमस्यन्ति च सिद्धसंघाः (३६) इति हि वक्ष्यते। दीप्तहुताशवक्त्रम्—प्रदीप्त-कालानलवत्संहारानुगुणवक्त्रम्। स्वतேजसा विश्वमिदं तपन्तम्—तेजः

"சநத₃ரஸூாயௌ ச நேதரே" முதலானவிடஙகளிறபோலே இஙகு சநத₃ரஸூாயாகளை எமபெருமானுடைய கணகளாக உருவகபபடுததுவதாககொளவது பொருநதாது, இது உருவகபபடுததும பரகரணமலலவனறே மேலும், இநத விஶவரூபததில கணககறற கணகள இருககையாலும உருவகபபடுததுவதாககொளள இயலாது ஆகையால "சநத₃ரஸூாயாகளின தனமைகளையுடைய திருக்கணகளைக கொணடவன" எனறே பொருளகொளளவேணடும அதிலும சில கணகள சநத₃ரனையும, சில கண்கள் ஸூர்யனையும போனறவை எனறு பிரிபபதறகுக காரணமிலலையாகையால, எலலாக கணகளுமே சநத₃ரனையும ஸூாயனையும போனறவை எனறே பொருளகொளள வேணடும. அதாவது எலலாக கணகளுமே—நமஸகாரம முதலானவறறைச செயயும அனுகூலாகளான தே₃வாகளுககுக குளிாநதவையாகவும, எதிரிடும அஸுரராக்ஷஸாகளுககுச சுடடெரிபபவையாகவும உளளன எனறு கருதது "ரக்ஷாமஸி பீ₄தாநி தி₃ஶோ த்₃ரவநதி ஸாவே நமஸயநதி ச ஸித₃த₄ஸஙகா₄ः" [36] [ப₄யஙகொணட ராக்ஷஸாகள எலலாத திசைகளிலும ஓடுகிறாகள், ஸித₃த₄ா கூடடஙகள முழுவதும வணஙகுகினறன] எனறு கூறபபடுகிறதனறே இதே கருதது — "கதிாமதியமபோல முகததான" [திருபபாவை 1] எனறு ஆணடாளால அருளிசசெயயபபடடது இஙகு அநுஸநதி₄ககததககது. (தீ₃பதஹுதாஶவகதரம) ஊழிகாலததுத தீயைபபோலே அனைததையும விழுஙகும வாயகளையுடையவனை. "தீ₃பதாநலாாகக த₃யுதிம" [17] எனறு இவனுடைய ஒளி கொழுநதுவிடடெரியும் ஊழிகாலததுத தீயைபபோனறது எனற விஷயம சொலலபபட்டது. 'தீ₃பதஹுதாஶவகதரம' எனறு இஙகே "ஊழிகாலத தீயைபபோலே அனைததையும விழுஙகுகிறது இவனுடைய வாய" எனறு கூறபபடுகிறது அக₃நியே வாயாக உருவகப்படுததபபடுகிறது எனறு சிலா கூறுவதும, உருவகபபடுததும பரகரணமலலாமையாலே பொருந்தாது. இஙகு 'ஹுதாஶ' எனறு பொதுவாக அக₃நியைச சொனனபோதிலும "காலாநலஸநநிபா₄நி"[25] எனறு மேலே சொலலபபோகிறபடியால, இஙகும ஊழிகாலததீயைக குறிபபதாகக கொளவதே

पराभिभवनसामर्थ्यम्; स्वकीयेन तेजसा विश्वमिदं तपन्तं त्वां पश्यामि—एवंभूतं सर्वस्य स्रष्टारं, सर्वस्याधारभूतम्, सर्वस्य प्रशासितारम्, सर्वस्य संहर्तारम्, ज्ञानाद्यपरिमितगुणसागरम्, आदिमध्यान्तरहितमेवंभूतदिव्यदेहं त्वां यथोपदेशं साक्षात्करोमीत्यर्थः।

ஒ சிதம (ஸவதேஜஸா விஶவமித$_3$ம தபநதம) தனனுடைய தேஜஸ ஸாலே உலகனைததையும கொதிபபடையச செயபவனே தேஜஶ ஶப$_3$த$_3$ம எலலோரையும எதிாபாராமையாகிற அநயாநபேக்ஷதவததையும, அனைவரையும வெறறிகொளளும திறமையாகிற பராபி$_4$ப$_4$வந ஸாமாத$_2$யததையும குறிககும இஙகு ‘உலகனைததையும கொதிப படையச செயபவனே’ எனறு தேஜஸஸின காரயம சொலலபபடுகிற படியாலே, ‘பிறரை எதிாபாராமை’ எனற பொருள பொருநதாது ஆகையால, அனைவரையும வெறறிகொளளும திறமை எனறே இஙகு தேஜஶப$_3$த$_3$ததிறகுப பொருள கொளளவேணடும. “காலம ஸ பசதே யதர ந காலஸததர வை பரபு$_4$” [காலததை எமபெருமான எஙகிருநதுகொணடு ஆடசிசெயகிருனே, அஙகு காலம ஆடசி செயயமுடியாது] “கால பசதி பூ$_4$தாநி” [ப$_4$ார-மோக்ஷ 239-16] [காலம பூ$_4$தஙகளை விகாரமடையச செயகிறது] எனறு பரமாணஙகள கூறுகையாலே, தனது தேஜஸஸாலே இவன உலகனைததையும விகாரமடையச செயகிருன எனறு தேறுகிறது (தவா பஶயாமி) இபபடிபபடடவனுன உனனைக காணகிறேன இவவணணமாக அனைததையும ஸருஷடிபபவனுய, அனைததுககும ஆத$_4$ாரமாயிருபப வனுய, அனைததையும நியமிபபவனுய, அனைததையும ஸமஹரிபப வனுய, ஜஞானம முதலான எலலையறற கு$_3$ணஙகளுககுக கடலா யிருப்பவனுய, முதல நடு முடிவிலலாதவனுய, இததகைய பெருமை களுடைய தி$_3$வயதே$_3$ஹததை உடையவனுன உனனை நீ உபதே$_3$ஶிதத படியே காணகினறேன எனகை இனி ஒரு கேளவி எழுகினறது ஒரு தே$_3$ஹததில பல கைகள, முக$_2$ஙகள முதலானவை இருபபது ஶாஸதரஙகளிலும பரதயக்ஷததிலும பலா அறிநத விஷயம. ஒரு தே$_3$ஹததில பல வயிறுகள இருப்பதாகக் கேளவிபபடடதிலலையே. இது எப்படி இருககமுடியும ? எனபது அககேளவி இதறகு பதில பினவருமாறு:— எலலையறற அளவைககொணட ஒரு இடையை ஆத$_4$ாரமாககொணடு மேலே பல வயிறுகளும, கைகளும, முக$_2$ஙகளும உடையதாகவும, கீழே பல காலகள உடையதாகவும இருபபதே விஶவரூபமாகையாலே, ஓரே தே$_3$ஹத்தில பல வயிறுகள் இருபபதில

एकस्मिन् दिव्यदेहे अनेकोदरादिकं कथम् ? इत्यमुपपद्यते — एकस्मात्कटिप्रदेशादनन्तपरिमाणादूर्ध्वमुद्गता यथोदितोदरादयः, अधश्च यथोदितदिव्यपादाः ; तत्रैकस्मिन्मुखे नेत्रद्वयमिति च न विरोधः ॥ १९ ॥

॥ भा ॥ एवंभूतं त्वां दृष्ट्वा देवादयोऽहं च प्रव्यथिता भवाम इत्याह —

द्यावापृथिव्योरिदमन्तरं हि व्याप्तं त्वयैकेन दिशश्च सर्वाः ।
दृष्ट्वाऽद्भुतं रूपमुग्रं तवेदं लोकत्रयं प्रव्यथितं महात्मन् ॥ २० ॥

குறையில்லை "அநேக பா₃ஹூத₃ர வக்த்ர நேத்ரம்" என்று அவயவங்களையே பலவாகக் கூறுகையால் தே₃ஹம் ஒன்றே என விளங்குகிறது. முன்பின் ஶ்லோகங்களிலும் விஶ்வரூபம் ஒரு திருமேனியே எனக் காட்டப்பட்டுள்ளது. "பஶ்ய மே பார்த₂ ரூபாணி" [11.5] என்று தொடக்கத்தில் பல உருவங்கள் இருப்பதாகக் கூறுகிறதேயெனில்? அப்போது அநேகம் திருமேனிகள் என்று கூறினாலே போதும்; பல கைகள் கால்கள் என்று தனியாகக் கூறவேண்டிய அவசியமில்லை. பாஞ்சராத்ரம் முதலான ஶாஸ்த்ரங்களில் பல வயிறுகள் உள்ள உருவம் காணப்படவில்லையே? எனும் கேள்வியும் எழுகிறது. அந்த ஶாஸ்த்ரம் முழுவதும் இப்போது நடைமுறையில் இல்லை. நாரத₃ர் முதலானோரால் காணப்பட்ட விஶ்வரூபத்தையும் நாம் இப்போது அதில் காணவில்லை. அர்ஜுனன் கண்டதைக் காட்டிலும் வேறு விஶ்வரூபத்தையே நாரத₃ர் கண்டிருக்கிறார். அதிலும் வேறுபட்ட விஶ்வரூபத்தையே த₄ருதராஷ்டிரன் கண்டிருக்கிறான். ஆகையால் வெவ்வேறு பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகளில் வராஹ, நரஸிம்ஹம் முதலான உருவங்கள் வெவ்வேறு அமைப்பு, நிறம், கைகள் முதலானவற்றை உடையவையாக வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பதுபோலே, விஶ்வரூபத்திலும் வசனப₃லத்தாலேயே ஆங்காங்கு வேறுபாடுகள் ஒப்புக்கொள்கிறோம். ஆகையால், மேலே கிளைகளும் கீழே வேர்களும் பலவாயிருந்தபோதிலும் அடிமரம் ஒன்றாயிருக்கையால் ஒருமரம் என்று கொள்ளப்படுவதுபோலே, மேலே வயிறுகள் கைகள் தலைகள் முதலானவையும், கீழே கால்களும் பலவாயிருந்தபோதிலும் இடை ஒன்றாயிருக்கிறபடியால் விஶ்வரூபம் ஒன்றே என்று கொள்ளத்தடையில்லை. இது நாராயணனுடைய ரூபமாகையாலே ஒவ்வொரு முக₂த்திலும் இரண்டு கண்கள் என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஆகையால் இந்த விஶ்வரூப விஷயத்தில் ஆக்ஷேபிப்பதற்கு எதுவுமில்லை. 19.

20. த்₃யாவாப்ருதி₂வ்யோரித₃மந்தரம் ஹி
வ்யாப்தம தவயைகேந தி₃ஶஶச ஸர்வா ।
த்₃ருஷ்ட்வாऽத₃பு₄தம ரூபமுக₃ரம தவேத₃ம
லோகதரயம் ப்ரவ்யதி₂தம மஹாத்மந ! ॥

த்₃யாவாப்ருதி₂வயோ: இத₃ம் அந்தரம்—மேலுலகங்க ளுககும கீழுலகஙகளுக்கும் நடுவிலுள்ள இந்த இடை வெளியும், **ஸர்வா: தி₃ஶ: ச**—எலலா தி₃க்குகளும, **தவயா ஏகேந**—உன ஒருவனாலேயே, **வ்யாப்தம ஹி**—வ்யாபிக்கப் பட்டுள்ளதன்றோ, **மஹாதமந்**—எல்லையற்ற ஸங்கல்பததை உடையவனே! **தவ**—உனனுடையதான, **இத₃ம உக₃ரம் அத்₃பு₄தம ரூபம த₃ருஷ்ட்வா**—இந்தக் கடுமையான ஒளி யுடைய ஆஶசர்யமான திருமேனியைக்கண்டு, **லோக தரயம்**—மூவகைபபட்ட ஜனங்களும, **ப்ரவ்யதி₂தம்**—மிகவும அச்சமடைந்துள்ளனர்.

---

21. ஓங்குவிசும் பொண்புவியி னுள்ளிதுவு மெத்திசையு
மாஙகுயர்வாய் நினனொருவ னாிறைதத—பாஙகுடனே
யற்புதமாய் நீள்கொடிதா யாருருககண் டெவ்வுலகு
நிறபதிலை தானடுஙகு நினறு.

ஓஙகு விசுமபு ஒண்புவியினுள் இதுவும்—உயர்ந்துள்ள ஆகாசம் முதலான மேலுலகங்களுககும், ஒளி பொருந்திய பூமி முதலான கீழுலகங்களுக்கும் நடுவே உள்ள இநத இடைவெளியும், **எததிசையும**—எலலா தி₃க்குகளும்(ஆகிய), **ஆங்கு உயாவாய நின் ஒருவனால் நிறைதத பாங்குடனே**—அனைத்தும் சிறப்பாக உன ஒருவனாலேயே வ்யாபிக்கப் பெற்றிருககும பெருமையோடு, **அறபுதமாய்**—ஆஶசாய மானதாய், **நீள்கொடிதாய்**—மிகவும் கடுமையான ஒளி யுடையதாய, **ஆர் உருக்கண்டு**—நிறைந்துள்ள உன விஶவரூபத்தைக்கண்டு, **எவவுலகும்**—மூவகைப்பட்ட ஜனஙகளும, **நிற்பது இலை**—தம வசததில நிற்பதிலலை, **தான் நின்று நடுங்கும**—தாம் எபபோதுமே நடுங்குவர்

॥ भा ॥ द्युशब्दः पृथिवीशब्दश्चोभावुपरितनानामधस्तनानां च लोकानां प्रदर्शनार्थौ। द्यावापृथिव्योरन्तरम् — अवकाशः, यस्मिन्नवकाशे सर्वे लोकास्तिष्ठन्ति; स चोऽयमवकाशो दिशश्च सर्वास्त्वयैकेन व्याप्ताः। दृष्ट्वाऽद्भुतं रूपमुग्रं तवेदम् — अनन्तायामविस्तारमत्यद्भुत-

---

20. இந்தக் கடுமையான ஒளியுடைய உன்னைக் கண்டு தே₃வர் முதலானோரும், தானும் நடுங்குவதைக் கூறுகிறான் (த்₃யாவா ப்ருதி₂வ்யோ இத₃ம் அந்தரம்) மேலுலகங்களுக்கும், கீழுல கங்களுக்கும் நடுவில் உள்ள இந்த இடைவெளியும் கண்ணனுடைய உருவம் எல்லையற்றது என்று கூறியிருக்கையாலே, "த்₃யு" ஶப்₃த₃ம் தே₃வலோகங்கள் முதலான மேலுலகங்கள் அனைத்தையும், "ப்ருதி₂வீ" ஶப்₃த₃ம் பூ₄மி முதலான கீழுலகங்கள் அனைத்தையும் குறிக்கிறது என்று கொள்ளவேண்டும். "அந்தரமவகாஶாவதி₄ பரித₄ராந்தர்த₄ பே₄த₃தாத₃ர்த₂யே" [அமர 3 நா 347] என்கிற அமரகோஶத்தின் படி பல பொருள்களையுடைய அந்தரஶப்₃த₃த்துக்கு இங்கு 'அவ காஶம்' (இடைவெளி) என்னும் பொருளே பொருந்தும். எவ்விடத் தில் எல்லா உலகங்களும் நிற்கின்றனவோ, அந்த இடைவெளியில் என்று கருத்து. (ஸர்வா: தி₃ஶ: ச) எல்லா தி₃க்குகளும். (த்வயா ஏகேந வ்யாப்தம் ஹி) உன் ஒருவனாலேயே வியாபிக்கப்பட்டுள்ள தன்றோ. "அந்தரம் வ்யாப்தம் ஹி தி₃ஶஶ்ச ஸர்வா வ்யாப்தா ஹி" என்று லிங்க₃வசநங்களை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும் 'ஹி'ஶப்₃த₃ம் ப்ரஸித்₃தி₄யைக் காட்டுகிறது. (மஹாத்மந்!) எல்லையற்ற ஸங்கல் பத்தை உடையவனே! 'ஆத்மா' ஶப்₃த₃ம் மனத்தைக் குறிப்பது, இங்கு அதன் செயலாகிற ஸங்கல்பத்தைக் குறிக்கிறது. எல்லா விடங்களிலும் திருமேனியால் வியாபித்திருத்தல்—இவனுடைய ஸங் கல்பமாத்ரத்தால் நடக்கக்கூடியது என்று கருத்து. அன்றிக்கே 'மஹாத்மா' ஶப்₃த₃மே க₃ம்பீ₄ரமான அறிவுடையவர்களை ரூடி₄யாலே குறிப்பதாகக்கொண்டு திருமேனி உக்₃ரமாயிருப்பதுபோல, இவ னுடைய கருத்தும் ஆழ்ந்ததாயிருக்கையால், ஶ்லோகத்தில் பிற்பாதி யில் சொன்னபடி அனைவரும் நடுங்குகிறார்கள் என்றும் கருத்துரைக் கலாம். (அத்₃பு₄தம் உக்₃ரம் தவ இத₃ம் ரூபம் த்₃ருஷ்ட்வா) முன் கூறியபடி எல்லையற்ற நீள அகலங்களையுடையதாய், மிக ஆஶ்சர்யமாயிருப்பதாய், மிக்க கடுமையான ஒளியுடைய தான உன்னுடைய இந்த உருவத்தைக்கண்டு. முன்பின் வாக்யங்கள் விஶ்வரூபத் திருமேனியைப் பற்றியே பேசுகிறபடியால், நடுவில் உள்ள

मत्युग्रं च रूपं दृष्ट्वा लोकत्रयं प्रव्यथितम्- युद्धदिदृक्षया आगतेषु ब्रह्मादिदेवासुरपितृगणसिद्धगन्धर्वयक्षराक्षसेषु प्रतिकूलानुकूलमध्यस्थरूपं लोकत्रय एवं प्रव्यथितम्— अत्यन्तभीतम्। महात्मन्-अपरिच्छेद्य-मनोवृत्ते!। एतेषामप्यर्जुनस्येव विश्वाश्रयरूपसाक्षात्कारसाधनं दिव्यं

இநத ஶலோகம ஸவரூபவயாபதியைக கூறுவதாககொளவது பொருததமறறது விஶவரூபத திருமேனி மிகபபெரியது எனறு ஸபஷடமாகக கூறியிருககிறபடியால இஙகு சொல்லபபடடிருககும வ்யாபதி 'விக3ரஹவயாபகி' எனறே கொளளவேணடும. (லோக தரயம பரவயதி2தம) மூவகைபபடட உலகினரும மிகவும நடுஙகுகினறனர். நடுஙகுவதாகக கூறுகையாலே இஙகு 'லோகதரய' ஶப3த3ம அசேதனமான பூ4மி முதலான மூவுலகஙகளைக குறிகக முடியாது அவவுலகஙகளிலுளள சேதனர்களையே லக்ஷணையாகக குறிககினறது எனறு சொலலுவதைககாடடிலும, "லோகஸது பு4வநே ஜநே" [அமர 3 நாநா 2] எனறு 'லோக' ஶப3த3மே ஜனஙகளைக குறிககக கூடியதாகையாலே 'லோகதரய' ஶப3த3ம மூவகைபபடட ஜனஙகளைக குறிபபதாககொளவது பொருததமுடையது ஜனஙகளும, ஶதருககள, மிதரா, உத3ாஸீனா எனறு மூவகைபபடடிருபபது ஸுபர ஸித3த4ம யுத3த4ததைப பாாபபதறகாக அனுகூலாகளான தே3வா முதலாஞரும, பரதிகூலாகளான அஸுரா முதலாஞரும, இரணடுவகையிலும சேராத உத3ாஸீனாகளான பலரும இஙகு அவஶயம வநதிருபபாாகள, 'லோகதரய' ஶப3த3ம மூவுலகினரையும் குறிபபதாகக கொணடால, இஙகு வராதவாகளும நடுஙகுகினறனா எனறு கொளளவேணடிவருவது பொருததமறறது அதறகாக, மூவுலகினரில இஙகு வநதிருககும சிலரையே குறிககிறது 'லோகதரய' ஶப3த3ம எனறு கொளளவேணடிய அருமையும ஏறபடும இஙகு வநதவாகள நடுஙகுவதைக காணகையாலே மூவுலகினரும நடுஙகிககொணடே இருககவேணடும என்று அர்ஜுனன உதபரேக்ஷிககிருன என்று கூறுவதும பொருநதாது. விஶவரூபத்தைக காணுதவாகள் நடுஙகக காரணமில்லாமையாலே அர்ஜுனன இப்படி உதபரேக்ஷிகக இடமிலலை கணடதையே கூறுவதாகவனறே அர்ஜுனன் பலகாலும கூறுகிருன் ஆகையால 'லோகத்ரய' ஶப3த3ம யுத3த4ததைக் காண வநத பிரமன முதலான தே3வாகள, அஸுரர்கள், பிதருக3ணஙகள, ஸித3த4ர்கள், க3நத4ர்வாகள், யக்ஷாகள், ராக்ஷஸாகள் ஆகியவாகளில பரதிகூலா, அனுகூலா, உத3ாஸீனா என்று மூவகைபபடட ஜனங்களையே குறிக்கும் எனறு கொள்வதே பொருந்தும

चक्षुर्भगवता दत्तम्। किमर्थमिति चेत्; अर्जुनाय स्वैश्वर्यं सर्वं प्रदर्शयितुम्; अत इदमुच्यते-* दृष्ट्वाऽद्भुतं रूपमुग्रं तवेदं लोकत्रयं प्रव्यथितं महात्मन्निति ॥ २० ॥

अमी हि त्वा सुरसङ्घा विशन्ति
केचिद्भीताः प्राञ्जलयो गृणन्ति।
स्वस्तीत्युक्त्वा महर्षिसिद्धसङ्घाः
स्तुवन्ति त्वां स्तुतिभिः पुष्कलाभिः ॥ २१ ॥

"தர்ஶயாமாஸ பார்த்தாய" [11 9] என்று அர்ஜுனனுக்கு திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்துத் தன் விஶ்வரூபத்தைக் காட்டினன் என்றே தொடக்கத்தில் உள்ளது. அப்படியிருக்கும்போது மனிதர்களைப்போலே பராக்ருதமான கண்களையுடைய தேவர் முதலானோர் எப்படி இந்த விஶ்வரூபத்தைக் காணமுடியும்? என்னும் கேள்வி எழுகிறது. இவர்களுக்கும் அர்ஜுனனுக்குப்போலே விஶ்வரூபத்தைக் காணவல்ல திவ்யசக்ஷுஸ் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதே இதற்குப் பதில். ஶிஷ்யனாய், மிகவும் நெருங்கியிருப்பவனாய், மிகவும் பக்தியுடையவனாயிருக்கும் அர்ஜுனனுக்கு திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்துத் தன் விஶ்வரூபத்தைக் காணவைத்தது பொருத்தமே. "தேவா அப்யஸ்ய ரூபஸ்ய நித்யம் தர்ஶநகாங்க்ஷிண:" [11 52] [தேவர்களும் இவ்வுருவத்தை எப்போதும் காணவிரும்புகிறார்கள்] என்று மேலேயும் தேவர்களைக் காணவிரும்புகிறவர்களாகச் சொல்லிறேதவிரக் காண்பவர்களாகச் சொல்லவில்லை. ஆகையால் இங்கு அதற்கு முரணாக எப்படிப் பேச முடியும்? எனில் அர்ஜுனனுக்குத் தனது பெருமை முழுவதையும் காட்டுவதற்காக, யுத்தத்தைக் காணவந்த தேவர் முதலானவர்களில் சிலருக்கு எம்பெருமான் திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து விஶ்வரூபத்தைக் காண்பித்து அவர்கள் நடுங்கி ஓடுவதைக் காட்டுகிறான் என்றே கொள்ள வேண்டும். இப்படிக் கொள்ளாவிடில் "லோகத்ரயம் ப்ரவ்யதிதம்" என்று இங்கு கூறியதும், மேல் ஶ்லோகங்களில் தேவர்கள் முதலானோர் இவனைத் துதிப்பதாகவும், வியப்புடன் பார்ப்பதாகவும், அனைவரும் நடுங்குவதாகவும் கூறுவதும் பொருந்தாமல் போய்விடும். 20.

21. அமீ ஹி தவா ஸுரஸங்க₄ா விஶந்தி
கேசித்₃பீ₄தா ப்ராஞ்ஜலயோ க்₃ருணந்தி।
ஸ்வஸ்தீத்யுக்த்வா மஹர்ஷிஸித்₃த₄ஸங்க₄ா
ஸ்துவந்தி த்வாம் ஸ்துதிபி₄: புஷ்கலாபி₄: ॥

அமீ ஸுரஸங்க₄ா:—இந்த தே₃வா கூட்டங்கள், **த்வா விஶந்தி ஹி** – உனது அருகில் வருகின்றனவன்றோ, **கேசித்**—அவர்களில் சிலர், **பீ₄தா:**—(மிக்க கடுமையான ஒளியுடைய உனது உருவத்தைக் கண்டு) ப₄யந்தவர்களாய், **ப்ராஞ்ஜலய:**—கைகூப்பி நின்று, **க்₃ருணந்தி**—(தங்களது அறிவுக்குத் தக்கவாறு) உன்னைத் துதிக்கின்றனர்கள் **மஹர்ஷி ஸித்₃த₄ ஸங்க₄ா:**—வேறு சில மஹர்ஷிக் கூட்டங்களும், ஸித்₃த₄ர் கூட்டங்களும், **ஸ்வஸ்தி இதி உக்த்வா**—'மங்க₃ளம் உண்டாகுக' என்று கூறி, **த்வாம்**—உன்னை, **புஷ்கலாபி₄ ஸ்துதிபி₄**—(உனக்குப் பொருத்தமான) நிறைந்த துதிகளாலே, **ஸ்துவந்தி**—துதிக்கின்றனர்கள்.

---

22. இந்தச் சுரகணங்க ளெய்தியிடு மீங்குன்னைச்
சிந்தைப் பயத்தாற் சிலர்தொழுது – வந்துரைப்பர்
நன்முனிவர் சித்தரெல்லா நன்றாக வென்றுரைத்து
முன்னைவரத் தாற்றுதிப்பர் மூண்டு.

இந்த சுரகணங்கள்—இந்த தே₃வா கூட்டங்கள், **ஈங்கு உன்னை எய்தியிடும்**—இங்கு உனது அருகில் வருகின்றார்கள், **சிலர்**—இவர்களிலேயே சிலர், **சிந்தைப் பயத்தால்**—நெஞ்சில் ப₄யத்தாலே, **தொழுது வந்து**—கைகூப்பி நின்று, **உன்னை உரைப்பர்**—(தங்களது அறிவுக்குத் தக்கவாறு) உன்னைத் துதிப்பார்கள் **நன் முனிவர் சித்தர் எல்லாம்**—நல்ல முனிவர் கூட்டங்களும், ஸித்₃த₄ர் கூட்டங்களும், **'நன்று ஆக' என்று உரைத்து** — 'மங்க₃ளம் உண்டாகட்டும்' என்று கூறி, **முன்னை வரத்தால்**—தமது பூர்வபுண்யத்தாலே, **மூண்டு துதிப்பர்** — உனக்குப் பொருத்தமான நிறைந்த துதிகளாலே துதிக்கின்றார்கள்.

॥ भा ॥ अमी सुरसंघाः-उत्कृष्टाः त्वां विश्वाश्रयमवलोक्य हृष्टमनसस्त्वत्समीप विशन्ति। तेष्वेव केचिदत्युग्रमत्यद्भुतं च तवा-

---

21 தே₃வாகளும, மஹாஷிகள ஸித₃த₄ாகள கூட்டஙகளும எமபெருமானிடம நடநதுகொளளுமபடியை விவரிககிறுன (அமீ ஹி தவா ஸுரஸங்க₄ா விஶநதி) இநத தே₃வா கூட்டஙகள உனது அருகில வருகினறனவனறே, "தவா விஶநதி" எனபதறகு "உனனுல ஸமஹரிககபபடட வாகளாய உனனுள நுழைகிருாகள" எனறு சிலா பொருள கொணடாாகள. இநத ஶலோகததில மேலே ஸதுதி, அருஜலி செயதல ஆகியவையே கூறபபடுகையால, இஙகு ஸமஹாரத தைக கூறுவது அவறறேடு சேராது. து₃ர்யோத₄நாதி₃யரைப போலே தே₃வாகளுககு இஙகு ஸமஹாரம நேரபபோவதிலலை. தே₃வலோகததிலிருநது இறஙகி வநதிருககும தே₃வாகளும விஶவ ரூபததின தேஜஸஸாலே ஸமஹரிககபபடுகிறாகள் எனறு கொளளு வதும, அடுதத ஶலோகததில "வீக்ஷநதே" எனறு அவாகள விஶவ ரூபததைக காணபதாகக கூறுவதோடு பொருநதாது. ஆகையால இஙகு 'தவா விஶநதி' எனறது அருகில வருகிருாகள எனறே பொருள படும அடுதத பாத₃ததில தே₃வர்களிலேயே சிலரை ப₄யநத வாகளாகக கூறுகையாலே, ப₄யமிலலாதவாகளாய 'எமபெருமானை அருகில செனறு ஸேவிககவேணடும' எனனும அசைககமுடியாத ஆசையால அருகிலசெனறு அணைததுககும ஆஶரயமான விஶவ ரூபததை ஸேவிதது உகநத நெஞசினாகளான பிரமன முதலான உயாநத தே₃வாகளை 'ஸுரஸங்க₄ா' எனறு கூறுவதாகக கொள்ள வேணடும. (கேசித பீ₄தா பராஞ்ஜலயோ க₃ருணநதி) அவாகளில சிலா மிகக கடுமையான ஒளியுடையதாய, ஆஶ்சர்யமானதான உனது உருவததைககணடு ப₄யநதவாகளாய, கைகூப்பிநினறு தஙகளது அறிவுககுத தககவாறு உனனைத துதிககிருாகள. 'கேசித' (சிலா) எனனும பத₃ம எநத ஸமுத₃ாயத்தில சிலா எனனும கேளவிககுப பதிலை எதிாபாாககிறது. முதல பாத₃ததில 'ஸுரஸங்க₄ா' எனறு குறிபபிடபபடட தே₃வஸமுத₃ாயததில சிலா எனறு கொள்வதே உசிதம. வேறு ஸமுத₃ாயததைபபறறி இஙகு பேசசிலலையனறே. 'பீ₄தா' எனறு இவாகளை ப₄யநதவாகளாகச சொலலுவதறகுக காரணம மிகககடுமையானதாய, மிக ஆஶசாயமானதான விஶவரூபததைக கணடமையேயாகவேணடும 'க₃ருணநதி' (துதிக் கிருாகள்) எனறு சொலலபபடட ஸதுதிகாத்தாககள முற கூறியபடி தே₃வாகளில தாழந்தவர்களாகையாலே, ஶலோகததின பிற

कारमालोक्य भीताः प्राञ्जलयस्स्वज्ञानानुगुणं स्तुतिरूपाणि वाक्यानि गृणन्ति — उच्चारयन्ति। अपरे महर्षिसंघास्सिद्धसंघाश्च परावरतत्त्व-

---

பாதியில 'மஹாஷிஸித$_3$த$_4$ஸங்க$_4$ங்கள் நிறைநத துதிகளாலே துதிககிறாாகள்' எனறு விஸேஷணமிடடதுபோலே இஙகு இடாமை யாலும, ''அவரவா தாம தாம அறிநதவாறேததி'' [முதல,திரு 14] எனகிற ரீதியிலே தததமறிவுககுத தககவாறு இவாகள துதிபபதைச சொலலுவதாக 'க$_3$ருணநதி' எனனும பத$_3$ததுககுப பொருளகொளள வேணடும 'பராஞஜலய' எனறது ப$_4$யததிஞல அஞஜலி செயத தைக காடடுகிறது (க$_3$ருணநதி) 'கூறுகிறாாகள' எனறே பொருளபடு மாயினும, இது ஸதுதி பரகரணமாகையாலும, 'பராஞஜலய' எனறு கைகூபபி நிறபதாகக கூறுகையாலும 'ஸதுதி வாகயஙகளைக கூறு கிறாாகள' எனறு பொருளகொளளவேணடும அதிலும ப$_4$யநதவாக ளான இவாகள தாஙகளாக அநத ஸமயததில துதிகளை இயறறிப பாடுவதாகக கூறுவது பொருநதாதாகையாலே வேத$_3$ம் முதலான ஶாஸதரஙகளில காணபபடும துதிகளை உசசரிககிறாாகள எனறு கொள்வதே உசிதம இபபடித துதிகளை உசசரிபபதாகக கூறுகை யாலும கேசித' எனறு எடுககபபடட இவாகள தே$_3$வாகளே என விளஙகுகிறது 36 வது ஶலோகததில ''ரக்ஷாமஸி பீ$_4$தாநி தி$_3$ஶோ த$_3$ரவநதி''எனறு ராக்ஷஸாகள முதலான ப்ரதிகூலாகள பயநது ஓடுவதாகவனறோ குறிபபிடபபடடது இரணடாம பாத$_3$ததில சொலலபபடடவாகளுககு நோ எதிாததடடான மஹாஷிக கூடடஙக ளும, ஸித்$_3$த$_4$ா கூடடஙகளும தஙகள ஸவரூபஜஞானததுககு ஏறப எமபெருமானுககு மஙக$_3$ளாஶாஸனம செயது நிறைநத ஸதுதி களாலே துதிககிறாாகள எனறு கூறுகிறது ஶலோகததின பிற பாதி (மஹாஷி ஸித$_3$த$_4$ஸஙக$_4$ா) முறபாதியில கூறபபடட தே$_3$வா களைக காடடிலும வேறுபடடவாகளான மஹாஷிக கூடடஙகளும, ஸித$_3$த$_4$ா கூடடஙகளும மஹாஷிக கூடடஙகளாவாா ப$_4$ருகு$_3$ முதலானவாகள் ஸித$_3$த$_4$ா கூடடஙகளாவாா ஸநகா ஸநநத$_3$னா முதலானவாகள. இவாகள மஹாஷிகளாகையாலும, ஸித$_3$த$_4$ாக ளாகையாலும பரததவமான எமபெருமானைப பறறியும, தாழநத ததவஙகளான சேதனுசேதனஙகளைப பறறியும உணமையறிவு படைததவாகள எனறு விளஙகுகிறது இநத உணமையறிவின விளைவைப் பிறபாதியில எஞசிய பகுதி காடடுகிறது. (ஸவஸதீத யுகதவா) ''ஜிதநதே'' எனபதுபோலே ப$_4$கதியின மிகுதியிஞலே மஙக$_3$ளாஶாஸனமசெயது அனறிககே ''ஸேவிககத தககவனைக

याथात्म्यविदः स्वस्तीत्युक्त्वा पुष्कलाभिर्भगवदनुरूपाभिः स्तुतिभिः स्तुवन्ति ॥ २१ ॥

रुद्रादित्या वसवो ये च साध्या
विश्वेऽश्विनौ मरुतश्चोष्मपाश्च ।
गन्धर्वयक्षासुरसिद्धसङ्घा
वीक्षन्ते त्वां विस्मिताश्चैव सर्वे ॥ २२ ॥

22. ருத்$_3$ராதி$_3$த்யா· வஸவோ யே ச ஸாத்$_4$யா·
விஶ்வேऽஶ்விநௌ மருதஶ்சோஷ்மபாஶ்ச ।
க$_3$ந்த$_4$ர்வயக்ஷாஸுரஸித்$_3$த$_4$ஸங்க$_4$ா:
வீக்ஷந்தே த்வாம் விஸ்மிதாஶ்சைவ ஸர்வே ॥

ருத்$_3$ராதி$_3$த்யா·—(பதினொரு) உருத்திரர்களும், (பன்னிரு) ஆதி$_3$த்தியர்களும், **வஸவ**—(எட்டு) வஸுக்களும், **யே ச விஶ்வே ஸாத்$_4$யா·**—ஸாத்$_4$யதே$_3$வர்கள் அனைவரும், **அஶ்விநௌ**—(இரு) அஶ்விநீதே$_3$வர்களும், **மருத: ச**—(நாற்பத்தொன்பது) மருத்துக்களும், **ஊஷ்மபா· ச**—பித்ருக்களும், **க$_3$ந்த$_4$ர்வயக்ஷாஸுரஸித்$_3$த$_4$ஸங்க$_4$ா·**—க$_3$ந்த$_4$ர்வர்கள் யக்ஷர்கள் அஸுரர்கள் ஸித்$_3$த$_4$ர்களின் கூட்டங்களான,

---

கண்டவுடன் ஸேவிப்பவன் சொல்லவேண்டிய 'ஸ்வஸ்தி' என்னும் வசனத்தைச் சொல்லி" என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். 'மஹாமதிகளுக்கும் ஞானம் கனிந்த நல்மான ப$_4$க்தியின் மிகுதியாலே அஸ்தா$_2$னே ப$_4$யஶங்கை ஏற்பட்டு, எம்பெருமானுக்கும் மங்க$_3$ளாஶாஸனம் செய்வது கூடும்' என்று உணராத சிலர் "க்ஷேம$_3$ாப$_3$ராஹ மணர்களுக்கும் உலகத்துக்கும் மங்க$_3$ளம் உண்டாகுக" என்று எம்பெருமானைப் பிரார்த்தி$_2$ப்பதாக ப$_4$ாஷ்யமிட்டது ப்ரகரணத்துக்குப் பொருந்தாது (புஷ்கலாபி$_4$ ஸ்துதிபி$_4$ த்வாம் ஸ்துவந்தி) தங்களுடைய அறிவுக்கேற்ப உனக்கே பொருந்தும் நிறைந்த துதிகளாலே உன்னைத் துதிக்கிறார்கள். "கு$_3$ணிநிஷ்ட$_2$ கு$_3$ணாபி$_4$த$_4$ாநம் ஸ்துதி" [கு$_3$ணங்கள் நிறைந்துள்ளவனிடமுள்ள கு$_3$ணங்களைச் சொல்லுவதே துதியாகும்] என்னப்படும் ஸ்துதி ஸகல கல்யாணகு$_3$ணங்களையுடைய எம்பெருமான் விஷயத்திலேயே நிறைவுடையதாகுமன்றே. 21.

ஸர்வே **சைவ** — இவர்கள் அனைவருமே, **விஸ்மிதா:** — வியப்புற்றவர்களாய், **த்வாம்** — உன்னை, **வீக்ஷந்தே** — பார்க்கிறார்கள்

---

23. உன்னை யரர்க ளருக்கர்வசு சாததியர்கள
பினவிச்சு வாச்சுவிகள் பேசுமருத — தன்னபிதுக
கந்திருவர் யக்கர் கலந்தசுரர் சித்தரெல்லாம
வந்துவியந தேபார்ப்பர் மற்று

மற்று — மேலும், **அரர்கள** — (பதினொரு) உருத்திரர் களும், **அருக்கர்** — (பன்னிரு) ஆதித்தியர்களும், **வசு** — (எட்டு) வஸுக்களும், **சாததியர்கள்** — ஸாத்யதேவர்களும், **பின் விச்சுவாச்சுவிகள** - அடுத்துவரும விஶ்வேதேவர்களும, அஶ்விநீதேவர்களும, **பேசு மருததது** — (நாற்பத்தொன்பதாகப்) பேசப்படும மருததுக்களும், **அன்னபிது** — தேவர்களோடு ஒத்த தன்மையுடைய பிதருக்களும், **கந்திருவா** — கந்தர்வர்களும, **யக்கர்** — யக்ஷர்களும், **கலந்தசுரர்** — இவர்க ளோடு கலந்திருக்கும அஸுரர்களும், **சித்தர்** — ஸித்தர் களும், **எல்லாம வந்து** — ஆகிய இவர்கள் அனைவரும (இங்கு) வந்து, **வியந்தே** — வியப்புற்றவர்களாய், **உன்னை பார்ப்பர்** — உன்னைப்பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்

---

22. முப்பத்து முக்கோடிதேவர்களும, பிதருக்களும, கந்தர்வர் கள முதலானோரும உன்னை வியப்புடன் காணகிறார்கள என்கிறான். (ருத்ரா ஆதித்யா வஸவ. அஶ்விநௌ) பதினொரு ருத்ரர்களும, பன்னிரு ஆதித்யர்களும, எட்டு வஸுக்களும, இரு அஶ்விநீதேவர் களும இந்த முப்பத்துமூவரும முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களுக்கும தலைவர்கள "எண்மர் பதினொருவர் ஈராறுவர் ஓர் இருவர்" [முதல திரு52] என்று பொய்கையாழ்வாரும, "முப்பது மூவர்"[திருப்பாவை20] என்று ஆண்டாளும 'விதியின மக்களும மாசில எண்மரும பதினொரு கபிலரும தாமா இருவரும"[பரிபாடல 3] [காஶ்யப ப்ரஜாபதியின மக்க ளான பன்னிரு ஆதித்யர்களும, குற்றமற்ற எட்டு வஸுக்களும, பதி னொரு உருத்திரர்களும,தாவும பெண் குதிரைக்கு ஸூர்யனிடமிருந்து பிறந்த அஶ்விநீதேவதைகள இருவரும்] என்று சங்ககாலத்தமிழரும இந்த முப்பத்து மூவரைப்பற்றிப் பேசினர். (யே ச விஶ்வே ஸாத்யா) "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ ஸந்தி தேவா" [பு ஸூ] என்று

॥ भा ॥ ऊष्मपाः—पितरः, * ऊष्मभागा हि पितरः (अष्ट. १.३ १०,६१) इति श्रुतेः। एते सर्वे विस्मयमापन्नास्त्वां वीक्षन्ते ॥ २२ ॥

रूपं महत्ते बहुवक्त्रनेत्रं महाबाहो बहुबाहूरुपादम्।
बहूदरं बहुदंष्ट्राकरालं दृष्ट्वा लोकाः प्रव्यथितास्तथाऽहम् ॥ २३ ॥

23. ரூபம் மஹததே ப$_3$ஹுவக்த்ரநேத்ரம
மஹாப$_3$ாஹோ ப$_3$ஹுப$_3$ாஹூருபாத$_3$ம ।
ப$_3$ஹூத$_3$ரம் ப$_3$ஹுத$_3$மஷ்டராகராளம
த$_3$ருஷ்டவா லோகா ப்ரவ்யதி$_2$தாஸ்தத$_2$ாऽஹம் ॥

மஹா ப$_3$ாஹோ—நெடுந்தடக்கையனே! **ப$_3$ஹுவக்த்ர நேத்ரம**—பல வாய்களையும, கணகளையும உடையதாய, **ப$_3$ஹு ப$_3$ாஹூருபாத$_3$ம**—பல கைகளையும், துடைகளையும, காலகளையும் உடையதாய், **ப$_3$ஹூத$_3$ரம**—பல வயிறு களையுடையதாய், **ப$_3$ஹுத$_3$ம்ஷ்டராகராளம்**—பல பற்களை

பரமபத$_3$ததில பராபயாகளாக ஓதபபெறற நிதயஸூரிகளைக் கூறுகிறதாகவுமாம. ஆககரான தே$_3$வாகளிலேயே ஒருவகையினரைக கூறுகிறதாகவுமாம. (மருதஸச) 'மரீசிர மருதாமஸமி'' [10-21] எனற ஸலோகததின வயாக$_2$யானததில விவரிககபபெறற நாற்பத தொன்பது மருத்துககளாகிற வாயுககளும. (ஊஷமபாஸச) பிதருக களும. 'ஊஷமப$_4$ாக$_3$ா ஹி பிதர'' [யஜு அஷ்ட 1-3-10-61] [ஆவியைப பஙகாககொணடவாகளனறே பிதருககள்] என்று வேத$_3$ம ஓதுகிறபடியே இபபத$_3$ம பிதருககளைக குறிககிறது தே$_3$வஜாதியோடு சேர்ததுபபடிககையாலே ''ஊஷமபா'' எனனும பத$_3$ம இவவுலகில ஆவியைப பருகுகிறவாகளைக குறிககாமல பிதரு லோகததில வாழும பிதருககளைக குறிபபதாககொளவதே உசிதம (க$_3$நத$_4$ர்வயக்ஷாஸுரஸித$_3$த$_4$ஸஙக$_4$ா.) க$_3$நத$_4$ர்வாகள, யக்ஷாகள, அஸுராகள, ஸித$_3$த$_4$ாகள ஆகியவாகளின கூடடஙகள் (ஸாவே சைவ) முறகூறிய இவாகள அனைவருமே. (விஸமிதா தவாம வீக்ஷநதே) அதயாஸசாயமான உனது விஸவரூபததைக காணகை யாலே வியபபுறறவாகளாய், வைதத கணவாஙகாமல் உனனைப பாாததுககொணடேயிருக்கிறாகள 'விஸவே' எனனும பத$_3$ம விஸவேதே$_3$வர்களைக குறிபபதாக வெணபாவில வாதிகேஸரி ஜீயா திருவுளளமபறறுகிறா.

॥ भा ॥ बह्वीभिर्दंष्ट्राभिरतिभीषणाकारं लोकाः पूर्वोक्ताः प्रतिकूलानुकूलमध्यस्थास्त्रिविधाः सर्वे एवाहं च तवेदमीदृशं रूपं दृष्ट्वा अतीव व्यथिता भवामः ॥ २३ ॥

யுடையதாகையால மிக ப₄யங்கரமானதாய, **மஹத**—மிகப் பெரியதான, **தே ரூபம**—உனது உருவத்தை, **த₃ருஷ்டவா** பார்த்து, **லோகா**—உலகினா அனைவரும், **ப்ரவ்யதி₂தா:**— மிகவும் ப₄யந்திருக்கின்றனா, **தத₂ா அஹம்**—அப்படியே நானும் ப₄யந்திருக்கிறேன.

24. உன்பெரிய ரூப மொளிமுகங்கண் டோடுடைதாள
வன்பல் வயிறெயிறு மாயபயமா—முனபடிகண்
டோஙகுபுயத் தாயுலக முண்ணடுங்கு நானதிற்
ருங்குபயஞ் சார்வன் றளர்நது.

ஓஙகு புயததாய—நெடுநதடக்கையனே! **உன பெரிய ரூபம் ஒளிமுகம கண தோள துடை தாள வன் பல வயிறு எயிறுமாய்**—உனது பெரிய உருவததில விளங்கும முக₂ங்கள், கணகள், தோளகள, துடைகள், காலகள், ப₂லமமிகக பலவயிறுகள, பற்கள ஆகியவற்றைகொணட தாய, **பயமாம்**—மிக ப₄யஙகரமாயிருககும, **உன்படி கணடு**— உனது விஶ்வரூபததைக்கணடு, **உலகம**—உலகினா, **உள நடுஙகும**—நெஞசு நடுஙகுவர், **அதிறருங்கு**—அதுபோலவே, **நான**—நானும், **தளர்ந்து பயம சார்வன**—தளாவடைநது பயப்படுகிறேன்.

23. முந்தின ஶ்லோகததில 'அனைவரும வியபபுறுகினறுர்கள' என்று கூறபபட்டது. இநத ஶ்லோகததில 'அனைவரும ப₄யபபடுகினறுாகள' எனறு கூறப்படுகிறது. (மஹாப₃ாஹோ) "அலம புரிநத நெடுநதடககை" [திருநெடு 6] எனகிறபடியே நீணடு உருணடு திரணடு, பரமபுருஷத தனமையைககாடடும கையை உடையவனே! (ப₃ஹுவகதரநேதரம) பல வாயகளையும கணகளையும் உடையதாய (ப₃ஹுப₃ாஹூருபாத₃ம) பல கைகள துடைகள் காலகள் ஆகியவறறை உடையதாய. (ப₃ஹூத₃ரம) பல வயிறுகளையுடையதாய ஒரே ரூபததில பல வயிறுகள காலகள முதலானவை எபபடியிருககமுடியும? என்னும் கேளவிககு ஸமாத₄ானம பததொனபதாவது ஶ்லோக வயாக₂யானததில் காடடபபெறறது.

नभस्स्पृशं दीप्तमनेकवर्णं
व्यात्ताननं दीप्तविशालनेत्रम्।
दृष्ट्वा हि त्वा प्रव्यथितान्तरात्मा
धृतिं न विन्दामि शमं च विष्णो॥ २४॥

24. நப₄ஸ்ஸ்ப்ருஶம் தீ₃ப்தமநேகவர்ணம்
வ்யாத்தாநநம் தீ₃ப்தவிஶாலநேத்ரம்।
த்₃ருஷ்ட்வா ஹி த்வா ப்ரவ்யதி₂தாந்தராத்மா
த்₄ருதிம் ந விந்த₃ாமி ஶமம் ச விஷ்ணோ॥

விஷ்ணோ — விஷ்ணுவே! **நப₄ஸ்ஸ்ப்ருஶம்** — பரம பத₃த்தைத் தொட்டு நிற்பவனாய், **தீ₃ப்தம்** — ஒளிவீசுகிற வனாய், **அநேக வர்ணம்**—பல நிறமுடையவனாய் **வ்யாத்த தாநநம்**— விரியத்திறந்த வாயுடையவனாய், **தீ₃ப்தவிஶால நேத்ரம்**— ஒளிவீசும் பரந்த கண்களையுடையவனான, **த்வா**— உன்னை, **த்₃ருஷ்ட்வா** — கண்டு, **ப்ரவ்யதி₂தாந்தராத்மா**— மிகவும் பயந்த நெஞ்சுடையவனான நான், **த்₄ருதிம்**— தேஹத₄ாரணத்தையும், **ஶமம் ச**—மனம் இந்த்₃ரியம் ஆகிய வற்றின் த₄ாரணத்தையும், **ந விந்த₃ாமி ஹி** — அடைய வில்லையன்றோ.

(ப₃ஹுத₃ம்ஷ்ட்ராகராளம்) பற்களையுடையதாகையாலே அதி ப₄யங்கரமாயிருப்பதாய் (மஹத்) மிகப் பெரிதான (தே ரூபம்) உனது ரூபத்தை. (த்₃ருஷ்ட்வா) பார்த்து (லோகா: ப்ரவ்யதி₂தா) இருப்பதாவது ஶ்லோகத்தில் "லோகத்ரயம் ப்ரவ்யதி₂தம்" என்ற விடத்திற்போலே ப்ரதிகூலர், அநுகூலர், இரண்டுமில்லாத நடுநிலை நிற்பவர் என்று மூன்றுவகைப்பட்ட உலகினர் அனைவரும் மிகவும் நடுங்குகின்றனர் (ப்ரவ்யதி₂தா) "ப்ரஸ்த₂ாநம், ப்ரஸ்மரணம்" முதலானவிடங்களில் 'ப்ர' என்னும் உபஸர்க்க₃த்துக்கு எதிர்மறைப் பொருளும் உண்டாயினும், அப்பொருள் இங்கு பொருந்தாதாகையால், அவ்வுபஸர்க்க₃த்துக்கு மிகுதியாகிய என்னும் பொருளைக்கொண்டு 'மிகவும் ப₄யப்படுகிறார்கள்' என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. (தத₂ா அஹம்) அவ்வண்ணமே நானும் மிகவும் ப₄யப்படுகிறேன். 23.

॥ भा ॥ नभश्शब्दः * तदक्षरे परमे व्योमन् (ना) *आदित्य-वर्णं तमसः परस्तात् (ना) * क्षयन्तमस्य रजसः पर.के (यजु २ २. १२. ६८) * यो अस्याध्यक्षः परमे व्योमन् (अष्ट. २. ८. ९. ६)

**25. வானறடவி மேல்விளஙகி மனனுபல வணணமாய
ஆன்றமுக மஙகாந தவிரொளிசேர்ந—தேனறவிழித
தோறறுமுனைக கணடே துளஙகியுளந திண்மையுட
ஞறறலுறே ஞதா வமாநது.**

நாதா—ஸவாமியான விஷ்ணுவே! **மேல வான் தடவி**—பரமபத₃ததைத தொடுகினறவனுய, **விளஙகி**—ஒளிவீசுகினறவனுய, **மனனு பல வணணமாய**—நிலைநினற பல நிறஙகளையுடையவனுய, **ஆனற முகம அஙகாநது**—ஆ என்று விரியத திறநத வாயையுடையவனுய **அவிர் ஒளி சேர்நது ஏன்ற விழி தோறறும்**—ஒளிவீசும பரநத கணகளுடன காடசியளிபபவனுன, **உனே**—உனனே, **கண்டு**—பாரத்து, **உளம துளஙகி**—பயநத நெஞசையுடையவனுய, **திண்மையுடன** — தே₃ஹத₄ாரணததுடன, **அமர்நது**—இநத₃ரியஙகளை ஒருமுகபபடடு, **ஆறறல் உறேன**—த₄ரிகக இயலாதவனுயிருககிறேன

---

24. சென்ற ஶலோகததில "அனைவரும ப₄யபபடுகிறுாகள. நானும அபபடியே" எனறு கூறினன. 'நானும அபபடியே' எனபதை விவரிககினறவனுய, இநத ஶலோகததில "நான பயநத நெஞசினனுய ஶரீரேநதிரியஙகள் த₄ரிககபபெறுகினறிலேன" எனகிறுன அர்ஜுனன. (நப₄ஸ்ஸபருஶம) பரமபத₃ததைத தொடுகினறவனே. நப₄ஶ்ஶப₃த₃ம் ஆகாஶததைக குறிககுமேயலலது பரமபத₃ததைக குறிககுமோ ? எனில, "தத₃க்ஷரே பரமே வயோமந" [தை நா 1-2] [அபபரபபொருள அழியாததான பரமாகாஶததில் எழுநதருளியிருககிறது] 'யோ அஸயாத₄யக்ஷ பரமே வயோமந" [யஜு அஷடக 2-8-9-6] [எநதப் பரமாதமா பரமாகாஶமாகிற பரமபத₃ததில் எழுந்தருளியிருந்து இநத லீலாவிபூ₄தியை ஆட்சிபுரிகினறுனே] எனனும ஶருதிகளில் ஆகாஶததைசசொலலும 'வயோம' ஶப்₃த₃ம பரமாகாஶமாகிற பரமபத₃ததைக குறிபபதைக காண

इत्यादिश्रुतिसिद्धत्रिगुणप्रकृत्यतीतपरमव्योमवाची, सविकारस्य प्रकृति-
तत्त्वस्य, पुरुषस्य च सर्वावस्थस्य, कृत्स्नस्याश्रयतया नभस्स्पृशमिति
वचनात्, * द्यावापृथिव्योरिदमन्तरं हि व्याप्तमिति पूर्वोक्तत्वाच्च।

கினறேம அதுபோலவே நப$_4$ஸஸப$_3$த$_3$ம இஙகு பரமபத$_3$ததைக குறிககினறது எனறு கணடுகொளவது நப$_4$ஸஸ்ப$_3$த$_3$ம ப்ரஸித$_3$த$_4$மான பராகருதமான ஆகாஸததைச சொலலுகிறது எனறே, க$_3$ாாககி$_3$வித$_3$யையில ஆகாஸமெனபபடும மூலபரகருதியைக குறிககிறது எனறே கொளவதில குறையெனன ? எனில இநத விஸவரூபம "இஹைகஸத$_2$ம ஜக$_3$த கருதஸனம" [11-7] எனறு தொடஙகும ஸலோகததில கூறியபடி ஆகாஸம முதலான எலலா விகாரபபொருளகளேயும, அவறறுககு மூலமான பரகருதியையும, விழிபபு முதலான எலலா நிலைகளிலுமுள்ள ஜீவனேயும தனனுள் அடககியது "ப$_3$ஹூஙயத$_3$ருஷடபூாவாணி பஸய" [11-6] எனகிறபடியே இநத லீலாவிபூ$_4$தியில நாம காணுத பல பொருள்களேயும தனனுள அடககியிருபபது அபபடிபபடட இநத விஸவரூபம ஆகாஸததைத தொடுவதாயுளளது எனறு சொலலுமபோது அநத ஆகாஸம அநத உருவததினுள அடஙகியிருககும பராகருதாகாஸமாயிருககமுடியாது. முககுணமயமான இநத லீலாவிபூ$_4$திககு அப்பாறபடட பரமாகாஸமாகவே இருககமுடியும். "ஆதி$_3$தயவாணம தமஸ பரஸதாத" [பு ஸூ 2-2] [தமோகு$_3$ணமுளள தமஸஸுககு (மூலபரகருதிககு) அபபாறபடட பரமபத$_3$ததில் ஸூாயனபோல ஒளிவீசுகிறவனுய எழுந்தருளியிருககும பரமபுருஷனே] "க்ஷயந தமஸய ரஜஸ பராகே" [யஜு 2 2-12-68] [இநத ரஜோகு$_3$ணமுள்ள பரகருதிககு அபபாறபடட பரமபத$_3$ததில எழுநதருளியிருபபவனே] எனனும வேத$_3$வாகயஙகள் ரஜஸதமோகு$_3$ணஙகள நிறைநத இநத பரகருதிமணட$_3$லததுககு அபபாறபடட பரமாகாஸம எனனும பரமப த$_3$ம இருப்பதை உறுதிபபடுததுகினறன. ஆகையால இநத ஸுத$_3$த$_4$ஸதவமயமான பரமாகாஸமே இஙகு நப$_4$ஸஸ்ப$_3$த$_3$ததினுல சொலலபபடுகிறது எனறு கொளளவேணடும மேலும "த$_3$யாவாபருதி$_2$வயோரித$_3$மநதரம ஹி வயாபதம" [11-20] எனனும ஸலோகததில மேலுலகஙகளுககும கீழுலகஙகளுககும இடையிலுளள இடைவெளியாகிற ஆகாஸம விஸவரூபததால வியாபிககப் பட்டதாகக கூறபபடடது. அநத விஸவரூபம் ஓர் ஆகாஸததைத தொடுகிறது எனறு சொலலுமபோது அவவாகாஸம வியாபிககப படட பராகருதாகாஸத்தைக காட்டிலும வேறுபட்ட பரமாகாஸ

दीप्तमनेकवर्णं व्यात्ताननं दीप्तविशालनेत्रम् त्वां दृष्ट्वा प्रव्यथितान्त-रात्मा—अत्यन्तभीतमनाः धृति न विन्दामि—देहस्य धारण न लभे; मनसश्चेन्द्रियाणां च शमं न लभे। विष्णो—व्यापिन्। सर्वव्यापिनं

மாகவே இருககவேணடும (தீ$_3$பதம) ஒளிவீசுகினறவனை "தி$_3$வி ஸூாய ஸஹஸரஸய" [11-12] எனனும ஶலோகததில இநத விஶவருபததின ஒளி ஆயிரககணககான ஸூாயாகளின ஒளியை ஒததது எனறு சொலலபபடடதனறே. (அநேகவாணம) செநதாம ஈாத தடஙகண செஙகனிவாயச செஙகமலம செநதாமரையடிககளை யும, நீலமேனியையும, உளளே வெணபல இலகு சிவநதவாயையும, திருமாாபில ஹிரணயவாணையான ஶ்ரீதே$_3$வியையும, பல பல ஆப$_4$ர ணஙகளையும, வைஜயநதீ வநமாலையையுமகொணட இநத விஶவருபம பல நிறஙகளையுடையதாகவே இருககுமனறே வேறிடஙகளிலும விஶவருபததை வாணிககுமபோது அது பல நிறஙகளையுடையது எனறு சொலலபபட்டதனறே (வயாததாநநம) "பொஙகார் கடலும பொருபபும நெருபபும நெருககிப புகபபொனமிடறததனைபோது அஙகாநதவன" [பெரியதிரு 10 6-1] எனகிறபடியே பரளயகாலததிற போலே விரியததிறநத வாயையுடையவனை (தீ$_3$பதவிஶாலநேதரம) "தஸய யத$_2$ா கபயாஸம புணட$_3$ரீகமேவமக்ஷிணீ" [ச$_2$ாந 1-6-7] [அபபரமபுருஷனுககு ஸூாயனால மலாநத தாமரைபோனற இரு கணகள உள] "கணகள சிவநது பெரியவாய" [திருவாய 8-8-1] "கரியவாகிப புடைபரநது மிளிாநது செவவரியோடி நீணடவப பெரிய வாய கணகள" [அமலனுதி 8] எனறு உப$_4$யவேத$_3$ஙகளாலும முழஙகபபெறற ஒளிவீசும பரநத கணகளையுடையவனை (தவா த$_3$ருஷடவா) அபபடிபபட்ட உனனைககணடு. (பரவயதி$_2$தாநதராதமா) மிகவும பயநத நெஞசையுடையவனாய. இவவநதராதமஶப$_3$த$_3$ம ஜீவஸவருபததைச சொலலுவதாகாதோ? எனில 'பரவயதி$_2$த' எனபதாலேயே அபபொருள் ஸித$_3$தி$_4$ககுமபோது 'அநதராதம' ஶப$_3$த$_3$ம பயனற்றதாகிவிடும ஆகையால் கீ$_3$தையில மறறும பல இடஙகளிறபோலே 'ஆதம'ஶப்$_3$த$_3$ம மனததைக குறிககிறது எனறே கொளளவேணடும அநநமய பராணமயஙகளைக காடடிலும மனோமயம நுணணியதாய, அவறறிறகு உள்ளிருப்பதாகையாலே, மனஸ்ஸை 'அநதராதமா' எனறும கூறலாம. ஆக 'பரவயதி$_2$தாநதராதமா' என்றது மிகவும பயநத நெஞசுடையவனாய எனறதாகிறது. அசேதனமான நெஞசை ப$_4$யநததாகககூறுவது சேதனஸமாதி$_4$யாலே இபபடிச் சைதனயத்தைத ஏறிட்டுச

अतिमात्रमत्यद्भुतमतिघोरं च त्वां दृष्ट्वा प्रशिथिलसर्वावयवो व्याकुलेन्द्रियश्च भवामीत्यर्थः॥ २४॥

दंष्ट्राकरालानि च ते मुखानि
दृष्ट्वैव कालानलसन्निभानि।
दिशो न जाने न लभे च शर्म
प्रसीद देवेश जगन्निवास॥ २५॥

சொல்லுவது ப$_4$யத்தின் மிகுதியைக் காட்டுகிறது. (த$_4$ருதிம் ந விந்த$_3$மி) தே$_3$ஹத$_4$ாரணத்தை உடையவனாகின்றேனல்லேன். த$_4$ருதிஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ரீதியையும் குறிக்குமாயினும், ''ந லபே$_4$ ச ஶர்ம'' (11 25) என்று அடுத்த ஶ்லோகத்தில் தான் ஸுக$_2$த்தை அடையவில்லை என்று கூறுகிறானாகையாலே, இங்கு த$_4$ருதிஶப்$_3$த$_3$ம் ஸுக$_2$த்தின் ஒருவகையான ப்ரீதியைக்குறிக்கமாட்டாது. ஆகையால் த$_4$ருதிஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு இங்கு 'த$_4$ாரணம்' என்னும் பொருளையே கொள்ளவேண்டும் எதனுடைய த$_4$ாரணம் என்று சொல்லாவிடினும், ப்ரகரணத்தாலும் அர்த்த$_2$ஸ்வப$_4$ாவத்தாலும் தே$_3$ஹத$_4$ாரணமே இங்கு த$_4$ருதிஶப்$_3$த$_3$த்தால் குறிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். (ஶமம் ச ந விந்த$_3$மி) ஶமஶப்$_3$த$_3$ம் மனமும் இந்த$_3$ரியங்களும் அடங்கியிருத்தலைக்குறிக்கும் தே$_3$ஹத$_4$ாரணத்தைச் சொன்ன பிறகு மனம் இந்த$_3$ரியங்களை த$_4$ரித்துநிற்றலை ஶமஶப்$_3$த$_3$த்துக்குப் பொருளாகக் கொள்வதே உசிதம் ஆக, மனமும் இந்த$_3$ரியங்களும் த$_4$ரித்துநிற்கப்பெற்றிலேன் என்றதாகிறது இப்படிக் கொள்ளாவிடில் புநருக்தி ஏற்படும். (விஷ்ணோ!) ஸர்வவ்யாபியானவனே! வெறும் பேரைக் குறிப்பதாகக்கொள்வதைக் காட்டிலும் ''விஷ்லு வ்யாப்தௌ'' என்னும் த$_4$ாதுவிலிருந்து ஸித்$_3$தி$_4$க்கும் ஸர்வவ்யாபித்வம் குறிக்கப்படுகிறது என்பதே பொருத்தமானது. ஸர்வவ்யாபியான விஶ்வரூபத்தை வர்ணிக்கும் இந்த ப்ரகரணத்துக்கு இப்பொருள் மிகப்பொருத்தமன்றோ ஆக, இந்த ஶ்லோகத்தால் ''அனைத்தையும் வியாபித்திருப்பவனும், பேரளவுடையவனும், அத்யாஶ்சர்யமானவனும், அதிகோ$_4$ரமானவனுமான உன்னைக் கண்டு எல்லா அவயவங்களும் மிகவும் தளர்ந்தவனாய், இந்த$_3$ரியங்கள் அனைத்தும் கலங்கியவனாகிறேன்'' என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. 24.

25. த₃ம்ஷ்ட்ராகராளாநி ச தே முக₂ாநி
த₃ருஷ்டவைவ காலாநலஸந்நிப₄ாநி।
தி₃ஶோ ந ஜாநே ந லபே₄ ச ஶாம
ப்ரஸீத₃ தே₃வேஶ ஜக₃ந்நிவாஸ ॥

தே₃வேஶ—தேவர் தலைவனே! **ஜக₃ந்நிவாஸ!**—உலகங்கட்கெல்லாம் இருப்பிடமாயிருப்பவனே!, **த₃மஷ்ட்ராகராளாநி**—பற்களால ப₄யங்கரமாயிருப்பவையாய, **காலாநல ஸந்நி₄பாநி ச**—ஊழிகாலத தீயைப போன்றவையுமான, **தே**—உன்னுடைய, **முக₂ாநி**—முக₂ங்களை, **த₃ருஷ்டவா ஏவ**—பாரப்பதாலேயே, **தி₃ஶ:**—தி₃ககுகளை, **ந ஜாநே**—அறிகின்றேனலலேன, **ந ச ஶாம லபே₄**—ஸுக₂ததையுமடைகின்றேனலலேன் **பரஸீத₃**—(என்னைக் குறித்து) உகந்தருளுவாயாக

---

26. மேலா மெயிறருன மிகுபயமா முன்முகங்கள்
காலா னலனபோலே கணடேநான்—மாலாகித்
திககறியே னினபமுறேன றேவேசா விச்சகததுத
தககவிருப பேயருணீ தான்,

தேவேசா!—தே₃வர் தலைவனே! **இச்சகததுத தக்க இருபபே**—இந்த உலகததிற்குப பொருததமான இருப்பிடமே! **மேலாம் எயிறருல்**—உறுதியான பற்களால **காலாநலனபோலே**—ஊழிக்காலததீயைப் போலே, **மிகு பயமாம்**—மிகுநத ப₄யங்கரமாயிருக்கும, **உன முகங்கள**—உனது முக₂ஙகளை, **கணடே**—காண்பதாலேயே **நான்**—நான, **மாலாகி**—மயஙகி, **திக்கு அறியேன்**—தி₃க்குகளை அறிகினறேனலலேன **இன்பமும் உறேன்**—ஸுக₂ததையுமடைகிறேனலலேன. **நீ தான அருள்**—நீயே உகந்தருளவேணும்

---

25. "உன்னுடைய மறற அவயவஙகளைக் காட்டிலும முக₂ஙகள மிகவும ப₄யஙகரஙகளாய இருககின்றன அவறறைககண்டு மிகவும ப₄யந்திருககும எனது ப₄யததை நீயே உகநது போககியருள வேணும" என்கிருன் அர்ஜுனன. (காலாநலஸந்நிப₄ாநி) ஊழி காலத தீயைபபோனறவை. அவற்றைபபோலே இநத யுத₃த₄களத

॥ भा ॥ युगान्तकालानलवत्सर्वसंहारे प्रवृत्तान्यतिघोराणि तव मुखानि दृष्ट्वा दिशो न जाने; सुखं च न लभे। जगतां निवास! देवेश!—ब्रह्मादीनामीश्वराणामपि परममहेश्वर! मां प्रति प्रसन्नो भव। यथाहं प्रकृतिं गतो भवामि, तथा कुर्वित्यर्थः॥ २५॥

தில உளள பெருமபானமையினரைக கொலலுவதறகு முறபடடு நிறபவை எனறு கருதது எமபெருமானே காலததுககு அபி₄மானி யாகையாலே, ஊழிகாலததின செயலான ஸமஹாரததைச செயய முறபடடுவிடடான எனறு கருதது (த₃மஷடராகராளாநி ச) பறக ளாலே மிகவும ப₄யஙகரமாகவுமிருபபவை கராளஶப₃த₃ம் பறகள நிறைநதிருபபதையோ, விகாரமுடையதாயிருபபதையோ, ப₄யஙகரமா யிருபபதையோ காடடும. இததால மிகவும கே₄ாரமாயிருபபவை எனறதாயிறறு இபபடியிருபபவை எவை? எனில (தே முக₂ாநி) உனது விஶவரூபததிலுளள முக₂ஙகளே இப்படியிருககினறன. (த₃ருஷடவா ஏவ தி₃ஶோ ந ஜாநே) அவறறைப் பாாபபதாலேயே எனககு தி₃சைகள தெரியவிலலை (ஶாம ச ந லபே₄) அவறறைப பாாபபதாலேயே நான ஸுக₂ததையும அடையவிலலை, பெருந துனபததையே அடைகிறேன எனறு கருதது "த₃ருஷடவைவ" [பாாபபதாலேயே] எனகிறவிடததில ஏவகாரததாலே உனது முக₂ததால தீணடபபடடிருநதால அழிநதேபோயிருப்பேன எனனும் கருதது உணாததபபடுகிறது (ஜக₃நநிவாஸ) உலகிறகெலலாம இருபபிடமாயிருபபவனே! அநயபத₃ாதத₂பரத₄ானமான ப₃ஹு வரீஹிஸமாஸததைக காடடிலும உததரபத₃ாதத₂ பரத₄ானமான ததபுருஷஸமாஸம் ஏறபுடையதாகையாலே, 'ஜக₃தாம நிவாஸ' எனறு ப₄ாஷயததில அதுவே கைககொளளபபடடது. "இஹை கஸத₂ம" எனறு தொடஙகும ஏழாம ஶலோகததின பொருளான ஸாவாத₄ரதவமும ததபுருஷஸமாஸததைக கொளளுமபோது விவரிககபபடடதாகும. (தே₃வேஶ) தே₃வர் தலைவனே! "தமீஶவ ராணும பரமம மஹேஶவரம தம தே₃வதாநாம பரமம ச தை₃வதம" [ஶவே 6 7] [ஈஶவராகளுககு மேலான மஹேஶவரனும, தே₃வதை களுககு மேலான தே₃வதையுமானவனை] என்று உபநிஷததுககளில 'பிரமன ஶிவன முதலான ஈஶவ்ராகளுககும மேலான மஹேஶவரனுய, மேலான தே₃வதையாயிருபபவன பரமபுருஷனே' எனறு கூறியிருப பதை நேரே காணகின்றேன எனறு கருதது இததுல பிரமன முதலானவாகளே உன்னைககாண இயலாதவாகளாயிருககுமபோது

॥ भा ॥ एवं सर्वस्य जगतः स्वायत्तस्थितिप्रवृत्तित्वं दर्शयन् पार्थसारथी राजवेषच्छद्मनाऽवस्थितानां धार्तराष्ट्राणां योधिष्ठिरेष्वनुप्रविष्टानां चासुरांशानां संहारेण भूभारावतरणं स्वमनीषितं स्वेनैव करिष्यमाणं पार्थाय दर्शयामास। स च पार्थो भगवतः स्रष्टृत्वादिकं सर्वैश्वर्यं साक्षात्कृत्य तस्मिन्नेव भगवति सर्वात्मनि धार्तराष्ट्रादीनामुपसंहारमनागतमपि तत्प्रसादलब्धेन दिव्येन चक्षुषा पश्यन्निदं [चो] श्रोवाच—

अमी[च त्वा]सर्वे धृतराष्ट्रस्य पुत्राः
सर्वैस्सहैवावनिपालसङ्घैः।
भीष्मो द्रोणस्सूतपुत्रस्तथाऽसौ
सहास्मदीयैरपि योधमुख्यैः॥ २६ ॥

वक्त्राणि ते त्वरमाणा विशन्ति
दंष्ट्राकरालानि भयानकानि।
केचिद्विलग्ना दशनान्तरेषु
संदृश्यन्ते चूर्णितैरुत्तमाङ्गैः॥ २७॥

நான் எம்மாத்திரம்? என்னும் கருத்து உணர்த்தப்படுகிறது. (ப்ரஸீத$_{3}$) இப்படி மிகத் தாழ்ந்தவனுகையாலே மிகவும் ப$_{4}$யந்திருக்கும் என்னிடம் உகந்தருளவேணும் என்றபடி. இதற்குமுன் கண்ணனுக்கு அர்ஜுனனிடம் கோபமிருந்தாலன்றோ 'உகந்தருள வேணும்' என்று ப்ரார்த்தி$_{2}$க்கலாம்; அப்படிக்கோபம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லையே? எனில்: இங்கு 'ப்ரஸீத$_{3}$' (உகந்தருளவேணும்) என்றது "உனது ப$_{4}$யங்கரமான உருவத்தைக் கண்டு மிகவும் ப$_{4}$யந்திருக்கும் நான் அந்த ப$_{4}$யம் தெளிந்து இயற்கைநிலையை அடையும்படி செய்தருளவேணும்" என்றே பொருள்படுகிறது. "கோபத்தை ஆற்றியருளவேணும்" என்று பொருள்படவில்லை. ஆகையாலே குறையில்லை. 25.

26. அமீ[ச தவா]ஸாவே த₄ருதராஷ்ட்ரஸய புத்ராஃ
ஸாவைஸஸஹைவாவநிபாலஸங்கை₄· ।
பீ₄ஷமோ த₃ரோணஸஸூதபுதரஸதத₂ா஽ஸௌ
ஸஹாஸமதீ₃யைரபி யோத₄முக்₂யை ॥

27 வக்தராணி தே தவரமாணு விஶநதி
த₃மஷடராகராணாநி ப₄யாநகாநி ।
கேசித₃விலக₃நா த₃ஶநாநதரேஷு
ஸநத₃ருஶயநதே சூாணிதைருததமாங்கை₃· ॥

26, 27 இருபததாறுமுதல முபபதீருக உளள ஶலோகஙகளில மஹாப₄ாரத யுத₃த₄ததில கௌரவபக்ஷத்தில் இருககும பெரும பாலானவாகளையும, பாணட₃வபக்ஷததிலும் அஸுராவேஶமுள்ள சிலரையும தானே அழிககபபோவதைக காடடுவதனமூலம அாஜுனனைப போாசெயயத் தூணடுவதறகாக விஶ்வரூபததின வாயில நுழைநது அவாகள அழிகிறபடியைக காட்டுகிருன கணணன இதுவரையில நடநத கீ₃தைப் பகுதியாலே "உலக னைததும தனககு அதீ₄னமான ஸதகா ஸ்தி₂தி ப்ரவருததிகளை உடையது" எனறு கணணன விளககியதும ப₄ாரதபபோரில இவா களை ஸமஹாரம செயயபபோகிறவன தானே, அாஜுனன வெறும நிமிதத மாததிரமே எனறு உணாததுவதறகாகவே எனபதும குறிககொளளததககது. மணணின பாரம நீககுதறகே வடமதுரைப பிறநது பாாதத₂னுககு ஸாரதி₂யாயிருககும கண்ணன அரசா உருக கொணடு பிறநது போாககளததிலே நிறகும அஸுராகளான த₄ருத ராஷடர புதராகள நூறறுவரையும, யுதி₄ஷடி₂ரா ஸேனையிலிருக்கும அததகைய சிலரையும அழிபபதனமூலம பூ₄மிப₄ாரததைக குறைபப தாகிற தன திருவுளளக கருததைத தானே நடததிவைககப்போவதைப பார்தத₂னுககுக காடடுகிருன இநத ஶ்லோகஙகளில. அநதப் பாாத த₂னும உலகனைததையும படைதது அளிதது அழிததல முதலான எலலாப பெருமைகளையும உடையவன ப₄க₃வானுன கண்ணனே எனறு நேரே கணடு, அததகைய ஸாவாநதாயாமியாய, அதனுலேயே எலலாமாயிருபபவனுய, ஸதயஸஙகலபனுன அவனே த்₄ருதராஷடர புதராகள் முதலான அனைவரும் அழிவதறகு எலலாவகைக காரண மாகவுமிருப்பவன எனபதையும, உலகினரால காணபரியதான விஶ்வரூபத்தைககொணடு அனைததையும விழுஙகும அவனே அநத

அமீ ஸர்வே த்₄ருதராஷ்டரஸ்ய புத்ரா—எதிரே காட்சி யளிக்கும் த்₄ருதராஷ்டரனுடைய புத்ரர்கள் நூற்றுவரும், **பீ₄ஷ்ம:**—பீ₄ஷ்ம பிதாமஹரும், **த்₃ரோண:**—(ஆசார்யரான) த்₃ரோணரும், **ததா₂ அஸௌ ஸூதபுத்ர**—அவ்வண்ணமே எதிரே காட்சியளிக்கும் கர்ணனும (ஆகியவர்கள்), **அவநி பாலஸங்கை₄ ஸர்வை: ஸஹ**—(அவர்களைச் சேர்ந்த) அரசர் கூட்டங்களோடும், **அஸ்மதீ₃யை அபி யோத₄முக₂யை ஸஹ**—நம்மைச் சேர்ந்த சில வீரர்தலைவர்களோடும் கூட, **த₃ம்ஷ்டராகராளாநி**—வளைந்த பற்களை உடையவையாய், **ப₄யாநகாநி**—மிகவும் ப₄யங்கரமாயிருப்பவையான, **தே வக்த்ராணி**—உனது வாய்களுக்குள்ளே, **த்வரமாணா ஏவ விஶந்தி**—(அழிவின் பொருட்டு) விரைவுடனே நுழைகின்றனர்கள் **கேசித்**—அவர்களில் சிலர், **சூர்ணிதை: உத்தமாங்கை₃**—துண்டு துண்டாக்கப்பட்ட தலைகளோடு கூடியவர்களாய், **த₃ஶநாந்தரேஷு விலக்₃நா**—பற்களின் இடைவெளிகளில் தொங்குகின்றவர்களாக, **ஸந்த்₃ருஶ்யந்தே**—காணப்படுகிறார்கள்.

---

27. அந்தன் புதல்வரிவ ரல்லா நிருபருடன்
பந்தமுறு பாட்டன் றுரோணன்தான—முந்துற்றுக்
கன்னனிவ னம்படையிற் காவலரோ டெல்லாருந்
துன்னவுனைச் சேர்ந்திடுவர் தொக்கு

அந்தன் புதல்வர் இவர்—குருடனான த்₄ருதராஷ்ட்ரனின் புத்திரர்களான இவர்கள், **பந்தமுறு பாட்டன்**—

ஸம்ஹாரத்துக்கு மிக முக₂யமான ஹேது என்பதையும், அர்ஜுனனாகிற தன் கையில் அம்புகள்போலவே தானும் காக்கை உட்காரப் பனம்பழம் விழுமிடத்திற்போலே இவர்களது அழிவிற்கு ஒரு வியாஜமாத்ரமாகவே இருப்பவன் என்பதையும், இனிமேல் நடக்கப்போவதாயினும் இவற்றையெல்லாம் கண்ணன் அருளாலே பெற்ற தி₃வ்யசக்ஷுஸ்ஸாலே கண்டு பின்வருமாறு கூறினன். நடக்கப்போவதையும் நேரே காண்கையால் நடப்பதுபோலவே கூறுகின்றான் என்றும் கொள்ளலாம். ஆகையால் கண்ணெதிரே நிற்பவர்களை அழிகின்றவர்களாகக் காண்பது இந்த்₃ரஜாலம் போன்றதோ

॥ भा ॥ अमी धृतराष्ट्रस्य पुत्राः दुर्योधनादयस्सर्वे भीष्मो

(பேராகளிடம) பாசமுளள பாடடனை பீ$_4$ஷமன், **துரோணன தான**—துரோணுசாாயா, **முநதுற்று கன்னன் இவன்**—முனனே நிறகும காணனுகிற இவன, (ஆகிய வாகள்) **அல்லா நிருபருடன**—(அவாகளைச் சேர்ந்த) அரசர் கூடடஙகளோடு, **நம படையில் காவலரோடு**—நம படையைச சோநத (சில) அரசர்களோடு, **எல்லாருமம**—அனைவருமம, **தொககு** — ஒனறுசோநது, **துனன** — நெருக்கிக கொணடு, **உனை சோநதிடுவர்**—உனனிடம் வருகிறாாகள.

23 **ஆங்கவர்க ளுன்ற னதிபயமாம் வல்லெயிற்**
றோஙகு முகஙகளிடை யுறறுவிரைந—தீங்கடைவர்
நினசினததாற பலலிடையி னினறுசிலர் பல்பொடியா
மனசிரததாற றோன்றுவர்கண் மறறு.

ஆங்கு அவர்கள்—அததகைய அவாகள, **உனதன்**—உனனுடைய, **அதிபயமாம**—மிகவும ப$_4$யஙகரமாயிருககும, **வல் எயிறறு**—உறுதியான பற்களையுடைய, **ஓங்கு முகஙகளிடை உறறு**—உயர நிற்கும வாயகளுககுள்ளே நுழைநது, **ஈஙகு விரைநது அடைவர்** — அவறறின உள்ளே விரைவாகச செலவா, **மறறு** — மேலும, **நின சினததால்**—உனது கோபததாலே, **சிலா**—இவாகளில சிலர், **பல் இடையில் நினறு**—பறகளுக்கு நடுவில தொஙகுகின்றவாகளாய, **பல்பொடியாம் மனசிரததால் தோனறுவர்கள்**—தஙகளுடைய சிறநத தலைகள் பல பொடிகளாக ஆக்கபபடடுக் காட்சியளிககிறாாகள

எனனும ஐயம தவிாககபபடுகிறது. (அமீ ஸாவே த$_4$ருதராஷட்ரஸய புதரா) த$_4$ருதராஷடரனின புதலவாகளான து$_3$ாயோத$_4$னன முதலான இநத நூறறுவரும (பீ$_4$ஷம) பாணட$_3$வருககும் கௌரவருககும பாடடனான பீ$_4$ஷமரும அனைவரிலும பெருவீரராகையாலும, முதலில விழபபோகும ஸேனைததலைவராகையாலும ஸேனைத தலைவாகளுககுள முதலில படிககிறுன. (த$_3$ரோண) பாணட$_3$வ கௌரவாகளுககு ஆசாாயரான த$_3$ரோணரும. விரத்தில பீ$_4$ஷம

द्रोणस्सूतपुत्रः—कर्णश्च तत्पक्षीयैरवनिपालसमूहैस्सवैरस्मदीयैरपि कैश्चिद्यो·

ருககே அடுததபடியானவராய அவருககு அடுததபடி விழபபோகும ஸேனைததலைவராகையாலே இரணடாவதாகப படிககிருன (தத$_2$ா அஸௌ ஸூத புதர) அவவணணமே இநதத தோபபாகன மகனை காணனும கௌரவஸேனையில த$_3$ரோணருககு அடுததபடி பெரிய விரனாய அவருககு அடுததபடி விழ இருககும ஸேனைததலைவனுகை யாலே காணனை மூனறுவதாகப படிககிருன (ஸாவை அவநிபால ஸங்கை$_4$ ஸஹைவ) கௌரவஸேனையைச சோநத எலலா அரசா கூட்டங்களோடும கூடவே நாலாவது பாத$_3$ததில ''அஸமதீ$_3$யை யோத$_4$முக$_2$யைஸ ஸஹ'' எனறு பாணட$_3$வ பக்ஷததில உளள போாததலைவாகளைத தனியே எடுககையால 'அவநிபாலஸங்கை$_4$'' எனறு இஙகே கௌரவபக்ஷததிலுள்ள போாததலைவாகளை எடுபப தாகக கொளளவேணடும கௌரவா நூறறுவரையுமபோலே அவா களைச சாாநதிருநத போாததலைவாகள அனைவருமே அழியப போகிருாகள எனபதை ''ஸாவை'' எனனும பத$_3$ம காடடுகிறது (அஸமதீ$_3$யை யோத$_4$முக$_2$யை ஸஹ) நமமுடைய பக்ஷததைச சோநத சில போாததலைவாகளோடு கூட இரணடாவது பாத$_3$த தில உளளதுபோலே இஙகு 'ஸாவை'' எனனும பத$_3$ம இலலாத தாலும, 'யோத$_4$முக$_2$யை.'' எனறு குறிககையாலும பாணட$_3$வ பக்ஷததில அனைவரும அழிககபபடவிலலை எனறும, சில போாத தலைவாகளே அழிககபபடடாாகள எனறும உணாததபபடுகிறது (வகதராணி தே தவரமாணா விஶநதி) உனது வாயகளுககுளளே விரைவாக அழிவின பொருடடு நுழைகிருாகள எவாகள ப$_4$க$_3$வத$_3$ ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரஙகளை எவவளவு விரைவாகச செயகிருாகளோ, அவாகள உனனுல அவவளவு விரைவாக அழிககபபட இருககிருாகள எனறு 'தவரமாண' பத$_3$ததின கருதது. அனறிககே, போாபுரிவதில அவாகள காடடும வேக$_3$மெலலாம அவாகளது அழிவுககே காரணமாகினறது எனறும கருததுரைககலாம. அநத வாயகள எபபடி இருககினறன ? எனில (த$_3$மஷடராகராளாநி ப$_4$யாநகாநி) இடைவெளியோடு கூடிய பறகளையுடையனவாய, ப$_4$யஙகரமா யிருபபவை ப$_4$யஙகரமானவை எனறு தனியாகச சொலலுகையால கராள' பத$_3$ம இடைவெளியோடு கூடியிருககையையும வளைநதி ருககையையும கூறுகிறது. மேடுபளளஙகளுடன (த$_3$நதுரமாய) இருக கையைக கூறுவதாகவும கொள்ளலாம 'கராலம த$_3$நதுரே வகரே'' எனனும நிக$_4$ணடு காணததககது. ப$_4$ாஷயததில ' து$_3$ாயோத$_4$ நாத$_3$யஸஸாவே'' எனறு பாட$_2$ம இருககையாலும, இரணடு

घमुख्यैस्सह त्वरमाणा दंष्ट्राकरालानि भयानकानि तव वक्त्राणि विनाशाय विशन्ति; तत्र केचिच्चूर्णितैरुत्तमाङ्गैर्दशनान्तरेषु विलग्नाः संदृश्यन्ते ॥ २६ ॥ २७ ॥

ஶ்லோகங்களையும் ஒரே அந்வயமாகக் கொள்ளுகையாலும் "அமீ சாவே" என்பதே பூ₄ர்வ பாட₂ம் என விளங்குகிறது. "அமீ ச த்வா" என்று பாட₂மாகில், அடுத்த ஶ்லோகத்தில் உள்ள "விஶந்தி" என்பதை முதல் ஶ்லோகத்திலும் சேர்த்துக்கொண்டோ, அல்லது அதே பொருளுள்ள வேறொரு வினைச்சொல்லை அத்₄யாஹாரம் செய்துகொண்டோ, அல்லது இருபத்துநாலாவது ஶ்லோகத்திலுள்ள பத₃ங்களின் வசனத்தை ப₃ஹுவசனமாக மாற்றிக்கொண்டு "த்₃ருஷ்ட்வா ப்ரவ்யதி₂தாந்தராத்மானோ த்₄ருதிம் ந விந்த₃ந்தி" [உன்னைக்கண்டு கலங்கிய மனமுடையவர்களாய் த்₄ரிக்கமாட்டாதவர்கள் ஆகின்றனர்] என்று கூட்டியோ முதல் ஶ்லோகத்தைத் தனி அந்வயமாகக் கொள்ளவேண்டும். "அமீ ச த்வா, வக்த்ராணி தே" என்று இரண்டு ஶ்லோகங்களும் தொடங்குகையாலே, இரண்டையும் ஒரே அந்வயமாகக் கொள்ளமுடியாது. ஒன்றரை ஶ்லோகத்தாலே— அழிவின்பொருட்டு எம்பெருமான் வாயில் நுழையுமவர்களைச் சொல்லி, இனி அரை ஶ்லோகத்தாலே அவ்விஶ்வரூப எம்பெருமானின் பல்லிடுக்குகளிலே தலை நசுங்கிச் சிலர் அழிந்து கிடக்கிறார்கள் என்று கூறுகிறது. (கேசித்) கௌரவஸேனையிலுள்ள சிலர் விஶ்வரூப எம்பெருமானின் வாயிலுள்ள சிலர் என்றுமாம். (த₃ஶநாந்தரேஷு லக்₃நா) பல்லிடுக்குகளிலே தொங்குகின்றவர்களாய் (சூர்ணிதை உத்தமாங்கை₃ ஸந்த₃ருஶ்யந்தே) நசுங்கிய தலைகளையுடையவர்களாய்க் காணப்படுகின்றார்கள்.

"செற்றெழுந்து தீவிழித்துச் சென்றவிந்த ஏழுலகும்
மற்றிவை ஆவென்று வாய்அங்காந்து – முற்றும்
மறையவர்க்குக் காட்டிய மாயவனையல்லால்
இறையேனும் ஏத்தாதென் நா" [முதல்திருவ 94]

என்று பொய்கையாழ்வார் இந்த ஶ்லோகங்களை அடியொற்றிக் கண்ணன் பா₄ரதப்போரிலே காட்டின விஶ்வரூபத்தைக் கூறுவதாக அப்பிள்ளை உரையிலே பொருளுரைத்தார். மறையவர்க்கு என்பது பீ₄ஷ்மத்₃ரோணாதி₃களைக் குறிக்கிறது. அவர்களும் இந்த விஶ்வரூபத்தைக் கண்டனர் என விளங்குகிறது

யாத₃வ ப்ரகாஶமததைதச சேர்நதவாகள கீ₃தையில சில இடங்களில அதி₄கஶலோகங்களை படிககிறாகள என்று இங்கு தாதபாய சந்த₃ரிகையில ஸ்ரீதே₃சிகனால் காட்டப்பட்டது அவையாவன — (1)''காம ஏஷ க்ரோத₄ ஏஷ ''[3-37] என்னும ஶலோகத்துக்குப பிறகு

அர்ஜுந உவாச—

''ப₄வதயேஷ கத₂ம க்ருஷ்ண கத₂ம சைஷ விவாதத₄தே |
கிமாதமக கிமாசார தந்மமாசக்ஷ்வ ப்ருச்ச₂த ||

ஸ்ரீப₄க₃வாந உவாச—

ஏஷ ஸூக்ஷ்ம பரஶ்ஶதரு தே₂ஹிநாம இந்த₃ரியைஸ்ஸஹ |
ஸுக₂ம ததர இவாஸீநோ மோஹயந பாாதத₂ திஷ்ட₂தி ||
காமக்ரோத₄மயோ கே₄ார ஸதமப₄ஹர்ஷ ஸமுத₃ப₄வ: |
அஹங்காரோ ஽பி₄மாநாதமா து₃ஸதர பாபகாமபி₄ ||
ஹர்ஷமஸய நிவாதயேஷ ஶோகமஸய த₃த₃ாதி ச |
ப₄யம சாஸய கரோதயேஷ மோஹயமஶ்ச முஹுர முஹு ||
ஸ ஏஷ கலுஷ க்ஷுத்₃ர சித்₃ர₃ராபேக்ஷீ த₄நஞ்ஜய |
ரஜ பரவாததிதோ மோஹாத மாநுஷாணாம உபத₃ரவ ||''

[அர்ஜுனன கூறினான— கண்ணனே! க்ரோத₄மாகப் பரிணமிககும் இநதக காமம எபபடி உண்டாகிறது? எபபடி வளாகிறது? எநத ஸவரூபமாயிருககிறது? எநதச் செயலைச செயகிறது? கேட்கும எனககு இதைக கூறுவாயாக. ஸ்ரீப₄க₃வான உரைத்தான— பாாதத₂னே! இந்த₃ரியஙகளோடு கூடிய ஶரீரமுடையவாகளுககு இது நுணணியதாய மேலானதான எதிரியாகும. அநத ஶரீரததிலேயே இனிதாக இருநதுகொணடு ஜீவாத்மாவை மயககிக கொணடிருககிறது. காமக்ரோத₄மயமான பெரிய இநத எதிரி க₃ாவததினாலும விஷயஸுக₂ததினாலும உண்டாகிறது. தே₃ஹததையே ஆதமாவாக அபி₄மானிககும அஹஙகாரரூபமாயிருககிறது தீவினைகளால இது கடகக அரிதாயிருககிறது. இநத ஜீவனுககு இனபததைப் போக்கித துனபததை இது தருகிறது. இவனுககு ப₄யததையும விளைககிறது அடிககடி இவனை மயஙகவும செயகிறது த₄நஞ்ஜயனே! இவ்வெதிரி கலஙகியதாய, தாழந்ததாய, ஸவரூப நாஶததை விளைப்பதறகு ஸமயம பார்ததிருபபதாயுள்ளது. ரஜோகு₃ணத்தால உணடாவதாய மனிதர்களுககு மயககததாலே விளையும உபத₃ரவமாய (தொலலையாய) இருககிறது] என்னும ஶலோகங்களும, (2) கீ₃தை பதினேராவது அததியாயததில இருபததேழு, இருபததெட்டு ஶலோகஙகளுககு இடையில அதாவது இவவிடததில—

"நாநாரூபை புருஷைர்வத்₄யமாநா
விஸந்தி தே வக்த்ரமசிந்த்யரூபம் ।
யௌதி₄ஷ்டி₂ரா தா₄ர்தராஷ்ட்ராஸ்ச யோதா₄:
ஸஸ்த்ரை: க்ருத்தா விவிதை₄: ஸர்வ ஏவ ॥

தி₃வ்யாநி கர்மாணி தவாத்₃பு₄தாநி
பூர்வாணி பூர்வேப்யருஷயஸ்ஸ்துவந்தி ।
நாந்யோऽஸ்தி கர்த்தா ஜக₃தஸ் த்வமேகோ
தா₄தா விதா₄தா ச விபு₄ர் ப₄வஸ்ச ॥

தவாத்₃பு₄தம் கிந்நு ப₄வேத்₃ அஸஹ்யம்
கிம் வா ஸக்யம் பரத: கீர்த்தயிஷ்யே ।
கர்த்தாஸி லோகஸ்ய யதஸ் ஸ்வயம் விபோ₄
ததஸ் ஸர்வம் த்வயி ஸர்வம் த்வமேவ ॥

அத்யத்₃பு₄தம் கர்ம ந து₃ஷ்கரம் தே
கர்மோபமாநம் ந ச வித்₃யதே தே ।
ந தே கு₃ணாநாம் பரிமாணமஸ்தி
ந தேஜஸோ நாபி ப₃லஸ்ய நர்த்₃தே₄: ॥"

[பல ரூபங்களுடைய புருஷர்களாலே கொல்லப்படுகிறவர்களான பாண்ட₃வ கௌரவஸேனையில் சேர்ந்த போர்வீரர்கள் அனைவரும் பலவித₄மான ஆயுத₄ங்களால் வெட்டப்பட்டு நினைத்தற்கரிய உருவையுடைய உனது வாயில் நுழைகின்றனர். அத்₃பு₄தமாய பழைமையான உனது தி₃வ்யசேஷ்டிதங்களை முன்னோர்களான ரிஷிகளும் துதிக்கின்றனர் இவ்வுலகுக்குக் கர்த்தாவும், அதை த₄ரிப்பவனும், அதற்கு அனைத்தையும் விதி₄ப்பவனும், அதை வியாபிப்பவனும், அதுக்கு ஸத்தையையளிப்பவனும் நீ ஒருவனே; வேறொருவருமில்லை எந்த அற்புதச் செயல்தான் உனக்குப் பொருந்தாததாய் உள்ளது? எச்செயல்தான் உனக்குப் பிறரைக்கொண்டு செய்யவேண்டியிருக்கிறது? உன் பெருமைகளைச் சொல்லுகிறேன் ஸர்வேஸ்வரனே! நீ உலகனைத்தையும் படைக்கிறவனாகையாலே உன்னிடமிருந்தே அனைத்தும் உண்டாகிறது உன்னிடமே அனைத்தும் அடங்கி நிற்கிறது (ஆகையால்) நீயே அனைத்துமாயிருக்கிறாய் மிக ஆஸ்சர்யமான செயலும் உனக்குச் செயற்கரியதல்ல உனது செயல்களுக்கு ஓரளவுமில்லை உனது கு₃ணங்களுக்கும், தேஜஸ்ஸுக்கும், ப₃லத்துக்கும், செல்வத்திற்கும் ஓர் அளவில்லை] என்னும் ஸ்லோகங்களும் உள்ளனவாக எடுக்கப்பட்டன. இங்குள்ள 'தி₃வ்யாநி' என்று தொடங்கும் மூன்று ஸ்லோகங்களும் நாராயணாயராலும் எழுதப்பட்டுள்ளது

यथा नदीनां बहवोऽम्बुवेगाः
समुद्रमेवाभिमुखा द्रवन्ति।
तथा तवामी नरलोकवीराः
विशन्ति वक्त्राण्यभिविज्वलन्ति॥ २८॥

यथा प्रदीप्तज्वलन पतङ्गाः
विशन्ति नाशाय समृद्धवेगाः।
तथैव नाशाय विशन्ति लोकाः
तवापि वक्त्राणि समृद्धवेगाः॥ २९॥

28. யத2ா நதீ3நாம் ப3ஹவோ‌ऽம்பு3வேக3ா:
ஸமுத்3ரமேவாபி4முக2ா த்3ரவந்தி।
தத2ா தவாமீ நரலோகவீரா
விஶந்தி வகதராணயபி4விஜவலநதி ॥

29. யத2ா பரதீ3ப்தஜ்வலநம் பதஙக3ா:
விஶநதி நாஶாய ஸமருத3த4வேக3ா:।
ததை2வ நாஶாய விஶநதி லோகா.
தவாபி வகதராணி ஸமருத3த4வேக3ா: ॥

(3, இபபதிஞேராவது அததியாயத்தில 39 வது ஶலோகததில் 'பரபிதாமஹஶச' எனறு முடியும பூாவாாதத4ததையொட்டி — 'அநாதி3மாநபரதிமபரப4ாவ: ஸாவேஶவரஸ ஸாவ மஹாவிபூ4தி । ந ஹி தவத3நய: கஶசித3ஸதீஹ தே3வ லோகதரயே த3ருஶ்யதே‌ऽசிநதய காமா ॥" [நீ ஆதி3யற்றவன; ஒப்பறற பெருமையுடையவன, அனைவரையும நியமிப்பவனுயிருப்பவன, அனைததையும் பெருஞ செலவமாகக கொணடவன, தே3வனே! இமமூவுலகிலும நினைத தறகரிய செயலகளையுடையவன் உன்னைக காட்டிலும வேறொருவனு மிலலை. காணபபடவுமிலலை] என்னும ஶ்லோகமும அவரால எழுதப பட்டது. "இநத ஶலோகஙகள கீ3தையில் உள்ளனவா இலலையா எனபதை தே3வனே அறிவான். (சஙகரா முதலான) மூன் வயாக2யா தாககளால எடுககபபடாமையாலும, கீ3தை ஓதுபவர்களிடம பரஸித3தி4 இலலாமையாலும ஸ்ரீப4ாஷயகாரா இவறறை ஆதரிக்கவிலலை. கீ3தாஶாஸத்ரததில இவவளவு ஶலோகஙகள உளளன எனறு வ்யாஸா முதலானுரால எணணிககை சொலலபபடவிலலை. பின புள்ளாா சொலலியிருபபது நமபததககதலல" எனறு இஙகு தாத பாயசந்த்3ரிகையில அருளியிருபபது குறிககொளளததககது 26, 27.

ப₃ஹவ —பலவாயிருக்கும், **நதீ₃நாம் அம்பு₃வேகா₃:**—ஆறுகளின் நீர்ப்பெருக்குகள், **ஸமுத்₃ரம் ஏவ அபி₄முகா₂:**—கடலையே நோக்கியவைகளாக **யதா₂ த்₃ரவந்தி** —எப்படி ஓடுகின்றனவோ, **ததா₂**—அப்படியே, **அமீ நரலோக வீரா** —இந்த ராஜஸமூஹவீரர்கள், **தவ அபி₄விஜ்வலந்தி வக்த்ராணி**—உனது பிரகாசிக்கும் வாய்களுக்குள்ளே, **விஶந்தி**—நுழைகிறார்கள், **ஸம்ருத்₃த₄வேகா₃:**—வளரும் வேகத்தை உடையவைகளான, **பதங்கா₃:**—விட்டில்கள், **ப்ரதீ₃ப்த ஜ்வலநம்**-எரியும் நெருப்பிலே, **யதா₂ நாஶாய விஶந்தி**—எப்படி தம் அழிவின் பொருட்டு நுழைகின்றனவோ, **ததை₂வ**—அப்படியே, **ஸம்ருத்₃த₄ வேகா₃: லோகா: அபி**—வளரும் வேகத்தையுடைய ராஜலோகவீரர்களும், **தவ**—உன்னுடைய, **அபி₄விஜ்வலந்தி வக்த்ராணி**—எரியும் வாய்களுக்குள்ளே, **நாஶாய விஶந்தி**—தம் அழிவின் பொருட்டு நுழைகிறார்கள்

---

29. ஆற்றின் புனல்வேக மாழியிடை நோக்கிப்போ
யூற்றத் தடையுமா றொக்குமே—சீற்றத்துத்
தீயமரு நின்முகங்கள் சென்றுலக வீரரெல்லாம்
போயடையு மாறு புகுந்து.

சீற்றத்து—கோபத்தினாலே, **தீ அமரும் நின் முகங்கள்**—கொழுந்துவிட்டு எரியும் உனது முகங்களை, **போயச் சென்று**—போயடைந்து, **புகுந்து**—அவற்றினுள் புகுந்து, **உலக வீரர் எல்லாம்** — ராஜலோகவீரர்கள் அனைவரும், **அடையுமாறு**—அடைகின்ற தன்மை, **ஆற்றின் புனல் வேகம்**—ஆறுகளின் நீர்ப்பெருக்குகள், **ஆழியிடை நோக்கிப் போய**—கடலைக் குறித்துச்சென்று, **ஊற்றத்து**—வேகமாக, **அடையுமாறு**—சேரும் தன்மையை, **ஒக்குமே**—ஒத்திருக்கும்.

॥भा॥ एते राजलोका बहवो नदीनामम्बुप्रवाहाः समुद्रमिव,

30. ஓங்கி யெரிமுகத்தி லோடியே விட்டிலெல்லா
மாங்கு விழுமா றதுபோல—வீங்குலக
முன்முகங்க டன்னிடையி லுற்றே விழுங்கண்டாய
தன்முகஞ்செய நாசத்தைச் சார்ந்து.

விட்டில் எல்லாம்—விட்டில்கள் அனைத்தும், **ஓங்கி எரி முகத்தில்**—கொழுந்துவிட்டு எரியும் நெருப்பை நோக்கி, **ஓடியே**—ஓடிச்சென்று, **ஆங்கு**—அதிலேயே, **விழுமாறு அதுபோல**—விழுகின்றதுபோலே, **ஈங்கு**—இப்போர்க்களத்தில், **உலகம்**-ராஜலோகவீரர்கள், **தன்முகம் செய நாசத்தைச் சார்ந்து**—தமது அழிவைத்தேடி, **உன் முகங்கள் தன் இடையில் உற்றே**—உன் வாய்களுக்கு நடுவிலே நுழைந்து, **விழும் கண்டாய்**—விழுகிறார்கள்

28, 29 உப₄யஸேனையிலும் உள்ளவர்கள் எம்பெருமானுடைய வாயில் விழுகின்றமைக்கு நதீ₃ப்ரவாஹங்கள் ஸமுத்₃ரத்தில் விழுவதையும், விட்டில்கள் விளக்கில் விழுவதையும் முறையே இரண்டு ஶ்லோகங்களில் த்₃ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறான். நதி₃களும் தம் வேக₃த்தாலேயே கடலில் விழுந்து தத்தம் நாமரூபங்களை இழக்கின்றன. விட்டில்களும் தம் வேக₃த்தாலேயே விளக்கில் விழுந்து அழிகின்றன. அதுபோல ஸேனை வீரர்களும் தம்முடைய போர் முயற்சி வேக₃த்தாலேயே எம்பெருமானின் வாயில் விழுந்து அழிகின்றார்கள் எல்லா நதி₃களும் கடல் ஒன்றிலேயே விழுகின்றன. எல்லா விட்டில்களும் விளக்கிலேயே விழுகின்றன. அதுபோல ஸேனை வீரர்களும் எம்பெருமானது வாயிலேயே விழுகிறார்கள். கடலும் விளக்கும் ஒரு செயலைச் செய்யாமலிருக்கும்போதே முறையே நதிகளும் விட்டில்களும் அழிவதற்குக் காரணமாய் நிற்கின்றன. அதுபோலவே எம்பெருமானும் வெளிப்படையாக எச்செயலையும் செய்யாமல் ஸேனை வீரர்கள் அழிவதற்குக் காரணமாய் நிற்கின்றான் — என்னும் ஒற்றுமைகள் குறிக்கொள்ளத்தக்கன. (ப₃ஹவ நதீ₃நாம் அம்பு₃வேகா₃ ஸமுத்₃ரம் ஏவ அபி₄முகா₂ த்₃ரவந்தி) பல நதிகளுடைய நீர்ப்பெருக்குகள் கடலைக் குறித்தே எப்படி ஓடுகின்றனவோ. 'அம்பு₃வேகா₃' என்னுமிடத்தில் வேக₃ஶப்₃த₃ம் வேக₃த்தையுடைய ப்ரவாஹத்தைக் குறிக

प्रदीप्तज्वलनमिव च शलभाः तव वक्त्राण्यभिविज्वलन्ति स्वयमेव त्वरमाणा आत्मनाशाय विशन्ति ॥ २८ ॥ २९ ॥

கிறது "வேக₃ம் கடலைக்குறித்து ஓடுகிறது" என்பது பொருந்தாதன்றோ (தத₂ா அமீ நரலோகவீரா தவ வக்த்ராணி விஶந்தி) அவ்வண்ணமே இரு ஸேனைகளிலுமுள்ள ராஜஸமூஹவீரர்கள் உனது வாய்களிலே நுழைகின்றார்கள் அந்த வாய்கள் எப்படிப்பட்டவை? எனில் (அபி₄விஜ்வலந்தி) நதி₃களெல்லாம் தம்மிடம் சேரப்பெற்ற கடல்போலே பிரகாஶிக்கின்றன என்று கருத்து. (ஸம்ருத்₃த₄வேக₃ா பதங்க₃ா ப்ரதீ₃ப்தஜ்வலநம் யத₂ா நாஶாய விஶந்தி) வளரும் வேக₃த்தையுடைய விட்டில்கள் கொழுந்துவிட்டெரியும் விளக்கிலே தம் அழிவின்பொருட்டு எப்படி விழுகின்றனவோ. பதங்க₃ஶப்₃த₃ம் பொதுவாகப் பறவைகளைக் குறிக்குமாயினும் இங்கு விளக்கில் விழுகின்றவையாகக் கூறுகையாலே விட்டில்களைக் குறிக்கின்றது (ப்ரதீ₃ப்தஜ்வலநம் நாஶாய விஶந்தி) விட்டில்களின் இறக்கை வேக₃த்தாலே சிறிய விளக்காயிருந்தால் அணைந்தும்போகலாம். 'ப்ரதீ₃ப்தஜ்வலநம் நாஶாய' என்பதால் தான் அணையாமல் விட்டில்களின் அழிவுக்கே காரணமாகிறது என உணர்த்தப்படுகிறது. (ததை₂வ ஸம்ருத்₃த₄வேக₃ா லோகா தவ அபி₄விஜ்வலந்தி வக்த்ராணி நாஶாய விஶந்தி) அவ்வண்ணமே வளரும் போர் முயற்சி வேக₃த்தையுடைய ராஜஸமூஹவீரர்கள் கொழுந்துவிட்டெரியும் ப₄க₃வானது வாயில் விழுகின்றனர். இங்கு "லோகா "என்று படித்திருந்தபோதிலும் எல்லா உலகங்களையும் இப்பத₃ம் சொல்லாது. முதல் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட நரலோக வீரர்களையே குறிக்கும் பாண்ட₃வஸேனையில் சிலரே அழியப் போகிறார்களாகையாலும், அடுத்த ஶ்லோகத்தில் "ஜக₃த் ப்ரதபந்தி" [உமது கிரணங்கள் உலகனைத்தையும் தபிக்கச்செய்கின்றன] என்று ஸர்வலோகங்களுக்குத் தாபம் சொல்லப்படுகிறதேயொழிய விநாஶம் சொல்லப்படவில்லையாகையாலும் இந்த லோகஶப்₃த₃ம் உப₄யஸேனையிலும் அழியப்போகும் ராஜஸமூஹத்தையே குறிக்கிறது. "அபி₄விஜ்வலந்தி" எனனும் பத₃ம் முந்தின ஶ்லோகத்தில் "வக்த்ராணி" என்னும் பத₃த்துக்கு விஶேஷணமாகப் படிக்கப்பட்டபோதிலும் இங்குள்ள 'வக்த்ராணி' என்னும் பத₃த்துக்கும் விஶேஷணமாகக் கொள்ளத்தக்கது. 'ப்ரதீ₃ப்தஜ்வலநம்' (கொழுந்துவிட்டெரியும் விளக்கு) என்னும் த்₃ருஷ்டாந்தத்துக்குப் பொருத்தமாயிருக்கும். "ஸம்ருத்₃த₄வேக₃ா" என்னும் பத₃ம் 27ம் ஶ்லோகத்திலுள்ள "த்வரமாணா"

लेलिह्यसे ग्रसमानस्समन्ताल्लोकान् समग्रान्वदनैर्ज्वलद्भिः ।
तेजोभिरापूर्य जगत्समग्रं भासस्तवोग्राः प्रतपन्ति विष्णो ॥ ३० ॥

30. லேலிஹயஸே க்$_3$ரஸமாநஸஸமநதாத
லோகாந ஸமக$_3$ராந வத$_3$நைாஜவலத$_3$பி$_4$: ।
தேஜோபி$_4$ராபூர்ய ஜக$_3$தஸமக்$_3$ரம
ப$_4$ாஸஸதவோக$_3$ரா பரதபநதி விஷ்ணோ' ॥

விஷ்ணோ '— விஷணுவே !, **ஸமக$_3$ராந லோகாந** — ராஜஸமூஹம முழுவதையும், **ஜவலத$_3$பி$_4$: வத$_3$நை** — ஒளிவீசும வாயகளாலே, **க்$_3$ரஸமாந**— விழுங்குகின றவனுய, **ஸமநதாத லேலிஹ்யஸே** — (உதடு முதலானவற்றை)

எனனும பத$_3$ததின விளககமாகும. கடலில விழுநது நதீ$_3$பரவாஹம அழிவதாவது—அவைகளின நாமரூபஙகளும ஆகாரஙகளும மாறுவதே யாகும. நீருககு அழிவிலலையனறே. விட்டிலகள அழிவதாவது சாமப லாகிற வேறு த$_3$ரவ்யமாக மாறுகையேயாகும. ஸேனைவீராகள் எம பெருமான வாயகளில விழுநது அழிவதிலும இபபடி இரணடு வகையுமுணடு எனபதை உணர்ததுவதறகாக இரணடு த$_3$ருஷ டாநதஙகளைக கூறுவதாககொளளலாம. அனறிககே பரவாஹ த$_3$ருஷடாநதததினல "தொககிலஙகு யாறெலலாம பரநதோடித தொடு கடலே புககனறிப புறமநிறகமாடடாத மறறவைபோல" [பெருமாள திரு 5-8] "பெயரும் கருஙகடலே நோககுமஆறு" [முதலதிருவ 67] எனகிறபடியே ஆறுகள தாம கடலைசசேருவதைத தடுததுககொளள முடியாததுபோல இநத நரலோக வீராகள எமபெருமான வாயில விழுவதைத தாம தடுததுககொளளமுடியாது எனபதைக காட்டு வதறகாக முதல த$_3$ருஷடாநதமும, விடடிலகள தாமே விருமபித தம முயறசியால விளககில விழுவதுபோலே இநத நரலோகவீரா களும தாமே போரை விருமபித தமது முயறசியாலேயே எமபெருமான வாயில விழுகிருர்கள எனறு காடடுவதறகாக இரணடாவது த$_3$ருஷ டாநதமும எடுததுககொளளபபடடது எனறும கொளளலாம. எவவளவு நதிகள விழுநதாலும நிறைநதுவிடாத கடலபோலே எமபெருமான இருககினருன் எனறு காடடுவதறகாக முதல த$_3$ருஷ டாநதமும, விளககில் விட்டிலகள்போலே விழுநது விராகள சடக கென அழிகிறாாகள எனறு காடடுவதறகாக இரணடாவது த$_3$ருஷ டாநதமும எடுககபபடடதாகவும கொளளலாம. 28,29.

॥भा॥ राजलोकान् समग्रान् ज्वलद्भिर्वदनैर्ग्रसमानः कोपवेगेन तद्रुधिरावसिक्तमोष्ठपुटादिकं लेलिह्यसे—पुनः पुनर्लेहनं करोषि। तव

எல்லாப்புறமும் பலமுறை நக்கிக்கொடுக்கிறாய், **தவ**—உன்னுடைய, **உக்₃ரா: பா₄ஸ:**—கடுமையான கிரணங்கள், **தேஜோபி₄:**—(தம்முடைய) ஒளியினாலே, **ஸமக்₃ரம் ஜக₃த்**—உலகனைத்தையும், **ஆபூர்ய**—நிறைத்து, **ப்ரதபந்தி**—வாட்டுகின்றன

---

31. ஓங்கு மெரிமுகங்க ளாலே யுலகனைத்தும்
வாங்கி விழுங்கிப்பின் வாய்நக்கு—மாங்குனது
பேரொளிதந் தேசாற் பெருகத் தபிப்பிக்கும்
பாருலக மெங்கும் பரந்து.

உலகு அனைத்தும் — ராஜஸமூஹம் முழுவதையும், **ஓங்கும் எரிமுகங்களாலே** — கொழுந்துவிட்டெரியும் வாய்களாலே, **வாங்கி விழுங்கி**—உள்ளிழுத்து விழுங்கி, **பின்**—அதற்குப்பின், **ஆங்கு வாய்நக்கும்**—வாயிலுள்ள உதடுகள் முதலானவற்றை நக்கிக்கொடுக்கும், **உனது**—உன்னுடைய, **பேர் ஒளி**—மிகக்கடுமையான கிரணங்கள், **தம தேசால்**—தமது ஒளியாலே, **பார் உலகம் எங்கும் பரந்து**—உலகனைத்தையும் வியாபித்து, **பெருக தபிப்பிக்கும்**—மிகவும் வாட்டும்

---

30. ஆறுகள் அனைத்தையும் தன்னுட்கொள்ளும் கடல்போலவும், விட்டில்கள் அனைத்தையும் தன்னிடம் இழுக்கும் தீவட்டி போலவும் எம்பெருமான் இருக்கிறான் என்றும், கடலில் விழும் ஆறுகள் போலவும், தீவட்டியில் விழும் விட்டில்கள் போலவும் ராஜஸமூஹவீரர்கள் தாங்களே வேக₃மாக எம்பெருமான் வாயில் விழுகிறார்கள் என்றும் சென்ற இரு சுலோகங்களில் கூறுகையாலே இவர்களை அழிக்கும் விஷயத்தில் அவன் செயலற்றிருக்கிறானோ என்னும் ஐயமெழக் கூடும். இவன் செய்யும் செயலைக்காட்டி அந்த ஐயத்தைத் தவிர்க்கிறது இந்த ஶ்லோகம் அரசர்களுடைய அழிவுக்கு அவரவர் செய்யும் போர்முயற்சி முதலான செயல்களே காரணமாகின்றன அச்செயல்களால் விளைந்த கோபம் முதலானவற்றோடு

अतिघोरा भासः—रश्मयः तेजोभिः—स्वकीयैः प्रकाशैर्जगत्समग्रमापूर्य प्रतपन्ति ॥ ३० ॥

கூடிய எம்பெருமான் அவர்களை அழிக்கிறான் என்கிறது (ஸமக$_3$ராந் லோகாந்) ராஜஸமூஹம் அனைத்தையும். இங்கு ஸர்வலோகங்களை யும் ஸம்ஹரிக்கும் ப்ரகரணமல்லாமையாலே, சென்ற சுலோகத்தில் போலே இங்கும் லோகஶப$_3$த$_3$ம் ராஜஸமூஹத்தைக் குறிக்கிறது. ஸமக$_3$ரஶப$_3$த$_3$ம் போர் புரியக்கூடியிருக்கும் அரசர்களில் அழியப் போகும் அனைவரையும் காட்டுகிறது (ஜ்வலத்$_3$பி$_4$ வத$_3$நை. க$_3$ர ஸமாந) கொழுந்துவிட்டெரியும் வாய்களாலே விழுங்குகின்றவனாய். (லேலிஹ்யஸே) கோபவேக$_3$த்தாலே—அவ்வரசர்களின் ரத்தத்தாலே நனைந்திருக்கும் உதடுகள் முதலானவற்றை மறுபடியும் மறுபடியும் நக்கிக்கொடுக்கிறாய் நக்கிக் கொடுப்பதற்கு விஷயம் வேண்டுமாகை யாலே "அரசர்களின் ரத்தத்தால் நனைந்துள்ள உதடுகள் முதலான வற்றை" என்ற தொடர் வருவித்துக்கொள்ளப்பட்டது. விழுங்கு வதாகவும் நக்குவதாகவும் கூறுகையாலே த்$_3$ரௌபதீ$_3$மானப$_4$ங்க$_3$ம் போன்ற பல தீச்செயல்கள் புரிந்த அவ்வரசர்களின் மேலுள்ள கோபவேக$_3$ம் அவர்களை அழித்தபின்பும் அடங்கவில்லை என்று விளங்குகிறது. "க்ரியா ஸமபி$_4$ஹாரே யங்" என்னும் இலக்கண விதி$_4$ப்படி 'லேலிஹ்யஸே' என்னும் பத$_3$த்திலுள்ள 'யங்' ப்ரத்யயம் மறுபடியும் மறுபடியும் (உதடுகளை) நக்கிக்கொடுத்தலாகிற க்ரியா ஸமபி$_4$ஹாரத்தைக்காட்டுகிறது. ஆக ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியால் அழியவிருக்கும் அரசர்கள் விஷயத்தில் இவன் செயல் காட்டப் பட்டது. இனி, பிற்பாதியால் வெளியுலகத்தைக் குறித்த இவ னுடைய செயல் விளக்கப்படுகிறது. (தவ உக$_3$ரா: ப$_4$ாஸ.) உனது கடுமையான கிரணங்கள். (தேஜோபி$_4$ ஸமக$_3$ரம் ஜக$_3$த் ஆபூர்ய) தமது ஒளிகளாலே உலகனைத்தையும் வியாபித்து 'ப$_4$ாஸ:' 'தேஜோபி$_4$:' என்னும் பத$_3$ங்களிடையே புநருக்தி இல்லாமைக்காக முதல் பத$_3$ம் எம்பெருமானுடைய கிரணங்களையும் இரண்டாவது பத$_3$ம் அக்கிரணங்களின் ஒளிகளையும் சொல்லுவதாகப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. (ப்ரதபந்தி) மிகவும் தபிக்கச்செய்கின்றன. அவைகளையும் விழுங்க நினைத்து வாட்டுவது போலே தோற்று கின்றன. அன்றிக்கே "இந்த ராஜஸமூஹங்களை விழுங்குவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் வெளியுலகில் உள்ள பிரமன் முதலான வர்களுக்கும் அக்காட்சி பொறுக்கவொண்ணாததாயிருக்கிறது" என்றும் கருத்துரைக்கலாம் (ப$_4$ாஸ: தேஜோபி$_4$ராபூர்ய ப்ரத பந்தி விஷ்ணோ!) நீ எங்கும் வியாபித்திருக்கும் விஷ்ணுவாகை யாலே உனது கிரணங்கள் தம் ஒளியாலே உலகெங்கும் வியாபித்து வாட்டுவது வியப்பல்ல என்று கருத்து. 30.

आख्याहि मे को भवानुग्ररूपो नमोऽस्तु ते देववर प्रसीद।
विज्ञातुमिच्छामि भवन्तमाद्यं नहि प्रजानामि तव प्रवृत्तिम्॥ ३१॥

31. ஆக்₂யாஹி மே கோ ப₄வாநுக்₃ரரூபோ
நமோऽஸ்து தே தே₃வவர ப்ரஸீத₃।
விஜ்ஞாதுமிச்ச₂ாமி ப₄வந்தமாத்₃யம
நஹி ப்ரஜாநாமி தவ ப்ரவ்ருத்திம்॥

தே₃வவர!—தே₃வர்களில தலைசிறந்தவனே!, **உக்₃ர ரூப ப₄வாந்** — மிகக கடுமையான உருவததையுடைய தேவரீர், **க** —என்ன செய்ய விரும்புகிறீர்? (என்று) **அத₃யம் ப₄வந்தம்** — ஆதி₃ காரணரான தேவரீரைப் பற்றி, **விஜஞாதும்** —அறிநதுகொள்ள, **இச்ச₂ாமி**—விரும்புகிறேன. **தவ ப்ரவ்ருததிம**—நீர் செயய விரும்புவதை, **நஹி ப்ரஜாநாமி**-அறிகினறேனலலேன் **மே**-எனக்கு, **ஆக்₂யாஹி**-அதைச் சொலலுவீராக. **தே நமः அஸ்து**—உமக்கு எனது வணககம உரிததாகுக **ப்ரஸீத₃**—அருள் புரிவீராக.

---

32. இககொடிய ரூபா வெவனீ யெனககியம்பாய
தககுனக்கு நானபணிநதேன் றணணளிசெய-மிக்கமுத
லானவுனை யிச்சிபப னுய்நதறிவான றேவவரா
நானறியே னுனசெயதி நனகு.

தேவவரா!—தேவர்களில தலைசிறந்தவனே! **இக்கொடிய ரூபா!**—இத்தகைய கொடுமையான உருவத்தை உடையவனே! **நீ எவன**—நீ எனன செயய விருமபுகிருய் (என்று) **மிகக முதலான உனை**—ஆதி₃காரணமான உனனை, **ஆயந்து அறிவான் இச்சிபபன** — ஆராய்நது அறிந்துகொளள விரும்புகிறேன **உன் செயதி**-நீ செய்யவிருமபுவதைப பறறி, **நான்**—நான, **நனகு அறியேன்**—தெளிவாக அறிகினறேனலலேன, **எனககு இயமபாய**—எனக்கு அதைச சொலலுவாயாக, **உனககு**—உனககு, **நான்**—நான, **தககு**—தககபடி, **பணிநதேன**—வணஙகினேன, **தணணளிசெய**—அருள்புரிவாயாக.

। भा ।। दर्शयात्मानमव्ययम् (४) इति तवैश्वर्यं निरङ्कुशं साक्षात्कर्तुं प्रार्थितेन भवता निरङ्कुशमैश्वर्यं दर्शयताऽतिघोररूपमिदमाविष्कृतम्। अतिघोररूपः को भवान् - किं कर्तुं प्रवृत्त इति भवन्तं ज्ञातुमिच्छामि। तवाभिप्रेतां प्रवृत्तिं न जानामि। एतदाख्याहि मे।

---

31. இவ்வண்ணமாக மிகவும் கடுமையான விஶ்வரூபத₃ர்ஶநத்தைப் பொறுக்கவல்லமையற்ற அர்ஜுநன், தனது எல்லா ஐஶ்வர்யங்களையும் வெளியிடத்தொடங்கிய கண்ணன் அத்தகைய கடுமையான திருமேனியைக் காட்டுவதற்கான கருத்தைக் கூறி, மறுபடியும் அருள்பொழியும் திருமேனியை ஏற்றுக்கொள்வதற்குறுப்பான அருளைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்று விண்ணப்பித்துக்கொள்கிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். (உக்₃ரரூப: ப₄வாந் க: - விஜ்ஞாதும் இச்ச₂ாமி) "த₃ர்ஶயாத்மாநமவ்யயம்" [11-4] என்று உனது எல்லையற்ற ஐஶ்வர்யத்தை நேரில் காணவேண்டும் என்று நான் பிரார்த்தித்தேன். அதன்படி உனது எல்லையற்ற ஐஶ்வர்யத்தைக்காட்டும் நீ மிகக்கோரமான இந்த உருவத்தை வெளிப்படுத்தினாய் இத்தகைய கடுமையான உருவத்தையுடைய நீ என்ன செய்ய முற்பட்டிருக்கிறாய் என்று நான் உன்னிடமிருந்து அறியவிரும்புகிறேன். "கோ ப₄வாந்" [நீயார்] என்னும் கேள்விக்கு அவனுடைய பெயர் முதலானவற்றைக் கேட்பதில் கருத்து இருக்கமுடியாது. இவன் ஸர்வேஶ்வரனான கண்ணனே என்பதை அர்ஜுநன் நேரேயும் அறிவான். பலர் உபதே₃ஶித்தும் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் இந்தக் கேள்விக்கு "ப₄க்தனான எனக்கு இந்த ப₄யங்கரமான உருவத்தைக் காட்டுவதற்குக் கருத்தென்ன?" என்று கேட்பதிலேயே தாத்பர்யம் கொள்ளவேண்டும். "விஜ்ஞாதும் இச்ச₂ாமி" என்பதை "ந ஹி ப்ரஜாநாமி தவ ப்ரவ்ருத்திம்" [உனது செயலை நான் அறிகின்றேனல்லேன்] என்று கடைசிப் பாத₃த்தாலே விளக்கியிருக்கையாலே, "நீ என்ன செய்யவிரும்புகிறாய்" என்று அறிவதற்காகவே "நீ யார்" என்னும் கேள்வி கேட்கப்படுகிறது என்று தெரிகிறது (ஆத்₃யம் ப₄வந்தம்) என்னும் பகுதியாலே 'கண்ணன் ஆதி₃காரணன்' என்னும் தெரிந்த அம்ஶத்தையும் "விஜ்ஞாதுமிச்ச₂ாமி" என்னும் பகுதியாலே அவன் என்ன செய்யவிரும்புகிறான் என்னும் தெரியாத அம்ஶத்தையும் குறிப்பிடுகிறான். (ஆக்₂யாஹி மே) எனக்கு இதைச் சொல்லுவாயாக பதில் சொல்லும்போதும் கண்ணன் தான் செய்ய முற்பட்டிருக்கும் காரியத்தையே கூறுகிறானாகையால் இப்படியே பொருள்கொள்ளவேண்டும்.

नमोऽस्तु ते देववर प्रसीद—नमस्तेऽस्तु सर्वेश्वर!। एवं कर्तुमनेनाभिप्रायेणेदं संहृत्य रूपमाविष्कृतमित्युक्त्वा प्रसन्नरूपश्च भव॥ ३१॥

"கண்ணனது உருவில் ஓர் அசுரனே அரக்கனே இப்படி வந்து கோரவுருவைக் காட்டுகிருனே என்று ஐயமுற்று 'நீ யார்' என்று அர்ஜுனன் கேட்கிருன்" என்று சிலர் உரையிட்டது பொருந்தாது என்பது இதிலிருந்தே விளங்கும். பதிலில் 'நான் அசுரனே அரக்கனே அல்ல' என்று சொல்லாமல், தான் செய்ய முற்பட்டிருக்கும் காரியத்தையேயன்றே சொல்லுகிருன் கண்ணன். பதிலில் கண்ணன் விச்வரூபத்தை மறைத்துக் கொண்டபின்னும் தான் செய்யப்போகும் காரியத்தையே விளக்கமாகக் கூறுகிருனுகையால், (ந ஹி ப்ரஜாநாமி தவ ப்ரவ்ருத்திம் விஜ்ஞாதும் இச்சாமி) என்பதற்கு விச்வரூபத்தோடு கண்ணன் செய்ய முற்பட்டிருக்கும் காரியத்தைக் கேட்பதில் அர்ஜுனனுக்கு நோக்கில்லை. "நீ காலகரமத்தில் செய்ய விரும்பியிருக்கும் காரியம் யாதென்று அறிகின்றேனல்லேன், அதை அறிய விரும்புகிறேன்" என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும் (தேவவர) பிரமன் உருத்திரன் முதலான எல்லாத் தேவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்த ஸர்வேச்வரனே! (நமோऽஸ்து தே) உலகனைத்தையும் உடையவனுன உனக்கு, உனது உடைமையான நான் எனது சேஷத்வ ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்க வணக்கத்தைச் செலுத்துகிறேன். "ஸத்வய பரம சேஷீ சேஷா ஸத்தார ஈரிதா | ஸத்ருஸத்வயப்ராவோऽயம் ந ப்ரயோஜந பூர்வக ||" [மேலான சேஷியான நாராயணனே வணங்கத்தக்கவன், மற்ற அனைவரும் அவனுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களாகையாலே அவனை வணங்க உரியவர்களாகவே சொல்லப்படுகின்றனர் இப்படி இவர்கள் வணங்குகிறவர்களாகவும், அவன் வணங்கத்தக்கவனுகவுமிருப்பது ஒரு பயன் கருதியன்று.] என்று அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதையிலும் [527] சொல்லப்பட்டதன்றே. (ப்ரஸீத) உனது விச்வரூபத்தைக் கண்டு நடுங்கும் என்னிடம் அருள்கூர்ந்து பழையபடி உனது அருள் வடிவத்தை ஏற்றுக்கொள்வாயாக. ஆக, இந்த ச்லோகத்தால், "நான் இன்னது செய்வதற்காக, இன்ன கருத்தாலே அனைவரையும் அழிக்கும் இந்த விச்வரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று கூறிவிட்டு, பழைய அருளுருவத்தைக் கொள்வாய்" என அர்ஜுனன் கண்ணனைப் பிரார்த்தித்தானுயிற்று. 31.

॥ भा ॥ आश्रितवात्सल्यातिरेकेण विश्वैश्वर्यं दर्शयतो भवतो घोररूपाविष्कारे कोऽभिप्राय इति पृष्टो भगवान् पार्थसारथिस्स्वाभिप्रायमाह—पार्थोद्योगेन विनाऽपि धार्तराष्ट्रप्रमुखमशेषं राजलोकं निहन्तुमहमेव प्रवृत्त इति ज्ञापनाय मम घोररूपाविष्कारः, तज्ज्ञापनं च पार्थमुद्योजयितुमिति।

श्रीभगवानुवाच—

कालोऽस्मि लोकक्षयकृत्प्रवृद्धो
लोकान् समाहर्तुमिह प्रवृत्तः।
ऋतेऽपि त्वा न भविष्यन्ति सर्वे
येऽवस्थिताः प्रत्यनीकेषु योधाः ॥ ३२ ॥

ஶ்ரீப₄க₃வாந் உவாச—

**32. காலோऽஸ்மி லோகக்ஷயக்ருத ப்ரவ்ருத₃தே₄ா
லோகாந ஸமாஹாததுமிஹ பரவருததः।
ருதேऽபி தவா ந ப₄விஷயந்தி ஸாவே
யேऽவஸதி₂தாः பரதயநீகேஷு யோத₄ாः॥**

ஶ்ரீப₄க₃வாந் உவாச—ஸ்ரீ ப₄க₃வான் பின்வருமாறு கூற லுற்ருன் — **லோகக்ஷய கருத**—(இங்குளள ஆஸுரமான) ராஜலோகத்தை அழிககினறவனுய, **பரவருத்₃த₄**—இநத கே₄ாரரூபததுடன் வளாநதிருக்கும் நான, **காலः அஸமி**—(இந்த ராஜலோக வீராகளின ஆயுள் முடிவைக கணக்கிடும்) காலனுயிருக்கிறேன். **லோகாந**—இநத ராஜலோகததைை, **ஸமாஹர்த்தும்**—நானே முன்னினறு அழிபபதற்கு, **இஹ**—இந்தப் போாக்களத்தில, **பரவருத்தः**—முற்பட்டிருககிறேன; **பரதயநீகேஷு**—(உனக்கு) எதிாபபடையில, **யே யோத₄ாः அவஸ்தி₂தாः**—யாவர் சில வீரர்கள் (போாபுரிய) நிற்கிருர் களோ, **ஸர்வே**—அவர்கள் அனைவரும், **தவா ருதே அபி**—நீ இலலாவிடிலும், **ந ப₄விஷ்யநதி**—(எனது ஸங்கலபத் தாலேயே) அழியததான போகிருாகள்

**33. இத்தகவு பார்த்த னியமப விறையுரைத்தான்
மெய்த்தகவில் காலன் மிகுந்துலகை—யொத்தொழிக்க
லுற்றே னுனையொழிந்திங் கொன்னலராய் நின்றார்கள்
மற்றாரு முய்யார் மடிந்து.**

இத்தகவு பார்த்தன் இயம்ப — இவ்வண்ணமாக அர்ஜுனன் கூற, **இறை**—ஸர்வேச்வரனான கண்ணன், **உரைத்தான்**—(பின்வருமாறு) கூறலுற்றான்—**மெய்த் தகவில் காலன்**—உண்மையிலேயே (கொடியவர்களின் ஆயுள் முடிவைக் கணக்கிடும்) கருணையற்ற காலன் நான். **உலகை ஒத்து**-இந்த ராஜலோகத்திலுள்ள அனைவரையும், **மிகுந்து**—விச்வரூபமெடுத்து வளர்ந்து, **ஒழிக்கல் உற்றேன்**—அழிக்க முற்பட்டிருக்கிறேன் **இங்கு**—இப்போர்க்களத்தில், **ஒன்னலராய் நின்றார்கள் மற்று ஆரும்**—(உனக்கு) எதிரிகளாய் நின்றவர்கள் அனைவரும், **உனை ஒழிந்து**—நீ இல்லாவிடிலும், **மடிந்து**—(எனது ஸங்கற்பத்தாலேயே) அழிந்து, **உய்யார்**—உயிர் வாழாமற் போவார்கள்.

---

32. இனி மூன்று ச்லோகங்களாலே கண்ணன் அர்ஜுனனுக்கு பதிலுரைக்கிறான். "அடியவனான என்னிடம் வாத்ஸல்யமிகுதியாலே, உமது ஐச்வர்யம் முழுவதையும் காட்டிய தேவரீர் கோ₄ரமான இந்த விச்வரூபத்தைக் காட்டியது என்ன கருத்தாலே என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை. தேவரீர் என்ன செய்ய விரும்புகிறீர் என்றும், என்ன கருத்தாலே இந்த அழிக்கும் ரூபத்தைக் காட்டினீர் என்றும் விளக்கவேண்டும்" என்பது அர்ஜுனனின் கேள்வி. இதற்கு இந்த மூன்று ச்லோகங்களில் ஜ்ஞானம் சக்தி முதலான கு₃ணங்கள் நிறைந்தவனான பார்த்த₂ஸாரதி₂ பதில் கூறுகிறான். "அர்ஜுனா! உன் முயற்சியில்லாமலேயே து₃ர்யோத₄னாதி₃யர் முதலான ராஜலோக வீரர்களை நானே கொல்ல முற்பட்டுவிட்டேன் என்று அறிவிப்பதற்காகவே இந்த கோ₄ரரூபத்தைக் காட்டினேன். அப்படி அறிவித்ததும் உன்னைப் போர்புரியவைக்கவேண்டும் என்னும் கருத்தாலேயே" என்பது பதிலின் ஸாரம். (காலோऽஸ்மி) நான் காலமாகிறேன். இங்கு கலா முஹூர்த்தம் முதலானவையாயிருக்கும் காலத்தை மாத்திரம் சொல்லுவதாகக்கொண்டால், "நான் காலமாகிறேன்" என்று எம்பெருமான் சொல்லுவது பொருந்தாது, ஆகையால் இந்த₃ர

॥ भा ॥ कलयति—गणयतीति कालः ; सर्वेषां धार्तराष्ट्रप्रमुखानां राजलोकानामायुरवसानं गणयन्नहं तत्क्षयकृत् घोररूपेण प्रवृद्धो राजलोकान् समाहर्तुम्—आभिमुख्येन संहर्तुमिह प्रवृत्तोऽस्मि। अतो मत्संकल्पादेव त्वामृतेऽपि—त्वदुद्योगमृतेऽपि एते धार्तराष्ट्रप्रमुखास्तव

பராணுதி$_4$கரணததிறபோலே காலததிறகு அநதாயாமியாகிறேன எனறே கொள்ளவேணடும. அலலது ஆகாஶபராணுதி$_4$கரணஙகளிற போலே "கலயதி—க$_3$ணயதி இதி கால" எனறு 'எதிரிகளின் ஆயுளமுடிவைக கணககிடும காலனுகிறேன' எனறு யௌகி$_3$கமான பொருளைககொளளவேணடும அலலது, ஸருஷடிஸதி$_2$தி காலஙகளிலும வேறுபட்ட ஸமஹாரகாலததிறகு அபி$_4$மானியான ஊழிமுதலவனனவனுடைய கறுதத திருமேனியோடு கூடிய ஸவரூபததைச சொலலுவதாகவும கொளளலாம. எபபடிககொணடாலும "கலயதி—க$_3$ணயதி இதி கால" [எதிரிகளின் ஆயுளமுடிவைக கணககிடுவது காலம] எனனும வயுதபததியினுல தேறும பொருள பரகரணததிறகுப பொருநதியதாகையால கைககொளளததககது. 'கல' த$_4$ாதுவுககு ஸபப$_3$நத$_4$ம முதலான மறறும பல பொருளகள இருந்தபோதிலும, ஸம்ஹாரபரகரணததிறகுப பொருநதிய 'க$_3$ணநம' [கணககிடுதல] எனனும பொருள கொள்ளபபடடது திருதராஷடர புததிரரகள முதலான ராஜலோகவீரரகள் அனைவரது ஆயுளமுடிவு காலததைக கணககிடும காலமாகிறேன எனபது திரணடபொருள. (லோகக்ஷயகருத) அநத ராஜலோகவீரரகளின அழிவைச செயபவனுகிறேன 'லோக'ஶப$_3$த$_3$ம 29-வது ஶ்லோகததிறபோலே ராஜலோக வீரரகளைக குறிககிறது. (பரவருத$_3$த$_4$) அனைவரையும வாயிலிடடுக் கொள்ளுகையாலே கோ$_4$ரமான விஶவரூபததோடு வளர்நதவனுய. (லோகாந ஸமாஹாததுமிஹ பரவநதத) ராஜலோகததை நானே முனனின்று அழிககமுறபட்டிருககிறேன. "ஸமாஹாத்தும" எனனும பத$_3$த்திறகு 'ஒனருகச சோபபது' முதலான பொருளகள் ஸமஹாரப்ரகரணத்திற்குப பொருநதாது வெறும ஸமஹாரததை அபபத$_3$ததிறகுப் பொருளாககொணடால, 'லோகக்ஷயகருத" எனனும பத$_3$ததோடு புநருக்தி ஏறபடும. ஆகையால, "ஸம" "ஆ" எனனும் இரு உபஸர்கக$_3$ஙகளுக்குமசேர "ஆபி$_4$முக$_2$யததோடு (நானே முனனின்று) ஸமஹாரமசெயய முறபடடிருககிறேன்" என்று பொருளகொளவதே பொருநதும் எனது ஆடகளைககொணடு இவரகளை அழிககாமல நானே நேரே அழிககமுறபட்டிருககிறேன என்று கருத்து. எனது

प्रत्यनीकेषु येऽवस्थिता योधाः, ते सर्वे न भविष्यन्ति—विनङ्क्ष्यन्ति ॥ ३२ ॥

तस्मात्त्वमुत्तिष्ठ यशो लभस्व
जित्वा शत्रून् भुङ्क्ष्व राज्यं समृद्धम् ।
मयैवैते निहताः पूर्वमेव
निमित्तमात्रं भव सव्यसाचिन् ॥ ३३ ॥

33. தஸ்மாத் த்வமுத்திஷ்ட₂ யஶோ லப₄ஸ்வ
ஜித்வா ஶத்ரூந புங்க்ஷ்வ ராஜ்யம் ஸம்ருத்₃த₄ம் ।
மயைவைதே நிஹதா: பூர்வமேவ
நிமித்தமாத்ரம் ப₄வ ஸவ்யஸாசிந் ॥

ஸங்கல்பத்தாலே அழிக்கமுற்பட்டிருக்கிறேன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். "மனஸைவ ஜக₃த்ஸ்ருஷ்டிம் ஸம்ஹாரஞ்ச கரோதி ய । தஸ்ய அரிபக்ஷக்ஷபணே கியாந் உத்₃யம விஸ்தர ॥" [வி-பு 5-22-15] [மனத்தாலேயே உலகைப் படைப்பதையும் அழிப்பதையும் செய்பவனுக்கு எதிரிகளை அழிப்பதற்குப் பெரிய முயற்சி தேவையில்லை] என்று சொல்லப்பட்டதன்றே முற்பாதியில் சொன்ன அர்த்த₂த்தால் தேறப்போகும் நிகழ்ச்சியைப் பிற்பாதியால் சொல்லுகிறன—(யே யோத₄ா ப்ரத்யநீகேஷு அவஸ்தி₂தா:-(தே) ஸர்வே த்வா ருதே அபி ந ப₄விஷ்யந்தி) எந்த வீரர்கள் உனக்கு எதிர்ப்பக்ஷத்தில் உள்ளனரோ அவர்கள் அனைவரும் உனது போர் முயற்சியில்லாவிட்டாலும் எனது ஸங்கல்பத்தாலேயே அழியப் போகிறவர்களே. உன் கையில் வில் நீ ஆட்டியபடி ஆடுவதுபோல என்னை நீ ஆட்டிவைக்கப்பட்டு, இவர்களை அழிக்கும் கருவியாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிருய். ஆகையால் உனது போர்முயற்சியில்லா விடினும் நான் என் விருப்பத்தை வேறுவழியில் நிறைவேற்றிக் கொள்வேன் என்று கருத்து 'ந ப₄விஷ்யந்தி' என்றதற்கு 'இவர்கள் உண்டாகப்போவதில்லை' என்று பொருள்கொள்வது ஸம்ஹார ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாதாகையால் 'உயிரிழப்பார்கள்' என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். 32.

தஸ்மாத்—முற்கூறிய காரணத்தால், **தவம்**—நீ, **உத திஷ்ட₂**—(போா புரிய) எழுந்திருப்பாய், **ஶத்ரூந் ஜிதவா யஶ: லப₄ஸவ**—எதிரிகளை வென்று புகழ பெறுவாய், **ஸம்ருத₃த₄ம் ராஜ்யம் பு₄ங்க்ஷ்வ**—செழிப்புள்ள ராஜ்யத்தை அநுப₄வ்பபாய, **மயா ஏவ ஏதே பூர்வமேவ நிஹதா.**—(அநீதிச் செயல புரிந்த) இவர்கள் என்னுலேயே முன்னமே அழிக்கப்பட வேண்டியவர்களாக ஸங்கலபிக்கப்பட்டுவிட்டார்கள் **ஸவ்யஸாசிந்**—இடது கையாலும் அம்பெய்யவலல அர்ஜுனு! **நிமிதத மாதரம் ப₄வ**—(அம்பு முதலானவற்றைப் போலே என் கையில) ஒரு கருவியாயிருப்பாயாக

---

34. ஆதலா லிங்கெழுநீ யாங்குப் பெறுபுகழை
யேதலரை வெனறே யெழிலரசின - மீதமர்வாய்
எனனுலே முனனே யிவர்கள் கொலையுணடார்
மனனுநீ யேதுவா மறறு.

ஆதலால் இங்கு நீ எழு—முற்கூறிய காரணத்தால இப்போர்க்களத்தில நீ போர்புரிய எழுவாயாக; **ஏதலரை வெனறே**—எதிரிகளை வெற்றிகொணடு, **ஆங்கு புகழை பெறு**—அப்போர்ககளத்தில புகழபெறுவாய், **எழில அரசின மீது அமர்வாய**—செழிப்புள்ள அரசை அநுப₄விபபாய, **இவர்கள்**—எதிர்த்தலையிலுள்ள வீரர்கள், **எனனுலே முன்னே கொலையுண்டார்,**—என்னுல் கொலைபுரியததக்கவர்களாக நிசசயிக்கபபட்டார்கள்; **மன்னு!**—(இரு கையாலும அம்பெய்யவலல) அரசனே! **நீ**—நீ, **மறறு ஏதுவா**—(என் கையில) ஓர் கருவியாக ஆவாயாக.

---

33 "எனது முயறசியிலலாமலே து₃ரியோத₄நாதி₃யர் அழிவா எனில: எனனைப போாபுரியுமபடி ஏன தூண்டுகிறுய?" எனறு அர்ஜுனனுககுக கருததாககொணடு, இநத ஶலோகததில் பதில உரைககிறுன கண்ணன "எனது ப₄கதனை உனககு வெறறி, புகழ, அரசு ஆகியவை கிடைப்பதறகாகவே உனனைத தூணடுகிறேன" எனபது பதிலின ஸாரம (தஸமாத தவம உததிஷட₂) இபபடி ஏறகனவே நான எதிரிவீரர்களை அழியததக்கவாகளாக நிச்சயிதது

॥ भा ॥ तस्मात्त्वं तान् प्रति युद्धायोत्तिष्ठ, तान् शत्रून् जित्वा यशो लभस्व; धर्म्यं राज्यं च समृद्धं भुङ्क्ष्व। मयैवैते कृतापराधाः पूर्वमेव निहताः—हनने विनियुक्ताः; त्वं तु तेषां हनने निमित்तमात्रं

விடடபடியால நீ அவாகளோடு போர்புரிய எழுநதிருப்பாயாக. (ஶதரூந ஜிதவா யஶோ லப₄ஸவ) எதிரிகளை வெனறு புகழை அடைவாய. (ஶதரூந ஜிதவா ஸமருத₃த₄ம ராஜயம பு₄ஙக்ஷ்வ) எதிரிகளை வெனறு செழிப புளளதாய, க்ஷதரியத₄ாமபபடி உனக்குச் சேரவேணடியதான அரசை அனுப₄விபபாய, "ஶத்ரூந் ஜித்வா" எனபது மத₄யமணி நயாயததாலே முனனும பினனும அநவயிககிறது. (மயைவ ஏதே பூாவமேவ நிஹதா:) திரௌபதியைச சபை நடுவே மானப₄ஙக₃ப படுததிய அனறே என்னாலேயே இவர்கள் அழிக்கத்தககவர்கள் எனறு நிசசயிககப்பட்டு விடடாாகள். "முன்னமே கொல்லப்படடு விட்டாாகள" என்று இங்கு சொலலப்பட்டிருநதபோதிலும, இவர்கள் அனைவரும காண உயிருடன இருககையாலும, இவாகள் முனபே அழிந்துவிடடாாகளெனில, "போாபுரிய எழுநதிருபபாய" என்று கணணன அாஜுனனைப போாபுரியத தூணடுவது பொருநதா தாகையாலும, "நிஹதா" எனபதறகு "அழிககததககவாகள எனறு நிசசயிககபபடடுவிட்டாாகள" எனறே பொருளகொளள வேணடும கணணனின ஸஙகலபம பழுதுபடாதாகையாலே, நிசசய மாக அழியப்போவதையிடடு 'அழிநதுவிட்டார்கள்' எனறு கூறப படுகிறது. (ஏதே) எனறதால—து₃ாயோத₄நாதி₃யா அபசாரம செயதவாகளாகையாலே அவர்களை அழிககத்தககவாகளாக நிசச யிததததால எனககு வைஷம்யம் (பக்ஷபாதம) நைாக₄ருணயம (கருணையினமை) எனும தோ₃ஷஙகள் வரமாட்டா எனனும் கருத தும உணர்ததபபடுகிறது அவர்கள் செய்த அபசாரஙகள் அனைத் திலும கொடியது—கணணனைச சரணடைந்தவளான திரௌபதியைச சபைநடுவே மானப₄ங்க₃ம் செயய முறபட்டதேயாகையாலே, "பூாவ மேவ" எனபது அககாலததைக குறிககிறது (நிமித்தமாதரம ப₄வ) அவர்களை அழிப்பதில, உனககு உன கையில அம்புபோலே, எனககு நீ ஓா கருவியாக ஆவாயாக நிசசயமாக என்னால் அழிககப்படபபோகிற இவர்களை அழிபபதில நீ உனனை ஓா கருவியாகவே கருதினையாகில, 'இதனால பாபம ஏறபடுமோ? கருணையறறவன எனும அபவாத₃ம ஏறபடுமோ? தோலவி ஏறபடுமோ' முதலான ஐயங்கள் உனககு விளையமாட்டா பரகரணததிறகுப பொருநதாதாகையாலே நிமிதத

भव; मया हन्यमानानां शस्त्रादिस्थानीयो भव। सव्यसाचिन्; षच-समवाये; सव्येन शरसचनशीलस्सव्यसाची; सव्येनापि करेण शर-समवायकरः; करद्वयेन योद्धुं समर्थ इत्यर्थः ॥ ३३ ॥

द्रोणं च भीष्मं च जयद्रथं च
कर्णं तथाऽन्यानपि योध [वीरान्] मुख्यान्।
मया हतांस्त्वं जहि मा व्यथिष्ठाः
युध्यस्व जेतासि रणे सपत्नान् ॥ ३४ ॥

34. த$_3$ரோணம் ச பீ$_4$ஷ்மம் ச ஜயத$_3$ரத$_2$ம் ச
காணம் தத$_2$ாऽந்யாநபி யோத$_4$ [வீராந] முக்$_2$யாந்।
மயா ஹதாமஸ்தவம ஜஹி மா வ்யதி$_2$ஷ்ட$_2$ா:
யுத$_4$யஸ்வ ஜேதாஸி ரணே ஸபத்நாந்॥

ஶப்$_3$த$_3$ம் உபாத$_3$ாநத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட நிமித்தகாரணத்தை இங்கு குறிப்பதல்ல. ஆகையால், 'முக்கியகாரணமான என்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அமுக்கியகாரணமாவாயாக' என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். (ஸவ்யஸாசிந) இடதுகையாலும் அம்பெய்யவல்ல அர்ஜுநா! இரு கைகளாலும் போர்புரிய வல்லவனே! என்றபடி. "ஸவ்ய" ஶப்$_3$த$_3$ம் 'இடது' என்னும் பொருளுடையதாய், இங்கு ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தியதாகையாலே இடதுகையைக் குறிக்கும். "ஷச - ஸமவாயே' என்னும் த$_4$ாதுவிலிருந்து தோன்றிய 'ஸாசி' ஶப்$_3$த$_3$ம் 'அம்பெய்வதை இயல்வாகக்கொண்டவன்' என்பப் பொருள் படும். வில்லாளிகளில் சிறந்தவனான அர்ஜுநன் மற்றவர்களைப் போலே வலது கையால் அம்பெய்பவன் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும் ஆகையால், 'ஸவ்யஸாசி' என்னும் அர்ஜுநனுடைய பெயர், (மற்றவர்களைப்போல வலது கையால் மாத்திரமன்றிக்கே) இடது கையாலும் அம்பெய்வதை இயல்வாகக்கொண்டவன்" என்று பொருள்படுகிறது. "மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்த நான், அவ்விஷயத்தில் எனக்குத் துணைபுரிவதற்காகவே உனக்கு இத்தகைய திறமையைப் படைத்திருக்கிறேன், ஆகையால் நீ போர்புரிய எழுந்து,எதிரிகளை வென்று அரசைப்பெற்றுப் புகழடைவதன் மூலம் , நான் கொடுத்த திறமையைப் பயனுடையதாக்குவாயாக" என்று கருத்து.
33.

த்$_3$ரோணம் ச—து$_3$ரோணர், **பீ$_4$ஷ்மம் ச**—பீ$_4$ஷ்மர், **ஜயத்$_3$ரத$_2$ம் ச**—ஜயத$_3$ரத$_2$ன, **கர்ணம் (ச)**—கர்ணன, **தத$_2$ா**—அவ்வணணமே, **அந்யாந யோத$_4$முக்$_2$யாந் அபி**—மறற போர்ததலைவாகள் (ஆகிய), **மயா**—எனனுல, **ஹதாந**—(ஏற்கனவே) கொலல நிசசயிக்கப்பெறற அனைவரையும், **தவம**—நீ, **ஜஹி**—கொலவாய, **மா வயதி$_2$ஷ்ட$_2$ா.**—(தகாத கருணை அனபு முதலானவறருலே 'இவாகளை எபபடிக் கொலவது' எனறு) துன்புருதே, **யுத்$_4$யஸ்வ**—(ஜயமிலலாமல) போர்புரிவாயாக, **ரணே**—போரில, **ஸபத்நாந**—எதிரிகளை, **ஜேதாஸி**—ஜயிப்பாய்

---

35. தேரார் துரோணன் செயத்திரதன் காங்கேய
னேரார கன்னனுமற றிஙகிகலிற—பேராளர்
யானசெகுததார் தம்மை யிகறசெகுததுத துன்பெயதேல்
தானசெயிததி யொன்ருரைச சாயதது.

தேரார்-தேரில வீற்றிருககும, **துரோணன்**-துரோணன, **செயததிரதன்**—ஜயத$_3$ரத$_2$ன, **காஙகேயன**—கங்காபுததிரனை பீ$_4$ஷமன, **ஏர் ஆர் கனனனும்**—சிறபபுமிக்க கர்ணன, **மறறு**—மேலும, **யான் செகுததார்**—(ஏற்கனவே) எனனுல கொலல நிசசயிக்கப்பெற்ற, **இஙகு இகலில பேராளர் தம்மை**-இஙகுள்ள போர்ததலைவாகள் அனைவரையும், **இகல் செகுத்து**-போரில கொனறு, **துன்பு எய்தேல்**—துனபமடையாமலிரு **ஒன்ருரை தான சாயத்து**—எதிரிகளை நீயே கொனறு, **செயிததி**—வெற்றியை அடைவாய

---

34. "கத$_2$ம பீ$_4$ஷமம"[2-4] எனறு தொடஙகும ஶலோகததில அாஜுனன தகாத இடததில அனபிருலும, கருணையாலும, த$_4$ாமததை அத$_4$ர்மம எனறு மருணடதாலுணடான ப$_4$யததாலும, "த$_3$ரோணா பீ$_4$ஷமா முதலாருரை நான எப்படிககொலலுவேன?" எனறு கேடட கேளவிககு நேரே பதில அளிககிருன இநத ஶலோகததில. ஶரணமடைநத த$_3$ரௌபதி$_3$ககு அவமானம ஏறபடக காரணமாயிருநதது முதலான காரணஙகளையிடடு அபசாரததின கனததுககுத தககவாறு

॥भा॥ द्रोणभीष्मकर्णादीन् कृतापराधतया मयैव हनने विनियुक्तान् त्वं जहि—त्वं हन्याः। एतान् गुरून् बन्धूंश्चान्यानपि भोगसक्तान् कथ हनिष्यामीति मा व्यथिष्ठाः—तानुद्दिश्य धर्माधर्मभयेन बन्धुस्नेहेन कारुण्येन च मा व्यथां कृथाः। यतस्ते कृतापराधा

அவாகளை வரிசைபபடுததிச சொலலுகிருன முதறபாதியில. (த3ரோணம ச) துரோணரையும கௌரவாகளுககு ஆசாரயரா யிருநதும மரணமடைநத த3ரௌபதி3யைக கௌரவாகள அவ மானம செயயப பாாததிருநதமையால அபசாரததின மிகுதியைபபறற துரோணரை முதலில எடுககிருன. (பீ4ஷமம ச) பீ4ஷமரையும கௌர வாகளைத திருததவேணடிய பாடடனராயிருநதும து3ஶாஸனன த3ரௌபதி3யைத துகிலுரிவதைப பாாததிருநத பெருங்குறறமகருதி பீ4ஷமரை அடுததபடி எடுககிருன (ஜயத3ரத2ம ச) ஜயத3ரத2னையும இளைஞனை அபி4மனயுவைப பலரோடு சோநது சூழநதுநினறு கொலலபபோகிற மகாபாபியாகையாலே ஜயத3ரத2னை அடுததபடி எடுககிருன (காணம) காணனையும. த3ரௌபதி3 அவமானப படுவதறகுத தூணடுபுரிநதவனுகையாலும, செஞசோறறுக கடனுகிற மேலெழுநதவாரியான த4ாமததைப பாாதது ஸஹோத3ராகளைக கொலலமுயலபவனுகையாலும காணனை அடுததபடி எடுககிருன. (தத2ா அநயாந அபி யோத4முக2யாந) அவவணணமே து3ாயோத4 னன முதலான மறற போாததலைவாகளையும. த3ரௌபதி3யை அவமானபபடுததியவாகளாகையாலே கடைசியாக இவாகளைசசோதது எடுககிருன "த3ரௌபதீ3பரிப4வம கணடிருநதது கருஷ்ணபி4பரா யததாலே பரத4ாந தே3ாஷம" [ஸ்ரீவசனபூ4ஷணம ஸூதரம 20] "ஆாஜுனனுககு தூ3தயஸாரத2யஙகள பணணிறறும பரபததயுப தே3ஶம பணணிறறும இவனுககாக" [ஷை 22] எனறு பிளளை லோகாசாரயர் அருளியது இஙகு அனுஸநதி4ககததககது. (மயா ஹதாந) எனனுல கொலல நிசசயிககபபடடவாகளை. (தவம ஜஹி) நீ கொலலுவாயாக சென்ற ஶலோகததில சொலலபபடடது போலே 'எனனுடைய ஸஙகலபததாலே இவாகள அழியவே போகிருாகள. நீ ஒரு கருவியாயிருநது பேறுபெறுவாயாக" எனறு கருதது (மா வயதி2ஷட2ா) "பெரியோர்களாய மரியாதைககுரிய வாகளான இவாகளை எபபடிக கொலலுவது?" எனறு க்ஷதரிய த4ாமமான யுத3த4ததில் அத4ாமம எனனும பயககததாலும, "உறவி னாகளாகிற இவாகளை எபபடிககொலலுவேன?" எனறு உறவினரிடம்

मयैव हनने विनियुक्ताः ; अतो निर्विशङ्को युध्यस्व। रणे सपत्नान् जेतासि—जेष्यसि। नैतेषां वधे नृशंसतागन्धः ; अपितु जय एव लभ्यत इत्यर्थः ॥ ३४ ॥

सञ्जय उवाच—

एतच्छ्रुत्वा वचनं केशवस्य
कृताञ्जलिर्वेपमानः किरीटी।
नमस्कृत्वा भूय एवाह कृष्णं
सगद्गदं भीतभीतः प्रणम्य ॥ ३५ ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—

35. ஏதச்ச₂ருத்வா வசநம் கேஶவஸ்ய
க்ருதாஞ்ஜலிர்வேபமாந: கிரீடீ।
நமஸ்க்ருத்வா பூ₄ய ஏவாஹ க்ருஷ்ணம்
ஸக₃த்₃க₃த₃ம பீ₄தபீ₄த ப்ரணம்ய॥

அனபாலும, "இவவுலகபே₄ாக₃ஙகளில ஈடுபட்டிருக்கும் இவாகளை எபபடிககொலலுவேன?" என்று கருணையாலும துனபுருதே. "இவறறுல துன்புருவிடடாலும ஆசாாயரான துரோணர், பிதாமஹரான பீ₄ஷமா முதலானவாகள என்னுல ஜயிககமுடியாத எதிரிகளாயிறறே, யுத₃த₄ததில வெற்றி நிலையிலலாததாயிற்றே" என்று அாஜுனனுககுக கருததாககொணடு பதிலளிககிருன கடைசிப் பாத₃ததாலே. (யுத₄யஸவ ஜேதாஸி ரணே ஸபதநாந) இப்படி அபசாரம செயதவாகளாகையாலே என்னுலேயே கொலல நிசசயிககப பட்டுவிடடவாகளாகையால நீ வெறறியில ஐயமினறிப் போாபுரிவாயாக, போரில எதிரிகளை ஜயிபபாய. (ஜேதாஸி) 'க₃நதாஸி' (2-52) எனறவிடததிலபோலே இதுவும எதிாகாலப பொருளையுடைய ஒரே சொல. (ஸபதநாந) அனுகூலாகளாயிருநதால இவாகளிடம இரககம காடடவேண்டியதே. இவாகளோ எதிரிகளாயிருபபதால இரஙகத தககவாகளலலா என்று கருதது. ஆக, "துரோணா முதலான எதிரிகளைக கொலலுவதால கொடியவன் என்னும் அவபபெயா உனககு ஏறபட இடமேயில்லை. ஆனுல நீ ஜயிததுப் புகழடைவதே உறுதியாக நடைபெறும. ஆகையால துனபுறவேணடா" என்பது ஶலோகததின திரணட கருதது 34.

ஸஞ்ஜய உவாச—ஸஞ்ஜயன் கூறலுற்றான் — **கேஶவஸய**—கணணனுடைய, **ஏதத வசநம்**—இந்த வாாதைதயை, **ஶருதவா**—கேட்டு, **கிரீடீ**—அாஜுனன, **நமஸகருதவா**—(கணணனை) வணஙகி, **பீ$_4$தபீ$_4$த.**—மிகவும் ப$_4$யந்தவனாய, **பூ$_4$ய ஏவ க்ருஷணம பரணமய**—மறுபடியும் கணணனை வணஙகி, **கருதாஞஜலி** —கைகூபபினவனாய, **வேபமாநः** — நடுங்குகினறவனாய, **ஸக$_3$த$_3$க$_3$த$_3$ம ஆஹ** — தழுதழுதத குரலையுடையவனாயக கூறினான.

---

36. கேசவனற னிவவசனங கேடட கிரீடிதா
னேசமுடன கைதொழுது நினறிறைஞசி—மாசறுசீர்க
கணணனைபபின னும்பகர்நதான கறகதமாங கணடததா
லுணணடுகக மெயதிவணக் குறறு.

கேசவன தன இவவசனம கேடட கிரீடிதான—கேஶவனுடைய இநத வார்த்தையைக கேடட அர்ஜுனன, **நேசமுடன (கணணனை) கைதொழுது நினறு** — அனபுடன கணணனைக குறிததுக் கைகூபபி நினறு, **இறைஞசி**—துதிதது, **உள நடுககம எயதி**—நெஞசம நடுங்கபபெறறவனாய, **மாசறு சீா கணணனை** — குறறமறற கு$_3$ணஙகளை யுடைய கணணனை, **பின்னும வணககுறறு**—மறுபடியும் வணஙகி, **கறகதமாம் கண்டததால பகர்நதான**—தழுதழுதத குரலினால கூறினான

---

35. கணணனுடைய வாககியததைக கேடடவுடன அாஜுனன செயததைக கூறுகிறான ஸஞஜயன இநத ஶலோகததில (ஏதத கேஶவஸ்ய வசநம ஶருதவா) கேஶவனுடைய இநத வாாததையைக கேடடு (கேஶவஸய) ஆயபபாடியிலுளள தனனடியாாகளை ரக்ஷிபபதறகாக, அவாகளை நலியக குதிரை வடிவிலவநத 'கேஶீ' எனனும அஸுரனைக கொனறு அடியாாகளிடம தன வாதஸலயததை வெளிபபடுததியவன, நான கேடட மாததிரததில விஶவரூபததைக காட்டியதோடலலாமல தன கருததையும தெரிவிததததனமூலம தான வாதஸலயக கடலாயிருப்பவன எனறு நிலைநிறுததினான எனறு கருதது. 'க' எனறு பிரமனையும 'ஈஶ' எனறு ஶிவனையும குறிதது, அவாகள

॥ भा ॥ एतदाश्रितवात्सल्यजलधेः केशवस्य वचनं श्रुत्वा अर्जुनस्तस्मै नमस्कृत्य भीतभीतो भूयस्तं प्रणम्य कृताञ्जलिर्वेपमानः किरीटी सगद्गदमाह ॥ ३५ ॥

अर्जुन उवाच—

स्थाने हृषीकेश तव प्रकीर्त्या जगत्प्रहृष्यत्यनुरज्यते च।
रक्षांसि भीतानि दिशो द्रवन्ति सर्वे नमस्यन्ति च सिद्धसङ्घाः॥ ३६ ॥

இருவரையும் படைத்துக் காக்கும் பரம்பொருளான கண்ணன் கேசவனாகிறான் என்று கைலாஸயாத்ரையின்போது சிவனே கூறிய கேசவநாம நிர்வசனப்படியும் பொருள்கொள்ளலாம். (கிரீடீ நமஸ்க்ருத்வா) கிரீடத்தை உடையவனாகையால் அர்ஜுனனுக்கு ஏற்பட்ட கிரீடீ என்னும் பெயர் ஓங்கி உலகளந்த உத்தமனாகிற கண்ணனை வணங்கியதும் பொருள்படைத்ததாயிற்று என்று கருத்து. "ப₄ார. பரம பட்ட கிரீட ஜுஷ்டமப்யுத்தமாங்க₃ம் ந நமேந்முகுந்த₃ம்" [பா₄க₃வதம் 2-3 21] [எந்தத் தலை பட்டத்தாலும் கிரீடத்தாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தபோதிலும் முகுந்த₃னை வணங்கவில்லையோ அது உடலுக்குச் சுமையே] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ (பீ₄தபீ₄த பூ₄ய ஏவ ப்ரணம்ய) மிகவும் பயந்தவனாய் மறுபடியும் கண்ணனை வணங்கி. (க்ருதாஞ்ஜலி) அகாரத்தால் சொல்லப்படும் கண்ணனை நீர்ப்பண்டமாக உருக்கும் அஞ்ஜலியைச் செய்தவனாய் "அம் ஜலயதீதி அஞ்ஜலி." என்று அஞ்ஜலி ஶப்₃த₃வ்யுத்பத்தி. (வேபமாந) விஶ்வரூபத்தைக் கண்ட ப₄யத்தாலே நடுங்குகின்றவனாய் (க்ருஷ்ணம் ஸக₃த்₃க₃த₃ம் ஆஹ) அக்காரணத்தாலேயே தழுதழுத்த குரலையுடையனாய், கண்ணனை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினான் இங்கு அர்ஜுனன் இருமுறை வணங்கியதற்குக் காரணம் என்ன? எனில், 'கண்ணனுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் தன் வயமிழந்தவனாய் முதலில் வணங்கினான். நடுக்கத்தாலும் சொல்லப்போகும் வார்த்தையைத் தொடங்குவதற்காகவும் மறுபடியும் ப்ரணமாஞ்ஜலிகளைப் பண்ணினான்" என்று தாத்பர்யசந்த்₃ரிகையில் தே₃ஶிகன் காரணத்தை அருளினார். (க்ருஷ்ணம்) அடியார்களாகிற நிலத்தில் ப₄க்தியாகிற பயிர் விளையும்படி உழுகின்ற "பத்தி உழவன்" [நான்திருவ 23] என்றும், அடியார்களின் ஸம்ஸாரத்தைக் கர்ஷணம் செய்து அழிப்பவன் என்றும் க்ருஷ்ண பத₃த்திற்குப் பொருள்கொள்ளலாம். 35.

அர்ஜுன உவாச—

**36. ஸ்தா₂னே ஹ்ருஷீகேஶ தவ ப்ரகீர்த்யா
ஜக₃த் ப்ரஹ்ருஷ்யத்யநுரஜ்யதே ச।
ரக்ஷாம்ஸி பீ₄தானி தி₃ஶோ த₃ரவந்தி
ஸர்வே நமஸ்யந்தி ச ஸித்₃த₄ஸங்கா₄: ॥**

ஹ்ருஷீகேஶ!—இந்த₃ரியங்களை நியமிக்கும் தலைவனே! **தவ ப்ரகீர்த்யா**—உன்னுடைய புகழைக் கண்டு, **ஜக₃த்**—(இப்போரைக் காணவந்திருக்கும்) தே₃வா, க₃ந்த₄ாவர் முதலிய உலகனைததும், **ப்ரஹ்ருஷ்யதி**—மிகவும உகக கினறது; **அநுரஜ்யதே ச**—ஈடுபடவும செய்கினறது, **ரக்ஷாம்ஸி**—அரக்கர்கள், **பீ₄தானி**—பயந்தவர்களாய், **தி₃ஶ: த₃ரவந்தி**—எலலா தி₃க்குகளிலும் ஓடுகிறார்கள, **ஸர்வே ஸித்₃த₄ஸங்கா₄**—ஸித்₃த₄ர் கூட்டங்களனைவரும், **நமஸ்யந்தி ச**—வணங்கவும் செயகின்றார்கள, **ஸ்தா₂னே**—(இது அனைததும்) பொருததமே

**37. பாஙகாக நாதாவுன் பண்பாரும் கீர்ததியா
லோங்கா ருகப்புற றுலகுநல—மீஙகார்ந்த
வல்லரக்க ரஞ்சி மறைநதாா திசையெயதித்
தொல்லமரர் தாம்பணிந்தார் தொக்கு.**

நாதா!—தலைவனே! **பாங்காக**—மிகப பொருத்தமாக, **உன பண்பு ஆரும் கீர்த்தியால்**—உனனுடைய கலயாண கு₃ணஙகள நிறைநதிருக்கும் புகழைக்கண்டு, **உலகு**—தே₃வர், க₃ந்த₄ர்வா முதலான உலகம், **ஈங்கு**—இபபோாக் களததில, **ஓங்கு ஆர் உகப்புற்று**—ஓங்கிய நிறைந்த ஆனநத₃த்தையடைந்து, (போரைக் காணவந்திருககும) **நலம் ஆர்நத(து)**—உனனிடம் ஈடுபாடு நிறையபபெற்றது, **வல் அரக்கர்**—வலிமைமிகக அரக்கர்சள, **அஞ்சி**—உனனைக கணடு பயநது, **திசை எயதி மறைந்தார்**—எலலா தி₃ககு களிலும ஓடி மறைநதாாகள, **தொல அமரர் தாம**—பழைமையானவாகளான ஸித்₃த₄ாகள முதலான தே₃வ க₃ணஙகள, **தொககு**—ஒனறு சோநது, **பணிநதார்**—வணங்கினார்கள்.

॥ भा ॥ स्थाने—युक्तम् ; यदेतद्युद्धदिदृक्षयाऽऽगतमशेषदेव-गन्धर्वसिद्धयक्षविद्याधरकिन्नरकिंपुरुषादिकं जगत् ; त्वत्प्रसादात् त्वां सर्वेश्वरमवलोक्य, तव प्रकीर्त्या सर्वं प्रहृष्यति, अनुरज्यते च ।

---

36 இதுமுதல பதினொரு ஶலோகஙகள அாஜுனனுடைய வாககியஙகள். அதில இநத ஶலோகததாலே தே$_3$வா முதலான நலலோாகள அனைவரும கணணனைக கணடு ாடுபடுவதும, அரககா முதலான தீயவாகள கணணனைக கணடு ஓடுவதும பொருததமே எனகிருன் ஸ்ரீவிஷ்ணு பஞ்ஜரம முதலான துதிகளில இநத ஶலோகம ஒரு மநதரமாகப படிககபபடடிருககிறது. (ஸத$_2$ாநே) இது பொருததமே, இநத ஶலோகததில மேலே சொலலபபடுகிற விஷயம பொருததமே எனறபடி ஸத$_2$ாநஶப$_3$த$_3$ம இடததைக குறிபபது பரகரணததுககுப பொருநதாதாகையால, இஙகு இபபடியே பொருளகொளளவேணடும பொருததமானது எது எனபதை மேலே விளககுகிருன—(தவ பரகீாதயா ஜக$_3$த பரஹருஷயதி) உனது விஶவரூபததினுலும கு$_3$ணஙகளாலும உணடான பெருமபுகழைக கணடு இபபோரைக காணவநதிருககும உலகனைத தும ஆனநதம அடைகிறது (அநுரஜயதே ச) உனனிடம ாடுபடவும செயகிறது (ஜக$_3$த) இஙகு தே$_3$வா, க$_3$ந்த$_4$ாவா, ஸித$_3$த$_4$ர், இயககா, வித$_3$யாத$_4$ரா, கிநநரா, கிமபுருஷா முதலான நலலவாக ளுடைய ஸமூஹம முழுவதையும் குறிககிறது (ப்ரஹருஷயதி அநுரஜயதே ச) இனிய விருந்தாளி வநதால கண்ணுககும மனத துககும உணடாவதுபோனற ஆனநதம 'பரஹருஷ்யதி' எனனும சொல்லாலும, தநதை முதலான பெரியவாகளிடததில தனயன முதலான சிறுவாகளுககு உணடாவதுபோனற அனபு 'அநுரஜயதே' எனனும சொலலாலும உணாததபபடுகையாலே புநருகதியிலலை இதிலிருநது கணணனுடைய விஶவரூபததை அவனது அருளாலே அாஜுனனைபபோலே அஙகு வநதிருநத நலலோாகள அனைவரும கணடாாகள எனறு விளஙகுகிறது நலலவாகள மடடுமலல, மிகக தீயவாகளும கணடு ஓடினாகள எனகிறது மூனருமபாத$_3$ம். (ரக்ஷாம்ஸி பீ$_4$தாநி தி$_3$ஶோ த$_3$ரவநதி) அரக்கா முதலான தீயவாக ளும உனனைக கணடு பயநது எலலா தி$_3$ககுகளிலும ஓடுகினறாகள இருபததிரணடாவது ஶலோகததில தே$_3$வா அஸுரா முதலான அனைவருமே விஶவரூபததைக கணடாாகள எனறு கூறியது இஙகு குறிககொளளததககது ஆகையால அரககாகள பயநததறகுக

यच्च त्वामवलोक्य रक्षांसि भीतानि सर्वा दिशः प्रद्रवन्ति। सर्वे सिद्धसंघाः—सिद्धाद्यनुकूलसंघाः नमस्यन्ति च। तदेतत्सर्वं युक्तमिति पूर्वेण संबन्धः ॥ ३६ ॥

॥ भा ॥ युक्ततामेवोपपादयति—

कस्माच्च ते न नमेरन् महात्मन्
गरीयसे ब्रह्मणोऽप्यादिकर्त्रे।

37. கஸ்மாச்ச தே ந நமேரந் மஹாதமந்
க$_{3}$ரீயஸே ப்$_{3}$ரஹ்மணோऽப்யாதி$_{3}$கர்தரே।

காரணம விஸ்வரூபததைக கணடதே என்றே கொள்ளவேணடும. தே$_{3}$வாகள் உகபபதறகுக காரணததைச் சொலலும 'பரகீாதயா' என்னும முதல பாத$_{3}$ததில் உளள பத$_{3}$ம்அரககர் பயபபடுவதற்குக காரணததைச சொலலமாட்டாதாகையால் அபபத$_{3}$த்தை இஙகு கூட்டிககொளவது பொருநதாது. 'பரகீாதயா' என்பதறகுப் பிறா செயயும ஸஙகீர்ததனம என்று பொருளகொணடு அதனுல அரககாகள பயபபடுகிறுாகள என்று கொளவதில கல்பநாகெ$_{3}$ளரவம (அதி$_{4}$கமான கறபனே) எனனும தே$_{3}$ாஷம வருகிறதாகையால் இருபததிரண்டாவது ஶலோகததில சொல்லபபடட விஶவரூபத$_{3}$ாஶனததால ப$_{4}$யபபடுகிறுாகள என்று கொளவதே பொருத்தமானது. (ஸாவே நமஸ்யந்தி ச ஸித$_{3}$த$_{4}$ ஸஙக$_{4}$ா:) இரணடாம பாத$_{3}$ததில் ஜக$_{3}$ச்ச$_{2}$ப்$_{3}$த$_{3}$ததாலே சொலலப்படட ஸித$_{3}$த$_{4}$ர் முதலான நலலோர்களின கூட்டம முழுவதும அஙகு சொலலப்பட்ட ஆனந்த$_{3}$ததாலும,ஈடுபாட்டாலும் உனனே நமஸகரிககவும செயகின்றனா. இஙகு ஸித$_{3}$த$_{4}$ர் எனறது தே$_{3}$வர், க$_{3}$நத$_{4}$ாவா முதலான நலலோாகள அனைவருககும உபலக்ஷணம. 'இநதப் பெருமைகள அனைததும உனககுப பொருததமே' எனறு 'ஸ்த$_{2}$ாநே' என்னும் முதல் பத$_{3}$ததோடு கூடடிப்பொருளகொள்வது (ஹ்ருஷீகேஶ) நீ அனைவரது மனம முதலான எல்லா இநத$_{3}$ரியஙகளேயும நியமிககினறவனுகையாலே நலலோாகளின மனம உனனேககணடு இனபுறறு ஈடுபடடு அவர்களே வணஙகச செயவதும, தீயவாகளின மனம உனனேக கணடு பயநது நடுஙகி அவாகளே ஓடசசெயவதும பொருததமே என்று கருதது. 'ஹருஷீக'ஶப்$_{3}$த$_{3}$ம இநத$_{3}$ரியஙகளேக குறிககும்

36.

॥ भा ॥ महात्मन्, ते—तुभ्यं गरीयसे ब्रह्मणो—हिरण्यगर्भस्यापि आदिभूताय कर्त्रे हिरण्यगर्भादयः कस्माद्धेतोर्न नमस्कुर्युः ॥ ३६* ॥

மஹாத்மந — மஹாபுருஷனே! **க₃ரீயஸே** — பெரியவனும, **ப்₃ரஹ்மண: அபி ஆதி₃கர்த்ரே**—பிரமனுக்கும் எல்லா வகைக் காரணமாகவும் இருப்பவனுமான், **தே — உன** பொருட்டு, **கஸமாத் ச ந நமேரந**—என்ன காரணத்தால் (அவர்கள்) நமஸ்காரம் செய்யாமலிருக்க முடியும்?

---

*37 முன ஸ்லோகததில பொருததம என்று சொலலப்பட்டதை விவரிககிருன் அர்ஜுனன் இந்த அரை ஸ்லோகததில. (மஹாதமந) மஹாபுருஷனே! ' **ஆதமா ஜீவே த₄ருதௌ தே₃ஹே ஸவப₄ாவே பரமாதமனி யதநேऽாகேऽக₂ஙௌ மதௌ வாதே**'' [வைஜயந்தி] என்று ஆத்மஸப₃த₃ததுககுப பல பொருள்கள உணடு. அநத எலலாப பொருளகளும இவன் விஷயததில பொருநதும் எனக்காட்டி, ஸ்ரீராமாயண தனிஸலோகம முதல ஸ்லோகமான ''அஹம வேத₃மி மஹாதமாநம'' என்னும ஸ்லோகததின் வயாக₂யானததில மஹாதம ஸப₃த₃ததை விவரிககுமபோது பெரியவாசசான்பிளளை அருளியிருக்கும் பொருள்கள அனைததும இஙகு அனுஸநதி₄க்கத்தக்கது. (க₃ரீயஸே ப்₃ரஹமண: அபி ஆதி₃காதரே தே) மிகப்பெரியவனும், பிரமனுக்கும ஆதி₃கர்த்தாவான உனககு. ' க₃ரீயஸே ' என்னும் சொல் ஸ்வரூப ரூப கு₃ண விபூ₄திகளால் மிகப்பெரியவன் என்று காட்டுகிறது. ' ப₃ரஹமணோऽபயாதி₃காதரே ' என்னும தொடர் பிரமனுக்கும உபாத₃ாநம, நிமித்தம எனனும இரண்டு காரணமுமாயிருப்பவன் இவன் என்று காட்டுகிறது ''பிரமனுககும் ஆதி₃ காத்தாவாயிருப்பவன'' என்று பொருளகொண்டால், பிரமனுககு வேறொரு கர்ததா உண்டு என்று த்₄வனிககுமாகையாலே இப்படியே பொருள்கொள்ளவேணும ' கர்த்தா ' என்னும் பத₃ம் நிமித்த காரணமாயிருப்பவனையே குறிககுமாகையால ஆதி₃பத₃ம உபாத₃ான காரணததைக குறிககிறது. அல்லது, தான் பிரமன முதலானுர் அனைவருககும் காரணமாயிருப்பதுபோலே தனககு ஒரு காரணம் இல்லை என்று காட்டுவது ஆதி₃ஸப₃த₃ம எனறும கொளளலாம். மிகப்பெரியவனும், பிரமனுக்கும ஆதி₃கர்ததாவாயிருப்பவன் இவனே எனபது சொலலவேண்டுவதொன்ருகையாலே 'தே' என்னும் பத₃த்தை அவ்விரணடு பத₃ஙகளுககும் விசேஷயமாககி 'உனககு' என்று

अनन्त देवेश जगन्निवास
त्वमक्षरं सदसत्तत्परं यत् ॥ ३७ ॥
त्वमादिदेवः पुरुषः पुराणः
त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम्।

அநநத தே$_3$வேஶ ஜக$_3$நநிவாஸ
தவமக்ஷரம ஸத$_3$ஸததபரம் யத ॥ **37.**
38. தவமாதி$_3$தே$_3$வ புருஷ புராண.
தவமஸய விஶவஸய பரம் நித$_4$ாநம ।

அநநத!—மூவகையான அளவுகளும இலலாதவனே! **தே$_3$வேஶ!**—தே$_3$வாகளுக்கு ஈஶனே! **ஜக$_3$ந நிவாஸ!**—உலகனைததையும வியாபிததிருபபவனே! **அஸத**—நாமரூபங்களறறதாய, காரண நிலையிலுளள மூலபரகருதியும, **ஸத**—நாமரூபங்களையுடையதாய,* காாயநிலையிலுளள மூலபரக்ருதியும, **அக்ஷரம்**—(இநத மூலப்ரகருதியோடு கூடிய) ப$_3$த$_3$த$_4$ஜீவஸவரூபமும், **யத ததபரம்**—இவையனைததுககும மேறபடடதான முகதாதம ஸவரூபமும், **தவம்**—நீயே, (ஆகையால) **தவம**—நீயே, **ஆதி$_3$தே$_3$வ.**—ஆதி$_3$தே$_3$வனுைய,

பொருள கொளளபபடடது. "கஸமாத ந நமேரந" எனனும தொடரோடு 'தே' எனபதைச சோதது "ஏன அவாகள உனனை நமஸகரிககமாடடாாகள" எனறு பொருள்கொளவதைக காடடிலும 'தே' எனபதை முறகூறியபடி விஶேஷயமாககி 'உனககு' எனறு பொருளகொளவதே பொருததமானது. "ந நமேரந" என்னும கரியாபத$_3$ததிலிருநதே 'தே' (அவாகள) எனபது ஆாதத$_2$மாக ஸித$_3$தி$_4$ககும. (கஸமாத ந நமேரந) ஏன நமஸகரிககமாடடாாகள்? நீ ஸவரூப ரூப கு$_3$ண விபூ$_4$திகளால பெரியவனுயிருபபதைப பாாததாலும உனனை நமஸகரிததே தீரவேணடும நீ பிரமன முதலான அனைவருககும எலலாவகைக காரணமாயிருபபதைப பாாததாலும உன்னை நமஸகரிததே தீரவேணடும எனறு கருதது 'தே நம" எனறு வருவதுபோலே "தே நமஸஞாயு"[உனக்கு நமஸகரிபபாாகள] எனனும் வழககும் வருவதுணடு 'பஞசஶிக$_2$ாய ஈஶவரகருஷணுய நமஸயாம" [ஸாஙக$_2$யதத்வ கௌமுதீ$_3$] முதலான வழககுகளைக காணலாம.
*37.

புராண புருஷ: — புராண புருஷனுயிருபபவன, **அஸ்ய விஶ்வஸ்ய** — இந்த உலகுககு, **பரம் நித₄ாநம்** — மேலான ஆத₄ாரமாயிருபபவனும, **தவம்** — நீயே.

---

38. எததாலே நின்வணங்கா ரீஙகவர்கண மாலவனே
யததா பெரியோ யயனறனககும்—விததே
யளவிறே வேசநீ யாஙகுலகில வைபபே
யுளதிலதவ வக்கரமே லுறறு.

மாலவனே! — மஹாபுருஷனே! **அததா** — ஸவாமியே! **பெரியோய** — (ஸவரூப ரூப கு₃ண விபூ₄திகளில) பெரியவனே! **அயன தனக்கும் விததே!** — பிரமனுக்கும காரணமே! **ஈஙகு** — நீ இப்படிபபட்டவனுயிருககும்போது, **அவர்கள** — அநத தே₃வர்கள், **எததாலே நின வணங்கா** — ஏன உனனே வணஙகமாட்டாாகள? **அளவில தேவேச** — மூவகையான அளவு இலலாத தே₃வா தலேவனே! **ஆஙகு உலகில வைபபே** — உலகம முழுவதிலும் உறைபவனே! **இலது** — நாமரூபஙகளற்றதாய, காரணநிலேயிலுளள மூலபரக்ருதியும், **உளது** — நாமரூபஙகளேயுடையதாய, காாயநிலேயிலுளள மூலப்ரகருதியும, **அவ அககரம** — (இநத மூலபரக்ருதியோடு கூடிய) ஜீவாதமஸவரூபமும, **மேல் உறறு** — இவறறுககு மேல உளள முகதஸவரூபமும, **நீ** — நீயே

37*-*38. இதுதொடஙகி இரணடு ஶ்லோகங்களாலே உலகிலுளள பல பொருளகளேயும பரமபொருளான கணணனேடு ஒரே வேறறுமையில படிதது இபபடி ஒனருகச சொல்லுவதறகுக காரணம் கணணன அனேததையும வியாபிததிருககையேயாகும என்று தெளிவு படுததுகிருன. 40 வது ஶ்லோகததின கடைசிப பாத₃ததாலும இதை மிகத தெளிவாகக கூறுகிருன (அநநத) தே₃ஶததாலும, காலததாலும, வஸதுவாலும அளவுபடாதவனே! இவன இனன தே₃ஶததில இலலேயெனறும, இனன காலததில இலலேயெனறும், இனன வஸதுவாக இலலேயெனறும கூறமுடியாது எனறு கருதது. (தே₃வேஶ) தே₃வாதலேவனே! முறகூறியபடி மூவகையளவிலலாத தே₃வன வேறெருவன இலலாமையாலே இவனே தே₃வாதலேவன எனறு கருதது. (ஜக₃நநிவாஸ) உலகனேததையும வியாபிததிருப்ப

॥ भा ॥ अनन्त! देवेश! जगन्निवास! त्वमेवाक्षरम्, न क्षरतीत्यक्षरं जीवात्मतत्त्वम्। * न जायते म्रियते वा विपश्चित् (क. २. १८) इत्यादिश्रुतिसिद्धो जीवात्मा हि न क्षरति। सदसच्च त्वमेव—सदसच्छब्दनिर्दिष्टं कार्यकारणभावेनावस्थित प्रकृतितत्त्वम्, नामरूपविभागवत्तया कार्यावस्थं सच्छब्दनिर्दिष्टं तदनर्हतया कारणावस्थमसच्छब्द-

---

வனே! இப்படி இவன் உலகனைத்தையும் வியாபித்திருப்பதனாலேயே இவனுக்கு வஸ்துவினால் அளவுபட்டிருத்தல் இல்லையென்றும், இவ்விரண்டு ஶ்லோகங்களிலும் இவன் மற்ற பொருள்களோடு ஓரே வேற்றுமையில் படிக்கப்படுகிறான் என்றும் உணரத்தப்படுகிறது இனி அடுத்த பாதத்தாலே சேதநாசேதனங்களை வகைப்படுத்தி அவையனைத்தையும் கண்ணனோடு ஓரே வேற்றுமையில் படிக்கிறான் (த்வம் அக்ஷரம்) "ந க்ஷரதீதி அக்ஷரம்" [அழியாததாகையால் அக்ஷரம் எனப்படுகிறது] என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே அக்ஷரஶப்தம் ஜீவாத்ம தத்துவத்தைக் குறிக்கிறது 'ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபஶ்சித்" [கட 2-18] [அறிவையுடையவனான ஜீவன் பிறப்பதுமில்லை, இறப்பதுமில்லை] என்று ஜீவாத்மாவுக்கு அழிவில்லை என்பதை உபநிஷத் ஓதிற்றன்றோ. "த்வம் அக்ஷரம் பரமம்" என்று 12 வது ஶ்லோகத்தில் பரமாத்மதத்துவம் அக்ஷரஶப்தத்தால் குறிக்கப்பட்டுவிட்டதாகையால் இங்கு ஜீவாத்மாவைக் குறிப்பதே உசிதம். இப்பாதத்தின் கடைசியில் தத்பரம் என்று முக்தாத்மஸ்வரூபமும், இடையில் 'ஸதஸத' என்று அசித்தத்துவமும் குறிக்கப்படுகிறதாகையாலே இங்கு அக்ஷரஶப்தத்தாலே அசித்தத்துவத்தோடு கூடிய காரணநிலையிலுள்ள ஸம்ஸாரி ஜீவதத்துவம் சொல்லப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும், ஆக, காரணநிலையிலுள்ள பத்தஜீவதத்துவத்துக்கு அந்தர்யாமியாயிருப்பவனும் நீயே என்றபடி (ஸதஸத) ஸத், அஸத் என்னும் ஶப்தங்களாலே சேதநாசேதனங்களைக் குறிப்பதுண்டாயினும், அக்ஷரஶப்தத்தாலே சேதனதத்துவத்தைச் சொல்லிவிட்டபடியால் இங்கு 'ஸதஸத' ஶப்தங்களாலே முறையே கார்யநிலையிலுள்ள மூலப்ரக்ருதியும், காரணநிலையிலுள்ள மூலப்ரக்ருதியுமே கூறப்படுகின்றது என்று கொள்வதே உசிதம் காரணநிலையில் நாமரூப மற்றிருக்கையாலே 'அஸத்' என்றும், கார்யநிலையில் நாமரூபங்களோடு கூடியிருக்கையாலே 'ஸத்' என்றும் மூலப்ரக்ருதியை உபநிஷத் குறித்ததன்றோ "அஸத்வா இதமக்ர ஆஸீத் ததோ வை ஸதஜாயத" [தை ஆந 7] [நாமரூபமற்ற அஸத்தாகவே இவ்வுலகம்

निर्दिष्टं च त्वमेव। तत्परं यत्—तस्मात्प्रकृतेः प्रकृतिसंबन्धिनश्च जीवात्मनः परम्—अन्यन्मुक्तात्मतत्त्वं यत्, तदपि त्वमेव। अतस्त्वमादिदेवः, पुरुषः पुराणः, त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम्—निधीयते त्वयि विश्वमिति त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम्; विश्वस्य शरीरभूतस्यात्मतया परमाधारभूतस्त्वमेवेत्यर्थः ॥ ३७८ ॥

முதலில இருநதது. அதிலிருந்து நாமரூபமுடைய 'ஸத' உணடாயிறறு] எனற உபநிஷத$_3$வாகயம காணக. (ஸத$_3$ஸத தவம) இருவகைபபடட அசேதனததத்துவததுககும அநதாயாமி நீயே என்று கருதது (ததபரம யத தவம) முற்கூறியதுககு மேறபடடது யாதொனறுணடோ அதுவும நீயே இதற்குமுன அசேதனதததுவமும ப$_3$த$_3$த$_4$சேதனதததுவமும எடுககபபட்டுவிடடமையாலே, இஙகு அவற்றுக்கு மேறபடட முகதாதமதததுவததை எடுபபதாகக்கொளவதே உசிதம. எள்ளும எணணெயுமபோலவும, அரணிககடடையும நெருபபுமபோலவும ஒனறொடொனறு கலநதிருக்கும சேதனுசேதனஙகளுககு மேறபட்ட தததுவம முக்தாதமஸவரூபமேயனறே. முகதாதம தததுவததுககும அநதாயாமி நீயே எனறு கருதது. இபபடி பரக்ருதி புருஷாகளையும, முகதாதமாவையும தனககு ஶரீரமாகவும பரதநதரமாகவும கொணடிருபபதனுல தேறும அாதத$_2$தலை அடுததபடி காடடுகிறுன.(தவம ஆதி$_3$தே$_3$வ) இபபடி எலலாத தததுவமாகவும நீ இருககையாலே நீயே ஜக$_3$தகாரணனுன தே$_3$வன (புருஷ புராண) அதனுலேயே புராணபுருஷனுயிருபபவன. எபபொழுதும நாளதிஙகள ஆணடூழியூழிதொறும அபபொழுதைககபபொழுது ஆராவமுதமாயிருபபவன. "புராபி நவ: புராண." [பழையவனுயிருநதபோதிலும புதிது புதிதாயிருபபவன] எனறு வயுதபததி. (தவம அஸய பரம நித$_4$ாநம) இநத உலகததுககு மேலான ஆத$_4$ாரமாயிருபபவன நீயே. ஜக$_3$ந நிவாஸ ஶப$_3$த$_3$ததாலே அனைததையும வியாபிததிருபபவன எனறு சொலலபபடடுவிடடபடியால, இஙகு அனைததுக்கும ஆத$_4$ாரமாயிருபபவன' எனறே பொருள் கொளளவேணடும 'நிதீ$_4$யதே அஸமிந இதி நித$_4$ாநம" எனனும வயுதபததியாலே நித$_4$ாநஶப்$_3$த$_3$ம ஆத$_4$ாரததைக காடடுகிறது. உனககு ஶரீரமாயிருககும உலகனைததுககும நீயே ஆத$_4$ாரமாயிருப்பவன எனறு கருதது. நித$_4$ாநஶப$_3$த$_3$ததால அவயகததததைச சொலலுகிறது எனறு சிலர் பொருள் கொணடது நித$_4$ாநஶப$_3$த$_3$ததுககு அவயகதததைக குறிபபதாக பரஸித$_3$தி$_4$யிலலாமையால பொருநதாது. 37*-*38.

वेत्ताऽसि वेद्यं च परं च धाम
त्वया ततं विश्वमनन्तरूप! ॥ ३८ ॥

வேததாऽஸி வேத்₃யம ச பரம ச த₄ாம
தவயா ததம விஶவமநநதரூப' ॥ 38.

அநநதரூப — அளவற்ற உருவஙகளையுடையவனே! **வத்தா அஸி**—(உலகில உளள எலலா) அறிபவனும் நீயே, **வேத₃யம ச அஸி**—அறியபபடும பொருளும நீயே, **பரம ச த₄ாம அஸி**—மேலான பரமபத₃மும நீயே, **விஶவம**—இவவுல கனைததும, **தவயா ததம்**— உனனால வியாபிககபபடடுளளது

39. **துஙகமுதற றேவனீ தொல்புருட னிவவுலகுக**
கஙகுநிதி நீயறிவோ னவவறிவிற—றஙகுபொருண்
மேலுயருந தாமமுநீ மிககனநத ரூபாநின
பாலுலகி னினறுய பரநது.

துஙக முதல தேவன நீ—மிகப்பெரிட ஆதி₃தே₃வன நீயே, **தொல் புருடன நீ**—புராண புருஷன நீயே, **அங்கு இவவுலகுககு நிதி நீ**—அததகைய இவவுலகுக்கு ஆத₄ாரம நீயே, **அறிவோன**—(உலகிலுளள எலலா) அறிபவனும, **அவ அறிவில தஙகு பொருள**—அநத அறிவினால அறியப படும பொருளும, **மேல உயரும தாமமும்** — மேல உள்ள பரமபத₃மும, **நீ**— நீயே, **அநநதரூபா**—அளவற்ற உருவங களையுடையவனே! **நினபால் உலகில**—உனனிடம தஙகி நிற்கும உலகில, **மிககு பரநது நின்றுய** — மிகவும வியா பிதது விளஙகுகிறுய நீ.

38* ஒரே வேற்றுமையில மற்றும சில பொருளகளைப் படிதது இபபடிப படிபபதற்குக் காரணததைப பிறபாதியில உணாததது கிருன அாஜுனன. (வேததா அஸி) உலகிலுள்ள அறிபவாகள அனைவரும நீயே (வேத₃யம ச) அவாகளால அறியபபடும பொருள கள அனைததும நீயே பரமாதமாவையே அறிபவனுகவும, அறியப படும பொருளாகவும 'வேததாऽஸி வேத₃யம ச' எனனும பத₃ங களாலே சொல்லுவதாககொளவது முனனும பின்னும உளள ஸாமாநாதி₄கரணய பரயோக₃ஙகளோடு ஒத்துவராது. முன

॥ भा ॥ जगति सर्वो वेदिता वेद्यं च सर्वं त्वमेव, एवं सर्वात्मतयाऽवस्थितस्त्वमेव परं च धाम—स्थानं प्राप्यस्थानमित्यर्थः ।

லோகத்தில் 'த்வம் அக்ஷரம் ஸத₃ஸத்' என்று காரண நிலையி லிருக்கும் சேதநாசேதனங்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கும் பெருமை சொல்லப்பட்டுவிட்டதாகையால், அவற்றுக்குக் கார்யமான அண்ட₃த்திற்கும், அதற்குள்ளிருக்கும் சேதநாசேதநங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருக்கும் பெருமை இங்கு சொல்லப்படுவதாகக் கொள்வதே பொருத்தம் (பரம் ச த₄ாம் த்வம்) இப்படி அனைத்துக்கும் அந்தர்யாமியாயிருக்கையால் மேலான ப்ராப்ய ஸ்த₂ானமாயிருப்பவனும், அதாவது அடையுமிடமாயிருப்பவனும் நீயே இப்படிப் பொருள் கொள்வது ஸாமாநாதி₄கரண்ய ப்ரயோக₃ம் செய்யும் முன் பின் ச்லோகங்களுக்கு ஒட்டாமையாலே "மேலான ப்ராப்யஸ்த₂ான மாயிருக்கும் பரமபத₃த்துக்கு அந்தர்யாமியாயிருப்பவனும் நீயே" என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இந்த அப்ராக்ருத ஸ்த₂ானத்தை "அரச்ச ஹவை ண்யச்ச அர்ணவௌ ப₃்ரஹ்மலோகே த்ருதீயஸ்யா மிதோ தி₃வி। ததை₃ரம்மதீ₃யம் ஸர: தத₃ச்வத்த₂ஸ்ஸோம ஸவநஸ்தத₃பராஜிதா பூர்ப₃்ரஹ்மண: ப்ரபு₄விமிதம் ஹிரண்மயம் [சா₂ந் 8-5 3] [இந்த பூ₄லோகத்தையிட்டுக் கணக்கிடும்போது மூன்றாவதான பரமபத₃த்தில் 'அர' என்றும் ண்யம்' என்றும் இரண்டு கடல்கள் உள்ளன. அங்கு 'ஐரம்மதீ₃யம்' என்னும் பெயருள்ள அம்ருதமயமான ஒரு குளம் இருக்கிறது சந்திரன்போல இனியதாகையாலே "ஸோமஸவநம்" என்னும் அரசமரமும் அங்கு உள்ளது. பரம்பொருளையறியாதவர்களால் நுழையமுடியாததாகை யாலே 'அபராஜிதா' என்னும் (வைகுண்ட₂) நக₃ரமும் உள்ளது. மிகப்பெரியதாய பொன்மயமான திருமாமணி மண்டபமும் உள்ளது] "ஸஹஸ்ரஸ்தூ₂ணே விமிதே த₃்ருட₄ உக₃்ரே யத்ர தே₃வாநாம் அதி₄தே₃வ ஆஸ்தே" [தலவகாரச்ருதி] [ஆயிரம் தூண்களை யுடையதும், மிகப்பெரியதும், உறுதியானதும், ஒளிமிக்கதுமான மண்டபத்தில் தே₃வர்களுக்கெல்லாம் மேலான தே₃வன் எழுந்தருளி யிருக்கிறான்] "ஹிரண்மயே பரே லோகே விரஜம் ப₃்ரஹ்ம நிஷ்கலம்" [முண்ட₃க 2-2-10] [பொன் மயமான மேலான உலகில் ரஜோ கு₃ணம் முதலானவை அற்றதாய், அவயவமற்றதான ப₃்ரஹ்மம் எழுந் தருளியிருக்கிறது] முதலான உபநிஷத₃ வாக்யங்களிலும், கௌஷீதகி உபநிஷத்திலும் இப்பரமபத₃ம் விரிவாக வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கிறதன்றோ இனி அடுத்த பாத₃த்தில்—இங்கு பொதுவாகப்

त्वया ततं विश्वमनन्तरूप—त्वयाऽऽत्मत्वेन विश्वं—चिदचिन्मिश्रं जगत् ततं—व्याप्तम् ॥ ३८ ॥

॥ भा ॥ अतस्त्वमेव वाय्वादिशब्दवाच्य इत्याह—

वायुर्यमोऽग्निर्वरुणश्शशाङ्कः
प्रजापतिस्त्वं प्रपितामहश्च ।

39. வாயுர்யமோऽக₃நிர்வருண ஶஶாங்க:
ப்ரஜாபதிஸ்த்வம் ப்ரபிதாமஹஶ்ச ।

ப்ரபிதாமஹ: த்வம்—பாட்டனான பிரமனுக்கும் தந்தையான நீயே, **வாயு:**—வாயுவாகவும், **யம:**—யமனாகவும், **அக₃நி:** — அக்₃னியாகவும், **வருண:** — வருணனாகவும், **ஶஶாங்க:**—சந்திரனாகவும், **ப்ரஜாபதி: ச** - ப்ரஜாபதிகளாகவும், அவர்களுக்கும் தந்தையான பிரமனாகவும் ஆகிறாய்.

படிக்கப்பட்ட ஸாமாநாதி₄கரண்ய ப்ரயோக₃ங்களுக்கும் அடுத்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் குறிப்பிட்டுச் சிலரை எடுத்து அவர்களோடு ஸாமாநாதி₄கரண்ய ப்ரயோக₃ம் செய்தற்கும் காரணம் ஶரீராத்மபா₄வம் என்று காட்டுகிறான் — (த்வயா விஶ்வம் ததம்) முன்னும் பின்னும் உன்னோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கப்படும் சேதனாசேதனங்களைக் கொண்ட உலகனைத்தும் உன்னால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது (அநந்தரூப) அதனாலேயே நீ அளவற்ற ரூபங்களை உடையவன் என்று ஶாஸ்த்ரங்களில் புகழ்பெற்றிருக்கிறாய். இப்படி நீ உனது ஶரீரமான உலகனைத்துக்கும் ஆத்மாவாயிருந்து வியாபிக்கையாலேயே அவையனைத்தும் உன்னோடு ஒன்றாகப் படிக்கப்படுகின்றன என்று கருத்து. 38*.

* 39 இப்படி உலகனைத்தையும் வியாபித்திருக்கையாலே வாயு தொடங்கி, பிரமன் ஈறாகவுள்ள எல்லா தே₃வர்களையும் சொல்லும் ஶப்₃த₃ங்களாலும் முப்பாட்டனான நீயே சொல்லப்படுகிறாய் என்கிறான் அர்ஜுனன் (வாயு யம: அக₃னி: வருண: ஶஶாங்க: ப்ரஜாபதி: ச த்வம்) வாயு, யமன், அக₃னி, வருணன், சந்திரன், உலகிற்குத் தந்தையராகையாலே ப்ரஜாபதி எனப்படும் த₃க்ஷன் முதலானோர், அவர்களுக்கும் தந்தையாகையாலே பிதாமஹன் எனப்படும் பிரமன் ஆகிய அனைவர்க்கும் அந்தர்யாமியாகையாலே அவர்களைக் குறிக்கும் சொற்களால் நீயே சொல்லப்படுகிறாய். ‘ச’காரத்தாலே ப்ரஜாபதிகளுக்குத் தந்தையாய், பிதாமஹனான பிரமன் ஸமுச்சயிக்கப்படுகிறான்.

॥भा॥ सर्वेषां प्रपितामहस्त्वमेव, पितामहादयश्च; सर्वासां प्रजानां पितरः प्रजापतयः, प्रजापतीनां पिता हिरण्यगर्भः प्रजानां पितामहः, हिरण्यगर्भस्यापि पिता त्वं प्रजानां प्रपितामहः; पितामहादीनामात्मतया तत्तच्छब्दवाच्यस्त्वमेवेत्यर्थः ॥ *३९ ॥

नमो नमस्तेऽस्तु सहस्रकृत्वः
पुनश्च भूयोऽपि नमो नमस्ते ॥ ३९ ॥
नमः पुरस्तादथ पृष्ठतस्ते
नमोऽस्तु ते सर्वत एव सर्व ।

(ப்ரபிதாமஹ ; இப்படிப் பிதாமஹனுக்கும் தந்தையாகையாலே நீயே ப்ரபிதாமஹனுகிருய். பிரமனைப் படைத்த ப்ரபிதாமஹன் நாராயணனைத் தவிர வேறெவரும் இல்லாமையால் ப்ரபிதாமஹ ஶப்$_3$த$_3$த்தை ஸாமாநாதி$_4$கரண்ய ப்ரயோக$_3$மாகக் கொள்ளக்கூடாது. ''இந்த்$_3$ரம் மித்ரம் வருணம் அக்$_3$நிமாஹு: அதோ$_2$ தி$_3$வ்யஸ் ஸுபர்ணோ க$_3$ருத்மாந்'' [ருக்-அஷ்டக 2-3-22] [இந்த்$_3$ரன், மித்ரன், வருணன், அக்$_3$நி, பரமபத$_3$த்திலிருக்கும் அழகிய இறக்கைகளையுடைய க$_3$ருட$_3$ன் என்னும் அனைவருக்கும் அந்தர்யாமியாகையாலே இந்த எல்லா ஶப்$_3$த$_3$ங்களாலும் ஜ்ஞானிகள் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகின்றனர். ''ஏகம் ஸத்$_3$விப்ரா ப$_3$ஹுதா$_4$ வத$_3$ந்தி அக்$_3$நிம் யமம் மாதரிஶ்வாநமாஹு:'' [ருக்-அஷ்டக 2-3 46] [பரமாத்மா ஒருவனே, (அவன் அனைவருக்கும் அந்தர்யாமியாகையால் அவரவரைக் குறிக்கும்) அக்$_3$னி, யமன், வாயு முதலான பத$_3$ங்களால் ஜ்ஞானிகள் பலபடியாக அவனைச் சொல்லுகின்றனர்] ''ததே$_3$வாக்$_3$நிஸ் தத்$_3$வாயுஸ்தத் ஸூர்யஸ்தது$_3$ சந்த்$_3$ரமா, ததே$_3$வ ஶுக்ரமம்ருதம் தத்$_3$ப$_3$ரஹ்ம தத$_3$ாபஸ்ஸ ப்ரஜாபதி'' [தை நா 1-7] [அந்தப் பரம்பொருளே (அனைத்துக்கும் அந்தர்யாமியாகையாலே) அக்$_3$னி, வாயு, ஸூர்யன், சந்த்$_3$ரன் முதலான ஶப$_3$த$_3$ங்களால் சொல்லப்படுகிறது அதுவே ஒளிமிகுந்தது ஸம்ஸாரஸம்ப$_3$ந்த$_4$மற்றது. அப்பரம்பொருளே ப$_3$ரஹ்மம். அதுவே நீருக்கும் ப்ரஜாபதிக்கும் அந்தர்யாமியாகையாலே ஆப, ப்ரஜாபதி என்றும் சொல்லப்படுகிறது] முதலான வேத$_3$ வாக்யங்களை இந்த ஶ்லோகம் விளக்குகிறது. *39.

நமோ நமஸ்தேऽஸ்து ஸஹஸ்ரக்ருதவ.
புநஶ்ச பூ₄யோऽபி நமோ நமஸதே ||

40. நம.புரஸதாத₃த₂ ப்ருஷ்ட₂தஸதே
நமோऽஸ்து தே ஸர்வத ஏவ ஸர்வ ।

ஸர்வ!–எலலாமாயிருபபவனே!, **தே**–உனக்கு, **ஸஹஸ்ர க்ருதவ.** — ஆயிரககணக்கான முறைகள, **நமோ நம. அஸ்து**—நமஸகாரஙகளா ஆகுக **தே**—உனக்கு, **புநஶ்ச**—மறுபடியும், **பூ₄ய: அபி**—மறுபடியும, **நமோ நம (அஸது)**—நமஸகாரஙகள் ஆகுக. **தே புரஸதாத**—உனகது முனபுறம, **நம. (அஸ்து)** — நமஸகாரம ஆகுக **அத₂ ப்ருஷட₂த.**—பினபுறமும, **நம. (அஸ்து)**—நமஸகாரம் ஆகுக **ஸாவத ஏவ**—எலலாககாலததிலும எலலாப்புறததிலும, **நம. அஸது**—நமஸகாரம் அமையட்டும.

---

40. வாயுநம னஙகி வருணன் சசாங்கன்ருன
ஆயுமுல காக்குவோ னஙகவனுக்—கேயுமுத
லானவுனக் காகநம வாயிரஙகாற பினபினனு
நானமவுன் மேன்மே னலம.

வாயு—வாயுவாகவும, **நமன்**—யமனுகவும, **அஙகி**—அகநியாகவும, **வருணன**—வருணனுகவும, **சசாங்கன தான்**-சநதிரனுகவும், **உலகு ஆக்குவோன் ஆயும**-உலகைப படைக்கும (பரஜாபதிசளாசவும், அவர்சளுககும தநதை யான) பிரமனுகவும் ஆகி. **அங்கு அவனுக்கு ஏயும் முதலான உனக்கு**—அததகைய பிரமனுககும பொருநதிய தகபபனுன உனககு, **நம ஆக**—வணககம் ஆகுக. **ஆயிரங்கால (நம ஆக)**—ஆயிரம்முறை வணககமாகுக **பின பினனும**—

39*-*40. எம்பெருமானுடைய பரதவததையும ஸௌலப₄யததையும கணடு பரதவத்தால ப₄யததையும், ஸௌலப₄யத்தால ஆனந்த₃ததையும் அடைநது அதுகாரணமாகவே பலகால வணஙகுகிருன் அர்ஜுனன். (ஸாவ!) முன் ஶலோகஙகளில சொன்னபடி எலலாமாயிருபபவனே! அனைததுககும அநதாயாமியே! எனறு கருதது (நமோ நமஸதேऽஸது............ஸாவத ஏவ) "பரஶமஸாயாம பரதி

॥ भा ॥ अत्यद्भुताकारं भगवन्तं दृष्ट्वा हर्षोत्फुल्लनयनोऽत्यन्त-साध्वसावनतस्सर्वतो नमस्करोति ॥ ३९ ॥

अनन्तवीर्यामितविक्रमस्त्वं
सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः ॥ ४० ॥

அநந்தவீர்யாமிதவிக்ரமஸதவம்
ஸர்வம ஸமாபநோஷி ததோऽஸி ஸர்வ: ॥

அநந்த வீர்ய!—அளவற்ற வீர்யத்தை உடையவனே!, **அமித விகரம. தவம்**—அளவற்ற பராக்ரமத்தையுடைய நீ, **ஸர்வம்** — உன்னையொழிநத எல்லாப் பொருள்களையும், **ஸமாபநோஷி**—(ஆத்மாவாய) வியாபித்திருககிறாய் **தத:**—ஆகையால, **ஸாவ· அஸி**—அநத எல்லாப்பொருள்களையும சொல்லும சொற்களாலும் சொல்லபபடுபவனாகிறாய.

மறுபடியும மறுபடியும, **நான்**—நான, **உன்**—உனக்கு, **மேன்மேல்**—மேலேமேலே, **நலம் நம**—நலல வணககங்களைச் செயகிறேன.

ஜ்ஞாயாம பரலாபே தாஜநேऽபி ச ! ப₄யே ச விஜயே சைவ பௌந புநயமலங்கருதி ॥" [புகழுமபோதும, ஆணையிடுமபோதும, அழும போதும,ப₄யமுறுததுமபோதும, ப₄யபபடுமபோதும, வெற்றியடையும் போதும் மறுபடியும மறுபடியும் ஒரே சொல்லைச சொல்லுவது அலங்காரமாகும] என்று ஸதோதரரதன (21) ப₄ாஷயத்தில தே₃ஶிகன எடுதத பரமாணததினபடி அதயத₃பு₄தமான அமைபபையுடைய விஶவரூபத்தைக கண்ட ஆனநத₃ததால மலாந்த கணகளையுடைய வனாய, ப₄யததால மிகுநத பரபரபபுடன நடுங்கித தலைகவிழநதவனா யிருககையாலே அாஜுனன பல நமஸகாரங்களைச செயகிறான என்று கொளளலாம. பரதவததுககும ஸௌலப₄யததுககுமதோறறு "நமோ நம" எனகிறான. முனனழகைப பாாத்தவுடன அதறகுததோறறு "நம" எனகிறான. முனனழகிலும் மிகக பினனழகைப பாாததவுடன அதறகுததோறறு "நம" எனகிறான. பககஅழகையும விடமுடி யாமையாலே பிரதக்ஷிணமசெயது ஒவவொரு புறமுள்ள அழகுககுந தோறறு "நம" எனகிறான்.

39*-*40.

॥ भा ॥ [अनन्तवीर्य—] अ[परि]मितवीर्य, अपरिमितपराक्रमस्त्वं सर्वमात्मतया समाप्नोषि, ततस्सर्वोऽसि—यतस्त्वं सर्वं चिदचिद्वस्तुजातमात्मतया समाप्नोषि, अतः सर्वस्य चिदचिद्वस्तुजातस्य त्वच्छरीर

---

41. முன்னே நமப்பிறகு மொயததே நமவுனக்கிங
கெநநேரஞ சூழநதுநம வெலலாமா – மன்னேதான்
வீயாத வீரியஞசோ விக்கிரம மிக்கெல்லா
நீயாத லாலெல்லா நீ.

எலலாம ஆம் மன்னே!—எலலாப் பொருள்களாகவும ஆகும பரம்பொருளே!, **உனக்கு**—உனக்கு, **இஙகு முன்னே நம**—இநத விஶவரூபததின முனபுறததில வணககம, **பிறகும மொயததே நம**-பினபுறமும அணுகினின்று வணககம. **எநநேரம சூழநது நம**—எலலாககாலததிலும, எலலாப புறததிலும வணக்கம, **தான வீயாத வீரியம் சோ விக்கிரமம் மிக்கு**—அழியாத வீரியததோடுகூடிய பராககிரமம மிகுநது, **எலலாம் நீ ஆதலால்**—எலலாப்பொருள்களிலும் நீ பரநது நிறகையால, **எல்லாம் நீ**-எலலாப்பொருள்களையும சொலலும சொலலாலும் சொலலப்படுபவனுகிருய

40*. இநத பரகரணததில பல இடஙகளில சேதனுசேதனஙகளை எமபெருமானேடு ஒரே வேறறுமையில படிததததறகுக காரணம அவன ஸாவவயாபியாயிருககையே என்று காடடுகிருன. விஶிஷடாத₃வைத ஸ்ரீவைஷணவமததமே கீ₃தையின கருதது என்று தெளிவாகக காட்டும பறபல ஶலோகஙகளில இது முககியமானதாகும. (அனநதவீரய!) அளவறற வீரயததையுடையவனே! (அமித விகரம தவம) அளவறற பராககிரமததை உடையவனை நீ. 'அமித' எனனும சொலலுககு அறியமுடியாதது என்று பொருள்கொணடால ஶாஸதரததால அறியபபடுவதாயிருககும பெருமையோடு கூறணபடுவதால், அசசொலலுககு 'அளவிடமுடியாத' என்றே பொருளகொளள வேணடும (ஸாவம ஸமாபநோஷி) நீ அனைததையும, ஆதமாவாய வியாபிததிருககிருய அளவறற வீரயததையும, பராகரமததையும உடையவனுகையாலே நீ எல்லாபபொருளகளையும வியாபிததிருபபது வியபபலல என்று கருதது (ததோஸி ஸாவ) ஆதனுலேயே நீ

तया त्वत्प्रकारत्वात्सर्वप्रकारस्त्वमेव सर्वशब्दवाच्योऽसीत्यर्थः, * त्वमक्षरं सदसत् (३७) * वायुर्यमोऽग्निः (३९) इत्यादिसर्वसामानाधिकरण्यनिर्देशस्यात्मतया व्याप्तिरेव हेतुरिति सुव्यक्तमुक्तं — * त्वया ततं विश्वमनन्तरूप (३८) * सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः इति च ॥ ४० ॥

எல்லாமாகிருய். "அந்த ப்ரவிஷ்ட ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" [யஜு-ஆ 3-11-21] [ஸர்வாந்தர்யாமியான நாராயணன் எல்லாப் பொருள்களின் உள்ளும் நுழைந்து அவற்றை நியமிக்கிருன்] என்று வேத₃ம் ஓதியபடியே உன்னுடைய வ்யாப்தி ஆகாஶத்தினுடைய வ்யாப்தியைப் போலல்லாமல் அனைத்தையும் உள் நுழைந்து நியமிக்கும் வ்யாப்தியாயிருக்கையாலே அவை அனைத்தும் உனக்கு ஶரீரமாய் நீ ஆத்மாவாகிருய். இக்காரணத்தாலேயே ஶரீரத்தைச் சொல்லும் சொற்கள் ஆத்மாவையும் குறிக்கும் முறையில் சேதநு சேதநங்கள் அனைத்தையும் குறிக்கும் சொற்கள் உன்னைக் குறிக்கின்றன என்று கருத்து. "புருஷ ஏவேத₃ம் ஸர்வம்" [பு ஸூ 1-2] "ஆத்மைவேத₃ம் ஸர்வம்" [ச₂ாந் 7-2-22] "நாராயண ஏவேத₃ம் ஸர்வம்" [நாராயணேபநிஷத்] முதலான வேத₃வாக்யங்களில் உலகனைத்தும் பரமாத்மாவான நாராயணனே என்று கூறியிருப்பதற்கும், சென்ற ஶ்லோகத்தில் "ஸர்வ!" என்று இவனை எல்லாமாக இருப்பவனுக்கக் கூறியிருப்பதற்கும் இதுவே காரணம் என்று காட்டப்படுகிறது. உலகிலுள்ள எல்லாச் சேதநுசேதன த₃்ரவ்யங்களையும் நீ ஆத்மாவாய் நின்று வியாபிக்கிருய். அதனுல் அந்த த₃்ரவ்யங்கள் அனைத்தும் உன்னை விட்டுப்பிரிய முடியாத ஶரீரங்களாயுள்ளன. அந்த த₃்ரவ்யங்களின் கு₃ணங்களும் அந்த த₃்ரவ்யங்களை விட்டுப்பிரிய முடியாதவையாயிருக்கையாலே, உனக்கு உன்னைவிட்டுப் பிரியமுடியாத ப்ரகாரங்களாகின்றன. இப்படி அனைத்தையும் ப்ரகாரமாகக் கொண்டவனுகையாலே நீ அவற்றைச் சொல்லும் சொற்களால் சொல்லப்படுகிருய் என்று கருத்து. இத்தால் "ஜீவர்களுக்கும் ப₃்ரஹ்மத்துக்கும் ஸ்வரூபைக்யத்தைச் சொல்லுவதற்காகவும், அசேதனப் பொருள்களை இல்லை என்று சொல்லுவதற்காகவும் சேதநுசேதனங்களைச் சொல்லும் சொற்களோடு ப₃்ரஹ்மத்தை ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கிறது ஶாஸ்த்ரம்' என்று கூறும் அத₃்வைதிகளின் வாத₃ம் தள்ளப்பட்டதாகிறது. "த்வமக்ஷரம் ஸத₃ஸத்" [37] "வாயுர்யமோऽக்₃நி" [39] முதலான இடங்களில் சேதநுசேதனங்களையும்

सखेति मत्वा प्रसभं यदुक्तं
हे कृष्ण हे यादव हे सखेति।
अजानता महिमानं तवेमं
मया प्रमादात्प्रणयेन वाऽपि ॥ ४१ ॥

41. ஸகே₂தி மத்வா பரஸப₄ம் யது₃க்தம்
ஹே க்ருஷ்ண ! ஹே யாத₃வ ஹே ஸகே₂தி ।
அஜாநதா மஹிமாநம் தவேமம்
மயா பரமாத₃ாத பரணயேந வாSபி ॥

यच्चापहासार्थमसत्कृतोसि
विहारशय्यासनभोजनेषु।
एकोऽथवाऽप्यच्युत तत्समक्षं
तत्क्षामये त्वामहमप्रमेयम् ॥ ४२ ॥

42. யச்சாபஹாஸார்த்த₂மஸதகருதோSஸி
விஹாரஶயயாஸந பே₄ாஜநேஷு ।
ஏகோSத₂வாபயச்யுத ததஸமக்ஷம்
ததக்ஷாமயே தவாமஹமபரமேயம் ॥

அச்யுத!—அடியாரை நழுவவிடாதவனே! **தவ**—உன்னுடைய, **இமம் மஹிமாநம**—இந்தப பெருமையை, **அஜாநதா மயா**—அறியாத எனனால, **பரமாத₃ாத்**—மயக்கத

பரமாதமாவையும ஒரே வேற்றுமையில படிததததறகு, பரமாதமா அவறறை ஆதமாவாய வியாபிததிருபபதே காரணம என்று இநத ஶலோகததிலும, "தவயா ததம் விஶவமநநதருப" [38] என்னும ஶலோகததிலும மிகத தெளிவாகக கூறபபடடது குறிககொளளத தககது. இஙகு சேதநசேதனஙகள இரணடையும ஸாவஶப₃த₃த தாலே எடுத்து, அவையிரணடையும் ப₃ரஹ்மததோடு ஒரே வேறறுமையில படித்ததற்கு ஶரீராதமததனமையாகிற ஒரே காரணததைக கூறியிருபபதால ஜீவர்கள் விஷயததில ஸவரூபைக்யததையும அசேதன விஷயததில ப₃ாத₄ாதத₂ம (இலலைசெயவதறகாக) எனறும இரு காரணஙகளைச சொலலும அத₃வைதமதம் அடியோடு பொருநதாது எனறு விளஙகுகிறது. 40*.

தாலோ, **ப்ரணயேந வாபி**—நெடுநாள் பழகியதாலோ, **ஸக₂ா இதி மதவா**—எனது தோழன என்று எண்ணி, **ஹே க்ருஷ்ண!**—ஏ கிருஷ்ணு! **ஹே யாத₃வ**—ஏ யாத₃வனே! **ஹே ஸகே₂**—ஏ நண்பனே, **இதி**—என்று, **ப்ரஸப₄ம் யத் உக்தம்**—(உன விஷயத்தில) அடக்கமில்லாத யாதொரு சொல சொல்லப்பட்டதோ, **அபஹாஸார்தத₂ம்**—பரிஹாஸத்தின பொருட்டு, **யத் ச அஸதகருதோ஽ஸி**—நீ (என்னுல) அவமதிக்கப்பட்டாய் என்பது யாதொன்றுணடோ, **விஹார ஶய்யாஸந போ₄ஜநேஷு**—விளையாடும்போதும், படுத்திருக்கும்போதும், வீற்றிருக்கும்போதும, உண்ணும்போதும உன்னேடு சேர்ந்திருக்கையிலும், **அத₂வா ஏகோபி**—அல்லது நான தனியேயிருக்கையிலும, **தத்ஸமக்ஷம்**—பிறா முனனிலையிலும், **யத அஸதக்ருதோ஽ஸி**—நீ (என்னுல) அவமதிக்கப்பட்டாய் என்பது யாதொன்றுணடோ, **தத**—அவையனைத்தையும், **அஹம்**—நான, **அப்ரமேயம் த்வாம்**—அளவிடவொண்ணுத உன்னை, **க்ஷாமயே**—மன்னிக்க வேண்டுகிறேன

42\. உனபெருமை தன்னை யுணராதே தோழனேன்
முன்பயிலு நெஞ்சான முயனறுநா—னனபதனு
லேகண்ணு வேதோழா வேயாதவாவென்பன்
மோகந்தன னுலே முனிந்து.

43\. மேவுவிளை யாட்டில் விகாரங் கிடையிருப்பூண்
ஓவுதலுற றுன்னே டுடன கூடித—தேவனே
யுன்னைத் தனியிற றிரளி லுயாவழித்தல்
தன்னைப பொறுப்பிபபன் தாழந்து.

உன பெருமை தன்னை—உன்னுடைய பெருமையை, **உணராதே**—அறியாமல, **தோழனேன**—உனக்கு நண்பன என்பதையே கருதி, **அன்பதனுல முன்பயிலும் நெஞ்சால**—அன்போடு நீண்டநாள் பழகிய நெஞ்சாலும், **மோகம தன்னுலே**—மயக்கத்தாலும, **முயன்று**—முயற்சிசெய்து, **முனிந்து**—கோபித்து, **நான்**—நான், **ஏ கண்ணு**—ஏ கண்ணனே! **ஏ தோழா**—ஏ தோழனே! **ஏ யாதவா**

|| भा || तवानन्तवीर्यत्वामितविक्रमत्वसर्वान्तरात्मत्वस्रष्टृत्वादिको यो महिमा, तमिममजानता मया प्रमादान्मोहात्प्रणयेन चिरपरिचयेन वा, सखेति — मम वयस्य इति मत्वा

என்பன—ஏ யாதவனே! என்று கூறுவேன **தேவனே**—பரமாதமாவே!, **விகாரம் மேவு விளையாடடில**—இங்குமங்கும் ஸஞ்சரிக்கும் விளையாட்டுககளிலும, **கிடை**—படுததிருககும் போதும், **இருப்பு**—வீற்றிருக்குமபோதும், **ஊண்**—உணணுமபோதும், **உனனேடு உடன்கூடி ஒவுதல் உற்று**—உனனேடு கூடிச் சேர்நதிருக்குமபோதும, **தனியில்**—தனியே இருககும் போதும், **திரளில** — பிறரோடு கூடியிருககுமபோதும, **உன்னை உயாவழிததல் தனனை** — உனனை அவமதிததததை, **தாழநது பொறுபபிபபன்** — அடிவணஙகி மன்னிபபு வேணடுகிறேன.

41-42. இததகைய பெருமையுடைய கணணனை, அவனுடைய பெருமையை உணராமல முன பலகால அவமதிததறகு மனனிபபு வேணடுகிருன இநத இரணடு ஶலோகஙகளாலும. (தவ இமம மஹிமாநம அஜாநதா மயா) அளவிடமுடியாத வீரயததையும, பராகரமததையும உடையவனுயிருககை, அனைததுககும அநதராதமாவாயிருககை, அனைததையும படைதது அளிதது அழிபபவனுயிருககை முதலான இதுவரையில சொனன உன பெருமையை அறியாத எனனுல, (பரமாத₃ாத) மயககத்தாலோ. பரமாத₃ஶப₃த₃ததுககு அறியாமை எனறு பொருள்கொணடால 'அஜாநதா' என்பதோடு புநருகதி ஏறபடுமாகையால 'மயககததால' எனனும பொருளே பொருநதும பரணயேந வாபி) நீணடநாள பழகியதாலோ. 'பரணய'ஶப₃த₃ததுககு 'அனபு' எனறே பொருளாயினும 'ஸகே₂தி மதவா' எனறு இதனுல நணபன எனனும எணணம உணடாகிறது எனறு கூறுகையால, இஙகு பரணயஶப₃த₃ம அவ வெணணததுககு உறுபபான நீணடநாள பழககததை ஔபசாரிகமாகக கூறுகிறது என்று கொள்ளவேணடும. (ஸகே₂தி மதவா) எனது நணபன எனறு எணணி. 'ஸயுஜா ஸகா₂யா'' [முணட₃க 3-1-1] எனனுமிடததில ஸகா₂ என்னும ஶப₃த₃ததுககு சோநது வாழபவன் எனறு பொருளகொளளபபடடது. இஙகு 'ஸக₂ா' எனனும எணணம மயக்கததால உணடாவதாகக கூறுகையாலே அபபொருள பொருநதாது. ஆகையால 'உலகநடையில நணபன் எனறு எண்ணி' எனறே இவவிடததில பொருளகொள்ளவேணடும.

हे कृष्ण, हे यादव, हे सखे इति त्वयि प्रसभं—विनयापेतं यदुक्तम्; यच्च परिहासार्थं सर्वदैव सत्कारार्हस्त्वमसत्कृतोऽसि; विहारशय्यासन-भोजनेषु च सहकृतेष्वेकान्ते वा समक्षं वा यदसत्कृतोऽसि; तत्सर्वं त्वामप्रमेयमहं क्षामये॥४१॥४२॥

(ஹே கருஷண ஹே யாத₃வ ஹே ஸகே₂ இதி பரஸப₄ம யத உகதம) ஏகணணு! ஏயாத₃வா! ஏநணபனே! எனறு அடககமிலலாமல் யாதொனறு சொலலபபடடதோ. இஙகு மனனிககவேணடியதாகக கூறப படுகையால 'பரஸப₄'ஶப்₃த₃ம அடககமினமையையே குறிககிறது. (யசச அபஹாஸாாதத₂ம அஸதக்ருதோ‌ऽஸி) எபபோதும பூஜிககபபட வேணடிய நீ பரிஹாஸததிறகாக எனனுல அவமதிககபபடடாய எனபது யாதொனறுணடோ, சகாரததாலே 'யத அஸதகருதோ‌ऽஸி' எனபதை மேலவரும பத₃ஙகளிலும கூடடிககொள்ளவேணடும எனறு உணாததபபடுகிறது. (விஹார ஶயயாஸந பே₄ாஜநேஷு யத அஸதகருதோஸி) விளையாடுமபோதும, படுததிருககுமபோதும, வீறறிருககுமபோதும, உணணுமபோதும உனனேடு கூடியிருககுமபோது எனனுல அவமதிககபபடடாய எனபது யாதொனறுண்டோ. (அத₂வா ஏகோ‌ऽபி யத அஸதகருத அஸி) அலலது தனியேயிருககும போது நீ எனனுல அவமதிககப்படடாய எனபது யாதொனறுண்டோ. (ததஸமக்ஷம யத அஸதகருதோஸி) பிறா முனனிலையில நீ எனனுல அவமதிககபபடடாய எனபது யாதொனறுணடோ. (தத) அது அனைத தையும். (அஹம அப்ரமேயம தவாம் க்ஷாமயே) நான அளவிட வொணணுத உனனை மனனிககவேணடுகிறேன. (அசயுத) நீ அடியவரை நழுவவிடாதவன எனறு பெயா படைத்தவனுகையாலே தவறுசெயத எனனை அவசியம மனனிததருளவேணடும். "நாஹம தே₃வோ ந க₃நத₄ாவோ ந யக்ஷோ ந ச ராக்ஷஸ। அஹம வோ ப₃ாநத₄வோ ஜாத நைதசசிநதயம இதோ‌ऽநயதா॥" [வி பு. 5-13-12] [நான தே₃வனே, க₃ந்த₄ாவனே, யக்ஷனே, அரககனே அலலன, உஙகளோடு உறவினனுகப் பிறந்திருப்பவன. நீஙகள வேறுவிதமாக எணணலாகாது] எனறு கணணன திருவுளளம பரதவததிலேயலலாமல ஸௌலப₄யததிலேயே ஊனறியிருப்பது எனறு அறிநதவளாகையாலே "அறியாத பிள்ளைகளோம் அனபினுல உனதனனைச சிறுபேரழைததனவும சீறியருளாதே" [திருப்பாவை 28] எனறு பரதவததைக காட்டும நாராயண நாமததை முதறபாட்டில

पिताऽसि लोकस्य चराचरस्य
त्वमस्य पूज्यश्च गुरुर्गरीयान् ।
न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो
लोकत्रयेऽप्यप्रतिमप्रभाव ॥ ४३ ॥

43. பிதா ऽஸி லோகஸய சராசரஸய
த்வமஸய பூஜயஶ்ச கு₃ருாக₃ரீயாந!
ந த்வதஸமோ ऽஸதயப₄யதி₄க: குதோ ऽநயோ
லோகதரயே ऽபயபரதிமபரப₄ாவ! ॥

அப்ரதிமப்ரப₄ாவ — ஒபபறற பெருமையுடையவனே! **தவம—**நீ, **அஸய சராசரஸய லோகஸய**—இநத அசைவனவும் அசையாதனவும அடஙகிய உலகுககு, **பிதா அஸி—**தநதையாகிருய, (ஆனகயாலே) (**அஸய**—இவவுலகிறகு), **பூஜய ச**—வழிபடததககவனு மாகிருய், **க₃ரீயாந கு₃ரு: ச—**(தநதையைவிடச்) சிறநதவஞன ஆசாரயனுகவுமாகிருய், **லோகதரயே அபி** மூவுலகிலும், **தவதஸம. அநய. ந அஸதி—**(கருணை முதலான எந்த கு₃ணததாலும) உனனை ஒததவன வேறெருருவன இலலை. **அப₄யதி₄க: குத:**—உனனைக காடடிலும் மேறபடடவன எப்படி இருககமுடியும?

---

44. நீயுலவி நிறகினற நீடுலகுக கேயநதபிதா
வாயுமா ராததியனும வணகுருவு—மாயுமுனக்
கொபபதுமீ தொனறிலலை யுனபெருமை மூவுலகிற்
செபபவெதி ரில்லாய சிறநது.

உனபெருமை சிறநது செபப எதிரில்லாய்—உன் பெருமைககுச சிறபபான உவமை காடட உவமானமிலலாதவனே! **நீ** நீ, **உலவி நிற்கினற நீடு உலகுககு ஏயநத பிதா—**

சொனனதறகு மனனிப்பு வேணடினுள ஆணடாள். பரதவததைக காடடும விஸ்வரூபததைக கணட ப₄யத்தாலே கணணன விருமபியிருககும எளிமையைச சொல்லும 'யாத₃வா' முதலான பத₃ஙகளைக் கூறியதறகு மனனிபபு வேணடுகிருன அர்ஜுனன் என்னும வாசி காணததககது. 41-42.

॥ भा ॥ अप्रतिमप्रभाव ! त्वमस्य सर्वस्य चराचरस्य लोकस्य पिताऽसि। अस्य लोकस्य गुरुश्चासि ; अतस्त्वमस्य चराचरस्य लोकस्य गरीयान् —पूज्यतमः। न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो लोक-

---

அசைவனவும அசையாதனவும அடஙகிய நீணடகாலம இருக்கும உலகிற்குப பொருநதிய தந்தையாவாய், **வாயும ஆராததியனும**— தகுநத வழிபடததககவனும் (நீயே), **வண் குருவும்**— தநதையிலும் சிறநத ஆசாரியனும் (நீயே), **ஆயும் உனககு** — ஆராயபபடும உனககு, **ஒபபது** — ஒபபதோ, **மீது**—மிககதோ, **மூவுலகில்** — மூவகைபபட்ட உலகில, **ஒனறு இல்லை** — எதுவுமிலலை.

---

43 'என குறறததை மனனிககவேணடுகிறேன' எனருன முன் னிரணடு ஶலோகஙகளில. 'உனனை நான மனனிககவேணடிய அவஶயமென்ன ?' எனறு கணணனுக்குத திருவுளளமாகக கொணடு இனி இரணடு ஶலோகஙகளாலே கணணன தனனை மனனிககவேணடிய அவஶயததைக காட்டுகிருன அாஜுனன. (அபரதிமபரப₄ாவ) ஒபபறற கருணையுடையவனே ! மனனிகக வேணடும பரகரணமாகையாலே இஙகு பரப₄ாவஶப₃த₃ம கருணு கு₃ணததையும, மனனிபபதறகு வேணடிய ஸௌஶீல்ய₄யம, வாதஸலயம முதலான மறற கு₃ணஙகளையும காட்டுகிறது ஶலோகத தின எஞசிய பகுதிகள இபபத₃ததை விவரிககினறன. (அஸய சராசரஸய லோகஸய தவம பிதாஸி) இநத அசைவனவும அசை யாதனவுமடஙகிய உலகுககு நீ தநதையாகிருய. தனயனின பிழை பொறுததல தநதைககுக கடனனறே இநதப பிதாபுதரஸமப₃ந த₄ததை நினைததே அடுதத ஶலோகததில 'பிதேவ புதரஸய ஸோடு₄ம அாஹஸி'' எனகிருன அாஜுனன. (பூஜய ச) இபபடித தநதையாயிருககையாலே நீ இவவுலகிறகு வழிபடததககவனுமாகிருய. வழிபடுகினறவனின குறறததை வழிபடததககவன பொறுபபது தகக தனறே எனறு கருதது. (க₃ரீயாந கு₃ரு ச அஸி) உணடாககின பிதாவைக காட்டிலும சிறநத அறிவளிதத ஆசாரயனும நீயே. ''உதபாத₃க ப₃ரஹம பிதரோ க₃ரீயாந ப₃ரஹமத₃' பிதா [பிறபபிதத தநதைககும, ப₃ரஹமோபதே₃ஶம செயத தநதையான ஆசார்ய னுககும இடையே ப₃ரஹமோபதே₃ஶம செயத தநதையான ஆசாரயனே சிறநதவன] எனறு சொலலபபடுகிறதனறே. ஆகை

त्रयेऽपि—त्वदन्यः कारुण्यादिना केनापि गुणेन न त्वत्समोऽस्ति, कुतोऽभ्यधिकः ॥ ४३ ॥

யால இவவுலகனைததுககும மிகவும வழிபடததககவனை ஆசாரயனு யிருபபவனும நீயே எனறு கருதது ம்ஷயனின பிழை பொறுததல ஆசாரயனுககே கடமை எனறு உணாததபபடுகிறது "ம்ஷய ஸதேऽஹம" [கீ₃தை 2-7] எனறு தொடககததிலேயே சொனனு னனறே "கருணை முதலான இககு₃ணஙகளில எனனை ஒததவனே, மிககவனே இருககலாமே, அவாகளை நீ அடையலாமே" எனறு கண்ணனுககுக கருததாககொணடு ஸலோகததின பிறபாதியைக கூறுகிறுனஅாஜுனன—(லோகதரயேऽபி அநய· தவதஸம ந அஸதி) மூவுலகிலும வேறெருவன உனனை ஒததவனிலலை கருணை முதலான எந்த ஒரு கு₃ணததாலும உனககு நீயே ஒபபாவாய எனறு கருதது. லோகதரயஸப₃த₃ம கருதகம, அகருதகம, கருதகாகருதகம என்னும மூனறுவகை உலகஙகளைக குறிககிறது நைமிததிக பரள யததில அழியும பூ₄, பு₄வ, ஸுவ எனனும மூன்று உலகஙகளும க்ருதகம எனபபடும. நைமிததிகபரளயததில அழியாமலிருககும ஜந, தப, ஸதயம எனனும் மூனறு லோகஙகளும அகருதகம எனபபடும. அப்போது அழிநதும அழியாமலுமிருககும மஹாலோகம கருதகா கருதகம எனபபடும அனறிககே "லோகயதே அநேந இதி லோக" எனற வயுதபததியால மறற பரமாணஙகளால அறியபபடாத அாத த₂ஙகளை அறிவிககும வேத₃ததை லோகஸப₃த₃ம குறிககிறது எனறு கொணடு, லோகதரயஸப₃த₃ம ருக₃ யஜுஸ ஸாமஙகளாகிற மூன்று வேத₃ஙகளைக குறிபபதாககக கொளளலாம. (அப₄யதி₄க· குத) உனககு ஒததவனே இலலாதபோது உனககு மேறபடடவன் எபபடி இருககமுடியும? உனககு மேறபடடவன இல்லை என்பது கிமபுநாநயாயஸித₃த₄ம. 'அபரதிமபரப₄ாவ' என்றுலே இவ னுடைய பெருமை எவவுலகிலும ஒப்பறறது எனறு ஸித₃தி₄ககு மாகையாலும், இநத லீலாவிபூ₄தியிலேயே பிரமன ம்வன் முதலான வர்களை எமபெருமானை ஒததவராகவும மிககவராகவும கூறுவார் உளராகையாலும, "லோகத்ரயேऽபி அபரதிமபரப₄ாவ" என்று கூட்டாமல், "லோகதரயேபி தவதஸம அஸயோ நாஸதி அப்₄யதி₄க குத" என்று கூட்டிப்பொருள கொள்ளபபடடது. "த்வத₃ய, குத" என்னும் பத₃ஙகளாலே—படைககபபடுபவாகளாக வும், ரக்ஷிககபபடுபவாகளாகவும, ஸமஹரிககபபடுபவாகளாகவும, கர்மவஶப்படடவர்களாகவும, காணிலும உருபபொலாதவாகளாகவும,

செவிககின்ற கீரததியாராகவும், பேணிலும் வரநதர மிடுககிலாத தே₃வராகவும, எமபெருமானைக காட்டிலும வேறுபட்டவர்களாகவும, வேத₃ஶாஸ்தரங்களில ஸுப்ரஸித்₃த₄ரான பிரமன, ஶிவன முதலான தே₃வர்கள் எமபெருமானை ஒததவர்களோ? மிககவர்களோ? என்று ஐயமுறவும தகாதவர்கள என்று உணரததபபடுகிறது. "ஹிரணய க₃ரபப₄ஸ ஸமவரததததாக₃ரே" [யஜு 4-1 8-31] "அஜஸய நாப₄ாவ த₄யேகமாபபிதம" [யஜு4 6-2 8] "யத₃ா தமஸதநந தி₃வா ந ராதரி ந ஸந சாஸத ஶிவ ஏவ கேவல" [ஶவே 4-18] முதலான ஜக₃த காரணபபொருளைக குறிககும வேத₃வாகயஙகளில ஹிரணய க₃ரபப₄ அஜ ஶப₃த₃ஙகளால பிரமனுககும, ஶிவஶப₃த₃ததால ஶிவ னுககும மேலெழுநதவாரியாகப பாரககுமபோது ஜக₃தகாரணதவம உணடு என்று தோறறுகையாலே, 'இவர்களும ஜக₃தகாரணனான நாராயணனோடு ஒததவர்களோ? அலலது மிககவர்களோ?' என்று மநத₃மதிகள ஐயமுற இடமுணடாயினும, "ஆகாஶஸதலலிங்கா₃த" [ப₃ர ஸூ 1-1 23] எனனும ஸூதரததில ஆகாஶஶப்₃த₃மும, 'பராணஸதத₂ாநுக₃மாத' [ஷை 1-1-29] எனனும ஸூதரததில ப்ராணஶப₃த₃மும ஜக₃தகாரணபபொருளைக குறிதது வேத₃ாநத வாகயஙகளில வழஙகபபட்டிருநதபோதிலும, இவையெல்லாம பரம பொருளாக முடியாதாகையாலே, "ஶாஸதர த்₃ருஷ்டயா துபதே₃ஶோ வாமதே₃வவத" [ஷை 1-1 31] எனனும ஸூதரததிறபோலே, ஆகாஶததுககும, பராணனுககும அநதாயாமியான பரமாதமாவையே அநதநத ஶப₃த₃ஙகள சொலலுகினறன எனறே, "ஸாக்ஷாத₃பய விரோத₄ம ஜைமினி" [ஷை1-2-29] எனனும ஸூதரததில சொலலியபடி ஆகாஶபராணாதி₃ ஶப₃த₃ஙகளை வயுதபததியாலே பரமாதம விஷய மாகக கொளளவேணடுமெனறே காட்டியதுபோலே இநத வாகயஙக ளுககும ஹிரணயக₃ரபப₄ஶிவாதி₃ ஶப₃த₃ஙகள வயுதபததியாலே நாராயணனைக குறிககினறன எனறே, அலலது பிரமனுககும ஶிவனுக கும அநதாயாமியான நாராயணனைக குறிககினறன எனறே பொருள் கொள்வதே ஸர்வஶாக₂ாபரதயநயாயததாலும, ஸாவவேத₃ாநதபரதயய நயாயததாலும பொருநதுகிறது இபபடி எலலா வேத₃வாகயஙகளையும் முனனுககுபபின் முரணிலலாது பொருளகொள்ளுமபோது, ஆகாஶம், பராணன, ப₃ரஹ்ம, ஆதமா, இநத₃ரன, ஶிவன, ஹிரணய க₃ரபப₄ன, அஜன, முதலான ஜக₃தகாரணபபொருளைககூறும் ஶப₃த₃ஙகள "ஏஷ ஸர்வபூ₄தாநதராதமா அபஹதபாபமா தி₃வயோ தே₃வ ஏகோ நாராயண" [ஸுப₃ால 7] [எலலா பூ₄தஙகளுககும் அநதராதமாவாய, பாபமறறவனாய, பரமபத₃ததில எழுநதருளியிருப பவன இநத நாராயணனாகிற தே₃வன ஒருவனே] "ஏகோ ஹவை

तस्मात्प्रणम्य प्रणिधाय कायं
प्रसादये त्वामहमीशमीड्यम्
पितेव पुत्रस्य सखेव सख्युः
प्रियः प्रियायार्हसि देव सोढुम्॥ ४४॥

44. தஸ்மாத் ப்ரணம்ய ப்ரணிதா4ய காயம்
ப்ரஸாத3யே த்வாமஹமீஶமீட்3யம் |
பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸகே2வ ஸக்2யு:
ப்ரிய: ப்ரியாயார்ஹஸி தே3வ ஸோடு4ம் ||

தஸ்மாத்—முற்கூறிய காரணத்தால், **ஈஶம்**—அனைவரையும் நியமிப்பவனும், **ஈட்3யம்**—அனைவராலும் துதிக்கத் தக்கவனுமான **த்வாம்**—உன்னை, **அஹம்**—நான், **ப்ரணம்ய**—வணங்கி, **காயம் ப்ரணிதா4ய**—உடலை ஒடுக்கி நின்று, **ப்ரஸாத3யே**—அருள வேண்டுகிறேன். **தே3வ**—தேவனே!, **பிதா புத்ரஸ்ய இவ**—தந்தை மகனுடைய குற்றத்தைப் போலவும், **ஸகா2 ஸக்2யு: இவ**—நண்பன் நண்பனுடைய குற்றத்தைப் போலவும், **ப்ரிய:**—எனக்கு இனியவனான நீ, **ப்ரியாய**—உனக்கு இனியவனான என்னுடைய குற்றங்களையும், **ஸோடு4ம் அர்ஹஸி**—பொறுத்தருள வேண்டுகிறேன்

நாராயண ஆஸீத் ந ப்3ரஹ்மா நேஶாந:" [மஹோபநிஷத் 1 1] [ப்ரளயகாலத்தில் நாராயணன் ஒருவனே இருந்தான். பிரமனுமில்லை சிவனுமில்லை] முதலான வாக்யங்களிலே ஸர்வாந்தர்யாமியாகவும் தாழ்வுகளற்றவனாகவும் கூறப்படும் ஜக3த்காரணப் பொருளான நாராயணனிடத்திலேயே முடிந்து நிற்கையாலே, பிரமன், சிவன் முதலானோரை நாராயணனோடு ஒத்தவராகவோ, மிக்கவராகவோ எண்ணுவதற்கு இடமேயில்லை என விளங்குகிறது 'அப்ரதிமப்ரபா4வ' என்றதாலே—கருணை முதலான ஒவ்வொரு கு3ணத்தாலேயே இவனை ஒத்தவரில்லாதபோது, அளவற்ற ஸகல கல்யாண கு3ணங்களாலும், ஜக3த்காரணத்வம், மோக்ஷப்ரத3த்வம் முதலானவற்றாலும் இவனை ஒத்தவரோ மிக்கவரோ எவருமேயில்லை என்பது தெளிவு. இந்த ஶ்லோகத்தால்—ஆத்மாக்கள் அனைவரும் ஒன்றென்பது, தே3வதைகள் அனைவரும் ஒன்றென்பது. மும்மூர்த்திகளும் ஒத்தவர்

॥ भा ॥ यस्मात् त्वं सर्वस्य पिता, पूज्यतमो गुरुश्च, कारुण्यादि-गुणैश्च सर्वाधिकोऽसि ; तस्मात् त्वामीशमीड्यं प्रणम्य प्रणिधाय

45 **ஆதலா னினவணஙகி யாஙகுடலந தானெடுககி**
மீதுகப்பிப பானிரபபன் மேலிறையா—வோதுமுனைத்
தாதை மகறகுச சகிசகிககன பறகனபன
போது நலமபோற பொறு.

ஆதலால்—முறகூறிய காரணததால, **மேல் இறையா ஓதும உனை**—அனைவரையும் நியமிககும மேலான இறைவனைக வேதஙகள ஓதும உனனை, **மீது உகபபிப்பான**—மிகவும் உகககச செயவதறகாக, **நின வணங்கி**—உனனை வணங்கி, **ஆஙகு**—வணஙகியவுடன, **உடலம் தான ஒடுக்கி**—உடம்பை ஒடுக்கிககொண்டு, **இரபபன**—யாசிபபேன, **தாதை மகற்கு போல்**—தநதை மகனின குற்றத்தைபபோலவும, **சகி சகிககு போல**—தோழன தோழனுடைய குறறததைப போலவும, **அன்பன்**—என்னிடம் அனபுடைய நீ, **அன்பறகு**—உனனிடம அனபுடைய என குற்றததை, **போது நலம**—மிகக கருணையால, **பொறு**—பொறுத்தருள்வாய

எனபது, ஒருவரே எனபது, மும்மூர்த்திகளுககு மேறபட்ட ஒனறு பரமபொருள் எனபது முதலான பக்ஷஙகள் நிரஸிககப்பட்டன என அறியததககது. 43.

44 சென்ற ஶ்லோகததில கூறியபடி ஒழிககவொணணாத உறவிருககையாலே, ஒழிககவொணணாத உறவையுடைய தந்தை தனயனுடைய குறறததைப்போலவும, நணபன நணபனுடைய குறறததைப போலவும, இனியவனை தன குறறததை இனியவனை கணணன பொறுததருளவேணடுமெனகிறன சென்றஶ்லோகமும, இநத ஶ்லோகமும ஸ்ரீப$_4$ாஷ்யகாரராலே ஶரணாக$_3$திக$_3$த்$_3$யததில ஶரணமடையும பரகரணத்தில் ஸவவாகயமாக அனுஸநதி$_4$ககபபட்டன பெரியவாசசான் பிள்ளையாலே ப்ரகரணபே$_4$த$_3$ததைத திருவுள்ளத்தில் கொணடு ரஸக$_4$னமான சில அாதத$_2$பே$_4$த$_3$ஙகளும காட்டபபட்டன இனி ஶ்லோகத்தின் பொருளைக காணபோம் (தஸ்மாத) ஆகையால முன ஶ்லோகததில நீ அனைவருககும பிதா என்றும் மிகவும வழிபடத

च कायं प्रसादये; तथा कृतापराधस्यापि पुत्रस्य, यथा च सख्युः प्रणामपूर्वं प्रार्थितः पिता वा सखा वा प्रसीदति; तथा त्वं परम-कारुणिकः प्रियः प्रियाय मे सर्वं सोढुमर्हसि ॥ ४४ ॥

தகக ஆசாரயன எனறும, கருணை முதலான கு$_3$ணஙகளாலே அனைவரிலும பெரியவன எனறும கூறினேன அககாரணததாலேயே உனனைக கருணைவேணடி ஶரணமடைகிறேன எனறு கருதது. (தவாம ஈஶம ஈட$_3$யம பரணமய பரஸாத$_3$யே) அனைவரையும நியமிககும இறைவனும, அனைவராலும துதிககததககவனுமான உனனை மன்னிபபு வேணடி ஶரணமடைகிறேன "பரணமய பரஸாத$_3$யே" எனறது "ப்ரஸாத$_3$ாதத$_2$ம பரணமாமி" எனறபடியாய, அாஜுனன மனனிபபு வேணடி ஶரணமடைநததைக குறிககிறது. நமஶப$_3$த$_3$மும, ஶரணஶப$_3$த$_3$மும *ஸத$_2$ாந பரமாணததாலே ஒரே பொருளைக குறிபபவை எனறு நிாணயிககபபடடிருககிறதனறோ. (பரணித$_4$ாய காயம) எனறு தன உடலை ஒடுககியிருப்பதைக கூறுகிறது. இஙகு காயிகமான செயலைச சொனனது 'யத$_3$தி$_4$ மநஸா த$_4$யாயதி, தத$_3$வாசா வத$_3$தி, தத காமணா கரோதி" [யஜுா் 6-1-7-38] [எதை ஒரு மனிதன மனததால சிநதிககிறானோ அதையே வாககால கூறுகிறான, அதையே செயலால செயகிறான] எனகிறபடியே முககரணஙகளாலும அாஜுனன பரபததி செயததைக காடடுகிறது "தஸமாத, அஹம" எனனும பத$_3$ஙகளாலே ப்ரபநநனுககு இருககககூடிய ஆநுகூலயஸஙகலபம முதலான தனமைகள தனனிடம இருபபது காடடபபடடது சென்ற ஶலோகததில கருணை முதலான கு$_3$ணஙகளும, இஙகு "ஈஶம" எனறு ஜஞானம, ஶகதி முதலான கு$_3$ணஙகளும உணாததபபடுகையாலே, ஶரணமடையபபடும கணணன ஶரணாக$_3$நனை ரக்ஷிககலாமபடியான ஸமாதத$_2$னாகவும் காருணிகனாகவும இருககினறமை காடடபபடடது.

---

*"க$_3$ச்ச$_2$த$_4$வமேநம ஶரணம
ஶரணயம புருஷர்ஷப$_4$ா "[ப$_4$ார-ஆரணய]

[புருஷா தலைவாகளே! இககணணனை ஶரணமடையுஙகள] எனறு மாாககணடே$_3$யா பாணட$_3$வாகளுககு உபதே$_3$ஶிகக, அவாகள ஶரணமடைநததைக காடடும ஶலோகததில, 'நமஶசகரு ஜநாத$_3$நம" எனறு ஶரணஶப$_3$த$_3$ ஸத$_2$ாநததில நமஶப$_3$த$_3$ததை இடடிருககையால, இரு ஶப$_3$த$_3$ஙகளும ஸத$_2$ாநப்ரமாணததால ஒரே பொருளுடையவை எனறபடி.

இனி உத்தரார்த்த₄த்தாலே சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட உறவை முன்னிட்டுக்கொண்டு அதற்கு முன் இரண்டு ஶ்லோகங்களிலே கூறிய அபசாரங்களுக்கு க்ஷாமணம் வேண்டுகிருன். (பிதேவ புத்ரஸ்ய) ''பிதாஸி லோகஸ்ய'' என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டபடி நீ அனைத்துலகுக்கும் தந்தையாகையாலே, மகன் குற்றத்தைச் செய்தாலும் தந்தை அவன் குற்றத்தைப் பொறுப்பது போலே எனக்கு இயற்கைத் தந்தையான நீ என் குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும். '' பிதா நாராயண: '' [ஸுபா₃ல] என்று இவ்வுறவு உபநிஷத்திலும் ஓதப்பட்டதன்ரே. (ஸகே₂வ ஸக₂யு) குற்றம் செய்தவனுயினும் நண்பனுடைய குற்றத்தை நண்பன் பொறுப்பதுபோலே எனக்கு நண்பனுன நீ பொறுத்தருளவேணும். ''ஸுஹ்ருத் நாராயண '' [ஸுபா₃ல] என்று இவ்வுறவு உபநிஷத்திலும் ஓதப்பட்டதன்ரே. ''குற்றம் செய்தபின் அதற்கு அனுதாபமும் மன்னிப்புவேண்டி பிராரத்த₂னையும் இல்லாவிட்டால் எப்படி மன்னிப்பது ?'' என்று கண்ணனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு கூறுகிருன்—(ப்ரிய ப்ரியாய ஸோடு₄ம் அர்ஹஸி) நான் அனுதாபத்துடன் மன்னிப்புவேண்டி அடிவணங்கி உடலையொடுக்கிப் பிரார்த்தி₂த்தேனுகையால் உனக்கு இனியனுகவே இருக்கிறேன் நீயும் எனக்கு இனியவனுயிருக்கிருய். ஆகையால் அடிவணங்கிப் பிரார்த்தி₂க்கப்பட்ட தந்தையைப்போலவும் நண்பனைப்போலவும் என்னுடைய எல்லாக் குற்றங்களையும் பொறுத்தருளவேணும் ''செய்கிற தப்பைச் செய்துவிட்டு அடிவணங்கிப் பிரார்த்தி₂ப்பதால் மாத்திரம் மன்னித்துவிட முடியுமோ?''என்று கண்ணனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு கூறுகிருன்—(தே₃வ) நீ பரமகாருணிகனன்ரே. ஆகையால் என் குற்றத்தை மன்னித்தே தீரவேண்டும் ''அபரதிம பரபா₄வ''[43] என்னும் பத₃ம் போலே இங்கு தே₃வஶப்₃த₃மும் ப்ரகரணப₃லத்தாலே கருணை, வாத்ஸல்யம் முதலான மன்னிப்பதற்கு உறுப்பான கு₃ணங்களையுடையவன் என்று காட்டுகிறது இந்த ஶ்லோகத்தையும் முந்தின ஶ்லோகத்தையும் எம்பெருமானுர் ஶரணாக₃திக₃த்₃யத்தில் எல்லாவற்றையும்விட்டு எம்பெருமானைச் சரணம் பற்றின இடத்திலே 8 வது, 9-வது சூர்ணைகளாக அனுஸந்தி₄க்கிருர். மேலே 10, 11-வது சூர்ணைகளில் தாம் செய்த அபசாரங்கள், அதற்குக் காரணமான விபரீதாசாரம் முதலானவற்றைப் பொறுக்கும்படி வேண்டுகிருர். ஆகையால் 9-வது சூர்ணையில் அவர் க்ஷாமணம் வேண்டியது அபசாரங்களையும் விபரீதாசாரங்களையும் தவிர்ந்த வேருென்றைப்பற்றி

अदृष्टपूर्वं हृषितोऽस्मि दृष्ट्वा भयेन च प्रव्यथित मनो मे।
तदेव मे दर्शय देव रूप प्रसीद देवेश जगन्निवास॥ ४५॥

45. அத்$_3$ருஷ்டபூர்வம் ஹ்ருஷிதோ$\mathcal{S}$ஸ்மி த$_3$ருஷ்டவா
பய$_1$யேந ச ப்ரவ்யதி$_2$தம மநோ மே।
ததே$_3$வ மே த$_3$ர்ஶய தே$_3$வ ரூபம்
ப்ரஸீத$_3$ தே$_3$வேஶ ஜக$_3$நநிவாஸ॥

தே$_3$வ!—பரமகாருணிகனே! **தே$_3$வேஶ**—(பிரமன முதலான) தே$_3$வர்களுககும ஈஶனே!, **ஜக$_3$நநிவாஸ**—உலகனைததுககும ஆத$_4$ாரமாயிருபபவனே! **அத$_3$ருஷ்டபூாவம**—இதுவரை காணபபடாத உன அதயத$_3$பு$_4$தரூபததை, **த$_3$ருஷ்டவா**—கணடு, **ஹ்ருஷித அஸமி**—ஆனநத$_3$முடைய வனுயிருக்கிறேன **ப$_4$யேந**—(அதயுக்$_3$ரமான அந்த உருவத்தைக கணட) ப$_4$யததினுல, **மே மந.**—எனது நெஞ்சு, **ப்ரவ்யதி$_2$தம் ச**—கலஙகியுமிருககிறது, (ஆகையால), **தத ரூபம ஏவ**—(விஶவரூபததை எடுததுககொளவதறகு) முனனுல உளள அருள்பொழியும உருவததையே, **மே த$_3$ர்ஶய**—எனககுக காட்டுவாயாக. **ப்ரஸீத$_3$**—அருள புரிவாயாக

யதேயாகவேண்டும. அது யாதெனறு ஆராயுமபோது, 6-வது சூர்ணை முதல செயயபபட்ட ஶரணுக$_3$திககாக க்ஷாமணம வேணடுகிறுர் எனறே கொளளவேணடும, ஆழவார (2 3 4) திருவாயமொழியிலும, ஆளவந்தார 'மம நாத$_2$" [ஸதோ-ர 53] எனற ஶலோகததிலும இதைச செயதனரனறே. க$_3$த$_3$யததில இநத பரகரண பே$_4$த$_3$ததைத திருவுளளமபறறியே பெரியவாசசானபிளளை அவவண்ணமாக வ்யாக்$_2$யானம் செயதார ப$_4$ாஷயகாரர ஆழவாாகள வழிவந்தவராகையாலே நாயகீப$_4$ாவத்தை உடையவர என்னும திருவுளளததாலே, இந்த அாத்த$_2$ஸ்வாரஸயததைக கருதி ஶப$_3$த$_3$த்தை நலிநது "ப்ரிய ப்ரியாயா" [காதலன காதலியின குறறததைப பொறுபபதுபோலே பொறுத்தருளவேணும்] என்று ஸநதி$_4$பிரித்துப பொருளகொணடார பெரியவாசசானபிளளை அர்ஜுனன அத்தகைய நாயகீப$_4$ாவத்தை உடையவன அலலாமையாலும, அவன 'யாத$_3$வா! நணபனே' என்று தான கூபபிடடதறகே மனனிபபு வேணடுகிறுனுகையாலும இஙகு அவவண்ணம பொருளகொளளவேணடிய அவஶயமிலலை

॥ भा ॥ अदृष्टपूर्वमत्यद्भुतमत्युग्रं च तव रूपं दृष्ट्वा हृषितोऽस्मि—प्रीतोऽस्मि। भयेन प्रव्यथितं च मे मनः। अतस्तदेव

46. முன்காணு அவ்வடிவை முற்றுங்கண் டுற்றுகப்ப
னின்காத லுண்ணடுங்கு மென்பயத்தா—னன்கார
மேவல் வடிவினையே மீண்டெனக்குக் காட்டியரு
டேவே சகத்திருப்பே சேர்ந்து.

தேவே! — பரமகாருணிகனே! **சகத்திருப்பே** — அனைத்துலகுக்கும் ஆத₄ாரமாயிருப்பவனே! **முன் காணு அவ்வடிவை** — இதுவரையில் காணப்படாத அந்த விஶ்வரூபத்தை, **முற்றும் கண்டு** — முழுவதும் கண்டு, **நின் காதல் உற்று** — உன்னிடம் அன்புபூண்டு, **உகப்பன்**— ஆனந்த₃ம் அடைவேன், **பயத்தால்**—(கடுமையான உருவத்தைக் கண்ட) ப₄யத்தாலே, **என் உள்**—எனது நெஞ்சு, **நடுங்கும்**—நடுக்கத்தை அடையும், **மேவல் வடிவினையே**—(விஶ்வரூபத்தை எடுத்துக்கொள்வதற்கு முன்) பொருந்தியிருந்த அழகிய வடிவையே. **மீண்டு சேர்ந்து**—மறுபடியும் அடைந்து, **எனக்கு**—எனக்கு, **நன்கு ஆர காட்டி அருள்**—நன்றாகவும் பரிபூர்ணமாகவும் காட்டியருள்வாயாக

---

45. விஶ்வரூபத்தைக் கண்டதால் உகப்போடு ப₄யமும் விளைகையால், 'உகப்பையே விளைக்கும் பழைய உருவையே காட்டியருளவேணும்' என்று வேண்டுகிறான் அர்ஜுனன். (அத₃ருஷ்டபூர்வம்) ஏற்கனவே காணப்பட்ட உருவம் ஆஶ்சர்யமாயிருப்பதுண்டு. இது ஆஶ்சர்யமாகவும் ஏற்கனவே காணப்படாததாகவுமிருப்பதால் அத்யத்₃பு₄தமாயிருக்கிறது (த₃ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷிதோஸ்மி) ஆகையால் அதைக்கண்டு அன்பும் ஆனந்த₃மும் உடையவனாயிருக்கிறேன் நான் (அத₃ருஷ்டபூர்வம் த₃ருஷ்ட்வா) உலகில் காணப்படும் சூரியன் முதலான கடுமையான உருவங்களைக் காட்டிலும் மிக்க கடுமையான தாய இதுவரை காணப்படாததாயிருக்கையாலே அத்யுக₃்ரமான உன் உருவைக்கண்டு. (ப₄யேந மே மந ப்ரவ்யதி₂தம் ச) ப₄யத்தினால் என் மனம் நடுக்கத்தையும் அடைகிறது. **"ஆக₂யாஹி மே கோ ப₄வாநுக₃ரூப"** [31] என்று இவனே இவ்வுருவத்தைப் பார்த்துக் கூறியிருக்கிறானன்றோ. இனி ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே 'உகப்போடு

तव सुप्रसन्नं रूपं मे दर्शय। प्रसीद देवेश जगन्निवास—मयि प्रसादं कुरु, देवानां ब्रह्मादीनामपीश, निखिलजगदाश्रयभूत ॥ ४५ ॥

किरीटिनं गदिनं चक्रहस्तमिच्छामि त्वां द्रष्टुमहं तथैव।
तेनैव रूपेण चतुर्भुजेन सहस्रबाहो भव विश्वमूर्ते॥ ४६ ॥

46. கிரீடிநம் க₃தி₃நம் சகரஹஸத-
மிச்ச₂ாமி தவாம த₃ரஷடுமஹம் ததை₂வ।
தேநைவ ரூபேண சதுாபு₄ஜேந
ஸஹஸ்ரப₃ாஹோ ப₄வ விஶவமூர்ததே ॥

நடுககததையும விளககும விஶவரூபததை மறைததுககொணடு உகபபையே விளககும பழைய உருவைககாடடியருளவேணும' எனறு பிராாததிககிருன அாஜுனன (தத ரூபம ஏவ மே த₃ாஶய) ஏறகனவே யுளள மிக அழகிய உருவததையே பரபனனனை எனககுக காடடு வாயாக. (பரஸீத₃) உனனுடைய நிாஹேதுக கருபையாலேயே இதைச செயயவேணடும அபபடிபபடட நிாஹேதுக கருபையை உடையவனே? எனில (தே₃வ) பரமகாருணிகனனறே நீ. செனற ஶலோகததிறபோலே இஙகும தே₃வஶப₃த₃ம பரமகாருணிகன எனறு பொருளபடுகிறது. 'தே₃வாகள எனறு பெயர் படைததவாகள பிரமன முதலான மறறும சிலரும இருககிருர்களே' எனறு கருததாகக கொணடு கூறுகிருன—(தே₃வேஶ) பிரமன முதலான தே₃வாக ளுககும ஈஶனே! அவாகள உன ஸஙகலபததாலேயே தே₃வாகள ஆனவாகளாகையாலே அவாகளுடைய கருணை அளவுபட்டது, அவாகளுககும தலைவனய நிறைநத தே₃வத தனமையுடையவனை உனனுடைய கருணையே அளவறறது "தமீஶவராணும பரமம மஹேஶவரம தம தே₃வதாநாம பரமம தை₃வதம" [ஶவே 6 7] [ஈஶவராகளுககும மேலான ஈஶவரனும தே₃வாகளுககும மேலான தே₃வனுமான அவனை] எனறு உபநிஷததும ஓதிறறனறே. நான கருணைகாடடவேணடிய அவஶயம எனன? எனில—(ஜக₃ந்நிவாஸ) உலகுககெலலாம ஆதா₄ரமாயிருபபவனனறே நீ, நீ கருணை காடடாவிடில இவவுலகிறகு வேறு புகல ஏது? எனறு கருதது. "ததரைகஸத₂ம ஜக₃த கருதஸநம பரவிப₄கதம அநேகதா₄" [13] எனறு இவன ஜக₃நநிவாஸனயிருபபதை நேரே கணடவன னறே அாஜுனன

ஸஹஸ்ரபா₃ஹோ! — எண்ணிறந்த கைகளையுடையவனே! **விஶ்வமூர்த்தே! —** உலகனைத்தையும் உடலாகக் கொண்டவனே! **தத₂ா ஏவ—**முன்னைய வண்ணமே, **கிரீடிநம—**ஒரே கிரீடத்தையுடையவனுய **க₃தி₃நம்—**க₃தை₃யையுடையவனுய், **சகரஹஸதம் —** சக்கரத்தைக் கையிலேந்தியவனுய **தவாம—**உன்னை, **அஹம—**நான, **த்₃ரஷ்டும் இசச₂ாமி** - காண விருமபுகிறேன **தேந ஏவ—**முனபிருநத தான, **சதுர்பு₄ஜேந ருபேண—**நாலு திருககைகளையுடைய திருமேனியோடு கூடியவனுக, **ப₄வ—**ஆவாயாக

---

47. நீணமுடியுந் தண்டுடனே நேமியுஞ்சே ருன்னைநான்
காணலுறறிங கபபடியே காதலிப்பன்—பூண்மருவு
மநநானகு தோளுருவோ டாயிரநதோ ளவவுருவா
மனனுநீ மன்னு மகிழநது.

ஆயிரம தோள அவவுருவா! — கணககற்ற தோளகளையுடைய விஶ்வருபததையுடையவனே! **மனனு! —** (உலகனைததுக்கும) அரசனே! **அபபடியே—**முனனையவணணமே, **நீள் முடியும —** ஒரே நீணட முடியும், **தணடுடனே —** க₃தை₃யோடு, **நேமியும் சேர—**சக்கரமும் சேர்நதுள்ள (திருக்கைகளையுடைய), **உனனை—**உன்னை, **நான—**நான், **இஙகு காணல் உறறு—**இவவிடததிலேயே காண விருமபி, **காதலிபபன—**அனபு பூணடிருபபேன், **பூண் மருவும அந நானகு தோள உருவோடு** —ஆப₄ரணஙகள அணிநத அநத நானகு தோளகளையுடைய திருமேனியோடு, **நீ மகிழநது மனனு** - நீ உகபபுடன காடசி அளிபபாய்

---

46. சென்ற ஶ்லோகததில சொலலபபடட அழகிய உருவை விவரிககிருன இதில. (ஸஹஸரபா₃ஹோ) கணககறற திருககைகளையுடையவனே! ஸஹஸரஶப₃த₃ம 'கணககறறது' என்னும பொருளை உடையது (விஶ்வமூாததே) உலகனைததையும உருவமாககொணடவனே! இவவிரணடு விளிகளும அபபோது காட்சிதரும விஶ்வ

॥ भा ॥ तथैव पूर्ववत् किरीटिनं, गदिनं, चक्रहस्तं त्वां द्रष्टु-मिच्छामि। अतस्तेनैव पूर्वसिद्धेन चतुर्भुजेन रूपेण युक्तो भव। सहस्रबाहो विश्वमूर्ते—इदानीं सहस्रबाहुत्वेन विश्वशरीरत्वेन दृश्यमान-रूपस्त्वं तेनैव रूपेण युक्तो भवेत्यर्थः ॥ ४६ ॥

श्रीभगवानुवाच—

मया प्रसन्नेन तवार्जुनेदं रूपं परं दर्शितमात्मयोगात्।
तेजोमयं विश्वमनन्तमाद्यं यन्मे त्वदन्येन न दृष्टपूर्वम् ॥ ४७ ॥

ரூபததைக குறிககினறன. இவவுருவம ப$_4$யததோடு கலநத உகபபை விளைககையாலே, இவன காணவிருமபும உகபபையே விளைககும உருவை விரிவாக வாணிககிறுன — (கிரீடிநம) ஒரே கிரீடததை உடையவனுய. விஶவரூபததில கணககறற தலைகளில கணககறற கிரீடஙகள இருபபதை வேறுபடுததுகிறது (க$_3$தி$_3$நம) ஒரே க$_3$தை$_3$யை உடையவனுய விஶவரூபததில கணககறற க$_3$தை$_3$களை ஏநதியிருப்பதை வேறுபடுததுகிறது (சகரஹஸதம) ஒரே சககரததைத திருக்கையில ஏநதியிருபபவனுய விஶவரூபததில கணககறற சககரஙகளை ஏநதியிருபபதை வேறுபடுததுகிறது. (தவாம அஹம தத$_2$ா ஏவ த$_3$ரஷடும இசச$_2$ாமி) உனனை நான முனனையவணணமே காணவிருமபுகிறேன. இஙகு க$_3$தை$_3$யையும, சககரததையும சொனனது ஶஙக$_2$ம, ஶாரஙக$_3$ம, நாநத$_3$கம எனனும மறற ஆயுத$_4$ஙகளுககும உபலக்ஷணம. விஶவரூபததிறபோலே கணககறற ஆயுத$_4$ஙகளை த$_4$ரிததது அபபூசசி காடடாமல, எனககு ஆப$_4$ரணமாகக காட்சியளிககும கூராராழி வெணசஙகையும, கோலாரநத நெடும சாரஙகம கொடுநதணடு கொறற ஒள்வாளையும் உடையவனுகை உருவெடுககவேணும எனறு கருததது. (தேனைவ சதுாபு$_4$ஜேந ரூபேண ப$_4$வ) முன இருநத திருமேனிபோனறதான நானகு தோளகளையுடைய திருமேனியோடு கூடியவனுகக காடசியளிபபாயாக. கணககறற தோளகளையுடைய விஶவரூபததை வேறுபடுததுகிறது இப்போது கணககறற தோளகளோடும் ஆயுத$_4$ஙகளோடும காடசி அளிககும் நீ விரைவில நாலதோளமுதாய ஆப$_4$ரணமாகப பொலியும ஒணசங(கு) கதை வாளாழியோடும குனிசாரஙகததோடும காடசி அளிககவேணடும எனறு கருததது. 46.

ஸ்ரீப₄க₃வான் உவாச—

47. மயா ப்ரஸந்நேந தவார்ஜுநேதம்
ரூபம் பரம் த₃ர்ஶிதமாத்மயோகா₃த் ।
தேஜோமயம் விஶ்வமநந்தமாத்₃யம்
யந்மே த்வத₃ந்யேந ந த்₃ருஷ்டபூர்வம் ॥

ஸ்ரீப₄க₃வாந் உவாச — ஸ்ரீப₄க₃வான் கூறினன் **அர்ஜுந**—அர்ஜுனா! **தேஜோமயம்**—ஒளிக்குவியலாயிருப்பதாய், **விஶ்வம்**—உலகனைத்தையும் வியாபித்ததாய், **அநந்தம்**—அளவற்றதாய், **ஆத்₃யம்**—(என்னையொழிந்த) அனைத்துக்கும் ஆதி₃யாயிருப்பதாய், **த்வத₃ந்யேந**—உன்னைத்தவிர வேறு எவராலும், **ந த்₃ருஷ்டபூர்வம்**—காணப்படாததாய், **யத் இத₃ம் மே பரம்ரூபம் (தத்)**—என்னுடைய மேலான இந்த விஶ்வரூபம் யாதொன்றுண்டோ அது, **ஆத்மயோகா₃த்**—என்னுடைய ஸத்யஸங்கல்பச் சோதியாலே, **ப்ரஸந்நேந மயா**—உகந்த என்னாலே, **தவ**—என் அன்பனான உனக்கு, **த₃ர்ஶிதம்**—காட்டப்பட்டது.

---

48. ஈதுரைக்கப் பார்த்த னிறையுரைத்தா னென்னுகப்பான்
மீதுனக்குக் காட்டினேன் மேலுருவந்—தீதிலொளி
சேரனந்த மாதியாஞ் சீருருவை நின்னொழிந்தா
ரார்இதனைக் காண்பா ரமர்ந்து.

பார்த்தன் ஈது உரைக்க—அர்ஜுனன் இதைச்சொல்ல, **இறை உரைத்தான்**—கண்ணன் கூறலுற்றான் **மேல் மீதுருவம்**—மேலான விஶ்வரூபத்தை, **என் உகப்பால்**—என்னுடைய உகப்பாலே, **உனக்கு காட்டினேன்**—உனக்குக் காண்பித்தேன் **தீதில் ஒளிசேர் அனந்தம் ஆதியாம் சீர் உருவை இதனை**—குற்றமற்ற ஒளியையுடையதும் அளவற்றதும், (என்னையொழிந்த அனைத்துக்கும்) ஆதி₃யாயிருப்பதுமான பெருமைபெற்ற இவ்வுருவை, **நின்னொழிந்தார் ஆர்**—உன்னைத்தவிர வேறு எவர், **அமர்ந்து காண்பார்**—நன்றாகக் காணமுடியும்?

॥ भा ॥ यन्मे तेजोमयं—तेजसां राशिं, विश्वं—विश्वात्मभूतम्, अनन्तम्—अन्तरहितम्; प्रदर्शनार्थमिदम्; आदिमध्यान्तरहितम्; आद्यम्—मद्व्यतिरिक्तस्य कृत्स्नस्यादिभूतम्, त्वदन्येन केनापि न दृष्टपूर्वं रूपम्, तदिदं प्रसन्नेन मया मद्भक्ताय ते दर्शितम्; आत्मयोगात्—आत्मनस्सत्यसंकल्पत्वयोगात् ॥ ४७ ॥

---

47. அர்ஜுனனுடைய இந்தப் பிரார்த்த2னையைக் கேட்ட கண்ணன் இனி மூன்று ஶ்லோகங்களாலே அவனுடைய பிரார்த்த2னையைத் தலைக்கட்டுவதாகக் கூறி அப4யம் அளிக்கிறான். இந்த ஶ்லோகத்தாலும் அடுத்த ஶ்லோகத்தாலும் தான் காட்டிய விஶ்வரூபத்தின் பெருமையைக் கூறுகிறான். (தேஜோமயம்) ஒளிக்குவியலாயிருப்பது. "சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு" [திருவாய் 5-5-10] என்றார் ஆழ்வாரும். திருமேனி வேறாகவும் அதன் சோதி வேறாகவும் இருக்கையாலே, இங்கு மயட் ப்ரத்யயம் 'ப்ராசுர்யம்' (மிகுதி) என்னும் பொருளில் வந்துள்ளதாகக் கொள்ளவேண்டும். (விஶ்வம்) உலகனைத்துமாயிருப்பது; உலகனைத்தையும் வியாபித்திருப்பது என்று கருத்து. (அநந்தம்) முடிவற்றது. இங்கு முடிவைச் சொன்னது, முதல் நடுவுகளுக்கும் உபலக்ஷணமாகையாலே முதலும், நடுவும், முடிவுமற்றது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. "அநாதி3மத்4யாந்தம்" [19] என்று இந்த விஶ்வரூபத்தைப் பற்றி முன்னமே சொல்லப்பட்டதன்றோ. (ஆத்3யம்) என்னையொழிந்த அனைத்துக்கும் ஆதி3யாயிருப்பது. இன்னதற்கு ஆதி3 என்று எடுக்காமையாலே, அனைத்துக்கும் ஆதி3 என்று தேறுகிறது. ப4க3வத் ஸ்வரூபத்துக்கு விக்3ரஹம் ஆதி3யல்லாமையாலே அதையொழிந்த அனைத்துக்கும் ஆதி3யென்றதாகிறது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில்(1-22)அஸ்த்ரபூ4ஷணாத்4யாயத்தில், திருமேனியிலுள்ள ஆயுத4ங்களும் ஆப4ரணங்களும் ஒவ்வொரு தத்துவத்தை த4ரித்து நிற்கின்றது என்று கூறுகையாலே, திருமேனி அவை அனைத்துக்கும் ஆதி3யாகிறது. (த்வத3ந்யேந த்3ருஷ்டபூர்வம் யத்) உன்னைத்தவிர வேறு ஒருவனால் இதற்கு முன்னம் காணப்படாத யாதொரு உருவம் உண்டோ. (மே பரம் ரூபம்) என்னுடைய அந்த மேலான விஶ்வரூபம். "யத்" என்னும் ஶப்3த3த்துக்கு ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யாக 'தத்' என்னும் பத3த்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். இரு பத3மும் சேர்ந்தே வருமன்றோ.

।। भा ।। अनन्यभक्तिव्यतिरिक्तैस्सर्वैरप्युपायैर्यथावदवस्थितोऽहं द्रष्टुं न शक्य इत्याह—

न वेदयज्ञाध्ययनैर्न दानैर्न
च क्रियाभिर्न तपोभिरुग्रैः।
एवंरूपश्शक्य अहं नृलोके
द्रष्टुं त्वदन्येन कुरुप्रवीर ॥ ४८ ॥

48. ந வேத₃யஜ்ஞாத்₄யயநைர்ந தா₃நைர்
ந ச க்ரியாபி₄ர்ந தபோபி₄ருக்₃ரை:।
ஏவம்ரூப ஶ்ஶக்ய அஹம் ந்ருலோகே
த₃ரஷ்டும் த்வத₃ந்யேந குருப்ரவீர ॥

குருப்ரவீர! — குருகுலப் பெருவீரனே!, **ஏவம்ரூப: அஹம்** — இவ்வண்ணமான திருமேனியையுடைய நான், **ந்ருலோகே** — இவ்வுலகில், **த்வத₃ந்யேந** — (என்னிடம் ப₄க்தியுடைய) உன்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒருவனால், **வேத₃யஜ்ஞாத்₄யயநை** — (ப₄க்தியில்லாமல்) வேத₃த்தைக் கேட்பதாலோ, யஜ்ஞங்களைச்செய்வதாலோ, வேத₃மோதுவதாலோ, **த₃ரஷ்டும் ந ஶக்ய:** — காண முடியாதவன். **தா₃நை: ச த₃ரஷ்டும் ந ஶக்ய.** — தா₃னங்களாலும் காண

(இத₃ம் ரூபம்) இப்போது நீ காணும் விஶ்வரூபம். (ப்ரஸந்நேந மயா தே த₃ர்ஶிதம்) உன்னிடம் அருளுடைய என்னாலே என் அருளுக்குத் தகுதியுள்ள அன்புடையவனை உனக்குக் காட்டப்பட்டது. இப்படி விஶ்வரூபத்தைக் காட்டியது இந்த்₃ரஜாலம்போன்ற வித்தையாலோ? எனில்—(ஆத்மயோகா₃த்) தடையற்ற ஸங்கல்பத்தை நான் உடையவனாயிருக்கையாலே; நினைத்ததையெல்லாம் தலைக்கட்டவல்ல எனது ஸங்கல்பத்தாலேயே இது காட்டப்பட்டது. யோக₃ஶப்₃த₃ம் த்₄யானம் முதலான மற்ற பொருள்களைக் குறிப்பது பொருத்தமற்றதாகையால், இங்கு ஸத்யஸங்கல்பத்வமாகிற கு₃ணசேஷ்டிதத்தைக் குறிக்கிறது. (அர்ஜுந!) நீ கபடமற்ற வெள்ளை மனத்தினனாகையாலே உனக்கு என் விஶ்வரூபம் காட்டப்பட்டது என்று கருத்து. 47.

முடியாதவன. **க்ரியாபி₄: ச த₃ரஷடும ந ஶக்ய:—**(ஹோமம் முதலான) கிரியைகளிஞலும காணமுடியாதவன் **உக₃ரை தபோபி₄: ச த₃ரஷடும் ந ஶகய:** — கடும் தவங்களாலும காணமுடியாதவன.

---

49. ஓதுமறை வேளவி யுரைதான மோர்கிரியை
மீதுதவந தனனுன மிகவெனணப—பூதலதது
நின்னலரிங் கிவவாறு நோகாண மாடடாகாண
மனன! குரு வீரனே! மறறு.

மனன !—அரசனே !, **குருவீரனே** — குருகுலவீரனே !, **மறறு ஓதுமறை வேளவி உரைதானம ஓர் கிரியை மீது தவம தனனுல**—ப₄கதியிலலாமல வேத₃ததைக் (கேடடு) ஓதுவ தாலும, வேள்விகளேச செயவதாலும், (சிறபபாகச) சொலலபபடும் தானங்களேயும், ஒப்பறற கிரியைகளேயும், கடுமையான தவங்களேயும் செயவதாலும் **இஙகு பூதலதது**—இபபூவுலகில, **நின்னலா** — உனனேப் போனற ப₄கதி யிலலாதவர்கள, **இவவாறு**—நீ கணடதுபோல, **என்னே மிக நேர் காணமாட்டார் காண்** — எனனேச் சிறபபாக நேருககுநேர் காணமாடடார்கள

---

48. ‘‘எனனேத தவிர எவராலும இவவுருவைக காணமுடியாது எனறு கூறுவது எபபடிப பொருநதும? வேறு உபாயஙகளாலும எவராவது இதைக கணடிருககலாமே’’ எனறு ஆாஜுனனுககுக கருததாககொணடு ‘‘ஸவயமபரயோஜன ப₄கதியிலலாத எலலா உபாயஙகளாலும நீ கணடதுபோல நான உளளபடி காண அரியவன’’ எனகிருன இநத ஸலோகததில. (ஏவம ரூப அஹம) பராகருதமான மனுஷ்யரூபததைக காடடிலும வேறுபடடதாய, அபராகருதமான திருமேனியையுடைய நான இஙகு எமபெருமானு டைய திருமேனியானது எவராலும காணபரிது எனறு கொணடால கிருஷ்ணுவதாரரூபததை அனேவரும காணபது பொருநதாமல போயவிடும விஶவரூபம எனறு பொருளகொணடாலும அவவுரு வத்தைத தேவா முதலான பலா கணடிருபபதாக இவவததியாயத திலே சொலலியிருபபது பொருநதாது. ஆகையால மனித உருவம முதலானவறறைக காடடிலும் வேறுபடடதாய் அபராக்ருதமான உரு வததையே இஙகு சொலலுவதாகக கொளளவேணடும. ஏகாநத

॥ भा ॥ एवंरूपो यथावदवस्थितोऽहं मयि भक्तिमतस्त्वत्तोऽन्येन [एकान्त]ऐकान्तिकात्यन्तिकभक्तिरहितेन केनापि पुरुषेण वेदयज्ञादिभिः केवलैर्द्रष्टुं न शक्यः ॥ ४८ ॥

ப₄க்தியற்றவர்கள் அவதாரரூபத்தைக் காண்பது "மனிதன் முதலான ப்ராக்ருத உருவங்களில் இது ஒன்று" என்னும் எண்ணத்துடனே யாகையால், அது உள்ளபடி காண்பதாகாதன்றோ (ந்ருலோகே த்வத₃ந்யேந த்₃ரஷ்டும் ந ஶக்ய) இப்பூவுலகில் என்னிடம் ப₄க்தி யுடைய உன்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாய், என்னை ஒருவனையே விஷயமாகக்கொண்ட நிதயப₄க்தியற்றவனான எவனாலும் காணமுடி யாதவன். "அர்ஜுனனைத் தவிர வேறு எவனாலும் காணமுடியாதவன்" என்று பொருள்கொண்டால் மேலே 54-வது ஶ்லோகத்தில் "அநந்ய ப₄க்தியுடையவனாலே காணமுடியும்" என்று கூறியிருப்பது பொருந்தா தாகையால் இங்கு "த்வத₃ந்யேந" என்றது "அர்ஜுனனைப் போன்ற ப₄க்தியற்ற எவனாலும்" என்றே பொருள்படும். இனி, "**தமேதம் வேதா₃நுவசநேந ப்₃ராஹ்மணா விவிதி₃ஷந்தி யஜ்ஞேந தா₃நேந தபஸா அநாஶகேந**" [ப்₃ருஹ 6 4-22] [அந்தப் பரமாத்மாவை வேத₃மோதுத லாலும், வேள்வியாலும், தா₃னத்தாலும் அழிவற்ற தவத்தாலும் அறிய விரும்புகிறார்கள்] என்று உபநிஷத்தில் கூறியிருக்கும்போது 'எவனாலும் காணமுடியாது' என்று கூறுவது எப்படியெனில்—ப₄க்தியோடுகூடிய இவற்றால் அறியமுடியுமே தவிர ப₄க்தியில்லாத வேத₃மோதுதல் முதலானவற்றாலே தன்னைக் காணமுடியாது என்று ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியாலே காட்டுகிறான். (வேத₃யஜ்ஞாத்₄யயநை ந த்₃ரஷ்டும் ஶக்ய) ப₄க்தியில்லாமல் வேத₃த்தைக் கேட்பதாலும், வேள்விகள் புரிவதாலும், வேத₃ம் ஓதுதலாலும் நான் காண்பரியவன். அத்₄ய யனத்தைத் தனியாகச் சொல்லியிருக்கையால் இங்கு வேத₃ஶப்₃த₃ம் கேட்கப்பட்ட வேத₃த்தைக் குறிப்பதாய், "ஶ்ரோதவ்ய" [ப்₃ருஹ 4-4 5] என்று உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட ஶ்ரவணத்தாலும் இவனைக் காணமுடியாது என்று பொருள்படுகிறது (தா₃நைர்ந த்₃ரஷ்டும் ந ஶக்ய) ப₄க்தியில்லாத தா₃னங்களாலும் நான் காணபரியவன் (க்ரியாபி₄ ந த்₃ரஷ்டும் ஶக்ய) ப₄க்தியில்லாத ஹோமம் முதலான கிரியைகளாலும் நான் காண அரியவன். வேத₃த்தைக்கேட்டல், ஓதுதல், வேள்விபுரிதல், தா₃னம் செய்தல் முதலான கிரியைகளை முன்னமே எடுத்துவிட்டபடியால், இங்கு அவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஹோமம் முதலான கிரியை களைச் சொல்வதாகக் கொள்ளவேண்டும் (உக்₃ரை தபோபி₄ ச ந

मा ते व्यथा मा च विमूढभावो
दृष्ट्वा रूपं घोरमीदृङ्ममेदम्।
व्यपेतभीः प्रीतमनाः पुनस्त्वं
तदेव मे रूपमिदं प्रपश्य ॥ ४९ ॥

49. மா தே வ்யத₂ா மா ச விமூட₄ப₄ாவோ
த்₃ருஷடவா ரூபம கோ₄ரமீத₃ருங்மமேத₃ம்।
வ்யபேதபீ₄. ப்ரீதமநா புநஸதவம்
ததே₃வ மே ரூபமித₃ம பரபஶ்ய ॥

மம — என்னுடைய, **ஈத்₃ருக்** — இத்தகைய, **இத₃ம் கோ₄ரம ரூபம** — இந்த ப₄யங்கரமான உருவத்தை, **த₃ருஷடவா** — கண்டதினல, **தே** — உனக்கு (உண்டாயிருக்கும்), **வயத₂ா** — துனபம், **மா(பூ₄த)** — போகடடும், **விமூட₄ப₄ாவ: ச** — நினைவின் அழிவும், **மா(பூ₄த)** - போகட்டும், **வயபேதபீ₄:** — ப₄யம் நீங்கப்பெற்றவனாய், **பரீதமநா.** — உகநத நெஞசினனாய், **த்வம்** — நீ, **தத் ஏவ மே இத₃ம ரூபம்** — உனக்குப் பழகியதான எனது இநத அழகிய ரூபததை, **புந: பரபஶ்ய** — மறுபடியும் காணபாயாக.

---

50. என்கொடிய ரூப மிதுகண டுளஙகலங்கா
துனகொடிய துன்ப மொழிநதிடுநீ— நனகுடைய
நெஞ்சாற பயநதுரநது நீயநத வெனவடிவை
யெஞசாது காணு யினி.

என் கொடிய ரூபம இது கணடு — எனனுடைய ப₄யஙகரமான இந்த விஶ்வரூபததைக கணடு, **உளம் கலஙகாது** —

த₃ரஷடும ஶக்ய) "ஊனவாட உணணுது உயிாகாவலிடடு உடலில பிரியாப புலனைநதும நொநது தாம வாடவாட காயோடு நீடு கனியுணடு வீசுகடுஙகால நுகர்நது நெடுஙகாலம ஐநது தீயோடு நினறுதவம" [பெரியதிரு 3-2-1,2] எனறு சொலலபபடும கடுமையான தவஙகளாலும். (ப₄கதியிலலாவிடில) எனனைக் காணமுடியாது. (குருப்ரவீர) நீ ப₄கதிமிககவாகளான குருககள வமசததில உதித்த பெருவீரனுகையாலே எனனை இவவணணம் கணடது வியபபலல எனறு கருதது. 48.

॥ भा ॥ ईदृशघोररूपदर्शनेन ते या व्यथा, यश्च विमूढभावो वर्तते, तदुभयं माभूत्; त्वयाऽभ्यस्तपूर्वमेव सौम्यं रूपं दर्शयामि; तदेवेदं मम रूपं प्रपश्य ॥ ४९ ॥

நெஞ்சம் கலக்கம் அடையாமல், **நீ**—நீ, **உன் கொடிய துன்பம் ஒழிந்திடு** — உனது மிகுதியான துக்கம் நீங்கப் பெறுவாய், **நன்கு உடைய நெஞ்சால்** — உகப்பையுடைய நெஞ்சாலே, **பயம் துரந்து**—ப$_4$யத்தைவிட்டு, **நீ அந்த என் வடிவை** — ஏற்கனவே நீ கண்ட எனது அழகிய திருமேனியை, **இனி எஞ்சாது காணுய**—இனி முழுவதும் காணுய

---

49. 45, 46-வது ஶ்லோகங்களில் அர்ஜுனன் விரும்பியபடி "எனது பழையதான நான்கு திருக்கைகளோடுகூடிய திருமேனியைக் காட்டுகிறேன். நீ துன்புறவேண்டா" என்கிருன் கண்ணன். (மம ஈத$_3$ருக் இத$_3$ம் கோ$_4$ரம் ரூபம் த$_3$ருஷ்ட்வா தே வ்யத$_2$ா மா) எனது இத்தகைய ப$_4$யங்கரமான விஶ்வரூபத்தைக் கண்டதனுல் உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் துன்பம் நீங்கட்டும் (தே விமூட$_4$ப$_4$ாவ: ச மா) உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் மனக்கலக்கமும் நீங்கட்டும். இங்கு ஶ்லோகத்தின் அமைப்பு "ஏற்கனவே ஏற்பட்டிருக்கும் துன்பமும் மனக்கலக்கமும் இந்த ப$_4$யங்கரமான ரூபத்தைக் காண்பதினுல் நீங்கட்டும்" என்று பொருள்கொள்ள இடம் அளிக்கிறதாயினும், ப்ரகரணத்துக்குப் பொருந்தாதாகையால் "கோ$_4$ரரூபத்தைக் கண்டதனுல் உனக்கு உண்டான துன்பமும், மனக்கலக்கமும் நீங்கட்டும்" என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் துன்பத்திற்கும் மனக்கலக்கத்துக்கும் காரணம் என்னுடைய கோ$_4$ரரூபத்தைக் கண்டதே என்று கூறிவிட்டு, பிற்பாதியால் அவையிரண்டும் நீங்குவதற்கு உறுப்பாகத் தனது இனிய ரூபத்தைக் காண்பாயாக என்கிருன்—(தத் ஏவ இத$_4$ம் மே ரூபம்) ஏற்கனவே நீ பழகியதான என்னுடைய இந்த அழகிய திருமேனியை நான் உடனடியாகக் காட்ட இருக்கிற திருமேனியை என்றபடி 'இத$_3$ம் ரூபம்' என்று அப்போதிருக்கும் கோ$_4$ரரூபத்தைக் குறித்தால் அதனுல் துன்பமும் மனக்கலக்கமும் நீங்காதாகையாலே "வர்த்தமாந ஸாமீப்யே வர்த்தமாநவத் வா" [நிகழ்காலத்துக்கு அருகிலிருக்கும் பொருளையும் நிகழ்காலத்திலிருப்பதுபோல் வழங்குவதுண்டு] என்னும்

सञ्जय उवाच—
इत्यर्जुनं वासुदेवस्तथोक्त्वा
स्वकं रूपं दर्शयामास भूयः।
आश्वासयामास च भीतमेनं
भूत्वा पुनस्सौम्यवपुर्महात्मा ॥ ५० ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—

50. இதயர்ஜுநம வாஸுதே3வஸததே2ாக்த்வா
ஸ்வகம ரூபம த3ர்ஶயாமாஸ பூ4ய: ।
ஆஶ்வாஸயாமாஸ ச பீ4தமேநம்
பூ4த்வா புநஸ்ஸௌம்யவபுர்மஹாத்மா ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—ஸஞ்ஜயன கூறினை. **இதி**—இவ்வண்ணமாக, **அர்ஜுநம்**—அர்ஜுனனைக் குறித்து, **வாஸுதே3வ:**—கணணன், **தத2ா உகதவா**—முற்கூறிய முறையில சொலலி, **ஸ்வகம ரூபம்**—நாலதோளமுதான தனது திருமேனியை, **பூ4ய: த3ர்ஶயாமாஸ**—மறுபடியும காட்டினன். **பீ4தம ஏநம** — (விஶவரூபத்தைககணடு) பயந்த இவனை, **மஹாதமா**—ஸத்யஸங்கலபனான கணணன், **புந: ஸௌமயவபு பூ4தவா**—மறுபடியும் அழகிய திருமேனியை உடையவனாக ஆகி, **ஆஶ்வாஸயாமாஸ ச** — ஆறுதலும சொன்னான.

---

51. இனனே யிறைவ னியமபி விசயனுககுத
தனனே ருருமீணடு தான்காட்டி—முனனே நின்
ருற்றியவ னச்சங கெடுதத னழகிறைற
றேறறியெழின மேனியுடன சோநது.

வழககையொட்டி இத3மபத3ம காட்ட இருககும சதுர்பு4ஜ ரூபததைக் குறிபபதாகக கொள்ளவேணடும. (தவம வ்யபேதபீ4: ப்ரீதமநா புந: பரபஶய) நீ ப4யம நீஙகப்பெறறவனாய உகந்த நெஞ்சினனாய மீணடும காணபாயாக பூரவார்தத4ததில சொன்ன வயதை2 (துனபம) நீஙகுவதை வயபேதபீ4:'' என்னும் பத3ததாலும, விமூட4ப4ாவம (மனககலககம) நீஙகுவதை ''ப்ரீதமநா '' எனனும பத3ததாலும உணர்ததுகிருன

॥ भा ॥ एवं पाण्डुतनयं भगवान् वसुदेवसूनुरुक्त्वा भूयः स्वकीयमेव चतुर्भुजं रूपं दर्शयामास; अपरिचितस्वरूपदर्शनेन भीतमेनं पुनरपि परिचितसौम्यवपुर्भूत्वा आश्वासयामास च, महात्मा—सत्य-

இனனே—இவவண்ணமாக, **இறைவன்**—கணணன, **விசயனுக்கு இயம்பி**—அர்ஜுனனுக்குக கூறி, **தன் ஏர் உரு**—தனது அழகிய உருவத்தை, **தான் மீண்டு காட்டி**—தானே மறுபடியும் காட்டி, **எழில் மேனியுடன சேர்நது முன்னே நினறு**—அழகிய திருமேனியோடு கூடி அவனுககு முனனே நினறு, **அழகிஞல் தேறறி**—தன அழகைக் காட்டி ஆறுதல அளிதது, **அவன் அச்சம ஆறறிக் கெடுததான்**—அவனது ப₄யத்தைப (படிபபடியாகத) தணிததுப் போககிஞன.

50 தான சொனனபடியே அழகிய சதுர்பு₄ஜரூபததை எடுததுக் கொணடு கணணன அர்ஜுனனைத தேறறியதைக் கூறுகிறது இநத ஶ்லோகம். (இதி அர்ஜுநம வாஸுதே₃வ. தத₂ா உகதவா) இவவணணமாகப பாண்டுவின பிளளையான அர்ஜுனனைக குறிதது அவனது மாமனுன வஸுதே₃வனின பிள்ளையான கணணன கூறி இபபடி நெருஙகின உறவுமுறையாயிருககையாலே இருவருககும இயலவான பிரீதி உளளதெனறு உணாததபபடுகிறது. இநதப் பிரீதியிஞலே கணணன செயத செயலைக கூறுகிறது ஶ்லோகததின எஞசியபகுதி — (ஸவகம ரூபம த₃ர்ஶயாமாஸ பூ₄ய) அர்ஜுனன வேணடினபடியும, தான வாககளிததபடியும தனனுடைய தான சதுர்பு₄ஜ ரூபததையே மறுபடியும் அர்ஜுனனுககுக காட்டிஞன (பீ₄தம் ஏநம) முன ஶ்லோகஙகளில சொனனபடி விஶ்வரூபததைக கணடு பயநத அர்ஜுனனை (புந ஸௌமயவபு பூ₄தவா ஆஶ்வாஸயாமாஸ ச) மறுபடியும் தனது அநத அழகிய திருமேனியை உடையவஞகி ஆஶ்வாஸபபடுததவும செயதான. அர்ஜுனனுககு ஆறுதல சொனஞன எனறபடி நினைததவுடன பலவிதமான திருமேனிகளை இவன எடுததுககொளவது எபபடிககூடும? எனனும் கேள்விககு பதில உரைககிறது—(மஹாதமா) இவன ஸதயஸஙகலபஞகையாலே கூடும எனறு கருதது ஆதமஶப்₃த₃ம ஸஙகல்ப ரூபமான ஸவப₄ாவததைக குறிககிறது 'மஹத' எனனும ஶப்₃த₃ம் அநத ஸஙகலபம் தடையறறது எனறு காட்டுகிறது. இஙகு ஓா ஐயம எழுகிறது கணணனுடைய சதுர்பு₄ஜரூபம அவனுககே உரியது

संकल्पः। अस्य सर्वेश्वरस्य परमपुरुषस्य परस्य ब्रह्मणो जगदुपकृति-मर्त्यस्य वसुदेवसूनोश्चतुर्भुजमेव स्वकीय रूपम्; कंसाद्भीतवसुदेवप्रार्थनेन आकंसवधाद्भुजद्वयमुपसंहृतं, पश्चादाविष्कृतं च। * जातोऽसि देव देवेश शङ्खचक्रगदाधर। दिव्यं रूपमिदं देव प्रसादेनोपसंहर॥... उपसंहर विश्वात्मन् रूपमेतच्चतुर्भुजम् (वि.५.३.११,३) इति हि प्रार्थितम्।

எனறு இஙகு சொலலபபடுகிறது ஆனால அவன் திருவாயபபாடியிலே இரணடு கைகளுடனேயே வாழநதுவநதான் எனறு இதிஹாஸபுராணஙகள கூறுகினறன. அபபடியிருககுமபோது நாலு கைகளோடு கூடியதே அவனுடைய இயலவான திருமேனி எனறு எபபடிக கூறமுடியும? எனபது அவவையம. இதற்கு ஸமாதாநம பினவருமாறு:—இககணணன் உலகஙகளைததுககும ஈஶவரனுயிருபபவன; பரமபுருஷன எனறும, பரப்₃ரஹ்மம என்றும புகழபெறறவன், இபபடிப பரதவ (மேனமைக)கு₃ணம நிறைநதவனுயிருநதபோதிலும, உலகினரை உயவிபபதற்காக மனித உருவில வஸுதே₃வனின பிளளையாக அவதரிததாலுகையாலே ஸௌலப்₄யம முதலான நீரமைக குணஙகளும நிறைநதவன அவதரிககுமபோது நானகு திருககைககளுடன் கூடியவனுய அவதரிததான் எனறே புராணஙகள் கூறுகினறன. கமஸனிடமிருநது பயநது வஸுதே₃வரும் தே₃வகியும பிராரததிததபடியால அவறறில் இரணடு கைகளை மறைததுககொணடு இரணடு கைககளோடேயே திருவாயபபாடியில் வாழநதுவநதான் கமஸனைககொலலும வரையில இபபடி இரணடு கைகளுடனேயே இருநத அவன அதறகுபபின தனககு இயலவான நான்கு கைகளையும கொணடே வாழநதான என்றும இதிஹாஸ புராணஙகளிலிருநது விளஙகுகிறது. "ஜாதோऽஸி தே₃வதே₃வேஶ! ஶங்க₂சக்ர க₃தா₃த₄ர! தி₃வ்யம ரூபம இத₃ம தே₃வ ப்ரஸாதே₃ந உபஸம்ஹர ॥" [விஷ்ணுபுராணம 5-3-11] [தே₃வதே₃வர்களுககும ஈஶனே! ஶங்க₂சக்ரக₃தை₃களை த₄ரிபபவனே! தே₃வனே! இநத உனது தி₃வயரூபததை அருளகூரநது மறைததுககொளவாயாக] என்று வஸுதே₃வரும "உபஸம்ஹர விஶ்வாத்மந! ரூபமேதத சதுர்பு₄ஜம ॥" [ஷை 5-3-13] [ஸரவவயாபியே! இநத உனனுடைய நாலு திருககைககளையுடைய உருவததை மறைததுககொள] எனறு தே₃வகியும பிரார்தத₂ததிலிருநது கண்ணனது இயலவான ரூபம நாலு கைகளுடன கூடினதே என்று விளஙகுகிறது.

शिशुपालस्यापि द्विषतोऽनवरतभावनाविषयश्चतुर्भुजमेव वसुदेवसूनोः रूपम् * उदारपीवरचतुर्बाहुं शङ्खचक्रगदाधरम् (वि. ४. १५. १३) इति। अतः पार्थेनात्र * तेनैव रूपेण चतुर्भुजेनेत्युच्यते ॥५०॥

अर्जुन उवाच—

दृष्ट्वेदं मानुषं रूपं तव सौम्यं जनार्दन।
इदानीमस्मि संवृत्तस्सचेताः प्रकृतिं गतः ॥ ५१ ॥

அர்ஜுந உவாச—

51. த₃ருஷ்ட்வேத₃ம் மாநுஷம் ரூபம்
தவ ஸௌமயம் ஜநார்தத₃ந! ।
இத₃ாநீமஸ்மி ஸம்வருததঃ
ஸசேதா: ப்ரக்ருதிம் க₃த: ॥

அர்ஜுந உவாச—அர்ஜுனன் கூறிஞன்'— "**ஜநார்த்த₃ந**—ஜஞர்தத₃னனே !, **இத₃ம தவ ஸௌம்யம் மாநுஷம் ரூபம்**—உனனுடைய இநத அழகிய மனித உருவை, **த₃ருஷடவா**—பார்த்து, **இத₃ாநீம்**—இப்போது, **ஸசேதா:**—நெஞசம் நிலேபெற்றவஞய, **ஸமவ்ருததঃ அஸ்மி**—இனபுற்றிருக்கிறேன. **ப்ரக்ருதிம் க₃த: அஸமி**—தன நிலேபெற்ற வஞகவும் இருக்கிறேன்."

எப்போதும் கணணனே த்₃வேஷிதது, கேட்பார் செவிசுடும் கீழமை வசவுகளே வைபவஞய, அவனேயே இடைவிடாது சிநதிததுக் கொணடிருநத சிசுபாலனும அவனே நாலு கைகளே உடையவஞகவே நினேதது வநதான எனபது "உத₃ாரபீவர சதுாப₃ாஹும ஶங்க₂ சகரக₃த₃ாத₄ரம" [வி-பு 4-15-13] [நீணடு பருத்த நான்கு திருகைகளே யுடையவஞய, ஶங்க₂சகரக₃தை₃களே த₄ரித்தவஞன கணணனே] எனறு விஷ்ணுபுராண வாகயததிலிருந்து விளஙகுகிறது. அதஞலேயே இஙகு அர்ஜுனன "தேனைவ ரூபேண சதுாபு₄ஜேந" [46] எனறு சதுாபு₄ஜ ரூபத்தையே காட்டவேண்டுமென்று பிரார்த்தி₂கக, கண்ணனும தனது இயலவான அநத உருவததையே காட்டிஞன எனறு சொலலப்படுகிறது. 50.

॥ भा ॥ अनवधिकातशयसान्दर्यसाकुमार्यलावण्यादियुक्तं तवैवासाधारणं मनुष्यत्वसंस्थानसंस्थितमतिसौम्यमिदं तव रूप दृष्ट्वा इदानीं सचेतास्संवृत्तोऽस्मि, प्रकृति गतश्च ॥ ५१ ॥

---

52. தானிறையைப பார்ததன றகவுரைததான மாயனே!
மானிடமா நினனழகாா மாமேனி—யானெனது
கண்ணூரக கண்டு கருததமாநதேன றனமையினிற
றிண்ணூரச் சோநதேன் சிறநது.

பார்ததன தான — அர்ஜுனனனை, **இறையை**— கண்ணனைப் பாாத்து, **தகவு உரைததான**—தகக வார்த தையைச் சொனனை— "**மாயனே** — மாயபபிரானே! **மானிடமாம் நின அழகார் மாமேனி** — மனித உருவை யுடைய உனனுடைய அழகு பொருநதிய திருமேனியை, **யான**—நான, **எனது கணணூரக கண்டு**—எனது கணகள நிறையக் கணடு, **கருதது அமாநதேன**—நினைவில அமைதி பெறறேன. **சிறநது**—இனபுறறு, **தனமையினில் திண் ஆரச்சேர்ந்தேன**—தன் நிலையைஉறுதியாக அடைநதேன்."

---

51. சதுாபு$_4$ஜ ரூபததைக் கணட ஆாஜுனன தான நெஞசம நிலைபெறறு இனபுறறுத தனனிலைபெறறதைக கூறுகிறான (இத$_3$ம தவ ஸௌம்யம மாநுஷம ரூபம) உனனுடைய இநத அழகிய மனித உருவை. 'மானுஷம' எனறு மனித உருவாயிருநதபோதிலும, மறற மனிதர்களுடைய உருவைப்போல கர்மததினால ஏறபடடதாய, பிரா கிருதமாயிராமல, எலலையறற பெருமையையுடைய ஸௌநத$_3$ாயம எனனும அவயவசோபை$_4$, ஸௌகுமாாயம எனனும மெனமை, லாவணயமெனபபடும ஸமுத$_3$ாயசோபை$_4$ ஆகிய தி$_3$வய மஙக$_3$ள விக$_3$ரஹகு$_3$ணஙகளோடு கூடியதாய, காமம காரணமாக வல்லாமல தன விருப்பததாலேயே எடுததுககொளளப்படுவதாய, உனககேயுரிய அபராகருதத திருமேனியாய, மிக அழகாயிருபபதாய, மனித உருவில அமைநதிருபபதாயுளளது எமபெருமானின திருமேனி என்பதை "தவ இத$_3$ம ஸௌமயம ரூபம" எனனும பத$_3$ஙகளாலே உணாததுகிறான். (இத$_3$ாநீம ஸசேதா அஸமி) விஶ்வரூபததைக கணடு நெஞசழிநதிருநத நிலைபோய இப்போது நெஞசு நிலை பெறறவனானேன. (ஸமவ்ருதத அஸமி) விஶவரூபததைககண்டு

श्रीभगवानुवाच—
सुदुर्दर्शमिदं रूपं दृष्टवानसि यन्मम।
देवा अप्यस्य रूपस्य नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः॥ ५२॥

ஸ்ரீப₄க₃வாந உவாச—
52. ஸுது₃ர்த₃ர்ஶமித₃ம் ரூபம் த₃ருஷ்டவாநஸி யந்மம।
தே₃வா அப்யஸ்ய ரூபஸ்ய நித்யம் த₃ர்ஶநகாங்க்ஷிண:॥

ஸ்ரீப₄க₃வாந உவாச—கண்ணன் உரைத்தான— **மம இத₃ம் யத் ரூபம்**—என்னுடைய இந்த யாதொரு ரூபத்தை, **த₃ருஷ்டவாந அஸி**—நீ கண்டிருக்கிருயோ, **(தத்) ஸுது₃ர்த₃ர்ஶம்**—அது எவராலும் காண்பரிது **அஸ்ய ரூபஸ்ய**—இந்த உருவத்தை, **தே₃வா: அபி**—தே₃வர்களும், **நித்யம்**—எப்போதும், **த₃ர்ஶநகாங்க்ஷிண:** — காணவிருப்பத்தை யுடையவர்களாகவே இருக்கின்ருர்கள்.

---

53. முன்னியம்பும் பார்த்தனுக்கு மூதிறைவன் செப்பினு
னென்னியலு மேனி யிதுகண்டா—யந்நிலைதான
காண்பரிதிம் மேனிதனைக் காண்பான் கணிசிப்பர்
சேண்பயிலும் வானவர்கள் சேர்ந்து.

முன் இயம்பும்—முற்கூறியபடி சொன்ன, **பார்த்தனுக்கு**—அர்ஜுனனைக் குறித்து, **மூது இறைவன்**—அனுதி₃ புருஷனை கண்ணன, **செப்பினுன்**—கூறினுன்:— **என் இயலும் மேனி இது கண்டாய்**—என்னுடைய இயல்பான இந்த யாதொரு திருமேனியைக் கண்டாயோ, **அந்நிலைதான்—**

பயந்து துன்புற்றிருந்த நிலைபோய் இன்புற்றவனுனேன். (ப்ரக்ருதிம் க₃த அஸ்மி) விஶ்வரூபத்தைக் கண்டு தன்னிலை அழிந்துகிடந்த நிலை நீங்கப்பெற்று, தன்னிலைபெற்றவனுமானேன். (ஜநார்த்த₃ந) 'ஜநி' எனப்படும் பிறவித்துன்பத்தை அழிப்பவனே! பிறவித் துன்பத்தால் நெஞ்சம் நிலைகெட்டுத் துன்புற்றுத் தன்னிலையழிந்து கிடக்கும் ஜீவாத்மாக்களை அத்துன்பத்தையழித்து நெஞ்சம் நிலைபெற்று இன்புற்றுத் தன்னிலையடையச்செய்யும் நீ எனக்கு இவற்றை விளைத்தது வியப்பல்ல என்று கருத்து.

॥ भा ॥ ममेदं सर्वस्य प्रशासनेऽवस्थितं सर्वाश्रयं सर्वकारणभूतं रूपं यद्दृष्टवानसि ; तत्सुदुर्दर्शं—न केनापि द्रष्टुं शक्यम्। अस्य रूपस्य देवा अपि नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः, नतु दृष्टवन्तः ॥ ५२ ॥

அத்திருமேனி, **காண்பரிது**—காணபதறகு அரியதாகும் **சேண் பயிலும வானவாகள்**—உயரேயுளள உலகங்களில வாழும் தே₃வாகள், **இம்மேனிதனே காணபான** — இநதத திருமேனியைக காண்பதற்காக, **சோநது கணிசிபபா**— வாசியிலலாமல விருமபியிருபபாாகள

---

52. இனி நான்கு ஶலோகஙகளாலே கணணன அாஜுூன னுககு ப₄கதியோக₃ததின பெருமையைப பேசுகிருன அதில இந்த முதல ஶலோகததாலே ப₄கதிநிஷட₂ாகளுககு ஸூப₄ாஶரயமாயிருககும தன திருமேனியின பெருமையைக கூறுகிருன (மம இத₃ம யத ரூபம த₃ருஷடவாநஸி) எனனுடைய யாதொரு இநத ரூபததை (நீ) கண்டிருககிருயோ (இத₃ம ரூபம) ஶ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில அஸதர பூ₄ஷணுத₄யாயததில சொனனபடி உலகனேததையும நியமிபபதாய, அனேததுக்கும இருபபிடமாயிருப்பதாய, அனேததுககும காரணமா யிருப்பதான திருமேனி எனறு கருதது (தத ஸூது₃ாதத₃ாஶம) அததிருமேனி மிகவும காணபரிது யசச₂ப₃த₃ததோடு சோநதே வருமாகையால தசச₂ப்₃த₃ம வருவிததுககொளளபபடடது (அஸய ரூபஸய தே₃வா அபி நிதயம த₃ாஶந காஙக்ஷிண) இநதத திருமேனியை தே₃வர்களும காணபதில எபபோதும விருபபததை உடையவாகளாயிருககிருர்கள, ஆனுல கணடதிலலே எனறு கருதது. நிதயஶப்₃த₃ததை த₃ர்ஶநஶப்₃த₃ததோடு கூடடினுல ஏகதே₃ஶாநவயம எனனும தே₃ாஷம் வரும வேறுவழியிலலாமல போனுலதான ஏக தே₃ஶாநவயததைக கொளவது வழககம. பறபல காரியஙகளிலும ஈடுபட்டிருக்கும அதி₄காரி புருஷாகளான தே₃வர்கள் எமபெருமான திருமேனியை நிதயத₃ாஶனம செயயவிருமபுகிருாகள எனறு கூறு வதும பொருநதாது. ஆகையால நிதய ஶப₃த₃ததைக காஙக்ஷா ஶப்₃த₃ததோடு கூட்டி, எமபெருமானுடைய திருமேனியைக காண பதில தே₃வாகள எபபோதும விருபபமுளளவாகளாயிருககிருாகள என்று பொருளகொளவதே பொருததமாகும. ஆனுல இவாகள கண்டதிலலே எனபது இதிலிருநது தேறுகிறது, ' பெணணுலாம சடையினுனும பிரமனும உனனேககாணபான, எணணிலா ஊழி

॥ भा ॥ कुत इत्यत्राह—

नाहं वेदैर्न तपसा न दानेन न चेज्यया।
शक्य एवंविधो द्रष्टुं दृष्टवानसि मां यथा ॥ ५३ ॥
भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन।
ज्ञातुं द्रष्टुं च तत्त्वेन प्रवेष्टुं च परन्तप ॥ ५४ ॥

53. நாஹம வேதை₃ாந தபஸா ந த₃ாநேந ந சேஜயயா ।
ஶகய ஏவம்விதே₄ாத₃ரஷடும த₃ருஷடவா நஸி மாம யதா₂॥

54. ப₄க்தயா தவநநயயா ஶகய அஹமேவமவிதே₄ாऽாஜுந।
ஜ்ஞாதும த₃ரஷடும ச தததவேந ப்ரவேஷடும ச பரநதப॥

பரநதப! அர்ஜுந! — எதிரிகளைத தவிக்கச்செய்யும் அர்ஜுனனே! **மாம யதா₂ த₃ருஷடவாந அஸி**—(நீ) என்னை எப்படிக் கண்டிருக்கிருயோ, **ஏவம்வித₄**—அவ்வண்ணம் உள்ளபடி, **அஹம**—நான, **வேதை₃ः த₃ரஷடும ந ஶக்யः**—வேத₃ஙகளைககொண்டும காணமுடியாதவன, **தபஸா த₃ரஷடும் ந ஶகய.**—தவத்தைக் கொண்டும காணமுடியாதவன, **த₃ாநேந த₃ரஷடும் ந ஶகய**—த₃ானததைக் கொணடும் காணமுடியாதவன, **இஜயயா ச த₃ரஷடும ந ஶகய.**—யாக₃ததைக கொணடும காணமுடியாதவன், **அஹம**—நான, **அநநயயா ப₄க்தயா து**—ஸவயமபரயோஜன ப₄க்தியாலேயே, **ஏவம்வித₄ः**—இவவணணமாக, **தததவேந**—உளளபடி, **ஜ்ஞாதும**—(ஶாஸ்தரஙகளால) அறிவ தறகும, **த₃ரஷடும ச**—காணபதறகும, **பரவேஷடும ச**—அடைவதறகும **ஶகயः**—கூடியவன.

ஊழி தவமசெயதார வெளகினிறப" [திருமாலை 44] என்று தொண டரடிபபொடியாழவார அருளிச்செயதார மஹாப₄ாரததததிலும, 'ந ஸ ஶகய தவயா த₃ரஷடும மயாऽநயைர்வாபி ஸததம। ஸாவேஷாம ஸாக்ஷிபூ₄தோऽஸௌ ந க₃ராஹய கேநசித கவசித॥" [உருததிரனே! உன்னுலும (பிரமனை) என்னுலும மறறவாகளாலும அநதப பரமபுருஷன காணமுடியாதவன அனைவாககும அவன ஸாக்ஷியாய (காணபவனுய) இருபபவன எவனுலும எதனுலும (அள விடடு) அறியமுடியாதவன] என்று பிரமன உருததிரனைப பாாததுக கூறினனன்றே 52.

54. வேததவந் தானத்தான் மிககசீா யாகத்தால்
மீதிஙகிவ வணண மிகமேவிப—போததது
காணலுற லாகேஞன் கண்டெனனே நீபறற
நீணிலததுக கேறகக நிகழநது.

நீணிலததுககு—நீணட இவவுலகிற்கு (வநதிருக்கும்), **என்னேபபறற நிகழ்நது நீ கணடு ஏறக**—என்னேப் பறறுவ தற்காக இபபோது நீ கண்டதுபோலே, **நான்**—நான, **வேத தவம் தானததால**—வேதஃதைதக்கொணடும, தவததைக் கொணடும, தஃானததைககொணடும், **மிக்க சீா யாகத தால்**—மிகச் சிறப்புடைய வேள்வியைககொணடும, **இங்கு**—இவவுலகில, **இவவணணம்**—இவ்வணணமாக, **மிக மேவி**—மிகப் பொருநதி, **போததது**— அறிவிஞல, **மீது காணலுறல் ஆகேன்**—நனருகக் காணமுடியாதவன

55. அததியா தேது மனன்னியமா யென்னமர்நத
பததியா லாவன பரந்தபனே!—யித்திறததா
லாஙகுணர்ந்து கண்டே யடைதற கருகனே
பாஙகுணாநது மெயயே பயினறு.

பரநதபனே !—எதிரிகளேத் தவிக்கச்செயயும் அர்ஜுனு! **ஏதும அததியாது**—வேறு எப்பலனேயும விருமபாமையால, **அனனனியமாய்**-அனனயம எனனப்படுவதாய, **எனஅமர்நத**-என விஷயமான, **பததியால்** — பக்தியாலே, **இததிறத தால்**— இவ்வண்ணமாக, **பாங்கு உணர்நது** — உள்ளபடி உணாநது, **மெயயே பயினறு** — பொய கலவாமல பழகி, **ஆங்கு உணாநது** — சாததிரத்தால அறிநது, **கண்டே**— நேரில கண்டு, **அடைதறகு அருகனே ஆவன்**—அடைவ தற்குத் தக்கவனுவேன்

53,54. இவ்விரு ஸ்லோகங்களாலும தான வேதங்கள், தவம், தானம, யாகம முதலானவறருல காணபரியன எனறும, அநநய பக்தியிஞலேயே உளளபடி அறியவும காணவும அடையவும தக்கவன எனறும கூறுகிறுன. 48-வது ஸலோகததில கூறியிருபபதோடு, இஙகு 53-வது ஸலோகததில் கூறியிருபபது புநருகதி (கூறியது கூறல) எனனும் தோஷத்தினபாறபடுகிறதே

॥ भा ॥ वेदैरध्यापनप्रवचनाध्ययनश्रवणजपविषयैर्यागदानहोमतपोभिश्च, मद्भक्तिविरहितैः केवलैः यथावदवस्थितोऽहं द्रष्टुमशक्यः। अनन्यया

என்னில் முந்தியதான 52-வது ஶ்லோகத்துக்கு இந்த 53-வது ஶ்லோகம் விவரணமாகையாலே புநருக்திதோ₃ஷம் இல்லை என்று கண்டுகொள்வது. அதாவது—முன் ஶ்லோகத்தில் தே₃வர்களும் தன் திருமேனியைக் காணமுடியாது என்று கூறினன், அதற்குக் காரணம் தான் வேத₃த₃ான தவயாக₃ ஹோமாதி₃களால் காணமுடியாதவனுயிருக்கையும், அநந்ய ப₄க்தி ஒன்றினுலேயே காணக்கூடியவனுயிருக்கையுமேயாகும் என்று கூறி, இவ்விரு ஶ்லோகங்களாலும் முன் ஶ்லோகத்தை விளக்குகையால் 48, 53 ஶ்லோகங்களிடையே புநருக்தியில்லை என்று கருத்து (மாம் யதா₂ த்₃ருஷ்டவாந் அஸி ஏவம்வித₄ம் அஹம்) நீ என்னை எப்படி உள்ளபடி கண்டிருக்கிருயோ அவ்வண்ணம் உள்ளபடியிருக்கும் நான் (வேதை₃ த்₃ரஷ்டும் ந ஶக்ய) வேத₃ங்களைக்கொண்டு காண்பதற்கு இயலாதவன். வேத₃ஸ்வரூபத்தைக்கொண்டு எம்பெருமானைக் காண்பதற்கு இடமே இல்லையாதலால் "வேதை₃" என்பதற்கு ஓதுவித்தல், பொருள் விளக்குதல், ஓதுதல், கேட்டல், ஜபித்தல் இவற்றின்மூலம் வேத₃ங்களைக்கொண்டு அறியமுடியாதவன் என்று கருத்துக்கொள்ளவேண்டும் (தபஸா த்₃ரஷ்டும் ந ஶக்ய) தவத்தைக் கொண்டும் காண இயலாதவன். (த₃ாநேந த்₃ரஷ்டும் ந ஶக்ய) த₃ானத்தைக்கொண்டும் காண இயலாதவன் (இஜ்யயா ச த்₃ரஷ்டும் ந ஶக்ய.) வேள்வியைக்கொண்டும் காண இயலாதவன் இங்கு யாக₃த₃ானங்களைச் சொன்னது யாக₃த₃ான ஹோமங்கள்' என்று அவற்ருேடு சேர்த்தே எடுக்கப்படும் ஹோமத்துக்கு உபலக்ஷணம். "தமேதம் வேதா₃நுவசநேந ப்₃ராஹ்மணு விவிதி₃ஷந்தி யஜ்ஞேந த₃ாநேந தபஸாऽநாஶகேந" [ப்₃ருஹ 6 4-22] [அத்தகைய இந்தப் பரமாத்மாவை வேதமோதுதலாலும், யஜ்ஞத்தாலும், த₃ானத்தாலும், உண்ணுவிரதமாகிற தவத்தாலும் அறியவிரும்புகின்றனர்] என்னும் வேத₃வாக்யத்தில் வேத₃ாத்₄யயன யாக₃த₃ான தபஸ்ஸுக்கள் ப₄க்தியை விளைப்பதன்மூலம் எம்பெருமானை அடைய உதவுகின்றன என்று கூறியிருப்பதோடு முரண்படாமைக்காக இங்கு ப₄க்தியற்ற கேவல வேத₃ாத்₄யயன யாக₃ த₃ாந ஹோம தபஸ்ஸுக்களாலே அடையமுடியாதவன் என்று சொல்லுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். அடுத்த ஶ்லோகத்தில் ப₄க்தியாலேயே அடையத்தக்கவன் என்று கூறுகையாலும் இங்கு ப₄க்தியற்ற யாக₃ாதி₃களாலே அடையமுடியாதவன் என்பப் பொருள்கொள்வதே பொருந்தும் (ஏவம்வித₄ம் அஹம்) எம்பெருமானை மனிதன் என்று நினைக்கும் மயக்கத்துக்கு

तु भक्त्या तत्त्वतश्शास्त्रैर्ज्ञातुं, तत्त्वतस्साक्षात्कर्तुं, तत्त्वतः प्रवेष्टुं च शक्यः।

இடமிலலாமல அபராகருதனுக உள்ளபடி உணர்கையைச சொலலு கிறது இனி இரணடாவது ஶலோகததாலே தனனைககாண்பது மாததி ரமலலாமல அதறகுமுன ஏறபடும ஜஞாநமும, அதற்குபபின ஏறபடும பராபதியும அநநயப$_4$கதியிலேயே உணடாகும எனறு காடடுகிருன (ஏவமவித$_4$ அஹம) இததகைய நான் (அநநயயா ப$_4$கதயா து தததவேந ஜஞாதும ஶகய:) ஸவயமப்ரயோஜன ப$_4$கதியாலேயே சாஸதிரஙகொணடு உளளபடி அறியககூடியவன "மாயாம ந ஸேவே ப$_4$த$_3$ரம தே ந வருதா$_2$ த$_4$ாமமாசரே | ஶு$_4$த$_3$த$_4$பா$_4$வம க$_3$தோ ப$_4$கதயா ஶாஸதராத$_3$வேத$_3$மி ஜநாதத$_3$நம ||" [ப$_4$ாரத உத$_3$யோக$_3$ 68-5] [நான வஞசனையைக கடைப்பிடிப்பவன அலலேன. உனககு மஙக$_3$ளமுண்டாகட்டும, ஆட$_3$மப$_3$ரமான த$_4$ாமஙகளையும நான பின பற்றுவதிலலை. பரிஶுத$_3$த$_4$மான மனோபா$_4$வததையுடையவனுன நான ப$_4$கதியினுலே ஶாஸ்தரஙகொணடு ஜநாதத$_3$னனை அறிகிறேன] எனறு த$_4$ருதராஷடரனைக குறிதது ஸஞ்ஜயன சொனனுனனறே. (அநநயயா ப$_4$கதயா து தததவேந த$_3$ரஷடும ஶகய) ஸவயம பரயோஜனப$_4$கதியினுலேயே உளளபடி காணக்கூடியவன. (அநநயயா ப$_4$கதயா து தததவேந பரவேஷடும ச ஶகய:) ஸவயம் பரயோஜன ப$_4$கதியினுலேயே உளளபடி அடையவும கூடியவன முதல ஶலோகததில சொனன த$_3$ாஶனமாகிற ஸாக்ஷாதகாரததுககு மாததிரமலலாமல அதறகுமுன் ஏறபடும ஶாஸத்ரஜஞானததுககும, அதறகுபபின் ஏறபடும் ப்ராபதிக்குஙகூட ப$_4$கதி அவஶயம வேணடும எனறு காடடுகிருன, மேலே மேலே விளையும இநத ஜஞான த$_3$ாஶன பராபதிகளுககு ப$_4$கதியொனறே எப்படிக காரணமாகமுடியும? எனில மேலே மேலே முதிர்நத ப$_4$கதியின நிலைகள இவறறுககு முறையே காரணமாகக கூடுமாகையாலே குறையிலலை. "முறபிறபபிற செயத புணயததால ஏறபடும ஸாதவிகஜன ஸஹவாஸததாலுணடா வதாய, ப$_4$க$_3$வத$_3$விஷயததை உள்ளபடி கேடபதறகுறுப்பான சிறிது ஆநுகூலயமாயிருககும ப$_4$கதியின தொடககநிலையே ஶாஸதர ஜஞானததுககுத் துணையாகிறது. எமபெருமானைக காணவேணடும எனனும உத்கடமான விருபபத்தையுடைய பரப$_4$கதி ஸாக்ஷாத காரததுக்குக் காரணமாகிறது. ஸாக்ஷாதகரிதத பின பரிபூரணநு ப$_4$வத்தில அபி$_4$நிவேஶமாய (பேராவலாய) இருககும பரமப$_4$கதி பராபதிககுக காரணமாகிறது" எனறு தாதபாய சநத$_3$ரிகை, இஙகு அநநயப$_4$கதி என்றது—வேறு பயன ஏதும கருதாத ஸவயமப்ரயோஜன ப$_4$கதி எனறே பொருளபடும.

ஜீவப்3ரஹமைகயாநுஸநத4ானததைச சிலா அநந்யஶப்3த3த்துக்குப் பொருளாகக கூறியது கீ3தாஶலோகஙகள முழுவதறகும் பொருநதாது. பரதயக்ஷம முதலான பிரமாணஙகளோடும முரணபடும. "தததவேந" எனறு ஜஞான த3ாஶந ப்ராபதிகளுககு இடையேயிடடது மத4யமணி நயாயததாலே மூனறிலும அநவயிககும. மூனறுககும அவஶயமானது மாகும. "தததவேந ப்ரவேஷடும" எனறு பரிபூரணப்ராபதியாகிற ஸாயுஜயததைச சொலலுகிறது. மோக்ஷததிலும கைவலயநிஷ்ட2னுககு ஸாலோகயமும ஸவாதமாநுப4வமும, ஸாத4நப4க்திநிஷட2னுககு ஸாமீபயமும ஸவாாதத2ப4க3வத3நுப4வமும, ஸவக3தஸ்வீகார நிஷட2னுககு ஸாரூப்யமும ஸவாாதத2ப4க3வத3நுப4வகைஙகாயங் களும, பரக3தஸவீகாரநிஷட2ஞன ஸவயமபரயோஜன ப4கதிநிஷட2 னுககு ஸாயுஜயமும் பராாதத2ப4க3வத3நுப4வகைஙகாயஙகளும ஸ்ரீவசனபூ4ஷணதி3களிலே ப2லமாகச சொலலப்படுகையாலே இஙகு அநத ஸாயுஜயததை "தததவேந பரவேஷடும" எனறு கூறுகிறுன. தே3ஶிகன இதை ஒபபுககொள்ளாமையால "தததவேந ப்ரவேஷடும— எனபதால வயூஹவிப4வாதி3மாதர ப்ராபதியை வேறுபடுததுகிறது" எனறு கொணடாா. "லோகேஷு விஷ்ணோ நிவஸநதி கேசித, ஸமீபம ருசச2நதி ச கேசித3நயே। அநயே து ரூபம ஸத3ருஶம ப4ஜநதே, ஸாயுஜயமநயே ஸ து மோக்ஷ உகத ॥" [விஷ்ணுலோகஙகளில சிலர் வஸிககினறுாகள், (இது ஸாலோகயம), சிலா அவனுககு ஸமீபத்தில வாழகிறுாகள, (இது ஸாமீபயம). மறறும சிலா எமபெருமானே டொதத திருமேனியை அடைகின்றனா, (இது ஸாரூப்யம). சிலர் அவன திருவுள்ளததையொடடி அவனுகநத கைங்காயம செயகினறனா; (இது ஸாயுஜயம). இதுவே முக2யமோக்ஷம] எனனும பிரமாணமும் தே3ஶிகனுல எடுககபபட்டுளளது. கீ3தை (6-42) வயாக2யானத்தில் யாத3வப்ரகாஶரால "இத3மலபீயஸீம யோக3ஸித்3தி4ம க3தஸய மருதஸய ப2லம, யதி3 பரத2மாம யோக3ஸித்3தி4ம க3தோ மரியதே, தயஜதி வா யோக3ம ஶவேதத3வீபே ஜாயதே, ப4க3வத ஸாலோகயம வா யாதி, யதி3 ததோऽபயதி4காம யோக3ஸித்3தி4ம க3தோ மரியதே,— விஷ்ணு பாாஷதே3ா ப4வதி, யதி3 ததோபயதி4காம, பாாஷதே3ஶவரோ ப4வதி, யதி3 ததோபயதி4காம, த3வாரபாலோ ப4வதி, யதி3 ததோபயதி4 காம, ப4க3வதோऽஙக3ஸமவாஹகோ ப4வதி, யதி3 ததோபயதி4காம, மநதரிஸத2ாநீய பருத2கை3ஶவாயயுகதோ ப4வதி, யதி3 பூாணும யோக3ஸித்3தி4ம க3தோ மரியதே, ப4க3வதஸாயுஜயம க3தோ முகத' பரமைஶவாயயுகதோ ப4வதி – இதி வைஷணவேஷு யோக3ஶாஸ- தரேஷு மாயாத3ா; ததே3தத ஸாவம இஹ ஸூசிதம ப4க3வதா-

तथा च श्रुतिः—* नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेन। यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूं स्वाम्॥ (क. २. २३) इति॥ ५३॥ ५४॥

அத$_2$வா யோகி$_3$நாம (கீ$_3$தா 6-42) இதயாதி$_2$நேதி'' [இது மிகக குறைநத யோக$_3$ஸித$_3$தி$_4$யையடைநது இறநதவன அடையும பயன, (இதறகு மேறபடட) யோக$_3$ஸித$_3$தி$_4$யின முதலநிலையையடைநது இறநதவனே, யோக$_3$ததைவிடடவனே ஶவேதத$_3$வீபததில பிறக கிறுன; எமபெருமானேடு ஸாலோகயததையாவது அடைகிறுன, அதறகு மேறபடட யோக$_3$ஸித$_3$தி$_4$யையடைநது இறநதவன, விஷணு கிஙகரனுகிறுன, அதறகு மேறபடட யோக$_3$ஸித$_3$தி$_4$யை யடைநது இறநதவன, விஷணு கிஙகரா தலைவனுகிறுன. அதறகு மேறபடட யோக$_3$ஸித$_3$தி$_4$யையடைநது இறநதவன த$_3$வாரபாலனு கிறுன, அதறகு மேறபடட யோக$_3$ஸித$_3$தி$_4$யையடைநது இறநதவன, ப$_4$க$_3$வானின திருவடியைப் பிடிபபவனுகிறுன, அதறகு மேறபடட யோக$_3$ஸித$_3$தி$_4$யையடைநது இறநதவன, மநதிரிஸ்த$_2$ானததில இருபபவனுய, தனககெனச செலவஙகளையுடையவனுகிறுன. நிறைநத யோக$_3$ஸித$_3$தி$_4$யையடைநது இறநதவன,எமபெருமானேடு ஸாயுஜயம பெறறு மோக்ஷமடைநதவனுய மேலான செலவததையடைகிறுன— எனறு வைஷணவயோக$_3$ஶாஸதரஙகளில ப$_2$லனில பே$_4$த$_3$ஙகள கூறபபடடுளளன. இவைடீனததையும எமபெருமான இநத ஶலோகததில் உணாததுகிறுன] எனறு தொடஙகிக கூறப படடுளளதையும தே$_3$ஶிகன எடுததுக காடடியுளளாா. இஙகு ஜஞாந த$_3$ாஶந பராபதிகளைபபறறிக கூறபபடடுளள அாதத$_2$ஙகளைத திருவுளளமபறறியே ஆளவநதாா கீ$_3$தாாதத$_2$ ஸஙக$_3$ரஹததில 'ஏகாாத$_3$ஶே ஸவயாத$_2$ாதமய ஸாக்ஷாதகாராவ லோகநம। த$_3$ததமுகதம விதி$_3$பராபதயோ ப$_4$கதயேகோபாயதா தத$_2$ா ॥'' [கீ ஸம 15] [தனனைபபறறிய உணமையான காடசிககுக காரணமான தி$_3$வயமான கணணைக கணணன அாஜுனனுககுக கொடுததும ஜஞாநத$_3$ாஶநபராபதிகள ப$_4$கதியையே காரணமாகக கொணடவை எனபதும பதினேராமத$_4$யாயததில கூறபபடடது] எனறு அருளிசசெயதாா. இவவிஷயததையே ''நாயமாதமா பரவச நேந லப$_4$ய ந மேத$_4$யா ந ப$_3$ஹுநா ஶருதேந। யமேவைஷ வருணுதே தேந லப$_4$ய. தஸயைஷ ஆதமா விவருணுதே தநூம ஸவாம ॥'' [கட$_2$ 2-23] [இநதப பரமாதமா (ப$_4$கதியிலலாத) ஶரவணமநநத$_4$யானங

मत्कर्मकृन्मत्परमो मद्भक्तस्सङ्गवर्जितः।
निर्वैरस्सर्वभूतेषु यस्स मामेति पाण्डव ॥ ५५ ॥
॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु विश्वरूपसंदर्शनयोगो नाम एकादशोऽध्यायः॥११॥

55. மத்கர்மக்ருந்மத்பரமோ மத்₃ப₄க்தஸ்ஸங்க₃வர்ஜித: ।
நிர்வைரஸ்ஸர்வபூ₄தேஷு யஸ்ஸ மாமேதி பாண்ட₃வ ॥

இதி ஸ்ரீமத்₃ப₄க₃வத்₃கீ₃தாஸு உபநிஷத்ஸு
விஶ்வரூபஸந்த₃ர்ஶநயோகோ₃ நாம ஏகாத₃ஶோऽத்₄யாய: ॥

களாலே அடையத்தக்கவனல்லன் (ப₄க்தியுடைய) எவனை இந்தப் பரமாத்மா வரிக்கிருனே அவனுக்கே இவன் தனது ஸ்வரூபரூபங்களைக் காட்டுகிறுன்] என்னும் உபநிஷத்₃வாக்யம் தெளிவாகச் சொல்லிற்று. எம்பெருமான் வரிப்பதற்குக் காரணமான கு₃ண விஶேஷம் ப₄க்தியே என்பது அர்த்த₂ ஸ்வப₄ாவத்தாலும் (பொருளமைதியாலும்) இதிஹாஸபுராணங்களின் ப₃லத்தாலும் ஸித்₃தி₄க்கிறது இந்த ப₄க்தி ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப₄க்தியாகவுமாகலாம். உபாஸனரூபமான ப₄க்தியாகவும் ஆகலாம். ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப₄க்தியாகக் கொள்ளும்போது இவன் பரக₃தஸ்வீகாரநிஷ்ட₂னை முக₂யபரபன்னனே ஆகிருனுகையாலேயே "உபபத்தேஶ்ச" [ப₃ர-ஸூ 3-2-34] என்னும் ஸூத்ரத்தின் ப₄ாஷ்யத்தில் 'எம்பெருமானே உபாயம்' என்னும் அர்த்த₂த்துக்கு ப்ரமாணமாக இந்த உபநிஷத்₃ வாக்யத்தை எடுத்தார். இந்த ஶ்லோகப₄ாஷ்யத்திலும் ஜிஜ்ஞாஸாதி₄ கரணத் தொடக்கத்திலும் இந்த ஶ்ருத்யர்த்த₂த்தை ப₄க்திபரமாக விவரித்திருப்பது — அதி₄காரிகளுக்கு அநுகு₃ணமாக ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப₄க்தியைச் சொல்லுவதாகவோ அல்லது உபாஸனப₄க்தியைச் சொல்லுவதாகவோ கொள்ளத்தக்கது. யம்' என்கிற ஶப்₃த₃த்தால் இவ்வர்த்த₂ம் காட்டப்பட்டது 'தநு' ஶப்₃த₃ம் விக₃ரஹத்தையோ ஸ்வரூபத்தையோ குறிக்கும் ஒன்றைக் குறிக்கும்போது மற்றொன்றுக்கு உபலக்ஷணமாகும். (பரந்தப) உள்ளிந்த₃ரியங்களாகிற எதிரிகளை வென்றிருக்கும் நீ இத்தகைய ப₄க்தியைப் பெறவேண்டுமென்று கருத்து. ஆக இவ்விரு ஶ்லோகங்களாலும் தன்னைப்பற்றிய ஜ்ஞானத₃ர்ஶநப்ராப்திகளை ப₄க்தியொன்றுலேயே அடையமுடியும் என்றும், யாக₃ம், த₃ானம், ஹோமம், தவம் முதலான எதனுலும் அடையமுடியாது என்றும் கூறிஞெயிற்று. 53,54.

பாண்ட₃வ !—பாணடு புததிரனே!, **மதகர்மகருத**—என னுடைய ஆராத₄னமாகக காமங்களேச செயபவனுய, **மதபரம** —என்னேயே தன செயலகளுககு மேலான உத₃தே₃ஶயமாகக் கொணடவனுய, **மத₃ப₄கத:**—என னிடம ப₄கதியிலலாமல உயிர்த₄ரிககமுடியாமையாலே என்னேயே பயனுகக் கொணடவனுய அவறறைச செய பவனுய், **ஸங்க₃வர்ஜித** — மறற பயனகளேப் பொருது விலககியவனுய், **ஸர்வபூ₄தேஷு நிர்வைர. ய** —(காரண மிலலாமையாலே) எலலா ஜீவராசிகளிடமும் விரோத₄ மற்றவனுயிருப்பவன எவனே, **ஸ:**—அவன, **மாம ஏதி**— என்னே உளளபடி அடைகிருன

---

56. எனபாற ருெழில்செயதே யெறபரனு யெனனலனுய
வன்பாருஞ் சஙகமற வைரநதான்—றன்பாலற
றெவவகைய பூததது மேலுமவன் பாண்டவனே
யிவவகைவந் தெனனடையு மிஙகு.

பாண்டவனே!—பாண்டு புததிரனே! **என்பால் தொழில செய்தே** — என்னுடைய ஆராத₄னமாகக் கர்மங்களேச் செய்பவனுய், **எற்பரனுய**—என்னேயே தன செயலகளுக்கு மேலான உத₃தே₃ஶயமாகக கொண்டவனுய, **எனனலனுய**- என்னிடம ப₄கதியிலலாமல உயிர்த₄ரிக்கமாட்டாமையாலே என்னேயே பயனுகக் கொண்டவனுய அவற்றைச் செய பவனுய், **வனபு ஆரும் சங்கமற**—மறற பயனகளில செல லும் பற்றைப பொருது விலககியவனுய, **எவவகைய பூததும் வைரம் தான் தனபாலறறு**—(காரணமிலலாமை யாலே) எலலா ஜீவராசிகளிடமும விரோத₄ததைத் தன்னிடம கொளளாதவனுய, **ஏலும அவன்**—வாழகினற வன, **இஙகு**—இவவுலகததில, **இவவகை வந்து**—இவ வண்ணமாக என்னிடம ஈடுபட்டு, **என அடையும**— என்னே அடைவான.

---

55. "**நாஹம வேதை₃**" [53] எனனும ஶலோகத்தில காமஙக ளால் தன்னேக காணமுடியாது எனறு கூறியதறகும, "**வேத₃ாநு வசநேந விவிதி₃ஷந்தி**" [ப்₃ருஹ 6-4-22] எனனும உபநிஷத₃ வாக்யததில காமஙகளாலே தனனேயறியமுடியும எனறு கூறியதறகும

॥ भा ॥ वेदाध्ययनादीनि सर्वाणि कर्माणि मदाराधनरूपाणीति यः करोति, स मत्कर्मकृत्। मत्परमः—सर्वेषामारम्भाणामहमेव परमोद्देश्यो यस्य स मत्परमः। मद्भक्तः—अत्यर्थमत्प्रियत्वेन मत्कीर्तन-स्तुतिध्यानार्चनप्रणामादिभिर्विना आत्मधारणमलभमानो मदेकप्रयोजन-

---

விரோத$_4$ததைப பரிஹரிததுககொணடு ப$_4$கதயா தவனயயா" [54] எனனும ஶலோகததில தனனையடைவதறகுக காரணமாகக கூறப்பட்ட ப$_4$கதியின நிலையை விளககுகிறான (மதகாமகருத) எனனுடைய ஆராத$_4$னஙகளாகக காமஙகளைச செயபவனை, வேத$_3$ாத$_4$யயனம, யஜஞத$_3$ானதபஸஸுககள முதலான எலலாககருமஙகளையும என்கு ஆராத$_4$னமாக இவன செயகையாலே 'மதகாமகருத' எனறு சொலலத் தககவனாகிறான எனறு கருதது. இதனால "நாஹம வேதை$_8$:" [53] எனறு கேவலகாமஙகளை த$_3$ாஶோபாயமனறு எனறு கூறியதோடு ஶருதிவிரோத$_4$மிலலை எனறு கருதது எமபெருமானைககாண உபாயமலலாத கருமஙகளே அவனுககு ஆராத$_4$னமாகச செயயப படடால எமபெருமானைக காணபதறகு ஸாத$_4$னமாகினறன எனறபடி. (மதபரம) எனனையே தன செயலகளுககு மேலான உத$_3$தே$_3$ஶயமாகக கொணடவனை முற்கூறிய எலலாச செயலகளுககும எனனையே மேலான ப$_2$லனாகக கொணடவன எனறு கருதது (மத$_8$ ப$_4$கத:) எனனிடம ப$_4$கதியிலலாமல உயிாத$_4$ரிகக முடியாமையாலே எனனையே பயனாகக கொணடவனாயக காமஙகளைச செயபவனை, எனனிடம அளவுகடந்த அனபுடையவனாகையாலே, எனனை ஸஙகீாத தனம செயவது, துதிப்பது, தியானிபபது, அாசசனம செயவது, வணஙகுவது முதலானவறறைச செயயாமல தன உயிா த$_4$ரிகக மாடடாதவனாகையாலே எனனையே பயனாககொணடவனை எப போதும அககாமஙகளைச செயபவனே என ப$_4$கதன எனறு கருதது. "ஸததம கீாததயநத: நமஸயநத ச" [9-14] "மசசிததா மத$_8$ க$_3$தபராணா: போ$_3$த$_4$யநத: பரஸபரம। கத$_2$யநதஶச மாம நிதயம துஷயநதி ச ரமநதி ச ॥" [10-9] முதலானவிடஙகளில சொலலப்படட ப$_4$கதாகளின இலககணஙகள் இஙகு அனுஸநதி$_4$ககததககவை மறற வாககு த$_4$ாரகபோஷகபே$_4$ாக$_3$யஙகள பராக்ருதஙகளான அனன பானதி$_3$களாயிருகக, 'உணணும சோறு பருகுநீா தினனும வெறறிலையுமெலலாம கணணன" [திருவாய 6-7-1] எனறு ஆழவாா் அனுஸநதி$_4$ததது இஙகு எடுததுககாட்டாகக கொள்ளததககது. இனி இததகைய ப$_4$கதியின எலலைநிலததையடையுமபோது மறற விஷயஙகளில பறறு இவனுககுத தனனடையே விடடுபபோகும

तया यस्सततं तानि करोति, स मद्भक्तः। सङ्गवर्जितः—मदेक-प्रियत्वेनेतरसङ्गमसहमानः। निर्वैरस्सर्वभूतेषु—मत्संश्लेषवियोगैकसुख-दु.खस्वभावत्वात्स्वदुःखस्य स्वापराधनिमित्तत्वानुसंधानाच्च, सर्वभूतानां परमपुरुषपरतन्त्रत्वानुसंधानाच्च सर्वभूतेषु वैरनिमित्ताभावात्तेषु निर्वैरः।

எனகிருன—(ஸஙக$_3$வாஜித) எனனையே இனியவனுக நினககையால மற்ற பயன்களைபபொருது விலககியவன "ஸதி$_2$தே அரவிநதே$_3$ மகரநத$_3$நிாப$_4$ரே மது$_4$வரதோ நேக்ஷுரகம ஹி வீக்ஷதே" [ஸதோதர ரத்னம் 27] [தேன நிறைநத தாமரை இருசகுபபோது தேனீ களளிப பூவைக கணணுலும காணுதனறே] எனருரனறே ஆளவநதாா. "ஒண்டொடியாள திருமகளும நீயுமே நிலாநிறபக கணட சதிாகணடு ஐங்கருவி கணட இனபம தெரிவரிய அளவிலலாச சிறறினபம ஒழிநதேன" [திருவாய 4-9-10] எனகிறபடியே த$_3$ாஹங்கொணடு அமுதநீாப பெருககைக குடிபபவனுககுத தணணீாத துருமபுபோலே மறற பயனகள் இருககையாலே, அவை தனனடையே இவனை விடடுப போமபடி அவறறை வெறுபபுடன் விலககியிருப்பவன எனறு கருதது (ஸாவபூ$_4$தேஷு நிாவைர:) ஶாஸதரம நிஷேதி$_4$ககிறது எனபதற்காக வலலாமல எவரிடமும விரோத$_4$மேயிலலாமையாலே எலலா ஜீவராசி களிடமும விரோத$_4$மற்றவன எமபெருமானேடு சேர்வதே இவனுககு இன்பம எமபெருமானைவிடடுப பிரிவதே இவனுககுத துனபம. இநத இனபதுனபஙகள் எமபெருமாணுல் வருகினறவை. பராகருதமான இனப துன்பஙகளோவெனில தான செயத புணயபாபஙகள காரணமாக எம் பெருமான சிலரை ஏவிவிடடு இவனுககுத துனபததையோ இனபத தையோ அளிபபதாலோ, போககுவதாலோ வருகின்றன. பரமபுருஷ னுககுப பரதநதரமான ஜீவராசிகளால வரும இனபததடைகள் துனபங கள் குறிதது இககாரணததாலேயே அவாகளிடம விரோத$_4$ம ஏறபட இடமிலலையாகையாலே எலலா ஜீவராசிகளிடமும இவன விரோத$_4$மற றிருககிருன, தன பாபததால இவை ஏறபடுகினறன எனறு அறிநதவன பிறரை எபபடி விரோதி$_4$யாக நினைககமுடியும? எயதவையான தன பாபஙகள இருககுமபோது அம்புபோனற பிறரிடம அறிவாளியானவன கோபம் அடைவானு? தனனைபபோலே பிறரும விஶவரூபனுன எமபெருமானுடைய உருவம எனறு அனுஸநதி$_4$த்தால் இவனுககு விரோத$_4$ம எப்படி ஏறபடும? எனறு கருதது. "ஸாவபூ$_4$தாதமகே தாத ஜக$_3$நநாதே$_2$ ஜக$_3$நமயே | பரமாதமநி கே$_3$ாவிநதே$_3$ மிதரா மிதர கதா$_2$ா குத ||"[வி பு 1-19 37] [எநதையே! எலலா ஜீவராசிகளுககும அந்தர்யாமியாயிருக்கையாலே உலகமயமாயிருபபவனுய, உலகின

य एवम्भूतस्स मामेति—मां यथावदवस्थितं प्राप्नोति ; निरस्ताविद्याद्यशेषदोषगन्धो मदेकानुभवो भवतीत्यर्थः ॥ ५५ ॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

பகவத கீதை வெணபா

(பதிஞேராமததியாயத்தின ஸாரததைக கூறும பாசுரம்)

அதத னருளகீதை யானறபதி ஞெனருமோத
தொதத வுலகணைதது மோருடமபா – மிததகவு
பனனவே தானகாட்டிப பததிப பயனவகையு
மனனவே முறறியதே வாயநது.

வாதி,கேஸரி ஜீயா அருளிய ப,க,வத,கீ,தை வெணபாவில
பதிஞேராமததியாயம முறறிறறு

தலைவனுய, பரமாதமாவாய கோ,விநத,ன இருககுமபோது நமககு நணபன எனறும எதிரி எனறும எபபடிப பேசமுடியும?] எனறு இரணியனைககுறிததுப பிரகலாதாழவான கேடடானனறே (ய) எவன இவவணணமாயிருககிறுனே (ஸ. மாம ஏதி) 'தததவேந பரவேஷடும''[54] எனறு சொனன ரீதியில அவன எனனை உளள படி அடைகிறுன, அவித,யை (அஜஞானம), காமம, வாஸனை, ருசி, பரகருதிஸமப,நத,ம முதலான தோ,ஷஙகள முழுவதும அடியோடு வாஸனையுமிலலாமல நீஙகபபெறறவனுய எனனையே அனுப,விப்பவ ஞகிறுன ''ஸாவம ஹ பமய' பமயதி'' [ச,ாந 7 26-2] [ஜஞான விரிவுபெறற முகததமா எலலாமாயிருககும பரமாதமாவையே காணகிறுன] 'தே ஸாவக,ம ஸாவத பராபய தீ,ரா யுகதாதமாந ஸாவமேவா55விமநதி'' [முணட,கப 3-2-5] [அறிவு விரியப்பெறற அநத முகதாகள ப்,ரஹமருபததோடு கூடியவாகளாய, எலலாப பொருளகளிலுமிருககும பரமாதமாவை எலலா பரதே,மஙகளிலும அடைநது எலலாவறறையும அனுப,விககிறுாகள] எனகிற படியே முகதாதமாவின ப,ரஹமகு,ணவிபூ,தயநுப,வமனைததும ப,ரஹமாநுப,வததிலேயே அடஙகிவிடுகிறதாகையால இவன ப,ரஹமததையே அனுப,விககிறுன எனனததடடிலலை (பாணட,வ) பாணடுபுததிரனே! உன தநதையாகிற பாணடு இததகைய ப,கதனு யிருநததுபோலே நீயும ஆகவேணடும எனறு கருதது 55.

கீ,தாாததவிவரணததில ஸ்ரீகிருஷணஸவாமி த,ாஸன இயறறிய
பதிஞேராமததியாயம நிறைவுபெறறது.

அத்தன் அருள் கீதை ஆன்ற பதினெண்ரும் ஒத்து— ஸ்வாமியான கண்ணன அருளிச்செய்த சிறப்புமிகக பதி னெனருமத்தியாயம், **ஒதத உலகு அனைத்தும ஓர் உடம்பாம் இததகவு பனனவே தான காட்டி** — (ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கும் விஷயத்தில) ஓததிருக்கும் எலலா உலகமும எமபெருமானுக்கு ஒரே உடம்பாயிருக்கும் இத தன்மையை அர்ஜுனன அனுஸந்திப்பதற்காகக் காட்டி, **பதத பயன வகையும் மன்னவே ஆயநது** — ப₄கதியின பயனகளான ஜஞானத₃ர்ஶநப்ராபதிகளை நனருக ஆராய்நது, **முற்றியதே**— முடிவுற்றதே.

கீதார்தத சங்கிரகம

(ஸ்ரீ வேத₃ாநததே₃சிகா அருளியது)

பதினேராமதத்யாயத்தின ஸாரபபொருள்

12. **எல்லாந தனக்குரு வாயிலங கும்வகை தானுரைததுச்**
சொல்லா லறிந்தது சோராமற கண்டிட வேண்டுமெனற
வில்லாள னுக்கன்று மெயககண் கொடுததிது
வேறுமுண்டோ
நல்லார்கள் காண்பரென் றுந்நவின றுனங்க ணுயகனே.

நஙகள் நாயகன்—நமமுடைய தலைவனுன கண்ணன, **எல்லாம்**—எலலாப பொருள்களும, **தனக்கு உருவாய**— (பரமபொருளாகிய) தனக்குச் சரீரமாய், **இலங்கும வகை**— விளங்கும் விதத்தை, **தான உரைதது**—தான உபதேசிதது, **சொலலால் அறிநதது** — (தன்னுடைய) உபதேசததால அறிந்துகொண்ட (தன செலவத)தை, **சோராமல்**—குறைவு படாமல (முழுவதையும்), **கண்டிட வேணடும் என்ற**— நேரே காணவேணும் என்று ஆசைகொண்ட, **விலலாள னுக்கு**—(சிறநத) விலலாளியான அர்ஜுநனுக்கு, **அனறு**— அப்பொழுதே, **மெயக் கண் கொடுதது** — (தன விச்வ ரூபததை) உளளவாறு காணும்படியான (தெய்விகக்) கண்ணைக் கொடுதது, **இது**—இவ்வாறு (தன்னைக் காணப தற்கு) ஸாதநம, **வேறும் உணடோ**—(பக்தியைத் தவிர) வேறு ஏதாவது உண்டோ? (ஒன்றுமிலலை), **நல்லார்கள்**— (பக்தியுடைய) ஞானிகள், **காண்பர் என்றும்**—(எனனைக்) காணபபெறுவார்கள் என்றும், **நவின்ருன்**—உபதேசித்தான்.

ஆளவநதாா அருளிய
கீ₃தாாதத₂ ஸங்க்₃ரஹம்
[பன்னிரண்டாமத்தியாயததின் சுருக்கம்]

भक्तेः श्रैष्ठ्यमुपायोक्तिरशक्तस्याऽत्मनिष्ठता ।
तत्प्रकारास्त्वतिप्रीतिर्भक्ते ादश उच्यते ॥ १६ ॥

கீ₃தாஶலோகாாதத₂ச சுருககம
பதினோராமததியாயம்

ஶலோ	ஆாதத₂ம
1-3.	அாஜுனன தனது நனறியையும் ஆஸதிகயத்தையும் கருஷணப₄கதியையும காட்டுகிருன.
4.	விஶ்வரூபததைக காட்டுமபடி அாஜுனனுடைய பிரார்ததனே.
5-8.	தி₃வயசக்ஷுஸ்ஸை அாஜுனனுக்கு அளிததுத தன விஶ்வ ரூபததைக கணணன அவனுககுக் காடடுதல.
9-13	விஶவரூபவாணனே.
14-30.	அாஜுனன விஶவரூபததின பெருமைகளேக் கூறித துதித்தல.
31.	அாஜுனனின கேளவி.
32-34.	அாஜுனனுககுக கணணனின பதில்.
35-46.	அர்ஜுனனின துதியும, மனனிபபு வேணடுதலும், பிரார்த் தனேயும
47-49	கணணனின் அபயப்ரத₃ானம்.
50.	கணணன இயல்வான நானகு தோள் திருமேனியை எடுததுககொணடு அாஜுனனேத தேறறியது.
51.	அவவுருவைக கணட அாஜுனன் தான் இனபுறறுத் தன் நிலே பெறறதைக கூறுதல.
52-55.	கணணன அாஜுனனுககு ப₄க்தியோக₃த்தின் பெருமை யையும ஶுப₄ாஶரயமாயிருககும திருமேனியின பெருமையை யும பேசுதல.

பதினோராம அததியாயததின கீ₃தாஶலோகார்ததூச சுருககம நிறைவுறறது.

16. ப₄க்தே ஶ்ரைஷ்ட்₂யமுபாயோக்திரஶக்தஸ்யாதம
நிஷ்ட₂தா ।
தத்ப்ரகாராஸ்த்வதிப்ரீதிர் ப₄க்தே த₃வாத₃ஶ உச்யதே ॥

ப₄க்தே· ஶ்ரைஷ்ட்₂யம் — (ஆதமோபாஸனததைக காட்டிலும) ப₄க₃வது₃பாஸனமாகிற ப₄கதியின் சிறபபும, **உபாயோக்தி:**—அந்த ப₄க்திககு உபாயததைத தெரிவிதத லும, **அஶகதஸய** — ப₄க்தியில ஶகதியிலலாதவனுககு, **ஆதமநிஷ்ட₂தா** — ஆதமோபாஸனமும, **ததபரகாரா** — காமயோக₃ம் முதலானவற்றுககு வேணடியவைகளான கு₃ணஙகளின் வகைகளும், **ப₄கதே அதிபரீதி து**—தன ப₄க்தனிடம மிகுநத பரீதியும, **த₃வாத₃ஶே**—பனனி ரண்டாமததியாயததில, **உச்யதே**—கூறபபடுகிறது

வாதி₃கேஸரி ஜீயர் அருளிய

ப₄க₃வத்₃கீ₃தை வெண்பா—அத்தியாயம 12

ப₄கதியோக₃ம

அததியாயப் பொருளின் சுருக்கம்

பததி யறிவாற கடககும பலவகையு
மததி லுகபபி னதிசயமு—முததிதரும
பணபி னருளகீதை பனனிரணடா மோததுரைககுந
திணபயிலுஞ் சொலலாற செறிநது

முததிதரும பணபின அருள் கீதை—வீடு பேற்றைத் தரும இயல்பால் (கண்ணன) அருளிய கீதையின, *பனனிரணடா மோதது*—பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் *பததியறிவாறகு*— ப₄க்தியோக₃த்தை அறிபவனுக்கு, *அடக்கும பல வகையும*— கைக்கொள்ளவேண்டிய பல கு₃ணஙகளும், *அததில*—அந்த ப₄க்தியோக₃த்தில், *உகபபின அதிசயமும்* — (எம்பெருமா னுக்குள்ள) அன்பின மிகுதியும், *திண பயிலும சொலலால செறிநது உரைககும்* — உறுதியானதாய் அனைவராலும் அனு ஸந்தி₄க்கத்தக்கதான சொறகளால நன்ருகக்கூறும்.

श्रीः

अथ द्वादशोऽध्यायः ॥

॥ भा ॥ भक्तियोगनिष्ठानां प्राप्यभूतस्य परस्य ब्रह्मणो भगवतो नारायणस्य निरङ्कुशैश्वर्यं साक्षात्कर्तुकामायार्जुनायानवधिकातिशयकारुण्यौदार्यसौशील्यादिगुणसागरेण सत्यसंकल्पेन भगवता स्वैश्वर्यं यथावदवस्थितं दर्शितम्; उक्तं च तत्त्वतो भगवज्ज्ञानदर्शनप्राप्तीनामैकान्तिकात्यन्तिकभगवद्भक्त्येकलभ्यत्वम्। अनन्तरमात्मप्राप्तिसाधन-

---

ஸ்ரீகருஷணஸவாமி த$_3$ாஸன் இயறறிய கீ$_3$தார்தத$_2$ விவரணம்—பனனிரண்டாம அததியாயம்

முன் அததியாயத்தோடு ஸங்க$_3$தியும், இவவததியாயார்தத$_2$ச் சுருக்கமும்.

முந்தின அததியாயததின கடைசியில ப்ரஸதாவிக்கப்பட்ட ப$_4$கதியோக$_3$ததின சிறபபையும, ப$_4$கதியோடு தொடாபுளள விஷயஙகளையும இவவததியாயததில கூறுகிருன எம்பெருமானுடைய விஶவரூபஸாக்ஷாதகாரம ஏற்பட்டால்தான பூர்ணமான உபாஸனம செயய முடியுமாகையாலே ப$_4$கதியோக$_3$நிஷட$_2$ாகளுககு பராபயமாயிருப்பவனுய, பரப$_3$ரஹமமாய, ஜஞானம முதலான கு$_3$ணஙகள நிறைநத ப$_4$க$_3$வானுன நாராயணனுடைய தடையறற ஐஶவர்யததை நேரே காண விருமபிய அாஜுனனுககு எல்லையறற மேனமையையுடைய த$_3$யை, வண்மை, நீர்மை முதலான கு$_3$ணஙகளுககுக கடலாயிருபபவனுய, தடையற்ற ஸங்கலபததையுடையவனுன ப$_4$க$_3$வான தனனுடைய ஐஶவாயததை உளளபடி காடடினுன. கருணை வணமை நீாமைகளையுடையவனுகையாலே தனனைததானே காடடினுன தடையறற ஸஙகலபததையுடையவனுகையாலே அவன காட்டுவதறகுத தடையேதுமிலலை. சென்ற அததியாயததின கடைசியில ப$_4$க$_3$வானை உள்ளபடி அறிநது கண்டு அடைவதறகு எலலையறற அநநயப$_4$கதியே உபாயம என்று கூறபபடடது. இபபடி உபாயததையும ப$_2$லததையும சென்ற அததியாயததின இறுதியில கூறிய பினபு, இவவுபாயம இப்ப$_2$லனை விரைவிலும அருமைப் பாடிலலாமலும ஸாதி$_4$ததுததரும என்று காட்டுவதற்காக ஆத்மாவை அடைவதறகு ஸாத$_4$னமாயிருககும் ஆதமோபாஸனததைக காட்டி

भूतादात्मोपासनात् भक्तिरूपस्य भगवदुपासनस्य स्वसाध्यनिष्पादने शैघ्र्यात्सुसुखोपादानत्वाच्च श्रैष्ठ्यम्, भगवदुपासनोपायश्च, तदशक्तस्याक्षरनिष्ठता, तदपेक्षिताश्चोच्यन्ते। भगवदुपासनस्य प्राप्यभूतोपास्यश्रैष्ठ्यात् श्रैष्ठ्यं तु *योगिनामपि सर्वेषां मद्गतेनान्तरात्मना। श्रद्धावान् भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः॥ (६. ४७) इत्यत्रोक्तम्।

अर्जुन उवाच—

एवं सततयुक्ता ये भक्तास्त्वां पर्युपासते।
ये चाप्यक्षरमव्यक्तं तेषां के योगवित्तमाः॥ १॥

அர்ஜுந உவாச—

1. ஏவம் ஸததயுக்தா யே ப$_4$க்தாஸ்த்வாம் பர்யுபாஸதே।
யே சாப்யக்ஷரமவ்யக்தம் தேஷாம் கே யோக$_3$வித்தமா:॥

அர்ஜுந: உவாச—அர்ஜுனன் கூறினான்— **ஏவம்**— முன் ச்லோகத்தில் சொன்னபடியே, **ஸததயுக்தா:**— உன்னோடு எப்போதும் கூடியிருக்க நினைப்பவர்களாய்,

---

லும் ப$_4$க்திரூபமான ப$_4$க$_3$வது$_3$பாஸனம் தனது பலனைச் சாதித்துத் தருவதில் விரைவாகவும், அருமைப்பாடில்லாமலும் ஸாதி$_4$த்துத்தரும் என்று இவ்வத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் காட்டப்படுகிறது. அதற்குமேல் ப$_4$க$_3$வது$_3$பாஸனத்துக்கு உபாயமும், ப$_4$க$_3$வது$_3$பாஸனத்தில் சக்தியில்லாதவன் ஆத்மாவை உபாஸிப்பான் என்னும் விஷயமும், கர்மயோக$_3$ம் முதலானவற்றுக்கு வேண்டிய கு$_3$ணங்களின் வகைகளும், ஆத்மோபாஸகனைக் காட்டிலும் ப$_4$க்தியோக$_3$நிஷ்ட$_2$னுடைய சிறப்பும் கூறப்படுகின்றன. ப$_4$க்தியோக$_3$த்தினால் அடையப்படும் ப்ராப்யமான எம்பெருமான் ஆத்மோபாஸனத்தால் அடையப்படும் ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றவனாயிருப்பதையிட்டு ப$_4$க$_3$வது$_3$பாஸனத்துக்கு ஆத்மோபாஸனத்தைக் காட்டிலும் உள்ள சிறப்பு ''யோகி$_3$நாமபி'' [கீ$_3$தை 6-47] என்று தொடங்கும் ச்லோகத்திலேயே கூறப்பட்டதாகையால் இங்கு அவ்விஷயம் அர்ஜுனனால் கேட்கப்படவில்லை.

யே ப₄க்தா:— எந்த ப₄க்தர்கள், **த்வாம்**—உன்னை, **பர்யு பாஸதே**—பரிபூரணமாக உபாஸிக்கிறாகளோ, **யே சாபி**— எவாகளோவெனில், **அவ்யக்தம்**—இந்த்₃ரியங்களால அறியப்படாத, **அக்ஷரம** — ஜீவாத்மஸ்வரூபததை (உபாஸிக கிறார்களோ), **தேஷாம** — இவவிருவாகளுக்குள, **கே**— எவர், **யோக₃விததமா:** — தமது ப₂லனை விரைவில அடைபவா?

॥ भा ॥ एवम्—* मत्कर्मकृत् (११. ५५) इत्यादिनोक्तेन प्रकारेण, सततयुक्ताः—भगवन्तं त्वामेव परं प्राप्यं मन्वानाः, ये

1 என்றுமுனைக் கூடநினைந் திவ்வாறு பததராய்
நின்றுமிகச சேவிபபார் நேர்நுண்மை—யெனறுமுயிர்
தன்னடைவார் தம்மிலெவர் தானதிக யோகியரென்
றுன்னவுரைத தான்விசய னுறறு.

"**என்றும் உனை கூட நினைநது**—எப்போதும் உனனோடு கூடியிருக்க எணணி, **இவவாறு பததராய நினறு**—முன் ஶலோகததில சொனனபடியே ப₄க்தியோக₃ததில் ஊற்ற முடையவராய நினறு **மிக (உனை) சேவிப்பாா**—உன்னைப் பரிபூரணமாக உபாஸிப்பவர்களும, **நேர் நுண்மை உயிர்**— மிகவும் நுண்ணியதான ஜீவாத்மாவை (உபாஸிதது), **என்றும் தன் அடைவார்** — எனறும் தன ஆத்மாவையே அடைபவாகளும, **தமமில்**—ஆகிய இருவரில, **எவர்தான் அதிக யோகியா**—எவா தன ப₂லனை விரைவில பெறு பவாகள?" **என்று உனன**—எனறு அறிய, **விசயன**— அர்ஜுனன, **உறறு**—கணணனை அணுகி, **உரைததான்**— கேட்டான

1. முன அததியாயஙகளில கூறபபட்ட ப₄க₃வது₃பாஸகாகள ஆதமோபாஸ்காகள் என்னும் இருவரில எவா தம பயனை விரைவில அடைவாாகள எனறு கேட்கிறான அாஜுனன (ஏவம) "மதகாம க்ருத" [11-55] எனறு தொடஙகும முன ஶ்லோகததில சொனன ரீதியில. "ப₄கதாஸதவாம பாயுபாஸதே"என்று அடுததபடி ப₄க₃வது₃

भक्ताः, त्वाम् — सकलविभूतियुक्तमनवधिकातिशयसौन्दर्यसौशील्य-सार्वज्ञ्यसत्यसंकल्पत्वाद्यनन्तगुणसागरं परिपूर्णमुपासते ; ये चाप्य-क्षरम् — प्रत्यगात्मस्वरूपं, तदेव चाव्यक्तं — चक्षुरादिकरणानभिव्यक्त-

---

பாஸகாககளையே எடுககைகயால முநதின ஶலோகததில கூறபபட்ட பகதியோகநிஷடாகளை இஙகு 'ஏவம' எனறு அநுவதிபபது உசிதம. (ஸததயுகதா யே பகதா) பகதவானன உனனையே எப போதும சோநதிருககவேணடும எனறு நினைககும எநத பகதாகள. 'யுகதா:' எனற இடததில கதபரதயயம 'ஆஶமஸை' (விருபபம) எனனும பொருளிலே வநதது ஸாதனதஶையோடு ஸாதயதஶையோடு வேறுபாடிலலாமல இவாகள எபபோதும எமபெருமானோடு கூடியிருககவேணடும எனறு விருமபுகிறாகளனறோ இததால ஶலோகததின பிறபாதியில சொலலபபடும ஆதமோபாஸகர்கள ஸாதனதஶையில எமபெருமானோடு கூடியிருபபதை விருமபினாலும, ஸாதயதஶையில எமபெருமானோடு கூடியிருபபதை விருமபாதவர்கள் எனறு விளஙகுகிறது இபபடி இவனை இவாகள் ப்ராபயமாகவும நினைபபதறகுக காரணம எனனவெனில (தவாம) முன உபதேஶிததபடியும விஶ்வரூபததில காட்டியபடியும நிதயவிபூதி, லீலாவிபூதி என்னும உலகஙகள்ாகிற இருபெருஞ்செலவஙகளை யுடையவனும, எலலையறற மேனமையையுடைய அழகு, நீரமை, அனைததையும அறியும தனமை, தடைபடாத ஸஙகலபம முதலான கலயாண குணஙகளுககுக கடலாக நீயிருககையாலே உனனோடு எப்போதும கூடியிருகக விருமபுகிறாகள எனறு கருத்து "மதபரம" எனறு முன ஶலோகததில் சொனனபடியே "உனனையே பரமப்ராபயமாக நினைபபவர்கள்" எனறு திரணடபொருள். (யே தவாம் பாயுபாஸதே) எவாகள இவவணணமாக உனனைப பரிபூரணமாக உபாஸிககிறாகளோ (யே சாபி அக்ஷரம அவயகதம்) எவர்கள கண முதலான இநதிரியஙகளால காணப்பெறாத தமது ஆதமஸவரூபததை உபாஸிககிறாகளோ. (அக்ஷரம்) அக்ஷரஶபதம் பரமாதம விஷயததிலும அசேதனமான ப்ரகருதி விஷயததிலும வழஙகப்பட்ட போதிலும இஙகு பரகரணததாலும ஔசிதயததாலும் ஜீவஸவருபததையே குறிககிறது. (அவயக்தம்) "அவயகதமக்ஷரே லீயதே" [ஸுபால] முதலான வாகயஙகளில அக்ஷரஶபததோடுகூடப் படிககப்படும அவயக்தஶப்தம் அசேதனத்தையே குறிககிறதானாலும இஙகு "யே யே" என்று இருமுறையே யச்சப்தம படிககபபட்டிருக்கையால மூனறாவதான அசேதனத்தின உபாஸனத்தை இஙகு

स्वरूपमुपासते ; तेषामुभयेषां के योगवित्तमाः—के स्वसाध्यं प्रति शीघ्रगामिन इत्यर्थः । * भवामि न चिरात्पार्थ (७) इत्युत्तरत्र योगवित्तमत्वं शैघ्र्यविषयमिति हि व्यञ्जयिष्यते ॥ १ ॥

श्रीभगवानुवाच—

मय्यावेश्य मनो ये मां नित्ययुक्ता उपासते ।
श्रद्धया परयोपेतास्ते मे युक्ततमा मताः ॥ २ ॥

2. மயயாவேஶய மநோ யே மாம நிதயயுக்தா உபாஸதே।
ஶரத₃த₄யா பரயோபேதாஸதே மே யுகததமா மதா ॥

கொளளமுடியாது ஆகையால அக்ஷரஶப்₃த₃ததுககு விஶேஷண மாகவே அவயகதஶப₃த₃ததைக கொளளவேண்டும். கண முதலான இநத₃ரியஙகளுககுப புலபபடாத அக்ஷரம (ஜீவன) எனறு பொருள தேறுகிறது. 'பஞசவிமஶகமவயகதம ஷட₃விமஶ. புருஷோததம ! ஏதத ஜஞாதவா விமுசயநதே யதய ஶாநத பு₃த₃த₄ய ||" [இருபத தைநதாவது தததுவமான ஜீவன அவயகதம எனபபடுகிருன. இருபததாருவது தததுவமான பரமாதமா புருஷோததமனே. இதை அறிநது புலனடககமுள்ள துறவிகள மோக்ஷமடைகிருாகள] எனறு யமஸமருதியிலும அவயக்தஶப்₃த₃ம புருஷோததமனுக்குக கீழபபடட ஜீவனைக குறிததே வழஙகபபடடதனறே (தேஷாம கே யோக₃விததமா) ப₄க₃வது₃பாஸகாகள ஆதமோபாஸகாகள் எனனும இருவகையினருள எவா தமது பயனை விரைவில அடை கிருர்கள? உபாஸிககப்படும பொருளையிட்டு உபாஸகாகளுககுளள சிறபபு ஆரும அததியாயததின கடைசி ஶலோகததிலேயே தெரி விககபபட்டுவிட்டது ஆகையால அதைக் குறித்து இஙகு கேள்வி கேடக வேணடிய அவஶயமிலலை ஆகையால விரைவில பயனை அடைவதாகிற சிறபபைக குறிததே இஙகு கேள்வி கேட்கப்படுவ தாகக் கொளளவேணடும். "ப₄வாமி ந சிராத பாாதத₂" [7] எனறு ஏழாவது ஶலோகததில பதில சொலலுமபோது விரைவில பயனடைபவாகள தன உபாஸகாகளே எனறு கணணன காடடுவ தும இதை வலியுறுததுகிறது. ஐநதாவது ஶலோகததில 'கலே ஶோऽதி₄கதரஸதேஷாம அவயகதாஸகததசேதஸாம" எனறு ஆதமோபாஸகாகள ப₄க₃வது₃பாஸகாகளைபபோலே விரைவில எளிதாகத தம பயனையடைவதிலலை எனறு கூறுவதும இதையே காட்டுகிறது 1.

ஸ்ரீப₄க₃வாந் உவாச—பகவான் கூறுகிருன — **மந:**—தமது நெஞசை, **மயி**—எனனிடம், **ஆவேஶய**—வைதது, **பரயா ஶரத₃த₄யா உபேதா:**—மேலான ஶரத்₃தை₄யோடு கூடியவர்களாய, **நிதயயுக்தா.** — எனனேடு எபபோதுமசேர்ந்திருககவிருமபுகிறவர்களாய், **யே மாம உபாஸதே**—எவர்கள் எனனே (பராப்யமாக) உபாஸிககிருர்களோ, **தே**—அவாகள, **மே யுகததமா: மதா**·—எனனுல சிறநத யோகி₃களாக எணணபபடுகிருாகள.

॥ भा ॥ अत्यर्थमत्प्रियत्वेन मनो मय्यावेश्य श्रद्धया परयोपेताः नित्ययुक्ताः—नित्ययोगं काङ्क्षमाणाः ये मामुपासते—

---

2. அண்ண லுரைசெயதா னவனுககென பானெஞசைத
திண்ணமிகச சேர்ததுச் சிரததைமிகுத்—தெண்ணததா
லுறறெனறு மெனனே யுபாசிப்பார் யோகியராய
மறறெற கதிகரவர் வாய்ந்து.

அண்ணல் அவனுககு உரைசெய்தான் — ஸ்வாமியான கணணன அர்ஜுனனுககுக் கூறினுன.— " **என் பால் நெஞ்சை திண்ணம் மிகச் சேர்தது**—எனனிடம் நெஞசை உறுதியாக மிகவும் ஈடுபடுததி, **சிரததை மிகுத்து**—மிகுந்த ஶரத்₃தை₄யுடையவர்களாய், **எண்ணததால்** — அடையத் தக்கவன என்னும் நினேவால, **எனறும் என்னே உறறு**—எப்போதும் என்னே அணுகி, **உபாசிப்பார் அவர்**—உபாஸிக்கினறவாகள், **மற்று வாயந்து**—மிகப பொருந்தி, **எற்கு**—எனககு, **யோகியராய் அதிகர்**—சிறந்த யோகி₃கள் ஆவர்

---

2. எனனேயே ப்ராப்யமாக நினேத்து உபாஸிப்பவர்களே ஆத்மோபாஸகர்களேக் காட்டிலும் சிறநதவர் எனகிருன். (மயி மந: ஆவேஶய) தமது நெஞசை எனனேயே ப்ராபயமாக நினேக்குமபடி செயது ஈடுபடுததி. ஆத்மோபாஸகனும எமபெருமானே உபாயமாக நினேதது நெஞசை ஈடுபடுததுவதுணடாகையாலே அவனேக காட்டிலும சிறநத இவன் விஷயததில, அவவளவு மாத்திரமல்லாமல 'என்னே ப்ராப்யமாகவும் நினேத்து நெஞ்சை ஈடுபடுத்தி' என்னு மளவும் பொருள் கொள்ளவேணடும். (பரயா ஶ்ரத்₃த₄யா உபேதா:)

प्राप्यविषयं मनो मय्यावेश्य ये मामुपासत इत्यर्थः। ते युक्ततमाः मे मताः—मां सुखेनाचिरात्प्राप्नुवन्तीत्यर्थः ॥ २ ॥

ये त्वक्षरमनिर्देश्यमव्यक्तं पर्युपासते।
सर्वत्रगमचिन्त्यं च कूटस्थमचलं ध्रुवम् ॥ ३ ॥
सन्नियम्येन्द्रियग्रामं सर्वत्र समबुद्धयः।
ते प्राप्नुवन्ति मामेव सर्वभूतहिते रताः ॥ ४ ॥
क्लेशोऽधिकतरस्तेषामव्यक्तासक्तचेतसाम्।
अव्यक्ता हि गतिर्दुःखं देहवद्भिरवाप्यते ॥ ५ ॥

3. யே தவகஷரமநிாதே₃ஶயமவயகதம பர்யுபாஸதே।
ஸர்வதரக₃மசிநதயம் ச கூடஸத₂மசலம் த₄ருவம்॥

4. ஸநநியம்யேநத₃ரியக்₃ராமம் ஸர்வத்ர ஸமபு₃த்₃த₄யஃ।
தே பராப்நுவநதி மாமேவ ஸர்வபூ₄தஹிதே ரதாஃ॥

5. கலேஶோऽதி₄கதரஸ்தேஷாமவயக்தாஸக்தசேதஸாம்।
அவயகதா ஹி க₃திாது₃ககஂ₂ம தே₃ஹவத₃பி₄ரவாபயதே॥

அநிர்தே₃ஶயம—(தே₃ஹததைக காட்டிலும வேறுபட டிருககையால தே₃வர் முதலான ஶப₃த₃ஙகளாலே) குறிப் பிடததகாததாய, **அவ்யக்தம**—(கண முதலான இநத₃ரியங்க

எனனை அடையவேண்டும எனனும துடிபபாலே மிகுநத ஶரத்₃தை₄ யோடு கூடியவாகளாய ப₄கதியோக₃ாநுஷட₂ானம செயகிறாாகள எனறு கருதது (நிதய யுகதா) உபாயத₃ஶையில மாததிரமலலா மல ப்ராப்யத₃ஶையிலும எனனோடு சோநதிருககவேணடும எனறு விருமபியவாகளாய. சென்ற ஶலோகததில் ஸததயுகத ஶப்₃த₃மபோலே இநத நிதயயுகதஶப்₃த₃மும ஸாத₄னத₃ஶையில மாததிரம் எம பெருமானோடு கூடியிருகக விருமபும ஆதமோபாஸகர்களைககாட்டிலும வேறுபாட்டைக காட்டுகிறது. (யே மாம உபாஸதே) எவாகள எனனை உபாஸிககிறாாகளோ (தே யுகததமாஃ மே மதாஃ) அவாகள் ஆதமோபாஸகாகளைக காட்டிலும சிறநத யோகியராக எனனால எணணப்படுகிறாாகள. ஸுக₂மாக (அருமைப்பாடிலலாமல) விரைவி லேயே எனனை அடைகிறாாகள் எனறு கருதது. 2.

ளால காணப்படாததாய, **ஸர்வதரக₃ம்**—எலலா தே₃ஹங் களிலும் இருந்தபோதிலும, **அசிநதயம ச**—(அந்தநத தே₃ஹஸவரூபமாக) நினைததறகரியதாய, **கூடஸத₂ம**— எலலா தே₃ஹங்களுககும பொதுவாயிருபபதாய, **அசலம**— தன ஸவரூபததிலிருநது நழுவாததாய, **த₄ருவம**—நிதயமான தான, **அக்ஷரம**—(தம்) ஜீவாதமஸவரூபததை, **இநத₃ரிய க்₃ராமம ஸநநியம்ய**—கண முதலான இநதிரியஙகளைத தத்தம் தொழிலகளில ஈடுபடாதபடி நனகு அடககி, **ஸர்வதர ஸமபு₃த₃த₄ய.**—எலலா தே₃ஹஙகளிலுமிருககும ஆதமாக களிடமும (ஜஞானததால) ஒததவை எனனும நினைவுடைய வாகளாய, **ஸாவபூ₄தஹிதே ரதா:**—எலலா ஜீவராசிகளுககும தீஙகிழைப்பதில ஈடுபடாதவாகளாய, **யேது பர்யுபாஸதே**— எவாகள பராபயமாக உபாஸிக்கிறுர்களோ, **தே**—அவாகளும, **மாம பராபநுவநதி ஏவ**-எனனேடு ஸமானமான ஜஞானஸவ ரூபததையுடைய (தம்) முகதாதமஸ்வரூபததை அடையவே செயகிருாகள். **அவயகதாஸகதசேதஸாம தேஷாம**—(தம) ஜீவாதமஸ்வரூபததில ஈடுபட்ட அநதக் கைவலய நிஷ்டா₂ர் களுககு, **கலேஶ:**—சிரமம், **அதி₄கதர:**—ஜ்ஞானிகளுளளதைக காட்டிலும மிகுந்தது, **அவயகதா க₃தி:**—ஜீவாதம ஸ்வ ரூபத்தில ஈடுபடும மனநிலை, **தே₃ஹவத₃பி₄:**—தே₃ஹாத மாபி₄மானிகளாலே, **து₃:கக₂ம அவாப்யதே ஹி**—மிகுநத சிரமபபட்டு அடையப்படுகிறதன்றே.

---

3. சொலலரிதாய நுண்ணியதா யெஙகுந் தொடாபுடைததா யலலவைபோற் சிநதிப பரிதாகிப—பலலவறறுக கொததுச் சலியா துறுதியுறு மக்கரததில வைததுப பயில்வார் மனம்.

சொலலரிதாய — (தே₃ஹததைக் காட்டிலும் வேறு பட்டிருக்கையால தே₃வர் முதலான ஶபத₃ங்களாலே) குறிப்பிடததகாததாய், **நுண்ணியதாய்**—(கண் முதலான இந்திரியங்களால்) காணப்படாத ஸூக்ஷ்மபபொருளாய, **எஙகும தொடர்புடைத்தாய்**—எலலா தேகங்களிலும் தொடர்

புடையதாய, **அல்லவைபோல் சிந்திப்பரிதாகி**— (ஆயினும்) அநதநத தே₃ஹஸவரூபமாக நினைத்தறகரியதாய், **பல் அவறறுக்கு ஒதது** — எலலாத தேகங்களுக்கும பொதுவா யிருபபதாய், **சலியாது**—தன ஸவரூபத்திலிருநது நழுவாத தாய, **உறுதியுறும** —நிததியமானதான, **அக்கரத்தில்**—(தம) ஜீவாத்மஸவரூபததில, **மனம் வைதது** — நெஞசை ஈடு படுததி, **பயில்வார்** — (அதை அடைவதற்கு) உபாஸிப் பார்கள (கைவலய நிஷ்டீர்கள்).

4. வன்புலன்கள் செறறெங்கும் வாய்நதசம புததியரா யினபுறுநன் கெபபொருடகு மேலுமவ—ரன்புடனே யென்னுமெ னின்னுயிரி னின்பமே யெய்துவர்கள் மனனுகே ளிஙகருமை மறறு.

வனபுலன்கள் செற்று — கண முதலான வலிமைமிக்க இநதிரியஙகளைத தமதம் தொழிலகளில ஈடுபடாதபடி நனகு அடக்கி, **எங்கும வாய்நத சமபுததியராய்**—எலலாத தேகங் களிலுமிருக்கும் ஆதமாககளிடமும(ஜ்ஞானததால)ஒத்தவை எனனும நினைவுடையவாகளாய், **இன்புறும் எப்பொருடகும் நன்கு ஏலுமவர்**—ஶப்₃த₃ாதி₃ விஷயஙகளில இனபமடையும் எலலா ஜீவராசிகளுக்கும நனமையை விரும்புமவர்களாய உள்ள கைவலய நிஷ்டாகள், **அன்புடனே**—எனனிடம ப₄க்திசெய்து, **எனனும் என் இன்னுயிர் இன்பமே எயது வர்கள்**—எனனையொதத ஜஞானஸவரூபத்தையுடையதாய எனக்கு இனியதான ஜீவாத்மாவை அநுப₄விககும் ஆனந ததததையே அடைவாாகள, **மனனு!**—அரசனுன அர்ஜுனு! **மற்று**—மேலும, **இஙகு** — இவவாத்ம ப்ராப்தி விஷயத்தி லுள்ள, **அருமை கேள்**—சிரமததைக் கேட்பாயாக

5. ஆங்கவர்க்கு நுட்பஞ்சே ரவவுயிரிற் சிததத்தா லோங்க வரும்வருதத முறறுமிகும்—பாங்கதனிற் றேனரு வுயிர்க்கதிதான் றுக்க மிகுத்துடலி லேன்றுருக கெயதவரி திங்கு.

॥ भा ॥ ये त्वक्षरम् — प्रत्यगात्मस्वरूपम्, अनिर्देश्यम् — देहा-
दन्यतया देवादिशब्दानिर्देश्यम्, [अ]तत एव चक्षुरादिकरणानभि

ஆஙகவாககு— அநதக கைவலயநிஷ்ட₂ாகளுககு, **நுடபம சேர் அவவுயிரின் சிததததால**— மிகவும நுணணியதான அநத ஜீவாத்மாவில நெஞசு செலுததுவதால, **முறறு மிகும வருததம ஓஙக வரும**— மிக அதிகமான வருததம மேனமேலும வரும, **உடலில ஏனருருக்கு**— உடலில பற றுளளவர்களுக்கு, **பாஙகு அதனில தோனரு உயிாக்கதி தான** — மிக நுணணியதாயிருக்கையாலே அறிய அரிதா யிருககிற ஜீவாதமாவைப பற்றிய மனநிலை, **இஙகு**— இவ வுலகில, **துககம மிகுதது எயத அரிது** -மிகுநத சிரமப பட்டும அடைய அரிதாயிருக்கும

3, 4, 5. ஜ்ஞானியின சிறபபைச சொனனுன சென்ற ஶலோ கததில். அநத ஜ்ஞானியைக காட்டிலும கைவலய நிஷ்ட₂னுககுளள தாழவை இனி மூனறு ஶலோகஙகளாலே கூறுகிருன். (அநிாத தே₃ஶயம) தே₃ஹததைக காடடிலும வேறுபடடிருககையால, தே₃ஹததைக குறிககும தே₃வா மனிதர் முதலான ஶப₃த₃ஙகளால குறிபபிடததகாதது எலலாபபடியாலும குறிபபிடததகாதது எனறு கூறினல, தான குறிப்பிடடிருபபதும, வேத₃ஶாஸதரஙகள் இவவாத மாவைக குறிப்பிடுவதும பொருநதாமல போயவிடுமாகையால இவ வாறு பொருளகொளவதே பொருததம. தே₃ஹததைக காடடிலும் வேறுபடட ஆதமாவையும, தே₃ஹததைக் குறிககும சொறகள கூறுமாயினும இங்குப் பிரிததுக கூறப்படும ப்ரகருதி ஸமப₃நத₄மறற முக்தாதமஸவரூபததுக்கு தே₃ஹம கிடையாதாகையால தே₃ஹததைக குறிககும சொலலால அதைக கூறமுடியாது எனபது குறிககொளளத தககது. (அவயகதம) இப்படி தே₃ஹததைக காடடிலும வேறுபடட தாகையாலேயே கண முதலான இநத₃ரியஙகளால அறியபபடாதது. 'அடியோடு அறியப்படாதது' எனறு பொருளகொணடால மேலே பாயு பாஸதே' எனறு இவவாதமாவை உபாஸிப்பதாகக கூறுவது பொருந தாமல் போயவிடுமாகையால இப்படியே பொருள கொள்ளவேணடும. (ஸாவதரக₃ம) தே₃வர், மனிதா, திாயக, ஸத₂ாவரம எனனும நால வகைபபட்ட தே₃ஹஙகளிலும இருபபது. அணுவான ஆதமா எலலா இடஙகளிலும ஒரே காலததில இருபபது பொருந்தாதாகையால

व्यक्तम्, सर्वत्रगमचिन्त्यं च — सर्वत्र — देवादिदेहेषु वर्तमानमपि तद्विसजातीयतया तेनतेन रूपेण चिन्तयितुमनर्हम्, तत एव कूटस्थम् — सर्वसाधारणम्, तत्तद्देवाद्यसाधारणाकारासंबद्धमित्यर्थः, अपरिणामित्वेन

ஒவ்வொரு காலத்தில் எல்லா வகைப்பட்ட தேஹத்திலும் இருப்பது என்றே பொருள்கொள்ள வேண்டும் அன்றிக்கே மேல் (அசிந்த்யம்) என்று கூறியிருப்பதையொட்டி அதற்குப் ப்ரதிகோடியான சிந்த்ய வஸ்துக்களான தே$_3$வாதி$_3$தே$_3$ஹங்களை 'ஸாவத்ர' ஶப$_3$த$_3$த்தால் எடுப்பதாகவும் கொள்ளலாம். (அசிந்த்யம் ச) இப்படி எல்லா தே$_3$ஹங்களிலும் இருந்தபோதிலும் அவற்றைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாகையாலே அந்தந்த தே$_3$ஹமாக நினைப்பதற்குத்தகாதது. 'அசிந்த்யம்' என்றதற்கு 'எல்லாப்படியாலும் நினைக்க அரிது' என்று பொருள்கொண்டால் ஆத்மாவைச் சிந்திக்கும்படி விதி$_4$க்கும் வேத$_3$ வாக்யங்கள் வீணாகுமாகையால் இப்படியே பொருள்கொள்ளவேண்டும். (கூடஸ்த$_2$ம்) இப்படி அந்தந்த தே$_3$ஹங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட் டிருக்கையால் எல்லா தே$_3$ஹங்களுக்கும் பொதுவாயிருப்பது. ஒரு ஸந்ததியிலுள்ள மனிதர்களுக்குப் பொதுவான மூலபுருஷன் 'கூடஸ்த$_2$ன்' எனப்படுகிறான். இங்கு கூடஸ்த$_2$ ஶப$_3$த$_3$ம் லக்ஷணை யாலே பொதுவாயிருக்கையைக் குறிக்கிறது. சிலர் கூடஸ்த$_2$ ஶப$_3$த$_3$த் திற்கு 'மாயை' என்று பொருள்கொண்டு கூடஸ்த$_2$ ஶப$_3$த$_3$ம் மாயாத$_4$யக்ஷமான நிர்விஶேஷ சின்மாத்ரத்தைக் குறிக்கிறது என்று கொண்டார்கள். சிலர் கூடஶப$_3$த$_3$த்திற்கு ராசி (குவியல்) என்று பொருள் கொண்டு, கூடஸ்த$_2$ஶப$_3$த$_3$த்திற்குக் குவியல் போலிருப்பது என்று பொருள் கொண்டார்கள். கூடஸ்த$_2$ ஶப$_3$த$_3$த்துக்கு ப்ரஸித்$_3$த$_4$மான அர்த்த$_2$த்தைக் கைவிட்டபடியாலும், ப்ரமாணத்துக்கு முரண்பட்ட விஷயங்களைப் பேசுகையாலும் இப் பொருள்கள் கைவிடத்தக்கவை. கூடஶப$_3$த$_3$த்துக்கு இரும்பையடிக்க ஆதாரமான உலைக்கூடம் (Anvil, என்று பொருள்கொண்டு அதைப் போலே அசையாததாய், வளர்வதும் தேய்வதும் இல்லாதது என்று பொருள்கொள்வதும் கூடஸ்த$_2$ஶப$_3$த$_3$த்தின் ப்ரஸித$_3$த$_4$ார்த்த$_2$த்தைக் கைவிட்டபடியால் இங்கு பொருத்தமுடையதல்ல. 'ஒரே சமயத்தில் எல்லா தே$_3$ஹங்களுக்கும் பொதுவாயிருப்பது ஒட்டாது. கால பே$_4$த$_3$த்தால் நால்வகைப்பட்ட ஶரீரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டா லும் ஒவ்வொரு வகையிலுமுள்ள எல்லா ஶரீரங்களையும் ஒவ்வொரு சேதனனும் எடுத்துக்கொள்வதாகக் கூறுவது பொருந்தாது. ஆகை யால் எல்லா ஶரீரங்களுக்கும் பொதுவாயிருப்பது ஆத்மவஸ்து

स्वासाधारणाकारान्न चलति न च्यवत इत्यचलम्, तत एव ध्रुवम्—नित्यम्। सन्नियम्येन्द्रियग्रामम्—चक्षुरादिकमिन्द्रियग्रामं सर्वं स्वव्यापारेभ्यस्सम्यङ्नियम्य, सर्वत्र समबुद्धयः—सर्वत्र देवादिविषमाकारेषु

என்று கூறுவது எப்படியொட்டும்?'' எனில் 'ஒவ்வொரு சேதனனும் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடிய அநந்த தே$_3$வர் மனிதர் முதலான ஶரீரங்களால் தொடப்படாதது இந்த முக்தாத்ம ஸ்வரூபம்' என்றே தாத்பர்யமாகையால் குறையில்லை (அசலம்) பரிணாமமற்றதாகையாலே தனக்கேயுரிய ஸ்வரூபத்தில் நின்றும் நழுவாதது ஜீவன் மேலுலகங்களுக்கும், கீழுலகங்களுக்கும் செல்கிறான்' என்று ஶாஸ்த்ரங்கள் கூறுகையாலே அதற்கு முரணில்லாமல் தன் ஸ்வரூபத்தில் நின்றும் நழுவாதது என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது (த்$_4$ருவம்) இப்படிப் பரிணாமமில்லாமலிருப்பதாலேயே நித்யமானதும். பரிணாமமுடைய வஸ்துவன்றோ அநித்யமாயிருக்கமுடியும் 'அசலம்' என்று ஸ்வரூபத்தில் நின்றும் நழுவாமையையும் 'த$_4$ருவம்' என்று நித்யத்துவத்தையும் குறிப்பிடுகையாலே புநருக்தி (கூறியது கூறல்) இல்லை. (இந்த$_3$ரிய க$_3$ராமம் ஸந்நியம்ய) கண் முதலான இந்திரியங்களனைத்தையும் தத்தம் தொழில்களில் ஈடுபடாதபடி நன்கு அடக்கி 'பர்யுபாஸதே' என்னும் பத$_3$த்தாலேயே மனத்தின் நியமனம் தேறுகிறதாகையால் அதற்குறுப்பான வெளி இந்த$_3$ரியங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதே இங்கு சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். நன்கு கட்டுப்படுத்துதலாவது — "அஹிம்ஸா ஸத்யம் அஸ்தேயம் ப$_3$ரஹ்மசார்யாபரிக$_3$ரஹ" [விஷ்ணுத$_4$ர்மம் 104-3] [எந்த ஜீவராசிக்கும் தீங்கிழைக்காமல் இருத்தல், உண்மையுரைத்தல், திருடாமை, ப$_3$ரஹ்மசர்யம், யாசிக்காமை] முதலான ஆத்ம கு$_3$ணங்கள் ஏற்படுமளவுக்கு இந்திரியங்களை அடக்குதல் என்று கருத்து (ஸர்வத்ர ஸமபு$_3$த்$_3$த$_4$ய:) தே$_3$வர் மனிதர் முதலான வேறுபட்ட அமைப்புள்ள தே$_3$ஹங்களனைத்திலும் இருக்கும் ஆத்மாக்கள் அனைவரும் ஜ்ஞானம் ஒன்றையே ஸ்வரூபமாகக்கொண்டிருப்பவர்களாகையாலே அவர்களிடம் ஒத்த பு$_3$த்$_3$தி$_4$யையுடையவர்கள். "ஶுநி சைவ ஶ்வபாகே ச பண்டி$_3$தாஸ்ஸமத$_3$ர்ஶிந:" [கீ$_3$தை 5–18] என்று கீ$_3$தையிலேயே இவ்வர்த்த$_2$ம் விவரிக்கப்பட்டதன்றோ. (ஸர்வபூ$_4$த ஹிதே ரதா) இப்படி எல்லா ஆத்மஸ்வரூபமும் ஒத்தது என்னும் நினைவுடையவர்களாயிருக்கையாலேயே எந்த ஜீவராசிக்கும் தீங்கிழைப்பதில் நின்றும் நீங்கியிருப்பவர்கள். தே$_3$வர், மனிதர் முதலான ஶரீரங்களையே ஆத்மாக்களாக நினைப்பதாலேயன்றோ ஒரு மனிதன்

देहेऽवस्थितेष्वात्मसु ज्ञानैकाकारतया समबुद्धयः, तत एव सर्वभूतहिते रताः — सर्वभूताहितरतित्वान्निवृत्ताः, सर्वभूताहितरतित्वं ह्यात्मनो देवादिविषमाकाराभिमाननिमित्तम्; य एवमक्षरमुपासते, तेऽपि मां प्राप्नुवन्त्येव — मत्समानाकारमसंसारिणमात्मानं प्राप्नुवन्त्येवेत्यर्थः। *मम साधर्म्यमागताः (१४ २) इति हि वक्ष्यते। श्रूयते च *निरञ்जनः परमं साम्यमुपैति (मु. ३.१ ३) इति। तथा अक्षरशब्दनिर्दिष्टात्कूटस्था-

---

மறறொருந பனிநனுககுக தீஙகிழைககிறுன. (யே து அக்ஷரம பர்யு பாஸதே) எவா இவவணணமாகத தம ஆதமாவை பராப்யமாக நிஶசயிதது, பரமாதமாவை அநத ஆதமபராபதிககு ஸாத$_4$னமாக உபாஸிககிறாகளோ, 'து' ஶப்$_3$த$_3$ம கீழ ஶலோகததில சொலலப் படட ஜஞானியைக காட்டிலும வேறுபாடடைக காடடுகிறது. 'பரி' எனனும உபஸாகக$_3$ததோடு கூடிய உபாஸதே' எனனும பத$_3$ம் பராபயமாக நிஶசயிதது உபாஸிபபதைக காடடுகிறது. (தே) எனனைககாடடிலும வேறுபட்ட பொருளை விருமபும ப்ரயோஜநாந்தர பரரான அவாகளும. ' உதா$_3$ராஸ ஸாவ ஏவைதே " [கீ$_3$தை 7-18] எனறு எனனிடம ஏதேனுமொனறைப பெறுகிறவர்களும எனககு ஸகலப$_2$லபரத$_3$தவமாகிற பெருமையை அளிபபவாகளாக நினைககை யாலே அவாகளுககும அவாகள விருபபியதை நான அளிககிறேன எனறு கருதது. (மாம பராபநுவநதி ஏவ) என்னையொதத ஜஞாஞாகாரததையுடையதாய, ஸமஸாரஸமப$_3$நத$_4$மறற தம் ஆதம ஸவரூபததை அடையவே செயகிறாகள "விஷ்ணுஶகதி பரா பரோகதா " [வி-பு 6-7-61] எனறும, "அவிப$_4$ாகே$_3$ந த$_3$ருஷ்ட தவாத " [ப$_3$ரஹ்மஸூதரம 4-4 4] என்றும சொலலுகிறபடியே எமபெருமானை விடடுபபிரியாத விஶேஷணமாக முகதஸவரூபம இருககையாலே (மாம) எனனை' எனறே அதை வழஙகுகிறுன். "தே மாமேவ பராபநுவநதி" எனறு ஶலோகம அமைநதிருபபதையொட்டி 'கைவலயநிஷ்ட$_2$னுககும ப$_4$க$_3$வதபராபதி பிறிதொரு காலத்தில ஏற் பட இடமுணடு' எனறு பொருளகொளள இடமிருந்தபோதிலும் ப$_4$ாஷயகாரா அபபடிககொளளாமல அவாகள தமது முகத ஸவ ரூபததையே அடைவதாகப பொருளகொணடிருபபதிலிருநது "கைவல யாநுப$_4$வததுககுப பிறகு ப$_4$க$_3$வத பராபதி ஏறபடுகிறது" எனனும பக்ஷம அவா உகநததலல எனறு விளஙகுகிறது. இபபடி கைவல யநிஷ்ட$_2$ன் தனது முகதாதம ஸவரூபததை பராபயமாக அடைகிறுன எனபதை" மம ஸாத$_4$ாமயம ஆக$_3$தா·" [கீ$_3$தை 14.2] என்று கண ணனே அருளிசசெயயப போகிறுனனறே" ' நிரஞ்ஜந. பரமம் ஸாமய முபைதி" [முணட$_3$க 3-1 3] எனறு ஶருதியிலும இவ்வர்தத$_2$ம ஓதப்பட்டது. "கூடஸதோ$_2$ாக்ஷர உசயதே, உததம. புருஷஸத

दन्यत्वं परस्य ब्रह्मणो वक्ष्यते * कूटस्थोऽक्षर उच्यते। उत्तमः पुरुष-स्त्वन्यः (१५. १६) इति। * अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यते (मु. १.१.५.) इत्यक्षरविद्यायां तु अक्षरशब्दनिर्दिष्टं परमेव ब्रह्म, भूत-योनित्वादेः। तेषामव्यक्तासक्तचेतसां क्लेशस्त्वधिकतरः। अव्यक्तविषया मनोवृत्तिः, देहवद्भिः--देहात्माभिमानयुक्तैः, दुःखेनावाप्यते; देहवन्तो हि देहमेवात्मानं [मन्वते] मन्यन्ते ॥ ३—५ ॥

வாய" [கீ3தை 15-16] எனனுமிடத்தில அக்ஷர ஶப3த3ததால சொல்லபபடும முகதஸ்வருபததை கூடஸ்த2ஶப3த3ததால எடுதது. அவனைக் காட்டிலும பரப3ரஹ்மம வேறுபடடது எனறு கீ3தையில கூறியிருப்பதும இங்கு காணததககது. "அத2 பரா யயா தத3க்ஷரமதி4க3மயதே" [முண்ட3 1-1-5] எனனும வேத3வாகயததிலும " அக்ஷரமமப3ராநதத4ருதே " [ப3ரஹ்ம-ஸூ 1-3-9] எனறு ப்3ரஹம ஸூதரத்திலும் பரப3ரஹமததை அக்ஷரஶப3த3ததுககுப் பொருளாகக் கொளகிறோமே. இஙகு ஜீவாதமாவைப பொருளாகக கொள்வது எப்படி? எனில அஙகு அக்ஷரததுககு ' பூத4யோனிதவம ' [ஜக3தகாரணதவம] முதலான பெருமைகளைக கூறுகையால பரப3ரஹ்மமே அக்ஷரஶப3த3ததால் கூறபபடுவதாகக கொளளவேணடும. இஙகு அததகைய பெருமைகள இலலாமையாலும பரமாதமோபாஸகனைக காட்டிலும அக்ஷரோபாஸகனை பேருக எடுககையாலும "அமருதாக்ஷரம ஹர [ஶவே-1-9] ' கூடஸதே2ாக்ஷர உசயதே" [கீ3தை 15-16] முதலான இடஙகளில போல அக்ஷரஶப3த3ம இஙகு ஜீவனைக குறிககிறதெனறே கொளளவேணடும (அவயகதாஸகதசேதஸாம தேஷாம்) முதல ஶலோகததில அவயகதஶப3த வ்யாக2யானததில காடடபபடட யமஸமருதியினபடி அவயகதமெனபபடும ஜீவஸவருபததில ஈடுபடட அவாகளுககு (கலேஶஸதவதி4கதர·) ஞானி தன பயனைப பெறுவதறகுப்படும சிரமததைக காட்டிலும மிகுந்த சிரமம உளளது. ஏனெனில (அவயகதா ஹி க3தி தே3ஹவத்3பி4: து3ககம அவாபயதே ஹி) ஜீவஸவருபததில ஈடுபடும மனநிலை தே3ஹமே ஆதமா என நினைககும ஸமஸாரிககு மிகுநத சிரமபபட்டே அடையப்படுமனறோ தே3ஹததில பறறுளளவாகளுககு எலலா இநதிரியஙகளையும நனகு அடககுவதனமூலம ஏறபடும ஜீவஸவருபசிந்தனம மிகவும அடைய அரிது எனபது கருதது (தே3ஹவத3பி4) தே3ஹததில பறறறற ஸநகாதி3களுககே இமமனநிலை ஏறபடுமாகையால. அதில பறறுள்ளவாகளுககு எளிதில ஏறபடாது எனறபடி ஆக ஞானியைக காட்டிலும கைவலயநிஷட2னுககுள்ள தாழவு சொலலப்பட்டதாயிறறு. 3, 4, 5.

॥ भा ॥ भगवन्तमुपासीनानां युक्ततमत्वं सुव्यक्तमाह—

ये तु सर्वाणि कर्माणि मयि संन्यस्य मत्पराः।
अनन्येनैव योगेन मां ध्यायन्त उपासते ॥ ६ ॥

तेषामहं समुद्धर्ता मृत्युसंसारसागरात्।
भवामि नचिरात्पार्थ मय्यावेशितचेतसाम् ॥ ७ ॥

**6. யே து ஸர்வாணி கர்மாணி மயி ஸந்ந்யஸ்ய மதபரா:।
அநநயேநைவ யோகே$_3$ந மாம் த்$_4$யாயந்த உபாஸதே ॥**

**7. தேஷாமஹம் ஸமுத$_3$த$_4$ர்த்தா ம்ருதயுஸம்ஸாரஸாக$_3$ராத்।
ப$_4$வாமி நசிராத பார்த்த$_2$ மய்யாவேஶிதசேதஸாம் ॥**

பார்தத$_2$! — அர்ஜுந! **யே து**—எவர்களோவெனில, **ஸர்வாணி கர்மாணி**—(உண்ணல, யாக$_3$ம் செய்தல முதலிய) எலலாக் கர்மங்களையும், **மயி ஸந்நயஸ்ய**—என்னிடததில ஸமர்ப்பிதது, **மத்பரா**—எனனையே பயனுகக் கொண்டவர்களாய், **அநநயேந யோகே$_3$ந ஏவ**—வேறு பயன் கருதாத யோக$_3$ததிலை, **மாம த$_4$யாயநத: உபாஸதே**—என்னைக்குறிதது த$_4$யானம, அர்சசனம் முதலானவற்றைச் செயதுகொண்டு உபாஸிக்கிருர்களோ, **மயி ஆவேஶித சேதஸாம் தேஷாம்**—என்னிடத்தில செலுததப்பட்ட நெஞ்சையுடைய அவர்களுக்கு, **அஹம்**—நான், **ம்ருதயு ஸம்ஸார ஸாக$_3$ராத்**—(என்னை அடையத் தடையாயிருக்கையாலே) ஆதம நாஶத்தை விளைக்கும் ஸமஸாரம் எனும் கடலிலிருந்து, **நசிராத்** — விரைவிலேயே, **ஸமுத$_3$த$_4$ர்ததா ப$_4$வாமி**—கைதூக்கி விடுபவனுகிறேன்.

**6. ஏவர் தொழிலனைதது மென்னிடைவைத தெறபரராய
மேவி யனன்னியமா மெய்யோகச—சேவையினு
லெனறுந் தியானித தியன்ரு ரெனைமருவி
நினறிங் குபாசிப்பாா நோநது.**

**7. அன்புடனென் பாலே யமர்நதமனத தாரவரைத
துன்புயரு மிபபவமாகு சூழகடனின்—றின்புடனே
வெனறியமா பார்ததனே மேலா வெடுபபன்கா
ணனறியன்று தாழாது நான.**

வென்றி அமர் பார்ததனே! — வெறறியே பொருநதிய அர்ஜுனு!, **ஏவர் தொழில் அனைத்தும் எனனிடை வைதது**— எவர்கள (உணணல, யாகம செயதல முதலான) எலலாக காமங்களையும என்னிடததில சமாபபிதது **எறபரராய் மேவி**— எனனையே பயனுகக்கொண்டவர்களாகப பொருநதி, **அனன் னியமாம மெயயோகச் சேவையினுல்**—வேறு பயனகருதாத உணமையான யோகததை அநுஷடிதது, **இங்கு எனறும தியானிதது எணமருவி நின்று இயன்றோர் நோநது உபா சிபபார்** — இவவுலகில என்னைக குறிதது தியானம, அர்சசனம முதலானவற்றை என்னோடு கூடிநினறு செயபவாகளாய, பொருந்தி உபாசிககிறுர்களோ, **அன் புடன என்பாலே அமர்ந்த மனததார் அவரை**—எனனிடம அன்போடு செலுததப்பட்ட நெஞசையுடைய அவர்களை, **துன்புயரும் இப்பவமாம் சூழகடல் நினறு**—துனபம மிகுநத இநத ஸமஸாரமாகிற கடலிலிருநது, **தாழாது**—விரைவி லேயே, **நன்று இயனறு**—நனகு செயலபடடு, **நான்**— நான், **இன்புடனே மேலா எடுபபன் காண்**—ஆனந்தத்தோடு கைதூககி விடுவேன்.

6, 7. பகவானுன தனனை உபாஸிபபவாகளே யோகியரில் தலைசிறநதவாகள என்பதை இரணடாவது ஸலோகததிற கூறிய தைக் காடடிலும மிகதத தெளிவாகக கூறுகிறுன இவவிரு ஸலோகங களில். (யே து) 3 முதல 5 ஸலோகங்களிறுகக கூறபபடட கைவலய நிஷடாகளைக காட்டிலும வேறுபடடவாகளாய, இரணடாவது ஸலோகததிற சொலலப்பட்ட பகவதுபாஸகாகளைக குறிககிறது. யசசபதம், இரணடாவது ஸலோகததில ஏறகனவே குறிககப்படட வாகள் எனறும, துகாரம், 3-5 ஸ்லோகங்களில குறிககப்பட்ட வர்களைக காட்டிலும் வேறுபட்டவர்கள் இவாகள் என்றும் காட்டுகின்றன. (ஸர்வாணி கர்மாணி) எல்லாக கர்மஙகளையும்,

॥ भा ॥ ये तु लौकिकानि देहयात्राशेषभूतानि देहधारणार्थानि चाशनादीनि कर्माणि, वैदिकानि च यागदानहोमतपःप्रभृतीनि सर्वाणि सकारणानि सोद्देश्यान्यध्यात्मचेतसा मयि संन्यस्य, मत्पराः—मदेकप्राप्याः, अनन्येनैव योगेन—अनन्यप्रयोजनेन योगेन मां ध्यायन्त उपासते — ध्यानार्चनप्रणामस्तुतिकीर्तनादीनि स्वयमेवात्यर्थप्रियाणि

காமஙகள லௌகிகஙகள் எனறும், வைதி$_3$கஙகள் எனறும இரு வகைபபடும, லௌகிகஙகளும தே$_3$ஹயாததிரைககுரிய பயிாசெயதல முதலானவை எனறும, உயிாத$_4$ரிகக அவசியமான உணணல முத லானவை எனறும இருவகைபபடும். வைதி$_3$க காமங்களும யாக$_3$ம, த$_3$ானம, ஹோமம, தவம முதலானவையாகப் பலவகைப்படும. இக காமங்கள அனைததையும குறிககிறது, இககாமஙகளைச் சொனனது, இவறறைச செயயத தகுதியை விளைககும ஸந்த$_4$யாவநத$_3$னம் முத லானவறறுககும, இவற்றுககு உத்$_3$தே$_3$ஶயமான ஸ்வாக்க$_3$ம முத லான ப$_2$லனகளுககும உபலக்ஷணம. (மயி ஸநநயஸய) தனககு ஆதமாவான பரமாதமாவிடம செலுத்தப்பட்ட நெஞசோடு, அப பரமாதமாவாகிய எனனிடம ஸமாபபித்து. (மயி ஆவேஶித சேத ஸாம்) எனறு அடுதத ஶலோகததின கடைசியில இபபத$_3$ஙகள் விவரிககப்படுகினறன எனபதை "அத$_4$யாதம சேதஸா மயி ஸஙஙயஸய" எனனும தொடரால ப$_4$ாஷ்யகாரா உணாததினர். மூவகையான தயாக$_3$ஙகளையும (ஸநநயஸ்ய) எனனும பத$_3$ம உணர்ததுகிறது. (மதபரா) "அஹம பர —பரமபராபயம யேஷாம தே மதபரா" எனகிற வயுதபததியினபடி எனனையே பரமப்ராப்ய மாகக கொணடவாகள எனறு பொருளபடுகிறது. (அநநயேநைவ யோகே$_3$ந) வேறு பயன கருதாத ப$_4$கதியோக$_3$ததினல. ப$_4$கதி யோக$_3$ம மோக்ஷஸாத$_4$னமாக விதி$_4$ககபபட்டபோதிலும், மோக்ஷத தையும இதறகுப பயனைக் கருதாமல ஸவயமப்ரயோஜனமாகக கருதிச செயவதே எம்பெருமானுககு மிகவும் உகபபு எனறும, உபாஸகனையும ஸவயமபரயோஜன ப$_4$கதிநிஷட$_2$னை ஸித$_3$தே$_4$ா பாயநிஷட$_2$னுககுவதிலேயே ப$_4$கதிவிதி$_4$ஶாஸதரஙகளுககு நோககு எனறும உணாததுகிருன. (மாம த$_4$யாயந்த உபாஸதே) "ஸததம கீாததயநதோ மாம" [கீ$_3$தை 9-14] முதலான ஶலோகஙகளில் கூறியபடி தியானம, அர்சசனம, பரணமம், துதி, ஸஙகீாததனம முதலானவறறை, மிக இனியவையாயிருக்கையாலே மோக்ஷததையும இவறறுககுப பயனைகக கொளளாமல ஸவயம்பரயோஜனமாகச

प्राप्यसमानि कुर्वन्तो मामुपासत इत्यर्थः। तेषां मत्प्राप्तिविरोधितया मृत्युभूतात्संसाराख्यात्सागरादहमचिरेणैव कालेन समुद्धर्ता भवामि ॥ ६ ॥ ७ ॥

मय्येव मन आधत्स्व मयि बुद्धिं निवेशय।
निवसिष्यसि मय्येव अत ऊर्ध्वं न संशयः ॥ ८ ॥

8. மயயேவ மந ஆத4தஸவ மயி பு3த3தி4ம் நிவேஶய ।
நிவஸிஷயஸி மய்யேவ அத ஊர்த4வம் ந ஸமஶய: ॥

(இக்காரணததாலே) **மயி ஏவ** — என்னிடமே, **மந: ஆத4தஸவ** — நெஞ்சைச் செலுத்து, **மயி** — என்னிடம, **பு3த்3தி4ம் நிவேஶய** — (பரமப்ராப்யம் என்னும) உறுதி

செயதுகொணடு எனனை உபாஸிககிறாகள் எனறு கருதது. "த4யாயநத" எனறு தியானததைச் சொனனது ஆசசனம முதலான அனைததுக்கும உபலக்ஷணம. (மயயாவேஶித சேதஸாம தேஷாம) "மயி ஸநநயஸய" எனறவிடததில சொனன ரீதியில எனனிடத்தில் செலுத்தப்பட்ட நெஞ்சையுடைய அவர்களுக்கு. (ம்ருதயு ஸமஸார ஸாக3ராத) எனனை அடையத தடையாயிருககையாலே ஆதமாவுககு யமனைப்போலே ஸ்வரூபநாஶததை விளைககிற ஸமஸாரமாகிற கடலிலிருநது. நிஷாத3ஸத2பதி நயாயததாலே, வேறு ஸமாஸஙகளைக கொள்ளாமல "மருதயுவாயிருககும ஸமஸாரமாகிற ஸாக3ரம" எனறு ஸாமாநாதி4கரணய ஸமாஸம் கொளளப பட்டது. ஆதமாவின ஸவரூபநிரூபக த4ாமமான ஶேஷதவததைக் குலைத்து, எமபெருமானை அடையமுடியாதபடி செயவதாகையாலே ஸமஸாரததிறகு 'மருத்யு' [யமன] எனறு ஔபசாரிகமான அடைமொழி கொடுககபபட்டது. (நசிராத அஹம ஸமுத3த4ாததா ப4வாமி) விரைவிலேயே நான அக்கடலிலிருநது இவாகளைக் கைதூககி விடுபவனாகிறேன எனறபடி. 'நசிராத' எனபதில் நஞுரைப் பிரிததுப பொருளகொணடால பொருநதாதாகையால் ஒரே பத3மாகக கொள்ளப்பட்டு 'அசிரேண' [விரைவில] எனறு பொருள் உரைககப்பட்டது. (பார்தத2) என அததை பிள்ளையான உன்னையும் இப்படிக கைதூககிவிட விரும்பியே ப4க்தியோக3ததிற்கு அங்க3மாக ஸவத4ர்மமான யுத3த4ததை அநுஷ்டி2க்கச் சொல்லுகிறேன் என்று கருதது. 6, 7.

யைக் கொள்வாய், **அத ஊர்த்₄வம் ஏவ** — இப்படிக் கொண்டவுடனேயே, **மயி ஏவ நிவஸிஷ்யஸி** — என்னிடமே வாழ்வாய், **ந ஸம்ஶய:** — இதில் ஐயமில்லை.

॥भा॥ अतोऽतिशयितपुरुषार्थत्वात्सुलभत्वादचिरलभ्यत्वाच्च मय्येव मन आधत्स्व — मयि मनस्समाधानं कुरु। मयि बुद्धिं निवेशय — अहमेव परमप्राप्य इत्यध्यवसायं कुरु। अत ऊर्ध्वं मय्येव निव-

---

**8. என்னிடையே நெஞ்சையமர்ந் தென்பால துணிவினை வை
பின்னிதனமேற் சங்கையில்லை பீடுடனே—மன்னியமர்ந்
தென்பாலே யென்று மினிதா யிருப்புதிநீ
யன்பாலே சொன்னே னமர்ந்து**

என்னிடையே நெஞ்சை அமர்ந்து—என்னிடமே நெஞ்சைச் செலுத்தி, **என் பால துணிவினை வை**—என்னிடமே மேலான பயன் என்னும் உறுதியைக் கொள்வாய், **பின்**—இப்படிக் கொண்ட பின்பு, **பீடுடனே மன்னி அமர்ந்து என்பாலே என்றும் இனிதாய நீ இருப்புதி** — பெருமையுடன் நிலைபெற்றுப் பொருந்தி என்னிடமே எப்போதும் இனிமையுடன் நீ வாழ்வாய், **இதனமேல் சங்கை இல்லை**—இதில் யாதொரு ஐயமும் இல்லை, **அன்பாலே அமர்ந்து சொன்னேன்**—(உன்னிடம்) அன்பாலே பரிவுடன் சொன்னேன்.

---

8. 'முற்கூறிய காரணங்களாலே என்னிடம் ப₄க்தி செய்வதே சிறந்ததாகையாலே நீ என்னிடம் ப₄க்தி செய்வாய்' என்று விதி₄க்கிறான் கண்ணன் (மயி ஏவ மந ஆத₄த்ஸ்வ) ஆறும் அத்தியாயத்தின் கடைசியில் சொன்னபடி உன் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் நானே சிறந்த புருஷார்த்த₂மாகையாலும், இங்கு சொன்னபடி எளிதில் பெறத்தக்கவனாகையாலும், விரைவில் அடையத்தக்கவனாகையாலும் என்னிடமே நெஞ்சைச் செலுத்துவாய் என்னைத் தியானிக்கத் தொடங்குவாய் என்றபடி (மயி பு₃த்₃தி₄ம் நிவேஶய) நானே மேலான ப்ராப்யம் (பயன்) என்னும் துணிவைக் கொள்வாய். இப்படி இரண்டு தொடருக்கும் பொருள் வேறாகையாலே புனருக்தியில்லை. (அத ஊர்த₄வம் ஏவ) என்னையே பரமப்ராப்யமாகத் துணிவுகொண்டு என்னிடம் நெஞ்சு செலுத்தியவுடனேயே. ஏவ

सिष्यसि—अहमेव परमप्राप्य इत्यध्यवसायपूर्वकमनोनिवेशनानन्तरमेव मयि निवसिष्यसीत्यर्थः ॥ ८ ॥

अथ चित्तं समाधातुं न शक्नोषि मयि स्थिरम् ।
अभ्यासयोगेन ततो मामिच्छाप्तुं धनञ्जय ॥ ९ ॥

9. **அத₂ சித்தம் ஸமாத₄ாதும் ந ஶக்நோஷி மயி ஸ்தி₂ரம் ।**
அப₄்யாஸயோகே₃ந ததோ மாமிச்ச₂ாப்தும் த₄நஞ்ஜய ॥

த₄நஞ்ஜய—அர்ஜுநனே! **மயி**—என்னிடத்தில், **அத₂ ஸ்தி₂ரம் சித்தம் ஸமாத₄ாதும் ந ஶக்நோஷி** — உறுதியாக நெஞ்சை வைக்க இயலவில்லையாகில், **தத:** — அது காரணமாகவே, **அப்₄யாஸ யோகே₃ந** — (ஸகல கல்யாண கு₃ணங்களையுமுடைய என்னிடம்) ஒப்பற்ற அன்புடன் கூடிய நினைவைப் பழகுவதன் மூலம் (உறுதியாக நெஞ்சு செலுத்துதலைப்பெற்று), **மாம் ஆப்தும் இச்ச₂**—என்னை அடைய விரும்புவாய்.

காரத்தை மூன்றும் பாத₃த்திலேயே அநுவயித்தாலும், இங்கு அர்த்த₂ஸித்₃த₄மாக ஏகாரம் வரும். (மயி ஏவ நிவஸிஷ்யஸி) என்னிடமே வாழ்வாய். இங்கு எம்பெருமானிடம் வாழ்வதாவது.—அவனை ஆத₄ாரமாகக் கொண்டிருக்கை எனில், அது எப்போதும் உள்ளது. அதை அறிகையே வாழ்வது எனில் அது கேட்டவுடனேயே ஏற்பட்டுவிடும், துணிவு வேண்டியதில்லை, ஆகையால் அப்பொருளும் பொருந்தாது ஆகையால் இப்படித் துணிவுடன் நெஞ்சை வைத்தவுடன் நீ முக்தன் போன்றவனாக ஆவாய் என்றே கருத்துரைக்கவேண்டும். அல்லது, இம்மையிலும், மறுமையிலும் உன்னை எல்லாப்படியாலும் ரக்ஷிப்பவனாக நான் இருக்கையில், ஆசார்யனிடம் சீடன்போலவும், தந்தையிடம் தனயன்போலவும் இருக்கும் நீ உன் ரக்ஷணத்தைக் குறித்துக் கவலையில்லாதவனாய் வாழ்வாய் என்று கருத்தாகவுமாம். ஆக, ப₄க₃வது₃பாஸனம் தன் பயனை விளைப்பதில் ஆத்மோபாஸனத்தைக் காட்டிலும் விரைவில் விளைக்குமாகையாலும், எளிதாகையாலும், என்னைப் பரமப்ராப்ய மென்று துணிவுகொண்டு என்னிடம் நெஞ்சு செலுத்துவாய் என்று அர்ஜுனனைக் குறித்துக் கூறினையிற்று. 8.

॥ भा ॥ अथ सहसैव मयि स्थिरं चित्तं समाधातुं न शक्नोषि, ततोऽभ्यासयोगेन मामाप्तुमिच्छ—स्वाभाविकानवधिकातिशयसौन्दर्य-

---

9. உனநெஞசை யெனபானீ யுறறிருதத மாட்டாயேற்
பினனனபி னிறபயிலும பெறறிமைசேர்—நனனெஞசுற
றெனனே யடைநதமாவா னிச்சியாய நிச்சயித்து
மனஞ தனஞசயனே மறறு.

மனஞ தனஞசயனே—அரசஞன அர்ஜுனு! **மறறு இனி**—இனி, **உன நெஞ்சை எனபால் உறறு நீ இருதத மாட்டாயேல்** — உன நெஞசை எனனிடம நீ உறுதியாக வைகக இயலவிலலேயாஞல, **பின்**—அபபோது, **அனபினில பயிலும் பெறறிமை சேர் நல்நெஞ்சு உறறு**—(ஸகல கலயாண குணஙகளேயுடைய எனனிடம்) ஒப்பறற அன புடன கூடிய நினேவை நலல நெஞசில பழகுவதன்மூலம, **நிசசயித்து**—உறுதியான மனாடுபாட்டைபபெற்று, **எனனே அடைநது அமர்வான் இச்சியாய** — என்னே அடைந்து பொருநத விருமபுவாயாக.

---

9 இனி, "ஶப்தம, ஸபாஶம் முதலான விஷயஙகளிலேயே அநாதிகாலமாகப பழகி அவறறில இழுககபபட்ட நெஞசையுடைய வஞன நான மிகவும கணடு பழககமேயிலலாத உன விஷயததில் நெஞசை எபபடி உறுதியாகச் செலுததமுடியும" எனனும அாஜுன னுடைய ஐயததை அறிநது அதறகுப் பரிஹாரம கூறுகிருன இநத ஶலோகததில. (அத மயி ஸதிரம் சிததம ஸமாதாதும ந ஶக நோஷி) இனி எனனிடததில நெஞசைச சடககென உறுதியாக வைகக இயலவிலலேயாஞல நெஞசை அடியோடு வைக்க இயலாதெனில சென்ற ஶலோகததில 'நெஞசை எனனிடம் வை' எனறு கூறியது பொருநதாமல போயவிடுமாகையால சடககென' எனனும பதம வருவிததுககொளளபபட்டது நெஞசு சஞசலததன்மையுடையதாகையால ஸதிரம (உறுதியான) எனனும பதததை அதறகு விஶேஷணமாகக முடியாது. அதஞல் கரியாவிஶேஷணமாககி 'உறுதியாக நெஞசை வைகக இயலவிலலேயாஞல' எனறு பொருளகொளளபபட்டது. 'அத' எனனும ஶப்ததைதக கேளவிப பொருளிலேயோ, அலலது 'யதி' எனனும ஶபததின பொருளேக் கொண்டதாகவோ கொளள வேணடும. (தத) நேரே நெஞசை எனனிடம வைகக இயலவிலலே

सौशील्यसौहार्दवात्सल्यकारुण्यमाधुर्यगाम्भीर्यौदार्यशौर्यवीर्यपराक्रमसार्वज्ञ्य – सत्यकामत्वसत्यसंकल्पत्वसर्वेश्वरत्वसकलकारणत्वाद्यसंख्येयगुणसागरे निखिलहेयप्रत्यनीके मयि निरतिशयप्रेमगर्भस्मृत्यभ्यासयोगेन स्थिरं चित्तसमाधानं लब्ध्वा मां प्राप्तुमिच्छ ॥ ९ ॥

யாகையால. (அப4யாஸ யோகே3ந மாம ஆபதும இசச2) ஸகல கலயாண கு3ணஙகளையுமுடைய எனனிடம ஒபபறற அனபுடன கூடிய நினைவைப பழகுவதன மூலம எனனிடம உறுதியாக நெஞசு செலுதத தப்பெறறு எனனையடைய விருமபுவாய. இஙகு அப்4யாஸயோக3ம எனறு பொதுவாகச சொனனபோதிலும விஷயஙகளில ஈடுபடும நெஞசை அவறறிலிருநது திருப்பி எமபெருமானிடம ஈடுபடுத்துவ தறகு அவனுடைய கலயாண கு3ணங்களை அநுஸநதி4ப்பதே எளிய வழியாகுமாகையால அதுவே இஙகு அப4யாஸயோக3ம எனறு கூறப் படுவதாகக கொளளவேணடும எமபெருமானுடைய கு3ணஙகள் மற்றவர்களுடைய கு3ணஙகளைபபோலே செயறகையாய அளவு பட்டவையாயிராமல் இயலவானவையாய எலலையறற பெருமையுடைய வையாயிருககையாலே அனைவருடைய நெஞசையும ஈர்ககககூடியவை. அததகைய கு3ணஙகளில சில பினவருமாறு — "குழலழகர வாயழகர் கண்ணழகர் கொப்பூழில எழுகமலபபூவழகர்" [நாச் திரு 11-2] எனகிற அவயவஙகளின அழகாகிற ஸௌநத3ரயம. 2. ஸுக3ரீவ னுகிற குரஙகு, வேடனுகிற கு3ஹன, வேடுவிசசியாகிற ஶப3ரி, ஆயசசியர் முதலான தாழநதவாகளோடு மிக உயாநதவனான தான ஒரு நீராகக கலநது பரிமாறுகையாகிற ஸௌஶீலயம. 3. "ஸுஹருத நாராயணः" [ஸுப3ாலோபநிஷத] என்கிறபடியே அனைவருககும நன மையை விரும்புகையாகிற ஸௌஹாரதத3ம. 4. 'செயத குறறம நற்றமாகவே கொள் ஞாலநாதனே" [திருசசநத 111] முதலான இடஙகளில சொலலப்பட்டதாய், அடியாாகளுடைய குறறங்களையும் கு3ணமாகக கொள்ளுகையாகிற வாதஸலயம. 5. "வயஸநேஷு மநுஷ்யாணும ப4ருஶம ப4வதி து3 கி2த." [ரா-அ2-40] [மனிதர்கட்குத் துனபம ஏறபடுமபொழுது அவாகளைக காட்டிலும் மிகுதியாகத துனபுறுகிறுன ராமன்] என்று கூறப்பட்ட கருணை 6. எலலையறற இனபமாயிருககையாகிற மாது4ரயம 7. "ஸமுத்3ர இவ கா3மபீ4ாயே" [ரா-பா3ா1-17] என்கிறபடியே கடலபோலே ஆழஙகாணமுடியாத கருத் துடையனுயிருககையாகிற கா3மபீ4ர்யம். 8. "எனககே தன்னைத் தந்த கறபகம" [திருவாய 2-7-11] என்கிறபடியே தன்னையும் தன உடமைகளையும் தமர்கக ஆககிவைககும ஔதா3ர்யம.

अभ्यासेऽप्यसमर्थोऽसि मत्कर्मपरमो भव।
मदर्थमपि कर्माणि कुर्वन् सिद्धिमवाप्स्यसि ॥ १० ॥

10. அப₄யாஸேऽபயஸமர்ததோ₂ऽஸி மத்கர்மபரமோ ப₄வ।
மத₃ர்தத₂மபி காமாணி குாவந ஸித₃தி₄மவாப்ஸ்யஸி ॥

அப₄யாஸே அபி அஸமர்தத₂ அஸி—என்னிடம் நினை வைப் பழகுவதில வலலமையிலலாதவனுகில, **மத கர்ம பரம: ப₄வ**—என விஷயமான காமஙகளைச் செய்வதில

9 "சென று கொன று வென றிகொணட வீரனே" [திருசசநத-59] எனகிறபடியே எதிரிகள தனமேல படையெடுததுவரப் பாாததிராமல் அவாகள இருககுமிடம சென று தன இடததில் போலே அவாகள் ஸேனையில புகுநது அநத ஸேனையை வெறறிகொள்ளுகையாகிற ஸெளாயம (சூரததனமை) 10 இப்படி வெறறிகொள்ளுமபோது தனககு ஒரு விகாரமிலலாமல் விளையாட்டாக வெறறிகொள்ளுகை யாகிற வீாயம. 11. மூலப₃லம் போனற பெருஞசேனைகளுள் புகுந தாலும அவறறைச் சி₁னனபி₄னனமாககும திறமையாகிற பராக ரமம 12 எலலாவறறையும ஒரே காலத்தில பிரத்யக்ஷமாக (நேரே) எபபோதும தானே அறிகையாகிற ஸர்வஜஞதவம. 13. விரும்பப்படும கலயாண கு₃ணஙகளையும உப₄யவிபூ₄திகளையும் உடைத்தாயிருககை யாகிற ஸதயகாமத்வம. 14. நினைததததை ஸருஷ்டிககவல்ல தடை யறற ஸஙகலபததையுடையவனுயிருககையாகிற ஸத்யஸஙகல் பதவம. 15. தனனையொழிந்த அனைததையும நியமிககவலலவனு யிருககையாகிற ஸாவேஶ்வரதவம். 16. தனனையொழிநத அனைத துககும் எலலாவகைக் காரணமுமாயிருக்கையாகிற ஸாவகாரணத வம. இததகைய கு₃ணங்கள இருநதபோதிலும தோ₃ஷஙகளு மிருந்தால உள்ள கு₃ணஙகளும இலலாததுபோல ஆகிவிடும். அப்படியலலாமல தாழவுகளுககெலலாம எதிராததட்டாயிருப்பவன் இவன். ஆக இபபடிப்பட்ட என்னுடைய கலயாணகு₃ணஙகளை அனுஸந்தி₄ப்பதாகிற அப்₄யாஸயோக₃ததின் மூலம என்னிடம் உறுதியாக நெஞ்சைச் செலுததி எனனையடைய விருமபுவாய என று கூறிஞயிறறு. (த₄நஞ்ஜய) இந்த அப்₄யாஸயோக₃மே உணமை யான செலவமாகும். அதை அடைவதில் வெறறியடைந்தாலதான த₄னஞ்ஜயன என ற உன பெயா பொருததமுற்றதாகும் என்று கருத்து. 9.

|| भा || अथैवंविधस्मृत्यभ्यासेऽप्यसमर्थोऽसि, मत्कर्मपरमो भव — मदीयानि कर्माण्यालयनिर्माणोद्यानकरणप्रदीपारोपणमार्जनाभ्यु

பேரனபுடன ஈடுபடுவாய **மத₃ாதத₂ம காமாணி குாவந அபி**—இவ்வண்ணமாக என விஷயமான காமஙகளேச செயவதாலும், **ஸித₃தி₄ம அவாபஸயஸி**—(விரைவிலேயே அப₄யாஸ யோக₃ததிஞல என்னிடததில உறுதிபெறற நெஞசையடைநது) என்னை அடைவாய

---

10. வாயந்து பயிலவுநீ மாடடாயே லெனனுடைய
வேயநத தொழிலி னியலவுறுதி—வாயநதெனது
செயயதொழின் மேவிச சிறநதியலுஞ சிநதையடைந்
துய்யுநலந தானசெறிதி யுறறு.

வாயநது பயிலவும நீ மாட்டாயேல் — என்னிடம் நின்னை வைப் பழகுவதற்கு நீ திறமையற்றவனுகில, **என்னுடைய ஏய்நத தொழிலின இயலவுறுதி** — என விஷயமான காமங் களேச் செயவதில பேரனபுடன ஈடுபடுவாய **வாயநது எனது செயய தொழில மேவி**—இவ்வணணமாகப் பொருநதி என விஷயமான காமஙகளேசசெய்வதாலும, **சிறந்து இயலும் சிநதை அடைநது** — (விரைவிலேயே அப₄யாஸயோக₃த்திஞல) என்னிடத்தில உறுதிபெற்ற நெஞசையடைந்து, **உயயும நலம் தான் உறறு செறிதி**—மோக்ஷஸாத₄னமான ப₄க்தியோக₃ததைப பெற்று என்னை அடைவாய

---

10. "என மனமோ நெடுஙகாலம பழகியவையாய, பரதயக்ஷமாயிருபபவையாய், விரைவில அடையததககவையாய, இநத₃ரியஙகளுக்கு இனியவையான ஶப₃த₃ாதி₃ விஷயஙகளில ஈடுபட்டு நிறகிறது. தாழவுகளற்றவனும, கு₃ணஙகள நிறைநதவனுமாய நீ இருநதபோதிலும அந்த விஷயஙகளிலிருந்து மனததை மீட்டு உன்னிடம் பழகமுடியவிலலேயே, அவவககாமஙகளிலேயே எனது பழககம் இருககிறது. ஆகையால் காமஙகளிலேயே என நெஞசு செலகின்றது" என்னும் அர்ஜுனனுடைய கருத்தறிந்து "என் விஷயமான காமஙகளில அன்புடன் ஈடுபட்டு அப்₄யாஸயோக₃த்தை யடைநது முறகூறிய ரீதியில் என்னை அடைவாய" என்று உப

क्षणोपलेपनपुष्पाहरणपूजाप्रवर्तननामसंकीर्तनप्रदक्षिणस्तुतिनमस्कारादीनि, तान्यत्यर्थप्रियत्वेनाचर; अत्यर्थप्रियत्वेन मदर्थं कर्माणि कुर्वन्नपि अचिरादभ्यासयोगपूर्विकां मयि स्थिरां चित्तस्थितिं लब्ध्वा मत्प्राप्तिरूपां सिद्धिमवाप्स्यसि ॥ १० ॥

தே$_3$ஶிககிருன இநத ஶலோகததில (அப$_4$யாஸே அபி அஸமாத தே$_2$ாஸி) இனி ஒபபறற அனபுடன எனது நினைவைபபழகுவதிலும நீ வலலமையறறவனுனை. சென்ற ஶலோகததிலுளள 'அத$_2$' என்னும் சொலலை இஙகும வருவிததுககொள்ளவேணடும. (மத காம பரமோ ப$_4$வ) ஆலயநிர்மாணம, நநத$_3$வனம அமைததல, திருவிளககெரித தல, ஆசசாஜாததி எழுநதருளும இடஙகளைக் கூடடுதல, நீர் தெளிததல, மெழுகுதல செமமணிடுதல், கோலமபோடுதல, பூக கொணடுவருதல், திருவாராத$_4$னம செயவிததல, திருநாமஸங கீரததனம செயதல, திருககோயிலை வலமவருதல, துதித்தல், வணஙகுதல முதலான எனவிஷயமான காமஙகளைப் பேரன புடன செயவாய அடுதத ஶலோகததில "ஸாவகாம" என்று தனககுரிய வாஞுஶரமகாமஙகள இதறகுககீழபபடியாகச சொலலப் படபபோகிறதாகையாலே, அதைககாடடிலும வேறுபட்ட காமமே இஙகு "மதகாம" என்று சொலலப்படடதாகக கொளளவேணும். அபபடிப்படட கர்மம் யாதென்று ஆராயுமளவில எமபெருமானுககே யுரியதாய, ப$_4$கதிககு அநதரஙக$_3$மாயிருபபதாய, "ஸததம கீரதத யநத" [9-14] என்று கீ$_3$தையில முனனமே விவரிககப்பட்டதாய, இதிஹாஸ புராணஙகள், ப$_4$க$_3$வசச$_2$ாஸதரம முதலானவறறில ப்ரஸித$_3$த$_4$மானதான ஆலய நிாமாணம, திருநாமஸஙகீரததனம முதலிய காமமே இஙகு "மதகாம" என்று சொலலப்படுகிறது என விளஙகுகிறது. "மதகாமபரம" என்றதால, அசசெயலகளைப பேரனபுடன இவன் செயயவேணடும என்று விளஙகுகிறது (மதர்த்த$_2$ம காமாணி குாவநநபி) இவவண்ணமாக என விஷய மான காமஙகளைச செயவதாலும 'அபி' ஶப்$_3$த$_3$ததால இககாமஙகள முன ஶலோகஙகளில சொனன மேறபடிகளிலே ஏற்றிவிடும என்று உணாததபபடுகிறது. (ஸித$_2$தி$_4$மவாப்ஸ்யஸி) எனனை அடைவாய். விரைவிலேயே முன ஶலோகததில் சொனன அப்$_4$யாஸ யோக$_3$ததி னுலே எனனிடம் உறுதியாக நெஞசை வைபபதாகிற ப$_4$கதியோ க$_3$ததைபபெறறு எனனை அடைவாய சென்ற ஶலோகததில நாலாவது பாத$_3$த்தில "மாம ஆபதும இசச$_2$" என்று சொலலப்பட்ட

अथैतदप्यशक्तोऽसि कर्तुं मद्योगमाश्रितः ।
सर्वकर्मफलत्यागं ततः कुरु यतात्मवान् ॥ ११ ॥

11. அதை₂தத₃ப்யஶகதோऽஸி காதுதும மத₃யோக₃மா-
ஸர்வகர்மப₂லதயாக₃ம் தத: குரு யதாதமவாந ॥ [ஶ்ரித: ।

அத₂—இனி, **மத₃யோக₃மாஶ்ரித:**—என விஷயமான ப₄க்தியோக₃த்தைப பற்றியவனுய, **ஏதத அபி கர்ததும அஶகத: அஸி** — (ப₄க்தியோக₃ததின் தொடக்க நிலையான என் விஷயமான) இககர்மததையும் செய்ய இயலவிலலை யாளுல. **தத:**—அபபோது, **யதாதமவாந**—(கர்மயோக₃த தாலே) மனம் அடங்கப்பெற்றவனுய, **ஸாவகர்மப₂லதயாக₃ம குரு** — (பரப₄க்தியை உணடாக்குவதாய ஆதமாவைச் சிந்திப்பதாகிற ஜ்ஞானயோக₃ததைச் செய்பவனுய் அதற் குறுப்பாக) ஸர்வகர்மப₂லத்யாக₃ததைச செயவாய

---

11. என்பத்தி யோகத திணைந்தித் தொழிலசெயய
வுன்பக்கல் சததி யுளதனறேல்—முனபுற்ற
வெல்லாக கருமத தியலபய னிஙகொழிநது
செல்லாய மனமடககித தீர்நது.

என் பததியோகதது இணைநது — என் விஷயமான ப₄க்தியோக₃ததைப பற்றியவனுய், **இதொழில் செயய உன் பக்கல் சததி உளதன்றேல்** — (ப₄க்தியோக₃ததின்

ப₄க₃வத் பராப்தியே இஙகு அதே நாலாவது பாத₃த தில 'ஸித₃தி₄' ஶப₃த₃ததால் சொலலப்படுகிறது என்று விளஙகுகிறது. மேனமேலே கீழப்படிகளைச சொலலுகையாலே இஙகு சொலலபபடும ப₄க₃வத்கர்மமும மேறபடிகளான அப்₄யாஸயோக₃ம முதலான வற்றை விளைததே ப₄க₃வதப்ராப்திககு உறுபபாகும எனறு விளங்குகிறது. அதிபவித்ரமான ப₄க₃வதகாமஙகள் பலவறறை இவன் செய்கையாலும், ஓவ்வொரு கர்மத்தைச் செயயும்போதும எமபெருமானை இவன் சிநதிக்கையாலும எம்பெருமானைப்பறறிய நினைவைப் பழகுவது இவனுக்கு விரைவிலேயே ஸித₃தி₄ககும் என்னும் கருத்தாலே ப₄ாஷ்யத்தில ''அசிராத'' (விரைவில) என் னும் பத₃ம் இடப்பட்டது. 10.

॥ भा ॥ अथ मद्योगमाश्रित्यैतदपि कर्तुं न शक्नोषि—मद्गुणानुसन्धानकृतमदेकप्रियत्वाकारं भक्तियोगमाश्रित्य भक்तियोगाङ्कुररूप-

தொடக்க நிலையான என விஷயமான) இக்காமத்தையும் செய்ய உனக்கு இயலவில்லையானால், **மனம அடக்கி தீர்நது**—(காமயோகத்தாலே) மனம அடங்கபபெற்ற வனுய, **முனபு உறற**—முதல ஷட்கத்தில சொலலப் பட்டபடி **எலலா கருமதது இயலபயன இங்கு ஒழிநது செல் லாய**—(பரபக்தியை உணடாககுவதாய் ஆதமாவைச் சிநதிப்பதாகிற ஜ்ஞானயோகத்தைச் செய்பவனுய் அதற் குறுப்பாக) எலலாக் கர்மஙகளின் பலனகளேயும் எனனிடம் ஸமர்ப்பிபபாய.

11. "என் ஆனநதததுககேயான லௌகிககர்மஙகளில ஈடுபடும நெஞசுடைய நான உனககேயான காமஙகளில பேரனபுடன் ஈடுபட முடியவிலலையே" என்று அர்ஜுனனுககுக கருததாககொணடு பக்தியோகததின தொடகக நிலையான பகவத கர்மததுககும இறுதியான காரணமான காமயோகததை அனுஷ்டிககச் சொலலு கிறுன இநத ஶ்லோகததில. (அத) இனி முன ஶ்லோகஙகளிற போலே இசசொலலைக கேளவிபபொருளிலேயோ 'யதி' ஶப்தத் தின பொருளேக கொணடதாகவோ கொள்ளவேணடும. (மத் யோகமாஶ்ரித) எனது குணஙகளே அனுஸநதிபபதால எனனிடமே ஈடுபடுகையாகிற பக்தியோகததை ஸாதனமாகப் பறறியவனுய. "மதயோகம" (எனயோகம) எனகையாலே ஶ்லோகததின பிற் பாதியில சொலலப்பட்ட அக்ஷரயோகததிலும வேறுபட்ட தன விஷயமான பக்தியோகமே கூறப்படுகிறது என விளஙகுகிறது. (ஏதத்பி காத்தும அஶகதः அஸி) என குணஙகளே அனுஸந தித்து அதனுலே எனனிடமே ஈடுபட்டு இககாமஙகளேச செயய வேணடியிருககையாலே, பக்தியோகததின தொடககநிலையான இவற்றைச செயயவும உனககு இயலவிலலையானுல், இனி ஶ்லோகத் தின உததரார்ததத்தாலே பக்தியோகததைப பறறிநினறு அதன் தொடகக நிலையான பகவதகாமததைச செயய இயலாதவன் ஜீவாதமயோகததைப் பறறிநினறு அதன் தொடககநிலையான கர்ம யோகததை அனுஷ்டிககககடவன் என்று கூறுகிறுன். (தத) பக்தியோகததின தொடகக நிலையான பகவதகாமததை அனுஷ

मेतन्मत्कर्मापि कर्तुं न शक्नोषि, ततोऽक्षरयोगमात्मस्वभावानुसन्धानरूपं परभक्तिजननं पूर्वषट्कोदितमाश्रित्य तदुपायतया सर्वकर्मफलत्यागं कुरु ।

டி₂கக இயலாதபோது. (மதாதமவாந) நெஞசையடககியவனுய. ப₂லனில விருபபமறறதாய எனககு ஆராத₄னமாயிருபபதான காம யோக₃ததை அனுஷடி₂பபதால் மனததை அடககியவனுய என்று கருதது இபபடி காமயோக₃ததை அனுஷடி₂பபதால ஆதமத₄யா னம ஏற்படும இதனுல எமபெருமானுககு அடிமைபபடடிருபபதையே இயல்பாகக கொணட தன ஆதமாவை மறைககும அவித₃யை எனப படும அஜஞானம, இருவினைகள், ப₃த₃ாதி₃ விஷயஙகளில ருசி, அவற்றில வாஸனை ஆகியவை அனைததும நீஙகும தன ஆதமா வின் ஸாக்ஷாத்காரம ஏறபடும அதனுலே எமபெருமானிடம பரப₄கதி தானே உணடாகும இப்படிப பரப₄கதி உணடா வதறகுக காரணமானதாய, முதல ஷட்கததில சொலலபபட்டதாய, ஆதம ஸவப₄ாவததின அனுஸநத₄ானமாயிருபபதான அக்ஷரயோக₃ம எனபபடும ஜஞானயோக₃ததைப பறறியவனுய அதற்கு உபாயமாக எல்லாக காமஙகளின ப₂லனை என னிடம ஸமாபபிபபாய எனகிறுன— (ஸாவகாமப₂லதயாக₃ம குரு), எலலாக காமஙகளின ப₂லனை என னிடம ஸமர்பபிபபாய. இஙகு ஸாவகாமப₂லதயாக₃ம சொலலப்பட்ட போதிலும், அது நேரே ப₄கதியோக₃ததை உணடாககாதாகையால் ஆதம சிநதனமாகிற ஜ்ஞானயோக₃ததுககு அஙக₃மாக ஸாவ கர்மப₂ல தயாக₃ததைச செயவாய எனறே கொள்ளவேணடும் இநத ஞானயோக₃மாகிற அக்ஷரயோக₃ம முதலஷடகததில ப₄கதியை உண்டாககும் உபாயமாகக கூறபபடடதாகும 7, 8 அத₄யாயஙகளில கைவல்ய மோக்ஷததிறகு உறுபபாகச சொலலபபடட அக்ஷர யோக₃ததைக காட்டிலும இது வேறுபட்டது முதல ஷட்கததில சொனனபடி மோக்ஷதவானுஸநத₄ானம, தரிவித₄பரிதயாக₃ம ஆகிய வறறோடு காமயோக₃த்தை அனுஷடி₂தது அது நிறைவடைநதால இவன் ப₃ரஹமததைத தவிர மறறெனறை பராப்யமாக நினைபபதற குறுப்பான பாபம கழிநது ப்₃ரஹ்மததிடம பராப்யதவபு₃த₃தி₄ ஏற் பட்டுவிடும. அபபோது இவன ப₃ரஹ்மததை அடைவிககும் ப₄க்தி யோக₃ததுககு உபாயமாய் ஆதமசிநதன ரூபமாயிருககும் ஜஞான யோக₃ததை அனுஷ்டி₂த்து அதனுல ஆதமஸாக்ஷாதகாரம ஏற்படடு, அதனுல ப₄கதி உணடாகப்பெறறு அநத ப₄கதி யோக₃ம நிறைவடைநதவுடன் ப₃ரஹ்மததை அடைவான. கர்மயோக₃ம நிறைவடையாதிருககுமபோதே இவனுடைய

मत्प्रियत्वेन मदेकप्राप्यताबुद्धिर्हि प्रक्षीणाशेषपापस्यैव जायते।
यतात्मवान् — यतमनस्कः । ततोऽनभिसंहितफलेन मदाराधनरूपेणानुष्ठि-

---

பாபததின ப2லனைக இவனுககுக தன ஆதமாவையே மோக்ஷத்தில
அடைநது அனுப4விகக வேணடும எனற எணணம ஏற்படடுவிடு
வதும உணடு. அபபோது இவன அநத எணணததுககு அனு
கு3ணமாக—மற்ற இந யோக3ஙகளை அஙக3மாகக கொணட காமயோ
க3ததையோ அலலது ஜஞானயோக3ததையோ அலலது ப4கதி
யோக3ததையோ தன ஆதமாவை அனுப4விபபதாகிற கைவலய
மோக்ஷததுககு உபாயமாக அனுஷ்டி2பபான. இவனுடைய இவ
வெணணம நீஙகுவதறகாக எமபெருமான தன திருமேனியைசசிநதிப
பது, ஶேஷதவாநுஸநத4ானம தரிவித4பரிதயாக3ம் ஆகியவற்றை
இவனுடைய உபாயததுககு அஙக3மாக விதி4ததிருககிறான. அநதிம
ஸ்மருதி வரையில பல ஜனமஙகள இவவஙக3ஙகளோடு கூடிய உபா
யததை அனுஷ்டி2தத பினபும இவனுககுத தன் ஆதமாவில ப்ராப்
யதவ பு3த3தி4 நீஙகாவிடில எலலாககருமஙகளையும கழிதது இவன
விருமபிய கைவலய மோக்ஷததையே இவன அனுஷ்டி2தத ஸாத4னத்
துககுப ப2லமாக அளிதது விடுகிறான எமபெருமான. முதல ஷடகத்
தில சொனன அக்ஷரயோக3ததுககும 7 8 அத4யாயஙகளில
சொனன அக்ஷரயோக3ததுககும உள்ள இந்த வாசி குறிககொளளத
தககது இவவத4யாயததில 5-வது ஶ்லோகம வரையில 7 8 அத4யா
யஙகளில கூறப்படட அக்ஷரயோக3மே கூறப்படடது இநத ஶ்லோ
கததில முதல் ஷடகததில கூறபபடட அக்ஷரயோக3மாகிற ஜஞான
யோக3ம கூறபபடுகிறது எனபதும குறிககொளளததககது. ஆறு
வது ஶ்லோகததிலிருநது இதுவரையில சொனன விஷயஙகளின
ஸாரமாவது ப2லனில விருபபமிலலாமல எமபெருமானுககு ஆரா
த4னமாக அனுஷ்டி2ககபபடும காமயோக3ததினால எமபெருமானிடம்
ப்ராப்யதவபு3த3தி4யுப, அடுதத ஶ்லோகததில கடைசிப பாத3த்தில்
சொலலபபடும மனஶ்ஶாநதியும ஏறபடும அதனால ஆதமசிநதன
ரூபமான ஜஞானயோக3ம ஏறபடடு அதன பயனாக "அவித3யா
காமஸமஜஞாயா" [வி பு 6 7 61] எனறு சொலலபபடட இருவினை
களும, 'அநாதமனயாதமபு3த்3தி4ர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி"
[வி பு 6-7 11] [ஆதமாவலலாத தே3ஹததை ஆதமாவாக நினைப்ப
தாகிற அஹஙகாரமும, தனனதல்லாதவற்றைத தனனதாக நினைப்ப
தாகிற மமகாரமும] எனறு சொலலபபடும தே3ஹாதமமயககம,மமகாரம்
முதலானவையும நீஙகப்பெறறு ப4க3வச்சே2ஷத்வததையே இயலவாகக
கொணட தன ஆதமாவின ஸாக்ஷாதகாரம ஏறபடும. அதனால மோக்ஷ
ஸாத4னமான பரப4கதி தனனடையே உணடாகும. இதற்கு ஒரு
த்3ருஷ்டாந்தம பின்வருமாறு கூறுவதுண்டு. ஒரு ராஜகுமாரன் சிறு

तेन कर्मणा सिद्धेनात्मध्यानेन निवृत्ताविद्यादिसर्वतिरोधाने मच्छेषतैकस्वरूपे प्रत्यगात्मनि साक्षात्कृते सति मयि परा भक्तिः स्वयमेवोत्पद्यते।

வயஸ்ஸில் விளையாடுவதற்காக அரண்மனையிலிருந்து வெளியே வந்து வழிதவறியபோது வேடர்களால் பிடிக்கப்பட்டு, அவர்களது சேரியிலே அவர்களைப்போலவே பல வருடங்கள் வாழ்ந்து வருகிறான். ஒருநாள் இவனைக்கண்ட ஆப்தனொருவன் இவனது உருவ அமைப்பிலிருந்து சிறுவயஸ்ஸில் காணாமற்போன ராஜகுமாரனே இவன் என்று உணர்ந்து, அவனை அரசன் முன்னிலைக்கு அழைத்துவந்து, 'இவனே உன் தந்தை' என்று உபதே$_3$சிக்கிறான். ராஜகுமாரனும் தன் தந்தையை நேரில் பார்த்துத் தந்தைக்கும் தனக்குமிருக்கும் உருவ ஒற்றுமைகளை ஆராய்ந்து, 'இது உண்மையே' என உணர்ந்து தந்தையிடம் பெருங்காதல் கொள்கிறான். அதுபோலவே இந்த உபாஸகனும் உபதே$_3$சத்தாலே தான் எம்பெருமானுக்கு சேஷபூ$_4$தன் என்றுணர்ந்து, எம்பெருமானைப்போலவே ஜ்ஞாநாநந்த$_3$மயமாயிருக்கும் தன் ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்தால் வேறு எதையும் எதிர்பாராமல் எம்பெருமானிடம் பெருங் காதலாகிற ப$_4$க்தி தன்னடையே உண்டாகப்பெறுவானன்றோ. இவ்விடத்தில் பின்வருமாறு ஓராக்ஷேபம் எழுகிறது:— ஒரு ஸாத$_4$னத்தில் சக்தியில்லாதவன் அதே ப$_2$லனை விளைக்கும் மற்றொரு ஸாத$_4$னத்தைச் செய்யவேண்டும் என்று சாஸ்திரம் விதிப்பதைப் பலவிடங்களில் காண்கிறோம். உதா$_3$ஹரணமாக அவகா$_3$ஹன (நீர் நிலையில் குடைந்தாடுவது) ஸ்நாநத்திற்கு சக்தியில்லாதவன், மற்ற ஸ்நானங்களைச் செய்தாலும் அதே சுத்தியாகிற ப$_2$லன் விளையுமென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. கர்மயோக$_3$ம் நேரே மோக்ஷஸாத$_4$னமாகும் என்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. உதா$_3$ஹரணமாக, "மோக்ஷகாரணமவ்யக்தம் அசிந்த்யம் அபரிக்$_3$ரஹம்| ஸமாராத்$_4$ய ஜக$_3$ந்நாத$_2$ம் க்ரியாயோகே$_3$ந முச்யதே ||" [விஷ்ணுத$_4$ர்மம் 1 54] [மோக்ஷகாரணமாய், தெளிவாக அறிய முடியாதவனாய், அளவிட்டு நினைக்கவும் அரியனாய், கைக்கொள்ளத்தகாதவனான ஜக$_3$ந்நாத$_2$னை ஆராதி$_4$த்துக் கர்மயோக$_3$த்தினால் முக்தியடைகிறான்] என்று கர்மயோக$_3$த்தினால் நேரேயே முக்தியடைவதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படியிருக்கும்பொழுது, "ப$_4$க்தியோக$_3$ம் செய்ய முடியாதவன் கர்மயோக$_3$த்தின் மூலம் ப$_4$க்தியோக$_3$த்தையடைந்து அதனால் முக்தியடைகிறான்" என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்னும் ஆக்ஷேபம் இங்கு எழுகிறது. இதற்கு ஸமாதா$_4$னம்:— இந்த கீ$_3$தை பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தில் கர்மயோக$_3$த்தினால் ப$_4$க்தியோக$_3$த்தையடைந்து அதனால் முக்தியடைகிறான் என்று தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கையாலும், விஷ்ணுத$_4$ர்மத்திலும் மேல் ப்ரகரணத்தில் இவ்விஷயம் தெளிவுபடுத்தப்பட்டிருக்கையாலும் இது பொருந்தும்.

तथा च वक्ष्यते * स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः (१८. ४६) इत्यारभ्य * विमुच्य निर्ममश्शान्तो ब्रह्मभूयाय कल्पते। ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति। समस्सर्वेषु भूतेषु मद्भक्तिं लभते पराम् (५४) इति ॥ ११ ॥

அதாவது — "ஸ்வகர்மணா தமப்₄யர்ச்ய ஸித்₃தி₄ம் விந்த₃தி மாநவ:" [கீ₃தை 18 46] [தனக்குரிய கர்மத்தாலே அந்தந்த தே₃வதைகளுக்கு அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவை ஆராதி₄த்து அவனருளாலே மனிதன் பரமாத்மப்ராப்தியாகிற ஸித்₃தி₄யைப் பெறுகிறான்] என்று தொடங்கி, "விமுச்ய நிர்மம: ஶாந்தோ ப்₃ரஹ்மபூ₄யாய கல்பதே। ப்₃ரஹ்மபூ₄த: ப்ரஸந்நாத்மா ந ஶோசதி ந காங்க்ஷதி। ஸம: ஸர்வேஷு பூ₄தேஷு மத்₃ப₄க்திம் லப₄தே பராம் ||" [கீ₃தை 18 53 54] [காமம் க்ரோத₄ம் முதலானவற்றை விட்டு மமகாரமற்றவனாய், ஆத்மாநுப₄வத்திலேயே இன்பம் காண்பவனாய், த்₄யானயோக₃த்தைச் செய்பவன் ஸம்ஸாரப₃ந்த₄த்திலிருந்து விடுபட்டு உள்ளபடியான ஆத்மாவின் அநுப₄வத்தையடைகிறான். ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் பெற்றவனாய் க்லேஶம் காமம் முதலானவற்றால் கலங்கப்பெறாத ஸ்வரூபத்தையுடையவனாய், அவன் என்னைத் தவிர வேறு எதைப் பெறுவதற்காகவும் வருந்துவதில்லை. எதையும் விரும்புவதுமில்லை. என்னைத் தவிர எல்லா பூ₄தங்களையும் அநாத₃ரித்திருப்பதில் ஸமமாயிருப்பவன். இத்தகையவன் என் விஷயமான பரப₄க்தியையடைகிறான்] என்று கீ₃தையில் கர்மயோக₃த்தால் ப₄க்தியோக₃த்தையடைகிறான் என்னும் விஷயம் சொல்லப்பட்டது.

"தத்ர சித்தம் ஸமாவேஷ்டும் ந ஶக்நோதி ப₄வாந் யதி₃ ।
தத₃ப்₄யாஸபரஸ்தஸ்மிந் குரு யோக₃ம் தி₃வாநிஶம் ||
தத்ராப்யஸாமர்த்₂யவத: க்ரியாயோகே₃ மஹாத்மந: ।
ப₃ரஹ்மண்யஸ்ஸமாக₂யாத தத்பரஸ்ஸத்தம் ப₄வ ||
கரோஷி யாநி கர்மாணி தே₃வதே₃வே ஜக₃த்பதௌ ।
ஸமர்ப்பயஸ்வ ப₄த்₃ரம் தே தத: கர்ம ப்ரஹாஸ்யஸி ||
பரத₄ாநம் காரணம் யோக₃: விமுக்தே தி₃திஜேஶ்வர! ।
க்ரியாயோக₃ஶ்ச யோக₃ஸ்ய பரமம் தஸ்ய ஸாத₄நம் ||"

[விஷ்ணுத₄ர்மம் 81 29]

श्रेयो हि ज्ञानमभ्यासाज्ज्ञानाद्ध्यानं विशिष्यते ।
ध्यानात्कर्मफलत्यागस्त्यागाच्छान्तिरनन्तरम् ॥ १२ ॥

**12. ஶ்ரேயோ ஹி ஜ்ஞாநமப்₄யாஸாத
ஜ்ஞாநாத₃த்₄யாநம விஶிஷ்யதே।
த்₄யாநாதகாமப₂லதயாக₃ஸ-
தயாக₃ாச்ச₂ாநதிரநநதரம் ॥**

அப்₄யாஸாத—(அனபிலலாத) கு₃ணாநுஸந்த₄ானத்தைக் காட்டிலும், **ஜ்ஞாநம**—(அதற்கு உபாயமான) ஆதமாவை நேரே காண்பதாகிற அறிவே, **ஶ்ரேய: ஹி**—சிறந்த தன்றோ **ஜ்ஞாநாத**—(நிறைவடையாத) அந்த ஆதம ஸாக்ஷாத்காரததைக் காட்டிலும, **த்₄யாநம்** — (அதற்கு உபாயமான) ஆதமாவை த₄யானிப்பது **விஶிஷ்யதே (ஹி)** — சிறந்ததனறோ. **த்₄யாநாத** — (நிறைவடையாத) ஆத்மத்₄யானத்தைக் காட்டிலும, **கர்மப₂லத்யாக₃:** — (அதற்கு உபாயமான) ப₂லதயாக₃த்தோடு அனுஷ்டி₂க்கப் படும்கர்மமே, **(விஶிஷ்யதே ஹி—சிறந்ததன்றோ) தயாக₃ாத**—ப₂லனில விருப்பததைவிட்டு அனுஷ்டி₂க்கப்படும கர்ம யோக₃த்திலிருந்து, **அநந்தரம்**—அடுததபடியாக, **ஶாந்தி:**—மனஶஶாந்தி (உண்டாகிறது).

[அந்தப் பரம்பொருளிடம் நீர நெஞ்சை வைத்து ப₄கதி செய்ய இயலாவிடில அப்பரமபொருளுடைய கு₃ணஙகளை இராப்பகலாகச் சிந்திப்பதாகிற அப்₄யாஸயோக₃ததைச் செய்வீர். அதிலும திறமை யற்ற உபாஸகனுககுக கர்மயோக₃மே அனுஷடி₂க்கததககது என்று பிரமனால சொல்லப்படடது நீரும அதை எபபோதும அனுஷ டி₂பபீர் அஸுரர் தலைவனே! நீர செயயும கர்மஙகளையெல்லாம் தேவதேவனும் லோகஸ்வாமியான பரமாதமாவிடம ஸமர்ப்பிப்பீராக. அதனால் உமக்கு மஙக₃ளம உண்டாகும. அதுகாரணமாக நீர் புண்யபாபஙகளிலிருந்து நீஙகபபெறுவீர் முகதிக்கு ப₄க்தி யோக₃மே முக்₂யமான காரணம. அந்த ப₄க்தியோக₃ததுக்குக் கர்ம யோக₃ம மேலான ஸாத₄னம] என்று இவ்விஷயம் விஷ்ணுத₄ர்மத்தி லும் விரிவாக விளககப்பட்டது. ஆக, இந்த ஶ்லோகத்தால ப₄கதி யோக₃த்தில ஶகதியில்லாதவன் அதை ஸாதி₄த்துத்தரும் உபாய பரம்பரையின் எலலைநிலமான கர்மயோக₃ததை அனுஷடி₂க்கவேணும் என்று விதி₄ததாயிற்று. 11.

॥ भा ॥ अत्यर्थप्रीतिविरहितात्कर्कशरूपात् स्मृत्यभ्यासादक्षर-याथात्म्यानुसन्धानपूर्वकं तदापरोक्ष्यज्ञानमेवात्महितत्वे विशिष्यते।

12. ஞான மனப்பயில்வி னன்றுமிக ஞானத்தி
லான தியான மதிசயிதந—தியானததிற
கனமபயன விட்டியலவு கட்டழகு விடடியல்விற்
றனணமருஞ் சாநதி தலே.

மனபபயில்வில் — (அன்பிலலாத) கு₃ணாநுஸந்த₄ானத்தைக் காட்டிலும், **ஞானம்** — (அதற்கு உபாயமான) ஆத்மாவை நேரே காணபதாகிற அறிவே, **மிக நன்று**— மிசச் சிறந்தது. **ஞானத்தில்** — (நிறைவடையாத) அந்த ஆதமஸாக்ஷாத்காரத்தைக் காட்டிலும், **ஆன தியானம்**— அதற்கு உபாயமான ஆத்மாவைத் தியானிப்பது, **அதிசயிதம** -சிறப்புற்றது **தியானததில்** — (நிறைவடையாத) அந்த ஆத்மத்₄யானத்தைக் காட்டிலும், **கன்மபயம் விட்டு இயல்வு** — (அதற்கு உபாயமான) ப₂லத்யாக₃த்தோடு அனுஷ்டி₂க்கப்படும் கர்மமே, **கட்டழகு**—மிகச் சிறந்தது, **விட்டு இயல்வில்**—ப₂லத்தில விருபபததைவிட்டு அனுஷ்டி₂க்கப்படும கர்மத்திலிருந்து, **சாநதி**—மனச்சாந்தி, **தலே தன் அமரும்**—அடுததபடியாக ஏற்படும்.

12. எட்டாவது ஶ்லோகத்தில் ப₄க்தியை விதி₄த்து, அதில் ஶக்தியிலலாதவனுக்கு ஒன்பதாவது ஶ்லோகததில் கு₃ணாநுஸநத₄ானமாகிற அப்₄யாஸயோக₃ததை விதி₄தது. அதிலும் ஶகதியில்லாதவனுக்கு ப₄க₃வத கர்மஙகளேப பததாவது ஶ்லோகததில விதி₄த்து, அதிலும் ஶகதியிலலாதவனுக்குச் சென்ற ஶ்லோகத்தில் கர்மயோக₃ததை விதி₄த்தான். இவற்றில் நேரான உபாயஙகளில அதி₄காரம (தகுதி) இலலாமையாலே ஸாத₄கனுக்கு ஏற்படககூடிய வருதததைப் போக்குவதற்காகவும், சநதிரனேப் பிடிக்க முயலும் கைக்குழநதை போலே முடியாத கார்யத்தில் ஈடுபாட்டைத தவிர்ப்பதற்காகவும், அவரவர் தகுதிககுத்தக்கபடி பரமபரையாக உபாயமாமவற்றையே ஸௌகர்யத்தின் மிகுதியையிட்டு அவரவர்க்குச் சிறநததென்று புகழ்நதுகொண்டு சென்ற நாலு ஶ்லோகததில் சொன்னவற்றையே விளக்குகிறுன். (ஶ்ரேயோ ஹி ஜ்ஞாநமப்₄யாஸாத) மிகக அன்பில்

आत्मापरोक्ष्यज्ञानादप्यनिष्पन्नरूपात् तदुपायभूतात्मध्यानमेवात्महितत्वे विशिष्यते ; तद्ध्यानादप्यनिष्पन्नरूपात्तदुपायभूतं फलत्यागेनानुष्ठितं कर्मैव विशिष्यते। अनभिसंहितफलादनुष्ठितात् कर्मणोऽनन्तरमेव

லாத த்₃யானத்தைக் காட்டிலும், அதற்கு உபாயமான ஆத்மாவை நேரே காண்பதாகிற அறிவே சிறந்ததன்றோ பேரன்போடு கூடிய த்₃யானம் அதற்குபாயமான ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைக் காட்டிலும் உண்மையில் சிறந்ததாகையாலே இங்கு விபரீதமாகச் சொல்லியிருப்பது பொருந்தாது. ஆகையால், பழத்தைச் சாப்பிட விரும்பிக் காயைக் கடிக்கும் சிறுவனது முயற்சிபோலே, தகுதியற்றவனால் செய்யப்படும் த்₃யானம் சுவையற்றதாகவேயாகுமாகையாலே, அதைக்காட்டிலும் பேரன்போடு கூடிய த்₃யானத்தை விளைக்கும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் சிறந்தது என்று இங்கு கூறுவதாகவே கொள்ளவேண்டும் இந்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமும் ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை அநு ஸந்தி₄ப்பதாகிற ஜ்ஞானயோக₃த்தாலே ஏற்படுவது என்பது முதல் ஷட்கத்திலேயே கூறப்பட்டது ஜ்ஞானயோக₃த்தாலே ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை ஸாதி₄த்துக்கொண்டு அதனால் பாபம் நீங்கப் பெற்றவனுக்கு பேரன்போடு கூடிய த்₃யானம் ஏற்படும் என்று கருத்து. இங்கு ஜ்ஞானம் என்று பொதுவாகச் சொல்லி யிருந்தபோதிலும், இது த்₃யானத்துக்கு உபாயமாகக் கூறப்பட்டிருக்கையாலும் மேலே த்₄யானத்தால் உண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கையாலும் ஜீவாத்மாவை உள்ளபடி அநுஸந்தி₄ப்ப தாகிற த்₄யானத்தால் உண்டாவதாய், ப₄க்தியோக₃த்துக்குக் காரண மானதாக முதல் ஷட்கத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமே இங்கு ஜ்ஞானமென்று கூறப்படுகிறது என்று விளங்குகிறது முதல் பாத₃த்தில் 'ஶ்ரேய' என்றும், இரண்டாம் பாத₃த்தில் 'விஶிஷ்யதே'' என்றும் கூறியிருப்பது ஒரே பொருளையுடையதாகவே இருக்கவேண்டு மாகையாலே 'ஶ்ரேய என்பது ஆத்மாவுக்கு நன்மை பயப்பதில் சிறப்புற்றது என்று பொருள்படுகிறது பரம்பரையாக உபாயமாக இருப்பதும் ஸௌகர்யமிகுதியினாலே ஆத்மாவுக்கு முக₂யோபாயத் தைக் காட்டிலும் நன்மைபயப்பதாகிறது. பரம்பரோபாயம் பற்றி இங்கு சொல்லப்பட்ட அனைத்தும் மேலே 2, 3 ம் பாத₃ங்களில் வரும் பரம் பரோபாயங்களுக்கும் பொருந்தும். (ஜ்ஞாநாத் த₄யாநம் விஶிஷ்யதே) நிறைவடையாத அந்த ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைக் காட்டிலும் அதற்கு

निरस्तपापतया मनसश्शान्तिर्भविष्यति, शान्ते मनसि आत्मध्यानं संपत्स्यते, ध्यानाच्च तदापरोक्ष्यम्, तदापरोक्ष्यात् परा भक्तिरिति भक्तियोगाभ्यामाशक्तस्य आत्मनिष्ठैव श्रेयसी। आत्मनिष्ठस्याप्यशान्त-

---

உபாயமான ஆதமாவை த₄யானிபபது சிறநதது. (த்₄யாநாத கர்ம ப₂லதயாக₃) நிறைவடையாத ஆத்மத₄யானததைக காடடிலும் அதறகு உபாயமான ப₂லதயாக₃ததோடு அனுஷடி₂ககப்படும் காமமே சிறநதது. இரணடாம பாத₃ததிலுளள 'விஶிஷயதே' எனனும பத₃ததை இஙகும கூடடிககொள்ளவேண்டும. 11-வது ஶலோகத்தில ப₂லதயாக₃ததைச சொனனதைப ப₂ல தயாக₃த்தோடு கூட அனுஷடி₂ககப்படும காமயோக₃ததைச் சொல்லுவதாகப் பொருள கொணடதுபோல இஙகும கொளளவேணடும் (தயாக₃ாத் ஶாநதிஃ அநநதரம) ப₂லனில விருபபததைவிடடு அனுஷடி₂ககபபடும காம யோக₃ததிலிருநது அடுததபடியாக மனசசாநதி உண்டாகிறது காமத் தினுல பாபம நீஙகபபெறறு, அது காரணமாக ரஜஸ ்தமோகு₃ணஙகள் குறையபபெறறு, அதனுலே விருபபு வெறுபபு முதலானவை அறறிருககையாகிற மனஶஶாநதி ஏறபடுகிறது எனறு கருததுஃ மனஶஶாநதி ஏறபடடவளவில ஆதமத₄யானம உணடாகுபஃ அநத த₄யானததினுல ஆதம ஸாக்ஷாதகாரம ஏறபடும, அநத ஸாக்ஷாத காரததினுல பரப₄கதி ஏறபடும. ஆகையால ப₄கதியோக₃ததில் பழகுவதறகு ஶகதியிலலாதவன ஆதமத₄யானம செயவதே சிறநததுஃ ஆதமத₄யானம செயயுமபோது மனஶஶாநதி ஏறபடவிலலை எனருல ஆதமத₄யானம ஸித₃தி₄பபதறகாக ஆதமஜ்ஞானததை உளளடக் கியதாய, ப₂லனில விருபபமறறதான காமயோக₃ததில ஈடுபடுவதே சிறநதது எனறு கருதது. இஙகு ஓர ஆக்ஷேபம் எழுகிறதுஃ அதாவது— தயாக₃ாத ஶாநதி' எனறு தொடஙகும நாலாவது பாத₃த் திலும முன மூனறு பாத₃ஙகளிறபோலே 'தயாக₃ததைக காடடிலும ஶாநதி சிறநதது'' எனறு பொருளகொள்வதே உசிதம். வேறுவித மாகப பொருளகொண்டால ரீதிப₄ஙக₃ம என்னும தோ₃ஷம வரு கிறது த₄யானததுககும அதறகு உபாயமான காமப₂லதயாக₃த துககும இடையில ஶாநதியைப புகுததினுல த்₄யானததைக காடடி லும காமப₂லதயாக₃ம சிறநதது எனறு கூறுவதும பொருநதாது எனபது அவவாக்ஷேபம. இதறகு ஸமாத₄ானம பினவருமாறு — 'தயாக₃ாத ஶாநதிர விஶிஷயதே' எனறு பத₃ஙகளையிடாமல 'தயாக₃ாத ஶாநதிரநநதரம' எனறு பத₃ஙகளையிடடிருப்பதிலிருநதே

मनसो निष्ठाप्राप्तयेऽन्तर्गतात्मज्ञानानभिसंहितफलकर्मनिष्ठैव श्रेय-
सीत्यर्थः ॥ १२ ॥

முன் மூன்று பாத3ங்களில் பின்பற்றப்பெற்ற ரீதி இங்கு கைவிடப்பட்டது என்று விளங்குகிறது. 'அநந்தரம்' என்னும் பத3த்திலிருந்து, கர்மப2லத்யாக3த்தினால் மனஶ்ஶாந்தி ஏற்படுகிறதுஎன்றும் விளங்குகிறது 3, 4 பாத3ங்களைச் சேர்த்துப்பார்க்கும்போது காமப2லத்யாக3மானது மனஶ்ஶாந்தியை விளைப்பதன்மூலம் ஆத்மத்4யானத்தை ஸாதி4த்துத் தருகிறது என்று விளங்குகிறது. ஆகையாலே குறையில்லை இங்கு பின்வருமாறு மற்றோராக்ஷேபமும் எழுகிறது. இந்த ஶ்லோகத்தில் "அப்4யாஸத்தைக் காட்டிலும் ஜ்ஞானம் சிறந்தது. ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் த்4யானம் சிறந்தது த்4யானத்தைக் காட்டிலும் த்யாக3ம் சிறந்தது" என்று மேன்மேலே சிறப்பைச் சொல்லுவதாகத் தெளிவாக விளங்கும்போது அப்படிக் கொள்ளாமல் முக்2யோபாயத்தைக் காட்டிலும் பரம்பரோபாயம் சிறந்தது என்று நலிந்து பொருள்கொள்ளக் காரணமென்ன? என்பது அவ்வாக்ஷேபம் இதற்கு ஸமாத4ானம் பின்வருமாறு— 9-வது ஶ்லோகத்தில் தன்னிடத்தில் நெஞ்சை வைக்கையாகிற ப4க்தியோக3த்தில் ஶக்தியில்லாதவனுக்கு அப்4யாஸயோக3த்தை விதி4த்தான். 11-வது ஶ்லோகத்தில் அந்த அப்4யாஸயோக3த்துக்கும் காரணமாகப் பத்தாவது ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ப4க3வத் கர்மத்திலும் ஶக்தியில்லையானால் ஸர்வகர்மப2லத்யாக3த்தைச் செய்யவேண்டுமென்று விதி4த்தான். இந்த ஶ்லோகத்தில் "ஶ்ரேயோ ஹி ஜ்ஞாநமப்4யாஸாத்" என்று தொடங்கி, "த்4யாநாத் கர்மப2லத்யாக3:' என்று அவ்விஷயம் நினைவுபடுத்தப்படுகிறது. ஆக, 'அப்4யாஸ யோக3த்தில் ஶக்தியில்லாதவனுக்கே கர்மப2லத்யாக3ம்' என்று முன் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷயமே இங்கு விளக்கப்படுகிறது என்று தெரிகிறது. இந்த ஶ்லோகத்தில் இவ்விரண்டுக்கும் நடுவில் படிக்கப்படும் ஜ்ஞானத்4யானங்களும் அப்4யாஸத்துக்கு முற்பட்டதாகவும், கர்மத்துக்குப் பிற்பட்டதாகவும் விளங்குகையால், அப்4யாஸத்தில் அஶக்தனுக்கு ஜ்ஞானமும், அதில் அஶக்தனுக்கு த்4யானமும், அதில் அஶக்தனுக்கு த்யாக3மும் சிறந்தது என்று இங்கு கூறுவதாகக் கொள்வதே பொருத்தமாகும். ஆக இதுவரையில் "அஶக்தஸ்யாத்மநிஷ்ட2தா" [16] என்று கீ3தார்த்த2ஸங்க்3ரஹத்தில் ப4க்தியோக3த்தில் ஶக்தியில்லாதவன் கர்மயோக3த்தைக் கொண்டு ஆத்மநிஷ்டை2யைப் பழக வேண்டும் என்று கூறிய அர்த்த2ம் நிறைவுற்றது. 12.

॥ भा ॥ अनभिसंहितफलकर्मनिष्ठस्योपादेयान् गुणानाह—

अद्वेष्टा सर्वभूतानां मैत्रः करुण एव च ।
निर्ममो निरहङ्कारस्समदुःखसुखः क्षमी ॥ १३ ॥

सन्तुष्टस्सततं योगी यतात्मा दृढनिश्चयः ।
मय्यर्पितमनोबुद्धिर्यो मद्भक्तस्स मे प्रियः ॥ १४ ॥

**13. அத₃வேஷ்டா ஸர்வபூ₄தாநாம மைதர: கருண ஏவ ச ।
நிர்மமோ நிரஹங்காரஸ ஸமது₃:க்க₂ஸுக₂: க்ஷமீ ॥**

**14. ஸநதுஷ்டஸஸததம யோகீ₃ யதாதமா த்₃ருட₄நிஶசய: ।
மய்யர்பபிதமநோபு₃த்₃தி₄ர்யோ மத்₃ப₄க்தஸஸ மே ப்ரிய: ॥**

ஸர்வபூ₄தாநாம அத₃வேஷ்டா—எலலா ஜீவராஶிகளை யும் வெறுககாதவனுய, **மைதர**—அவர்களிடத்து நட்புக் கொண்டவனுய், **கருண ஏவ ச**—(அவர்கள் துன்புறும் போது) கருணை காட்டுபவனுய், **நிர்மம**—மமகாரமற்றவ ணுய, **நிரஹங்கார:**—அஹங்காரமற்றவனுய, **ஸம து₃க்க₂ ஸுக₂**—இனபதுனபங்களை ஒககநோக்குகினறவனுய், **க்ஷமீ**—பொறுமையுடையவனுய், **ஸநதுஷ்ட:**—திருப்தி பெற்றவனுய், **ஸததம யோகீ₃**—எப்போதும் ஆத்மஸவ ரூபததை அநுஸந்தி₄ப்பவனுய, **யதாதமா**—மனத்தை அடக்கியவனுய், **த்₃ருட₄ நிஶசய:**—(ஶாஸ்த்ரங்களில் சொனன அர்த்த₂ங்களில) உறுதியான ஜ்ஞானத்தை யுடையவனுய், **மயி அர்ப்பிதமநோபு₃த்₃தி₄:**—எனனிடத்தில செலுததப்பட்ட நெஞ்சையும துணிந்த அறிவையும் உடையவனுய், **ய: மத்₃ப₄கத:**—(எவனெருவன கர்ம யோக₃ததைச் செயது) எனனிடம் அனபு செலுதது கிருனே, **ஸ:**—அவன், **மே**—எனக்கு, **ப்ரிய.**—இனியவன.

**13. மறருே ரிடதது மறமற்று மிததிரனு
யுறருன கருணை யுறுமமதை—செறரு
னகங்கார மறரு னமர்பொறையன றுக்கஞ்
சுகங்காணி லொபபான றுணிந்து.**

14. பெற்றதமைந் தென்றும் பிறங்குயிர்க்கண் யோகியா
யுற்றமன முளளொடுககி யோாநதுதெளிந— தறறமற
வெனனமர்நத நெஞ்சுதுணி வெயதியான்ற னென
றன்னமர்நது நானுகப்பன ருன். [பததன

மறறு ஓர் இடததது மறம் அறறு — மற்ற எலலா ஜீவ ராஶிகளேயும வெறுககாதவனுய், **மித்திரனுய** —அவாக ளிடதது நட்புககொணடவனுய, **கருணே உற்ருன்**— (அவர்கள் தனபுறும்போது) கருணே காட்டுபவனுய், **உறு மமதை செறருன**—மமகாரமற்றவனுய, **அகஙகாரம அறருன்**—அஹஙகாரம அற்றவனுய், **அமர் பொறையன**— பொறுமையுடையவனுய், **துக்கம் சுகம காணில துணிநது ஒப்பான்**—இனப துனபங்களே உறுதியாக ஒககநோக்கு கினறவனுய, **பெற்றது அமைந்து**—கிடைதததுகொணடு திருபதி பெற்றவனுய, **என்றும் பிறங்கு உயிாககண் யோகி யரய்** — எபபோதும ஜஞானமயமான ஆதமஸவரூபததை அநுஸந்தி₄பபவனுய, **உறற மனம உள் ஒடுககி**—மனததை வெளியில திரியாமல உள்ளே செலுததியவனுய, **அறறம அற ஓர்நது தெளிநது** — (ஶாஸத்ரஙகளில சொனன ஆத்த₄ஙகளில) ஐயமற ஆராயநது தெளிவு பெறறவ னுய், **என அமர்நத நெஞ்சு துணிவு எய்தியான் தான்**— எனனிடததில செலுததபபட்ட நெஞ்சையும துணிந்த அறிவையும உடையவனுயிருக்கும, **என் பத்தன தன அமர்நது**—(கர்மயோக₃ததைச் செய்து) எனனிடம் அனபு செலுததுகிறவனிடம் ஈடுபட்டு, **நான உகபபன் தான்**— நான உகந்திருபபேன

13-14 இவவத₄யாயததின் தொடககததிலிருநது இதுவரையில "ப₄கதே· ஶரைஷட₂யம உபாயோகதிஃ அஶகதஸயாதமநிஷட₂தா" [16] எனறு கீ₃தாாதத₂ஸங்க்₃ரஹத்தில சொலலப்பட்ட மூனறு விஷயங்கள் விளககபபட்டன. "ததபரகாராஸது அதிபரீதிா ப₄கதே த₃வாத₃ஶ உச்யதே" [16] எனறு இரணடு விஷயஙகள எஞசி நிற்கின்றன, அவறறில ப₄கதனிடததில் அதிபரீதியாகிற கடைசி விஷயம இவவததியாயத்தின் கடைசி ஶ்லோகமான 20-ம ஶ்லோகததில சொலலபபட இருககிறது. இதுமுதல 19-வது ஶலோகம் ஈருக ஏழு ஶலோகஙகளாலே "ததபரகாரா·" என்று சொலலப்படட ப₂லனில விருபபமற்றுச் செயயப்படும கர்மயோக₃த்தில ஊனறி நிறபவன் கைக்கொளளவேணடிய கு₃ணஙகள் கூறப்படுகின்றன.

இவவிடததில பினவருமாறு ஓா ஆக்ஷேபம எழுகிறது:— இஙகு காமயோக$_3$நிஷட$_2$னுககுக கைககொளளத்தககு கு$_3$ணஙகளைச சொலலுகிறது எனபது எபபடிப பொருநதும? 14, 16-வது ஶலோகஙகளில 'மத$_3$ப$_4$கத" எனறும, 17 19 வது ஶலோகஙகளில "ப$_4$கதிமாந" எனறும இவனை ப$_4$கதிநிஷட$_2$னெனறு கூறியிருககிறது இநத எலலா ஶலோகஙகளிலும கணணன அவனைத தனககு பரியனாகவும காட்டியிருககிறான ஆகையால, "பரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோSதயாதத$_2$ம அஹம ஸ ச மம பரிய" [கீ$_3$தை 7-17] எனறு சொலலபபடட பரியனான ப$_4$கதிநிஷட$_2$னே இஙகும் கூறபபடுவதாகக கொணடு "அத$_3$வேஷடா" முதலான கு$_3$ணஙகள ப$_4$கதிநிஷட$_2$ன கைககொளளவேணடியவை எனறு கொளவதனறோ பொருததம—எனபது அவவாக்ஷேபம. இதறகு ஸமாத$_4$ானம பினவருமாறு— "த$_1$யாநாத காமப$_2$லதயாக$_3$" [12] எனறு காமயோக$_3$ததைப் பறறிப பேசியவுடன படிககபபடும இககுணஙகள காமயோக$_3$ததுககு அஙக$_3$மானவையே என விளஙகுகிறது அஙக$_3$மான இநத கு$_3$ணஙகளினால ஏறபடும உபகாரம "தயாக$_3$ாத ஶாநதிரநநதரம" [12] எனறு காடடபபடடது. இநத கு$_3$ணஙகள காமயோக$_3$ததுககு அஙக$_3$மாக முனனமே காடடபபடடுமிருககினறன. இவனை ப$_4$கதனாகக குறிபபிடடிருபபதும காமயோக$_3$ததில அடஙகிய ப$_4$கதியையிடடே எனறு ஆஙகாஙகு வயாக$_2$யானததில விளககப போகிறோம ப$_4$கதியிலலாத காமஜ்ஞான யோக$_3$ஙகள் இலலையே இதையே ஆளவநதாரும, "தரயாணுமபி யோக$_3$ாநாம் தரிபி$_4$ரநயோநயஸங்க$_3$ம ||" [கீ-ஸம 24] [காம ஜ்ஞான ப$_4$க்தியோக$_3$ம ஓவவொனறிலும மறற இரணடும கலநதிருககினறன.] எனறு காட்டினா. 20 வது ஶலோகததில ஸாக்ஷாத ப$_4$கதியோக$_3$நிஷட$_2$ாகள் கூறப்படுகிறாாகள அநத ஶலோகத்தில 'து' ஶப$_3$த$_3$ததாலும், "மதபரமா ப$_4$கதா" எனனும விஶேஷணததாலும, "அதீவ மே பரியா" எனறு மிக இனியவாகளாகக காடடுகையாலும முனனால சொலலபபடட காமயோக$_3$நிஷட$_2$ர்களாகிற ப$_4$கதாகளை காட்டிலும் சிறந்த ப$_4$கதியோக$_3$நிஷட$_2$ர்களான ப$_4$கதாகள இவாகள எனறு உணாததபபடுகிறது ஆகையால அதறகு முன ஏழு ஶலோகஙகளில சொலலபபடும ப$_4$கதாகள ப$_4$க்தியோக$_3$நிஷட$_2$ாகளை காடடிலும தாழநத காமயோக$_3$நிஷட$_2$ாகளான ப$_4$கதாகளே என்று விளஙகுகிறது. (அத$_3$வேஷடா ஸாவபூ$_4$தாநாம்) நெஞசால தனனை வெறுபபவாகளும வாககாலும செயலாலும தனககுத தீஙகு புரிபவாகளுமான எலலா ஜீவராஶிகளைக குறிததும வெறுபபிலலாதவன.

॥भा॥ अद्वेष्टा सर्वभूतानाम् — विद्विषतामपकुर्वतामपि सर्वेषां भूतानामद्वेष्टा— मदपराधानुगुणमीश्वरप्रेरितान्येतानि भूतानि द्विषन्त्यपकुर्वन्ति चेत्यनुसन्दधानः, तेषु द्विषत्स्वपकुर्वत्सु च सर्वभूतेषु मैत्री

தன்னை வெறுக்காதவர்களிடம் வெறுப்படையாமலிருப்பது நல்ல மனிதர் எவருக்குமேயுள்ளது ஆகையால் கர்மயோக$_3$நிஷ்ட$_2$னுக்கு அது இங்கு சிறப்பாகக் கூறத்தக்கதன்று ஆகையால் இங்கு ஸர்வபூ$_3$த$_3$ம் தன் விஷயத்தில் மனத்தால் வெறுப்புடையவர்களாய் அது காரணமாக வாக்காலும் செயலாலும் தனக்குத் தீங்குபுரிபவர்களான ஜீவராசிகளையே காட்டுகிறது என்று கொள்ள வேண்டும். இவர்களிடமல்லவோ வெறுப்பு ஏற்பட இடமுள்ளது இப்படி வெறுப்பு ஏற்படாமலிருப்பது மாத்திரமல்ல, அவர்களிடம் நட்புமுள்ளது என்கிறது அடுத்தபடியாக—(மைத்ர) அவர்களுக்கும் நன்மையை விரும்புகிறவன் என்றபடி. இதற்குக் காரணமென்ன? எனில் 'நான் செய்த முன்வினைகள் காரணமாக எம்பெருமானால் தூண்டப்பட்டு இந்த ஜீவராசிகள் என்னிடம் த$_3$வேஷத்தையும் அபகாரத்தையும் செய்கின்றன" என்று அனுஸந்தி$_4$க்கிறுகையாலே தன்னிடம் வெறுப்புக்கொண்டு அபகாரம் செய்யும் ஜீவராசிகளிடத்தில் வெறுப்படையாதிருப்பதோடன்றியில் அவர்களுக்கு நன்மையையும் விரும்புகிறானன்றே இவன். இப்படி அவர்களுக்கு நன்மையை விரும்புவதோடன்றியில் அவர்கள் துன்புறும்போது தானும் துன்புறுகையாகிற கருணையையும் காட்டுகிறுன் என்கிறது. அடுத்தபடியாக—(கருண ஏவ ச) அவர்கள் விஷயத்தில் கருணையைச் செய்பவனாகவும் இருக்கிறுன் என்றபடி. "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப$_4$ருசம் ப$_4$வதி து$_3$கி$_2$த" [ரா-அ 2-40] [மனிதர்கள் துன்புறும்போது அவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகத் துன்புறுகிறுன் ராமன்] என்று வால்மீகி கருணாகுத்ஸ்த$_2$னின் கருணையை விளக்கியது இங்கு காணத்தக்கது "மைத்ர கருண ஏவ ச" என்னும் தொடரில் ஏவகாரத்தாலே முன் எடுத்த அபகாரிகள் விஷயத்திலும் இவன் நட்பையும் கருணையையும் காட்டுகிறுன் என்று விளங்குகிறது (நிர்மம:) தன்னுடையது என்று நினைக்க இடமுள்ள தே$_3$ஹத்திலும், இந்த்$_3$ரியங்களிலும் அவற்றேடு தொடர்புடைய உற்ருர் உறவினர் செல்வம் முதலியவற்றிலும் தன்னுடையது என்னும் எண்ணமற்றவன், இதற்குக் காரணத்தைக் காட்டுகிறது அடுத்தபடியாக—(நிரஹங்கார) தானல்லாத தே$_3$ஹத்தில் தான் என்னும் அபி$_4$மானமற்றவன். தே$_3$ஹத்தைத் தான்

मति कुर्वन् मैत्रः, तेष्वेव दुःखितेषु करुणां कुर्वन् करुणः, निर्ममः— देहेन्द्रियेषु तत्संबन्धिषु च निर्ममः, निरहङ्कारः—देहात्माभिमानरहितः, तत एव समदुःखसुखः—सुखदुःखागमयोः साङ्कल्पिकयोः हर्षोद्वेगरहितः,

---

எனறு நிஃனபபதாலதானே தே₃ஹததோடு தொடர்புடையவறறைத தனனுடையது எனறு நிஃனககிருன, 'நிரஹஙகார' ஶப₃த₃த திறகு 'நிாக₃தாஹமபரதயய:'' [அஹம எனனும நிஃனவு நீஙகபபெறறவன] எனறு ஶஙகரா ப₄ாஷ்யமிடடது சரியலல எனறு இதனுல காடடபபட்டது அஹம' ஶப₃த₃ததால சொலலப படுவது ஆதமா எனறு பல பரமாணஙகளால தேறுகிறதனறோ

''அநாதமநயாதமபு₃த₃தி₄ா யா சாஸவே ஸவமிதி யா மதி |
ஸமஸாரதரு ஸமபூ₄தி பீ₃ஜமேதத₃ த₃வித₄ா ஸதி₂தம ||
பஞசபூ₄தாதமகே தே₃ஹே தே₃ஹீ மோஹதமோவருத: |
அஹமமமைததி₃தயுசசை குருதே குமதிாமதிம ||''
[வி-பு 6-7-11, 12]

[ஆதமாவலலாததான தே₃ஹததில ஆதமா எனனும எணணமும், ஆதமாவோடு தொடாபறற புதர பௌதர க₃ருஹ க்ஷேதராதி₃களில தனனுடையது எனனும எணணமும ஸமஸாரமாகிற மரம வளா வதறகுக காரணமான இரு பகுதியுளள விதையாகும ஐநது பூ₄தஙகளாலான தே₃ஹததில மயககமாகிற இருளில ஆழநதிருக கும அறிவுகெடட ஜீவன, தான எனறும, தனனுடையது எனறும உறுதியான எணணததைக கொளகினருன்] எனறு தொடங்கி ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும அஹஙகார மமகாரஙகளின உணமைப் பொருள விளககபபட்டது இஙகு அனுஸந்தி₄ககத்தககது இநத அஹஙகார மமகாரமற்றிருககையால ஏறபடும தனமையை அடுததபடி கூறுகிருன—(ஸமது₃ கக₂ ஸுக₂) அஹஙகார மமகாரஙகளால இனப துனபஙகள விஃளநதால அதனுல் ஆனநத₃மோ ப₄யமோ அடையாதவன் (க்ஷமீ) ஶீதோஷ்ணஙகள முதலானவறறுல விஃள யும தவிாககவொணுத இனபதுனபஙகள் வநதால அவறறுலும ஆனநத₃மோ ப₄யமோ அடையாதவன. ''க்ஷமீ'' எனறதற்கு அபகாரம செயபவாகளிடம பொறுமையுடையவன எனறு பொருள கொளளபபாததால 'அத₃வேஷ்டா ஸர்வபூ₄தாநாம' எனபதோடு புநருக்தி ஏறபடும. ஆகையால ''ஸமது₃ கக₂ஸுக₂'' என்பதறகு அஹஙகார மமகாரஙகளாகிற ஸஙகலபஙகளால் ஏறபடும ஸுக₂ து₃ கக₂ஙகஃளப் பொறுத்துககொள்கின்றவன எனறும், 'க்ஷமீ'

क्षमी — स्पर्शप्रभवयोरवर्जनीययोरपि तयोर्विकाररहितः, संतुष्टः— यदृच्छोपनतेन येनकेनापि देहधारणद्रव्येण सन्तुष्टः। सततं योगी— सततं प्रकृतिवियुक्तात्मानुसन्धानपरः, यतात्मा —नियमितमनोवृत्तिः, दृढ

எனபதறகு மாதராஸபாஸாஸ்து '' [கீ₃தை 2 14] எனற ஸலோகததில சொனன ரீதியில ஸீதோஷணஙகள முதலான ஸபர்ஸஙகளால ஏறபடும தவிர்ககவொணணுத இனபதுனபஙகளையும பொறுததுககொணடு அவறறுல விகாரமடையாமலிருபபவன எனறும பொருள்கொளளபபட்டது அஹஙகாரமமகாரஙகளைச சொனன வுடன் 'ஸமது₃ கக₂ஸுக₂' எனறு கூறியிருபபதும இபபடிப பொருள கொளவதே பொருநதும எனறு காட்டுகிறது (ஸநதுஷ்ட) தற செயலாகக கிடைககும, உயிர்வாழ உதவும எநதப பொருளைக கொணடும திருபதி பெறுபவன ஸநதுஷ்டோ யேநகேநசித '' எனறு 19 வது ஸலோகததில சொலலபபடுவதாய, 'யத₃ருசச₂ா லாப₄ஸநதுஷ்ட '' [கீ₃தை 4 22] எனறு ஏறகனவே சொலலபபட்ட தாயிருககையாலே ஆத₃ரமிகுதியாலே அதுவே இஙகும சொலலப படுகிறது என விளஙகுகிறது

"யேநகேநசித₃ாசச₂நந யேநகேநசித₃ாஸித: ।
யதரக்வசநஸாயீ ச தம தே₃வா ப₃ராஹமணம் விது₃:॥"

[ப₄ார. மோக்ஷ 251 12]

[தறசெயலாகக கிடைதத ஏதாவதொன்றை உடுததுககொணடு தறசெயலாகக் கிடைதத ஏதாவதொனறை உணடு, தறசெயலாகப போயசசேரும ஏதாவதொரு இடததில படுபபவன எவனோ அவனையே தே₃வாகள ப₃ராஹ்மணன என்று அறிகினறனா]
'ந ஸுஙிபதிதம த₄ாமயம உபபே₄ாக₃ம யத₃ருசச₂யா । பரதயாசக்ஷே ந சாபயேநம அநுருநதே₄ ஸுது₃ர்லப₄ம ॥' [ப₄ார மோக்ஷ 179 24] [தறசெயலாகக கிடைததாய த₄ாமவரமபை மீறுததான பே₄ாக₃ததை நான தளளுவதில்லை கிடைததறகரிய பே₄ாக₃த தைததேடி ஓடுவதுமிலலை] எனறு ப₄ாரததததில சொலலபபட்டபடி ஸாஸ்தரஙகளுககு முரணபடாதவையாய் முயறசியிலலாமல கிடைதத வறறில் 'இது பெரியதா, சிறியதா? சுவையுடையதா, சுவையறறதா?'' எனனும வேறறுமை பாராட்டாமல் திருப்தியடையவேணும எனறு கருதது. (ஸததம யோகீ₃) ப்ரகருதியினின்றும நீஙகிய ஆதமாவை எபபோதும அநுஸநதி₄ததுககொணடிருப்பவன் யோக₃ஸப₃த₃ம ஆதம ஸாக்ஷாத்காரத்தையே குறிக்குமாயினும், தே₃ஹததோடிருககும

निश्चयः — अध्यात्मशास्त्रोदितेष्वर्थेषु दृढनिश्चयः, मय्यर्पितमनोबुद्धिः— भगवान् वासुदेव एवानभिसंहितफलेनानुष्ठितेन कर्मणा आराध्यते, आराधितश्च ममात्मापरोक्ष्यं साधयिष्यतीति मय्यर्पितमनोबुद்धिः, य

காமயோக₃ நிஷ்ட₂ன் எப்போதும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பெற்றிருப்பது இயலாதாகையாலே க்ஷணநேரம் ஏற்படும் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை எப்போதும் அனுஸந்தி₄த்துக்கொண்டிருப்பவன் என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். இது ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத் துக்குக் காரணமாகிறபடியால் இங்கு யோக₃மெனப்படுகிறது. (யதாத்மா) ஆத்மாவல்லாத விஷயங்களில் செல்லாதபடி நெஞ்சை அடக்கியவன், எப்போதும் ஆத்மாவைச் சிந்திப்பதுபோலே, ஆத்மா வல்லாதவற்றைச் சிந்திப்பதிலிருந்து நீங்குவதும் ஆத்மஸாக்ஷாத் காரத்துக்கு உறுப்பாகிறதன்றே அது இங்கு சொல்லப்படுகிறது. (த்₃ருட₄ நிஶ்சய:) ஆத்மாவைப்பற்றிய ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப் பட்ட விஷயங்களில் உறுதியான நிர்ணயத்தோடிருப்பவன் பொது வாக 'த்₃ருட₄ நிஶ்சய' என்று சொல்லியிருந்தபோதிலும் மற்றவர் களுக்கு ஸந்தே₃ஹம் ஏற்படக்கூடிய இடத்திலேயே இவனுக்கு நிஶ்சயத்தைச் சொல்லவேண்டும் அதுவும் இவனது ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கவேணும். அத்தகையது ஆத் மாவைப்பற்றிய ஶாஸ்த்ரங்களில் நிஶ்சயமேயாகுமாகையால் இங்கு அப்பொருளே பொருந்தும் (மய்யர்ப்பித மநோபு₃த்₃தி₄:) "ப₄க₃வா ஞன வாஸுதே₃வனே ப₂லனில் விருப்பமில்லாமல் என்னால் அநுஷ் டி₂க்கப்பட்ட காமயோக₃த்தினால் ஆராதி₄க்கப்படுகிறான், ஆராதி₄க்கப் பட்டு எனக்கு ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை உண்டாக்கித்தருவான்" என்று என்னிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட மனத்தையும் புத்தியையுமுடையவன்.

அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போ₄க்தா ச ப்ரபு₄ரேவ ச" [கீ₃தை 9 23] என்று எல்லாக் காமங்களாலும் ஆராதி₄க்கப்படுபவனாகவும், ப₂லனை அளிப்பவனாகவும் தன்னைக் கண்ணன் கூறியிருக்கிற ஞகையாலே காமயோக₃நிஷ்ட₂ன் அவனிடத்தில் மநோபு₃த்₃தி₄ களை ஸமர்ப்பிப்பதாவது—அவனையே காமங்களால் ஆராதி₄க்கப்படு பவனாகவும், ப₂லனை அளிப்பவனாகவும் அனுஸந்தி₄க்கையேயாகும். ப₄க₃வச்ச₂ப்₃த₃த்தால் சொல்லப்படும் கல்யாணகு₃ணபூர்த்தியும் தோ₃ஷமின்மையுமாகிற உப₄யலிங்க₃ம் இவனே காமங்களுக்குப் ப₂லனை அளிக்கவல்லவன் என்று காட்டித் தருகிறது. இவன் எல்லா தே₃வர்களுக்குள்ளும் அந்தர்யாமியாயிருக்கும் வாஸு தே₃வனாகையாலே எல்லா தே₃வரைக்குறித்த காமங்களும் இவனுக்கு

एवंभूतो मद्भक्तः—एवं कर्मयोगेन मां भजमानो यः, स मे प्रियः ॥ १३ ॥ १४ ॥

यस्मान्नोद्विजते लोको लोकान्नोद्विजते च यः ।
हर्षामर्षभयोद्वेगैर्मुक्तो यस्स च मे प्रियः ॥ १५ ॥

15. யஸ்மாநநோத₃விஜதே லோகோ
லோகாநநோத₃விஜதே ச ய ।
ஹர்ஷாமர்ஷப₄யோத₃வேகை₃ர்முகதோ
யஸ்ஸ ச மே ப்ரிய: ॥

யஸ்மாத—எந்தக கர்மயோக₃நிஷ்ட₂னிடம், **லோக:**—இவ்வுலகம், **ந உத₃விஜதே**—அஞ்சி நடுஙகாதோ, **ய**—

ஆராத₄னமாகவேயாகினறன என்று விளஙகுகிறது எலலாக் கர்மஙகளாலும ஆராதி₄ககப்படுபவனை நினைபபது இஙகு மனததைத ஸமர்பபிபபதாகும. அவனே ப₂லனையளிபபவன் எனறு உறுதி கொள்வது பு₃த்₃தி₄யை ஸமர்பபிபபதாகும. அனறிகக்கே எலலாக கர்மங்களாலும ஆராதி₄க்கபபடுமவனுகவும அவறறுககுப் ப₂லனை யளிப்பவனுகவும நினைப்பதே மனததை ஸமாபிபபது என்றும, அபபடி உறுதி கொளவதே பு₃த₃தி₄யை ஸமர்பபிபபது எனறும கொளள லாம. அலலது மநோபு₃த₃தி₄:' எனனும தொடா மனத்தில் உறுதியைச சொலலுவதாகவும கொள்ளலாம. (யோ மத₃ப₄கத: ஸ மே ப்ரிய:) எவனுனுவன இவவணணமாகக காமயோக₃ததை அனுஷடி₂பபதின்மூலம எனனிடம் அனபு செலுததுகிறுனோ அவன் எனககு இனியவன. ப₄கதியோக₃ததில ஶகதியிலலாதவனுககு மேன மேலே பரமபரோபாயஙகளை விதி₄ககிற ப்ரகரணமாகையாலே இஙகு ப₄க்தியோக₃நிஷட₂னைக கூறுவதாகச சொலலமுடியாது. ஆகை யால் கர்மயோக₃ததின் மூலம என்னிடம அனபு செலுததுபவன என்றே பொருள கொள்ளவேணடும "ப₄கத" என்றே இஙகு விஶேஷ்யபத₃ம இருநதபோதிலும விஶேஷணபத₃ஙகள் கர்மயோக₃ நிஷட₂ர்களைப் பறறியவையே என விளங்குகையாலே விஶேஷ்ய பத₃மும் அவனையே கூறுகிறது எனக கொளளவேண்டும. (ஸ மே ப்ரிய:) அவன் என்னுடைய ப்ரீதிககு விஷயமாகிறுன். அவனிடம அன்பு கொணட நான் அவன் விரும்பியதைத தருகிறேன என்று கருத்து. 13, 14.

எந்தக் கர்மயோகநிஷ்டனை, **லோகாத்**—இவ்வுலகத்திடம், **ந உத்₃விஜதே**—அஞ்சி நடுங்கமாட்டானோ, **யஃ**—எவன், **ஹர்ஷாமர்ஷ ப₄யோத்₃வேகை₃ஃ முக்தஃ**—(அதனாலேயே ஒருவனைக் குறித்து) ஆனந்தமும் (ஒருவனைக் குறித்துக்) கோபமும் (ஒருவனைக்குறித்து) ப₄யமும் (ஒருவனைக் குறித்து) நடுக்கமும் நீங்கப் பெற்றவனோ, **ஸஃ ச**—அவனும், **மே**—எனக்கு **ப்ரிய**—இனியவன்

---

15. யாவனு லஞ்சா துலகுலகா லஞ்சாதா
னேவனுகப பாரூமை யேயநதபய—மேவுநடுக்
காஙகவைதாம விடடே யமர்வுற றியலபவனு
மீஙகுகபபுக கேய்நதா னெனக்கு.

யாவனால் உலகு அஞ்சாது—எந்தக் கர்மயோகநிஷ்டனால் உலகம் அஞ்சி நடுங்காதோ, **ஏவன உலகால் அஞ்சாதான**—எவனொருவன் உலகத்திடம் அஞ்சி நடுங்க மாட்டானோ, **உகப்பு**—(ஒருவனைக்குறித்து) ஆனந்தமும், **ஆரூமை**—(ஒருவனைக் குறித்துக) கோபமும், **ஏய்நத பயம்**—(ஒருவனைக் குறித்து) நிலைநின்ற ப₄யமும், **மேவு நடுக்கு**—(ஒருவனைக் குறித்து) அப்பயத்தாலவரும் நடுக்கமும், **ஆங்கு அவைதாம விட்டே**—ஆகிய இவற்றை விட்டே, **அமர்வுறறு இயல்பவனும்**—ஶாந்தியுடன் கர்மயோகத்தைச் செய்பவனாகிய அவனும், **ஈங்கு**—இவ்வுலகத்தில், **எனக்கு**—எனக்கு, **உகப்புககு ஏயநதான**—ப்ரீதிக்கு இலக்காயிருக்கிறான (இனியவனாயிருக்கிறான)

---

15 சென்ற இரண்டு ஶ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்ட அஹங்காரமமகாரமின்மை முதலானவற்றின் விளைவாக இவன் உலகத்தை பயந்து நடுங்கச் செய்யும் காரியங்களைச் செய்வதில்லை என்று காட்டி இந்த கு₃ணத்தின் ப₂லனையும் கூறுகிறான் (யஸ்மாத் லோக: ந உத்₃விஜதே) எந்தக கர்மயோக₃நிஷ்ட₂னிடம இவ்வுலகம் அஞ்சி நடுங்காதோ. உலகிலிருக்கும் அஞ்சி நடுங்காமையைக் கர்மயோக₃நிஷ்ட₂னைக் குறித்து விதி₄ப்பது பொருந்தாதாகையாலே, இந்தக கர்மயோக₃நிஷ்ட₂ன உலகம அஞ்சி நடுங்கும் காரியம் எதை

॥ भा ॥ यस्मात् कर्मनिष्ठात् पुरुषान्निमित्तभूताल्लोको नोद्विजते, यो लोकोद्वेगकरं कर्म किञ्चिदपि न करोतीत्यर्थः, लोकाच्च निमित्तभूताद्यो नोद्विजते—यमुद्दिश्य सर्वलोको नोद्वेगकरं कर्म करोति, सर्वाविरोधित्वनिश्चयात्; अत एव कञ्चन प्रति हर्षेण, कञ्चन प्रत्यमर्षेण, कञ्चन प्रति भयेन, कञ्चन प्रत्युद्वेगेन मुक्तः; एवंभूतो यः, सोऽपि मम प्रियः ॥ १५ ॥

யும் செய்யமாட்டான் என்று கருத்துக்கொள்ளவேணும் ஆக, காமயோக₃நிஷ்ட₂ன் மனம் மெய் மொழிகளாலே உலகம் அஞ்சி நடுங்கும் எக்காரியத்தையும் செய்யக்கூடாது என்று தேறிற்று "அத்₃வேஷ்டா" என்று த்₃வேஷமின்மை கூறப்பட்டது இங்கு அஞ்சி நடுங்கும் காரியத்தைச் செய்யாமை கூறப்படுகிறது. ஆகையால் இரண்டுக்கும் புநருக்தியில்லை 18 வது ஶ்லோகத்தில் "ஸமஶ்ஶத்ரௌ ச மித்ரே ச" என்று விதி₄க்கப்பட்ட 'ஶத்ரு மித்ரர்களிடம் ஒத்தநெஞ்சினனாயிருக்கை'யைக் காட்டிலும் இங்கு சொல்லப்படும் 'உலகம் அஞ்சி நடுங்கும் காரியம் செய்யாமை' வேறுபட்டது என்பதும் தெளிவு (ய லோகாத் ந உத்₃விஜதே) எவன் உலகைக்கண்டு அஞ்சி நடுங்கமாட்டானோ இவன் எவர்க்கும் எதிரியாயிராதவன்' என்று உலகம் நிஶ்சயித்திருக்கையாலே, இவனைக் குறித்து எல்லா உலகும் அஞ்சி நடுங்கும் காரியத்தைச் செய்யாது என்று கருத்து. அடுத்த பத₃த்தில் 'உத்₃வேகை₃ர் முக்த" என்று அஞ்சி நடுங்காமை தனித்துக் கூறப்படுகிறதாகையால் அதைக்காட்டிலும் வேறுபாடு கொள்வதற்காக இங்கு இவ்வண்ணமாகத் தாத்பர்யார்த்த₂ம் கொள்ளப்பட்டது 'உலகம் இவனைக் குறித்து அஞ்சி நடுங்கும் காரியத்தைச் செய்யாது" என்பதையும் இவனைக் குறித்து விதி₄க்க இயலாதாகையால், 'இவன் எவர்க்கும் விரோதி₄யல்லாதவன்' என்று உலகம் நினைக்கும்படி இவன் நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்று கருத்துக்கொள்ளவேண்டும். இனி இவ்வண்ணமாக எவர்க்குமே இவன் விரோதி₄யாயில்லாமையாலும், உலகம் அஞ்சி நடுங்கும் காரியத்தைச் செய்யாமையாலும் ஏற்படும் கு₃ணங்களைக் கூறுகிறது அடுத்த பத₃ம்—(ஹர்ஷ-அமர்ஷ-ப₄ய-உத்₃வேகை₃ர் முக்த:) ஒருவனைக் குறித்து ஆனந்த₃மும், ஒருவனைக் குறித்துக் கோபமும், ஒருவனைக் குறித்து ப₄யமும், ஒருவனைக் குறித்து நடுக்கமும் நீங்கப்பெற்றவன் இக்கர்மயோக₃நிஷ்ட₂ன் என்று கருத்து.

अनपेक्षश्शुचिर्दक्ष उदासीनो गतव्यथः ।
सर्वारम्भपरित्यागी यो मद्भक्तस्स मे प्रियः ॥ १६ ॥

**16. அநபேக்ஷஶ்ஶுசிர்த₃க்ஷ உதா₃ஸீநோ க₃தவ்யத₂: ।
ஸர்வாரமப₄பரிதயாகீ₃ யோ மத₃ப₄க்தஸஸ மே ப்ரிய: ॥**

அநபேக்ஷ:—ஆதமா தவிர்ந்த எலலா வஸ்துக்களேயும விரும்பாதவனய, **ஶுசி.**—ஆஹாரஶுத்₃தி₄யையுடையவனய, **த₃க்ஷ**—(ஶாஸதரஙகளில சொலலப்படட க்ரியைகளேச் செயவதில) வலலவனய், **உதா₃ஸீந**—(மற்ற கரியைகள் விஷயத்தில) உதா₃ஸீநனய், **க₃தவயத₂:**—(ஶாஸதரீய க்ரியைகளேச் செயவதனல தவிர்க்கவொண்ணமல ஏறபடும துனபங்களினல) துனபுருதவனய், **ஸர்வாரமப₄பரிதயாகீ₃**—(ஶாஸ்த்ரீய கர்மஙகள் தவிர்நத) மற்ற கர்மஙகள் அனேத்தையும் தொடஙகாமலே விடுபவனய, **ய.**—எநத கர்மயோக₃நிஷட₂ன், **மத்₃ப₄க்த:**—என்னிடம் அனபு செலுததுகிருனே, **ஸ:**—அவன, **மே பரிய:**—எனககு இனியவன

**16. வேண்டுதலி லான்றூயான் றககன் விருப்புரு
னீண்டுபதைப் பறறிருப்பா னெத்தொழிலு—மூண்டு
தேதியலா தேநிகழும் யோகததா னென்பததி [புறத
யாதியல்வா னென்னுகபபி ஞன்.**

வேண்டுதலிலான்—ஆத்மா தவிர்நத எலலா வஸ்துக்களேயும் விருமபாதவனய், **தூயான்**—ஆஹாரஶுத்₃தி₄யையுடையவனய, **தக்கன**—(ஶாஸ்த்ரங்களில சொலலப்பட்ட

உத்₃வேக₃ஶப₃த₃ம ப₄யததையும குறிககுமாயினும இஙகு ப₄யததைத தனியாக எடுததிருக்கையால ப₄யததினல வினேயும் நடுககததையோ அருவருப்பையோ பொருளாகக கொள்ளவேணும். (ஸ ச மே ப்ரிய) முன் ஶலோகததில சொன்ன நட்பு, கருணை முதலான கு₃ணங்கள் இல்லாவிடினும் உலகம அஞுசி நடுஙகும காரியததைச செயயாதவனயிருநதால் அதுகொணடே இவன் எனககு இனியவனகிருன என்று கருதது. 15.

॥ भा ॥ अनपेक्षः—आत्मव्यतिरिक्ते कृत्स्ने वस्तुन्यनपेक्षः, शुचिः—शास्त्रविहितद्रव्यवर्धितकायः, दक्षः— शास्त्रीयक्रियोपादान-

க்ரியைகளைச் செய்வதில) வலலவனுய், **விருபபுருன—** (மற்ற கார்யங்களில) விருப்பமிலலாதவனுய், **ஈணடு பதைப் பறறிருபபான** — (ஶாஸதரீய கரியைகளைச் செயவதனுல தவிர்ககவொண்ணுமல ஏறபடும துனபங்களினுல) துன புருதவனுய், **எத்தொழிலும் மூணடு புறதது ஏது இயலாதே நிகழும யோகததான்** — (ஶாஸதரீய காமஙகள தவிரநத) மறற காமஙகள அனைத்தையும தொடஙகாமலே விடுகினற கர்மயோக₃நிஷ்ட₂னுய, **என் பததி யாது இயலவான**—என னிடம் அன்போடு எலலாக் கர்மஙகளையும அனுஷ்டி₂பபவன, **என உகபபினுன**—எனககு இனியவன.

16 ஆத்மா ஒனறையே விருமபுகிறவனுகையாலே ஶாஸதரஙகளை யொட்டிய விஷயஙகளில குறிகொணடிருப்பவனுய, அதறகு முரணுன வற்றில அடியோடு பறறறறிருபபவன இவன எனகிறுன இந்த ஶ்லோ கததில. (அநபேக்ஷ) ஆதமாவைததவிர்நத எலலாப பொருளகளையும விருமபாதவன். இவன் ஆதமாவைக காணபதறகாகக காமயோக₃ததை அனுஷ்டி₂பபவனுகையாலே, இது பொதுவாக 'அநபேக்ஷ ' (விருமபா தவன) என்றிருநதபோதிலும இபபடிப பொருளகொளளப்பட்டது. (ஶுசி.) ஆஹார ஶுத்₃தி₄யுடையவன. ஶுத₃த₄மானவன் எனறே இதறகுப பொருளாயினும அநத ஶுத₃தி₄யை விதி₄க்கமுடியாதா கையாலே, அதை விளைபபதாய, ஶாஸதரஙகளில விதி₄ககபபட்ட த₃ரவயஙகளைககொணடு உடமபை வளாககையாகிற ஆஹார ஶுத₃தி₄ இஙகு பொருளாககொளளப்பட்டது. (த₃க்ஷ:) ஶாஸத ரஙகளில சொலலப்பட்ட க்ரியைகளைச செயவதில வலலவன் மறற விஷயஙகளில வலலமை ஆதமாவைக காண்பதறகு இவனுககு உதவாதாகையாலே, அதற்கு உதவும ஶாஸதரீய காமங்களில வல்லமை இதற்குப் பொருளாககொள்ளப்பட்டது. (உதா₃ஸீந) மற்ற கர்மஙகளில் பறறிலலாதவனுயிருப்பவன. வலலமையைச சொன்னவுடன் அதறகு நேர்மாறுன ஔத₃ாஸீன்யத்தைச சொன்ன படியால, எந்த விஷயஙகளில வல்லமை சொலலபபட்டதோ அதறகு மாறுன விஷயஙகளிலேயே ஔத₃ாஸீன்யத்தைக கொள்ளவேணடி யிருப்பதால் இப்படிப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. ஶாஸ்தரஙகளில

समर्थः, अन्यत्रोदासीनः, गतव्यथः—शास्त्रीयक्रियानिर्वृत्ताववर्जनीयशीतोष्णपरुषस्पर्शादिदुःखेषु व्यथारहितः, सर्वारम्भपरित्यागी—शास्त्रीयव्यतिरिक्तसर्वकर्मारम्भपरित्यागी, य एवंभूतो मद्भक्तः, स मे प्रियः ॥ १६ ॥

விதி₄ககபபடாதவையாயும தளளபபடாதவையாயுமிருககும கரியைகளில பறறறறிருபபவன் எனறு கருதது "உத₃ாஸீந" எனனும சொல பக்ஷபாதமிலலாமலிருககையைக குறிககிறது என்று சிலர் உரையிட்டார்கள. பதினெட்டாவது ஶலோகத்தில "ஸம ஶதரௌ ச மிதரே ச" எனறு பக்ஷபாதமினமை தெளிவாகச் சொலலப படபபோகிறதாகையாலே இஙகு இவவண்ணமே பொருள்கொளள வேணடும. (க₃தவயத₂) ஶாஸ்தரீயமான கர்மஙகளைச செயயும போது தவிாககவொணணுமல ஏறபடும குளிர்நதும், உஷணமாயும், கொடியதாயுமிருககும ஸபாஶம முதலான துனபஙகளில துனபமடையாமலிருப்பவன. காமயோக₃ நிஷட₂னுககு இநத மனநிலை மிக அவஶயமானதெனறு முதல் ஷடகததிலும் எடுககப்பட்டதனறோ. (ஸாவாரமப₄பரிதயாகீ₃) ஶாஸதரீய காமஙகள் தவிாநத மறற காமஙகள அனைததையும தொடங்காமலே விடுபவன. 'ஸாவாரம்ப₄' எனறு பொதுவாகச சொனனபோதிலும, இவனுககு விதி₄ககபபட்ட கர்மயோக₃ாதி₃களைத தொடஙகுவதை இவன விடமுடியாதாகையாலே விதி₄ககபபடாத மறற காமஙகள் விஷயமாகவே இது கொளளப பட்டது. "உத₃ாஸீந" எனற இடததில அததகைய கர்மஙகளில பறறறறிருககை சொலலபபடடது. இஙகு மனப்பூாவமாக அவறறைக கைவிடுகை சொலலபபடுகிறது. ஆகையால் புநருகதியிலலை அனறிககே உத₃ாஸீநஶப்₃த₃த்தால அத்தகைய கர்மஙகளில் முயறசி யறறிருககையும், இஙகு அதன ப₂லனைக அவற்றைத் தொடஙகாமலே கைவிடுகையும சொலலபபடுகிறதாகையால் புநருக்தியிலலை. இஙகு கர்மம் எனப்படுவது வாக்கினலும், காயம் எனப்படும உடமபினலும் வினையும் செயல அசசெயலே தொடங்கும நிலையில இருக்கும் போது ஆரமப₄மெனபபடுகிறது. அசசெயலைக கைக்கொள்ளுவது ஆரம்ப₄மெனப்படுகிறதாகவும கொளளலாம். (யோ மத்₃ப₄கத ஸ மே ப்ரிய) எவன் இபபடியிருநதுகொணடு எனனிடம் அனபு செலுததுகிறனே அவன் எனககு இனியவன. இககு₃ணஙகளனைததும் என்னிடம் அனபோடு கூடியிருககையாலேயே எனககு உகப்பைத் தருகிறது எனறு கருதது. 16.

यो न हृष्यति न द्वेष्टि न शोचति न काङ्क्षति।
शुभाशुभपरित्यागी भक्तिमान् यस्स मे प्रियः॥ १७॥

17. யோ ந ஹ்ருஷ்யதி ந த்₃வேஷ்டி ந ஶோசதி ந காங்க்ஷதி।
ஶுப₄ாஶுப₄பரித்யாகீ₃ ப₄க்திமாந் யஸ்ஸ மே ப்ரிய:॥

ய: ந ஹ்ருஷ்யதி—எந்தக் கர்மயோகநிஷ்டன் (இனிய விஷயங்களைப் பார்த்து) உகப்பதில்லையோ, **ந த்₃வேஷ்டி**—(இனியதல்லாதவற்றைப் பார்த்து) வெறுப்பதில்லையோ, **ந ஶோசதி**—(இனியவற்றை இழந்தபோது) வருந்துவதில்லையோ, **ந காங்க்ஷதி**—(இனியவற்றைப் புதிதாகப் பெற) விரும்புவதில்லையோ, **ய:**—எவன், **ஶுப₄ாஶுப₄ பரித்யாகீ₃**—புண்யபாபச் செயல்களைக் கைவிட்டவனோ, **ப₄க்திமாந்**—என்னிடம் அன்பு செலுத்துகிறானோ, **ஸ:**—அவன், **மே ப்ரிய:**—எனக்கு இனியவன்

---

17. உகப்புவெறுப் பொன்றிலுமற் றுடசோக மற்று
மிகப்பயிலு மாசை விடுத்துச்—சகத்தமரு(ம்)
நன்மையுடன் றீமை நசித்தியலும் பத்திமா
னென்மனத்தி லின்பத்தா னிங்கு

ஒன்றிலும் உகப்பு வெறுப்பற்று—(இனியதான) எப்பொருளிலும் உகப்பற்று, (இனியதல்லாத) எப்பொருளிலும் வெறுப்பற்று, **உள சோகமற்று**—(இனியவற்றை இழந்தபோது) மனவருத்தமில்லாமல், **மிகப் பயிலும் ஆசை விடுத்து**—(இனியவற்றைப் புதிதாகப் பெற) மிகவும் உண்டாகும் விருப்பத்தை விட்டு, **சகத்து அமரும் நன்மையுடன் தீமை நசித்து**—இவ்வுலகில் காணப்படும் புண்ணிய பாபச் செயல்களைக் கைவிட்டு, **இயலும் பத்திமான்**—கர்மயோகத்தை அனுஷ்டிக்கும் அன்புடையவன், **இங்கு**—இவ்வுலகத்தில், **என் மனத்தில் இன்பத்தான்**—என் மனத்துக்கு இனியவன்.

॥ भा ॥ यो न हृष्यति — यन्मनुष्याणां हर्षनिमित्तं प्रियजातं तत्प्राप्य यः कर्मयोगी न हृष्यति ; यच्चाप्रियम्, तत्प्राप्य न द्वेष्टि ; यच्च मनुष्याणां शोकनिमित्तं भार्यापुत्रवित्तक्षयादिकम्, तत्प्राप्य न

---

17 விதிவசத்தால வந்தடைந்த இனிய விஷயங்களிலும், இனியதல்லாத விஷயங்களிலும முறையே உகப்பையும வெறுப்பையும் அடையாதவனும ஶாஸ்த்ரங்களில தள்ளப்படாத விஷயங்கள் கிடைக்காதபோது அவற்றை விரும்பாதவனும இந்த உகப்பு வெறுப்பு விருப்பு ஆகியவற்றுக்குக் காரணமான புண்ய பாபச் செயலகளைச் செய்யாதவன் இவன என்கிறான இந்த ஶலோகத்தில் (யோ ந ஹ்ருஷ்யதி) உலகத்திலுள்ள ப்ராக்ருத மனிதர்கள் எந்த இனிய விஷயத்தைப் பெற்று உகக்கிறார்களோ அந்த விஷயத்தைப் பெற்றுக் காமயோக₃நிஷ்ட₂னன இவன உகப்பதில்லை என்று கருத்து. பதினைந்தாவது ஶலோகத்தில 'ஹர்ஷாமர்ஷ'' என்று தொடங்கி, குறிப்பிட்ட புருஷனைக் குறித்து இவனுக்கு உகப்பில்லை என்று கூறப்பட்டது, இங்கு அசேதனமான ஶப்₃த₃ாதி₃ விஷயங்களைக் குறித்தும் செல்வம் முதலானவற்றைக் குறித்தும இவனுக்கு உகப்பில்லை என்று காட்டப்படுகிறது ஆகையாலே புநருக்தியில்லை யசச₂ப₃த₃த்தாலே காமயோக₃ நிஷ்ட₂னுகையாலே இவனுக்கு ஆத்மாவைத் துவிர்ந்த விஷயங்களில உகப்பு, வெறுப்பு, வருத்தம் ஆகியவை இல்லை என்று உணர்த்தப்படுகிறது (ய ந த்₃வேஷ்டி) உலகிலுள்ள ப்ராக்ருத மனிதர்கள எந்த இனியதல்லாத விஷயத்தை யடைந்து வெறுக்கிறார்களோ அந்த விஷயத்தையடைந்து காமயோக₃ நிஷ்ட₂னன இவன் வெறுப்பதில்லை என்று கருத்து. 13வது ஶ்லோகத்தில் 'அத்₃வேஷ்டா ஸர்வபூ₄தாநாம்'' என்று சேதனர்களைக் குறித்து இவனுக்கு வெறுப்பில்லை என்று காட்டப்பட்டது இங்கு இனியதல்லாத அசேதனப் பொருள்களைக்குறித்து வெறுப்பில்லை என்று காட்டப்படுகிறது ஆகையாலே புநருக்தியில்லை. (ய ந ஶோசதி) மற்ற மனிதர்கள மனைவி மக்கள செல்வம் முதலானவற்றை இழக்குமபோது வருந்துவதுபோலே இக்கர்மயோக₃நிஷ்ட₂ன அவற்றையிழந்து வருந்துவதில்லை என்று கருத்து. ஸாமான்ய ஜனங்களும உகப்புக்கோ வெறுப்புக்கோ வருத்தத்துக்கோ காரணமில்லாதபோது அவற்றை அடைவதில்லை. காரணமிருக்குமபோதும் இவன் அவற்றையடைவதில்லை என்பது இவனுக்குச் சிறப்பு. "விகாரஹேதௌ ஸதி விக்ரியந்தே யேஷாம் ந சேதாம்ஸி த ஏவ தீ₄ரா" [விகாரமடைவதற்குக் காரணமிருக்குமபோது எவர்

शोचति; तथाविधमप्राप्तं च न काङ्क्षति; शुभाशुभपरित्यागी— पापवत्पुण्यस्यापि बन्धहेतुत्वाविशेषादुभयपरित்यागी; य एवंभूतो भक्तिमान्, स मे प्रियः ॥ १७ ॥

களுடைய மனம் விகாரம் அடைவதில்லையோ அவர்களே தீ4ராகள்] என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ. கர்மயோக3 நிஷ்டரான ஜனக சக்ரவர்த்தியும் "மிதி2லாயாம் ப்ரதீ3ப்தாயாம் ந மே கிஞ்சன த3ஹ்யதே" [ப4ாரத ராஜத4ர்ம 17-19] [எரிகின்ற மிதி2லையில் என்னுடையதொன்றும் எரியவில்லை] என்று கூறினாரன்றோ. (ந காங்க்ஷதி) எப்பொருளை இழந்தால் சோகமுண்டாகுமோ அப்பொருள் கிடைக்காதபோது அதை விரும்புவதுமில்லை, இது கிடைத்தால் பிறிதொரு காலத்தில் இதையிழக்கும்போது வருந்தவேண்டிவரும் என்று அறிந்தவனாகையாலே அதை விரும்புவதில்லை என்று கருத்து "யாவத: குருதே ஜந்து: ஸம்ப3ந்த4ாந் மநஸ: ப்ரியாந் । தாவந்தோऽஸ்ய நிக2ந்யந்தே ஹ்ருத3யே ஶோகஶங்கவ: ॥" [விஷ்ணு புராணம் 1-17-66] [மனிதன் எந்த அளவுக்கு மனத்துக்கு இனிய ஸம்ப3ந்த4ங்களைச் செய்துகொள்ளுகிறானோ அந்த அளவுக்கு அவன் தன் நெஞ்சில் வருத்தத்துக்கு முளை அடித்துக்கொள்ளுகிறான்] என்று பராஶரமஹர்ஷியும் கூறினாரன்றோ. "யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல் அதனின் அதனின் இலன்" [திருக்குறள் 341] என்று திருவள்ளுவரும் இதை உரைத்தாரன்றோ. ஆக விதி4வஶத்தால் வந்தடைந்த இனிய இன்னாத பொருள்களில் உகப்பும், வெறுப்பும், வருத்தமும், கிடைக்கப்பெறாத இனிய பொருள்களில் ஆசையும் இவனுக்கு இல்லை என்று காட்டப்பட்டது. இனி அடுத்த பத3த்தாலே இந்த விருப்பம், வெறுப்பு, வருத்தம், ஆசை ஆகியவை ஏற்படுவதற்குக் காரணமான புண்யபாபச் செயல்களை இவன் கைவிட்டிருப்பதைக் காட்டுகிறான்—(ஶுப4ாஶுப4பரித்யாகீ3) புண்யபாபச் செயல்களைக் கைவிட்டிருப்பவன். இவன் பாபச் செயலைச் செய்வதற்கு இடமேயில்லையாகையால் இங்கு அதைக் கூறியது த்3ருஷ்டாந்தத்துக்காக. இரும்பு விலங்குபோன்ற பாபம்போலே, பொன் விலங்குபோன்ற புண்ணியமும் ஸம்ஸார ப3ந்த4த்துக்கு வாசியறக் காரணமாகிறதாகையாலே இரண்டு வகைச் செயல்களையும் கைவிட்டிருப்பவன் என்று கருத்து. பாபம்போலே புண்ணியமும் இவனுக்குக் கைவிடத்தக்கது என்னும் காரணத்தாலேயன்றோ ச2ாந்தே3ாக்3யோபநிஷத்தும் "ந ஸுக்ருதம் ந து3ஷ்க்ருதம்" என்று புண்யபாபங்களிரண்டையும் தொடங்கி, "ஸர்வே பாப்மாந: அதோ நிவர்த்தந்தே" [ச2ாந் 8-4-1]

समश्शत्रौ च मित्रे च तथा मानावमानयोः।
शीतोष्णसुखदुःखेषु समस्सङ्गविवर्जितः॥ १८॥

तुल्यनिन्दास्तुतिर्मौनी संतुष्टो येनकेनचित्।
अनिकेतस्स्थिरमतिर्भक्तिमान्मे प्रियो नरः॥ १९॥

18. ஸமஶ்ஶத்ரௌ ச மித்ரே ச தத,ா மாநாவமாநயோ: ।
ஶீதோஷ்ணஸுக,து,:கே,ஷு ஸமஸ்ஸங்க,விவர்ஜித:॥

19 து,ல்யநிந்த,ாஸ்துதிர்மௌநீ ஸந்துஷ்டோ யேநகேநசித்।
அநிகேதஸ் ஸ்தி,ரமதிர் ப,₄க்திமாந் மே ப்ரியோ நர: ॥

ஶத்ரௌ ச மித்ரே ச ஸம:—(அருகிலிருக்கும்) எதிரியிடமும் நண்பனிடமும் ஒத்த மனத்தையுடையவனாய், **தத,ா** — அவ்வண்ணமே, **மாநாவமாநயோ: (ஸம:)**— மதிப்பிலும் அவமதிப்பிலும் (ஒத்தமனத்தினனாய்), **ஶீதோஷ்ண ஸுக,து,:கே,ஷு ஸம:**—குளிர், உஷ்ணம், இன்பம், துன்பம் ஆகியவற்றிலும் ஒத்தமனத்தினனாய், (இதற்குக் காரணம் யாதெனில்), **ஸங்க,விவர்ஜித:**—எதிலும் பற்றற்றிருப்பவனாய், **துல்ய நிந்த,ா ஸ்துதி:**—பழிப்பிலும் புகழிலும் ஒத்தமனத்தினனாயிருப்பவனாய், **மௌநீ**— (பிறர் புகழ்ந்தபோதும் இகழ்ந்தபோதும்) பதில் உரைக்காமலிருப்பவனாய், **யேநகேநசித் ஸந்துஷ்ட:**—தற்செயலாகக் கிடைத்த அற்பப்பொருள்களாலும் திருப்தியடைபவனாய், **அநிகேத:**— வீடு முதலானவற்றில் பற்றற்றவனாய், **ஸ்தி,ரமதி:** — ஆத்மாவில் உறுதிப்பாட்டையுடையவனாய், **ப,₄க்திமாந் நர:** — என்னிடம் அன்பு செலுத்தும் மனிதன், **மே ப்ரிய:**—எனக்கு இனியவன்

[எல்லாப் பாபங்களும் இவனிடமிருந்து நீங்குகின்றன] என்று முடிப்பதன் மூலம் இவனுக்கு இஷ்டமான மோக்ஷத்துக்குத் தடையாகையாலே புண்யபாபங்கள் இரண்டையும் பாபமென்றே நிர்த்தேஶித்தது. (ய ப,₄க்திமாந் ஸ மே ப்ரிய) இவ்வண்ணமிருந்துகொண்டு என்னிடம் அன்பு செலுத்துகிறவன் எவனோ அவன் எனக்கு இனியவன்.

॥ भा ॥ अद्वेष्टा सर्वभूतानाम् (१३) इत्यादिना शत्रुमित्रादिषु द्वेषादिरहितत्वमुक्तम्; अत्र तेषु सन्निहितेष्वपि समचित्तत्वं

---

18. **ஒன்னலர்க ளுற்றார் விருப்பிகழ்வோ டுற்றகுளிர்**
பன்னழ லின்பதுன் பம்பழி—மன்னுபுகழ்க்
கொத்தமைந்து மௌனியா யூர்மனையற் றுற்றுணர்ந்த
பத்தனவ னென்னுகப்பின் பற்று

ஒன்னலர்கள் உற்றார்—எதிரிகள் நண்பர்கள், **விருப்பு இகழ்வோடு**—மதித்தல், அவமதித்தல், **உற்ற குளிர் பன்னு அழல்**—கடுங்குளிர், கடுஞ்சூடு, **இன்ப துன்பம்**—இன்பம் துன்பம், **பழி மன்னு புகழ்க்கு**—பழித்தல் நன்கு புகழ்தல் ஆகிய இரட்டைகளுக்கு, **ஒத்து**—ஒத்த மனத்தினனாய், **அமைந்து**—பற்றற்றவனாய், **மௌனியாய**—(புகழ்ந்தபோதும் இகழ்ந்தபோதும்) பதில் உரைக்காமலிருப்பவனாய், **ஊர் மனையற்று**—(தனக்கென)ஒரு ஊரோ வீடோ இல்லாதவனாய், **உற்று உணர்ந்த**—ஆத்மாவை உறுதியாக உணர்ந்த, **பத்தன அவன்** — அந்தக் கர்மயோக$_3$ நிஷ்ட$_2$னான என ப$_4$க்தன, **என் உகப்பின் பற்று**—எனது உகப்புக்கு விஷயமாவான

18, 19. இவ்விரு ஶ்லோகங்களிலும், நண்பர் எதிரிகள், மதிப்பு அவமதிப்பு, குளிர் உஷ்ணம், இன்பம் துன்பம், புகழ் பழி ஆகிய பலவகைப்பட்ட இரட்டைகளில் ஒத்த மனத்தினனாயிருக்கையும், அவற்றுக்குக் காரணமும் விளக்கப்படுகிறது. (ஸம: ஶத்ரௌ ச மித்ரே ச) அருகிலிருக்கும் நண்பர்கள் எதிரிகள் விஷயத்திலும் விருப்போ வெறுப்போ காட்டாமல் ஒத்த மனத்தினனாயிருப்பவன். "அத$_3$வேஷ்டா ஸர்வபூ$_4$தாநாம்" [13] என்று தொடங்கி, பொதுவாக எதிரிகளிடம் வெறுப்பும் நண்பரிடம் விருப்புமில்லாதவன் என்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு அருகிலிருக்கும் நண்பர் எதிரிகள் விஷயத்திலும் விருப்பு வெறுப்பில்லாமையாகிற சிறப்பு சொல்லப்படுகிறது. கண்காணாமலிருக்கும் இவர்கள் விஷயத்தில் பலருக்கு விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல் இருக்கக்கூடும்; அருகிலிருக்கும் இவர்கள் விஷயத்தில் விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமலிருப்பது அரிதன்றோ. அச்சிறப்பும் இவனிடம் உண்டு என்று கூறப்படுகிறது. ஆகையாலே 13-வது ஶ்லோகத்தோடு புநருக்தியில்லை.

'ஸம ஶதரௌ ச மிதரே ச'' என்று இங்கு ஶத்ருமித்ரர்கள் பொது வாக எடுககபபடடிருககுமபோது அருகிலிருக்கும் ஶதருமித்ரர்களே குறிபபிடபபடுவதாகக கூறுவதெபபடி? எனில் மதிப்பு அவமதிப்பு, குளிா உஷணம, இனபம துனபம, புகழ் பழி ஆகிய நெருஙகி யிருககும இரட்டைகளோடு சேர்ததுப்படிக்கப்படுகையால ஶதரு மிதர ஶபதமும நெருஙகியிருபபவாகளையே குறிப்பது உசிதம். (ததா மாநாவமாநயோ: ஸம) அவவண்ணமே பிறர் தமமை மதிப்பதிலும அவமதிப்பதிலும ஒதத மனத்தினனுயிருபபவன். (ஶீதோஷண ஸுகதுக்கேஷு ஸம) குளிர் உஷணம், இன்பம துன்பம ஆகியவற்றிலும ஒதத மனததினனுயிருபபவன். இவை யனைத்துககும காரணததைச சொலலுகிறது மேலபதம்—(ஸஙக விவாஜித:) ஆதமாவைத தவிாநத மறற எபபொருளிலும பற்றற றவன். ஶப்தாதி விஷயஙகளில் பறறு இருநதால அவறறை யிட்டு ஶதரு மிதராகளிடமும, மானுவமானஙகளிலும, ஶீதோஷண ஸுகதுக்கஙகளிலும் அவன் ஒத்த மனத்தினனுயிராமறபோக இடமுணடு பறறிலலாமையால் அதற்கு இடமில்லை என்று கருதது (துலயநிநதாஸதுதி:) பழிபபிலும் புகழிலும் ஒதத மனத்தினனு யிருபபவன ஒருவன தன்னை நிநதிப்பதனுல கோபமோ துதிப் பதனுல ஆதரமோ இல்லாமையால் நிநதாஸ்துதிகளுககுப் பலமில லாமலிருபபதையிட்டு அவறறில ஒதத மனததினனுயிருப்பவன என்று கருதது. இதனுல விளைவதைச சொல்லுகிறது அடுத்த பதம—(மௌநீ) பிறா புகழநதபோதும் இகழ்நதபோதும பதி லுரைககாமலிருபபவன். லௌகிகர்கள் தன்னை நிநதிபபவனை நிநதிககிருாகள். துதிபபவனைத துதிககிருர்கள். நிநதாஸதுதி களில ஒதத மனத்தினனுயிருபபதால இவன அப்படிச் செயவதிலலை என்று கருதது 'மௌநீ' எனனும பதததால ஆதம விஷயமான மனனததைக கொளளலாமேயெனில; மேலே 'ஸ்திரமதி:' என்னும பததிலுலேயே அது ஸித்திககப போகிறதாகையால இஙகு அதைச் சொலல வேண்டிய அவசியமில்லை. மேலும் ''முநி: மநந ஶீல: தஸ்ய பாவ மௌநம'' என்று மனனம செயயும முனியின தன்மையாக மௌனததைககொள்வது அப்ரஸித்தமான பொருள. எந்த வாாததையும சொலலாமலிருபபதே இஙகு மௌனம் என்று குறிககப்படுகிறது என்று சொலலலாமென்று பாாத்தால, அப்படிக கொள்வதில இங்கு அடியோடு பயனிலலை. ஸஙகீாததனம முதலான வற்றை இவனுககு விதிததுமிருககிறது. சில தேச காலஙகளில அனுஷடிககபபடும மௌன வரததததைச சொலலுவதாகக கொண்டால

ततोऽप्यतिरिक्तो विशेष उच्यते। आत्मनि स्थिरमतित्वेन निकेतनादिष्वसक्त इत्यनिकेतः; तत एव मानावमानादिष्वपि समः; य एवंभूतो भक्तिमान्, स मे प्रियः ॥ १८ ॥ १९ ॥

அதற்குப பயனிருத்த போதிலும முன்பின பதஉங்களோடு சோததியில்லை ஆகையால முன்பின பதஉங்களையொட்டி முன கூறியபடியே பொருளகொளள வேணடும். இவன மௌனியாயிருபபதறகு மறறொரு காரணத்தைக காட்டுகிறது அடுததபதம—(ஸநதுஷடோ யேந கேநசித) தறசெயலாகக் கிடைககும அறபபபொருளக ளாலும திருபதியடைபவன் இப்படித திருபதியடையாதவனனறோ ஒரு பொருளை விருமபி ஒருவனைத்துதிதது யாசிகக முறபடுவான. கொடுககாதவனை வெறுத்து நிநதிககவும முறபடுவான. இப்படி இது முன் பதததுககுக் காரணத்தைக் காட்டுகிறதாகையால "ஸநதுஷடஸ் ஸததம யோகீ" என்று பதினலாவது ஶலோகததிற சொனனதோடு புநருகதியில்லை (அநிகேத) இப்படி அறபப பொருளைககொண்டு திருபதியுடையவனுயிருபபதாலும், அடுதத பதததில சொலலுகிறபடி ஆதமாவில் நெஞசததை நிலையாக வைததவனுகை யாலும வீடு நிலம முதலானவற்றில பறறறறவனுயிருப்பவன் இபபெருமைகள அனைததுககும காரணததைச் சொல்லுகிறது அடுத்தபதம—(ஸதிரமதி) ஆதமாவில உறுதிப்பாட்டையுடையவன். இதனுலேயே இவன வீடு முதலானவறறில பறறற்றவனுகவும், அலப ஸந்துஷ்டனுகவும மௌனியாகவும, நணபா எதிரிகள் மானம் அவமானம, குளிர் உஷ்ணம, இனபம் துனபம, புகழ் பழிப்பு ஆகியவற்றில் ஒத்த மனத்தினனுகவுமிருக்கிறுன என்று கருதது இவவிரண்டு ஶலோகஙகளையும ஸநயாஸி விஷயஙகளென்று யாதவ பரகாஶர் உரையிட்டதறகுப் பொருததமெதுவுமிலலை இஙகு சொலலபபட்டிருககும் இரட்டைகளில் ஒதத மனததினனுயிருககை மோக்ஷத்தை விரும்பும் கருஹஸதனுககும் வேணடியவையேயனறோ. 'அநிகேத' என்று வீடறற ஸந்யாஸியையே கூறுகிறது என்று கூறுவதும சரியலல. "ந சாபி ரமயாவஸதபரியஸய" [ஆபஸதமப தர்ம] [அழகிய வீட்டில பறறுடையவனுககு (மோக்ஷமிலலை)] என்கிற ரீதியில வீட்டில பற்றில்லாதவனையும அப்பதம குறிககலாம. இஙகு வீடில்லாமையைச் சொல்வதில பயனொன்றுமில்லை. கருஹஸதர்களுக்கு வீடு முதலியவை கர்மஜ்ஞான யோகஙகளுககு உதவியும புரிகின்றன. ஆகையால இஙகு அநிகேத ஶப்தததால் வீடு முதலானவறறில பற்றிலலாமையையே பொருளாககொள்வது

॥ भा ॥ अस्मादात्मनिष्ठाद्भक्तियोगनिष्ठस्य श्रैष्ठ्यं प्रतिपादयन् यथोपक्रममुपसंहरति—

ये तु धर्म्यामृतमिदं यथोक्तं पर्युपासते।
श्रद्दधाना मत्परमा भक्तास्तेऽतीव मे प्रियाः ॥ २० ॥

॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु भक्तियोगो नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

20. யே து த₄ர்மயாமருதமித₃ம் யதே₂ாக்தம பர்யுபாஸதே।
ஶ்ரத₃த₃த₄ாநா மதபரமா ப₄க்தாஸதேऽதீவ மே ப்ரியாः ॥

இதி ஸ்ரீமத₃ப₄க₃வத₃கீ₃தாஸு உபநிஷத்ஸு
ப₄கதியோகே₃ா நாம த₃வாத₃ஶோऽத₄யாய ॥

யே து—எவர்கள், **த₄ர்ம்யாம்ருதம் இத₃ம்**—ப்ராபகமாகவும ப்ராப்யமாகவும் இருக்கும் இந்த ப₄க்தியோக₃த்தை, **யதே₂ாக்தம்**—இநத அத₄யாயத்தின் இரண்டாவது ஶலோகததில சொனனபடி, **பர்யுபாஸதே**—நன்கு அனுஷ்டி₂க்கிருர்களோ, **ஶ்ரத₃த₃த₄ாநா**—ஶ்ரத₃தை₄யையுடையவாகளாய், **மதபரமா**—எப்போதும எனனேடு சேர்த்தியை விரும்புகிறவாகளான, **தே ப₄க்தா.**—அந்த ப₄கதர்களை, **மே**—எனக்கு, **அதீவ ப்ரியா**—மிகவும இனியவர்கள்

---

19. ஏவரித தன்மியமா மின்னமுத யோகததை
மேவி யுரைததவகை மேவுவா—ராவலுட
னெறபரம ராகு மெழிற்பத்தர் யானுகப்ப
நிறபரவர் மேலாய் நிகழ்ந்து.

பொருநதும. இககாரணததாலேயே பதின்மூனரும ஶலோகம தொடஙகி இதுவரையுளள எலலா ஶலோகஙகளுமே அக்ஷரோபாஸகனை ஸநயாஸியைபபறறியவை என்று ஶஙகரா ப₄ாஷயமிடடதும் தள்ளப்படுகிறது (ப₄கதிமாந மே பரியோ நர) இவ்வண்ணமாக இருநதுகொணடு காமயோக₃ததினுலே என்னிடம் எவன ப₄கதிசெலுததுகிருனே அவன் எனககு இனியவன். முன் ஶலோகங்களிறபோலே யத்தச்ச₂ப₃த₃ஙகளை அத்₄யாஹாரம செயதுகொணடு (வருவிததுக் கொண்டு) உத₃தே₃ஶய விதே₄யஙகளை இவவணணமே கொள்ளவேணடும். 18, 19.

ஏவர் — எ வ ர் க ள் இத்தன்மியமாம் இன்னமுத யோகததை மேவி—ப்ராபகமாகவும பராப்யமாகவும இருககும இந்த ப₄க்தியோக₃ததைக கைக்கொண்டு, **உரைதத வகை மேவுவார்**—இந்த அத₄யாயத்தின இரண்டாவது ஶ்லோ கத்தில சொனனபடி ந ன கு அனுஷ்டி₂க்கிறாகளோ, **ஆவலுடன்**—ஆர்வத்துடன, **எறபரமர் ஆகும்**—எபபோதும என்னோடு சேர்த்தியை விருமபுகிறவாகளான, **எழில பத்தரவர்**—சிறந்த ப₄க்தர்களான அவர்கள, **மேலாய நிகழ்ந்து யானுகப்ப நிற்பர்**—மிகச் சிறபபுடன நான உகக்கும படியாயிருப்பார்கள்.

---

20 இதுவரை ஏழு ஶ்லோகங்களாலே ஆதம நிஷ்ட₂ாகளின் தன்மைகள் கூறபபட்டன. தொடககததில கூறியதுபோலே இநத ஆத்ம நிஷ்ட₂னைககாட்டிலும ப₄க்தியோக₃நிஷ்ட₂னின் சிறப்பைக கூறிககொண்டு, இவ்வத₄யாயததின இரணடாவது ஶ்லோகததில சொன்னதுபோலவே இந்த ஶ்லோகத்திலும கூறி அத₄யாயததை நிறைவுபடுததுகிறுன இடையில பராஸங்கி₃கமாகவே ப₄கதி யோக₃த்தில ஶகதியில்லாதவனுககு ஆதம நிஷ்டை₂யானது ப₄க்தி யோக₃ததை ஸாதி₄த்துக் கொடுககும எனறு கூறி, ஆதம நிஷ்ட₂ னுககு வேணடிய கு₃ணஙகளேயும விளககினுன் என்பது குறிக கொள்ளததககது. இரணடாவது ஶ்லோகததில "நிதயயுக்தா" என்று சொன்னதையே இஙகு 'மத₂பரமா "எனறு கூறுகிறுன், "ஶ்ரத₃ த₄யா பரயோபேதா:" எனறு அஙகு கூறியதையே இங்கு "ஶ்ரத்₃த₃ த₄ாநா" என்று கூறுகிறுன, அங்கு 'தே மே யுகததமா.' என் றதையே "ப₄கதாஸ்தே அதீவ மே ப்ரியா" எனறு இஙகு விளககு கிறுன. ஆக, தொடககததில சொன்னதையே இஙகு நிறைவுபடுத்து கிறுன் எனறு விளஙகுகிறது. (யே து) எவாகளோவெனில துஶப்₃த₃ம முனபு ஏழு ஶ்லோகஙகளால் கூறபபட்ட ஆதம நிஷ்ட₂ னேக்காட்டிலும வேறுபட்டவன் இவன் என்று காட்டுகிறது மேலே இவனுக்கு இநத ஶ்லோகததில் சொலலியிருக்கும பெருமைகளும முன் சொலலப்பட்ட ஆத்ம நிஷ்ட₂னேக காட்டிலும சிறந்த ப₄க்தி யோக₃ நிஷ்ட₂னே இவன் என்று தெளிவுபடுததுகினறன. நடு ஷட் கததில் கடைசி ஶ்லோகமாயிருககும இது நடு ஷட்கததில முககியமாகக் கூறப்படும் ப₄க்தியோக₃ததின் உபஸம்ஹாரமுமாகிறது. (த₄ர்ம யாமருதம் இத₃ம) "த₄ர்மயம ச அமருதம் ச த₄ர்மயாம்ருதம" என்னும கர்மத₄ாரயஸமாஸததாலே "ப்ராபகமாகவும் ப்ராப்யமாகவும

॥भा॥ धर्म्यं चामृतं चेति धर्म्यामृतम्, ये तु प्राप्यसमं प्रापकं भक्तियोगम्, यथोक्तम्—* मय्यावेश्य मनो ये माम् (२) इत्यादिनोक्तेन प्रकारेण, उपासते; ते भक्ताः अतितरां मम प्रियाः ॥२०॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये द्वादशोऽध्यायः ॥१२॥

இருககும இநத ப4க்தியோக3ம்'' என்று பொருளபடுகிறது. ''த4ாமாத அநபேதம த4ாமயம' என்று த4ாமததை மீளுதது 'த4ாமயம' எனபபடுகிறதாகையாலே இப்பத3ம் ஸாத4னத்தைக குறிககிறது. ஆகையால் 'அமருதம' எனனும மற்ற பத3ம மோக்ஷ ஸாத4னததைக குறிககாமல அமுதமபோல இனிய பராப்யததைக் குறிககிறது. (யதே2ாக்த2ம் பர்யுபாஸதே) மயயாவேஶய மநோ யே மாம'' என்று இரணடாவது ஶ்லோகததில சொன்ன ரீதியில முற் கூறிய ப4கதியோக3ததை நனகு அனுஷடி2ககிருர்களோ என்றபடி. இடையில் ஆதம நிஷடை2 முதலானவை ப்ராஸங்கி3கமாக வநத வையேயாகையாலே 'யதே2ாகதம்' எனறு பரத4ானமாகச் சொலலப பட்ட ப4கதியோக3ததை எடுபபதே உசிதம. (ஶ்ரத்3த3த4ாநா:) 'ஶ்ரத்3த4யா பரயோபேதா'' என்று இரணடாவது ஶலோகததில சொனனபடியே மேலான ஶ்ரத்3தை4யோடு கூடியவாகள் (மதபரமா:) ''நிதயயுகதா:'' எனறு இரணடாவது ஶலோகததில சொன்னபடி எனனேடு எபபோதும சேரநதிருகக விருமபுகிறவர்கள் என்று கருதது ஐஶவாய கைவலய நிஷட2ாகளைபபோலே எமபெருமானை இவாகள ஸாத4னமாக மாததிரம கொளளாமல மோக்ஷததில எனறும அடையததகக பராப்யமாகவும கொளகிருாகளனறே. (தே ப4க்தா) முறகூறிய ஆதமநிஷட2ாகளுககும ஐஶவாயாதி3நிஷ்ட2ாகளுககும் ப4க்தியிருந்தபோதிலும இவர்களே முககியமான ப4கதாகள் (மே அதீவ பரியா) எனககு மிகவும இனியவாகள. தஙகளது பராப் யததுககு எனனை ஸாத4னமாககொணடு ப4கதி செலுததுகையாலே அவாகள எனககு இனியவாகள எனனை பராபயமாகவும கொளளு கையாலே இவாகள எனககு மிக இனியவாகள ''உத3ாராஸஸாவ ஏவைதே ஜஞாநீ தவாதமைவ மே மதம'' [கீ3தை 7-18] எனகிற படியே தஙகள விருப்பததைப்பெற எனனை அடையும் உத3ாராகளா கையாலே அவாகள எனககு இனியவாகள, என்னையலலாது வேறெனறை அறியாதவர்களாய எனககே த4ாரகாகளான ஆத மாககளாயிருககையாலே இவாகள் எனககு மிக இனியவாகள. 'ஸ மஹாத்மா ஸுது3ர்லப4'' [கீ3தை 7 19] என்று எனககும

பகவத் கீதை வெண்பா

(பன்னிரண்டாமத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாட்டு)

வாய்ந்தவான கீதை வளர்பன் னிரண்டாமோத்து
ஏய்ந்தநெறி பத்தி யியல்காட்டும் - வாய்ந்ததனிற்
சக்தியில்லார் தாமுயலச் சாருநற் பத்திவருஞ்
சித்த முயற்றியதுஞ் சேர்ந்து

வாதி₃கேஸரி அழகியமணவாள ஜீயரின் ப₄க₃வத்₃கீ₃தை வெண்பாவில்
பன்னிரண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று

வாய்ந்த வான் கீதை—பொருத்தமான சிறந்த கீ₃தையில், **வளர் பன்னிரண்டாமோத்து**—நிறைவடைந்த பன்னிரண்டாமத்தியாயம், **ஏய்ந்த நெறி** — பொருந்திய உபாயமான, **பத்தி**—ப₄க்தியின், **இயல்**—தன்மையையும் **அதனில் வாய்ந்து சக்தியில்லார்தாம்**—அந்த ப₄க்தியோக₃த்தை அனுஷ்டி₂ப்பதற்கு 'ஶக்தியில்லாதவர்கள், **முயலச் சாரும்**—முயன்று அனுஷ்டி₂ப்பதாய், **நல் பத்தி வரும்**—நல்ல ப₄க்தியை விளைப்பதான, **சித்த முயற்றி அதும்**—மனப்பழக்கங்களையும், **சேர்ந்து காட்டும்**—ஒருங்காகக் காட்டும்.

கிடைத்தற்கரியவர்களன்றோ இவர்கள் என்று கருத்து. இவ்வண்ணமாக 'து' ஶப்₃த₃த்தாலும் விஶேஷணங்களாலும் முன் ஏழு ஶ்லோகங்களால் கூறப்பட்டவாகளைக் காட்டிலும் இவர்கள் வேறுபட்டவர்கள் என்று விளங்குகையாலே 'முன் ஏழு ஶ்லோகங்களின் உபஸம்ஹாரமே இந்த ஶ்லோகம்' என்று சங்கரர் உரையிட்டது பொருந்தாது என்று விளங்குகிறது. 20.

ஆக இவ்வத்₄யாயத்தில் ஆத்மநிஷ்டை₂யைக் காட்டிலும் ப₄க்தியோக₃த்தின் சிறப்பும், ப₄க்தியோக₃த்தில் ஶக்தியில்லாதவன் கைக்கொள்ளவேண்டியவைகளும், அவற்றிலும் ஶக்தியில்லாதவன் காமயோக₃த்தால் ஆத்மத₃ர்ஶனத்துக்கு முயலவேண்டுமென்பதும், காமயோக₃த்தை அனுஷ்டி₂ப்பவன் கைக்கொள்ளவேண்டிய கு₃ணங்களும், ஆத்மநிஷ்ட₂னைக் காட்டிலும் ப₄க்திநிஷ்ட₂னிடமே எம்பெருமானுக்கு அன்பு மிகுதியென்பதும் சொல்லப்பட்டன. ஆக இவ்வண்ணமாக இந்த மத்₄யமஷட்கத்தில் எம்பெருமானாகிற பரம்பொருளின் உண்மையான அனுப₄வம் உண்டாவதன் பொருட்டு ஜ்ஞானத்தோடு கூடிய கர்மயோக₃த்தால் உண்டாகும் ப₄க்தியோக₃ம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி த₃ாஸன் இயற்றிய
கீ₃தார்த்த₂ விவரணத்தில் பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

மத்யம ஷட்கத்தின் ஸாரப்பொருள்

பத்திவகை யாங்கறிந்து சேரப் பரன்பெருமை
யெத்தியலு மாயநித் தத்துவடிவி—லொத்தியலக
காட்டியது பத்திநலங் கண்ணன் றருகீதை
மாட்டிடையா றோத்தின வகை.

கண்ணனதரு கீதை மாட்டு—கண்ணன அருளிச்செய்த கீ3தையில, **இடை ஆறு ஓத்தின் வகை**—நடுவிலுள்ள ஆறத்தியாயங்கள **எத்தியலுமாய்**—கர்மயோக3ம முழுவதையும அனுஷ்டி2த்து, **நித்தது வடிவிலொத்தியல**—நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை நேரே காணபதுபோனற காட்சியைக் கண்டு, **பத்திவகை ஆங்கு அறிந்து**-ப4க்தியோக3த்தின தன்மைகளை அதன்பின அறிந்து, **பரன பெருமை சேர**—பரம் பொருளின் அனுப4வத்தைப் பெறுவதறகாக, **பத்திநலம்**—ப4க்தியோக3த்தின பெருமைகளை, **காட்டியது**—விளக்கிற்று.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீ வேத3ாந்த தே3சிகர் அருளியது)

பன்னிரண்டாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

13. தனகழ லிறபத்தி தாழா ததுமதன காரணமா
மினகுண சிந்தையு மீதறி யார்ககவ வடிமைகளும்
தன்கரு மங்க ளறியா தவர்ககி லகுநிலையும
தனகழ லனபர்க்கு நல்லவன் சாற்றினன பார்த்தனுக்கே

உரை:—தன கழல் அன்பர்க்கு-தன திருவடிகளில ப4க்தியை அநுஷ்டி2பபவருக்கு, **நல்லவன்**—அருளுடைய கண்ணன, **பார்த்தனுக்கு**—அர்ஜுநனுக்கு, **தன கழலில் பத்தி**-(இறைவனை) தன திருவடிகளிற் செயயும ப4க்தி யோக3ம, **தாழாததும**—(கைவல்ய நிஷ்டை2யைபபோல பலன கொடுககத) தாமதியாமையும, **அதன காரணமாம**—அந்த ப4க்தியோக3த்திறகுக காரணமாகினற, **இன குண சிந்தையும்**—(எம்பெருமானுடைய இனிய கு3ணநுஸந்த4ானமும் (அதாவது—இனிய குணங்களை நினைத்துப பழகுதலும்), **ஈது அறியார்கு**—(இதைச் செய்ய) இயலாதவாக்கு, **அவவடிமைகளும**-அந்த ப4க3வத் கைங்கர்யங்களும, **தன் கருமங்கள**-தனககு விதி4த்த ப4க3வத் கைங்காயங்களை

அறியாதவர்க்கு-(செய்ய) இயலாதவர்க்கு, **இலகு நிலையும்** - ஸுலப₄மான (ஆத்மத்₄யாநமாகிய) உபாயமும் (ஆகிய இவற்றை) **சாற்றினன்** - உபதேசிததான்

கீ₃தாஶ்லோகாத்த₂ச் சுருககம்

பனனிரணடாமததியாயம

ஶ்லோ — அாதத₂ம

1. ''ப₄க₃வது₃பாஸகர்கள், ஆதமோபாஸகர்கள் என்னுமிருவரில் எவர் தம பயனை விரைவில அடைவார்கள்?'' என்னும அர்ஜுனனின் கேள்வி.
2. ''எனனையே ப்ராபயமாக நினைதது உபாஸிப்பவர்கள் ஆதமோபாஸகர்களைக காட்டிலும சிறந்தவர்கள்'' என்னும கண்ணனின பதில்.
3-5. முறகூறிய ஜ்ஞானியைக் காட்டிலும கைவல்ய நிஷ்ட₂னின தாழ்வைக கணணன் விளககுதல
6-7. தனனை உபாஸிப்பவாகள சிறநதவர்கள் என்று முன்கூறியதைக கணணன மிகத தெளிவாகக கூறுதல.
8. ''நீ எனனிடம ப₄கதி செயவாய்'' எனறு அர்ஜுனனைக் குறிதது விதி₄ததல.
9. ''என்னிடம உறுதியாக நெஞசைச் செலுத்த இயலவிலலையாகில என் கலயாண கு₃ணஙகளை அனுஸநதி₄பபதாகிற அப₄யாஸ யோக₃த்தின மூலம ப₄கதியையடையலாம'' என்று கூறல்.
10. ''அப₄யாஸ யோக₃ததில் ஶகதியிலலையாகில் என் விஷயமான கர்மங்களைச் செய்வதில் ஈடுபடுவதால் விரைவில அப₄யாஸ யோக₃த்தைப்பெறறு ப₄கதியைச் செலுததி எனனை அடையலாம'' என்று கூறல.
11. ''ப₄கதியோக₃த்தில ஶகதியிலலாதவன் அதை ஸாதி₄த்துத தரும உபாய பரம்பரையில் எலலை நிலமான காமயோக₃த்தை அனுஷடி₂க்கவேண்டும'' என்று கூறல.
12. ஒன்பது, பத்து, பதினொன்று ஶ்லோகஙகளை விளககுதல.
13-19. ப₂லனில் விருபபமற்றுச் செயயபபடும கர்மயோக₃ததில ஊன்றிநிறபவன் கைக்கொள்ளவேணடிய கு₃ணங்களை விவரிததல.
20. ப₄க்திநிஷட₂ன் தனக்கு மிக இனியவன் எனக்கூறல்.

பனனிரணடாமததியாயததின கீ₃தாஶ்லோகாதத₂ச சுருககம நிறைவுறறது

ஸ்ரீ:

ஶ்ரீமத்$_3$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கீ$_3$தா

மத்$_4$யமஷட்க பாத$_3$ாநுக்ரமணிகை

—⟩|⟨—

[இதில ஏழு முதல் பன்னிரணடு அததியாயங்களில் உள்ள ஶலோகங்களின பாத$_3$ஙகளின அடடவணை அத்$_4$யாய ஶலோக எணகளுடன தரபபடடுளளது. அநத ஶலோகங களின் முதல பாத$_3$பபகுதிகள் பருதத எழுத்துககளில அவை தொடஙகும பக்கஙகளுடன் அச்சிடபபடடுள்ளன.]

ந

ய

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம.

ஆழ்வாராசார்யர்களின் அருளிசசெயல்களுக்கு
எளிய தமிழ் விரிவுரைகளுடன் வெளிவரும
சிறநத மாதப்பததிரிகை

"ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்"

ஆழ்வாாகளுடைய திவயப பிரபந்தஙகளுககுப் பெரியவாசசானபிள்ளை மூதலான ஆசாாயாகள அருளிசசெயத மணிபரவாளநடை வியாககியானஙகளை எளிய தமிழநடை விவரணஙகளோடு வெளியிடுவதையே முககிய நோககமாககககொணடு இபபததிரிகை கடநத முபபததெட்டு வருடஙகளாக நடைபெற்று வருகினறது தறபோது நாசசியாா திருமொழி வியாககியானம விவரணததோடு தொடாநது அசசிடபபடுகினறது இது தவிர, விரிவான கீ₃தா வ்யாகயானமும, ஆசாாயாகளின சரிததிரததை விரிவாக விளககும ஆசார்ய வைபவமஞஜரியும, ஸ்ரீபாஷயஸாரமான (தமிழ விவரணததோடு கூடிய) சாரீரக காரிகாவளியும அனபாகளின கேளவிகளுககு பதிலளிககும ஸுதாசனர் பதிலும, மறறும பல கட்டுரைகளும, கிரநதஙகளும புததகமாககிக கொள்ளலாமபடி தனித்தனி பாரஙகளாகத தொடாநது வருகினறன விவரணததோடு கூடிய வார்ததாமாலையும ஸுதாசனததில வெளிவநததேயாகும. விளம்பரமேயிலலாமல நலல காகிதத்தில ஒவவொரு மாதமும சுமாா அறுபது பககஙகள் தரமான விஷயஙகளைககொண்டு வெளிவருவது இப்பததிரிகையின் தனிச் சிறபபாகும

ஆசிரியர்:—

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் (ஸுதாசனர்),
அட்வகேட்.
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

வருடச் சந்தா ரூ. 18 ❋ ஆயுள் சந்தா ரூ. 125.

தனிப்பிரதி ரூ. 1-50.

ஸர்வஜித் மார்கழி 28-உ (12—1—1948) முதல்
தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது.